

3 1761 12111590 1

~~0-1-0~~
5/

5

i
i

Lydia Anne Smith

But Answering
I find it

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
François Gros

தும்.

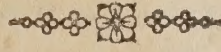
ஸ்ரீ ராமஜயம்.

ஸ்ரீ சீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன் ஹனும சமேத

ஸ்ரீ ராமசந்திர பரப்ரம்மணே நம :

ஸ்ரீ கம்பநாட்டாழ்வார்-திருவடிகளே சரணம்.

கம்ப நாடர்.

துதி கவிகள்.

பாம் பேருள்.

உலகம் யாவையுந் தாழுள வாக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலும் நீக்கலு நீங்கலா
அலகி லாவினோ யாட்டுடை யாரவர்
தலைவ ரன்னவர்க் கேசர ணங்களே.

நம்மாழ்வார்.

தருகை நீண்ட தயரதன் தான் றரும்
இருகை வேழத் திராகவன் றன்கதை
திருகை வேலைத் தரைமிசைச் செப்பிடக்
குருகை நாதன் குரைகழற் காப்பதே.

அநுமான்.

அஞ்சிலே யொன்று பெற்றான் அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்று ருக் ஆரியர்க் காக வேகி
அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற அணங்கைக்கண் டயலா ரூரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தான் அவனம்மை யணித்துக் காப்பான்.

கலைமகள்.

புத்தகம் படிசு மாலை குண்டிகை பொருள்சேர் ஞான
வித்தகந் தரித்த செங்கை விமலையை யமலை தன்னை
மொய்த்தகொந் தளக பார முகமதித் தவள மேனி
மைத்தகு கருங்கட் செவ்வா யணங்களை வணங்கல் செய்வாம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

சம்பநாடன் னுமைசெவி சாற்றுபூங்
கொம்பனாடன் கொழுந னிராமப்பேர்
பம்பநாடழைக் குங்கதை பாச்செய்த
கம்பநாடன் கழறலை யிற்கொள்வாம்.

கம்பநாடர் கவிதை.

இம்பர் நாட்டிற் செல்வமெல்லா மெய்தி யரசாண் டிருந்தாலும்
உம்பர் நாட்டிற் கற்பகக்கா வோங்கு நீழ லிருந்தாலும்
செம்பொன் மேரு வனையபுயத் திறல்சே ரிராமன் றிருக்கதையிற்
கம்பநாடன் கவிதையிற் போற் கற்றோர்க் கிதயங் களியாதே.

பயன்.

நாடிய பொருள் கைகூடும் ஞானமும் புகழு முண்டாம்
வீடியல் வழிய தாக்கும் வேரியங் கமலை நோக்கும்
நீடிய வரக்கர் சேனை நீறுபட் டழிய வாகை
சூடிய சிலையி ராமன் றோள்வலி கூறு வோர்க்கே.

வடகலை தென்கலை வடுகு கன்னடம்
இடமுள பாலை யாதொன்றி னுயினும்
திடமுள ரகுலத் திராமன் றன்கதை
அடைவுடன் கேட்பவ சமர ராவரே.

ஓம்.

விஞ்ஞாபனம்.

“கம்பநாடன் கவிதையிற் போற் கற்றோர்க் கிதபம் களியாதே” “விருத்தமென்னு மொண்பாவி லுபர் கம்பன்” “கவிச்சக்கர வர்த்தியாங் கம்பர்” “கல்வியிற் பெரியான் கம்பன்” என்று இம்பரெலாம் போற்றுங் கம்ப நாட்டாழ்வார் கவிப் பெருமையை விதந்து பேசாத தமிழிரார்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த கவிச்சக்கரவர்த்தியினது நாவன்மையையும் பாவன்மையையும் சொன்னோக்கையும் பொருளோக்கையும் உண்மைநவீர்சியையும் உயர்வுநவீர்சியையும் உவம ரஸங்களையும் பிறவற்றையும் ஒருங்கு திரட்டியமைக்கப் பெற்ற பெட்டகமாகிய ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தைத் திறந்து, அதிலொளிரும் செய்யுண் மணிகளின் திறங்களை பெய்தீத்தோதும்பொழுது, தமிழ்ப்புலவரேயன்றிப் பிற பாஷைப் புலவரும் விபந்து விபந்து போற்றுவரென்பது அதுபவ வுண்மை. செய்யுட் டிறங்களைச் செப்பக் கேட்ட பண்டிதரே யன்றிப் பாமரரும் இதபம் விரியப் பெற்று இகபர பாக்கியங்களில் ஏறும் நெறியை யடைந்துய்வ ரென்பதும் அது.

உலகுப்ப விதித்ததொரு உண்மை நூலாகும்—உறுதிபயக்கும் உயர் நூலாகும் இப்பெருங் காப்பியத்துக்குத் தக்கதோ ராராய்ச்சி தந்து உலகில் நிலவுறச் செய்தல் வேண்டும் என்னும் பேரவாவினை மேற்கொண்டு எமது இயற்றமிழாசிரியராய ஸ்ரீ உ. வே. கா. ஸ்ரீ கோபாலாச்சாரிய ஸ்வாமியிடம் பன்முறை விண்ணப்பித்ததுண்டு. அது நடந்தேழுமைக்கு வருந்துகின் றோம். இன்னும் பல பெரிய பண்டிதர்களிடமும் ஒத்த நன் பர்களிடமும் பெருத்த தனவந்தர்களிடமும் விண்ணப்பித்துக் கொண்டோம். இதுவரையில் ஒருவராகினும் முன்வரவில்லை. இந்த அரிய சிந்தனை சுமார் பன்னிரண்டு வருட காலங்களாக

எமது சிந்தையிற் குடிக்கொண்டு தூண்டுகின்றது. இப்பெரிய காரியத்துக்கும் எமது சிற்றறிவு சிறுமுயற்சிகட்கும் ஏழ்மைக் கும் பொருந்தாத காரணம் பற்றி இதுகாறும் இச்செயலிற் புகாதிருந்தோம்.

ஆயினும், கம்பராமாயண உபந்யாஸார்த்தம் சென்ற பல விடங்களினும் உபந்யாஸங் கேட்ட நண்பர் பலர் இவ்வாராய்ச்சியை விரைவில் வெளிக் கொணர்தல் வேண்டுமெனப் பல்காலும் வற்புறுத்தினமையானும், இப்படிப் பன்னிரண்டாண்டு கள் வானாபோயினமையானும், பண்டிதர் பெரியார் தனவந்தர் யாரும் இத்துறையில் இறங்காமையானும் எம் சிறுமதி கொண்டே துணிந்து இத்துறையிலிறங்கினோம். எம் சிறுமதிக்கு இத்துறை மிக்க ஆழமுடையதாயினும், இறங்கியபின் பெரியார் பலரும் பெருமணி திரட்டி யுலகினுக்குக் கொடுக்கப் புகுவர் என்னும் ஒருபுடை யுறுதிகொண்டு, ஆழமுடைய வகன்ற அமிர்த வாரிதியில், எட்டின மட்டும் சிறு மணிகளையாவது எடுத்து வரத் துணிந்து இறங்கினோம்.

ஆரம்பத்தில் கம்பராமாயண ஆராய்ச்சியே எமது சிந்தனையாக இருந்திருப்பினும், உபந்யாஸங்களில் அதுபவித்த போது, “கம்பரும் வான்மீகரும்” என்னும் பாகமும் சேர்த்து வெளியிடல் வேண்டுமென்னும் ஸங்கற்பமும் உதித்தது. அதனுடன் கம்பராமாயணக் கவியும் சுத்தப் பதிப்பாக ஒன்று வேண்டுமென்னும் உள்ளக் கிடக்கையும், குறைவில்லாத கம்ப ராமாயண வசனம் வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளும் சேர்ந்து உள்ளத்தை இத்துறையில் ஊக்கி விட்டன. ஆகலின், இந்நான்கு பகுதிகளையும் சிறிது சிறிதாக மாதந்தோறும் வெளியேற்றும் மார்க்கமாகிய இப்பதிப்பினை யாரம்பித்துளோம். இப்பகுதிகள் மாதந்தோறும் தனித்தனியாகத் தொடர்ந்த பக்கங்களை யுடையனவாகி வெளிவரும்.

கம்பரும் வான்மீகரும்:—வான்மீக ராமாயணத்துக்கும் கம்ப ராமாயணத்துக்கும் ஒருபுடை யொப்புநோக்கிப் படித்துப் போகும்போது, கம்பனாட்டாழ்வார், கதையிலும் நிகழ்ச்சி

களிலும் வர்ணனைகளிலும் பிறவற்றிலும் சில விடங்களில் வான் மீகரைத் தழுவிடும் சிலவிடங்களில் மாறியும் போவது கண்டு, அவற்றைக்கூடியவளவிலாதாரங் காட்டிவெளியிடல் தகுதியாகுமென்று பலர் வேண்டினமையின், இதற்கென்றே தனிப்பகுதியொன்று தொடங்கல் வேண்டியதாயிற்று.

கம்ப ராமாயண வாராய்ச்சி:—இதில், கம்பநாட்டாழ்வாரது பிறப்பு வளர்ப்பு கல்வி கேள்வி மதம் மேம்பாடு முதலிய சிறப்புரைகளிலும், வேதாந்த சித்தாந்த ஸமரசகக் கொள்கைகளிலும் சிங்காரம் முதலிய நவரச உரைகளிலும் பிறவற்றிலும் எம் சிற்றறிவுக்கெட்டிய ஆராய்ச்சி வெளிப்படும்.

கம்ப ராமாயணக் கவி:—இதில் இதுவரையிற் கிடைத்த உயர்ந்த பாடங்களுடன் எல்லாப் பாடல்கட்கும் குறிப்புரையும் வெளிவரும்.

கம்ப ராமாயண வசனம்:—செய்யுள் விடாமல், எல்லாப் பாடலங்களும் வசனமாக எழுதப் பெற்றதொரு வசன நூல் கிடையாமை பற்றி யிது ஆரம்பிக்கப் பெற்றதாகலின், இப்பகுதியில் அக்குறை யொருவாறு நிவர்த்திக்கப்பெறும்.

ஆரம்ப ஸஞ்சிகையான, இந்த ஆவணி மாதச் சஞ்சிகையில், விஞ்ஞாபனம் அவதாரிகை முகவுரை யாதிய பிறவுறுப்புக்களும் வரவேண்டியது அவசியமாகையினால், இம்மாத ஸஞ்சிகையில், புஸ்தகத்தின் பிரதான வுறுப்புக்களாகிய அந்த நான்கு பகுதிகளும் அளவிற குறைந்திருப்பதற்கு நேயர்கள் பொறுமை காட்டுவார்களென்று நம்புகிறோம். அடுத்தவரும் ஸஞ்சிகைகளில் இக்குறை நிகழாது.

இத்தகைப்பெரும் பகுதித்துறையுட் புகுந்த எம் சிற்றறிவுக்கெட்டாத பல உண்மைப் பொருள்களையும் பெரியார் எடுத்துத் தருவரேல் அவற்றைச் சிரசால் ஏற்றுக்கொண்டு, தகுதியுடையனவாயின், அப்பெரியார் பெயருடன் அவற்றையும் வெளியிடச் சம்மதித்துளோம்.

இந்த, எமது, பதிப்பினால் இவ்விராமாயண விஷயத்தைக் குறித்து வெளிவந்திருக்கும்—இனி வெளிவர இருக்கும் வேறு எத்தகைய பதிப்புக்கும் யாதொரு கலக்கமும் நேராதென முக்காலும் உணர்த்துகின்றோம்; ஆயின், இப்பகுதிகளின் ஆராய்ச்சியிற் காணப்பெறும் பொது வுரைகளல்லாச் சிறப்புரைகளெல்லாம் எமக்கே யுரிமையுடையன வென்பதை வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அவ்வுரைகளை யாவரும் எமது அநுமதிபெற்றுப் பிரசுரித்தலே நலமாகுமென மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். ஆனால், முன் குறித்தபடி எப்பெரியாரேனும் செய்யுட்குத் தமக்குத் தோன்றும புத்துரைகள் தருவாராயின், அவற்றை யப்பெரியார் பெயர்படக் குறித்து அவற்றை யவர்க்கே யுரிமையுடையனவாகச் செய்வோமென்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

“கம்பநாடர்” என்று பெயருடைய இம்மாத ஸஞ்சிகை சுமார் ௬-ஆண்டுகளுள் கோரியபடி முடியும் என்னும் உத்தேசங் கொண்டே சாச்வதச் சந்தாவை உரு-ரூபாயாக்கி யிருக்கின்றோமாயினும், இதில் மூன்றாவது பகுதிபாகிய “கம்ப ராமாயணக் கவி” யை ஆரம்ப உத்தேசப்படி யல்லாது, பல நண்பர்களின் வேண்டி கோட்படியே, குறிப்புரையுடன் வெளியிடத் தீர்மானித்துள்ளோமாகலின், முன் குறித்தபடி ௬-ஆண்டிகட்கு மேற்பட்டலும் கூடும். எனினும், இவ்வருஷ வெளியீடு செவ்வனே சென்று வெற்றி தருமாயின், இரண்டாமாண்டாகிய அடுத்த வருஷம் முதல், இவ்வாண்டு மாதம் ௪௮-பக்கங்களே வெளியிடுதல் போலல்லாது, ௬௪-பக்கங்கள் அடங்கிய மாத ஸஞ்சிகையாகச் சந்தாவை யுயர்த்தாமலே வெளியிடவும் தீர்மானித்திருக்கின்றோம். அங்ஙனம் செய்தும் ஆறுகாண்டங்களும் வெளிவர ஆறு ஆண்டுகளுக் கதிகப்படுமாயின், நேயர்களும் சிறிது கருணை பாலித்து எம்மை ஊக்கிவிடல் அவசியமென்று வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

இது பெருங் காரியமாகலானும், உதவியின்றி இனிது முடிப்பது அருமையாகலானும், வித்தையிலும் வித்தத்திலும் பெரியார் தம் இருவகைப் பொருள்களானுமேயன்றி இருவகை வாக்கு களானும் உதவி புரிதல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக் கின்றோம்.

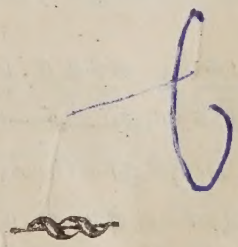
எமது முக்குணங்களின் ஏற்றத்தாழ்வான பலகாலங்களி லும் உரைகளும் பதிப்புகளும் வெளிவருமாதலால், பிழைகள் தோன்ற நியாயமிருக்கின்றது; அதனைப் பெரியார்கள் கூழித் துத் திருத்தி யமைத்துக் கொள்ளவும் திருத்தி யெமக் கருள வும் வேண்டுகின்றோம்.

இராமாயண கர்த்தர்களாகிய கம்பரும் வான்மீகரும் காட்டியுள்ள கருத்துக்களையே யாம் குறித்துச் செல்லும் கடமையுடையேமாகலால், இப்பதிப்பில் ஜாதி மத வேறுபாடு கள் தோன்றுமேனும், பெரியார்கள் கூழித்தருள வேண்டு கின்றோம்.

எமக்கு இடையறாது இந் நற்சிந்தனையைத் தந்து இப் பெருங்காரியத்தில் ஊக்கிய எல்லாம் வல்ல இறைவனை மன மொழி மெய்களா வழுத்துகின்றோம்.

ருத்ரோத்தகாரி-ஆவணி. }
காரைக்குடி.

ஆசிரியன்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீராமாயணம்.

இந்தப்பதத்திற்கு ஸ்ரீராமபிரானுடையசரித்திரம் என்பது பொருளாகும். திரேதாயுகத்தின் முடிவில் பரதகண்ட சக்கர வர்த்தியாயிருந்து விளங்கிய சூரியகுல மன்னனாகிய தசரத மகாராஜனுக்குப் புத்திரனாக அவதரித்துத் துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்திய ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய சரித்திரத்தை விஸ்தரமாகச் சொல்லுகின்றது இந்த நூல். உத்தம நாயகனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுமுகத்தால், அப்பெரியாரது குணங் குறி செயல்களையே யன்றி, அவருக்கு மித்திரமாக வுள்ளார் சத்துருவாக வுள்ளார் குணம் குறி செயல்களையும் அவர்கட்கு நேர்ந்த யுத்த நிகழ்ச்சிகளையும் அவற்றால் உலகோர்க் குண்டாம் ஸாதக பாதகங்களையும் உபமான வகைகளானும் உதாரண வகைகளானும் எடுத்துக்காட்டி, அக்காலத்துள்ளாரும் பிற்காலத்துள்ளாரும் தக்க சாஸ்திரமாகக் கொள்ளும்படி இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. இது காவ்ய லக்ஷணம் முற்றும் பொருந்தி இதிஹாஸ ரத்தினமாக விளங்கி வருவதால், இதில், வெளியுறையாகத் தோன்றும் சரித்திரப் பொருளேயன்றி, உள்நுறையாகத் தோன்றும் உயிர்ப் பொருளாகிய நீதி தர்மம் வேதாந்தம் முதலிய ஸாரதமமான பொருள்களும் கிடைக்கின்றன. அன்றியும்;

ராம என்னும் பதம், தசரத புத்திரனுக்கேயன்றி, யோகிகளுடைய—வேதாந்திகளுடைய—மற்றும் எல்லாருடைய இதயங்களிலேயும் நிலைத்திருந்து எப்போதும் அவர்கட்குப் பக்குவ வகைகட்கேற்றபடி ஆனந்தத்தை யளித்துக் கொண்டிருக்கும் பரப்ரம்மத்துக்கும் உரியதொன்றாக இருத்தலால், அந்த மும் மூர்த்தி முதல்வனாகிய பரம்பொருளின் அவதார மூர்த்தியாகிய

ஸ்ரீராமனது அவதார குண விசேஷங்களைச் சொல்லும் நூல்
என்னும் பொருளுங் கிடைக்கின்றது. அன்றியும்;

மும்மூர்த்தி முதல்வனாகிய பரம்பொருளின் ஓரம்சமாகிய
விஷ்ணு மூர்த்தியின் பெருமைகளைச் சொல்லும் அஷ்டாக்ஷரத்
தின் ஜீவாக்ஷரமாகிய “ ரா ” என்னும் பதமும், அப்பரம்பொரு
ளின் மற்றுமோ ரம்சமாகிய பரமசிவ மூர்த்தியின்பெருமைகளை
யுணர்த்தும் பஞ்சாக்ஷரத்தின் ஜீவாக்ஷரமாகிய “ ம ” என்னும்
பதமும் சேர்ந்து “ ராம ” என்னும் பதமாக ஸம்மேளனப்பட்
டிருப்பதாலும், அவ்விரு மூர்த்திகளின் செயல்களை இப்
பெரியாருடைய சரித்திரத்தில் கிடைப்பதாலும், இந்த ராமா
யணம் அவ்விரு மூர்த்திகளின் குணதீசயங்களைச் சொல்லும்
நூல் என்னும் பொருளையுந் தந்து நிற்கின்றது. இவ்விசேஷ
வுரைகளையெல்லாம் கம்ப ராமாயண ஆராய்ச்சி என்னும்
பகுதியில் பரக்கக் காணலாம். அன்றியும்;

ராம என்னும் பதம் லக்ஷ்மீ தேவியினுடைய வாசகமாக
இருப்பதால், அந்த லக்ஷ்மீதேவியின் அவதாரமாகிவிளங்கி
யிருந்த—இக்காவிய நாயகியாகிய ஸ்ரீ சீதாதேவியினது சரித்
திரத்தைச் சொல்லுகிற நூல் என்னும் பொருளாகிறது. ஸ்ரீ
வான்மீகரும் இதன்பெருமையைச் சொல்லிவரும்போது இதனை
ஸீதாயா: சரிதம் மஹத் என்று சொல்கிறார்; ஆசாரியர்களும்,
“ சிறையிருந்தவள் ஏற்றம் சொல்லுவது ராமாயணம் ”
என்று உலகுயிர் உய்யத் தான்சிறைபுகுந்த சீதாப்பிராட்டியின்
சரித்திரத்தைச் சொல்வதுதான் ராமாயணம் என்னும்பொருளை
யே அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அன்றியும்;

இந்த ராம என்னும் பதத்தின் பெருமையைச் சொல்லும்
போதெல்லாம், கம்ப நாட்டாழ்வார், “ மும்மைசா உலகுக்
கெல்லாம் முலமந்திர ” மென்னும், “ ஒங்காரப் பொருள் தேறு
வோர்தா முன்னை யுணர்வோர் ” என்னும் தொடக்கமான
குறிப்புக்களை யமைத்திருப்பதை நினைத்துக் காவியப்பெருமைப்
படி வியங்கியப் பொருளாகப் பார்க்கும்போது, ராம என்னும்

பதம் ஓம் என்னும் பிரணவப் பொருள்தானென்றும், அப்பிரணவத்தின் அக்ஷரங்களான அகாரவாச்சியனாகிய பரம்பொருளே ஸ்ரீராமனாகவும் உகாரவாச்சியனாகிய ஜகத்சக்தியாம் பிராட்டியே சீதாதேவியாகவும் மகாரவாச்சியனாகிய ஜீவனே ஷக்ஷமணனாகவும் அவதரித்துள்ளாரென்பதைக் காட்டி அவர்களது அவதார விசேஷ குணதிசயங்களைச் சொல்லுமுகத்தால் சித் அசித் ஈச்வரன்என்னும் தத்வத்திரயத்தின் ஸாரங்களையும் சொல்கிற நூலாகக் குறித்திருக்கிறார் என்பது வெனியாகும். “ஸ்ரீராமன் முன்னும் இடையில் சீதையும் ஷக்ஷமணன் பின்னுமாகக் காட்டிச் சென்றார்கள்” என்ற வான்மீகி சுலோகத்திற்குப் பொருள் உரைக்கும்போது, வ்யாக்யாதாவாகிய கோவிந்தராஜன் “இம்மூவரும் சென்றது பிரணவம் கால் கொண்டு நடந்தது போலிருக்கிறது” என்று சொல்லிக் குறித்திருக்கிறார்.

இந்த இதிறாஸத்தில் பாலகாண்டம்முதல் யுத்தகாண்டவிறுதியாகவுள்ள ஒவ்வொருகாண்டத்திலும் சரணாகதிமலிந்து விபீஷணசரணாகதியென்னும் அபயப்பிரதாநஸாரம்பிரதானமாக நிலவுவதால், இது சரணாகதிசாஸ்திரமென்றும் பெரியோர்களால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, இதுசரணாகதியைச்சொல்லுமுகத்தால், அதனது அங்கமாகிய அர்த்தபஞ்சக ஞானத்தையும் எடுத்துச் சொல்லிப்போகின்றது என்றும் பெரியோர்கூறுவர். (அர்த்த பஞ்சகஞானமாவது—ஐந்து பொருளை யறியும் அறிவு; அவையாவன:—தன்னையறிதல், தலைவனையறிதல், விரோதியை யறிதல், உபாயமறிதல், பயனறிதல்.)

அன்றியும், சீதை மந்தோதாரி கௌஸலை கைகேயி சுமித்திரை தாடகை சூர்ப்பணகை தாரை அதுஸுபையை முதலிய ஸ்திரீகளின் உத்தம மத்திம அதம தர்மங்களையும் அவர்களது செயல்களையும் அவற்றால் உலகினர்க்கேற்படும் ஸாதக பாதகங்களையும் விரிவாகவும் இவ்விதிறாஸம் சொல்லிப்போவதால் இது ஸ்திரீ தர்ம சாஸ்திரம் என்றும் சொல்லப்படும்.

ஹநுமான் வஸிஷ்டர் விச்வாமித்திரர் அகஸ்தியர் முதலியோர்களைக்காட்டி யாசாரிய தர்மசாஸ்திரமாகவும் விளங்குகின்றது. அன்றி, ராஜ தர்ம சாஸ்திரமாகவும் விளங்குகின்றது.

இப்படிப் பல அரிய உரிய பொருள்களைத் தந்து நிற்கின்றது இந்த இராமாயணம் என்னும் இதிறாஸம். இவ்விசேஷப் பொருள்களையெல்லாம் முன் குறித்தபடி கம்ப ராமாயண ஆராய்ச்சியிற் காணலாம்.

இதிறாஸம்.

உலகத்தில் பகுத்தறிவுடைய மனித வகுப்பினருக்கு, “செய்யவேண்டியவையினை, விடவேண்டியவையினை”பெற்று அறிவுறுத்தலே வேதம் முதல் காவியமீறாகவுள்ள நூல்களின் பிரயோஜனமாகும்; அவற்றால், அறிவு மிகுந்த மனிதன் இவற்றைச் செய்தால் இகத்திலும் பரத்திலும் சுகமடையலாம்; இவற்றைச் செய்தால் கஷ்டமடைய நேரிடும் என்று அறிந்து கொள்கிறான். இவ்வறிவை யறிந்து கொள்ளல் அதிகாரி பேதத்தால் மாறுபடுமாதலால், நூல்களும் வேதம் புராணம் காவ்யம் என்று பலதிறம்பட அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவற்றின் ஆராய்ச்சிகளால் கிடைக்கும் அறிவு ஒரே வகையானது தானாயினும், அவ்வறிவு கிடைக்கும் வகைகள் வேறுபட்டுக் கிடக்கின்றன. எப்படிபெனில், வேதவாக்யங்களிற் பெரும்பாலன, ராஜாக்களை போல “இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே” என்று வற்புறுத்திச் சொல்லக்கூடியன. இதில் சொல்லப்படும் தர்மங்கள் விதி விலக்கு ரூபமாகவே அமைக்கப் பட்டுக் கிடக்கின்றன. புராணங்கள், மித்திரன் போல, நல்ல காரியஞ் செய்து சுகமடைந்தவர்களையும் கெட்ட காரியஞ் செய்து துக்கமடைந்தவர்களையும் கதா ரூபமாக வர்ணித்துக் காட்டி அறிவுண்டாகச் செய்கின்றன. காவ்யமானது, ஸ்திரீகளுக்குச் சமானமானது; உத்தம ஸ்திரீகள் தங்களிஷ்டங்களை வார்த்தையால் தெரிவிப்பாமலே, வேறுதனி சேஷ்டை முறையில்

லியவைகளால் எப்படிச் கணவரை வசப்படுத்தித்தமது இஷ்டம் திருப்புகின்றார்களோ, அப்படியே காவ்யங்கள் சிங்காரம் முதலிய ரஸ பாகங்களால் படிக்குமவர்களைத் தம் வசப்படுத்தித் தாத்பர்யத்தில் வேதமும் புராணமும் தருவனவற்றையே பரம ப்ரயோஜனமாகத் தருகின்றன; இதனாலேயே காவ்யங்கட்கு வியங்கியப் பொருள் விசேஷமாக வேண்டப்படுகின்றன. (விபங்கியம்-என்பது உள்ளுறை பொருள்.)

இதிஹாஸமென்பது, புராணங்கள் போலவே வழிவழியாக வந்த பரம்பரைச் சரிதங்களைப் பல நீதி தர்மம் வேதாந்த பாகங்களோடு சேர்த்துச் சொல்வது மாத்திரமல்லாமல், காவ்யம்போல, நவரஸ பேதங்களையும் காட்டிப் படிப்பவரைத் தன் வசப்படுத்தித் தாத்பர்யார்த்தமான பரம ப்ரயோஜனத்தையும் தருகின்றது. இராமாயணம் இதிஹாஸ மென்பது வெளிப்படை.

காவ்யமென்பது தோஷங்களின்றிக் குணங்கள் நிறைந்து அலங்காரங்கள் பூர்ணமாயுள்ள பொருள்களடங்கிய—சிங்காரம் முதலிய ரஸபூர்ணங்களான சப்தச்சேர்க்கைகளுடன் கவிகளாற் செய்யப்படும் காரியமென்னும் பொருளைப் பெற்று நிற்கின்றது. காவ்யம் மூன்று வகைப்பட்டது. கத்ய காவ்யமென்பது வசன நூல்; பத்ய காவ்யமென்பது செய்யுளுல்; சம்பூ காவ்யமென்பது வசனங்களும் செய்யுள்களும் விரவியுள்ள நூல்.

சப்தங்கட்கு அர்த்தம் கிடைக்கும் முறை மூன்று வகைப்படும்; வாச்யார்த்த மென்பது பதங்கட்கு நிகண்டு பிரயோகம் முதலியவற்றாற் கிடைக்கும் பொருள்களாகும்; லக்ஷ்யார்த்த மென்பது வாச்யார்த்த மொத்தும் ஒவ்வாமலுமிருக்கும் போது கவியினுடைய இருதய லக்ஷ்யமின்னவென்று எடுத்துக் காட்டும் பொருள்களாகும்; வியங்கியார்த்தமென்பது பதங்கட்குத் தனித்தனியே வெவ்வேறு பொருள்கள் கிடைத்தபோதும், அவற்றின் பொருள்களை ஒன்றோடொன்று சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளும்போது வேறுகத் தொனிக்கும் பொருள்களாகும். இவற்றையே த்வனி என்று சொல்வார்கள்.

காவ்யங்களின் ரஸ பாகங்களை யதுபவிக்கும் போது, படித்து வருங்காலையிலேயே அர்த்தங்களையும் ரஸங்களையும் தந்து நிற்பது திராக்ஷா பாகமென்றும், படிக்கும்போது அர்த்தங்கள் நன்றாக வெளிப்படாமல் ஆலோசித்துச் சிரமப்பட்ட பிறகு ரஸார்த்தங்களை வெளிப்படுத்தி விளங்குவது நாளிகேர பாகம் (நாளிகேரமென்றால் தேங்காய் என்பது பொருள்) என்றும், பதங்களின் சேர்க்கையில் ரஸார்த்தங்கள் தோன்றாமல் பதங்களைப் பிரித்தமாத்திரத்தில் அவற்றைத் தோற்றுவிப்பது கதளீபாக மென்றும் (கதளீயென்றால் வாழைப்பழம் என்பது பொருள்) சொல்லப்படும். இன்னும் மதுபாகம் கூரீரபாகம் முதலிய பலவுமுண்டு. அவற்றைச் சமயம் நோக்கியறிந்து கொள்ளல் கூடும். (மது-தேன்; கூரீரம்-பால்.)

இக்காவியங்களுள், வாச்யார்த்தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டே வியங்கியப் பொருள்களை விசேஷமாகக் காட்டி நகரம் கடல் மலை காலம் சூரியன் சந்திரன் நீர்விளைபாட்டு மலர் கொய்தல் உண்டாட்டு கலவி புலவி விவாஹம் மக்கட்பேறு ஆலோசனைசபை பயணம் யுத்தம் சேஷம் முதலிய உலக அநுபவங்களையும் ரஸ பாகங்களுடன் காட்டி நிற்பது உத்தம காவ்யமென்றும், வாச்யார்த்தம் பிரதானமாகவும் வியங்கியார்த்தம் அங்கமாகவும் கொண்டு ரஸபாகங்களுடனிருப்பது மத்திம காவ்யமென்றும், வியங்கியார்த்தமே பிரகாசியாமல் ரஸபாகங்களுடனே வாச்யார்த்த முடையது அதமகாவ்யமென்றும் சொல்லப்படும்.

இதிஹாஸரத்நமாகிய இராமாயணம் உத்தம காவ்ய லக்ஷணம் மிகப் பொருந்தியுள்ள தென்பது பிரஸித்தம். “எவனுடை பெயரை உச்சரிப்பதனாலும் நினைப்பதனாலும் பாவங்கள் விலகி ஸகல சேஷமங்களும் கிடைக்குமோ அத்தகைய புண்யச் சீலோகனுடைய சரிதத்தைச்சொல்வதே மஹா காவிய மென்று பாமஹாசார்யர் சொல்கிறபடி இராமாயணம் மஹா காவ்யமே யாகும்.

ராமாயணம் வேத மூல முடையது.

“இதிஹாஸ புராணங்களால் வேதார்த்தங்கள் வெளிப்படுகின்றன” என்பது பிரஸித்தம். வேதத்திற் சொல்லப் பெற்றிருக்கும் ஸாரதமமான விஷயங்களை ஸ்ரீராமாயணத்திற் சொல்லப் பெற்றிருக்கின்றன என்பது ஆச்சாரியார்கள் அபிப்பிராயம். “வேதத்தினால் அறியக் கூடிய பரம புருஷனை ஸ்ரீராமனென்னும் திவ்ய நாமத்துடன் தசரத மகாராஜனுக்குப் புத்திரனாக அவதரித்தபடியால், அந்தப் பரம்பொருளினுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் வேதமானது வான்மீகி மஹரிஷியின் வாக்கிலிருந்து ஸ்ரீராமாயண மென்னும் பெயருடன் அவதரித்திருக்கின்றது; ஆகையால் ராமாயணம் வேதமேயென்பதிற் சந்தேகமில்லை”—அகஸ்தியஸம்ஹிதை. “ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றித் துஷ்டர்களைச் சிசுபித்துத் தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக யுகந்தோறும் அவதாரம் செய்கிறேன்” என்று பகவத்கீதையில் பிரதிக்களை செய்திருக்கிறபடி திரேதையின் முடிவில் பிரமன் முதலிய தேவ கணங்கள் துஷ்ட ராக்ஷஸர்களால் தாங்கள் படும் அவஸ்தைகளைச் சொல்லி முறையிட்டபடியாலும், திரேதா யுகமும் துவாபர யுகமும் கூடுகிற ஸந்தியில் தசரத ராஜனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறக்கிறேன் என்று பகவான் அருளியிருக்கிறபடியாலும், பூர்வ ஜன்மங்களில் தம்மைப் புத்ரனாக அடைய விரும்பித் தபசு செய்த தசரதனது மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய படியாலும் வேதவேத்யனான பகவானே ஸ்ரீ ராமனாக அவதரித்தார்; அவரது திவ்ய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிற ராமாயணம் பகவத் குணங்களைச் சொல்லுகிற வேதமாக எண்ணப்படுகின்றது.

வேதமாதாவாகவும் ஏழு கோடி மஹாமந்த்ரங்கட்குள் பிரதானமான மந்த்ர ரத்னமாகவும் விளங்குகிற காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தின் ஈச-அக்ஷரங்களின் வரிசையான ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் முதலெழுத்தாகக் கொண்ட ஒவ்வொரு

ஆயிரத்து சுலோகம் ஆரம்பிக்கப் பெற்று ௨௪,௦௦௦ சுலோகங்களாக வான்மீகி மஹரிஷியாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. காயத்ரீ மந்த்ரம் சூரிய ஸ்தோத்ரமாயிருந்து கொண்டே சூரிய மண்டல மத்ய வர்த்தியான பரம்பொருளைக் குறிக்கிறது ; ஸ்ரீராமாயணமும் சூரிய வமிச சரித்ரத்தைச் சொல்லி அவ்வம்சத்திலுதித்த பரம்பொருளாகிய ஸ்ரீராம பிரானைச் சொல்கிறது. இதனாலும் இது வேதமெனப்படுகின்றது. இதனைக் கம்ப நாட்டாழ்வாரும், “சுலோபாழிக் கதிர்த்திங்க ஞாயத்திற் கலித்தோங்கும் அலோபாழி யெனவளர்ந்தார் மறை நான்கு மனையார்கள்” “ஆரணத் துறையுளாய்” “சுருதி நாயகன்” என்றத் தொடக்கத்த குறிப்புகளால் உணர்த்துகின்றார்.

கதாநாயகன்.

“ஸ்ரீமத் ராமாயணம் எல்லோர்களாலும் ஆதரிக்கப் பெற்று நீண்ட கால வழக்குடையதாக விருப்பதற்கும், அதைச் செய்த வான்மீகி மஹரிஷிக்கு மேலான கீர்த்தியேற்படுவதற்கும் காரணம், உத்தம நாயகனாகிய ஸ்ரீராமனுடைய சரித்திரமாக வர்ணித்திருப்பதுதான் ; கதா நாயகனான ராமன் தீரோதாத்தன் ; புண்ய ச்லோகன் ; ஸகல கல்யாண குண ஸம்பந்நன்.” “எவன் ராமனைப் பார்க்க வில்லையோ எவனை ராமன் பார்க்கவில்லையோ அவன் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படுவதுடன் அவனுடைய ஆன்மாவும் அவனை நிந்திக்கிறது” — வான்மீகி ராமாயணம்.

கீர்த்தி ப்ரதாபம் முதலிய உயர்ந்த குணங்கள் உள்ளவனும், மேலான குலமுடையவனும் ஆபரண வகைகளால் அலங்கரிக்கப்படாத போதும் அலங்காரமான சரீரமுள்ளவனும் மஹா பாக்யவந்தனாகவும் ஸார்வபௌமனாகவும் உள்ளவனும் (ஸார்வ பௌமன்—எல்லாப் பூமிகட்கும் அதிபதி) விசேஷக் கொடைக்குண முடையோனும் உலகத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்வனும் காரியங்களைத் தேச காலங்கட்குத் தக்கபடி செய்து முடிக்கும் ஸாமர்த்திய முடையவனும் தர்மத்தைக்

காப்பாற்றுவதிலேயே கோக்கமுள்ளவனும் தெய்வப் பிறப்பா யிருப்பவனும் எல்லா வித்தைகளினும் சிறந்தவனாக விருப்பவ னும் மிகவும் வணக்கமுள்ளவனாக இருப்பவனும் கோபம் முத லியவற்றால் மாற்றப்படாத அந்தக்கரணமுடையவனும் மனோ விகாரத்துக்குக் காரணமேற்பட்டாலும் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடாது ஸஹித்திருப்பவனும் பிறருடைய கஷ்டங்களை நிவர்த்திக்கும் ஸ்வபாவ முள்ளவனும் தற்புகழ்ச்சியில்லாதவனும் வீரப்ரதாபமுள்ளவனும் உத்தமனுமானவனே தீரோதாத்த நாயகனாவான். ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இத்தகைய குணங்களெல் லாம் அமைந்திருப்பது பிசஸித்தம்.

பகவானே ராமரூபியாயவதரித்து பிதிரு வாக்ய மாதிரு வாக்ய பரிபாலனமும் துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனமுஞ் செய்து ஸாமான்ய தர்மத்தையும், லக்ஷ்மண ரூபியாய் ஸ்ரீ ராம பிரானுக்கு அடிமையாயிருந்து பகவத் கைங்கர்ய ரூபமாகிய விசேஷ தர்மத்தையும், பரதரூபியாய் பகவானைத் தவிர வேறு கதியில்லை பென்னும் அதிக தர்மத்தையும், சத்ருக்ன ரூபியாய்ப் பகவத் பக்தர்கட்குத் தொண்டு செய்தலே உயர்வென்னும் உத்தம தர்மத்தையும் நடத்திக் காட்டித் தமக்கென வாழாது பிறர்க்குரியாராய் ஸகல கஷ்டங்களையும் அநுபவித்துத் தர்மத் தை ஸ்தாபனம் செய்தார். ஆகையால் இவரே உத்தம நாயகன்.

நூற்பயன்.

“ அறம்பொரு ளின்பவீ டடைதனூற் பயனே ”

பகுத்தறிவுள்ள மானிடப்பிறவி யடைந்தோர் தாம், சுருதி யுத்தி யநுபவங்களால் அடையக் கூடிய பயன் நான்கு. அவை தாம், தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷமென்று சொல்லப் பெறும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்பனவாம். இவற்றுள் நான் காவதாகிய வீடு பேறானது, “ இம்முன்னும் விட்டதே பேரின்ப வீடு ” என்று பெரியார் பணித்தபடி, அறத்தாழீட்டிய பொரு ளால் இன்பம் நுகர்ந்து, பின்னர், உலகின் வருவதாய இன்பங்

களில் வெறுப்புத் தோன்றி, அவற்றின் வருமின்பம் சிற்றின்ப மெனத்தள்ளி, தியாகபுத்தியினால், பரோபகாரச் செயல்களால் உயர்ந்து, பற்றற்று நிற்கும் நிலையே மோக்ஷ வீடெய்தும் பயனும். இவற்றையே பெருநூல்களெல்லாம் பல உதாரண முகங்களால் விஸ்தரித்துச் சொல்லிப் போகின்றன.

தர்மார்த்தகாம மோக்ஷ மார்க்கங்களை யுபதேசிக்கக் கூடியனவாயும் முந்தி நடந்த சரித்திரப் பகுதிகளோடு கூடியனவைகளாயும் இருக்கின்றவைகளே இதிஹாஸங்களாக அழைக்கப்படுகின்றனவென்று சப்த ஸ்தோமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதிஹாஸ ரத்நமாகிய இவ்விராமாயணத்தில் அத்தகைய விஷயங்களெல்லாம் நன்கு விளங்கக் காணலாம். இந்த நூலில், அந்த நான்கு பயன்களும் வாச்யார்த்தங்களாகிய வெளியுறைகளாலும் விபங்கியார்த்தங்களாகிய உள்ளுறைகளாலும் வெளிப்படக் காணலாம்.

பிதாவினுடைய கட்டளை நியாயமானாலும் அல்லதானாலும் சுகம் வருவதாயினும் துக்கம் வருவதாயினும் அவற்றை யோசியாமல், அக்கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே புத்ரனுடைய கடமையாகு மென்று ஸ்ரீராமபிரான் பிதிரு வாக்ய பரிபாலனத் திற்காக வனத்திற்குச் சென்றது மேலான அறமாகும். இன்னும், உடன் பிறந்தோர்கள் பரஸ்பரம் இருக்க வேண்டிய ஸ்நேஹாதர பாவம் இத்தகையன வென்னும் தர்மமும், மூத்த சகோதரனிடத்தில் இளையோர்கள் எவ்விதம் நடந்துகொள்ளல் வேண்டுமென்னும் தர்மமும், கணவன் மனைவியர்க்கிருக்க வேண்டிய அந்நியோர்ய தர்மமும், “பெண்கள் புருஷனைவிட்டுத் தனியே யிருத்தலாகாது; புருஷனுக்கு எத்தகைய துன்பம் வரினும் அதனை மனைவியுமுடனிருந்து அநுபவித்தல் வேண்டும்” என்னும் ஸ்திரீ தர்மமும், பெரியோர்கட்குண்டாகும் துன்பங்களை பொழித்து அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும் கூத்திரிய தர்மமும், சக்கரவர்த்தியாயினும் கற் றுணர்ந்தடங்கிய பெரியோர்களை வணங்கல் வேண்டுமென்னும்

தர்மமும், பெரியோர்க்கும் பிரஜைகட்கும் தீங்கு செய்யுமவன் எக்குலத்தனாயினும் எந்நிலையனாயினும் எவ்வறிவினனாயினும் அவனை ஸீக்ஷித்தல் வேண்டுமென்னும் ராஜதருமமும், இன்னு மிவைபோன்ற தர்மங்களும் இதனுள் சரித்திரமாத்நிரையானே யன்றி விஸ்தாரமாகப் பல நியாய உதாரணங்களானும் சொல் லப்பட்டிருக்கின்றன.

“பொருளிலார்க் கிவ்வுலகமில்லை” “நடுவண தெய்த விரு தலையு மெய்தும்” என்று சிறப்பித்துச்சொன்னபடி இவ்வுலகப் பயன்களைப் பெறுதற்குப்பொருள்களே முக்கிய காரணமாயிருத் தல்பற்றி அதனை ஸம்பாதித்தல் அவசிய மென்பதும், அது நல்வழியானல்லாமல் தீயவழியானீட்டியவழி யதனாற்கிடைக் கக்கூடிய உலகவின்பமுந் துன்பமயமாக முடிதல்பற்றி அதனை யறவழியே ஈட்டல் வேண்டுமென்பதும், அப்படி ஸம்பாதிக்கப் பெற்ற பொருளையும் தர்மவழியே செலவுசெய்ய வேண்டுமென் பதும் பிறவும் இந்நூலில் பரக்கக்காணலாகும். அன்றியும், தர்மத்தைவிடப் பொருளானது எவ்வகையிலும் அற்பந்தா னென்பதும், கோரிய தர்மம் நடைபெறுதற்கு அப்பொருள் தடையாக ஏற்படுமாயின் அப் பொருளைத் துறந்தேனும் தர் மத்தைக் காப்பாற்றல்வேண்டுமென்பதும், தனக்கு யாரேனும் சமயங்கருதி யுதவிசெய்திருப்பின் அதனைப்பெரும் பொருளாக வெண்ணிப் போற்றல்வேண்டுமென்பதும், சிறுநன்றி செய் தார்க்கும் அவர்வேண்டும்போது தம்மால் கூடுமாயின் பேருப காரமுஞ் செய்யல்வேண்டுமென்பதும், தூய மனமுடையவர் பகைவர் குலத்தராயினும் அவர்க்கு அவசியம் உதவிவேண் டியிருப்பின் உடல் உயிராய் பொருள்கட்குத் தீங்கு நேருமாயி னும் மறுக்காது அடைக்கலமாகிய பொருளைக் காத்தல்வேண்டு மென்பதும் பிறவும் வெளிப்படுகின்றன.

காமமானது உலகின்பந்துய்த்தற்கு உரியதொன்றாயினும் நியாய விரோதமாகவும் தர்மம்தவறியதாகவும் இருப்பின் தனக் கும் தன் புகழ்க்கும் தன் குடும்பத்துக்குமேயன்றித் தன் ஜாதிக்கே நாசந்தருமென்பதும், காமத்தால் செய்யக்கூடாத

காரியத்தைச் செய்யப்புகுந்தால் அது தர்மவழி நடந்தார்க்கும் பெருங்கேட்டை விளைவிக்குமென்பதும், உலகமெல்லாம் கண்டும் கேட்டும் நடுங்கத்தக்க ஆற்றல் படைத்துளானெனினும் அவனும் காமம்பக்குற்றுச்செய்யத்தகாததைச்செய்தால் அவன் அழிவது நிச்சயமென்பதும் பிறவும் சரித்திர நாயகர் உபநாயகர்களால் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இன்னும் இந்நூலில் உலகவினபங்கட்கு முக்ய ஸாதனங்களான பலவித வித்தைகளும் அவ்வித்தைகளான் வரும் விஞ்ஞானங்களும் மோகஷத்திற்கு ஸாதனங்களாகவுள்ள யோகம் ஞானம் பிரம்மஸ்வரூபலக்ஷணமாகிய பிரஞ்ஞானங்களும் இலேமறை காய்கள் போல ஆங்காங்குத் தோன்றுகின்றன.

இராம சரித்திரம் இயற்றியவர்.

வான்மீகர்க்கு முன், இராம சரித்திரத்தை வசன ரூபமாகச் செய்தவர் ச்யவனர் என்னும் மஹரிஷி என்று வெளி யாகிறது; எனினும், வான்மீகியே ச்லோக ரூபமாகச் செய்து பெரும்புகழ் படைத்தார்; போதாயனரும் பரத்வாஜரும் செய்துள்ள ரென்பது கேட்கப்படுகின்றதாயினும், அவ்விராமாயணங்கள் பூர்ணமாகக் கிடைக்கப்பெற வில்லையாம். ஆனந்த ராமாயணம் அத்யாத்ம ராமாயணம் அத்துத ராமாயணம் சம்பூ ராமாயணம் என்பவை பூர்ணமாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. அக்னிவேச்ய ராமாயணம் என்பது இராமாயணம் நடந்த காலங் களை நன்குகுறிப்பிடுவ தொன்றும்; ஆயினும், பூர்ணமாகக் கிடைக்கப் பெறவில்லை பென்று தெரிகின்றது. தத்வ ஸங்க்ரஹ ராமாயணம் யோகவாஸிஷ்டராமாயணம் என்னுமிவைமுறையே தத்வம் யோகம் இவற்றை விளக்கிச் சொல்லுகின்றன. ரகுவம்சம் பட்டிகாவ்யம் இவையும் ராம சரித்திரத்தை யொரு வாறு குறித்துச் செல்கின்றன. இவை யெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலே செய்யப்பட்டவைகளேயாம். அன்றியும்; இப்பாஷையில் அனர்க்கராகவம் ப்ரஸன்னராகவம் மஹா நாடகம் முதலி பவைகளு மிருக்கின்றன.

ஹிந்தி பாஷையில் பிரஸித்தமான ராம சரித்திர மானஸங் என்னும் பெயருடன் துளஸீதாஸரால் இயற்றப்பட்டுள்ள இராம

சரித்திரமும் நிலவி நிற்கின்றது. வேறு பாஷைகளிலும் வெவ்வேறு ராம சரித்திரங்கள் அவ்வப் பண்டிதர்களால் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆங்கில பாஷையிலும் ஸ்ரீமான் கிரிபித் என்னும் ஆங்கிலராலும், ஸ்ரீமான் ஆர். ஸி. டட் என்னும் வடவந்தியராலும், ஸ்ரீமான் டி. ராமகிருஷ்ண பிள்ளை யென்னும் தென்னிந்தியராலும் காவியமாகவே செய்யப்பெற்றிருக்கின்றன.

அமிழ்தினுமினிய நந்தண்டமிழ் மொழியில்செய்யப்பெற்ற இராம சரித்திரங்கள் மூன்றெனத் தெரிகின்றது. இவற்றுள், தற்காலத்துப் பிரஸித்தமான கம்ப ராமாயணத்துக்கு முற்பட்டதாக ஸங்ககாலத்தில் ஒரு ராம சரித்திரம் அகவற்பாவில் அமைக்கப் பெற்றிருந்ததாகக் கேள்வி மாத்திரையில் புலவர்களால் ஓதப்படுகின்றது. கம்பருக்குப் பிற்பட்டுத் தற்காலத்தில் தஞ்சை சதாவதானம் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்களால் வெண்பாவி லமைக்கப்பெற்ற இராமாயணமுமுண்டு. அன்றியும்; வடமொழியிற் செய்யப்பெற்ற பாகவதம் விஷ்ணு புராணம் முதலியவற்றிலும் தென்மொழியி லியற்றப் பெற்றுள்ள கூர்ம புராணம் முதலிய சிலவற்றிலும் இக்கதை உபாக்யானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவையெவற்றினும் வான்மீகி ராமாயணமும் கம்ப ராமாயணமுமே மிகப் பிரஸித்திபெற்றவைகளாக விளங்கியிருக்கின்றன வென்பது பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம். எனவே, அவ்விரண்டு ராமாயணங்களுமே இந்த “கம்ப நாடர்” என்னும் ஸஞ்சிகையில் எடுத்து ஓதப்பெறுகின்றன; எனினும் வேறு சில ராமாயணங்களின் கருத்துக்களும் வேண்டும்போது ஆங்காங்கு தோன்றலாம்.

வான்மீகர்.

இவரது பிறப்பு வளர்ப்புகளையறிய வரும்போது பல கதைகள் பலவிதமாகச் சொல்லுகின்றன; எனினும், பெரும்பாலானவற்றின் ஒப்புமை நோக்கி எமது கொள்கையை யீங்குக் குறிக்கின்றோம்.

“வான்மீகி என்னும் பதத்திற்குப் புற்றிலிருந்து உண்டானவர் என்று அர்த்தம்; புற்றிலிருந்து உண்டானபடியால் இவர்

வான்மீகி யென்று சொல்லப்படுகிறார் என்று மிகவும் தேஜஸ்ஸி யும் உலகத்துக்குப் பிதாமகருமாகிய பிரம்மதேவர் சொல் கிறார்” —ப்ரஹ்ம கைவர்த்த புராணம்.

“ இவர் வெகு காலம் தபசு செய்துகொண்டிருக்கையில் நான்கு பக்கங்களிலும் புற்றுவளர்ந்து இவரை மறைத்துக் கொண்டது. பிறகு, வருணபகவான் கடுமையான மழை பெய் வித்தார். அதனால், அந்தப் புற்று கரைந்து இவர் வெளிப்பட் டதால், இவருக்குப்பிராசேதஸர் என்று பெயருண்டாயிற்று ” (பிரசேதஸ்—வருணன்; அவரது புத்ரர் பிராசேதஸர்) —வான்மீக ராமாயணம் : கோவிந்தராஜீய வ்யாக்யானம்.

பின் வருமாறு வான்மீகி மஹரிஷியே தம்வரலாற்றை ஸ்ரீ ராமனுக்குச் சொன்னார்:—

ஆனந்த ராமாயணம் : ராஜ்ய காண்டம்.

“ நான் முந்தி வேடர்களிருக்கு மிடத்தில் அவர்களுடன் வளர்ந்தேன். நான் பிராம்மணனானாலும் அவர்களுடைய ஆசா ரத்தையே யெப்போதும் அதுஷ்டித்து வந்தேன். அவர் கள் வம்சத்து ஒரு பெண்ணினிடத்தில் எனக்கு அநேக புத் திரர்கள் உண்டானார்கள். அக்குடும்ப வளர்ப்பி னிமித்தம் திருட்டுத் தொழிலில் ஜீவனம் செய்து வந்தேன். வில்லை யும் அம்பையுங்கொண்டு பல மிருகங்களைக் கொன்று பிழைத் தேன். ஒரு நாள் காட்டில் ஏழு ரிஷிகளைக் கண்டேன். அப்போது அவர்களிட மிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களையும் அபஹரிக்க விரும்பி அவர்களை வற்புறுத்தினேன். அவர்கள் சிறிதும் பயப்படாமல், “ நீ உன் குடும்பத்தவர்களிடம் சென்று, நீ செய்துவரும் இந்தப் பாவங்கட்கு அவர்களும் பொறுப்பாளிகளாவார்களா? கேட்டுவா; நீ வருகிற வரையில் நாங்கள் எங்கும் போகாமல் நிச்சயமாக இங்கேயே தங்கியிருக் கிறோம் ” என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் தரிசனத்தாலும் அவர்களது வாக்கினாலும் எனக்கு அப்போது ஸாத்திக குணம் தோன்றியது; உடனே அவர்கள் வார்த்தையில் எனக்கு நம்

பிக்கையுண்டாகி, அவர்களையங்கேயே நிற்கும்படியாக உறுதி மொழி வாங்கிக் கொண்டு, என் குடும்பத்தவரிடம் சென்று கேட்டேன்; அவர்கள், “அவரவர் செய்யும் பாவம் அவரவரைச் சேர்ந்ததே; இச்செயல்களால் உண்டாகும் பாவங்களில் லாம் உனக்குச் சேர்ந்தனவேயன்றி என்கட்குச் சேரமாட்டா. குடும்பத்தை எத்தொழிலாலேனும் காப்பாற்ற வேண்டியது உனது கடமை; நீ கொண்டு வரும் வஸ்துக்களில் மாத்திரம் என்கட்குப் பங்குண்டு” என்று சொன்னார்கள். இதனைக்கேட்டு ஆலோசித்து, ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் வெறுப்புக் கொண்டே அம்மஹரிஷிகளிடம் சென்று வணங்கி, “மகாபாவியான என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; எனக்கு உய்யும் மார்க்கம் உபதேசியுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசித்துப் பிறகு, என்னைக் கருணையோடு பார்த்து, ராம என்னும் உமது திவ்யநாமத்தை மாற்றி மரா என்று உபதேசித்து அம்மந்திரத்தை யவர்கள் திரும்பி வரும்வரை உச்சரித்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருக்கச் சொன்னார்கள். நான் பூர்வபுண்ய பரிபாக காலத்தினாலும் இந்த ஜன்ம வாழ்க்கையின் வெறுப்பினாலும் உலக ஆசையை முற்று மொழித்து ஜபம் செய்து கொண்டேயிருந்து என்னை மறந்து போய்விட்டேன். என்மேல் புற்றுக்கள் உண்டாகி வளர்ந்து என்னை மறைத்துவிட்டன. பிறகு, வெகு காலங்கள் கழித்து அந்த மஹரிஷிகள் வந்து என்னைப் பார்த்தார்கள். அப்போது மழைபெய்து புற்றுக்கள் கரைந்து என் உருவம் சிறிது தோன்றவே என் நிஷ்டையைக் கலைத்து என்னையெழுந்து வரும் படி சொன்னார்கள். நான் எழுந்து அவர்களை நமஸ்கரித்தேன். அவர்கள், “உனக்கு இது இரண்டாவதுபிறப்பு; நீ இப்போது புற்றினிருந்து வெளிப்பட்ட படியால், உனக்கு வான்மீகி என்னும் பெயர் பிரஸித்தமாகட்டும் என்று அதுக்ரஹித்துப் போனார்கள்.”

இச்செய்தியை அத்யாத்ம ராமாயணமும் பவிஷ்யத் புராணமும் ஆமோதித்துச் சொல்கின்றன.

“ பிரம்ம தேவரால் விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீராம சரித்திரத்தை அவருடைய உத்தரவின்படி நாரதர் வான்மீகி மஹரிஷிக்கு உபதேசித்தார் ” —மத்ஸ்ய புராணம்.

“ வான்மீகியும் ஸகல வேதாந்தங்களினாலும் அறியக்கூடிய பரம புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை நிச்சயிப்பதற்குத் தெய்வச் செயலாய் வந்து நேர்ந்த நாரத மஹாமுனிவரால் உபதேசம் பெற்றுத் தம்மிடத்தில் மிகவும் ஸந்தோஷம் கொண்ட பிரம்ம தேவர் அருளிய ஞானதிருஷ்டியின் பலத்தினால், வேதங்களின் அர்த்தங்களை விவரித்துச் சொல்லும் ஸ்ரீ ராமாயண மென்னும் காவ்ய ரத்னத்தைச் செய்தார். ” —வான்மீகி ராமாயணம் : கோவந்தராஜ்யம்.

“ வான்மீகி மஹரிஷிபானவர், ஸ்ரீராம புத்திரர்களாகிய குசலவர்கள் மகாமேதாவிகளாய் வேதங்களை அத்யயனம் செய்து அவைகளின் பொருள்களை விரைவில் அறிந்திருப்பதைப் பார்த்து, ஸிதையின் சரித்ரமான ராமாயண மென்னும் மஹா காவ்யத்தை, வேதார்த்தங்க ளெல்லாம் இதிலிருக்கின்றன வென்று தெரியப்படுத்த அவ்விருவர்க்கும் உபதேசித்தார். ” —வான்மீகி ராமாயணம்.

“ ஸ்ரீ ராமன், ராவணன் முதலிய அரசுக்களைக் கொன்று அயோத்யா நகரம் சேர்ந்து அரசுரிமை பாராட்டி ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துக் கொண்டிருந்தபோது, அச்வமேத யாகஞ் செய்வதற்கு முந்தி வான்மீகி மஹரிஷி இந்தக் காவ்யத்தைச் செய்தார். ” —வான்மீகம்.

“ நாரணன் விளையாட் டெல்லாம் நாரத முனிவன் கூற ஆரணக் கவிதை செய்தான் அறிந்தவான் மீகி யென்பான் ”

—கம்ப ராமாயணச் சிறப்புரை.

கம்பரும் வான்மீகரும்.

முகவுரை.

உலகில் பல தர்மங்களையும் நீதிகளையும் எடுத்துக்காட்டும் இராம சரித்திரத்தை யியற்றியுள்ள பல புலவர்களினும், வட மொழிக்கு வான்மீகரும் தென்மொழிக்குக் கம்பருமே சிறந்து விளங்குவதால், யாம் மற்றைப் புலவர்களை விடுத்து இவ்விரு புலவர்களது காவியங்களையே யீண்டு ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ளோம். தென்னாட்டுக் கவிச்சக்கர வர்த்தியாகிய கம்ப நாட்டாழ்வார்,

“வாங்கரும் பாத நான்கும் வதத்தவான் மீக யென்பான்
தீங்குவி சேவிக ளாத் தேவரும் பருகச் செய்தான்
ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டை யன்பெனும் நறவம் மாந்தி
மூங்கையான் பேச லுற்றான் என்னநான் மொழிய லுற்றேன்”

என்று நாட்டுப்படல ஆரம்பத்திலும்,

“நொய்தி நொய்யசொல் நூற்கலுற் றேனெனை
வைத வைவின் மராமா மேழ்தொளை
எய்த வெய்தவர்கீ கெய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் சொன்னின்ற தேயத்தே”

என்று பாறிரத்திலும் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், தமது காவியத்திற்கு முகநூலாக வான்மீகத்தையே கொண்டனர் என்பது பிரஸித்தமாகத் தெரிகின்றது. ஆயினும், கதை விவரணத்திலும் பிற சிலவற்றிலும் வான்மீகருக்கு வேறுபடுந் தன்மை காவியத்துள் பலவிடங்களில் விளங்குகின்றது. அது கால தேசங்களை யறுசரித்து நிகழ்ந்திருக்கலா மென்பது பல பேரியோரது அபிப்பிராயம். அன்றியும்;

“தேவ பாஷையி லிக்கதை செய்தவர்
மூவ ரானவர் தம்முளு ழுந்தய
நாவி னுரை யின்படி நான்மீழ்ப்
பாவி னுலீ துணர்ந்திய பண்புடையா ”

எனும் பாயிரச் செய்யுளால், கம்பர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட காவியத்துக்கு மேற்கொண்ட முதனூலினும் வேறுபட்ட சில அபிப்பிராயங்களைக் கதை நிகழ்ச்சிகளிலும் பிறவற்றிலும் காட்டிச் செல்லுமிது, முற்குறித்தபடி காலத்தையும் தேசத்தையும் ஒத்துக்காட்டியபடியேயன்றி, ராம கதையைச் செய்திருக்கும் வேறு சில புலவர்களது அபிப்பிராயங்களையும் அநுசரித்துச் சொல்லியு மிருக்கலாம் என்றும் தெரியவருகின்றது. ஆகையினால் அவ்வேற்றுமை கட்டு யாமறிந்த வரையில் காரணங் காட்டிச் சமாதானம் கூறவேண்டியே கம்பரும் வான்மீகரும் எனும் இவ்வாராய்ச்சியை யெடுத்துக் கொண்டுளோம். எனினும், இவ்வாராய்ச்சியில், வேற்றுமைகளே யன்றிக் கம்பர், வான்மீகரது சொல்லையும் பொருளையும் அப்படியே மொழி பெயர்த்து வைத்திருக்கு மிடங்களை எடுத்துக்காட்டுவதும் ஒரு புடை யாராய்ச்சியா மாதலின் அவற்றையும் காட்டிச் செல்வது கடமையாயிருக்கின்றது. அன்றியும்,

“கழுந்தராயுன கழல்பணியாதவர் கதிர்மணி முடிமீதே
அழுந்தவாளிகள் தொடுசிலைராகவ அபிநவ கவிநாதன்
விழந்தநாயிறு எழுவதன்முன்மறை வேதிய ருடனாய்த்
தேழுந்தநாயிறு விழுவதன் முன்கவி பாடின தேழுநாறே ”

என்று ஒரு அபியுக்தர் கம்பரது ராமாவதாரத்துக்குச் சொல்லியிருக்கும் ஒரு சிறப்புக் கவியின்படி நோக்கும் போது, கம்ப நாட்டாழ்வார், இரவெல்லாம் வடமொழிப் புலமை வாங்கித் வேதியருடனிருந்து வான்மீகம் முதலியவற்றை யாராய்ந்து, மறுநாட் பகல் சூரியாஸ்தமனத்துக்குள் ஒரு நாட்கு ௭00-செய்யுள் வீதம் செய்திருக்கிறார் என்பது புலனாகின்றது; ஆனால், உட்புகுந்து நோக்குங்கால், வான்மீகர் வைத்திருக்கும் சில அருமையான ஈலோகங்களைக் கம்பர், இடம் நோக்கிப் பாத்தி

ரம் நோக்கிமாற்றிவைத்திருக்கின்றார் என்பது போதருகின்றது. ஆனால், ஒரு காண்டத்துச் சுலோகங்களின் கருத்துக்கள் வேறொரு காண்டத்திலும் ஒரு பாத்திரத்தின் வாக்கில் வைத்தமைத்திருக்கும் சுலோகப்பொருள்கள் மற்றொருபாத்திரத்தின் வாக்கிலுமாக மாறுபாடுகள் பல காணப்படுகின்றன. ஆகையினால், கம்பநாட்டாழ்வார், வான்மீகம் முதலியவற்றைப் படிக்கக் கேட்டு அப்படியே வரிசையாக மொழிபெயர்த்திருக்கின்றாரென்று சொல்வதற்கியலவில்லை; ஆனால், அங்ஙனம் வடமொழிப்புலவர்பாற் கேட்டுள பொருள்களை யப்படியே மனதில் பதிய வைத்திருந்து வெகு ஞாபகத்துடன், பல்வேறிடங்களில் வைத்திருக்கின்றாரோ என்றும், அன்றித் தாமே அவ்வட நூல்களை நேர்படப் பார்த்துணர்ந்து கொள்ளும் திறமை வாய்க்கப் பெற்றிருந்தனரோ என்றும் துணிய வேண்டியிருக்கின்றது. இவ்வகையாராய்ச்சிகளும் “கம்பரும் வான்மீகரும்” என்னும் இப்பகுதியில் அவசியம் சேர வேண்டியவைகளாக இருக்கின்றன.

அன்றியும், வான்மீகமே யன்றி மற்றும் பல வடமொழி நூல்களின் கருத்துக்களையும் உபதிஷதங்களின் கருத்துக்களையும் கம்பர் இவ்விராமாவதாரத்துள் ஆங்காங்குக் குறித்துப் போகிறார்; இவற்றின் ஆராய்ச்சிகளைக் “கம்ப ராமாயண வாராய்ச்சி” யென்னும் பகுதியினில் எடுத்துக் கொள்ளுங்கருத்துடையேம்.

வடமொழியிற் சிறிதே பயிற்சியுடைமையால் வான்மீகரது கமகங்களிற் பலவற்றைச் சிறுமதியால் விட்டுச்செல்லலும் கூடுமாகலின், இவ்வாராய்ச்சியிற் காணும் பிழைகளைப்பொறுத்தல் பெரியோர் கடனேயாகும்.

ஆசிரியன்.

எப்படி யாரம்பித்தனர்?

வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் உத்தம காவியங்களாக அன்றுமுதல் இன்றும் என்றும் பிரஸித்திபெற்று நிலவியிருக்கும் ராம சரித்திரங்களாகிய வான்மீகத்தையும் கம்பராமாயணத்தையும் அவ்வப் பாலைசுகளில் இயற்றியருளிய புலவர் சிகாமணிகளாகிய வான்மீக மஹரிஷியும் கம்பநாட்டாழ்வாரும், இத்தகைய—என்றும் அழியாது நிலவுறும் உத்தம காவிய ரத்னங்களை யாரம்பிக்கும்போது எப்படிப் பிரவேசித்தனர் என்னும் விஷயம் ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும்.

எந்தப் பாலைசுகளிலும், என்றும் அழியாது நிலவப்பெறும் உத்தம க்ரந்தங்களின் ஆரம்பப் பிரவேசமெல்லாம், மானுட சக்திக்கு மேற்பட்டதொரு தெய்வ சக்தியின் தூண்டுதலினாலேயே ஆரம்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன வென்பது உண்மையாக விளங்கியிருக்கக் காண்கிறோம். உயர்ந்த கவிகளாகவும் புலவர்களாகவுமிருப்பினும், அவர்கள் ஒரு உயர்ந்த கிரந்தத்தைத் திடீரென்று ஆரம்பித்து விடல் இயற்கையாகத் தோன்றவில்லை. பலபெரியோர்களது ஆதரவும் அதுக்ரஹமும் தூண்டுதலும் அப்புலவர்கட்குப் பலகால் நிகழ், அப்புலவர்களும் அவ்விஷயத்தைக் குறித்து பல காலஞ் சிந்தித்துத், தங்களது சரித்திர நாயகனது குணங்களைத் தங்களது உலக அநுபவத்துடன் சமயம் நேர்ந்த போதெல்லாம் கண்டு கண்டு தெளிந்து, முடிவில் தெய்வாநுக்ரஹத்தால் ஒரு தெய்விகமான நிகழ்ச்சியின் மேல் நூலில் நுழைந்து உலகம் மதிக்கும்படியாக அதனைச் செய்திருப்பதாக அறிகிறோமாகையால், அநுபவ ஞானிகளாகிய இவ்விரு புலவர்களும் இந்த உத்தம காவியத்திற் பிரவேசித்ததை யறிந்து கொள்ளலும் ஆராய்ச்சி செயலும் அவசியமாக இருக்கின்றது.

இவ்விஷயத்தைப் பற்றிய விசாரணையிலிறங்கும் போது அவ்விரு புலவர்களின் சம்பந்தமாகக் கிடைத்திருக்கிற சரித்திர

அம்சங்களே நமக்குப் போதிய ஆதாரங்களாக இருக்கின்றன. ஆகையால் அச்சரித்திர பாகங்களை நம்பியே நாம் இத்துறையி லிறங்குகின்றோம்.

சப்த ரிஷிகளாலும் அநுரக்ணிக்கப் பெற்றுப் பலநாள் தவங்கிடந்து மனஸின் ஏகாக்ரத்தையும் உயரிய ஆசாரத்தையு ம் ஜீவ கருணையையும் உயர்ந்த உலகியலறிவையும் உண்மை யதுபவத்தையும் பக்குவமான ஆத்ம ஞானத்தையும் பெற்ற ரிஷிபாகிய வாண்மீகியானவர், நாரத மஹரிஷியால் ஸ்ரீராம சரித்திரம் நன்கு உபதேசிக்கப் பெற்றுள்ளவராகவும் பிரம்ம னால் “ஸ்ரீ ராம சரித்திரத்தைச் செய்யப் புகலாம்; உன் வாக்கு கட்டு ஒன்றும் குற்றம் சம்பவியாது” என்று அநுக்ரஹிக்கப் பெற்றுள்ளவராகவுமிருந்தும் உடனே சரித்திரத்தைச் சொல்லப் புகுந்து விட்டனரா? இல்லை; இல்லை. கடவுளின் கட்டளையை யே எதிர்பார்த்திருந்தனர் போலும்; ஸதா அதே சிந்தனையிலி ருந்து கொண்டிருந்தார். இப்படியாக உண்பது உடுப்பது பேசுவது கேட்பது உறுவது பெறுவது முதலிய எல்லாச் செயல்களிலும், நாரதரிடமிருந்து தாம் கேட்ட உத்தம சரித் திர நாயகனாகிப் ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய சரித்திர பாகங்களையே கலந்து கலந்து அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் தமஸா நதிக்குச் சென்று தமது சிஷ்யருடன் அநுஷ்டானத்தை முடித்துக் கொண்டு சுத்த சித்தத்துடன் தமது ஆச்ரமத்துக்குத் திரும்பினார். அங்கு ஒரு வேடன், ஒரு மரத்தில் வீற்றிருந்த இரண்டு கிரவுஞ்சப் பறவைகளுள் ஒன்றான ஆண் பறவையை யம்புகொண் டடித்துக் கீழே வீழ்த்தி விட்டான். அது கீழே துடித்துக் கொண்டிருந் தது. மரத்தின் மேலுள்ள அதன் பேடை அவ்வேடனைச் சபிப்பது போல் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதனைக் கண்ணுற்றார் மஹரிஷி. அந்தக் காட்சி மிகவும் பரிதாபகர மாக இருந்தது. ஸாத்விகத்தில் மிகப் பழகிய சுத்த சித்தத் தோடு ஜீவர்களிடம் கருணையையே காட்டிவந்த வாண்மீகருக்கு அப்பறவை யிரண்டும் பறும் அவஸ்தை பொறுக்க முடியவில்லை.

எதிரில் நிற்கும் அவ்வேடனைப் பார்த்தார் ; அவன் கருணையற்ற பெருங் கொலையாளியாகக் காணப்பட்டான். அவனைப் பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல வாரம்பித்தார். நிறைமொழியுடையவராயினும், அவனைச் சபித்து அழித்துவிடும் நோக்கம் அவர்க்கு உதிக்கவில்லை. ஏன் ? ஸாத்விக சித்தமுடைய நிஷ்டாபரராகையால் கோபம் உதிக்கவில்லை ; ஆனால். அப்பறவைகளின் மேலுள்ள அநுதாபத்தால் அவ்வேடனைப் பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் சொன்னார். அவ்வார்த்தைகள் உயர்ந்த மனத்திலுதித்த உண்மை மொழிகள். அதுவரையிலும், அப்போதும் அவர் ஸ்ரீராம த்யானத்துடனிருந்தனராதலால், அம்மொழிகள் அவரது தியான மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராம பிரானது சரித்திர நிகழ்ச்சியை வியங்கியமாக உள்ளடக்கி யிருந்தன.

அந்த வார்த்தைகளின் கூட்டங்கள் சேர்ந்து அளவொத்த அடிகளையுடைய சுலோக ரூபமாக அமைந்து கிடந்தன. அது, கவியாக அமைந்த படியாலும் தெய்விகமாகத் தோன்றினபடியாலும் ஸ்ரீராமபிரானது சரித்திரத்தை வியங்கியமாகக் கொண்டிருந்த படியாலும், அதனையவர் மறக்கவேயில்லை. ஆசிரமத்துக்குச் சென்ற பின், சிஷ்யருடன் அந்த சுலோகத்தின் அற்புதத் தோற்றத்தையும் நிகழ்ச்சியையும் சொல்லிச் சொல்லிச் சிந்தித்தனர். இதுவே ஆதிசுவியென்று பெரியோர்களால் அநுஸந்திக்கப் படுகின்றது. அந்த சுலோகம் எதுவெனிலோ,

“மாநிஷாத ப்ரதிஷ்டாந்த்வம் அகம : சாச்வதீஸமா :
யத்க்ரௌஞ்ச மிதுநாதேகம் அவதீ : காம மோஹிதம்”

என்பது ; இதன் பொருளோவெனில்;

“ஏ ! வேட !! கிரௌஞ்சப் பறவைகளின் சேர்க்கையிவிருந்து காமத்தால் மோஹித்திருந்த ஆண் பறவையை அழித்து விட்டனையாதலால், என்றும் நிலைத்துள்ள கிர்த்தியை யடைய மாட்டாய்” என்பதாகும். இது நிகழ்ச்சியைக் காட்டிய வெளிப் பொருள்.

ஆயின், இதனான் விளங்கும் உள்ளுறை பொருளோ வெனில், ஸ்ரீராம சரித்திர விஷயமாக அமைந்து கிடக்கின்றது ; அப்பொருள்,

“ இலக்குமி வலிக்கும் மார்புடையாய் ! நீ குருர கதியை யுடைய அரக்கரிருவர் சேர்க்கையிலிருந்து காம மோஹிதனாகிய அரக்கனைக்கொன்று வீழ்த்தினபடியால், என்றும் நிலைத்துள்ள கீர்த்தியை யடையக் கடவாய் ” என்பதாகும்.

இவற்றுள், முன்னைய பொருளில் பார்க்கும் போது, அந்த சுலோகத்தின் முதற்பதமாகிய மா என்பது அமங்கலத்தைத் தரும் எதிர்மறை மொழியாகவும், பின்னைய பொருளில் பார்க்கும்போது, அந்த மா என்னும் பதமானது மங்கலத்தைத் தரும்—இலக்குமி யென்று பொருள்தரும் மொழியாகவும் நில வியிருக்கின்றது நன்கு போதரும்.

இதனாலும், இவ்விதிஹாஸத்தை வேதம் போல அபௌருஷேயமானது என்று பெரியோர் சொல்வர்.

இனி, கம்ப நாட்டாழ்வாரது ராமாயண ப்ரவேசத்தை யெடுத்து ஆராய்வோம். கம்பரது சரித்திரம் பலவகைப்பட மாறுபட்டுக் கேட்கப் படுகின்றதாயினும், அதில் ஒரு பாகத்தைப் பரம்பரையாகப் பண்டிதர்கள் நம்பி வருகிறபடியே நாமும் நம்பி இந்த ஆராய்ச்சியை யெழுதத் துணிகிறோம்.

கம்பநாட்டாழ்வார், கல்விப் பெருமையும் கேள்விப்பயனும் பாடும் வன்மையும் சொல்லுந் திறனும் ஆராய்ச்சி யருமையும் வாய்க்கப் பெற்று நாளுக்கு நாள் புகழ் பெற்றோங்கி வருவதையுடனிருந்துணர்ந்த—அவரை யாதரித்து வந்தவராகிய ஸ்ரீமான் சடையப்ப வள்ளலாரவர்கள், உத்தம தர்மங்கட்கும் உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் நீதிகட்கும் மற்றுமுள்ள கலைஞானங்கட்கும் ஆதாரமாகவுள்ள ஸ்ரீராமாயணத்தைத் தமிழ் நாட்டினர் வட மொழிப் புலவர் வாக்கினுனை யன்றி நேர்படவே தெரிந்து கொண்டுய்யும்படியாகச் செப்ப வேண்டுமென்னும் பேரவாவினால், வான்மீகி ராமாயணத்தின் பொருளைத் தமிழ்க் காவியத்

திலைமத்துத் தரும்படிச் கம்பரைக் கேட்டுக் கொண்டனர். கவிசக்கரவர்த்தியும் சம்மதித்தனர். ஆபினும் பல்லாண்டிகள் சென்றன; கம்பர் முபற்சிக்க வில்லை. வள்ளலார் பன்முறை வற்புறுத்தினார்கள்; கம்பர் பாட ஆரம்பிக்கவில்லை. என் ?

நாம் முன்னர்க் குறித்தபடி, ஒரு அரிய நூலினை யாரம் பித்தற்குக் கேவலம் ஒரு மானிடனது மனோசக்தி மட்டும் போதியதன்று; தெய்வ சக்தியும் உடனிருந்து உதவ வேண் டும்; அந்த சக்தி விழும் போதுதான், எந்த உத்தம கவியும் நூலில் விரைந்து புக முடியும்; அது வரையில், அப்புலவரறி யாமற்படியே காலங்கடந்து போமாகலின், கல்வியிற் பெரியார் நூலியற்றலில் முனைந்து புக மனந் துணிபவில்லை; ஆனால் நாட்களெல்லாம் வாரங்களெல்லாம் மாதங்களெல்லாம் ஆண்டுக ளெல்லாம் ஸ்ரீராம சரித்திர நினைவுடனும் இராமதர்ம நோக் கத்துடனும் உலகப் பொருள்களுடன் அநுபவித்தே வந்திருக் கிறார். இது அவரது பொருளைக்கிற் புலனாகின்றது. காவிய நடை நிறைந்த அநுபவ நடைபாயிருக்கின்றது. அநுபவ முதிர்ச்சியின் பின் ஆரம்பிக்கப் பெற்ற நூலாகவும் தெரிகிறது.

ஆனால், சடையப்பர், எப்படியாவது கம்பரைப் பாடச் செய்ய வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன், சோழசாஜனிடம் தமது கருத்தையும் கம்பர் காலங்கடத்தலையும் தெரிவித்தனர்.

அரசன், அவை கூட்டி வித்வான்களாகிய கம்பரையும் கூத்தரையும் இராமாயண காவியமியற்றும்படி ஆக்கினை யிட்ட னன். 'கூத்தர் விரைந்து பாடிச் சென்றார்; கம்பர் பிரவேசிக் கவே யில்லை. ஒற்றர்களாலறிந்த அரசன் கோபங் கொண்டு, கம்பர் தன்னை யவமதிப்பதாக நினைத்துப், புனி சக்கரவர்த்தி யாயினும் அக்கவி சக்கரவர்த்தியிடம் ஆக்கினை செலுத்த விய லானாச, அவை கூட்டி யவரை யவமதிப்பதெனக் கருதிப் பேரவை கூட்டி விட்டான்.

மந்திரியரும் புலவர்களும் மற்றுமுள்ள ஸபையோரும் பொதுஜனப் பிரதிநிதிகளும் அவ்விரு புலவர் சிகாமணிகளும்

வந்திருந்தனர். “ இராமாயணம் எவ்வளவாயிற்று? “ என்று ஒட்டக்கூத்தரைக் கேட்க, அவர் “ இராமன் சேனையுடன் கடல் காண்படலம் முடித்தோ” மென்றார்; கம்பரைப்பார்த்து, “ இராமாயணம் முடிந்ததோ? ” எனக் கேட்டான். கம்ப நாட்டாழ்வார், தம்மை மறந்தாராகிச் “ சேதுபந்தனம் பாடுகின்றோ” மென்று அவசராய்க் கூறினர். “ ஆனால், அதனுள் ஒரு செய்யுளை யிங்குச் சொல்லுக” என்றான் அரசன். அவ்வமயம், உதித்ததொரு ஸேதுபந்தனப் படலச் செய்யுளைக் கம்பர் உணர்த்தினார். அஃது,

“ குழுத னிட்ட குலவரை கூத்தரிற்
றிமித மிட்டுத் திரியுந் திரைக்கடல்
துமித மூர்புக வானவர் துள்ளினார்
அமுத மின்னு மெழுமெனு மாசையால் ”

என்னும் கவியாகும். இதன் பொருள்,

“ குழுதன் என்னும் வானர வீரன் கொணர்ந்து போட்ட உயர்ந்த மலையினால், கூத்தாடிகளைப் போலக் கலக்கத்துடன் திரிகிற அலைகடலிலிருந்து ஒரு துளியானது தங்களுராகிய வானுலகுக்கு வருவதை யுணர்ந்த தேவர்கள் “ இவ்விராமாவ தாரத்திலும் விஷ்ணு கடலைக் கடைகின்றாராகையால், அமுதம் இன்னும் நமக்குக் கிடைக்கும் என்னு மாசையினால் கூத்தாடினார்கள்” என்பதாகும். அன்றியும், இச்செய்யுளில்,

“ உலகத்துக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தருவனாகிய ஸ்ரீராம பிரான் எடுத்து நானேற்றிய, உயர்ந்த பர்வதம் போன்ற வில்லினால், கூத்தாடிகளைப் போலக் கலக்கத்தை யடைந்து திரிந்து கொண்டிருக்கிற இராக்கதக் கடலிலிருந்து துளிகள் தம்முராகிய ஸ்வர்க்கம் புகவே, வானவர்கள் பாற்கடலிற் பிறந்த இலக்குமியம்சமாகிய சீதாப்பிராட்டியும் இனி மீட்கப் படுவாளென்னும் ஆசையாற் கூத்தாடினார்கள்” என்னும் உயரிய இராமாயணப் பொருளாகிய வியங்கியப் பொருளும் உதயமாகின்றது. இதனால் அவையோரும் அரசனும் வள்ளலாரும் அதிசயித்துக் கம்பரை யன்று முதலேனும் பரடத் தொடங்கும்படிப் பிரார்த்தித்தனர்; கவி சக்கரவர்த்தியும் விரைந்து புகுந்து பதினேந்தே நாட்களிற் பாடி முடித்தனர் என்ப.

நூலாரம்பித்த முறை.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இவர் தென்னாட்டவராகலானும் தமிழராகலானும் தமிழ்ப் புலவராகலானும் இந்நாட்டின்—இப்பாஷையின் வழக்கங்களை விடாது நூலியற்றலே கடமையும் பொருத்தமுமாம்; ஆகையால், தமிழிலக்கிய மரபிற்கேற்றபடி, முதலில் நான்முகமும் சிறப்புப் பாயிரமும் ஆற்றுப் படலமும் நாட்டுப் படலமும் இயற்றி, கதாநாயகனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரான் அவதரித்த ஸ்தலமாகிய அயோத்தி நகர வர்ணனையும் கதாநாயகனது பிதர் த்சரத சக்ரவர்த்தியின் அரசியன் முறையையும் சொல்லிப் போந்து, பின்னரே ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் நுழைகிறார்.

நான்முகத்தில் நம்மாழ்வார் துதியும் அநுமான் துதியும் கலைமகள் துதியும் பயனுஞ் சொல்லிப் பின் சிறப்புப் பாயிரத்தில் தமது நூலுக்கு ஏற்புடைக் கடவுள் வணக்கமும் அவையடக்கமும் முதலாவின் பெருமையும் நூல் செய்த இடமும் உபகாரியின் பெயருமாகியவைகளை யோதுகின்றார்.

பின்னர், உலகுயிர் ஜீவனத்துக்கு முதற்காரணமாயுள்ள கருணிமாமழையின் பெருமையைச் சொல்லித் தாம எடுத்துப் புகலும் நாட்டுக்கும் நகரத்துக்கும் மக்கட்கும் பிற உயிர்கட்கும் பல்லாற்றானும் நலன்தரும் கோஸலம் புனையாற்றணிகூறிப் பின்னர்க் கோசல நாட்டின்—நாட்டு மக்களின் பெருமையைப் புகல்கிறார்.

வார்ன்மீகி பகவான்.

முதலில் ஸங்க்ஷேப ராமாயண மென்னும் ராமாயணச் சுருக்கத்தை—தமக்கு நாரதர் உபதேசித்தபடியை முதற் சுருக்கத்திலும், பிறகு பிரமன் பிரத்தியக்ஷமாகித்தமக்கு அநுக்

கிசுறித்த செய்திபை இரண்டாம் சருக்கத்திலும், தாம் ஆரம் பித்திருக்கும் ஸ்ரீராமாயண விஷயச் சருக்கத்தை மூன்றாஞ் சருக்கத்திலும், ராமபிரானுடைய ஸபையில் அப்பிரான் புத்தி ரர்களாகித் தமது மாணக்கரான குசலவர்கள் ராமாயணம் பாடுதலை நான்காஞ் சருக்கத்திலும் கூறிப் பின்னரே அயோத் திபா நகர வர்ணனையில் நுழைகிறார். நகர வர்ணனையில் அந் நாட்டின் சிறப்புக்குப் பல்லாற்றானும் உரியதாகிய ஸரயூ நதியை வர்ணிக்கிறார்.

கடவுள் வணக்கம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

தொடர்நிலைச் செய்யுள் (நூல்) செய்வோர் தாம் வழிபடு கடவுளையாதல் தாம் ஆரம்பிக்கும் நூலுக்கு ஏற்புடைக் கடவு னையாதல் வாழ்த்துதல் முறைமையாதல் பற்றி, இப்புலவர், சிறப்புப் பாயிரத்து “உலகம் யாவையும்” என்னும் முதற் செய்யுளில், தமக்கு வழிபடு கடவுளாகவும் தம் நூலுக்கு ஏற் புடைக் கடவுளாகவும் நின்ற இறைவனை வாழ்த்துவான் அவ ரது செயலைச் சொல்லி, “சிற்குணத்தார்” என்னும் இரண்டாம் பாசுரத்தில் அவ்விறைவனது குணத்தையும், “ஆதியந்தம்” என்னும் மூன்றாம் பாட்டில் அவரது நாமத்தையும் கூறுகிறார்.

இச் செய்யுள்களின் குறிப்புரைபைக் கம்ப ராமாயணக் கவியென்னும் பாகத்திலும் விரிவுரைபைக் கம்பராமாயண ஆராய்ச்சியென்னும் பாகத்திலும் காண்க.

வான்மீகி பகவான்.

இவர் ஆதிகவி. இவரது காவ்யமாகிய ஸ்ரீ ராமாயணத் தில் கடவுள் வணக்கம் போன்ற தொன்றும் அவையடக்கம் போன்ற தொன்றும் முதலில் காணப்படவில்லை. ஆனால், ஸங் கேஷப ராமாயணமென்று சொல்லப்படுகிற முதல் ஸர்க்கத்தின்

முதல் சுலோகத்தில் தமது ஆசாரியாராகிய நாரத முனிவரைத் துதித்தபடி காட்டியிருக்கிறார். இந்த சுலோகத்திற்கு விபாகிய வான்மீகரே தம்மைப் படர்க்கையில் வைத்துப் பேசியிருக்கிறார். அதாவது, முதல் ஸர்க்காரம்பத்தில் முதல் சுலோகத்திலேயே “ நாரதமுனிவரை வான்மீகர் (பின்வருமாறு) கேட்கிறார் ” என்று சொல்லுகிறார். அந்த சுலோகத்தின் பொருள் பின் வருவது:—

“ தவத்திலும் வேதமே துவதிலும் ஒழிவற்ற விருப்பமுள்ளவரும் சாஸ்திரங்களை யறிந்தவர்களும் சிறந்தவரும் ஸரஸ்வதீ புத்ரர்களாகிய மரீச்யாதிகளில் மேன்மைபெற்றவரும்) முநிவரில் தலைவருமான நாரதரைப் பார்த்து (மிகத்) தவம் பெருந்திய வான்மீக, (நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் இவ்வாறு) வினாவினார்.

. குறிப்பு—தவமும் வித்தையுமே மோக்ஷத்தினைத்தருவதிலுயர்ந்தவை. ஏனெனில், தவஞ்செய்வதனால் பாவம் கழியும்; வித்தையிலல்லால் ஞானம் பெறலாம்; மதுவால் இவ்விரண்டும் புகழ்ப்பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றால் மரணங்கு ஸமாதானம் தோன்றும். தவமென்பதற்கு ஆகாரக் குறைவால் தேகத்தில் உஷ்ணமுண்டாக்கிக் கொள்ளலென்றும் உண்மையான சாஸ்திரங்களை விசாரித்தறிதலென்றும் யுக்தியைக் கொண்டு—உலக அநுபவத்தைக் கொண்டு ஆலோசித்தறிதலென்றும் பொருள் கிடைப்பதால், நாரதர் இவற்றிற் சிறந்தவர் என்பது பெறப்பட்டது. முதலத்திலுள்ள “வாக்விதாம்வரம்” என்பதற்கு, சாஸ்திரங்களை யறிந்தவர்களிற் சிறந்தவரென்றும் ஸரஸ்வதீபுத்ரர்களில் மேன்மை பெற்றவரென்றும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது, வாக் என்பது சப்தத்திற்கும் ஸரஸ்வதிக்கும் பெயராகலான். இவற்றால் ஆசாரிய ஸக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. நாரதர்:— நாரமென்றால் மனிதர்களின் அஞ்ஞானம்; அதைத் தமது உபதேசத்தாற் போக்குபவர் என்பதுபொருள். எனவே இதனால் தமது ஆசாரியராகிய நாரதரைப் புகழ்ந்து அவரை வணங்கிக் கேட்கிறார் என்பது கிடைக்கிறது. “ குருவை நமஸ்கரித்து

அவருக்கு சிச்ருவை செய்து ஸந்தேஹந்தீர விநயமாய்க் கேட்பதால் வேதாந்தார்த்தத்தை யறிந்து கொள்” என்று பகவத்கீதை சொல்கிறது.

வான்மீகி பகவான், தாம் ஆரம்பித்த காவ்யமானது விக்னமில்லாமல் பூர்த்தியடைவதற்கும் லோகத்தில் விருத்தியடைவதற்கும் தமது குருவை நமஸ்கரித்துத் தாம் கேட்டதாகச் சொல்லியதன் முகமாக தமது குருவினிடத்தில் ஆசார்ய லக்ஷணம் பூர்த்தியாயிருக்கிற தென்பதைக் காட்டுகிறார்.

ஸங்க்ஷேப ராமாயணம் என்னும் பிரதம ஸர்க்கத்தில், வான்மீகி நாரதமுனிவரைப் பார்த்துப்பின்வருமாறு கேட்கிறார்:-

“இக்காலத்தில் இவ்வுலகில் சகல நர்துணங்களும் பேருந்தினவன் எவன்? தழீந்தவருடைய தாழ்ச்சியை நினைந்து அவர்களுடன் கலந்து நேசிக்துந் தன்மையன் எவன்? விகாரத்தை விளைவிக்கும் காரணங்களிருப்பினும் எவனுடைய மனம் விகாரமின்றி யிருக்கும்? தனக்கேருதுன்பமும் நேராமல் பிறரை வெல்லும் திறனுடையவனெவன்? தீம தீமங்களை நன்றுயறிந்துள்ளவனெவன்? பிறர் செய்துள்ள உபகாரம் மிகச்சிறிதா யிருப்பினும் அதைப் பெரிதாக நினைப்பதோடு நில்லாமல், பிறர் எவ்வளவு அபகாரம் செய்தபேதிலும், அவற்றில் கணவைக் கம்மல் மறந்திருக்குமவனெவன்? எவ்விதச் சங்கடத்திலும் பெய்யில்லாதவன் எவன்? ஒன்றைச் செய்ய நினைத்தால், அது நிறைவேறு மளவும், மனவுறுதியுடன் ஆற்றுவன் எவன்? துலாசாரத்தை யெப்போதும் விடாமலிருப்பவன் எவன்? ஸகல பிராணிகட்கும் நன்மை புரிபவன் எவன்? சூரஸ்திரங்களெல்லா முணர்ந்தவன் எவன்? சூரஸ்திரப் பேருளையெல்லாம் நன்றுய் எடுத்துரைக்க வல்லவன் எவன்? எவ்வகைக் கம்மங்களையும் துறைவற நிறைவேற்ற வல்லவன் எவன்? யாவராலும் பிரியமாய்ப் பார்க்கத் தக்கவன் எவன்? அழிக்கப்பட்டத தைரியமுடையவன் எவன்? கோபத்தை வென்று அதனைத் தனக்கு ஸ்வாதீன மடக்கிக் கொண்டவன் எவன்? ஆயிரம் சந்திர சூரியர்கள்

உத்தரம்போன்றஒளியுடையவன் எவன் ? நந்துணங்களிற்
தற்றஞ் சொல்லும்படியான பொறுமை யற்றவன் எவன் ?
தேவரும் நடுங்கும்படியாகப் பேரீத்திறம் பூண்டவன்
எவன் ? ” இக்துணங்க ளெல்லம் ஒருங்கே பொருந்திய
மகாபுருஷனைக் கேட்க விரும்புகின்றேன்.

இதற்கு நாரதமுனிவர் உத்தரஞ் சொல்கிறார்.

“ முநிவரே ! நீ வினவிய துணங்களெல்லம்கிடைக்கத்
தக்கன வல்ல ; இக்துணங்களுடன் கூடின மகாபுருஷனை
ஆராய்ந்தறிந்து சொல்லப் புதந்தரில், இக்சுவர்துவம்சத்திற்
பிறந்து ராமனென்று பிரஸித்திபெற்ற ஒருவனையே எடுத்துச்
சொல்லல் ததும். அவனை உம்மைப் போன்றவர்க
ளன்றியே, ஸகல ஜனங்களும் நன்றாக அறிவார்கள் ; அவ
னுடைய ஸ்வபர்வம் என்றும் மறுபட்டமல்லஒருபடித்தந்தகவே
இருக்கும். அவனுடைய சக்தியை யெடுத்துச் சொல்லல்
வாக்குக்கு எட்டாது. அவன் ஞான சொருபனுடையவே
ஸ்வயம் பிரகாசன் ; நிகரில்லாத அளவற்ற நிலைத்த ஆனந்த
முடையவன் ; உலகை யெல்லாம் தன் வசமாக்குந் தன்மை
யன். சிறந்த புத்தியுள்ளவன் ; அழியாத நீதியமைந்தவன் ;
அவன்தான் வேதங்களைப் பிரம்மாவுக்கு முதலில் வெளி
யிட்டவன் ; அவனது ஐசுவர்யம் அளவற்றிருக்கும் ; சத்
ருக்களை வெல்வதற் கீத்திவாய்ந்தவன் ; சர்வரத்தில் கடவும்
அழதும் உடையவன். சமூத்திரிகா சாஸ்திரங்களிற்
சொன்னபடி உத்தம அவயவங்களுடையவன் ; தம்
ஸூக்சுமங்களை யுணர்ந்தவன் ; சொன்ன சொல் தவற
மட்டான் ; எல்லாவற்றையும் ஒருமிக்க அறியுந் திறனுடை
யவன் ; பிராணி ஹித்தத்தில் நோக்கமுடையவன் ; யாவரை
யும் போஷிக்க வல்லவன் ; உலகுக் கெல்லம் பிரியன் ;
எல்லாவற்றையும் ஸாதிக்க வல்லவன். ”

என்று அவரது குணம் குறி செயல்களெல்லாம் சொல்லி,
பிதாவாகியதசரதன் ராமனை இளவரசாக்க உத்தேசித்ததுமுதல்
ராவணவதம் வரையிற் சொல்லி, பிறகு ராமராஜயத்தின் பெரு
மைகளையும் சொன்னார். இதிற் பாலகாண்ட விஷயம் சொல்லப்

பெறவில்லை. ஆனால் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று சமர்த்திப்பார்கள். எனவே, வான்மீகி ராமசரிதத்தைச் சுருக்கிக் காட்டி நூலின் பெருமையை யுணர்த்தினாரென்று தெரிகிறது.

இந்த ஸர்க்கத்தில் வான்மீகி “ தலைவன் எவன் ? ” என்று கேட்க, அத்தலைவனே ஸ்ரீராமன் என்று நாரதர் சொல்லி, அவன் சரித்திரத்தை யுணர்த்தினா ரென்பது போதருகின்றது. இக்குறிப்பு கம்ப ராமாயணத்திலும் காணப்படுகின்றது. அது பாயிரத்தின் முதற் செய்யுளாகிய “ உலகம் யாவையும் ” என்னும் பாசுரத்தில் கிடைக்கின்றது. அச்செய்யுளின் மூன்றாமடியில், “ அவர் தலைவர் ” என்ற சொற்களை யமைத்து ஒரு வினாவுக்கு விடையிறுத்ததுபோற் காட்டியிருக்கிறார் ; அவ்வினா யாதாயிருக்கும் ? “ எவர் தலைவர் ? ” என்பதாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். கம்பநாட்டாழ்வார், தாமே வினாவை யெழுப்பி விடையு மிறுத்திருக்கின்றா ரென்பது கிடைக்கிறது.

வால்மீகி, முதற் சருக்கத்தில் வினா விடையாக அமைத்திருக்கும் தலைவனது பெருமையைக் கம்பர் தமது முதற் பாசுரத்திற் குறித்துள்ளார் போலும்.

அன்றியும், தைத்திரீய உபநிஷதத்தில், பிருகு மஹரிஷி! தமது பிதாவும் குருவுமாகிய வருணரிடம் சென்று வணங்கித் தலைவனை யெனக்கு அறிவுறுத்தும் என்று கேட்க, வருணர், “ எவனிடத்திலிருந்து எல்லாப் பூதங்களும் போருள்களும் மற்றவைகளும் தோன்றுகின்றனவோ ? அப்படித் தோன்றிய அவை எவனால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ ? முடிவில் எல்லாம் எவனால் அழிக்கப்பெற்று எவனிடம் லயமடைகின்றனவோ ? அவனே (பிரம்மம்) தலைவனென்று அறிந்துகோள் ” என்று கூறினாரென்னும் விஷயம் கிடைக்கிறது. கம்பநாட்டாழ்வார் கடவுள் வணக்கமாகக் கூறியுள்ள முதற் செய்யுளாகிய,

“ உலகம் யாவையுந் தாழுள வாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அகில லாவின யாட்டுடை யாரவரீ
தலைவ ரன்னவர் கேசர ணங்களே.”

என்னும் பாசுரத்தில் உலகம் யாவையும் உளவாக்கலும் அவற்றை நிலைபெறவைத்தலும் முடிவில் அவற்றை நீக்கலுமாகிய அளவில்லாத திருவினையாட்டை யுடையாரெவரோ அவரோ தலைவர் என்னும் பொருள் கிடைத்தலால், இச்செய்யுள் ஒருகால் அந்தத் தைத்திரிய உபநிஷதத்தின் பொருளாகவு மிருத்தல் தகுமோ வென்று ஊகிக்கவும் இடமிருக்கிறது.

அவையடக்கம்.

புலவர்கள், நூல் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது அவையடக்கங் கூறுதல் மரபாக நிற்கிறது. இது வடமொழிப் புலவர்க்கும் தென்மொழிப் புலவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த தொன்றேயாம். பிற மொழியாளரும் இம்மரபைக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

அவையடக்கம் வெகு நன்றாகக்கூறுகிறார். முதனூலாசிரியரையும் முன்னைய கவிதையும் போற்றுகிறார். அன்றியும், நூலுள் நுழைந்த பின்னரும் இடையிடையே நைச்சியாநுஸந்தானம் சொல்லிப்போகிறார். கம்பர் இயற்றியுள்ள அவையடக்கப் பாசுரங்கள் பாயிரத்திற் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் குறிப்புரையும் விரிவுரையும் முறையே கம்ப ராமாயணக் கவி என்னும் பாகத்திலும் கம்ப ராமாயண ஆராய்ச்சி என்னும் பாகத்திலும் காணப்படும்.

வான்மீகி பகவான்.

காளிதாஸன் முதலிய வடமொழிப் புலவர்களாமணிகளும் அவையடக்கம் கூறியுள்ளமை யறிகிறோம். ஆனால், வடமொழி ராமாயண கர்த்தராகிய வான்மீகி பகவான் அவையடக்கம் கூறியிருத்தல் புலப்படவில்லை. இவர் முதனூலாசிரியராகலின், அங்

நனம் கூறவில்லையோ வெனின், சிற்சில முதனூலாசிரியர்கள் அவையடக்கம் கூறியிருத்தல் வெளியாகிறது. முதனூலுக்கு இலக்கணம் கூறப்புகுந்த பெரியோர்,

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்”

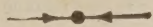
என்று முதனூலாசிரியர்களின் பெருமையை நன்கு விளக்கி யிருக்கிறார்கள்.

வான்மீகி ஆதிகவி யாகலானும், வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவுடையவராகலானும் செய்யப்புகுந்தது ஆதிகாவிய மாகலா னும் அவையடக்கம் கூறுது விடுத்தனர் போலும். எனினும் முதற்கண் தமது ஆசாரியராகிய நாரதமுனிவரிடம் தமது நைச்யாநுசந்தானம் செய்திருக்கிறார்.

அன்றியும், இரண்டாவது ஸர்க்கத்தில் பிரமன் பிரத்தி யகூழமாகித் தம்மை யறுக்கிற ஹித்திருப்பதாகக் குறித்திருக்கி றார். தாம் செய்துள்ள ஸ்ரீராமாயணத்தைத் தமது மாணவர்க ளாகிய சூசலவர்களைக்கொண்டு, அந்த ஸ்ரீ ராமபிரானது முன் னிலையிலேயே அரங்கேற்றி யிருக்கிறார். சரித்திரமும் பிரத் யகூழ் சரித்திரமாகக் காட்டியிருக்குந் தன்மை வெளிப்படுகின் றது. இத்தகையார், தம்மைக் காட்டிலும் அறிவின் மிக்கார் கூடியுள்ள அவையில் அரங்கேற்றித் தமக்கொரு புகழை விரும்பியிருந்தாராயின், அவையடக்கம் கூறவேண்டியது அவ சியமாக இருந்திருக்கலாம். அன்றியும், அவரது காலத்துக்குப் பின்னரே அவையடக்கங்கூறும் மரபு வழக்காறானதாகவும் புலப்படுகின்றது. தவிர, பிற்பட்ட வடமொழி நூலாசிரியர்க் கும் சில தென்மொழி நூலாசிரியர்களும் வான்மீகியே வழி காட்டியாகத் தெரிகிறது. சம்பு ராமாயணம் செய்தவர் இவரை “மார்க்க தர்சீ” (வழிகாட்டி) என்று சொல்லியிருக் கிறார். திருத்தக்கதேவர் முதலிய சில தென்மொழிப்புலவரும் இவரைப் பின்பற்றியே காவியம் செய்யப் புகுந்ததாகத் தெரி கிறது. ஜீவகசிந்தாமணியில் விஷய ஸங்க்ரஹம் முதலியவைக ளும் விருத்தகதியும் இதனை வற்புறுத்தி நிற்கின்றன. திருக் குறளில் அவையடக்கம் புலப்படவில்லை.

இனி, மேல், இருபுலவர்களும் செய்திருக்கும் நகர வர்ணனையில் நுழைவோம்.

அயோத்திமா நகரம்.

வான்மீகி பகவான்.

இந்த ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தில்தான் வான்மீகி ராமாயணக் கதையை யாரம்பிக்கிறார். இதற்கு முன் சொல்லப்பெற்ற ஸர்க்கங்கள் நான்கும் உபோத்காதமென்று சொல்லப்படுகின்றன. உபோத்காதமாவது—தாம் செய்யும் நூலைப் பெரியோர்கள் அங்கீகரிக்கும் பொருட்டு, அந்நூலிற் சொல்லப்படும் விஷயத்தையும் அதன் பயனையும் அதைப்படிக்கும் அதிகாரிகள் இன்னாரென்பதையும் சொல்லும் பிரிவு என்று கொள்ளப்படுகிறது. அந்த நான்கு ஸர்க்கங்களையும் வான்மீகியே செய்தாரென்றும், அவரது சிஷ்யர்கள் செய்தாரென்றும் பலபட்சச் சொல்கிறார்கள். நடை வான்மீகியின் போக்கை யொத்திருக்கின்றது.

இந்த ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தின் ஆரம்பத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் கீழ்வரும் வாக்கியங்களால், வான்மீகியும் அவையடக்கம் போன்றதொரு நைச்யாநுஸந்தானம் செய்திருப்பது தோன்றுகின்றது. அவ்வாக்கியங்களாவன:—

“ இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்து மஹாமஹிமை பெருந்திய அரசர்களில்தலைவனாகிய ஸ்ரீராமபிரானைப்பற்றியராமாயண மென்று எங்கும் விளங்கிப் பெருமை பெருந்திய இவ்வித்காசமானது, நான்முகக் கடவுளின் நல்ல கருத்தினால் இவ்வுலகிற் பிறந்தது. என்னையொரு நிமித்தமாய்க் கொண்டு இதை வெளியிடப் பேர்கின்றேன் ; ஆகையால், யான் சொன்னதென்று இகழாமல் நான்முகக் கடவுளால் அருளப்பட்டதென்ற பக்தியுடன் தர்மார்த்த காமங்களைத் தவறல்ல இவ்விதஹாஸத்தை ராமாவதாரம் முதலாக ஒரு துறையும் இனி முடிதும் கேட்பீர்களாக. ”

இந்த ஸர்க்கம் முதற்கொண்டே வான்மீகி செய்திருக்கின்றாரென்பதுகொண்டு இவ்வாக்கியங்களை அவையடக்கமாகவுங் கொள்ளலாம்.

கம்ப நாட்டாழ்வார்.

இவ்வாக்கியங்களின் கருத்தை யடியொற்றிப் போகிறார் என்பது தெரிகின்றது. ஆனால், இவர், தமது பாயிரத்தி லேயே அவையடக்கம் கூறியிருப்பதனால், இங்கு அவையடக் கம் கூறினபடியாகக் கொள்வதற்கில்லை; எனினும், தாம் செய் யப் புகுந்த கதையையே முன்னம் சிறப்பித்துச் சொன்ன வட மொழி தென்மொழிப் புலவர்களை விதந்துகறி, அவர்களாற் புகழப்பெற்றதாகிய அயோத்திமா நகரச் சிறப்பை யாரம்பிக் கிறார். அச்செய்யுள் :—

“ செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்தநற் பொருளிற்
சீரிய கூரிய தீஞ்சொல்
வவ்விய கவிஞ் சனைவரும் வடநூன்
முனிவரும் புகழ்ந்தது வரம்பில்
எவ்வுல கத்தோர் யாவருந் தவஞ்செய்
தேறுவா னாதரிக் கின்ற
அவ்வுல கத்தோர் இழிவதற் கருத்தி
புரிகின்ற தயோத்திமா நகரம். ”

என்னும் நகரப்படலத்தின் முதற் செய்யுளேயாகும்.

இதனுள், முன்னிரண்டடிகளிலும் “ கவிஞ் சனைவரும் வடநூன் முனிவரும் ” என்று எடுத்துச்சொல்லி, தமக்கு ஆதாரங்காட்டினவர்களாகிய முன்னையகவிகளையும், “ செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்தநற் பொருளிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல் ” என்று அன்னோர் மொழிகளையும் விதந்து ஒதுகிறார். இவ்வாக்கியம் உத்தமக் கவிகளது சொல்லும் பொருளும் நடையும் தொடையும்தான் இத்தன்மையாமென்று குறிப்பினுணர்த்துவா னெடுத்துக் கொண்டதாகக் கொள்ளினுமமையும். பின்னிரண்டடிகளில், அயோத்தி என்றால் தேவபுரி அல்லது பரமபதம் என்னும் பொருளுண்மையை விளக்குகிறார். இச்செய்யுளின் கருத்து, மேற்கூறப்பட்ட வான்மீகி வாக்கியங்களின் பிற்பகுதியை ஒரு

வாறு காட்டி நிற்கின்றது. பின், இப்படலத்தின் ஆளுவது செய்யுளாகிய,

“ தங்குமா பொருளுந் தருமமுந் துணையாத்
தம்பகைப் புலன்களைத் தவிர்க்கும்
பொங்குமா தவமும் ஞானமும் புணர்ந்தோர்
யாவர்க்கும் புகலிட மான
செங்கண்மால் பிறந்தாண் டளப்பருங் காலந்
திருவின்வீற் றிருந்தமை தெரிந்தால்
அங்கண்மா ஞாலத் தந்நக ரொக்கும்
பொன்னக ரமரர்நாட் டியாதோ ? ”

என்னும் பாசுரத்தில், மேற்கூறிய வான்மீகி வாக்கியங்களின் முற்பகுதியாகிய ஸ்ரீ ராமபிரானது மஹிமை யுணர்த்தப் பட்டது. இவ்விரண்டு செய்யுட்களின் விரிவுரையையும் கம்ப ராமாயண ஆராய்ச்சியிற் காணலாம்.

நகரச் சிறப்பு.

வான்மீகி பகவான்.

ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தில் இவர் அயோத்திமா நகரத்தின் சிறப்பை யெடுத்து ஓதியிருக்கும் பல இடங்களையும் கவனித்தால், பல நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்டே நமது இந்திய தேசமானது நாகரிகத்தில் எத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்திருந்தது என்பது நன்கு விளங்கும். இவர் ஆதிகவியாகக் கூறப்படுதலானும், காளிதாஸன் முதலிய பூர்விகக் கவிஞர்கள் இந்த ரிஷியின் வாக்குகளைத் தமக்கு மேற்கோளாகக் கொண்டிருத்தலாலும் இவரது காலம் பல்லாண்டுகட்கு முற்பட்டதென்பது வெளிப்படை. இவர்காலத்து நகரப்பெருமை இவரது வாக்கியங்களால் நன்கு உணரப்படும். அவ்வாக்கியங்களுட் சில வரும்:—

“ ஸரயு நதி இருகரையும் பரந்திருக்க தனதான்யங்கள் நிறைந்து எப்போதும் களிப்புற்று அளவற்ற ஜனங்க

ளமைந்து மிகவும் விசாலமன்ன கோஸலமேன்னும் தேசத்
தில் அயோத்தியை யென்று புகழ்கோண்ட நகரமென்
றுண்டு. அது முன் மனிடீர்க்கரசரான மதுப்பிரஜாபதி
யின் மனத்தினுற்படைக்கப்பட்டது. அதிர் பல இடங்கட்
துப் போதும் வழி யனைத்தும் நிழல் பரந்த மரங்கள் இரு
புறங்களிலும் அமைக்கப்பட்டு நன்றும்ப் பிரிந்திருக்கும்.
முலை முடுக்கில்லாமல் தனித்தனியே பிரிந்து தினந்தோறும்
தண்ணீர் தெளிக்கப்பெற்று மலர்கள் தூவப்பெற்று விளங்
கும். அம்மஹா தேசத்தை நீதி வழவழம் பாதுகாத்து
வரும் தசரத சகீரவர்த்தி அந்நகரில் தேவேந்திரன் ஸ்வர்க்
கத்தில் வஸிப்பதுபோல் வர்ஸதீசெய்து கொண்டிருந்
தான். அந்நகரத்தில் கோட்டை வாயில்கள் லெல்லாம்
உயரமும் அழகும் வலிமையுமுடைய கதவுகள் அமைக்கப்
பட்டிருக்கும். கடைத்தேருக்கள் இடையிற் பரந்து பன்
டங்கள் பல நிறைந்து நன்றபமைந்திருக்கும். உலகத்தி
லுள்ள ஸகல யந்திரங்களும் பலவித ஆயுதங்களும் அங்குக்
காணப்படும். அதில் அந்தந்த வேலைகளிற் கைதேர்ந்த
சிற்பிகள் பலர் வசித்திருப்பர். அங்கு மேன்மடிகளும்
கோடிகளும் ஆகாயத்தை யளவியிருக்கும். மதிட்சுவர்க்
கட்டிடங்களில் பீரங்கிகள் கணக்கின்றி யமைந்திருக்கும்.
மர்மரங்களுடனே மற்ற மரங்களும் பூங்கோடிகளும்
நிறைந்து விளங்கும் தேர்ட்டங்களும் பல அங்குண்டு.
உயர்ந்த மதிட்சுவர்களும் அகன்று ஆழ்ந்த அகழிகளும்
அமைந்திருப்பதால், அந்நகரம் பகைவாயாவராலும் அணுக
முடியாததாயிருக்கும். கப்பங்கட்ட வந்திருக்கும் பக்கத்
துத் தேசத்தரசர்களும் வெளி தேசத்தினின்று வந்திருக்கும்
பல தேசத்து வியாபாரிகளும் நிறைந்து அந்நகரம் விளங்கு
வதுமன்றி, பலவித ரத்நங்களால் இழைக்கப்பட்ட அரசர்
மாளிகைகளாலும் விநோதத்தின் பொருட்டுச் செய்கிக்கப்
பெற்ற அழகான மலைகளாலும் ஆகாயத்தை யளவின
மாளிகைகளின் மேற்கட்டிடங்களாலும் செவ்விபெற்றுத்
தேவேந்திரனது அமராவதியைப்போல் அந்நகரம் விளங்
கியது. ஏழடுக்கு மாளிகைகள் பல அங்குண்டு. துடும்பி
கள் வஸிக்கும் வீடுகள் பலவும் நெருங்கி எங்கும் வெளி
யின்றி மிகவுமோழங்கா யிருக்கும். மேடுபள்ளமில்லாமல்
சரியான பூமியில் அப்பட்டணம் அமைந்திருக்கும். இப்படி

அந்நகரம் பூமியிலெங்கும் ஈடின்றி ஸித்தர்கள் தவம் செய்து பெற்று ஆகாயத்திற் பறக்கும் விமானங்களைப் போல் நான்து பக்கங்களிலும் நன்றாயமைக்கப்பட்ட வீடுகள் நிறைந்திருக்கும். சிறந்த வித்வன்களும் அஸ்திர வித்தை யில் தேர்ச்சிபெற்ற மஹாரதிகளும் அங்குண்டு. அவர்கள் மிதந்தஸ மத்தியம் உள்ளவர்களாயினும், துணையின்றித் தனிய யிருப்பவர்களையும் தமக்குப் பெரியோர்களான தாய் தகப்பன் முதலானோரும் பின்புள்ள மக்கள் முதலிய வர்களுமின்றி வம்சத்துக்கே தனிய யிருப்பவர்களையும் எதிரே நில்லாமல் ஓடிப்போகிறவர்களையும் பண்ணிகளால் அடிக்கமாட்டார்கள். தமது தேசத்து வனங்களில் கேழுத்துத் தீர்ந்து தமது பிரஜைகட்குத் தீங்கிழைக்கும் சிங்கம் புலி பன்றி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களை எதிர்த்து நின்று மனோ பலத்துடனும் தேகபலத்துடனும் சண்டை செய்து அடிக்க வல்லவர்கள். வேத வேதாங்கங்களிற் கரை கண்டவர்களும் ஆயிரமாயிரம் க் கொடுப்பவர்களும் ஸத்யத்தில் நின்றவர்களும்கைய பெரியோர்கள் அங்குப் பலருண்டு. ”

இந்தவாக்கியங்களைப் படிக்கும்போது, நாடு செழித்திருக்கும் தன்மையும் நகரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பான்மையும் அரசியன் முறைமையும் சிற்பிகள் திறமையும் இயந்திரங்களின் அமைப்பும் யுத்தத்தில் நடுவுநிலைமையும் பிரஜைகளின் மனப் பான்மையும் பரோபகார நோக்கமும் நன்கு புலனாகின்றன. இவை அவ்வான்மீகர் காலத்திலேயே திறம்பட அமைந்திருந்தன வென்பது வெள்ளிடைமலை. விமானங்களும் பிரங்கிகளும் கூட அக்காலத்தில் ஆக்கப்பட்டிருந்தமை போதருகின்றது. சத்திய விரதமும் தர்ம நடையும் அதனால் பிரஜைகள் கலகமாவது கலக்கமாவது அடையாமற் செழித்து ஒற்றுமையுடனிருந்தமையும் வெளியாகின்றன. அக்காலத்தில் அரசினங்குமரர்கள் வேட்டையாடலிற் பயிற்சி கொள்ளும் பொருட்டுச் செய்விக்கப் பெறும் செய்குன்றுகள் ஒவ்வொரு இராஜதானிப் புரத்தின் சமீபங்களிலும் இருந்தனவாக அறிகிறோம். சாலைகளின் இருபுறங்களிலும் நல்லமரங்கள் வைக்கப்பெற்றுப் பிரயாணிகட்கு நிழலை

யும் பழங்களையும் தரச்செய்திருந்த தன்மை அக்காலத்திய ஆர சர்களது பரந்த மனதை வெளிப்படுத்துகின்றது. அக்கால முதலே வெளிதேசத்து வியாபாரிகள் இவ்விந்திய தேசத்துப் பெரிய நகரங்களில் வந்து உயர்பொருள்களை வாங்கிச் சென்ற உண்மையை வான்மீகி நன்றாய்க் குறித்திருக்கிறார். மானிகைக ளெல்லாம் உயரமாகவும் கொடிகளுடையனவாகவு் மிருந்த தன்மையைக் காட்டியிருக்கிறார்.

கம்ப நாட்டாழ்வார்.

இத்தகைய சிறப்புக்களைக் கம்பரும் குறிக்காமற் போக வில்லை. கம்பரது நகரச் சிறப்பைப் படிக்கும்போது பழைய நாகரிகம் தோன்றுவதுடன், தென்னாட்டு நாகரிகம் நன்கு விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. கம்பர், நாட்டுப்படலத்தில் குறிஞ்சி முதலிய திணைப்பொருள்களைத் தனித்தனியாகவும் திணை மயக்கமாகவும் காட்டிப் போயிருக்கிறார். அதைப்போல வே, இந்நகரப் படலத்திலும் நகர அமைப்பும் நாகரிகப் போக் கும் பிரஜைகளின் வழக்க வொழுக்கங்களும் சாஸ்திரப் பயிற்சி களும் சத்ய தர்ம நெறிகளும் உதஸவ வைபவங்களும் நாட்டு விலங்கு காட்டுவிலங்கு நீர்ப்பிராணிகளினவற்றின் சிறப்பும் பிற வும் சொல்லிப் போகிறார்.

கம்பர் நகரத்தைக் குறிக்கையில்,

“ நிலமகண் முகமோ திலகமோ கண்ணே

நிறைநெடு மங்கல நானே

இலகுபூண் முலைமே லாரமோ வுயிரி

னிருக்கையோ திருமகட் கினிய

மலர்கொலோ மாயோன் மார்பி னன்மணிகள்

வைத்தபொற் பெட்டியோ வானோர்

உலகின்மே லுலகோ ஆழியி னிறுதி

யுறையுளோ யாதென உரைப்பாம். ”

என்று கூறிய செய்யுளின் பொருளை விரிக்க விரிக்க அறிவின் அளவிற்குத் தக்கபடி விரிந்து கொடுக்கின்றதன்றோ?

ஒரு வடமொழிப்புலவர் அயோத்தியின் பெருமையைப் பற்றிச் சொல்லவரும்போது,

“ புரா புரீணம் கணனப்ரா ஸங்கே
கநிஷ்டிகா தீஷ்டித மத்ய யோத்யா
அந்யாபி தத்துல்ய புரீ நஜாதேத்
யநாமிகா ஸார்த்தவதீ பபூவ. ”

என்று கூறியிருக்கிறார். இதன் பொருள் என்னெயெனில், “ முன்னம் நகரங்களின் பெருமையைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லும்போது, மிகச் சிறப்புடைய அயோத்தியை முதற்றா நகரங்களில் முதலாவதாகக் குறித்துச் சிறு விரலை மடக்கினார்கள்; அதற்குச் சமானமாக முதற்றா நகரங்களைத் தேடும்போது இன்று வரையில் கிடைக்காமையால், சிறுவிரலுக்கு அடுத்து மடக்கக்கூடியபடி ஒரு நகரப்பெயரை அடுத்த பனித்திர விரல் அடையவில்லை; அதனாலேயே அவ்விரலுக்கு அநாமிகை (பெயரில்லாதது) என்னும் பெயர் நிலைத்துவிட்டது ” என்பது.

புலவர்கள் யாவராலும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பெறும் அவ்வடநாட்டு நகரமாகிய—தமக்கொரு நாயகனான ஸ்ரீராமபிரானது அவதாரத்துக் குரியதாகிய—தாமெடுத்துக்கொண்ட சரித்திரத்துக்குத் தலைநகரமாகிய அயோத்தியைப் புலமை மிகுந்த கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் விதந்துஓதப்புகுந்தனராயின், அதன் ஆழத்தை யாமோ அறியவல்லோம்? நாம் முன் கூறியபடி அறிவினுயர்ச்சிக்குத் தக்கபடி அதன் ஆழமிருக்கும். கம்பர் கோஸலநாட்டினை—பறதகண்டத்தை—இவ்வுயரிய உலகத்தைப் பெண்ணெனக்கொண்டு அவட்குச் சிறந்த உறுப்பான முகமோ என்றும், திலகமில்லாதவழி முகத்துக்கு அழகில்லை யென்பது குறிப்பாராய்ப் பின்னர்த் திலகமோவென்றும், முகத்தில் திலகமிருப்பினும் கண்ணில்லாதபோது முகம் ஒளியிழக்குமாதலால்,

அடுத்து கண்ணோவென்றும், அம்முன்றுமிருப்பினும் சுபகுசக மாகிய திருமங்கலியத்தை வற்புறுத்துவாராய் நிறைநெடு மங்கல நாணை என்றும், பெண்ணுக்கு அழகுதரும் உறுப்பினைச்சிறப் பித்து இலகு பூண்முலை மேலாமோ வென்றும், எல்லாமிருந் தும் இருதயமில்லாதபோது உயர் பிறப்பேயின்றாய்விடு மாத லான் உயிரினிருக்கையோ வென்றும் இப்படியேதொடர்புடைய கருத்தை விரித்து இச்செய்யுளை யமைத்திருக்கின்றார். இதன் விரிவு ஆராய்ச்சிப் பிரிவிற் காணப்படும். இன்னும் நான்கு செய்யுட்களால் அந்நகரின் பெருமையை விளக்குகிறார்.

அயோத்தியின் அழகையும் அங்குள்ள கடைகளின் விரி வையும் கூறப்புகுந்த கம்பர் வான்மீகிக் கூற்றினும் மேம்படும் படியாக,

“கோவையிற் நகரோடெண் குறிக்க லாதவத்
வேவர்தந் நகரியைச் செப்பு கின்றதென்
யாவையும் வழங்கிடத் திகலி யிந்நகர்
ஆவணங் கண்டபி னளகை தோற்றதே.”

என்னும் செய்யுளில் கூறுகிறார். இதன் பொருளோ வெனில்,

“உலகின் நகரங்களைத் தரப்பிரித் தெண்ணும்போது, நக ருக்கு முதலில் எடுக்கப்பெற்ற இவ்வயோத்தியுடன் ஒரு கோவையில் எடுத்துக் கோத்துப் புலவர்களால் எண்ணப்படாத அத்தேவர் நகரமாகிய அமராவதியை யிதற்குச் சமமானமாகச் சொல்லுவதேன்? அன்றியும், செல்வத்துட் சிறந்த பட்டண மென்று கூறப்படும் அளகையோவெனில், இவ்வயோத்தியிற் பலபொருள் வழங்கிடமாகிய கடைவீதியைக் கண்டவுடன் தோற்றோடிவிட்டது” என்பதாம். இதனால், கம்பர் அயோத் திக்கு உவமானப் பொருள்களாகக்கொள்ள, சிறந்த நகரங்க ளென்று சொல்லப்பெறும் அமராவதி யளகாபுரியையுங்கூட மறுக்கிறார் என்பது புலனாகின்றது.

உலகிற் சிறந்தபொருள்களெல்லாம் அயோத்தியிலுள்ளன ;
அயோத்தியிலில்லாதன உலகிலில்லை என்று தோன்றும்படி,

“ அரைசெலா மவண அணியெலா மவண
அரும்பெறன் மணியெலா மவண
புரைசைமால் களிறும் புரவியுந் தேரும்
புதலத்தி யாவையு மவண
விரைசுவார் முனிவர் விண்ணவ ரியக்கர்
விஞ்சையர் முதலினை ரெவரும்
உரைசெய்வா ரானு ரானபோ ததனாக்
குவமைதா னரிதரோ வுளதோ. ”

என்னும் செய்யுளிற் குறிக்கிறார். (அவண-அவ்விடத்தி
லுள்ளன.)

மதிவின் சிறப்பைச் சொல்வதில் இதனினும் சிறப்பு
வேண்டுமோ வென்பது பின்வருஞ் செய்யுளால் தோன்றும்.

“ நால்வகைச் சதுரம் விதிமுறை நாட்டி
நனிதவ வுயர்ந்தன பனிதோய்
மால்வரைக் குலத்தின் யாவையு மில்லை
யாதலா லுவமைமற் றில்லை
நூல்வரைத் தொடர்ந்து பயத்தொடும் பழகி
நுணங்கிய நுவலரும் உணர்வே
போல்வகைத் தல்லா லுயர்வினை டியர்ந்த
தென்னலாம் பொன்மதி நிலையே. ”

இதன் பொருளை விரித்துப் பார்ப்போம்.

“ உயர்வினோடு-உயர்வு என்னும் பதத்துக்குரிய பொருளி
னோடு ஒப்ப, உயர்ந்தது என்னலாம் பொன் மதின் நிலை-உயர்ந்
திருக்கின்றது என்று சொல்லத்தகும் இப்பொன்மதிவின் நிலை
யானது, நூல் வரை-நூலினளவெவ்வளவோ அது வரையில்,
தொடர்ந்து-கருத்தைச் செலுத்தி யாராய்ந் துணர்ந்து, பயத்
தொடும் பழகி-அவைகளிற் கூறும் பயனாகிய அறம் முதலிய

வற்றிலும் பழகி, நுணங்கிய-கூர்மைபெற்ற, நுவலரு-சொல்லு
தற்கரிய, உணர்வேபோல் வகைத்து-ஞானம் போலுந் தன்மை
யை யுடையது, அல்லால்-என்று சொல்லுதலல்லாமல்; நால்
வகைச்சுதரம்-நான்குவகைப்பட்ட சுதரமாக, விதிமுறை-சிற்ப
நூல் விதிமுறைப்படி, நாட்டி-வகுத்து, நனிதவ-மிகமிக, உயர்ந்
தன-உயர்ந்தனவாகி, பனிதோய்-குளிர்ச்சி பொருந்திய, மால்
வரைக் குலத்தின்-பெரிய மலைக்கூட்டங்களில், யாவையுமில்லை-
எவையுமேயில்லை; ஆதலால் உவமை மற்று இல்லை-இதனோடு
உவமை சொல்ல வேறொரு மலையுமில்லை” என்று விரிகிறது.

இதனால், அந்நகரத்து மதிலின் பெருமையை உணர்வி
னோடும் அதனினு முயர்ந்த உயர்ந்த பொருளோடும் உவமித்
துக் கூறியிருத்தல் விளங்குகின்றது. இச்சிறப்புக் கவிகளா
லும் இவைபோன்ற பிற கவிகளாலும் “வான்மீகி சிறப்புறச்
சொல்லிய நகர வர்ணனையை யொத்தும் மேலும் கம்பர் வர்ணித்
துப் போகிறார் என்பது தெளிவாகின்றது. “முன், மானிடர்க்
கரசுரான மனுவின் மனத்தினால் அந்நகரம் படைக்கப்பட்டது;
அந்நகரில் கோட்டை வாயில்களெல்லாம் உயரமும் அழகும் வலி
மையுமுடைய கதவுகள் அமைக்கப்பெற்று விளங்கும். கடைத்
தெருக்கள் பண்டங்கள் நிறைந்து நன்றா யமைந்திருக்கும்.”
என்னும் வான்மீகியின் வாக்கியங்கள் இங்கு ஒப்பு நோக்கற்
பாலன.

“உலகத்திலுள்ள சகல யந்திரங்களும் பலவித ஆயுதங்க
ளும் அங்குக் காணப்படும்.” “மதிட்சுவர்க் கட்டிடங்களில்
பீரங்கிகள் கணக்கின்றி யமைந்திருக்கும்.” “உயர்ந்த மதிட்
சுவர்களும் அகன்று ஆழ்ந்த அகழிகளும் அமைந்திருப்பதால்,
அந்நகரம் பகைவர் யாவராலும் அணுக முடியாததாயிருக்கும்”
என்று வான்மீகி சொல்கிறார். கம்பநாட்டாழ்வார் இக்கருத்தை,

“சினத்தயில் கொலைவாள் சிலைமழுத் தண்டு
சக்கரம் தோமர முலக்கை
கனத்திடை யுருமின் வெருவரு கவண்கல்
என்றிவை கணிப்பில கொதுகின்

இனத்தையு முவணத் திறையையு மியங்கும்
காலையு மிதமல நினைவார்
மனத்தையு மெறியும் பொறியுள வென்றான்
மற்றின் யுணர்த்துவ தெவனோ ? ”

“ அன்னமா மதிலுக் காழிமால் வரையை
யலேகடல் சூழ்ந்தன வகழி
பொன்விலை மகளிர் மனமெனக் கீழ்போய்ப்
புன்கவி யெனத்தெளி வின்றிக்
கன்னிய ரல்குற் றடமென யார்க்கும்
படிவருங் காப்பின தாகி
நன்னெறி விலக்கும் பொறியென வெறியும்
கரத்தடி நவிலலுந் றதுநாம். ”

என்னும் செய்யுட்களில் குறிக்கிறார்.

அரசன் சிறப்பு.

“ அம்மஹா தேசத்தை நீதி வழுவாமற் பாதுகாத்துவரும்
தசரத சக்கரவர்த்தி, அந்நகரில் தேவேந்திரன் ஸ்வர்க்கத்தில்
வசிப்பதுபோல வாஸஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தான் ” என்று
வான்மீகி குறிக்கிறார்.

பாலகாண்டம், கையடைப் படலத்தில்,

“ தூயமெல் லரியணை பொலிந்து தோன்றினான்
சேயிரு விசும்பிடைத் திரியுஞ் சாரணர்
நர்யக விவன்கொலென் றயிர்த்து நாட்டமோர்
ஆயிர மில்லையென் றைய நீங்கினார். ”

என்னும் செய்யுளிலும்,

“ வந்துமுனி யெய்துதலு மார்பினணி யாரம்
அந்தர தலத்திரவி யஞ்சவொளி விஞ்ச
கந்தமல ரிற்கடவு டன்வரவு காணும்
இந்திர னெனக்கடி தெழுந்தடி பணிந்தான். ”

என்னும் செய்யுளிலும், அக்கருத்தைக் கம்பநாட்டாழ்
வார் விரிக்கிறார்.

“ வேத வேதாங்கங்களிற் கரைகண்டவர்களும் ஆயிர
மாபிரமாகக் கொடுக்கும் கொடையாளிகளும் ஸத்யத்தில் சிற்ற
வர்களுமாகிய பெரியோர்கள் அங்குப் பலருண்டு ” என்று
குறிக்கும் வான்மீகியின் கருத்தைக் கம்பநாட்டாழ்வார்,

“ கல்லாது நிற்பார் பிறரின்மையிற் கல்விமுற்ற
வல்லாரு மில்லை யவைவல்ல ரல்லாருமில்லை
எல்லாரு மெல்லாப் பெருஞ்செல்வமு மெய்தலாலே
இல்லாரு மில்லை யுடையார்களு மில்லைமாதோ. ”

என்னும் செய்யுளில் வற்புறுத்திக் காட்டுகிறார்.

“ தசரத மன்னன், சாஸ்திரங்களிற் செல்லிப் ப மன்ன
ருக் கேற்ற யாகங்கள் செய்பவன் ; தம்மத்திலுற்றழன்
வன் ; தம்மத்தினாலும் கொடையினாலும் யாரையும் தன்வச
மக்கீக வல்லவன் ” என்னும் வான்மீகியின் கருத்து,

பாலகாண்டம், அரசியற் படலம்,

“ மொய்யார் கலிகுழ் முதுபாரின் முகந்துதானக்
கையார் புனலா னனையாதன கையுமில்லை
மெய்யாய வேதத்துறை வேந்தருக் கேயந்தயாரும்
செய்யாத யாக மிவன்செய்து மறந்தமாதோ. ”

என்னும் செய்யுளிற் காணப்படுகின்றது.

மந்திரிகள்.

வான்மீகி பகவான்.

“ இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலுதித்து மிதுந்த மதியுள்ள அம்
மன்னனுக்கு மந்திரிகள் எட்டுப்பேருண்டு. அவர்கள்
ராஜ கர்யங்களை யாலோசிப்பதில் மிதுந்த வல்லமையுள்ள
வர்கள். முகமலித்தி முதலியவைகளால் பிறருடைய
கருத்தை நன்றிய் அறியும் திறமுடையவர்கள். தமக்குப்
பிரியனாகிய அவ்வரசனுக்கு எப்போதும் ஹிதங்களைச்
செய்துகொண்டு மந்திரிகட்கு வேண்டிய துணங்களெல்
லாம் அமைந்திருப்பவர்கள். திருஷ்டி, ஜயந்தன், ஜயன்.

ஸித்தரீத்தன், அரீத்தஸாதகன், அசேட்கன், மந்தீர
பாலன், ஸுமந்தீரன் என்னும் பெயருடையவர்கள்.
அவர்கள் பெரும்புகழ்பெற்று வல்லவனாகிய அம்மன்னவ
னுக்கு எவ்விதத்திலும் துரோஹம் செய்யாமல் தூயமனத்
தராக் ராஜ கார்யங்களை விருப்பத்துடன் நிறைவேற்றுவார்
கள். வஸிஷ்டன் வாமதேவன் என்னும் இரண்டு மக
ரிஷிகள் புரோஹிதரில் தலைமையானவர்களாக விளங்கி
னார்கள். மற்றும், ஜாபலி முதலிய சில ரிஷிகளும் மந்திரி
களாகவும் புரோஹிதர்களாகவும் இருந்துவந்தார்கள். ”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

தசரதனது மந்திரிகளின் பெருமையைப்பற்றி மிகவும்
விதந்து கூறுவாராயினும், எட்டு மந்திரி சிரேஷ்டர்களென்றும்
அவர்கள் பெயர் இன்னின்னவென்றும் காட்டினரில்லை. எட்
டாவது மந்திரியும் அரசர்க்கும் அரச குமாரர்க்கும் ரதஞ்
செலுத்துவதில் வல்லமை பெற்றவருமான சுமந்திரரை மாத்திர
ம் பெயரிட்டழைக்கிறார். அப்படியே புரோஹிதர்களும்
மந்திரிகளுமான ரிஷிகள் பலரையும் பெயரிட்டுச் சொல்லாமல்
பிரதானரான வசிஷ்டரை மாத்திரம் குறிக்கிறார். மந்திரிக
ளின் பெருமையைக் கம்பர், பாலகாண்டத்தில் விசேஷித்துக்
காட்டாமல், அயோத்தியா காண்டம், மந்திரப் படலத்தில்,

“ குலமுதற் றென்மையுங் கலையிற் குப்பையும்
பலமுதற் கேள்வியும் பயனு மெய்தினார்
நலமுத னலியினும் நடுவு நோக்குவார்
சலமுத லறுத்தருந் தருமந் தாங்கினார். ”

“ உற்றது கொண்டு மேல்வந்
துறுபொரு ளுணருங் கோளார்
மற்றது வினையின் வந்த
தாயினு மாற்ற லாற்றும்
பெற்றியர் பிறப்பின் மேன்மைப்
பெரியவ ரரிய தூலங்
கற்றவர் மான நோக்கிற்
கவரிமா வனைய நீரார். ”

“ காலமு மிடனு மேற்ற கருவியுந் தெரியக் கற்ற
நூலுற நோக்கித் தெய்வ நுனித்தறங் குணித்த மேலோர்
சீலமும் புகழ்க்கு வேண்டுஞ் செய்கையுந் தெரிந்து கொண்டு
பால்வரு முறுதி யாவும் தலைவற்குப் பயக்கு நீரார். ”

“ தம்முயிர்க் குறுதி பெண்ணார்
தலைமகன் வெகுண்ட போதும்
வெம்மையைத் தாங்கி நீதி
விடாதுநின் றுரைக்கும் வீரர்
செம்மையிற் நிறம்பல் செல்லாத்
தேற்றத்தார் தெரியுங் காலம்
மும்மையு முணர வல்லார்
ஒருமையே மொழியு நீரார். ”

என்னும் செய்யுட்களால் மந்திரிகளின் இபல்பைக்காட்டி
உலகினர்க்கு மந்திரிகளின் கடமைகளை நன்கு உணர்த்துகின்
றார். செய்யுட்களின் பொருளை முறையே அறிதலால் அவற்றை
நன்கு அறியலாம்.

“ சிரேஷ்ட குலப்பிறப்பும், கல்வித் திறமும், பல நூலறி
வும் அவற்றின் பபனுமடைந்தவர் ; தங்களது வாழ்வின் வேர்
கெடுவதாயினும் தர்மநிலையையே கவனித்து நடக்கக்கூடியவர் ;
கோப முதலியன நீக்கித் தருமத்தையே தாங்கியுள்ளவர். ”

“ வந்ததை வைத்துக்கொண்டு மேல்வரப் போகின்ற விஷ
யங்களை ஊழித்தறிதலில் வல்லவர் ; ஒன்று வினையினால் வந்த
தாக இருப்பினும் அதனை விலக்கும் வலி படைத்தவர் ; உயர்
பிறப்பின் மேன்மையை யுணர்ந்த பெரியோர் ; அருமையான
நூல்களை முறையாகக் கற்றவர் ; தம் மானம் படவரும்போது
கவரிமான்போல் உயிரையுங் கொடுக்க துணிந்தவர். ”

“ காலத்தையும் அதற்கேற்ற இடத்தையும் அவைகட்குப்
பொருந்திய துணைப்பொருள்களையும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய
ஸௌகிக சாஸ்திரங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்று, அக்கற்ற நூல்
கட்கு ஒத்தபடி பார்த்து, தெய்வ வுண்மையைப்பற்றித் தர்மத்

தைக் கணக்கிடும் பெரியோர்கள் ; பரிசுத்த வாழ்க்கையும் புகழ்க்கு வேண்டிய செய்கையும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு, அதன் வழியாகவரும் உறுதிகளாயாவற்றையும் தம் தலைவனாகிய அரசனுக்கு உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் தன்மையை யுடையவர்கள்.”

“நியாயம் சொல்லும்போது அரசன் கோபித்தன னாயினும், தம்முயிர்க்கு உறுதியைச் சிறிதேனுங் கருதாதவர்களாய் அரசனது கோபத்தின் தாபத்தைத் தாமேற்றுக்கொண்டு, நீதி தவறாமல் நின்று துணிவுடன் வாதிக்கக்கூடிய தன்மையுடையவர் ; மேன்மையைத் தரும் விஷயங்களினின்றும் நழுவி நடவாத தெளிவுடையவர் ; பொருள்களை யாராயப் பெரியோர்கள் தெரிந்த காலங்கள் முன்றையும் ஊன்றியாராயும் அறிவுடையவர் ; ஸத்தியமே பேசும் தன்மையர்.”

இவற்றால் பிறப்புங் குணனும் அறிவும் ஆற்றலும் செயலும் செம்மையும் உறுதியும் உண்மையும் விளங்குதல் அறிக.

இத்தகைய மேன்மை பொருந்திய மந்திரிகள்,

“நல்லவுந் தீயவு நாடி நாயகந்
கெல்லையின் மருத்துவ னியல்பி னெண்ணுவார்
ஒல்லவந் துறுவன உற்ற பெற்றியிற்
றொல்லைநல் வினையென வுதவுஞ் சூழ்ச்சியார்.”

“அரசனுக்கு வரும் ஆக்கத்தையும் கேட்டையும் ஊழித் தறிந்து அவற்றுக்கு ஆவனசெய்வதில், ஒரு தக்க வைத்தியனது தன்மையிலிருந்து கருமங்களை யாலோசித்தறிவார்கள் ; ஊழ்வினையினால் அவற்குக் கெடுதி நேருமாயினும் பழைமையான் நல்ல வினையைப்போல ஆற்றிக்கொடுக்கும் ஆற்றலுடையவர்கள்.”

ஒரே விதமான உறுதியில் நோக்கமுடையவர்கள் என்று விரித்துக்கூறுகிறார். இச்செய்யுட்களின் பொருள்களை விரித்துக் கூறின், லௌகிக சாஸ்திரத் தெளிவு தோன்றும். அவற்றைக் கம்ப ராமாயண வாராய்ச்சிப் பிரிவிற் காண்க.

புத்திர காமேஷ்டி.

இவ்விஷயத்தைப்பற்றி யாராயும்போது, இதனைச் சம்பந்தப்பட்ட சிற்சில காரியங்களில் வான்மீகருக்கும் கம்பருக்கும் சிலச்சில மாறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அவை, புத்திரப் பேற்றுக்காகத் தசரதன் வசிஷ்டரிடம் ஆலோசித்தல் ; விஷ்ணு தசரதபுத்திரனாக அவதரிக்குமா லோசனை ; கலைக்கோட்டு முனியைப் பற்றிய வரலாறு ; யாகஞ்செய்தல் என்னும் நான்கு விஷயங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அவற்றைப்பற்றி முறையே ஈண்டு ஆராய்வோம்.

ஆலோசித்தல்.

வான்மீகி பகவான்.

தனக்குப் புத்திர பாக்கியமில்லாக் குறையை வசிஷ்டரிடம் தசரதன் சொல்லுவதை, வான்மீகி பகவான் பின் வருமாறு குறிக்கிறார்.

“ வம்சத்தை வருத்தி செய்யும் புதல்வனுண்டாக வில்லையே யென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், ‘ யான் புத்திரன் பிறக்கும் பொருட்டு ஏன் அச்வமேத யாகம் செய்யலாகாது ’ என்னும் எண்ணம் அரசனுக்குண்டாயிற்று. ஆகையினால், வசிஷ்டர் முதலான புரோஹிதர்களையும் மந்திரிகளையும் வருவித்து, “ நான் சாஸ்திரப்படி யாகஞ்செய்ய விருப்பங்கொண்டிருக்கிறேன். புத்திரப் பேற்றுக்காக யான் செய்ய விரும்புகிற இந்த யாகத்தை யெப்படிச் செய்து பெறலாம் ? இதற்கு உபாயம் சொல்ல வேண்டும் ” என்று சொன்னான். வசிஷ்டன் முதலியோர் சந்தோஷித்து, “ நல்லது, நல்லது ; யாகத்துக்கு வேண்டிய சம்பாரங்களைச் சேர்ப்பாயாக ; பூமியைச் சுற்றும் பொருட்டு யாகக்குதிரையை விடுவாயாக ; புத்திரப் பேற்றுக்காக உனக்கு இந்த யுக்தி யுண்டானபடியால், எவ்விதத்திலும் நீ வேண்டிய புதல்வர்களைப் பெறுவாய் ” என்று சொன்னார்கள்.

இங்கு, தசரதன் தானே யாகஞ்செய்யக் கருதினதாகவும், அதனை நிறைவேற்றிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று வசிஷ்டரைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டதாகவும், “அப்படியே செய்வாய்; அதனால், உனக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாகு”மென்று அவர்கள் சொன்னதாகவும் தெரிகின்றது; ஆனால், கம்பநாடர் இவ்விஷயத்தை வேறு விதமாகக் கொடுக்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

புத்திரனில்லாக் குறையை நினைத்துப் பெருநாள் வருந்திய தசரதன், ஒரு நாள் பிரமனுக்குச் சமானராகிய வசிஷ்டரைத் தொழுது,

“அறுபதி னாயிர மாண்டு மாண்டு
உறுபகை யொடுக்கியிவ் வுலகை யோம்பினேன்
பிறிதொரு குறையிலை யெற்பின் வையகம்
மறுகுறு மென்பதோர் மறுக்க முண்டரோ.”

“அருந்தவ முனிவரு மந்த னாளரும்
வருந்துத லின்றியே வாழ்வின் வைகிணர்
இருந்துய ருழக்குநர் ஏற்பி னென்பதோர்
அருந்துயர் வருத்துமென் னகத்தை யென்றனன்.”

என்று சொன்னார். இக்கவிகளின் பொருள் வரும்.

“யான் ஆண்ட அறுபதினாயிரம் வருஷங்களும் மாட்சிமை பெறும்படியாகப் பகைவர்களை யொடுக்கி, இவ்வுலகத்தைக் காப்பாற்றி வந்தேன்; எனக்கு வேறு குறையொன்றுமில்லை; எனது அரசாட்சிக் காலத்துக்குப் பின் உலகம், தக்கபடி ஆளும் தலைவனில்லாமல் வருந்துமே யென்பதோர் மனக்கலக்க மெனக் கிருக்கின்றது.”

“அருமையான தவநிலையையுடைய முனிவர்களும் அந்த ணர்களும் எனது அரசாட்சிக் காலத்தில் யாதொரு வருத்தமு மில்லாமல் நல்ல வாழ்வில் ஓங்கியிருந்தார்கள்; எனது அரசு

சாட்சிக்குப் பிறகு, தக்க நாதன் ஏற்படக்கூடாதபடியால், மிகுந்த துன்பங்களை யரக்கர் முதலிய பகைவர்களால் அனுபவிப்பார்களே யென்பதாகிய அருந்துயரம் என் உள்ளத்தை வருத்துகின்றது என்று சொன்னான். ”

எனும் இப்பொருள்களால், கம்பரது அபிப்பிராயப்படி, தசரதன் தனது முதுமையையும் சிரமத்தையும் உத்தேசித்துப் புத்திர வாஞ்சையையுடையனாக இருந்தபோதினும், அதனை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமலும், அதன் பொருட்டுத் தானே ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தீர்மானித்து விட்டதாகச் சொல்லாமலும், தனது குருவாகிய வஸிட்டருடன் தனக்கேற்பட்டிருக்கும் மனவருத்தத்தைச் சொன்னான் என்பது வெளியாகிறது. தசரதன், தனக்குப் புத்திர வாஞ்சை யிருக்கின்ற தென்னச் சொன்னானேவென்னில், அங்ஙனமன்று ; “ ஸாதுக் கட்டும் ஞானியர்கட்கும் பெரியோர்கட்கும் பிரஜைகட்கும் யாதொரு விதமான மனக்கலக்கமுமின்றி இதுவரை யாளப் பட்டுவந்த இவ்வரசியலானது எனக்குப்பின் என்னவாகுமோ ? ” எனும் ஐயப்பாடுற்று, “ எனக்குப் பின் பிரஜைகளும் பெரியோர்களும் ஸாதுக்களும் பிறரும் பகைவர்களாகிய அரக்கர் முதலியவர்களால் வருந்துவார்களே என்னும் கலக்கமெனக் குண்டா யிருக்கின்றது ” என்று மாத்திரம் கூறியிருக்கிறான்.

இப்படிச் சொன்னதில் கம்பநாட்டாழ்வாரது கருத்து என்னவென்று இங்குக் கவனித்தல் அவசியமானது.

புத்திரப்பேற்றை விரும்பும் பிதாக்கள், உத்தம பிதாமத்திம பிதா அதம பிதா என்னும் மூன்று வகையினராகப் பெரியோர்களாற் கொள்ளப்படுகிறார்கள். அம்மூவருள், தமது முதுமைப் பருவத்தில் தமது தேஹ—குடும்ப போஷணர்த் தம் புத்திரனை விரும்புவோர் அதம பிதாக்களாகவும், தமது மரண காலத்துக்குப் பிறகு, தமது ஆத்மா ஸ்வர்க்காதிபோகங்களை யநுபவிப்பதற்குத் தடையாயுள்ளதாகப் புராணங்களிற் சொல்லப்படும் “ புத் ” என்னும் நரகத்தைத் தாண்டிவிக்கக்

கூடிய—பிரேத காரிய—சிராத்த காரியங்களை நிறைவேற்றி யுய்விக்கக்கூடிய புத்திரனை விரும்புவோர் மத்திம பிதாக்க ளாகவும், இஹபர ஸாதகமாக இந்நிலவுலகிற் பிரஜைகளின் நல் வாழ்வின் பொருட்டுத் தாம் ஆரம்பித்துள்ள தர்ம ஸ்தாபனங் களைச் சரிவர நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு மாத்திரம் புத்திரனை விரும்புவோர் உத்தமபிதாக்களாகவும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

அம்முவகையினருள், பிதாத் தன்மையை விரும்பிய தசரதன், தான் ஆரம்பித்து நடத்திவரும் தர்ம ஸ்தாபன காரியமாகிய ராஜ்ய பரிபாலனத்தை வஹித்துப் பிரஜைகளை ரக்ஷிக்கக்கூடிய ஸத் புத்திர பாக்கியத்தைக் கருதினெனக் கிடைப்பதால், உத்தம பிதா வகையில் சேர்த்துக் கொள்ளப் படுகிறான். இங்கு, தசரதன் தனது ராஜ்ய நிர்வாஹ தர்ம காரியத்தைப் பெரிதாகக்கருதினென்று தெரிகிறதேயொழிய தனது முதுமையில் தனது தேஹ குடும்ப போஷணத்துக்காக வேனும், பின் ஸ்வர்க்காதி போகானுபவத்தைத் தடுக்கக்கூடிய தென்னும் நரகத்தி னின்றும் தன்னை ரக்ஷிப்பதற்காகவேனும் விரும்பினதாகப் புலப்படவில்லை.

இவ்வரிய கருத்தினை—இப்பெரிய தர்மத்தினைக் கம்பநாட் டாழ்வார் சமயம் நோக்கி, வெகு நயமாக உத்தம பிதாவாகிய தசரதன் வாக்கில் வைத்து, மேற்குறித்த இரண்டு செய்யுட்க ளாற் காட்டியுள்ளார். இக்கருத்துப்படியே, சரித்திர நிகழ்ச்சி யும் இருந்திருக்கிறது. என்னை? ஸ்ரீராமபிரான், தசரதனது மரணகாலத்தில் குடும்ப பரணமும் வஹித்துக்கொள்ளவில்லை; மரணத்தின் பின் பிரேத காரியமும் செய்யவில்லை; அவன் கருத்தின்படியே தர்மஸ்தாபனமும் ராஜ்யநிர்வாஹமும் கொண் டார்; என்பன கிடைக்கின்றன அன்றோ?

அன்றியும், தசரதன் தானாக, “யாகஞ் செய்வதாகத் தீர்மானிக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிடாமல், தனது கஷ்டங்களை யெடுத்துச் சொல்லிவிட்டு, புரோஹிதரும் ஆசாரியருமாகிய வஸிஷ்டபகவானுடைய ஆணையை எதிர்பார்த்து நின்றதாகக்

குறித்திருப்பதால், உத்தம சிஷ்யனுடைய சுபாவத்தையும் தெரிவித்ததாயிற்று.

இனி, இவ்விஷயத்தில் இரண்டாவதாகிய விஷ்ணு அவதார ஆலோசனையைப்பற்றி யாராய்வோம்.

விஷ்ணு அவதார ஆலோசனை.

வான்மீகி பகவான்.

கலைக்கோட்டு மஹாமுனிவரால் யாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னர், தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் அவிர்ப்பாகங்களைப் பெறு தற்கென்று விண்ணுலகில் வந்து குழுவியிருந்தனர்; அப்போது தான் விஷ்ணு, தாம் தசரத புத்திரனாக அவதாரிப்பதாகச் சொன்னார் என்று குறிக்கிறார். பின்வரும் வாக்கியங்கள் அதனை யுணர்த்தும்.

“பின்பு, அப்படியே கலைக்கோட்டு முனிவர் புத்திரனைத் தரவல்ல தேரு யாகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் சித்தர்களும் நன் முகக்கடவுளும் மற்றும் ரிஷிகளும் தங்கள் தங்கள் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் பெறுதற்காகக் தும்பல்கூடி வந்திருந்தனர். (தேவர் முதலியோர் ராவணாதியரால் தாம் படும் அவஸ்தையைப் பிரம்ம தேவனிடம் செல்லினர். பிரம்மனும் தக்க தோர் உபாயத்தை யாலோசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.) அந்த ஸமயத்தில், எப்போருள்களிலும் கலந்து எங்கு முள்ளவனுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி அவர்களிடையில்தோன்றினார்.” என்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

ராவணாதியருடைய இம்சைகளைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்கள், சிவபிரானிருப்பிடம் சென்று தாங்கள் படும் அவஸ்தைகளைச் சொல்லி யவருடன் பிரமனிருப்பிடம்போய் அவ் விருவருடைய ஆலோசனையின்மேல் யாவரும், மேரு மலையிலுள்ள மண்டபத்துக்குச்சென்று விஷ்ணுவைக்குறித்து நினைத்தார்கள்; அவ்வமயம் விஷ்ணு தோன்றினார் என்கிறார்.

வான்மீகி பகவான்.

“தேவர்கள் அனைவரும் எழுந்து பணிந்து, பல வகையாகப் புகழ்ந்து, இங்ஙனம் மொழிந்தனர். “ஓ! மஹாவிஷ்ணுவே!! நீங்கள் உலகங்கட்கு தன்மை செய்யும் பொருட்கு ஸித்தமாயிருக்குந் தன்மையர். தங்களை உலக ராகுணத்தின் பெருட்டுத் தூண்ட வேண்டியதில்லை யாயினும், நாங்களும் ஏவுகின்றோம். ஸகல தீமங்களையு மறிந்து மிகவும் தீமசீலனாகி மஹரிஷியைப்போல் விளங்கும் அபேத்தியர்தீபதியாகி, அதேர் யாகஞ் செய்துக் கொண்டிருக்கும் தசரத மஹாராஜனுக்கு, மனைவிகள் மூவரிடத்திலும், தங்களை நான்கு வகைகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு நான்கு குமரர்களை கப் பிழத்தல் வேண்டும். ராவணனை அவசியம் ஸம்ஹரிக்க வேண்டும். உம்மையே சரணம் புதுந்த தேவர்களின் சத்துருக்களாகிய ராகுணர்களை நீழலம் கத் தொலைக்கும் பெருட்டு மனுஷ்ய லோகத்தில் அவதரிப்பதாகத் திருவுள்ளங் கொண்டருள வேண்டுமென்றனர்” என்று விஷ்ணுவைத் தசரத புத்திர னாகப் பிழத்தல் வேண்டுமென்று தேவர்கள் வேண்டினர்” என்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

தேவர்கள் தாங்கள் படும் துயரங்களைச் சொல்லியும் இத் துயரங்களினின்று எங்களை விடுவிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியும் வேண்டி நின்றனர். அப்போது விஷ்ணு மூர்த்தி, தாமாகப் பின் வருமாறு சொன்னார் என்று இரண்டு செய்யுட்களால் குறிக்கிறார். அவை பின்வரும்.

“மசரத மனையவர் வரமும் வாழ்வுமோர்
நிசரத கணைகளா னீறு செய்யயாம்
கசரத தூகமாக் கடல்கொள் காவலான்
தசரதன மதலையா வருதுந் தாரணி.”

“வளையொடு திகிரியும் வடவை தீதர
விலை தரு கடுவுடை விரிகொள் பாயலும்
இளைஞர்க் ளெனவடி பாவ வேகிராம்
வளைமதி லயோத்தியில் வருது மென்றனன்.”

இவற்றின் பொருள்களை யீங்கு விரிக்க வேண்டுவதென்று.
இவற்றால், விஷ்ணுமூர்த்தி தாமே சென்று அவதரிப்பதாகச்
சொன்னார் எனபதே கம்பரது அபிப்பிராயமென்பது புலப்படு
கின்றது.

(தேவர்கள் அம்சங் கொள்ளல்.)

வான்மீகி பகவான்.

“பிரம்மதேவன் அனைவரையும் நோக்கி, இங்ஙனம்
மொழிந்தான். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தான் மொழிந்த மொழி
தவறமல் மானிடனாய் அவதாரஞ் செய்து நம்மவர் யாவர்க்
கும் நன்மையைச் செய்யும் பேர்நட்டு, உலகங்கட்கேல்
லாம் பகைவனாகிய ராவணனைத் தோலைக்கப் போகின்ற
னன். ஆகையால், அம்மஹாத்மர்வுக்குத் துணையாகக்
கிங்கரர்களாய், கபடிகளாகிய ரக்ஷஸர்களோடு போர்
புரிகைக்குரியபடி கர்மநுபங் கொள்ள வல்லவர்களுமா
யிருப்பவர்களை நீங்கள் சிருஷ்டிக்க வேண்டும். அழ
கரன் அப்ஸர ஸ்திரீகளிடத்திலும் கந்தர்வ யக்ஷ பந்தக
நக்ஷ வித்யாதர கிந்தர ஸ்திரீகளிடத்திலும் அன்றி, வானர
ஸ்திரீகளிடத்திலும் வர்னர நுபங்கோண்டு உங்களோ
டேர்த்த பராக்கிரமமுடைய புதல்வர்களை நீங்கள் சிருஷ்டி
க்க வேண்டும் ”

என்று பிரமன் ஆஞ்ஞைபிட்டதாகக் கூறுகிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இது விஷ்ணுவின் வாக்கினாலேயே சொல்லப்பட்டதாகக்
குறிக்கிறார். அச்செய்யுள் பின்வரும்,

“வானுளோ ரனைவரும் வானரங் களாக்
கானினும் வரையினுங் கடிதடத் தினும்
சேனையோ டவதரித் திடுமின் சென்றென
ஆனன மலர்ந்தன நருளி னாழியான். ”

இதன் பொருள் வெளிப்படை.

இப்படி ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் தேவர்கட்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையைக் கம்பர், தசரதன் யாகஞ் செய்தற்கு வெகு காலங்கட்கு முன்னரே நடந்ததொன்றாகச் சூசிப்பிக்கின்றார்; ஆனால், வான்மீகி பகவான், இச்சம்பாஷணையை யாககாலத்தில் தேவர்கள் நடத்தினதாகத் தெரிவிக்கிறாரென்பது முன்னரே குறிப்பிக்கப்பட்டது; வான்மீகி பகவான் வாக்கினால் விஷ்ணு தசரத புத்திரனாகப் பிறக்கப் போகின்றாரென்று பூவுலகில் யாருக்கும் தெரிந்திருந்ததாகக் காட்டப்படவில்லை; ஆனால், கம்பநாட்டாழ்வார் “ இந்தத் தேவ ரஹஸ்யத்தை வஸிட்ட பக வான் தெரிந்திருந்தார்; தசரதன், புத்திரப்பேற்றின் சூசனையைக் குறிப்பிடத்தக்கதாகத் தனது சிரமங்களைச் சொல்லிவந்தபோது, வஸிஷ்டர் அந்தத் தேவ ரஹஸ்யத்தை நினைவிலெண்ணினார் ” என்று குறிக்கிறார். இச்செயலைப் பின்வருஞ் செய்யுட்கள் உணர்த்தும்.

“ முரசறை செழுங்கடை முத்த மாமுடி
அரசர்தங் கோமக ன்னைய கூறலும்
விரைசெறி கமலமென் பொருட்டு மேவிய
வரசரோ ருகன்மகன் மனத்தி லெண்ணினான்.”

இது திருவவதாரப் படலத்து ஐந்தாம் செய்யுள்.

“ ஈதுமுன் நிகழ்ந்த வண்ண
மெனமுனி யிதயத் தெண்ணி
மாதிரம் பொருத திண்டோண்
மன்னநீ வருந்த லேழேழ்
பூதல முழுதுங் காக்கும்
புதல்வரை யளிக்கும் வேள்வி
தீதற முயலி னைய
சிந்தைநோய் தீரு மென்றான்.”

இது அப்படலத்து முப்பதாஞ் செய்யுள்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்கட்கு மிடையிலுள்ள இருபத்து நான்கு செய்யுட்களும் “ தேவர்கள் பிரமனுடனும் சிவபிரா னுடனும் மகாமேரு மண்டபத்திருந்ததும், விஷ்ணு அங்குத் தோன்றினதும், ராகுஷஸர்களின் குரூரச் செயல்களைத் தேவர் கள் அவரிடம் சொன்னதும், அப்பரமன் தசரத புத்திரர்க

ளாக அவதரிப்பதாகச் சொன்னதும், தேவர்களையும் வானரர்களாக அம்சமெடுக்கச் சொல்லிப் போனதும், பின்னர் பிரம தேவன் முதலிய யாவரும் தத்தமது அம்சங்களைச் சொன்னது” மான பெருங் கதையை யடக்கி யிருக்கின்றன.

இனி, கலைக்கோட்டு மாழனிவர் வரலாற்றைப்பற்றி எடுத்துப் பேசுவோம்.

ரிசிய சிருங்கர் வரலாறு.

வான்மீகி பகவான்.

இந்த ரிஷியினுடைய வரலாற்றைத் தசரத ராஜனிடம் மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய சுமந்திரன் சொன்னதாக வான்மீகி குறிக்கிறார்.

“அரசன் புதல்வருக்காக அச்வமேதஞ் செய்ய வேண்டுமென் றுரைத்த வரீத்தையைக் கேட்டு, ஸாரதியாகிய சுமந்திரன், அவ்வரசனைப் பரீத்து, ஏக-ந்தத்தில் இவ்வாறு மொழிந்தான். மஹாராஜனே! இவ்வச்வமேதஞ் செய்வதைப்பற்றி வசிஷ்டர் முதலாகிய ரித்விக்குகள் உமக்கு உபதேசித்தார்களல்லவா? நான் இவ்விஷயத்தை இதிஹாஸமாக முன்னமே கேட்டிருக்கிறேன். மகிமைகள் பொருந்திய ஸந்த்ருமாநர், உமக்கு மக்கள் பிறக்கும் விதத்தைக் கற்றுத்து நடக்கும் விருத்திந்தங்களை, ரிஷிகளின் முன்னிலையில் முன்னமே சொல்லியிருந்தனர். அதைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக” என்று சொல்ல வாரம்பித்து, “ரிசிய சிருங்க ரிஷியின் பிறப்பு வளர்ப்பு தபோமகிமை முதலியவற்றையும், அங்க தேசாதிபதியாகிய ரோமபத ராஜன் தன் தேசத்தி லுண்டாகியிருந்த பன்னிரண்டு வருஷப் பஞ்சம்கழியும் பொருட்டுப் பிரமசரியச் சிரேட்டனான ரிசிய சிருங்கரைத் தக்க உபாயத்தால் தன் நாடு அழைத்து வந்ததும், அவர் வரும்போது மிக்க மழை பொழிந்து நாடு நலம் பெற்றதும், அம்முனிவர்க்கு அவ்வரசன் தன் மகளான சந்தையை விவஹம் செய்து கொடுத்ததுமாகிய எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் சொன்னான்.”

என்று இரண்டு சருக்கங்களால் ஒதுகிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

ரிசிய சிருங்கராகிய கலைக்கோட்டு மாமுனிவரது வரலாற்றை வலிஷ்ட ரிஷி தசரத ராஜனிடம் சொன்னதாகக் குறிக்கிறார். இவ்வுண்மை பின்வருஞ் செய்யுட்களா லறியப்படும்.

“ மாசறு சுர்க னோடு
மற்றுளோர் தமையு மீன்ற
காசிப னருளு மைந்தன்
விபாண்டகன் கங்கை குடும்
ஈசனும் புகழ்தற் கொத்தோன்
இருங்கலை பிறவு மெண்ணில்
தேசடைத் தந்தை யொப்பான்
திருவருள் புனைந்த மைந்தன். ”

“ வருகலை பிறவு நீதி
மனுநெறி வரம்பில் வாய்மை
தருகலை மறையு மெண்ணிற்
சதுமுகற் குவமை சான்றோன்
திருகலை யுடைய வந்தச்
செகத்துளோர் தன்மை தேரு
ஒருகலை முகச்சி ருங்க
முயர்தவன் வருதல் வேண்டும். ”

“ பார்தளின் மகுட கோடி
பரித்தபா ரதனில் வைகும்
மாந்தர்கள் விலங்கென் றுன்னும்
மனத்தன்மா தவத்த னெண்ணிற்
பூந்தவி சுகந்து னோனும்
புராரியும் புகழ்தற் கொத்த
சாந்தனால் வேள்வி முற்றிற்
றனையர்க ளுளரா மென்றான். ”

என்று ஆரம்பித்து, ரோமபத ராஜனது தேசத்துக்கு அந்த முனிவர் அழைத்துவரப்பெற்று அங்கே வஸித்திருப்பது வரையுமுள்ள நிகழ்ச்சியை,

“ வறுமைநோய் தணிதா வான்வழங்கவே
உறுதுயர் தணிந்ததவ் வுலகம் வேந்தருள்
செறிசூழல் போற்றிடத் திருந்து மாதவத்
தறிஞனாண் டிருக்குந னரச வென்றனன். ”

என்னும் செய்யுள் முடிவாக, இருபத்தைந்து செய்யுட்களால் விரிக்கின்றார்.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கொடுக்கு முறையில், வான்மீகர், “ சபையில் தசரதராஜன் அச்வமேதஞ் செய்யவேண்டுமென்று வஸிஷ்டர் முதலியோரைக் கேட்க, அவர்கள் அவ்வண்ணமே நடத்தலாம் என்று ஒப்புக்கொண்டு சென்ற பின்னர், சுமந்திரன், ஏகாந்தத்தில், அரசலிடம், இக்கதையை எதிர்கால நிகழ்ச்சியில்வைத்து ஸந்தகுமாரர் சொன்னதாகச் சொல்லி, அந்த ரிசிய சிருங்க மஹிரிஷியை யழைத்துவரல் வேண்டுமென்று சொன்னதாகக் ” குறிக்கிறார் என்பதும், கம்பர், “ சபையிலே நேரில் வஸிஷ்ட முனிவரே, கலைக்கோட்டு முனிவரது வரவாற்றையும் பெருமைகளையும் எடுத்துச் சொல்லி யவரே வரல்வேண்டுமென்றும், அவரை யழைத்துவர வேண்டிய முயற்சியைச் செய்யென்றும் தசரதனிடம் சொன்னதாகக் ” குறிக்கிறாரென்பதும் வெளியாகின்றன.

ரோமபதன் ரிசியசிருங்க முனிவரை வனத்திலிருந்து நாட்டுக்கு அழைத்துவந்த நிகழ்ச்சியில், இருபுலவர்களும் ஒத்துப் போகின்றார்களெனினும், ரோமபதன் நாட்டிலிருந்து ரிசிய சிருங்க முனிவர் அயோத்திக்குவந்த நிகழ்ச்சியிற்சிறிது பேதப்படுகிறார்கள்.

(தசரதன் ரோமபதனை வேண்டல்.)

வான்மீகி பகவான்.

சுமந்திரன் வார்த்தையைக் கேட்ட தசரதராஜன் அங்க தேசத்துக்குச் சென்று, அத்தேசாதிபதியாகிய ரோமபத மன்னனைக் கண்டு, தனக்கிருக்கும் கவலையையும் தான் வந்திருக்

கும் செய்திபையும் விவரமாகக் சொல்லி, மஹானாகிய ரிசிய சிருங்க முனிபுங்கவரை யழைத்தனுப்பல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டான் என்று குறிக்கிறார். அது பின்வரும்.

“ இங்ஙனம் புறப்பட்டுத் தசரதன் காளங்கனையும் நதி க்ளையும் தாண்டி அம்மாமுனிவ ரிருக்குந் தேசத்துக்குச் சென்று ரோமபதனாக் கருகில் அக்கினிபோல் பளபள வேன்று விளங்கி நிற்கும் ரிஷி துமாராகிய அம்முனிவரை முதலிற் கண்டான். பின்பு ரோமபதனும் தனக்குத் தசரதன் நண்பனாகையால், அவன் வந்ததைப்பற்றி மிகவும் அகமகிழ்ச்சிகொண்டு தகுந்தபடி அவனுக்கு ஸத் காரத் செய்து மிதந்த மதியுள்ள ரிஷிதுமாராகிய ரிசிய சிருங்கரைப் பார்த்து, ‘ இந்தத் தசரத மன்னவன் உமக்கு மிதந்தநண்பன். உமது பத்தினிபாகி பசாந்தைக்கு இவன் ஜனகபிதா. ஆகையால், உமக்கு இவனோடு சம்பந்த முண்டு ’ என்று சொல்ல, அவரும் அப்போது தன் மாம னாகிய தசரதமன்னனை ஸத்காரம்செய்தனர். இவ்விதம் தசரதன் உபசரிக்கப்பெற்று ஏழெட்டுத் தினங்கள் அங்கு வலித்திருந்து, ரோம பதனைப் பார்த்து, “ ராஜேந்தமா! உமது பெண்ணாகிய சாந்தை தனது பத்தாவுடன் கூடி எனது பட்டணத்துக்கு வரவேண்டும். அவர்களால் பெரி தாகிய காரியமொன்று அங்கு நடக்கவேண்டி யிருக்கின்றது ” என்று சொல்ல, அவனும் அப்படியே யாகட்டு மென்று சொல்லி, அவரை யனுப்ப உத்தேசித்தவனாகி, முனிவரைப் பார்த்து, “ நீர் உமது பத்தினியுடன்கூடி தசரதன் பின்னே செல்லவேண்டும் ” என்றான். அதனைக் கேட்ட ரிஷி துமாரும், அப்படியே யாகட்டுமென்று, அவ னிடம் அனுபதி பெற்றுக்கொண்டு தன் மனைவியுடன் தசரதன் பின் புறப்பட்டனர் ” என்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ புத்திர காமேஷ்டி செய்யல்வேண்டும் ; அதனைச் செய் தற்கு எவ்விதத்திலும் சிறந்தவர் விபண்டக புத்திரராகிய ரிசிய சிருங்கரேபாவர் ; அவர் தற்போது ரோமபதன் ராஜ்யத்தில் இருக்கிறார் ; நீயே சென்று அவரை யழைத்துவா ” என்று

தனது குலகுருவாகிய வஸிஷ்ட ரிஷியினால் ஏவப்பெற்ற தசரத மன்னன், தானே ரோமபதனிடம் சென்றான். சென்று, அம்மன்னனிடம் தனது கவலையையும் தான் வந்த செய்தியையும் குறிப்பாகச் சொல்ல, ரோமபதன், அம்முனிவரை அனுப்புவதாகச் சொல்லித், தசரத மன்னனை யயோத்திக்கு அனுப்பி விட்டான். பிறகு, ரோமபதனால் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட ரிசியசிருங்கர், அம்மன்னனது அநுமதிபெற்றுத் தனது தர்மபத்னியாகிய சாந்தையுடன் தேரின்மீதேறி யயோத்தி சென்றனர்” என்கிறார். அச்செய்யுள்கள் பின்வரும்.

“ என்றலுமே முனிவரன்றன் அடியிறைஞ்சி
யீண்டேகிக் கொணர்வ நென்றோ
துன்றுகழன் முடிவேந்த ரடிபோற்றச்
சுமந்திரனே முதல்வ ராய
வன்றி றல்சே ரமைச்சரொடு மாமணித்தே
ரேறுதலும் வாடோர் வாழ்த்தி
இன்றெமது வினா முடிந்த தெனச்சொரிந்தார்
மலர்மாரி யிடைவி டாமல்.”

என்னும் செய்யுளானும் மற்றுமிரண்டு செய்யுட்களானும், தசரதன் ரோமபதன் நாட்டைச் சென்றடைந்தமை சொல்லி, வந்தடைந்த தசரத மன்னனை ரோமபதன் எதிர்சென்றழைத்து வந்ததை இரண்டு செய்யுட்களாற் சொல்லிப் பின்,

“ ஆடகப்பொற் சுடரிமைக்கு மணிமாடத்
திடையொருமண் டபத்தை யண்மி
பாடகச்செம் பதுமமலர்ப் பாவையர்பல்
லாண்டிசைப்பப் பைம்பொற் பீடத்
தேடிதுற்ற வடிவேலோன் றினையிருத்திக்
கடன்முறைகள் யாவு மீந்து
தோடுதுற்ற மலர்த்தாரான் விருந்தளிப்ப
இனிதுகந்தான் சுரர்மா டந்தான்.”

“ செவ்விறுஞ் சாந்தளித்துத்.தேர்வேந்தன்
 தனைநோக்கி யிவணீ சேர்ந்த
 கவ்வையுரைத் தருள்கவென நிகழ்ந்தபரி
 சாசர்பிரான் கழற லோடும்
 அவ்வியநீத் துயர்ந்தமனத் தருந்தவனைக்
 கொணர்ந்தாங்கண் விடுப்ப னன்ற
 செவ்விமுடி யோயெனலுந் தேரேறிச்
 சேனையோட யோத்தி சேர்ந்தான்.”

என்னும் இரண்டு செய்யுட்களால், “ ரோமபதன் தசரதற்
 குச் செய்த வுபசாரத்துக்குப் பின், அவன் வரவின் காரண
 மறிந்து அப்படியே அம்முனிபைத் தான் அனுப்பிப்பதாகச்
 சொல்லவே, தசரதன் சேனையோடு அயோத்தி சென்றான் ”
 என்பதும் குறிக்கிறார்.

இங்கு, அயோத்தி மன்னனாகிய தசரதனுடன் கலைக்
 கோட்டு மாமுனி அயோத்திக்குப் புறப்பட்டுப் போகவில்லை.
 யென்பது கம்பநாட்டாழ்வாரது அபிப்பிராயமாதல் நன்கு,
 விளங்குகிறது. ஆனால், தசரதன் புறப்பட்டுப் போனபின்னர்,
 ரோமபத ராஜன், அம்முனிவரிடம் சென்று, “ அயோத்திக்
 குச் சென்று மீளல் வேண்டு ” மென்று கேட்க, அம்முனிவர்
 அதற்குச் சம்மதித்துப் புறப்பட்டனரெனப் பின்வரும்,

“ அவ்வாந்தந் தனமினித்தேர் கொணர்தியென
 அருந்தவத்தோ னறைத லோடும்
 வெவ்வரந்தின் றயில்படைக்குஞ் சுடர்வேலோ
 னடியிறைஞ்சி வேந்தர் வேந்தன்
 கவ்வையொழிந் துயர்ந்தனனென் றதிர்குரற்றேர்
 கொணர்ந்ததனிற் கலைவ லானன்
 செவ்விதுதற் றிருவினோடும் போந்தேறு
 கெனவேறிச் சிறந்தான் மன்னே:”

என்னும் செய்யுளால் குறித்திருக்கிறார்.

இனி, அயோத்தி வந்தடைந்த ரிசியசிருங்கரை யுபசரிக்க
 கும் விஷயத்தில், அவ்விராஜ்யத்துக்குக் குலகுருவாக மதிக்கப்

பெற்ற வஸிஷ்ட ரிஷியினது சம்பந்தம் எத்தன்மையிலிருந்த
தென இருபுலவர்களும் கூறுகின்றார்கள் என்பதைச் சிறிது
ஆராய்தல் தகுதியுடைத்தாம்.

(ரிசிய சிருங்கரது வரவேற்பு.)

வான்மீகி பகவான்.

“இங்ஙனம் பரர்க்ரமம் முதலிய விஷயங்களில் இந்திர
னுக்குச் சமமான அம்மன்னவன் (தசரதன்) அவ்வந்த
ணச் சிரேஷ்டரை மிகுந்த உபசாரத்துடன் பட்டணத்துக்கு
அழைத்து வரக்கண்ட யாவரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்;
அரசனும் அவரை யழைத்துவந்து சேந்ததைப்பற்றிக்
களித்தவனாகித் தனது காரியமெல்லாம் நிறைவேறினத க
நினைத்தான். சந்தையும் அந்தப்புர ஸ்திரீகளால்
உபசரிக்கப்பெற்றுப் புரோஹிதராகிய தன் கணவருடன்
சிலகாலம் சுகமாக அங்கு வஸித்திருந்தான். இப்படி
வேதநாள் சென்ற பின்னர், ஓர் வசந்தநுதலில் யாகத்தை
நடத்த வேண்டுமென்னும் எண்ணம் அரசனுக்குண்டாகி
யது. ரிசியசிருங்கரை நமஸ்கரித்து, “வம்சம் விருத்தி
யாதும் பொருட்டு யாக்கம் செய்வதற்காகத் தம்மை விரித்
தேன்; அநுக்ரஹிக்க வேண்டு” மென்றான். அம்முன்
வரும் அப்படியேயாகவேன்று ஒப்புக்கொண்டு, “யாகத்
துக்கு வேண்டிய சம்பாரங்களைச் சித்தப்படுத்திக் குதிரை
யையும் விடுவிக்க” என்றான். ராஜனும், சுமந்திரனைப்
பார்த்து, “வேதம் வல்லவராகிய ஸ்ரீமத்தீசர், வம்ச
தேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டர்
முதலானோரை யழைத்துவா” என்று கட்டளையிட்டான்.
அவர்களும் வந்துசேர்ந்தனர். “யான் புத்திரனில் க்
துறை நிவர்த்தியாதும் பெருநட்சு செய்ப் பெண்ணிய
யாகத்தை, இந்த சிஷ்ய சூம்ரராகிய ரிசிய சிருங்க முனிவ
ரைக்கொண்டு நிறைவேற்ற எண்ணியிருக்கிறேன்” என்று
மன்னவன் உரைத்தான். “நல்லது; அப்படியே செய்
யலாம்” என்று அவர்களும் சேர்ந்துரைக்கள். பிறகு, ரிசிய
சிருங்கரும் மற்றுமுள்ள வேதியரும் அரசனைப் பார்த்து,
“அரசே! யாகத்துக்கு வேண்டிய ஸாதனங்களை ஆயத்

தப்படுத்துவாயாக; துதிரையைப் பூப்பிரதக்ஷிணம்வர
விடுவாயாக; உனக்கு இந்தத் தர்ம புத்தி யுண்டாயிருக்கிற
படியால், அளவற்ற பராக்ரமத்தையுடைய நான்து புத்திரர்
களை எவ்விதத்திலும் அடையப்பேர்கின்றாய் ” என்று
சொன்னார்கள் ” என்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ அயோத்தி வந்தடைந்தனர் ரிசியசிருங்க முனிவர் ”
என்று தெரிந்தவுடன் தசரதன், அவரையெதிர்சென்றழைத்து
வரவேற்பு மண்டபத்துக்கு வரவே, அம்மண்டபத்தில் முன்
னமே வந்திருந்த குருவாகிய வலிஷ்ட முனிவரும், அம்
மாமுனிவரும் உபசரிக்கப்பெற்றனர். பின்பு, “ என்னை வர
வழைத்த காரணமென்ன ” வென்று, முனிவரன் கேட்க, மன்
னன் தனது எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். பின்பு, வலிஷ்ட
முனிவரின் பெருமையை வியந்து, ரிசியசிருங்க முனிவர்,
“ பெரியோராகிய வலிஷ்டமுனிவரைக் குருவாகப் படைத்து
உனக்கு யாதுங்குறைவில்லை; அவரது ஏவலின்படியே யாகத்
துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச்செய்; நீ விரும்பியபடியே
யன்றி, இவ்வுலகேழும் ஆளக்கூடிய புதல்வர்களைப் பெறுவாய் ”
என்று தசரத மன்னனிடம் சொன்னார் ” என்று கம்பநாட்டாழ்
வார் குறிக்கிறார். இவ்விஷயங்கள் பின்வருஞ் செய்யுட்களால்
முறையே அறியலாகும்.

“ குனிசிலை வயவனுங் கரங்கள் கூப்பிடத்
துனியறு முனிவார் தொடர்ந்து சூழ்வா
வனிடையு மருமறை வடிவு போன்றொளிர்
முனிவனும் பொறிமிசை நெறியை முன்னினார். ”

இச்செய்யுள், ரோமபத மன்னனிடம் விடைபெற்றுக்
கொண்டு, தமது தர்ம பத்தினியுடன் கலைக்கோட்டு மாமுனி
வர் பல முனிவர்கள் புடைசூழத் தேரிலேறிப் பயணப்பட்டார்
என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

“ தூதுவ ரவ்வழி யயோத்தி துன்னினார்
மாதிரம் பொருததோண் மன்னர் மன்னன் முன்
ஒதினார் முனிவர வோத வேந்தனும்
காதலென் றளவறு கடலு ளாழ்ந்தனன். ”

“ எழுந்தனன் பொருக்கென விரத மேறினன்
பொழிந்தன மலர்மழை யாசி பூத்தன
மொழிந்தன பல்லியம் முரசு மார்த்தன
விழுந்தன தீவினை வேரி னோடுமே. ”

“ நற்றவ மனைத்துமோர் நவையி லாவுருப்
பெற்றிவ ணடைந்தெனப் பிறங்கு வான்றனைச்
சுற்றிய சீரையு முழையின் ரோற்றமும்
முற்றுறப் பொலிதரு மூர்த்தி யான்றனை. ”

“ இழிந்துபோ யிரதமாண் டிணைகொ டாண்மலர்
விழுந்தனன் வேந்தர்தம் வேந்தன் மெய்ம்மையால்
மொழிந்தன னாகள் முதிய நான்மறைக்
கொழுந்துமேற் படர்தரக் கொள்கொம் பாயினான். ”

என்னும் இச்செய்யுட்களால், முனிவர்தம் வரவறிந்த
தசரதன், இரதமேறி யப்பெரியாரை யெதிர்சென் றழைத்த
தும், அம்முனிவரது பெருமையும், அவ்விருவரும் அளவளா
வீனதும் விளங்குகின்றன.

“ கசட்டுறு வினைத்தொழிற் கள்வ ராயுழல்
அசட்டர்க ளைவரை யறுவ ராக்கிய
வசிட்டனு மருமறை வடிவு போன்றொளிர்
விசிட்டனும் வேத்தவை பொலிய மேவினார். ”

இச்செய்யுள், வசிஷ்டர் ரிசியசிருங்கராகிய இருமுனிவ
ரும் அம்மாமணி மண்டபமடைந்த தன்மையை விளக்குகிறது.

“ மாமணி மண்டப மன்னி மாசறு
தூமணித் தவிசடைச் சுருதியே நிகர்
கோமுனிக் கரசனை யிருத்திக் கொள்கடன்
ஏமுறத் திருத்திவே றினைய செப்பினான். ”

“ சான்றவர் சான்றவ தரும மாதவம்
போன்றொளிர் புனிதநின் னருளிற் பூத்தவென்
ஆன்றதொல் குலமினி யரசின் வைகுமால்
யான்றவ முடைமையு மிழப்பின் ருமரோ. ”

என்னும் செய்யுட்களால், தசரதன், அம் மாமணிமண்ட
பத்தில் தக்கதோ ராசனத்தில் அம்முனிவரனை யிருத்தி
யுபசரித்து ஏத்தினமை விளங்குகின்றது.

“ என்னலு முனிவர னினிது நோக்குற
மன்னவர் மன்னகேள் வவிட்ட னென்றெனும்
நன்னெடுந் தவன்றுணை நவையில் செய்கைநீ
நின்னையிவ் வுலகினில் நிருபர் நேர்வரோ ? ”

இச்செய்யுள், ரிசியசிருங்கர் வனிஷ்டரையும் தசரதனையும்
புகழ்ந்தமைபக் காட்டுகின்றது.

“ என்றன பற்பல வினிமை கூறிநற்
குன்றுறழ் வரிசிலைக் குவவுத் தோளினுப்
நன்றிகொ ளரிமகம் நடத்த வெண்ணியோ
இன்றெனை யழைத்ததிங் கியம்புவா யென்றான். ”

“ உலப்பில்பல் லாண்டெலா முறுக ணின்றியே
தலப்பொறை யாற்றினன் தனையர் வந்திலர்
அலப்புநீ ருடுத்தபா ரளிக்கு மைந்தரை
நலப்புகழ் பெறவினி நல்கல் வேன்மொல். ”

“ என்றலு மரசனீ யிரங்க லிவ்வுல
கொன்றுமோ வுலகமீ ரேழு மோம்பிடும்
வன்றிறன் மைந்தரை யளிக்கு மாமகம்
இன்றுநீ யியற்றுதற் கெழுக வீண்டென்றான். ”

என்னும் இச்செய்யுட்களால், கலைக்கோட்டு முனிவர்
தம்மை வரவழைத்த காரணத்தை வினவ, தசரதன், தனது
குறைபைச் சொல்லி னுனென்பதும், “ நீ வருந்தாதே ; இவ்வுல
கமேயல்ல ; உலகமீரேழுங்காக்கும் புதல்வரை யளிக்கக்கூடிய

பெரிய யாகத்தைச் செய்வோம்; அதற்கு வேண்டியயாவும் செய்ய எழுந்திரு” என்று முனிவர் சொன்னாரென்பதும் விளங்குகின்றன.

இனி, நான்காவதாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய விஷயம் “யாகஞ் செய்த” லென்பது; இதனைப்பற்றியும் ஆராய்ந்து விடின், புத்திர காமேஷ்டிபைப்பற்றி யாம் ஆராய் எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் ஒருவாறு முடிவுபெறும். பின்னர், அவதார விஷயத்தை யெடுத்துப் பேசுதல் பொருத்த முடைத்தாகும்.

யாகத்துக்கு ஆவன செய்தல்.

இவ்விஷயத்தைப்பற்றிய விவரமொன்றை யீண்டுக் குறிப்பின், அது நேயர்கட்குப் பெரிதும் பயன்தருமென்றுணர்கிறோம். வான்மீகிராமாயணம்தான் இச்செயல்களை விவரித்துச் சொல்கின்றதே யன்றிக் கம்ப ராமாயணம் அங்ஙனம் சொல்வதில்லை; கம்பநாட்டாழ்வார், இக்காலத்துக்குரியதாகாத—அவர்காலத்திற் பெரும்பாலாக நடைபெறாத—மதுவினால் கலியுகத்துக்கு விலக்கப்பட்ட தொன்றாகிய யாகத்தைப் பெரிதும்போற்றி விஸ்தரித்துச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லக் கருதினரில்லை போலும். எனினும், அவ்யாகத்தின் விவரத்தைத் தமிழ் மக்கள் தெரிந்து கோடலிற் பிழையிலையாமென்று யாம் இங்கு அதனை, வான்மீகத்தை யநுசரித்து, விவரித்து எழுதுகிறோம்.

ஒரு வஸந்தருதுவில் ரிசியசிருங்கர் முதலிய ரித்விக்குகளைத் தசரத மன்னன் வரித்து, அது முதலாக யாகஸம்பாரங்களைச் சேர்ப்பது, யாகபூமி யேற்படுத்துவது, சாந்தி கர்மத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு யாகக் குகிரையைப் பூமி வலஞ் செய்துவர விட்டு அதனுடன்கூட ஸமர்த்தர்களாகிய ராஜபுத்திரர் முதலியவர்களால் குழப்பெற்ற உத்காதா அதவர்பூ ஹோதா பிரம்மா ஆகிய நால்வரும் பின்தொடர்ந்து ஸாவித்ராதி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு போவது முதலிய விபாபாரங்களைச் செய்ய, ஓராண்டு நிமம்பி மீளவும் வஸந்தருது வந்தபிறகு,

வான்மீகபகவான்.

“தசரத மன்னன் ஆவ்வச்வமேதத்தை நடத்தும் பொருட்டு
 ஆத்வரயுவாக வரிக்கப்பட்ட வஸிஷ்டரிடம்போய், வண்ங்கி
 யுபசாரங்களைச் செய்து, ‘ஸ்வாமி! ஆரம்பிக்கப்பெற்ற அச்வ
 மேதத்தை விதிப்படி நிறைவேற்றி யருளல்வேண்டும்; அதன்
 அங்கங்களில் யாதும் தடைவராமற் காப்பாற்ற வேண்டும்’ என்று
 சொன்னான். அம்முனிவரும் அம்மன்னனுக்கு ஹிதத்தைச்
 சொன்னார். பிறகு, வஸிஷ்டர், யாகத்திற்காக வரிக்கப்பட்ட
 மற்ற அந்தணர்களையும், வீடு முதலானவற்றை நிர்மிக்க வல்ல
 சிற்பிகளையும், யாகபாத்ரம் முதலியவற்றைச் செய்வல்ல தச்சர்
 களையும், கிணறு முதலியன ஆக்கவல்ல பணிக்கர்களையும், யாக
 விதி யறிந்த மற்றும் பல பெரியோர்களையும், சித்திரிகர் நாடக
 மாடவல்லோர் கணக்கர் முதலிய மற்றும் வேண்டியவர்களையும்
 பார்த்து, “நீங்கள் யாவரும் அரசன் கட்டளைப்படி யாகத்திற்காக
 விருப்பத்துடன் முயல்வேண்டும்; கட்டிடங்கள் அழகாகக் கட்டி
 முடித்தல் வேண்டும்; வரும் அரசர்கள் அந்தணர்கள் நம் நகரத்
 துப் பிரஜைகள் முதலிய யாவர்க்கும் இருக்க இடங்களும் உண்ண
 உணவுகளும் உடுக்க உடைகளும் யாதொரு குறையும் நேராதபடி
 ராஜபோகமாக அமையும்படி ஏற்பாடுசெய்தல் வேண்டும்; நாட்டுப்
 புறத்துப் பிரஜைகளாயிருப்பினும் அவர்க்கும் அவர்மனங்கோணமல்
 மரியாதை முதலாயின செய்து, அவர்களைச் சிறிதும் பரிஹஸி
 யாது, இவர்கள் அவர்கள் என்னும் பேதம் பாராட்டாது ஸகலவர்
 ணத்தவர்க்கும் தக்க உபசாரஞ் செய்தல் வேண்டும்; யாக காரியங்
 களில் ஊன்றியிருப்பவர்களையும் சிற்பி முதலான தொழிலாளி
 களையும் விசேஷப்படியாகப் பூஜித்தல்வேண்டும்; அவர்களால்
 லோரையும் போஜனத்திலும் தநத்திலும்நிந்தியடைந்தவர்களாகச்
 செய்தல்வேண்டும்; நீங்கள் யாவரும் மனக்களிப்புடனும் மன்ன
 னுக்கு யாதொருவிதமான மனக்கவலையும் ஏற்படாத வண்ணமும்
 எல்லாக் காரியங்களையும் நிறைவேற்றுதல் வேண்டும்” என்றார்.
 அவர்களல்லோரும் மிகவும் திருப்தியுடன் ஒப்புக்கொண்டனர்.
 பிறகு, வஸிஷ்டர் ஸுமந்திரரைப் பார்த்து, “அரசர்கள் யாவரை
 யும் வரவழைத்தல்வேண்டும்; மற்றுமுள்ள எல்லாத்தேசத்துநான்கு
 வர்ணத்தவரையும் வரச்செய்தல் வேண்டும். நீரே நேரிற்சென்று
 சூரனும் பாக்கியசாலியும் ஞானியுமாகிய மிதிஸை மன்னன் ஜனக
 ராஜனையும், நம் மன்னனுக்கு மற்றும் நேசர்களாகிய காசிராஜன
 யும் ரோமபத மன்னனையும், நமதரசனுக்கு மாமனாகிய கேகய
 ராஜனையும் அவரவர் புத்திர மித்திரர்களுடன் அழைத்துவரல்
 வேண்டும்; வங்கம் கலிங்கம் முதலிய கீழ்நாட்டரசர்களையும்;

ஸிந்து செளவீரம்முதலிய மேனாட்டரசர்களையும், குரு பாஞ்சாலம் முதலிய வடநாட்டரசர்களையும், சோழ பாண்டியம் முதலிய தென் னாட்டரசர்களையும் தக்க தூதுவர்களைக்கொண்டு அழைத்தல் வேண்டும்” என்று சொன்னார். அவரும் அப்படியேயாகவேன்று சொல்லி அக்காரியங்களில் விரைந்தார்.

அப்படி யோராண்டில், ஸரயூ நதிக்கரையில் பிரம்மாண்ட மான் யாகசாலையும் அரண்மனைகளும் அக்கிரகாரங்களும் மற்றும் உயர்ந்த வீடுகளும் சமைக்கப்பெற்று வேண்டிய சம்பாரங்களும் சேகரித்து வைக்கப்பெற்றன. குறித்தபடியே மன்னர்கள் முதலிய யாவரும் வந்து சேர்ந்தனர். மன்னருடன் தசரதனும் வஸிஷ்டர் முதலியோரும் சென்றுபார்த்து, “ இவை மனத்தினால் நிருமிக்கப்பட்டனவோவென வியந்து டாராட்டிச் சுபதிதிகூடிய சுபநகூத்திரத்தில் ரிசிய சிருங்கரையு மழைத்துக்கொண்டு யாக சாலாக்குச் சென்று விதிப்படி ரிசியசிருங்க முனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு யாக காரியங்களைத் தொடங்கினன்.

யாகம் செய்தமுறை.

ஸரயூ நதியின் வடகரையில் அந்த யாகம் நடந்தது. ரிசிய சிருங்கர் முதலிய பெரியோர் யாக காரியங்களை வேதத்தின் டொருள்களை நன்கு உணர்ந்து செய்ய ஆரம்பித்தனர். பிரவர்க்கியம் உபஸத மென்று சொல்லப்படுகிற கருமங்களை சாஸ்திரந்தவகுமல் மீமாம்ஸாநுஸாரமாகவும் கல்டசூதரப் பிரகாரமும் செய்துவிட்டு மற்றுமுள்ள யாகத்தின் பிரதான காரியங்களை நடத்தினர். அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குரிய தேவதைகளை நன்றாகப் பூஜைசெய்து, இந்திரன் முதலியோர்க்குரிய ஹவிர்ப்பாகங்களை ஹோமம் முதலியவை மூலம் விதிப்படி யளித்தனர். டாவமனத்தும் போக்கும் ஸோமலதையை யந்தணர்கள் புகழ்ந்துகொண்டனர். திரிகால ஹோமங்களும் தவகுது செய்யப்பெற்றன. வந்துள்ள ஸகலமான அரசர் அந்தணர் வணிகர் வேளாளர் யாவர்க்கும் ஜாதி மதம் நிலைமை முயலிய பேதம் டாராட்டப்பட்டாமல் உணவு முதலிய உடசாரங்கள் குறைவறநடந்தேறின. ஒருவர்க்கும் எவ்விதத்திலும் அதிர்ப்தியேயேற்படவில்லை. ஸகலவித்யாபாரங்கதர்களும் ஸகல சிற்பிகளும் ஸகல தொழிலாளிகளும் விஜயம் செய்திருந்தனர். எங்கும் தூற்கேள்வியும் ஸங்கீதக் கச்சேரிகளும் நர்த்தனங்களும் பலவித வேடிக்கைகளும் நடந்துகொண்டிருந்தன. வாதங்களும் பிரசங்கங்களும் நடந்துகொண்டிருந்தன.

அந்த யாகத்தில் யூபஸ்தம்பங்கள், வில்வமரத்திற் செய்யப் பட்டவை ஆறும் கருங்காலி மரத்திற் செய்யப்பட்டவை ஆறும் பலாசு மரத்திற் செய்யப்பட்டவை ஆறும் நறுவிலி மரத்திற் செய்யப்பட்ட தொன்றும் தேவதாரு மரத்திற் செய்யப்பட்டவை யிரண்டுமாக இருபத்தொரு ஸ்தம்பங்கள் நடப்பட்டிருந்தன. அவைகளை நடும்போது ஒவ்வொன்றுக்கும் இடைவேளி ஒரு மார்பளவு விடப்பட்டிருந்தது.

அவையனைத்தும் சாஸ்திரங்களில்வல்ல யாகஞ் செய்விக்கத் திறமை வாய்ந்த வல்லவர்களாற் செய்விக்கப்பட்டவை. ஒவ்வொரு யூபஸ்தம்பமும் இரு த்தொரு பிடியளவுடையது. ஒவ்வொரு நிற வஸ்திரத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொன்றும் எட்டுப்பட்டைகள்தீர்க்கப்பெற்று உரமுள்ளனவாகவும் மழமழப்புள்ளனவாகவும் தைலம் பூசப்பட்டுமிருந்தன. ஆடை புஷ்பம் சந்தனம் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. யாகம்வல்ல அந்தணர்களே அந்நூல் முறைப்படி செங்கற்களைக் கொண்டு யாக வேதிகையையும் கட்டியிருந்தனர். அந்த அக்நி வேதிகையானது, இறக்கைகள் நான்கு புறங்களிலும் விரிக்கப் பெற்று வாற்புறத்தை விரித்துக் கீழே பார்த்துக்கொண்டு கிழக்கு முகமாக இருக்கும் கருடனைப்போன்ற உருவமுடையதாக இருந்தது. ஸாமான்ய யாகங்களிற் சொல்லிய ஆறு பிரஸ்தாரங்களே யல்லாமல், மேலும் பன்னிரண்டு பிரஸ்தாரங்கள் கூட்டிப் பதினெட்டுப் பிரஸ்தாரங்களையுடையதாக விருந்தது. பசுக்களும் ஸர்ப்பங்களும் டட்சிகளும் அந்தந்தத் தேவதைகளை யுத்தேசித்து உரிய யூபஸ்தம்பங்களிற் கட்டப்பட்டிருந்தன. முந்தாறு பசுக்களும் தசரதனது சிறந்த குதிரையொன்றும் கட்டப்பட்டிருந்தன.

அரசனது பட்டமஹிஷியான கௌஸ்யாதேவி அக்குதிரையை வலமுமிடமுமாகச் சுற்றிவந்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் மூன்று கத்திகளாற் கீறினாள். பின்பு, இந்திரியங்களை வென்ற அத்வரீயு அக்குதிரையின் உடலை யெடுத்து விதிப்படி அக்கினியில் பக்குவஞ் செய்தனர். ருத்துவிக்குகளாக வரிக்கப்பட்ட பதினாறு பிராமம்ணர்களும் அக்குதிரையின் அங்கங்களை யெல்லா மெடுத்து மந்திரங்களுடன் விதிப்படி அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்தார்கள். மற்றைப் பசுக்களின் ஹவிஸ்ஸை இரலிக்கிண்களால் செய்யப் பட்ட டாயிலிட்டும், அச்வத்தின் ஹவிஸ்ஸை நீர்வஞ்சிக் கொடியினால் செய்யப்பட்ட டாயிலிட்டும் விதிப்படி சுத்தஞ்செய்தார்கள். விதிப்படியே முதல் நாள் சதுஷ்டோமத்தையும் இரண்டாம் நாள் உக்த்யத்தையும் மூன்றாம்நாள் அதிராத்ரத்தையும் செய்துமுடித்தார்

கள். இம்மூன்றும் ஆவசியம்செய்யப்படவேண்டிய யாகப்பிரிவுகள். இன்னும் செய்யவேண்டிய உபயாகங்களையும் செய்து முடித்தனர். ஆவை, ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஆயுர்யாகம் ஆதிராத்ரம் அபிஜித் விச்வஜித் ஆட்தோர்யாமம் மகாயக்ஞம் என்று ஏழாகச்சொல்லப் படுகின்றன. பிறகு மன்னன், விதிப்படியும் தனது குலதர்மப் படியும் தானங்களையும் தர்மங்களையும் செய்து மகிழ்ந்தான். விதிப்படி நமஸ்காராதிகள் செய்து ஆப்பெரியோர்களது ஆசீர்வாதங்களையும் பெற்றான். இங்ஙனம் ஆவ்வச்வமேதம் மிக விமரிசையுடன் செய்து முடிக்கப்பெற்றது.

பிறகு, விதிப்படி புத்ரகாமேஷ்டி யென்னும் யாகத்தை மிகுந்த சிரத்தையுடன் ஆரம்பித்துச் செய்தார்கள். இதுதான் புத்திரண விரும்பிச்செய்கிற யாகம். இந்தயாகம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, தசரதனது அந்த ஆறுவநீயாக்கினிகுண்டத்தினின்று, பிரஜாபத்ய புருஷன் திவ்ய பாயஸத்தினால் நிறைந்த ஒரு அழகான டாத்திரத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு தோன்றி, தசரதனைப் பார்த்து, “அரசனே! நீ இவ்விரண்டு யாகங்களையும் செய்து தேவர்களைத் திருப்தி செய்வித்தபடியால் இப்பாயஸம் அளிக்கப் படுகின்றது. இது மஹாவிஷ்ணுவால் நிர்மிக்கப்பட்டது. ஸந்தானத்தை யுண்டுபண்ண வல்லது. இதனைக் கைப்பற்றி உனது தக்க பத்தினிகட்குக் கொடுத்து உண்ணச்சொல்; புதல்வர்கள் உதிப்பார்கள்” என்று சொல்லிக் கொடுத்து மறைந்தனன். அதனைப்பெற்ற அரசனும் அவ்வண்ணமே செய்தனன்.”

(யாகப் பிரஸாதம்)

புத்திரகாமேஷ்டியின் பயனாகவும் புத்ரோத்பத்திக்குக் காரணமாகவும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள யாகப்பிரஸாத விஷயமாகவும் கம்பரும் வான்மீகரும் மாறுபடுகின்றார்கள். வான்மீகபக வான்.

முன் குறித்தபடி, யாகாக்கினியிலிருந்து ஒரு தேவ புருஷன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினால் நிர்மிக்கப்பட்ட பாயஸம் நிறைந்த ஓர் அற்புத பாத்திரத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, வெளித்தோன்றி மஹாராஜனிடம் அதனைக்கொடுத்து, உன்பத்தினிகட்குக் கொடுத்தாயாகில் புதல்வர்களைப் பெறுவாய் என்று சொல்லிப்போயினு னென்பது வான்மீகியின் அபிப்பிராயம் என்று வெளியாகிறது.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“யாகாக்கினியினின்று தோன்றிப் பூதமானது, பரிசுத்தமான அமிர்த நிகர் பிண்டம் நிறைந்த பொற்றட்ட மொன்றை பேந்தி வந்து, தரைமிசை வைத்துவிட்டு அவ்வக்கினிபினுள்ளேயே திரும்பவும் மறைந்துபோயது ; அதனைக் கலைக்கோட்டு மாமுனியானவர் அவ்வரசனிடம் ஈந்து, “உனது உரிய மாதர்கட்கு அத்தகு மரபினால் அளித்தி” என்று கொடுத்தார்” என்று சொல்கிறார். இதனைப் பின்வரும் இரண்டு செய்யுட்களும் உணர்த்துகின்றன.

“ஆயிடைக் கனலின் றம்பொற் றட்டம்
தூயநற் சுதைநிகர் பிண்ட மொன்றுகூழ்
தீயெரிப் பங்கியுஞ் சிவந்த கண்ணுமா
யேயெனப் பூதமொன் றெழுந்த தேந்தியே.”

“வைத்தது தரைமிசை மறித்து மவ்வழி
தைத்தது பூதமத் தவனும் வேந்தனை
உய்த்தநல் லமித்தினை யுரிய மாதர்கட்
கத்தகு மரபினு லளித்தியா லென்றான்.”

(பிரஸாதம் பங்கிடல்.)

அப்பிரஸாதத்தைத் தசரத மன்னன் தனது மனைவியர்க்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்த வகையிலும் இருபுலவர்களும் மாறுபடுகிறார்கள். என்னை?

வான்மீகபகவான்.

“பாயஸத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட அவ்வரசன் ஆரண்மனையிற் சென்று கௌஸல்யையை நோக்கி, “உனக்குப் புதல்வனையுண்டாக்கவல்ல இப்பாயஸத்தைப் பெற்றுக்கொள்” என்றுரைத்து, அப்பாயஸத்தில் சரிபாதியை யவட்குக் கொடுத்தனன். மிகுந்த பாதியிற் பாதியை ஸுமித்திரைக்குத் தந்தனன். ஸுமித்திரைக்குத் தந்து மிகுந்ததிற் பாதியைக் கைகேயிக்கு ஈந்தனன். பின்னும் அம்மன்னவன் மனத்தில் ஆலோசித்தாய்ந்து அமிர்தம் போன்ற அப்பாயஸத்தில் மிகுந்துநின்ற பாகத்தை மறுபடியும் ஸுமித்திரைக்கே கொடுத்தனன்” என்று சொல்கிறார்.

எனவே, இப்பங்கீட்டின் பிரகாரம் கணக்கிடும்போது, கௌஸலைக்குச் சரிபாதிப் பங்கும், ஸுமித்திரைக்கு இரண்டு தடவையுஞ்சேர்ந்து காலேயரைக்காற் பங்கும், கைகேயிக்கு அரைக்காற் பங்கும் கொடுக்கப்பட்டனவென்று வெளியாகிறது. இங்கே இன்றொரு விஷயம் நினைவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டியிருக்கிறது. என்ன? கௌஸலை யை மூத்த மனைவியாகவும் ஸுமித்திராதேவியை இரண்டாவது மனைவியாகவும் கைகேயியை இளைய மனைவியாகவும் வான்மீகிபகவான் குறிக்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வாரோ, கைகேயியை இரண்டாமவளாகவும் சுமித்திரையை இளைய மனைவியாகவும் குறிக்கிறார். இதனைப் பின்வரும் வாக்கியங்களால் அறியலாகும்.

“இளையவற் பயந்தன ளிளைய மென்கொடி”

என்று திருவவதாரப் படத்திலும்,

“இருவரையு மவ்விருவற் கிளையாளு மீன்றெடுத்தாள்”

என்று குலமுறை கிளத்துபடலத்திலும் குறித்திருக்கிறார்.

இச்சரிதத்தைச் செய்துள்ள மற்றொரு கவிஞர் இவ்விஷயத்திற் காட்டியிருக்கும் அபிப்பிராயத்தையும் இங்குக் குறிப்பது அவசியமாகலாம். வடமொழியில் சம்பு காவியமாகச் செய்திருக்கும் புலவரானவர்,

“முதன்முதலில், அரசன் அப்பாயஸத்தின் சரிபாதியைக் கௌஸல்யைக்கு அளித்தனன் ; பின்னர், மறுபாதியை யின்பந்தரத் தகுந்தவளான—கேகயராஜன் புத்திரியாகிய கைகேயிக்குக் கொடுத்துவிட்டான். எனினும், (இரண்டாம்) மணலியாகிய ஸுமித்திரைக்குக் கொடுக்கக் கையில் டாயஸமில்லாது வருநதிக் கொண்டிருக்கும் கணவனுடைய அபிப்பிராயத்தை யுணர்ந்தவர்களாகிய கௌஸல கைகேயி என்னும் இருமஹிஷிகளும் தங்கள் தங்கள் டாகத்தில் சரிபாதிகளைப் பங்கிட்டு சுமித்திரைக்குக் கொடுத்து அவளைப் பூர்ண பாத்திரமுடையவளாக ஆக்கிவிட்டார்கள்” என்று குறிக்கிறார்.

எனவே, இப்பங்கீட்டின் முறைப்படி கௌஸலைக்குக் காற்பங்கும், கைகேயிக்குக் காற்பங்கும், சுமித்திரைக்கு அரைப்பங்கும் அப்பாயஸப் பிரஸாதத்தில் கிடைத்ததாக வெளியாகின்றது.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“கலைக்கோட்டு மாமுனிவரால் அளிக்கப்பெற்ற யாகப் பிரஸாதமாகிய அமிர்த பிண்டத்தைக் கையிலேந்திய தசரத சக்கரவர்த்தி, அம்மகாமுனிவர் அருளிய வழியே கௌஸலையின் கரத்தில் அவ்வமிர்தக் கட்டியின் ஒரு பங்கும், அடுத்த கைகேயியின் கரத்தில் ஒரு பங்கும், சுமித்திரையின் கரத்தில் ஒரு பங்குமாகப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துப் பின்னரும், அப்படிப் பங்கிடும்போது பிதிர்ந்து வீழ்ந்ததைச் சேர்த்து மற்றொரு பங்காகச் சுமித்திரைக்கே கொடுத்தனன்” என்கிறார். இக்கருத்தை விளக்குஞ் செய்யுட்கள் பின்வரும்.

“மாமுனி யருள்வழி மன்னர் மன்னவன்
தூமமென் சுரிசுழற் றெண்டைத் தூயவாய்க்
காமரொண் கவுசலைக் கரத்தி னோர்பகிர்
தாமுற வளித்தனன் சங்க மார்த்தெழ.”

“கைகயன் றனையைதன் கரத்து மம்முறை
செய்கையி னளித்தனன் தேவ ரார்த்தெழப்
பொய்கையு நதிகளும் பொழிலு மோதிமம்
வைகுறு கோசலை மன்னர் மன்னனே.”

“நமித்திரர் நடுக்குற நலங்கொள் மொய்ப்புடை
நிமித்திரு மரபுளான் முன்னர் நீர்மையின்
சுமித்திரைக் களித்தனன் சுரர்க்கு வேந்தினிச்
சுமித்தென் பகையெனத் தமரொ டார்ப்பவே.”

“பின்னுமப் பெருந்தகை பிதிர்ந்து வீழ்ந்தது
தன்னையுஞ் சுமித்திரை தனக்கு நல்கினான்
ஒன்னலர்க் கிடமும்வே றுலகி னோங்கிய
மன்னுயிர் தமக்குநீள் வலமுந் துள்ளவே.”

என்பன. இக்கவிகளுள், முறையே கம்பநாட்டாழ்வார்,
“சங்க மார்த்தெழ” “தேவ ரார்த்தெழ” “நமித்திரர் நடுக்

குற” “சுரர்க்கு வேந்தினி தமரொ டார்ப்பவே” என்று கொடுத்திருக்கும் அபிப்பிராயங்கள் கவனிக்கற்பாலன.

எனவே, இவரது பங்கீட்டின் முறைப்படி பார்க்கும் போது, யாகப் பிரசாதத்தின் கொஞ்சங் குறைய மூன்றிலொரு பங்கினைத் தனித்தனியே மூன்று பத்தினிமார்களும் பெற்றார்களென்றும், இளைபவளாகிய சுமித்திரையானவள், அம்மூன்று பங்கினும் பிதிர்ந்தவைகள் சேர்ந்த ஒரு சிறு பங்கை மற்றிருவரினும் அதிகமாகப் பெற்றனளென்றும் விளங்குகிறது.

இப்பிரஸாதம் விஷ்ணுவினால் அருளப்பெற்ற பிரஸாதமாகச் சொல்லப் பெறுதலால், அவ்விஷ்ணுவின் அம்சங்களும் ராம பாத லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களாகிய நான்கு புத்திரர்களில் பிரஸாதப் பங்குகளின் அளவுகட் கேற்ப அமைந்து கிடக்குமென்று ஊழிக்க இடமிருக்கிறது. வான்மீகிரிஷி “பாயஸத்தின் சரிபாதியை முதலில் மன்னன் கௌஸலைக்குக் கொடுத்தான்” என்றுசொன்னதற்கேற்ப, அவதாரப்பங்கிலும் “விஷ்ணோரர்த்தம் மஹாபாகம் ராமம் கௌஸல்யா அஜநயத்” என்று (அதாவது, விஷ்ணு அம்சத்தின் சரிபாதியான—மஹாபாகத்தின் அம்சமான ஸ்ரீராமபிரானைக் கௌஸலை பெற்றனள்) குறிக்கிறார். இந்த அம்சப் பிரிவினையைப் பின் குறிப்போம்.

இனி, தேவர்கள் அம்சமெடுத்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசப்புகுவோம்.

தேவர்கள் அம்சங்கொள்ளல்.

வான்மீகிபகவான்.

“இங்ஙனம் ஸ்ரீமஹாலிஷ்ணு கம்பீர ஸ்வபாவனாகிய அம்மகாராஜனுக்குப் புத்திரனாக அவதரிக்க உத்தேசித்திருக்கையில், மேல் வருவனவற்றை யறிந்த பிரமன் தேவதைகள் அனைவரையும் பார்த்துப் பின்வருமாறு மொழிந்தனன். “ஸ்ரீமஹாலிஷ்ணு தான் சொன்னபடியே தவறாமல் மானிடனாக அவதாரஞ்செய்து நம்மவர் யாவர்க்கும் நன்மையைச் செய்யும் பொருட்டு உலகங்கட் கெல்லாம் பகைவனாகிய ராவணனைத் தோவலுக்கப் போகின்ற

னன். அம்மஹாத்மாவுக்குக் கிங்கரர்களாயிருந்து உதவி செய்யத் தக்க மிதுந்த பலமுடையவர்களாய்க் கபடிகளாகிய ராக்ஷஸர்களோடு போர்புரிகைக்குரியபடி காமரூபங்கொள்ள வல்லவர்களாயிருப்பவர்களை நீங்கள் உற்பத்தி செய்யவேண்டும். மேலும், அவர்கள் மாயை யறிந்தவர்களும் சூரர்களும் வாயுவொத்த வேகமுடையவர்களும் நீதியுணர்ந்தவர்களும் மிக்க மதியுடையவர்களும் விஷ்ணுவைப்போன்ற பராக்கிரமமுடையவர்களும் பிறரால் வெல்ல முடியாதவர்களும் நான்துவிதமான உபாயங்களை யெல்லாம் அறிந்தவர்களும் சிங்கம் போன்றவர்களும் அஸ்திர சக்திகளெல்லாம் அமைந்தவர்களுமாக இருத்தல்வேண்டும். அழகான அப்ஸரஸ்திரீகளிடத்திலும் கந்தர்வ யக்ஷ பந்நக ருக்ஷ லித்யாதர கிந்நர ஸ்திரீகளிடத்திலும் அன்றியும் வானர ஸ்திரீகளிடத்திலும், வானர ரூபங்கொண்டு உங்களுயொத்த பராக்கிரமமுடைய புத்திரர்களை யுற்பத்தி செய்ய வேண்டும். முன்னமே நான் என் அம்சத்துக்காகக் கரடிகட்குத் தலைவனாகிய ஜாம்பவா னென்பவனைச் சிருட்டித்திருக்கின்றேன். நான் கொட்டாலிலிழைப்போது என் வாயிலிருந்து அவன் பிறந்தனன்” என்று நான்முகனுரைத்ததைக் கேட்ட தேவதைகளும் அக்கட்டளைப்படி வானர வீரர்களைப் படைக்க ஆரம்பித்தனர்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இப்படிப் பிரமன் பேசிய விஷயத்தைக் கம்பர் இவ்வளவு விரித்துச் சொல்லாமல், பின்வரும் ஒரு செய்யுளாற் குறித்திருக்கிறார்.

“என்னையா ஞுடைய வையன்
கலுழன்மீ தெழுந்து போய
பின்னர்வா னவரை நோக்கிப்
பிதாமகன் பேசு கின்றான்
முன்னரே எண்கின் வேந்தன்
யானென மொழிகின் றுன்மற்
றன்னவா நெவரு நீர்போ
யவதரித் திடுமி னென்றான்.”

என்னும் ஒரு செய்யுளாற் குறித்தனர். மற்றும்,

வான்மீகிபகவான்,

“ ஆழ்ந்த மனமுடைய ரிஷீகளும் ஸித்தர்களும் வித்யாதரர்களும் உரக்களும் சாரணர்களும் மிதந்த வீரர்களாகிய வானர குமாரர்களைப் பெற்றனர்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இவ்விஷயத்தைச் சொல்லவேயில்லை. ஆயினும், பின்வரும் “ வாயுமற் றெனது கூறு ” என்னும் செய்யுளின் ஈற்றடியிலுள்ள, “ மற்றைத் திசையுளோர்க் கவதி யுண்டோ ” என்னும் குறிப்பினால் அவ்விஷயம் ஊழிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. பின்னும்,

வான்மீகிபகவான்.

“ இந்திரன் மஹேந்திர பர்வதம்போல் அசையாத தைரியம் நிறைந்த வானர சக்கரவர்த்தியாகிய வாலி யென்பவனை யுண்டாக்கினான். ஸூர்யனும் பகைவரை நீறு செய்யவல்ல தனது பராக்கிரமத்திற்குரியபடி ஸூக்ரீவ னென்பவனைப் பிறப்பித்தனன். “ பிரஹஸ்பதியாகிய தேவகுருவானவன்வானரவீரர்களிற் சிறந்தவர்களில் ஒருவனாகியும் ஒப்பற்றவனாகியுமுள்ள தாரனென்னும் வானரனைப் பிறப்பித்தனன்.” “ குபேரனும் தன்னைப் போல் சகல ஐச்வர்யங்களும் பொருந்தியுள்ள கந்தமாதன னென்னும் வானரனை யுண்டுபண்ணினான்.” “ அக்கினி ளெரியும் அழகுமுடைய நீலனென்பவனைப் பெற்றனன்.” “ அழகிற் புகழ் பெற்ற அசுவினி தேவதைக ளிருவரும் மைந்தன் த்விவித னென்று பெயருடைய இரண்டு வானரவீரர்களை மனத்தினாற்படைத்தனர்.” “ வருணன் சுஷேண னென்னும் வானரசிகாமணியைப் பெற்றனன்.” “ பர்ஜன்ய தேவனுக்குப் புத்திரனாக மிதந்த பலமுடைய சரபன் என்னும் வானர வீரன் பிறந்தான்.” ஸ்ரீமானாகிய ஹநுமான் என்னும் வானர வீரசிகாமணியை வாயுதேவன் பெற்றனன்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இவ்விவரங்கள் கம்பர் பின்வருஞ் செய்யுட்களால் குறிக்கிறார்.

“ தருவுடைக் கடவுள் வேந்தன்
சாற்றுவா னெனது கூறு
மருவலர்க் கசுனி யென்ன
வாலியு மகனு மென்ன

இரவிமற் றெனது கூறுங்
கவற்கிளை யவனென் றோத
அரியுமற் றெனது கூறு
நீலனென் றறைந்திட் டானால்.”

என்றும்,

“வாயுமற் றெனது கூறு
மாருதி யெனலு மற்றோர்
காயுமர்க் கடங்க ளாகிக்:
காசினி யதனின் மீது
போயிடத் துணிந்தோ மென்றார்
புராரிமற் றியானே வாத
சேயேனப் புகன்றுன் மற்றைத்
திசையுளோர்க் கவதி யுண்டோ.”

என்றும் குறிக்கிறார்.

இவற்றுள், வான்மீகி குறித்த, தேவகுருவாகிய பிருஹஸ் பதியின் அம்சமும், குபேரனது அம்சமும், அசுவினி தேவர்களின் அம்சமும், வருண தேவனது அம்சமும், பர்ஜன்ய தேவனது அம்சமும் விவரமாகக் கம்பர் குறிக்கவில்லையேனும், முற் குறித்த “வாயுமற் றெனது கூறு” என்னும் செய்யுளின் “மற்றோர், காயுமர்க் கடங்க ளாகிக் காசினி யதனின் மீது, போயிடத் துணிந்தோ மென்றார்” என்னும் குறிப்பினாலும் “மற்றைத் திசையுளோர்க் கவதி யுண்டோ” என்னும் குறிப்பாலும் உஹிசுக்கவேண்டி யிருக்கிறது. ஏனெனின், இத்தேவர்களது அம்சத்திற் பிறந்தவர்களாக, வான்மீகிபகவானாற் குறிக்கப்பெற்ற, வானர வீரர்களினுடைய பெயர்களைக் கம்பரும் ஏற்றுக் கிட்கிந்தா காண்டம் சுந்தர காண்டங்களில் குறிக்கின்றாராதலின் என்க.

கம்பர், “தருவுடைக் கடவுள் வேந்தன்” என்னும்செய்யுளில், “எனதுகூறு, வாலியு மகனு மேன்ன” என்னும் குறிப்பொன்று காட்டியிருக்கிறார். இக்குறிப்பை வான்மீகி காட்டவில்லை. தேவர்களது அமிசந்தான் குறிக்கப்பட வேண்டுமே தவிர, அவ்வமிச வானர்களுடைய புத்திர

பௌத்திர பாரம்பரியங்களையும் குறிக்கவேண்டுமெனது அவசிய மில்லை யென்பது உண்மையானாலும், கம்பர் இதனைக் குறித் திருப்பதில் ஒரு நியாயம் தோன்றுகிறது. என்னெயெனில், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அநுக்ரஹப்படியும் பிரம தேவனின் கட்டளைப்படியும் எல்லாத் தேவர்களும், ராவணனைக்கொல்லும் விஷயத்தில் உத்யோகம் வஹிக்கும் விஷ்ணு தேவாம்ச ராகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய கோஷ்டியிற் சேரக்கூடியவர்க ளாகப் பிறத்தல் வேண்டுமென்பதே இவர்களது முன்னைய ஸங்கற்பமாகும். ஆனால், அதன்படி இந்திராம்சனாகிய வாலி என்னும் வானர வீரன், ராவண ஸம்ஹாரத்திற்குரிய துணைவ னாகக் கொள்ளப்படா திருந்ததுமன்றி, ஸ்ரீராமபிரானாலும் தண்டிக்கப்பட்ட குற்றவாளியாகக் கதையிற் குறிக்கப்படுகிறான். வான்மீகி குறித்த வழிப்படியே நின்று, இக்கதை நிகழ்ச்சியை யும் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது, தேவர்களிற் றலைவனாகிய இந்திரானுடைய அம்சமானது ராவண வதத்தில் ஸ்ரீராமபிரா னுக்கு உதவி செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது போகின் றது. அப்படியாகும்போது, தேவர்களது முன்னைய ஸங்கற் பம் முற்றும் நிறைவேற்றப்படாதுபோன தோஷம் ஸம்பவிக் கின்றது. இதனை யறிந்தேபோலும், கம்பநாட்டாழ்வார், “இந்திரானுடைய அம்சம் வாலியாகவும் அவன் மகனாகிய அங்கதனாகவும் வந்தது” என்று குறித்திருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. ஏன் அப்படிக் குறித்திருக்க வேண்டு மெனில், ஸ்ரீராம கோஷ்டிக்குத் தலைமை யதிகாரம்பெற்று வரக்கூடிய வானரர்கள், ஏகதார விரதத்தை யவலம்பித்தவராக இருத்தல் வேண்டுமென்பதும் வஞ்சகம் எளியோரை நலிதல் முதலிய தீக்குணங்களும் தீச்செயல்களும் இல்லாதவரா யிருத் தல் வேண்டுமென்பதும் சரித்திர தர்மத்தைக் கொண்டு ஊழிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. அப்படிப் பார்க்கும்போது, வாலியின் குணமும் செயலும் ஸ்ரீராம கோஷ்டிக்கு அவனை யோக்கியனாகச் செய்யவில்லை யென்பதும், அதனாலேயே ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியால் தண்டிக்கப்பட்டா னென்பதும் ஊழிக்கப்படு கின்றன. ஆகையினாலேயே இந்த நியாயத்தையும் பூர்வ

ஸங்கற்பத்தையும் நிறைவேற்ற “அங்கதனை” இந்திராம்ச முடையவனாகக் கம்பர் குறித்திருக்கின்றாரென்று தோன்றுகின்றது. பாதாரத்திற் கருத்தைச் செலுத்தும் இந்திரனது அந்தக் குணம் அடுத்த அம்சமாகிய வாலியிடத்திற் பொருந்தியிருக்கு மென்னும் உண்மையை யறிந்து, அதற்கடுத்த அம்சமாகிய அங்கதனிடம் அஃதில்லாமல் பூர்வ ஸங்கற்பப்படி ஸ்ரீராம கோஷ்டிக்கு உரியதாக்க ஸதம்சமுற்ற ஒரு இந்திராம்சத்தைப் பக்குவப்படுத்துவதற்காகவே வாஸி என்று பேருடைய இந்திரனுடைய அஸத் அம்சம் தேவர்களாலே ஸங்கற்பிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஊஹிக்கப்படுகிறது. அங்கதன் ஸத் அம்சங்கள் பொருந்திய இந்திர தேவனுக்குப் பிரதிநிதியென்று சரித்திரம் காட்டுகின்றது.

இனி, கம்பர் காட்டியிருக்கும் “புராரிமற் றியானே வாத சேயெனப் புகன்றான்” என்னும் குறிப்பைப்பற்றி யாராய்வோம்.

வான்மீகி பகவான், தேவர்கள் அம்சங்கள் எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்று சொல்லிவந்த வகையில், சிவபிரானுடைய செய்தியைக் குறித்திடவேயில்லை. ஆனால், கம்பநாட்டாழ்வார், அப்பெருமானுடைய அம்சத்தையும் குறிக்கிறார். எங்ஙனமென்னில், அது முன்னர் கூறிய “வாயுமற் றெனது” என்னுஞ்செய்யுளேநோக்குங்கால் தெளிவாகின்றது. இச்செய்யுளில், மூன்றாமடியின் பின்னும் நான்காமடியின் மூன்னுமாகக் குறித்திருக்கும் “புராரிமற் றியானே வாத சேயெனப் புகன்றான்” என்னுங்குறிப்பினால், சிவபிரானும் பகவானது சங்கற்பப்படியும் தேவர்களின் வேண்டுகோட்படியும் இராவணவதத்தின் நிமித்தம் வானராம்சத்தை யெடுத்திடச் சம்மதித்தாரென்பது வெளியாகின்றது. அவர், “தாம் வாயுவின் அம்சத்துடன் வரும் வானர வீரனாகிய ஹநுமானிடத்தில் தமது அம்சத்தையும் பிரவேசிக்கச் செய்வதாகச்” சம்மதித்தாரென்பது தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்குக் கம்பநாட்டாழ்வார் பிரயோகித்திருக்கும் புராரி என்னும் பதமும் வாத சேய் என்னும் பதமும் நன்கு கவனிக்

கற்பாலன். சிவபிரானுக்குப் பல பரியாய நாமங்களிருக்க, புராரி என்னும் பதவிழ்ச்சிக்குத் தக்க காரணமிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று ஊஹித்தற்கிடமிருக்கின்றது. காவியங்களில் உத்தம கவிகள் பெய்திருக்கும் பதங்களின் ஸாரங்களைக் கவனித்து அவற்றுக்கேற்பப் பொருள்கோடலே சாலச் சிறப்புடைத்தாகும். இடங்கட்கேற்ற பதங்களைப் பெய்தலும், அப் பதங்களை அவ்வவ் விடங்கட்கேற்பப் பொருள்கோடலும் ஆசிரிய வழக்கு என்பது பெரியோர் கொள்கை. இனி, அப்பதத்தை யாசய்வோம்.

புராரி என்பது, திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளைக் குறிக்கும் நாமம். இது, வரபலங்களாலும் உரபலங்களாலும் முவுலகையுந் துன்புறுத்திய வித்யுன்மாலி தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் என்னும் மூன்று அஸுரர்களையும் அவர்களது மூன்று புரங்களுடன் எரிந்துபோகும்படியாகத் தமது நெற்றிக்கண்ணை விழித்துப் பார்த்த சிவபிரானது அந்த அவஸரத்தைக் குறிக்கும் நாமமாக இருக்கிறபடியால், இங்கு அதற்கேற்பப் பொருள் கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகின்றது. என்னை, அன்று திரிபுராதிகளை நகரங்களுடன் சுட்டெரித்தவிவர், இன்று இராவணாதியருடைய நகரமாகிய இலங்கையைச் சுட்டெரிக்க நினைத்தே தாம் வாயுவின் அம்சனாகவரும் ஹநுமானிடம் தமது அம்சத்தையும் பிரவேசிக்கச் செய்வதாகச் சம்மதித்தார் என்பது கம்பரது அபிப்பிராயமாக இருத்தல்வேண்டும். இது உண்மையாகவே நடந்தமையும் சரித்திரத்தில் நிகழ்ந்திருக்கிறது. என்னை, ஹநுமான் இலங்கையை எரித்தது சரித்திர நிகழ்ச்சியன்றோ? இந்த உண்மையை முன்னரே சூசிப்பான் வேண்டிக் கம்பநாட்டாழ்வார், இந்தத் திருவவதாரப் படலத்தில், இச்செய்யுளில் இந்தக்கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பது தெளிவாகின்றது. கம்பநாட்டாழ்வார் சுந்தர காண்டத்தில் இலங்கை யெரியூட்டு படலத்தில் ஹநுமானுக்குப் பல விடங்களில் சிவபிரானை யுவமித்திருப்பதும் இதனை வற்புறுத்திக் காட்டுகின்றது.

சுந்தரகாண்டம், பிணியீட்டுப் படலத்தில்,

“ அப்புறம் வேலை காறும் அலங்குபே ரிலங்கை தன்னை
எப்புறத் தளவுந் தீய வொருகணத் தெரித்த கோட்பால்
துப்புறம் மேனி யண்ணல் மேருவிற் துழையத் தோளால்
முப்புரத் தெய்த கோலே யொத்ததம் ழரிப் போர்வால்.”

“ உகக்கடை யுலகம் யாவும் உணங்குற வோருதன் னுட்டம்
சிகைக்கோழங் கனலை வீசும் சேயன்முனம் பயில்வான் போல
மிகைத்தெழு தீய ராயோர் விரிநகர் வீயப் போர்வால்
தகைத்தலி னோன்மை சாலுந் தனிவீரன் சேனி லுய்த்தான்.”

“ நீன்ற நிருத ரீண்டு நெய்பொழி வேள்வி நீங்கிப்
பால்வரு பசிய னென்பான் மாருதி வாலேப் பற்றி
ஆலமுண் டவனன் னூட்ட உலகெலா மழிவி னுண்ணும்
கர்லமே யென்ன மன்றோ கனலியுங் கடிதி னுண்டான்.”

இந்த உண்மை, பின்வரும் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் வாக்கினாலும் வெளியாயிருக்கிறது.

“ முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே
பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்கையில்
அன்னை யிட்டதீ அடிவ யிற்றிலே
யானு மிட்டதீ மூன்க மூன்கவே.”

என்னும் செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளையும் நோக்குக. பட்டினத்தாரைப் பரமசிவாம்சராகச் சொல்லும் மரபும் வழங்கு கின்றதன்றோ ?

இனி, அநுமான் “ வாத சே ” யாகத் தோன்றினமைக் குக் காரணமும் சுந்தரகாண்ட விஷயத்தினால் வெளியாகின்றது. கடலைத் தாண்டினதும், ஊர் தேடும்போது தாம் விரும்பிய பல வருக்களை யெடுத்துக் கொண்டதும் வாயுவின் அம்சத்தையே வெளிக்காட்டுகின்றன. என்னை? வாயுவைப்போல் எங்கும் னுழைந்து எந்த வருவிலும் ஸஞ்சரித்து அதிலேகமுடையனாக இருந்ததன்மை வெளியாகின்றதன்றோ ?

அன்றியும், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டு படலத்தில்,
சீதாபீராட்டி யநுமானைப்பார்த்து,

“ஐயநீ யளப்பரு மளக்கர் நீந்தினை
எய்திய தெப்பரி சியம்புவா”

யென்று வினவியபோது அநுமான் கூறிய மறுமொழி
இவ்வுண்மையைக் காட்டுவதாக ஊழிக்கும்படி யமைக்கப்பட்ட
டிருக்கின்றது. அச்செய்யுள் பின்வரும்.

“சுருங்கிடை யுன்னொரு துணைவன் னாயதாள்
ஒருங்குடை யுணர்வினோ ரோய்வின் மாயையின்
பெருங்கடல் கடந்தனர் பெயரும் பெற்றிபோல்
கருங்கடல் கடந்தனன் காலினு லென்றான்.”

இச்செய்யுளில், கருங்கடலைக் காலினுற் கடந்தேன் என்று
அநுமான் சொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. காலினால்
என்பதற்கு, வாயுவினால் என்றும் பொருள்கொள்ள இடமிருக்
கின்றது.

காலினால்:—இச்செய்யுளின் முன்னடியிற் குறித்திருக்
கும், “நாயதாள்” என்றதற்கேற்ப, ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய
தீருவடி பலத்தினால் என்றும் பொருள் கிடைக்கின்றது.

காலினால்:—மஹேந்திர மலையில் உட்கார்ந்து உந்தி
யெழும்போது அம்மலையை யழுத்திய எனது கால்வலியினால்
என்றும் பொருள் கிடைக்கின்றது.

காலினால்:—யோக முயற்சிகொண்டு பிராணராமஞ்
செய்து பிராணவாயுவினை முறைப்படி பூரித்து அதனைக் கும்ப
கஞ் செய்து தேகத்தில் நிரப்பி, சரீரமெல்லாம் பரவி தேகத்
தைக் காற்றிற் பரந்து செல்லும்படியாகச் செய்த வாயுவின்
பலத்தினால் என்றும் பொருள் கிடைக்கின்றது.

காலினால்:—என்னுள் அமைந்து கிடக்கும் வாயுவின்
அம்சத்தினால் என்றும் பொருள் கிடைக்கின்றது.

வான்மீகிபகவான்.

“தலைவரான இவ்வானரர்களேயன்றி மேலும் அளவிட வொண்ணாத பலமுடையவர்களும், வீரர்களும் விக்ரமமே ஒருநு வங் கொண்டதுடோ லிருப்பவர்களும், நினைத்தபடி வடிவங் கொள்ள வல்லவர்களுமாகிய வானர்கள் இராவணனைக் கொல்வதில் மிக விருப்பமுள்ளவர்களாய் அநேகமாயிரம் பெயர்கள் படைக்கப்பட்டனர். மேலும், மேரு மந்தர மலைகளைப்போல் அசைக்க முடியாத பலமுடையவர்களும் உரத்ததேகம் டொருந்தியவர்களுமாகிய கரடிகளும் குரங்குகளும் முசுக்களும் மனத்தினுற் பிறந்தனர். அந்தந்த தேவதைக்குள்ள உருவங்களும் வேஷங்களும் பராக்கிரமங்களும் அவரவர் புதல்வர்கட்குச் சிறிதும் குறைவின்றி யுண்டாயிருந்தன. முகமொன்றுமே வானரம் முதலியவை போன்றதாகவும் மற்ற அங்கங்களெல்லாம் அந்தந்தத் தேவதைகளைப்போ லிருக்கப்பெற்று அவ்வீரர்கள் அனைவரும் விளங்கினர். இவ்வானர வீரர்கள் அனைவரும் நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ள வல்லமையுள்ளவர். மனம்போன வழியெல்லாம் தடையின்றித் திரியுந் தன்மையுடையவர். வீரயத்திலும் டலத்திலும் புலிகளோடும் சிங்கங்களோடும் ஒத்திருப்பவர். கற்க ளையும் மரங்களையும் நகங்களையும் கோரைப்பற்களையும் ஆயுத மாகக்கொண்டு போர்புரிய வல்லவர். ஆயினும், தேவாம்சராகப் பிறந்தவர்களாகையினால், அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தல் உபஸம்ஹரித்தல் ஆகிய தொழில்களையும் இயற்கையாகவே அறிந்து கொண்டவர்கள். பெரிய மலைகளையும் கைகளால் அசைத்து விடுவர். உரத்த மரங்களையும் பிளந்தெறியக் கூடியவர். நதிகள் வந்து விழும் ஆழ்ந்த சமுத்திரங்களையும் தமது வேகத்தால் கலக்கி விடுவர். இப்பூமியைத் தமது பாதங்களால் பிளக்க வல்லவர். பெருங்கடல்களையும் ஒரு வாய்க்காலாகக் கடப்பதுபோல் தமது கால்களாற் கடக்க வல்லவர். ஆகாயத்திலும் போக வல்லமையுள்ளவர். மேகங்களையும் பிடித்துப் பிசைவர். மதம் பிடித்துக் காட்டில் திரியும் மத்தகஜங்களையும் பிடித்து விரட்டுவர். இங்ஙனம் காமரூபிகளாகியும் மஹாதீரர்களாகியும் வலிபெற்ற வானர ஸேநாபதிகள் நூறுலக்ஷம் பேர் பிறந்தனர். இவருள் சுக்ரீவன் முதல் சுஷேணன் வரையிலுள்ள யாவரும் தலைவராக விளங்கியிருந்தனர். ருக்ஷவந்தம் என்னும் மலையின் தாழ்வரைகளிலும் பலவித மலர்களிலும் கானகங்களிலும் வஸித்திருந்தனர். யாவரும் வாலியை அரசனாகவும் சுக்ரீவனை இளவரசனாகவும் ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர்.

என்று இங்ஙனம் விவரமாகக் கூறிகின்றனர்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

ஆனால், கம்பர், இவ்வளவு விவரம் குறித்திராயினும் பின்வரும் செய்யுளொன்றினால் குறிக்கிறார்.

அருடரு கமலக் கண்ணன்
அருண்முறை யலரு ளோனும்
இருடரு மிடற்றி னோனும்
அமாரு மினைய ராகி
மருடரு வனத்தின் மண்ணின்
வானர ராகி வந்தார்
பொருடரு மிறைவர் தத்தம்
உறைவிடஞ் சென்று புக்கார்.”

இதன் பொருள் வெளிப்படை.

யாக முடிவு.

வான்மீகிபகவான்.

“ இங்ஙனம் மகாத்மாவாகிய அந்தத் தசரத மகாராஜன் செய்த அச்வமேதயாக புத்ரகாமேஷ்டியாகங்கள் செவ்வையாக நிறைவேறின. அரசனும் தீசையுடையப்பற்றிய நியமங்களை யெல்லாம் தீர்த்துவிட்டுத் தனது பத்தினிகளுடனும் மற்ற பரிவாரங்களுடனும் நகரத்துக்குப் புறப்பட்டான். பிறகு, யாகத்துக்கு வந்தவர்கள் யாவரையும் அனுப்பிக்கொடுத்தனன். வந்த மன்னவர்கள் தம் தம் நாடு சென்றனர். ரிசியசிருங்கரும் ரோமபத ராஜனுடனும் தர்ம பத்தினியாகிய சாந்தாதேவியுடனும் தமது நகரங்களுக்குச் சென்றார்கள். அரசனும் தனது கருத்து ஈடேறப்பெற்றுக் குமாரர்கள் பிறத்தலை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படி யாகம் முடிந்து ஓராண்டு சென்றது.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இக்கருத்துக்களைக் கம்பநாட்டாழ்வார் பின்வருஞ் செய்யுட்களால் குறிக்கின்றார்.

“செய்ம்முறை கடன்முறை திறம்ப லின்றியே
மெய்ம்முறை கடவுளுக் கீய்ந்து விண்ணுளோர்க்
கம்முறை யளித்துநீ டந்த ணுளர்க்கும்
கைம்முறை வழங்கினன் கனக மாரியே.”

“வேந்தர்கட் கரசொடு வெறுக்கை தேர்பரி
வாய்ந்தநற் றுகிலொடு வரிசைக் கேற்பன
சுயந்தனன் பல்லியந் துவைப்ப வேகிரீர்
தோய்ந்தனன் சரயுநற் றுறைக்க ணெய்தியே.”

“அரியநற் றவமுடை வசிட்ட னுணையால்
இரலைநற் சிருங்கமா விறைவன் ருடொழா
உரியபற் பலவுரை பயிற்றி யுய்ந்தனன்
பெரியநற் றவவினிப் பெறுவ தியாதென்றான்.”

“எந்தைநின் னருளிஞ லிடரி னீங்கியே
உய்ந்தன னடியனே னென்ன வொண்டவன்
சிந்தையுண் மகிழ்ச்சியால் வாழ்த்தித் தேர்மிசை
வந்தமா தவரொடும் வழிக்கொண் டேகிஞன்.”

“வாங்கிய துயருடை மன்னன் பின்னரும்
பாங்குடை முனிவர்தாள் பழிச்சி யேத்தல்கொண்
டோங்கிய வுவுகைய ராசியோ டெழா
நீங்கின ரிருந்தன னேமி வேந்தனே.”

அவதாரம்.

வான்மீகபகவான்.

“இப்படி யோராண்டு சென்றபின், கௌஸல்யாதேவி
பாயஸம் புசித்தது முதலாகப் பன்னிரண்டாவது மாதமாகிய
சித்திரை மாதத்தில், நவமி திதியினன்று, புனர்வசு நகூத்திரத்
தில் சூரியன் அங்காரகன் குரு சுக்ரன் சனி என்னும் ஐந்து கிர
ஹங்களும் தத்தமது உச்சஸ்தானங்களாகிய மேஷ மகர கடக
மீன துலாங்களிலிருக்கையில், குரு சந்திரனோடு கலந்திருக்கக்
கடகலக்னத்தில், ஸகலஜகந்நாயகனாகிய—உலகங்கள் அனைத்தும்
வணங்கத் தக்கவனாகிய—ஸமஸ்த சுபலகூணங்களும் பொருந்திய
மஹாபாக்யசாலியாகிய—விஷ்ணுவின் அர்த்தாம்சராகிய இக்ஷ

வாத வம்சத்துக்கு மேன்மேலும் பெருமை படைக்கவல்லவனாகிய ஸ்ரீ ராமனென்னும் புதல்வனைப் பெற்றனள். அக்கௌஸல்யா தேவி மிகுந்த ஒளிபொருந்திக் கையில் வஜ்ரரேகைகொண்ட அப்புதல்வனைப்பெற்று, வஜ்ராயுதத்தைக் கையில் தரித்த தேவேந்திரனைப்பெற்ற அதிதியைட்டோல விளங்கினள்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இப்படி, ஸ்ரீராமன் அவதரித்த கால நிலையை, வான்மீகி, அவதார ஆரம்பத்திலே சொல்லியிருக்கக் கம்பநாட்டாழ்வார், கர்ப்பக் குறிகளையும் நான்கு புத்திரர்களுடைய பிறப்புக்களையும் கூறிப் பின்னரே, குமாரர்களின் பிறப்புக் காலங்களை முறையே குறிக்கின்றார்.

கர்ப்ப சின்னங்கள்.

“தெரிவையர் மூவருஞ் சிறிது நாட்செலீஇ
மருவிய வயாவொடு வருத்தந் துய்த்தலாற்
பொருவரு திருமுக மன்றிப் பொற்புநீ
டுருவமு மதியமொ டொப்பத் தோன்றினார்.”

இங்கு, “பொருவரு திருமுக மன்றிப் பொற்புநீ, டுருவமு மதியமொ டொப்பத் தோன்றினார்” என்னும் அடிகள் நன்கு கவனித்தற்பாலன. கர்ப்ப பருவங்கள் வளர வளர தேகம் வெளுத்து மதியமெனத் தோன்றிற்று என்கிறார்.

இனி, மங்கையர் மூவரும் கருவுயிர்த்ததை முறையே அழகிய பாசுரங்களால் கவி குறிக்கிறார். முறையே அம்மூவர் களைப்பற்றிய கதையை விரிப்போம்.

கௌஸலை கருவுயிர்த்தல்.

“ஆயிடைப் பருவம்வந் தடைந்த வெல்லையின்
மாயிரும் புவிமகள் மகிழ்வி னோக்கிட
வேய்புநர் பூசழம் விண்ணு னோர்களும்
தூயநந் கடகழ மெழுந்து துள்ளவே.”

இதன் பொருள் வெளிப்படை. இது கௌஸலைக்குப் புத்திரராகப் பகவானுதித்த நாளும் காலமும் உணர்த்துகின்றது. புனர்பூச நக்ஷத்திரமும் கடகலக்கினமும், உலகுக்கு ஒரு தலைவன் மனிதவுருவெடுத்து உலகை வாழ்விக்கவந்த தருணத்தைக் காட்டுதற்குத் தமக்குப் பாக்கியங் கிடைத்ததை யொரு பெருநாளாகக் கொண்டாடினவென்பார், அவை “எழுந்து துள்ளவே” என்றார். இப்பருவங்களைப்பற்றியுள்ள அதிஷ்டான தெய்வசக்திகளும், தாம் ஆதிக்கம்பெற்ற காலத்தில் பகவான் அவதரித்தற்சமயம் வாய்த்ததேயென்று, அவர்களும் ஆனந்தக் கூத்தாடினர் என்பார், “விண்ணு ளோர்களும் எழுந்து துள்ளவே” என்றார். அன்றியும், பகவானது அவதாரத்தின் பரமப்பிரயோஜனத்தை முன்னர்க் குறிப்பிப்பாராகிக் கவி, “மாயிரும் புவிமகள் மகிழ்வின் ஓங்கிட” என்றார். இதனால், இவ்வவதாரத்தினால் பூமியிலுள்ள ஸர்வ ஜனங்கட்கும் மகிழ்ச்சி வளர்ந்தது என்பது குறிக்கப்பட்டது.

இனி, கவி அவதாரப் பெருமையைக் குறிக்கின்றார். அது பின்வருஞ் செய்யுளாற் குறிக்கப்படுகின்றது.

“ஒருபக லலகௌ முதாத் துட்பொதிந்
தருமறைக் குணர்வரு மவனை யஞ்சனக்
கருமுகிற் கொழுந்தெழில் காட்டுஞ் சோதியைத்
திருவுறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோஸலை.”

இது விரித்துப் பொருள்கொள்ளத் தகுந்ததொரு பாந்த பாசுரமாகும்.

இதற் கதாநாயகனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியாக வந்தது எப் பொருளென்பதும் அப்பொருள் எந்த அம்சத்தை யாதிக்க மாகக்கொண்டு இவ்விருள்தரு மாஞாலத்து எய்தியது என்பதும் உணர்த்தப்படுகின்றன.

“ஒருபகல் உலகௌலாம் உதரத்துள் பொதிந்து, அருமறைக்கு உணர்வு அரும் அவனை” என்று காட்டிய விசேஷத்தை நன்கு நோக்குக.

உலகுயிர்களைத் தன்னுள் மறைத்து வைத்திருந்து, திரு விளையாட்டாக அவற்றை வெளிப்படுத்தியும் வளரச் செய்தும் பின்னும் ஒடுக்கியுங் களிக்கும் ஒரு பொருளாகவும், அப் பொருள், “இத்தகை சக்தியுடையது, இன்ன உருவமுடையது” என்று அறிவின் தொகுதியாகிய வேதத்தாலு மறியப் படாததாகவும் இருக்கின்றது, என்னும் உயர்ந்த கொள்கைகளை முறையே, “ஒருபக லுலகெலாம் உதரத்துட் பொதிந்து” என்பதனாலும் “அருமறைக் குணர்வரு மவனை” என்பதனாலும் குறிக்கின்றார்.

இதன் முற்பகுதியையே, “உலகம் யாவையுந் தாழுள வாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலா விளையாட் டிடையார்” என்று பாயிரத்தின் முதலிலும், “புவனமாக்கி மற்றவை யகிலமு மணிவயிற் றடக்கிக் காக்கும் நீ” என்று பாலகாண்டம் வேள்விப்படலத்து முடிவிலும், “ஈன்றவனோ எப்பொருளும்” என்று ஆரண்யகாண்டம் கவந்தன் துதியிலும் பிறவிடங்களிலும் கூறியிருக்கின்றார்.

பிற்பகுதியாகிய, “அருமறைக் குணர்வரு மவனை” என்னும் பொருளை, “காரணங் கேட்டியாயின் கடையிலா மறையின் கண்ணும, ஆரணங் காட்டமாட்டா அறிவினுக் கறிவும் அன்றோன்” என்று, சுந்தரகாண்டம், அநும ராவண ஸம்வாதத்தில் அநுமன் வாக்கிலும் பிறவிடங்களிலும் காட்டியிருக்கிறார். இங்கு, அவன் என்னும் அழகிய சொல் அருமையாய் வீழ்ந்திருப்பதையுற்று நோக்குக. “அவன்” உலகறி சுட்டாய் ஈடும் எடுப்புமில்லாத இறைவனை யுணர்த்தி நிற்கும் என்பர் அறிவிற் சிறந்தோர்.

இதனால், “தொல்லையின் ஒன்றேயாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப், பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருளாகிய பாம்பொருளே ஸ்ரீராம முர்த்தியாக அவதரித்தருளியது என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

இனி, “கருமுகிற் கோழந்து எழில் காட்டுஞ் சோதியை” என்னும் விசேஷணத்தை நன்கு கவனித்தல் வேண்டும்.

அவ்வெல்லையிலாப் பரம்பொருள், பிரபஞ்சத்தில் வழங்கி வரும் பல தொழிற்கும் முதற்றொழில்களாம் ஆக்கல் காக்கல் நீக்கலாகிய முத்தொழில்களையும் நடத்துவான் முப்பெருங் கடவுளர்களாக நின்றவர்களுள் காத்தற்றொழிலை நடத்துங் கருணாமூர்த்தியின் அம்சத்தை யாதிக்கமாகக்கொண்டு வெளிவந்தது என்பது இதனால் வெளியாயிற்று. அம்மேகநிற வண்ணனாகிய திருமால், “மேகம்போன்ற தண்மையும் கொடையும்” அன்றி, “சூரியன்போன்ற ஒளியு” முடையார் என்பார், “கருமுகிற் கொழுந்து” என்றும் “காட்டுஞ் சோதி” என்றும் கூட்டினார். இக்கருத்தையே “கருநாயிறு போல்பவர்” என்று பாலகாண்டம் கடிமணப்படலத்திலும், “கண்டா மரைபோற் கருநாயிறேன” என்று ஆரண்ய காண்டம் சரபங்கர் பிறப்புநீங்கு படலத்திலும் பிறவிடங்களிலும் குறிக்கிறார்.

இச்செய்யுளில், “அவனை” என்னும் சொல்லையும் “சோதியை” என்னும் சொல்லையும் பொருத்திப் பொருள் கொள்க. இவை, “ஒரு நாமம் ஒருருவம் இல்லாதான்” என்னும் பாரந்தபொருளை வற்புறுத்திக் காட்டுகின்றன.

இனி, “திருவுறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோஸலை” என்பதைக் கவனிப்போம். இது, தசரதன் மூத்தமனைவியாகிய கோஸலை தான் திருஉறப் பயந்தனள் என்றும், பிரபஞ்சம் திருஉறப்பயந்தனள் என்றும், சீதையாக உருவெடுத்து வந்த திரு-(இலக்குமி) உறப் (மணாளாகப்) பெறப் பயந்தனள் என்றும் பல பொருள்களைத்தந்து நிற்கின்றது. “திறங்கொள் கோஸலை”-கோஸலை திறங்கொள்ளலாவது என் எனில், உலகறி சுட்டுக்குரிய அவனாகிய இவனைப் புதல்வனாகப் பெறற் குரிய தவத்திறம் கொண்டிருத்தலாம். இதனையாழ்வார் “இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் என்னநோன்பு நோற்று னோ” என அழகுபெறக் கூறுகிறார்.

கைகேயி கருவுயிர்த்தல்.

“ ஆசையும் விசம்புநின் றமரர் ஆர்த்தெழ
வாசவன் முதலினர் வணங்கி வாழ்த்துறப்
பூசழம் மீனழம் பொலிய நல்கினான்
மாசறு கேகயன் மானு மைந்தனை.”

என்னும் இச்செய்யுளால் தசரத சக்கரவர்த்தியின் இரண்
டாவது மனைவியாகிய கேகயன் புதல்வி கருவுயிர்த்தது சொல்
லப்பட்டிருக்கின்றது. பரதனது உத்தமகுணங்களையும் வித்த
கச் சீரையும் விரதபாற்றலையுங்கண்டு இங்கிரன் முதலிய தேவர்
ளும் வணங்குவாரென்பது உணர்த்தப்பட்டது. இதனையே
பெருக்கிப் பின்னர் அயோத்தியா காண்டம் குகப்படலத்திலும்,
“ மலரிருந்த அந்தணனுந் தனைவணங்கும் அவனும்” என்று
குறித்து, பரதனது விரதப் பெருமையையும் குணவிசேஷங்
களையும் தியாக புத்தியையும் வியந்து கூறுகிறார். இவரது
அவதாரகாலத்தில் ஓங்கி நின்ற பூசநகரத்திரமும் மீனலக்
கினமும் பொலிந்து நின்றன வென்கிறார்.

ஸுமித்திரை கருவுயிர்த்தது.

“ தளையவிழ் தருவுடைச் சயில கோபனும்
கிளையும்ந் தரமிசை கெழுமி யார்ப்புற
அனாபுது மகவினோ டலவன் வாழ்வுற
இளையவுற் பயந்தன னீளைய மென்கொடி.”

“ படங்கிளர் பஹலைப் பார்த னேந்துபார்
நடங்கிளர் தரமறை நவில நாடகம்
மடங்கலு மகழமே வாழ்வி னோங்கிட
விடங்கிளர் விழியினுண் மீட்டு மீன்றனள்.”

இச்செய்யுட்கள் இரண்டும், தசரதனது இளைய மனைவி
யாகிய சுமித்திரை இரண்டு புத்திரர்களை யுயிர்த்தமை கூறு
கின்றன.

இவற்றுள் முதற்செய்யுள் இலக்குவனது பிறப்பையும், இரண்டாம் செய்யுள் சத்துருக்கனது பிறப்பையும் உணர்த்துகின்றன. முதற்செய்யுளின் முன்னிரண்டடியில், “ இந்திரனும் அவனது கிளையும் விண்ணில் களித்து ஆர்ப்பரித்தார்கள் ” என்று சொல்லியது, இப்பிறப்பையுடைய குழந்தையாகிய இலக்குவனால், பின்னர், அவர்கள் சத்துருவாகிய இந்திரஜித்து இறந்துபடுவான் என்பதைக் குறித்துப்போலும். ஸ்ரீராம பிரானது ஜாதக லக்கினமும் கடகமென்றும், இலக்குவனது ஜாதக லக்கினமும் கடகமென்றும் குறித்தது, இருவரும் நாடுநீங்கிக் காடெய்திப் பலவித வருத்தங்களுமுன்றமை குறிப்பான்போலும். (அலவன்-கடகம்)

இரண்டாஞ் செய்யுளில், சுமித்திரையின் இரண்டாவது புத்திரனாகிய சத்துருக்கனது பிறப்பால், பூமிதேவியும் வேத சக்தியாகிய ஸரஸ்வதி தேவியும் ஆனந்தக் கூத்தாடினார் என்று குறிக்கிறார். என்னையெனில், “ சத்ருக்நோ நித்ய சத்ருக்ந: ” என்று வான்மீகி குறிக்கிறபடி, “ இந்த சத்துருக்கன் எனும் இளையவன் நித்திய சத்துருக்களாகிய இந்திரியாதிகளை வெல்வ திற் சமர்த்துடையான் ” என்பதைக் காட்டுதற்கென்க. இதனை மீண்டும், கம்பர், இதே படலத்தில், இக்குழந்தைக்கு வஸிஷ்ட டர் பெயரிட்டனர் என்று குறிக்குமிடத்தில், நன்கு விரித்துக் கூறுகிறார்.

விஷ்ணுவின் பாகங்கள்.

வான்மீகிபகவான்.

“ விஷ்ணுவின் ஆர்த்தாம்சராகிய ஸ்ரீராமனைக் கோஸலா தேவி பெற்றபின்னர், நிலைநின்ற பராக்ரமமுடையவனாகி ஸகல குணங்களும் நிறைந்து விஷ்ணுவினது நாலிலொன்றில் பாதி பாகராகிய பரதனென்னும் புதல்வனைக் கைகேயி பெற்றனள். பின்பு, சுமித்திராதேவி, வீரர்களும் ஸகல ஆஸ்திரங்களையும் அறிந்த வல்லவர்களும் விஷ்ணுவினது நாலிலொர் பாகரும் எட்டிலொர் பாகருமாகிய லக்ஷ்மணனென்றும் சத்ருக்கனென்றும் இரண்டு புதல்வர்களைப் பெற்றனள். தெளிந்த மதியுடைய

பரதன் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் மீனலக்நத்தில் பிறந்தனன். ஸுமித்திரையின் புத்திரர்களாகிய லக்ஷ்மணனும் சத்துருக்நனும் ஆயில்ய நக்ஷத்திரத்தில் மத்யாந்நத்தில் கடக லக்கினத்தில் உதித்தனர். இப்படி அம்மஹாராஜனுக்கு அநுரூபர்களாய் நற் குணங்கள் அவனத்தும் நிறைந்து காந்தியில் பூரட்டாதி நக்ஷத்திரங்கவளட்டோல விளங்குமவர்களாய்க் கம்பீர ஸ்வடாவமுடைய வர்களாகிய நான்கு புதல்வர்கள் பிறந்தனர்.”

இங்கே இன்னொரு விஷயம் யோசிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. என்னை? நான்கு புதல்வர்களும் விஷ்ணுவின் அம்சர்களாகப் பிறந்தார்களென்றும், அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையான விஷ்ணுவின் அம்சத்திற் பங்கு பெற்றவர்களாகப் பிறந்தார்களென்றும் வான்மீகி சொல்கிறார். இது முன்னர்க் குறிக்கப்பட்டது. அது வருமாறு:—

“ ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் பாதியம்சம் ஸ்ரீராமனாகவும் நாலிலொன்றில் பாதிப்பாகம் (எட்டிலோர் பாகம்) பரதனாகவும், நாலிலோர்பாகம் லக்ஷ்மணனாகவும் மறு எட்டிலோர்பாகம் சத்துருக்கனாகவும் வந்துள்ளன ” என்பது குறிக்கப்பட்டது.

இப்பங்கீடு, முன்னர்க் குறித்த, (வான்மீகியின் அபிப்பிராயப்படி) பாயஸப் பங்கீட்டுக்குப் பொருத்தமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. முன்னம் குறித்த அப்பாயஸப் பங்கீட்டை நேயர்கள் நினைவுக்கு மறுபடி கொணர்கின்றோம்.

“ அப்பாயஸத்திற் சரிபாதிபைக் கௌஸலைக்குக் கொடுத்தனன் ; மிகுந்த பாதியிற் பாதியை சுமித்திரைக்கு முன் முறையாகக் கொடுத்தனன் ; சுமித்திரைக்குக் கொடுத்த மிகுந்ததிற் பாதியைக் கைகேயிக்குக் கொடுத்தனன். பின்னும், அம்மன்னவன் மனத்தில் ஆலோசித்தாய்ந்து அமிர்தம்மேன்ற அப்பாயஸத்தில் மிகுந்துநின்ற பாகத்தை மறுமுறையாக சுமித்திரைக்கேகொடுத்தனன் ” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

எனவே, இப்பங்கீட்டின்படி அப்பாயஸத்தில் கௌஸலைக்குப் பாதியும் சுமித்திரைக்குக் காலேயரைக்காற் பங்கும் கைகேயிக்கு அரைக்காற் பங்கும் தேறியிருக்கின்றன.

இப்பாயஸப் பங்கீட்டினை யதுசரித்தே, விஷ்ணுவின் அம் சத்திலும் கோஸலை புத்திரராகிய ஸ்ரீராமபிரான்பாதிப்பங்கும், சுமித்திரை புத்திரர்களாகிய இலக்குவன்காற்பங்கும், சத்துருக் கன் அரைக்காற் பங்கும், கைகேயின் புத்திரனாகிய பரதன் அரைக்காற் பங்கும் கொண்டவர்களாக அவதரித்திருக்கின்றார்களென்று ஸ்ரீவான்மீகி பகவான் குறித்திருக்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

முன்னம் ஒருவாறாக, அமிர்தபிண்டத்தின் பங்கைக் குறித்துள்ளேயன்றி, இங்கு, அவதாரத்திற் பங்கொன்றுங் குறித்தாரில்லை. ஆயின், கம்பநாட்டாழ்வார், வான்மீகிபகவான் குறித்துள்ளபடி புதல்வர் நால்வரையும் விஷ்ணுவின் அம்சர்களாகவே சொல்லிடாமல், விஷ்ணுவானவர், “ஆதிசேஷனையும் சங்கு சக்கரம் என்னும் இரண்டு ஆயுதங்களையும் இளைஞர்களாகக்கொண்டு அவதரிக்கின்றோம்” என்று தேவர்கள் முன்னிலையிற் கூறிபிரும்பதமாகக் குறித்திருக்கிறார். அச்செய்தி பின்வரும்,

“வளையொடு திகிரியும் வடவை தீதா
விளைதரு கடுவுடை விரிகொள் பாயலும்
இளைஞர்க ளெனவடி பரவ வேகிநாம்
வளைமதி லயோத்தியில் வருது மென்றன்ன.”

என்னும் செய்யுளால் வெளியாகின்றது. ஆகவின், விஷ்ணுவின் அம்சத்திற் பங்கீட்டு முறையையிங்குக் கம்பர் குறிக்கவேண்டியதின்றாயது. எனினும், கம்பநாட்டாழ்வார், அமிர்த பிண்டத்தில் உய்த்துணர வைத்திருக்கும் பங்கீட்டின் குறிப்பின்படி, இக்காவியத்துச் சரித்திர பாகங்களில் ஒத்த பாகங்கள் இராமன் பரதன் இலக்குவர்க்கும், சிறு பாகம் சத்துருக்கற்கும் காட்டியிருக்கிறார் என்பதும் ஊழித்தறியக் கிடக்கின்றது.

சந்தோஷ ஆரவாரம்.

வான்மீகிபகவான்.

“அச்சமயத்தில் கந்தர்வர்கள் ஆகாயத்தில் மதுரமாய்ப் பாடினர். அப்ஸரஸ்திரீகளும் கூட்டங்கூடி ஆட்டமாடினர். தேவர்களும் துந்துபி வாத்தியங்களைக் கணகணவென்று முழங்கினர். தேவர்கள் ஆகாயத்தினின்று பூமழை பொழிந்தனர். அயோத்தியிலும் ஜனங்கள் யாவரும் விரைந்தோடி ஸந்தோஷம் நிறைந்து மகோத்ஸவங் கொண்டாடினர். நான்கு பக்கத்து ஜனங்களும் நெருங்கிவர, நடர்களும் நர்த்தகர்களும் ரஸங்களும் பாவங்களும் நிறைந்து அழகாய் ஓரிடத்தில் அபிநயிக்க, மற்றோரிடத்தில் பாடகர்கள் பாட, மற்றுமோரிடத்தில் பலவித வாத்தியங்கள் முழங்க, சூதர்களும் வந்திகளும் மாகதர்களும் இன்னோரிடத்தில் கட்டியங்கூற ராஜமார்க்கங்க ளெல்லாம் ஜனங்கள் நெருங்கியிருந்தனர். அரசனும், புராணம் படிக்கிற சூதர்கட்கும் வம்சாவளி சொல்லும் மாகதர்கட்கும் துதி செய்யும் வந்திகட்கும் தக்கபடி பரிசுகளைக் கொடுத்தனன். அறவோர்க்குப் பசுக்களையும் பணங்களையும் ஆயிரமாயிரமாகத் தந்தனன்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இங்ஙனம் மூன்று பட்டமஹிஷிகளும் நான்கு குமாரர்களேப் பெற்றனர் என்று கேட்ட—தெரிந்த நகர மாந்தர்களனைவரும் விண்ணவரும் ஆனந்தாமிர்தத்தைப் பானம் பண்ணினவர்களாகக் கூத்தாடினார்கள் என்று பின்வரும் செய்யுட்களாற் குறிக்கிறார்.

“ஓடின ரரம்பைய ரமுத வேழிசை
பாடினர் கின்னார் துவைத்த பல்லியம்
வீடின ராக்கொன் றுவக்கும் விம்மலால்
ஓடின ருலவின ரும்பர் முற்றமே.”

“ஓடின ராசன்மாட் டெவகை கூரநின்
ருடினர் சிலதிய ரந்த னுளர்கள்
கூடினர் நன்னோடு கோளு நன்றமை
நாடின ருலகினி நவையின் நென்றனர்.”

என்னும் இரண்டு செய்யுட்களால், விண்ணவரும் மண்ணவரும் களிகொண்டு கூத்தாடினமை கூறி, பின் செய்யுளின் பின்னிசண்டடிகளால், அக்குழந்தைகள் பிறந்துள நாளும்

கோளும் உலகுக்கே நன்மை தருவனவாக அமைந்து கிடக்கின் றனவென்னும் சோதிடப்பலனையுங் கூறினர் என்று குறிக்கிறார்.

பின்னும், ஒரு செய்யுளால் முதற்புத்திரனாகிய ஸ்ரீராம மூர்த்தி அவதரித்த நன்னாளும் நவக்கோளங் கூடிய ஜாதகக் குறிப்பை வெகு அழகாகக் குறிக்கின்றார். அச்செய்யுள் பின் வரும்.

“மேடமா மதிதிதி நவமி மீன்கழை
நீடுறு மாலைகற் கடக நீதிசேர்
ஒடைமா களிற்றை னுதய ராசிகோள்
நாடினே காதசர் நால்வ ருச்சரோ.”

இச்செய்யுளின் பொருள் விரித்துரைக்குந் தன்மையுடையது.

பொருள்:—நீதி சேர்-நீதி சேர்ந்த; ஒடை-நெற்றிப்பட்டத்தையுடைய; மா களிறு அனான்-பெருமை பொருந்திய யானையை யொத்தவனாகிய ஸ்ரீராம மூர்த்தியினது; உதயம்-ஜன்ம லக்கினமானது; கற்கடகம்-கடகமாகும். மா-பெருமை பொருந்திய; மதி-மாதமானது; மேடம்-சித்திரையாகும். திதி நவமி-திதியானது நவமியாகும். மீன்-நகூத்திரமானது; கழை-புரப்பூசமாகும். மால்-புதக்கோளானது; ஐ-ராஜஸ்தானமாகிய பத்தாமிடத்தில்; நீடுறும்-பலங்கொண்டு நிற்கிறது. கோள்-மற்றைக் கிரஹங்களாகிய; நால்வர்-நான்கு பேர்களையும்; நாடின-நாடிப்பார்க்கின்; ராசி-சந்திர லக்கினத்துக்கு; ஏகாதசர்-(முறையே)பதினென்று பதினென்றுக்கு உடையவர்; உச்சர்-தத்தம் உச்சஸ்தானத்தி விருக்கின்றனர் என்பதாம்.

இதனது விரிந்த பொருள் கம்பராமாயண ஆராய்ச்சியிற் காணப்படும்.

வான்மீகபகவான், ஸ்ரீராமபிரானது அவதாரத்தைய்யற் றிச் சொல்லிவந்தபோது, ஸ்ரீராம ஜாதகத்தைச் சொன்னா ரென்பது முன்னரே குறிக்கப்பட்டது. அது,

“ பன்னிரண்டாவது மாதமாகிய சித்திரை மாதத்தில் நவமிதிதியன்று, புநர்வசு நக்ஷத்திரத்தில், சூரியன் அங்கார கன் சனி பிருகஸ்பதி சுக்ரன் ஆகிய இவ்வைவரும் தத்தமது உச்சஸ்தானங்களாகிப் மேஷம் மகரம் துலாம் கடகம் மீனம் என்னுமிடங்களி லிருக்கையில், பிரஹஸ்பதி சந்திரனோடு கலந்திருக்க, கடகலக்கினத்தில் அவதரித்தார் ” என்றுகுறித் திருக்கிறார்.

இதனுள், வான்மீகிபகவானவர், சூரியன் சந்திரன் செவ்வாய் புதன் குரு சுக்கிரன் சனி என்னும் ஏழு கிரஹங்களில் புதனை யொழிந்த ஆறு கிரஹங்களைப் வெளிப்படையாகச் சொல்லியிருக்கின்ற ரென்பது தெரிகின்றது ; ஆனால், உச்சஸ்தானங்களை யடைந்த கிரஹங்கள் ஐவரையும் நன்கு குறித்திருக்கிறார் என்பதும் வெளியாகிறது ; புதக்கோளிருக்குமிடம் ஊஹித்துணரப்படும்.

மேற்காட்டிய “ மேட மாதி ” யென்னுஞ் செய்யுளாற் கம்பநாட்டாழ்வாரும், அந்த எழுகோள்களையும் காட்டுகிறார். இருபுலவர்களும், ராகு கேது என்னும் கிரஹங்களைக் குறிக்கவில்லை யென்று தெரிகின்றது. இது, இவ்விரு கோள்களும் பன்னிரண்டு ராசிகளில் தமக்கெனத் தங்குமிடம் பெறாமல் சாயாக்கிரஹங்களாகி யிருக்கின்றார்கள் என்பதுபற்றியே போலும்.

வான்மீகிபகவான், அந்த ஜாதகக் குறிப்பிற், புதக்கோளை வெளிப்படக் காட்டாமல் ஊஹித்துணர வைத்திருக்கிறார். கம்பரோ, தாம் சொன்ன ராம ஜாதகக் குறிப்பாகிய இச்செய்யுளில், “ நீடுறும் மால் ஐ ” என்று, வான்மீகி மறைத்துச் சொன்ன புதக்கோளை வெளிக்காட்டி, மற்ற ஆறு கிரஹங்களையும் ஊஹித்துணர வைத்திருக்கிறார். என்னை ? “ மேடம் மாதி ” என்றதனால் சூரியனிருக்குமிடமும், “ மீன் கழை ” என்றதனால் சந்திரனிருக்குமிடமும், “ கோள் நாடிந் ராசி ஏகாதசர் நால்வர் உச்சர் ” என்றதனால், மற்ற செவ்வாய் குரு சுக்கிரன் சனி என்னும் நான்கு கிரஹங்களிருக்குமிடமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஜாதகக் குறிப்பு.

[முன் “மேடமாமதி” என்னும் செய்
யுளுரைக்கும் அதன் அவதாரிகைக்
கும் முன்னம் முதற்கொண்டே
இத்தலைப்பைக் கொள்ள வேண்டு
கிறோம்.]

இன்னும், வான்மீகி, “ஸ்வோச்ச ஸம்ஸ்தேஷு பஞ்
சஸு” என்றும், சம்பு ராமாயணக்காரர், “உச்சஸ்தே க்ரஹ
பஞ்சகே” என்றும், ஐந்து கிரஹங்கள் தத்தம் உச்சஸ்தானத்
திலுள்ளன என்று குறித்திருக்க, கம்பநாட்டாழ்வார் “நால்வர்
உச்சரே” என்று சொல்லியிருப்பது கூடுமோ? என்று
யோசிக்கலாம்; அங்ஙனம் கம்பர், “நால்வர்தாம் உச்சர்”
என்று குறிக்கவில்லை; சூரியன் தவிர மற்றை நான்கு உச்சக்
கோள்களையும் “ராசி ஏகாதசர் நால்வர் உச்சர்” என்பதனாலும்
சூரியனை, “மேடமாமதி” என்பதனாலும் குறித்து, உச்சக்
கிரஹங்கள் ஐந்தென்றே ஊஹித்துணர வைத்திருக்கிறார்.

“ராசி ஏகாதசர் நால்வர் உச்சர்” என்பதனை விரித்துப்
பொருள்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எங்ஙனே யென்
னிற் கூறுதும்.

ராசி—ராசி லக்கினமாகிய (சந்திர லக்கினமாகிய) கடகத்
திலிருந்து, ஏகாதசர்—ஒவ்வொரு பதினென்றுக்கும் உடையவர்
களாகிய சுக்கிரன் குரு சனி செவ்வாய் என்னும் நான்கு கிர
ஹங்களும் தத்தம் உச்சஸ்தானங்களாகிய மீனம் கடகம்
துலாம் மகரம் என்னும் நான்கு ராசிகளிலும் இருக்கின்றார்களென்பது
ஊஹிக்கப்படுகின்றது.

இலக்கின விஷயம்.

வான்மீகி பகவான் சொல்லியிருக்கிறபடியே, கம்பநாட்
டாழ்வாரும், ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் புநர்பூச நக்ஷத்திரமும் கடக
லக்கினமும், பாதாழ்வானுக்குப் பூசநக்ஷத்திரமும் மீன லக்

கினமும்; இலக்குவனுக்கு ஆயிலிய நக்சத்திரமும் கடகலக் கினமும் குறித்துள்ளாரேனும், சத்துருக்கனுக்குக் குறிப்பதில் மாத்திரம் மாறுகின்றனர். என்னை:-வான்மீகி பகவான், சத்துருக்கனாழ்வான் பிறப்பை இலக்குவன் பிறப்புடன் கூட்டி இருவரும் முறையே ஆயிலிய நக்சத்திரத்திலும் கடகலக்கினத்திலும் அவதரித்ததாகச் சொல்கிறார். கம்பரோ, இலக்குவனுக்கு ஆயிலியத்தையும் கடகத்தையும் குறித்து, சத்துருக்கனுக்கு மகழம் சிங்கழம் சொல்லி வேறுகப்பிரித்துக் கூறுகிறார்.

இதனால், வான்மீகியின் அபிப்பிராயப்படி இலக்குவனும் சத்துருக்கனும் இரட்டைப் பிள்ளைகளாக இருக்கலாமோ வென்று ஊஹித்தற்கிட மிருக்கின்றது.

இன்னும், இருபுலவரும், இராமபிரானது ஜாதகக் குறிப்பைத் தந்து, மற்ற மூவருடைய ஜாதகக்குறிப்புகளையும் உய்த்துணர வைத்திருக்கிறார்கள். அதிகநாட்கள் வித்யாஸ மில்லாமல், அடுத்தடுத்து ஒவ்வொரு நக்சத்திரத்தில் ஒவ்வொரு புதல்வரும் அவதரித்ததாகக் குறிப்பதனாலே இச்செய்தி உய்த்துணரக் கூடியதொன்றேயாகும். கம்ப நாட்டாழ்வார், அதனைப் பின்வருஞ்செய்யுளான் உணர்த்துகின்றார்.

“என்றனர் சாதக மீசற் கேனையர்
தன்றனக் குந்தகு முறையிற் றுன்றெறிந்
தொன்றிய தமனியத் தெழுதி யோதினார்
வன்றிறற் சுரர்குரு வாழ்த்தெ டப்பவே”

இச்செய்யுளில் அம்மூவர்களது ஜாதகக் குறிப்புகளையும் யுய்த்துணர வைத்திருப்பதுமன்றி, அக்குறிப்புகளைப் பொற்றகட்டில் எழுதிவைத்து ஒதினார்கள் என்பதையும் கம்பர் குறித்திருப்பதை யுணர்க.

புதல்வரைப் பார்த்தல்.

புதல்வரைப்பெற்ற ஞான்று, பெற்றோன் அம் மங்கலவாசகங் கேட்டவுடன் தான் தொழுந்தகைப் பெரியாரோடு ஆற்றிற்

குச்சென்று, திவலை மிகுதியும் எழும்ப நீராடித் தூயவாடை புனைந்து அலங்கிருதனாகி நெல்வித்தோடு பொருள்களையும் பல்லோர்க்கும் வழங்கிப் பின்னர்க் குழந்தையைப் பார்த்தல் என்னும் மரபு நந்தென்னாட்டில் வழக்கத்தில் இருக்கின்றது. இச் செயலை வான்மீகபகவான் குறித்திடவில்லை. இது அந்நாட்டில் வழக்காற்றிலில்லை போலும். நமது கம்பர், அதனைப் பின்வருஞ் செய்யுளிற் குறிக்கிறார்.

“மாமுனி தண்ணாடு மன்னர் மன்னவன்
ஏழுறப் புனல்படிவி வித்தொ டின்பொருள்
தாமுற வழங்கிவெண் சங்க மார்ப்புறக்
கோமகர் திருமுகங் குறுகி நோக்கினான்”

பரிசளித்தல்.

வான்மீகி பகவான்.

“அரசன் புராணம் படிக்கிற சூதர்களுக்கும் துதிசெய்யும் வந்திகளுக்கும் வம்சாவளி சொல்லும் மாகதர்களுக்கும் தக்கபடி பரிசுகளைக் கொடுத்தனன். அந்தணர்களுக்குப் பசுக்களையும் பணங்களையும் ஆயிரமாயிரமாகத் தந்தனன்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இதனைப் பெருங்காரியமாகக் கணித்துக் கம்பர் பின்வரும் செய்யுட்களால் அழகாகக் குறிக்கின்றார். அரசனுக்கு அருமையான பாக்கியமொன்று கிடைக்கப்பெறின், அரசன், தானடைந்த சந்தோஷத்திற்காகப் பிரஜைகட்கும் தனது சிற்றரசர் கட்கும் உத்யோகஸ்தர்கட்கும் தொழிலாளிகட்கும் பரிசளித்துக் களிப்படையச் செய்தலென்பது பண்டை மன்னர்களின் வழக்காறெனத் தெரிகின்றது. அவ்வழக்காற்றினைக் காட்டுவான் கம்பரும் கீழ்வருஞ்செய்யுட்களைக்குறித்துளார் போலும்.

“இறைதவிர்ந் திகெபார் யாண்டொ ரேழ்நிதி

மிறைதரு சாலேதா ணீக்கி யாவையும்

முறைகெட வறியவர் முகந்து கொள்கென

அறைபறை யென்றனன் அரசர் கோமகன்.”

இச் செய்யுள், தசரதமன்னன் தனது நன்மக்கட்பேற்றினையுன்னி, முதன்முதலாகத் தனது பிரஜைகட்குப் பரிசளிப்பான், “ ஏழாண்டு பிரஜைகட்கு வரிப்பாடத்தை யொழித்திடுங்கள் ” என்றும், “பொக்கிஷச்சாலையைத் திறந்துவைத்து, வறியவர் வந்து முகந்துபோம்படி விடுங்கள் ” என்றும், இங்ஙனம் இவற்றை யாவரும் ஆறியப் பறையறைவியுங்கள் ” என்றும் கூறினான் என்பதைக் குறிக்கின்றது. பின்னும்,

“படையொழிந் திடுகதம் பதிக ளேயினி
விடைபெறு குகமுடி வேந்தர் வேதியர்
நடையுறு நியமும் நவையின் ருருக
கடவுளர் விழவொடு களிப்ப வெங்கணும்.”

“ஆலையம் புதுக்குக வந்த ணுளர்தம்
சாலையுஞ் சதுக்கமுஞ் சமைக்க சந்தியும்
சாலையும் மாலையுங் கடவு ளர்க்கணி
மாலையுந் தீபமும் வழங்கு கென்றனன்.”

எனவரும் இச் செய்யுட்களால், இரண்டாவதாகத் தன் சிற்றரசர்கட்கு விடுதலையும் விடையு மளித்தனனென்பதும், பின்னர், வேதியர் நியமங்கட்கும் கடவுளர் பூஜைசட்கும் பரிசளித்தனனென்பதும் விளங்குகின்றன.

“பண்ணையு மாயமுந் திரளும் பாங்கரும்
கண்ணகன் திருநகர் களிப்பு கைமிசூந்
தெண்ணெயுங் களபமு மிழுது நானமும்
சண்ணமுந் தூவின வீதி தோறுமே”

என்னுமிச் செய்யுள், பிரஜைகளில் இருபாலாரும் இம்மங்கலகாரியத்தை முன்னிட்டு நெய்விழா முதலிய கொண்டாட்டங்கள் புரியும்படியாகப் பரிந்தளித்தனன் என்பதைக் குறித்து நிற்கின்றது.

நாமகரணம்.

வான்மீகிபகவான்.

“பின்பு “ பதினொரு நாள் செல்ல ” ஆம்மன்னவன், மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்ட வஸிஷ்டமாமுனிவரைக் கொண்டு தம் புதல்வர்களுக்கு நாமகரணம் செய்யத் தொடங்கினான்.

தறிப்பு:—இங்கு மூலத்தில் “அநீத்ய ஏகாதசாஹந்த” என்று சொல்லுகையால், பன்னிரண்டாவது தினத்தில் நாமகரணம் நடந்திருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. ஆனால், கூத்திரியர்கட்குப் பன்னிரண்டுநாட்கள் வரை சூதக முண்டென்று சுருதியும் பதின்முன்றாவதுநாளே நாமகரணஞ் செய்யல் வேண்டுமென்று ஸ்மிருதியுஞ் சொல்லுகையால், பதினொராம் நாள் கடந்தபின் பன்னிரண்டாம் நாளில் நாமகரணம் செய்தாரென்று சொல்லுவதுவிருத்தமாகுமென்றும், ஆகையால், இங்கு மூலத்தில் சொல்லியிருக்கும் “ஏகாதசாஹம்” என்பதற்கு லக்ஷமணன் பிறந்த பதினொன்றாம்நாள் என்றே பொருள்கொண்டு கணக்கிட வேண்டுமென்றும், அப்படியாயின போது, ஸ்ரீராமன் முதல்நாள் பிறந்தவனாகலால், அவன் பிறந்த தினம் முதற்கொண்டு பன்னிரண்டாவது தினமாகு மென்றும், ஆதலால் அது நடந்தபின் பதின்முன்றாவது தினத்தில் நாமகரணம் நடந்திருக்கு மென்றும் சிலர் வாதிக்கிறார்கள்.

“பின்னர், வஸிஷ்டமுனிவர் மகாத்மாவாகிய முத்தகுமாரனுக்கு ராமனென்றும், கைகேயியின் புதல்வனுக்குப் பரதனென்றும், ஸுமித்ராதேவியின் புதல்வர்களில் ஒருவனுக்கு லக்ஷமணனென்றும், மற்றொருவனுக்குச் சத்துருக்நென்றும் நாமங்கனையிட்டனர்.

“இப்படிப் பெயரிட்ட அம்மன்னவன் நாடுநகரங்களிலுள்ள அந்தணர் முதலிய அஃனவர்க்கும் நன்கு போஜனம் இடுவித்துப் பின்பு கணக்கின்றி ரத்னங்களையும் தனங்களையும் விசேஷமாகக் கொடுத்தனன். பின்பு புதல்வர்களுக்கு ஜாதகம் முதலிய கருமங்களணத்தும் அடைவே செய்வித்தனன்.

எனும் இவ்வாக்கிபங்களால், “முத்தகுமாரன் முதலிய நான்கு புத்திரர்கட்கும் குலகுருவாகிய வஸிஷ்டபகவான் நாமம் இட்டனர்” என்னும் வான்மீகியின் கூற்று வெளிப்பட்டது. இங்கு, வான்மீகிபகவான், புத்திரர் நால்வர்க்கும் விசேஷ அடைமொழிகள் கொடுத்ததாகப் புலப்படவில்லை. முத்தவனுக்கு மாத்திரம் “மஹாத்மா” என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

எனினும், கம்பநாட்டாழ்வார் பின்வரும் செய்யுட்களால் இச்செய்தியைக் குறிக்கின்றதைக்காண்க.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“இத்தகை மாநகர் நரறு நாளும்
சித்தமு றுங்களி யோடு சிறந்தே
தத்தமை யொன்று முணர்ந்தில தாவா
மேய்த்தவ மூம் விதிப்ப மதித்தான்.”

என்னும் இச்செய்யுள், “நகரமாந்தர்கள், இவ்வவதாரத்தைக் குறித்த மகிழ்ச்சியால் திளைத்து தத்தமையொன்றும் உணரா திருந்தன ரென்றும், இங்ஙனம் பன்னிரண்டுநாட்கள் கழியவே கேடாத உண்மைத் தவத்தினையுடைய வசிஷ்டன், அப்புதல் வர்க்கு முறையே நாமம் இட எண்ணினான்” என்றும் பொருள்கள் விதந்து நிற்கின்றன.

இச் செய்யுளில், “பன்னிரண்டு நாட்களும் கழிந்தபின் னரே நாமமிட்டனர்” என்பது கம்பரது கருத்தெனப் போத ருகின்றது. கம்பர் கருத்துப்படி கூத்திரியர்க்குப் பிரஸவ சூதகம் பன்னிரண்டு நாட்களென்பதும், இதனால் பதின்மூன்றும் நாளே கூத்திரியர்க்கு நாமகரணம் செய்ய வேற்றநாளென்பதைக் கம்பர் ஒப்புக்கொண்டு எழுதுகின்றார் என்பதும் தெரிகின்றன. ஸ்மருதியின் ஆபிப்பிராயமுமிதுவே யென்பதை முன்னர்க் காட்டினோர். வான்மீகிபகவான், மீகுந்த சந்தோஷமுடைய என்னும் விசேஷத்தை வஸிஷ்ட ருக்குக் கொடுத்தனர். கம்பர், தாவா மேய்த்தவன் (செடாத உண்மைத் தவமுடையான்) என்று குறிக்கிறார்.

இதனால், வான்மீகியின் குறிப்புப்படி, “வஸிஷ்டர் மிக்க சந்தோஷ சித்தராகவிருந்து அக்குழந்தைகட்கு நாமமிட்டன” ரென்பதும், கம்பர் குறிப்புப்படி, “வஸிஷ்டர் தமது தவ புணர்ச்சியால் நினைத்து அக்குழந்தைகட்கு நாமமிட்டன” ரென்பதும் ஊறிக்கப்படுகின்றன.

கம்பர் தமது இக் கருத்தைக் குறிப்பவராகிப் பின்வரும் செய்யுட்கள் நான்கிலும், முறையே, மேய்ப்பொருளுக்கு என்

றும், ஒளியை யென்றும், விளங்கோளி என்றும், ஒளியா
லென்றும் குறிப்புக்களை யுணர்த்திச் சென்றிருத்தல் நோக்குக.

இராம கதையைக்கூறும், மற்றொரு புலவர்பெருமானாகிய,
மகா நாடகக்காரரும்,

“ராமஇதி அபிராமேண வபுஷா தஸ்ய சோதீதம்
நாமதேயம் துரு:சக்ரே ஜகத்ப்ரதம மங்குளம்.”

என்னும் சுலோகத்தால் இச்செய்தியை அழகுற விரித்திருக்
கிறார்.

இதன்பொருள்:—உலகுக்கு மங்கனத்தைத் (நித்ய சந்தோஷத்தைத்)
தரும் அக்குழந்தையின் சரீர தேஜஸ்வினால், குரு (வலிஷ்டர்)
ராம என்னும் அழகான பெயரினால் அக்குழந்தைக்கு நாமகரணம்
செய்தனர்” என்பதாம்.

இதனால் “தமது ஞானதிருஷ்டியின் வலிமையினால் பெரியோர்
குழந்தைகளின் சரீர தேஜோ விசேஷத்தை யனுசரித்து நாம
மிடுவர்” என்பது புலப்படுகின்றது.

இதனை யனுசரித்தே போலும், கம்பர், “அவதார
புருஷர்களாகிய இவர்கட்கு, ஞானிகளிற் சிறந்தவராகிய வலிஷ்
டர் தமது தவவலிகொண்டு, அக்குழந்தைகளின் சரீரதேஜோ
விசேஷங்களைத் துணைபற்றி யுகித்தறிந்து, நாமகரணஞ் செய்
தனர்” என்பதை குறிப்பாலுணர்த்துவான், தாவாமேய்த்
தவன் என்று குறித்திருக்கிறார் என்பது புலப்படுகின்றது.

இவ்விரு புலவரும் (கம்பரும் வான்மீகியும்) ஸ்ரீராமனாகிய
முத்தவனது பிறந்தநாளைக் கணக்கிட்டே நாமகரண நாள்
குறித்துள்ள தன்மையும் புலப்படுகின்றது.

இனி, “புத்திரர் நால்வர்க்கும் முறையே வலிஷ்டர்”
நாமகரணஞ் செய்தனர்” என்று கம்பர் சொல்லும் நான்கு
செய்யுட்களையும் எடுத்து ஆராய்வோம்.

“கராமலை யத்தளர் கைக்கரி யெய்த்தே
அராவணை யிற்றுயில் வோயென வந்நாள்
விராவி யளித்தருள் மெய்ப்பொரு ளுக்கே
இராம னெனப்பெய ரீந்தன னன்றே”

இதன் விரிவுரையை பாராய்க்கிப் பிரிவிற் றருவோம். இங்கு வேண்டியதைக் கூறுகிறோம்.

கம்பர், நான்கு குழங்கைகளையும் மெய்ப்பொருள் முதலிய சொற்றொடர்களால் பொருளென்றும் ஒளியென்றும் குறிக்கிறார்; அவருள் முதற் குமாரசனைப் மெய்ப் பொருள் என்னும் தொடராலும், மற்றை மூவரையும் ஒளி யென்னும் பதத்தாலும் குறிக்கிறார். இதனால், மெய்ப்பொருளாகிய பரம்பொருளே முதற்புத்திரனாகவும், அப்பரம்பொருளிற்கு ஒளிதரும்ஸாதனங்களே மற்றை மூன்றுபுத்திரராகவும் அவதரித்துள்ளார்கள்” என்பதைக் குறிக்கொண்டு, கவி, அச்சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பெய்துள்ளா ரென்பது புலப்படுகின்றது.

கம்பர், தம்காவியத்திற், பலவிடங்களிலும் பரம்பொருளைக் குறிக்கும்போது, ஸ்ரீராமனது பர தத்வத்தை நிர்ணயம்செய்யப்புகுமிடந்தோறும்—“யானையும் முதலையும்” என்னும் புராணக்கதையைக் குறித்திருப்பது நன்கு கவனிக்கத் தக்கது. விராதன் துதியிலும் ஹநும ராவண ஸம்வாதத்திலும் விபீஷண ராவண ஸம்வாதத்திலும் பிற விடங்களிலும் இவ்வுண்மை புலப்படுகின்றது. இங்கும், “கரா மலையத்தளர் கைக்கரி யெய்த்தே, அரா அணையில் துயில் வோய்!” என, அந்நாள், விராவி அளித்தருள்” என்னும் சொற்றொடர்களால், “முதலையானது பிடிக்கத் தளர்ந்த யானையானது வருந்தி, ஆதிசேஷ சயனா! என்று அழைக்கவே, அக்காலத்தில் உடனே வந்து அதனைக் காப்பாற்றிய” பரதத்வப் பொருளாகிய அக்குழந்தைக்கு இராமன் எனப் பெயர் (வஷிஷ்டர்) இட்டனர். என்னும் பொருள் கிடைக்கின்றது.

இதனால், “சேதன அசேதனங்கட்கும் சர அசரங்கட்
கும் ஸதா க்ஷேமத்தைத் தந்துகொண்டிருக்கும் தன்மை அப்
பரம்பொருளிற் குரியதென்றும், அதுவே இக்குழந்தையாகப்
பிறந்திருக்கிறதென்றும் எண்ணி, அக்குழந்தைக்கு, “பாவ
ருக்கும் ஆஹ்லாதத்தைத் (சந்தோஷத்தைத்) தரக்கூடியவன்”
என்று பொருள் தரக்கூடிய இராமன் என்னும் பெயரை ஈந்த
னன் வஸிஷ்டன்” என்கிறார். இது முன்னம் காட்டிய நாடக
நூலின் சுலோகப் பொருளை விரித்து நிற்பதைக் காண்க. இக்
குழந்தையை மெய்ப்பொருள் என்று கவி கூறியிருக்கின்றமை
கண்டு தெளிக.

இங்ஙனம், குழந்தைகளின் ஒளியையும் (தேஜஸையும்)
பிறப்புக் காலத்தையும் ஊழித்தறிந்து பெயரிட வேண்டி
யிருத்தலின், அதனை முன்னர்க் குறிப்பானுணர்த்துவான்,
வஸிஷ்டரை “தாவா மெய்த்தவன்” என்று விசேஷித்துக்
கூறியிருக்கிறார்போலும்.

“காதல முற்றொளிர் நெல்லி கடுப்ப
விரதம றைப்பொருள் மெய்ந்நெறி கண்ட
வரதனு தித்திட மற்றைய வொளியைப்
பரதனெ னப்பெயர் பன்னின னன்றே.”

இச்செய்யுள், இரண்டாவது புதல்வனுக்கு நாமம் இட்ட
பெருமையைக் குறிக்கின்றது. இதன் விரிவுரையையும்
ஆராய்ச்சிப் பிரிவிற் றருவோம்.

பரதன் என்னும் சொல்லுக்குப் “பரிப்பவன்” என்பது
பொருள். இச்செய்யுளில் கவி, பரதனது குணங்களை நன்கு
விதந்து ஒதியிருக்கின்றாரென்பது விளங்குகின்றது. இக்குழந்
தையாகிய பரதன், “விரதாதிகளையும் வேதாதி நூல்களின்
பொருள்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியெனக் கண்டுள்
ளான் என்பதை முற்கூட்டியே அறிய வுணர்த்தியிருக்கின்றார்;
இப்பொருள் இச்செய்யுளின் மூன்றடியானும் விளங்குகின்றது.
இதனுள், “விரத மெய்ந்நெறி கண்ட” என்னுங் குறிப்பால்,
பரதனது பக்தியின் உயர்வும், “மறைப்பொருள் மெய்ந்நெறி

கண்ட” என்னும் குறிப்பால், பரதனது ஞானத்தின் உயர்வும் நன்கு விளங்குகின்றன. பரதன் மிகுந்த ஸத்வநிஷ்ட நென்பதும், இப்பரதன் உலகம் நன்கு போற்றும் தொழி லுடையனாவா நென்பதும், இச்செய்யுட் குறிப்பினாலேயே ஊழித்துணர இடமிருக்கின்றது. இக்கருத்தையே கவி, பின்னர்ப் பரதனது கதை நிகழ்ச்சிகளில் தக்க உபமானங்களில் விளங்க விளக்கிப்போவதைக் காணலாம். ஆங்குக் கண்டு தெளிக. மற்றும், “வரதன்” என்னும் ஓர் குறிப்பையும், கவி இப்பரதனுக்கு விசேடணமாக அமைத்துத் தந்திருக்கிறார்.

இப்பதம், “ஸர்வ விதத்தாலும் தனக்கே யுரியதாகக் கிடைத்ததொரு அகண்ட பூமண்டல ராஜ்யச் செல்வத்தையும் அதன் ஆதிபத்தியத்தையும், தமையனிருக்கத் தம்பி பெறுவது தீவினையாகுமெனத் தள்ளி, யப்பெரியாருக்கே யவை எவ்வாற்றானும் உரியதெனத்தேறி, அவரிருக்கு மிடத்துக்குப் பயணம் செய்து சென்று, அவற்றை யீந்ததாகிய வரத்தன்மையை” நன்கு சூசிப்பிக்கின்றதன்றோ? விரிக்கிற பெருகும். ஆராய்ச்சிப் பிரிவிற் காண்க. இக்குழந்தையைக் கவி, ஒளி என்னும் சொல்லாற் குறித்தமை வுணர்க.

“உலக்குனர் வஞ்சக ரும்பரு முய்ந்தார்
நிலக்கொடியுந்துயர் நீத்தன ளிந்த
விலக்கரு மொய்ம்பின் விளங்கொளி நாமம்
இலக்குவ னென்ன விசைத்தன னன்றே.”

இச்செய்யுள், அடுத்த புத்திரனாகிய இலக்குவனுக்கு நாம மிட்டமை குறிக்கின்றது. லக்ஷ்மணன் என்னும் சொல் தமிழில் இலக்குவன் என்று வழக்கத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. “லக்ஷ்மணன்” என்பதற்கு லக்ஷ்மி ஸம்பத்தியை யுடையவன் என்பது பொருள்; இவனுக்கு, ஸ்ரீ ராமபிரானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதே உரிய லக்ஷ்மி ஸம்பத்தியாகும் என்பர்.

இச்செய்யுளில், “வஞ்சகர் உலக்குனர்”, “உம்பரும் உய்ந்தார்”, “நிலக்கொடியும் துயர்நீத்தனள்” என்னுங் குறிப்புகள், இலக்குவனது சரித்திரக் குறிப்பைக் காட்டி நிற

கின்றன. என்னை? அரக்கரது அழிவும், தேவர்களது வாழ்வும், பூமியின் துன்ப வொழிவும் இலக்குவனது பேராற்றல் காரணமாகத் தோன்றின வென்பது சரித்திர நிகழ்ச்சி. தேவர் கோனுக் குண்டான துன்பமும் அவமானமும், இந்திரஜித் என்னும் இராவண குமாரனாலாதலின், அவனைக் கொன்றழிக்கும் திறலுடன் பிறந்த இலக்குவனது தன்மையை முன்னர்க் கூட்டியே, கவி, மேற்குறித்த முத்தொடர்களால் அறிவித் திருக்கிறார் என்க. மூன்றாமடியினுள்ள “விலக்கு அருமொய்ம்பின்” என்னும் தொடர் அப்பொருளை வற்புறுத்தி இலக்குவனது ஆற்றலையும், யுணர்த்தி நிற்கின்றதன்றோ? இக்குழந்தையையும், கவி ஒளி என்னும் குறிப்பால் அழைத்துள்ளமையறிக.

“முத்துருக் கொண்டு செம்முளரி யலர்ந்தால்
ஒத்திருக் கும்மெழி லுடையவிவ் வொளியால்
எத்திருக் குங்கெடு மென்பதை யெண்ணச்
சத்துருக் கன்னெனச் சாத்தின னுமம்.”

இச்செய்யுள், நான்காவது புதல்வனாகிய சத்துருக்கனுக்கு நாமமிட்டமையைக் குறிக்கின்றது. சத்ருக்னன் என்னும் வடமொழிப் பெயர், தமிழில் சத்துருக்கன் என்னும் சொல்லால் அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. சத்ருக்னன் என்றால், சத்துருக்களை யழிப்பவன் என்பது பொருள். இப்பெயரே இவனது பேராற்றலை யுணர்த்தி நிற்கின்றது; அன்றியும், “சத்ருக்னோ நித்ய சத்ருக்ந:” என்று பெரியார் பணித்திருக்கிறார். அதாவது, சத்ருக்னன் நித்திய சத்துருக்களை யழிப்பவன் என்பது பொருள். அநித்ய சத்துருக்களாகிய அரக்கர் முதலான பகைவரையேயன்றி, நித்ய சத்ருக்களாகிய இந்திரியாதிகளையும் அழிக்க வல்லவன் என்பது இதனது திரண்ட கருத்தாகும். இது சரித்திர நிகழ்ச்சியிற் காண்கிறோம்; இவ்வரிய விரிவுரைகளை யாராய்ச்சிப் பிரிவில் எடுத்துக்கொள்வோம்.

இச்செய்யுளின் முதலிரண்டு அடிகளும் இக்குழந்தையின் தேக வடிவையும், மூன்றாமடி தேகியாகிய ஆன்மாவின் பக்கு

வத்தையும் காட்டி நிற்கின்றன. சத்ருக்கன் வெண்ணிற முடையா நென்பதைக் கவி சூசிப்பிக்கின்றார். இந்நிற வண்மையைப் பலவிடங்களில் எடுத்துக் கூறியுமிருக்கிறார். மூன்று மடியிலுள்ள, “ எத்திருக் குங்கெடும் ” என்னும் குறிப்பு, “ நித்ய சத்ருக்கன்: ” என்று பெரியார் பணித்ததை வலியுறுத்திக்கொண்டு நிற்கின்றது காண்க. நித்ய சத்ருக்களாவன பஞ்சேந்திரியங்கள் ; ஏற்ப இவ்வடியிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ள ‘ திருக்கு ’ என்பதற்கு அஞ்ஞானம் என்பது பொருளாகலின், பஞ்சேந்திரியங்களின் காரியமாகிய அஞ்ஞானத்தைக் கவி குறித்து, அது இக்குழந்தையாற் “ கெடு ” மென்பதை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்போலும். இவ்வுண்மையை வலிஷ்ட முனிவர் அறிந்தே, இப்பெயரை யக்குழந்தைக்கு இட்டனரென்பார், “ என்பதை யெண்ணுச் சாத்தினன் நாமம் ” என்று குறிக்கிறார். இக்குழந்தையையும் ஒளி யென்னும் பெயரால், கவி அழைத்துள்ளமை யறிக.

இனி, குழந்தைகளின் வளர்ப்பு கல்வி பயிறல் பாலப்பருவம் இவற்றை யாராய்வோமாக.

வளர்ப்பு.

வான்மீகீபகவான்.

“ அக்குமாரர்களில் மூத்தவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் துவஜம் போலத் தனது வம்சத்தை விளங்கச்செய்து தகப்பனுக்கு மிகவும் ஆனந்தத்தை விளைவித்துக்கொண்டு பிரமதேவன்பேர ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் பிரியனாக இருந்தான். ”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இதே விஷயத்தைப் பின்வருஞ் செய்யுளால் அழகுபட உரைத்திருக்கிறார்.

“காவிய மொளிர்தரு கமலமு மெனவே
ஒவிய வெழிலுடை யொருவனை யலதோர்
ஆவியு முடலமு மீலநேன வருளின்
மேவின் னுலகுடை வேந்தர்தம் வேந்தன்.”

இதன் பொருள்:—நீலோத்பல மலரையும் செந்தாமரை மலரையும் ஒத்திருக்கின்றான் என்று சொல்லும்படி சித்திர உருவனை ஒப்பற்ற புநீராமபிரானையல்லாமல், (உலகில்) ஒருயிரும் உடலமும் இல்லையென் றெண்ணித் தசரதச் சக்கரவர்த்தி, அருளொடு நிறைந்திருந்தனன் என்பதாம். இதனுடன் நிறுத்தாமல் கம்பர், பின்வருஞ் செய்யுளால் அக்குமாரர்களது வளர்ச்சியையும் நன்கு குறித்திருப்பது காண்க.

“அமிர்தகு குதலையொ டணிநடை பயிலா
திமிரம் தறவரு தினகர னெனவும்
தமரம் துடன்வளர் சதுமறை யெனவும்
குமார்கள் நிலமகள் குறைவற வளர்நாள்.”

இதன் பொருள்:—“இவ்வரசிளங் குமார்கள் நால்வரும், அமிர்தம் சிந்துகின்ற மழலைச் சொற்களுடன் அழகாகிய நடையைக் கற்று, இருள் நீங்க உதிக்கின்ற சூரியன்போலவும், ஸ்வாங்களின் ஒலியோடு வளர்கின்ற சதுர்மறையெனவும் பூமி தேவியினுடைய குறைவெல்லாம் நீங்கும்படியாக வளர்கின்ற நாளில்” என்பதாம். இச்செய்யுளால், “அக்குமாரர்களின் வளர்ச்சியைத் தெரிவிக்க வேண்டிய முறையில், அதிகமாக வளர்த்துச் செல்லாமல் கவி சுருக்கமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்” என்பது தெரிகின்றது.

கல்வி பயிற்ல்.

வான்மீகபகவான்.

“அக்குமாரர்கள் அனைவரும் வேதங்களைக் கற்று, தநூர் வேதத்திலும் வல்லமைபெற்று, சூரத்தன்மை பொருந்தி, உலகங் கட்து நன்மையைச் செய்வதில் விருப்பங்கொண்டு, வேதத்தின் பொருளனைத்தும் அறிந்தமையால் ஞானம் அமைந்து, ஞானத்தி னைப் பிறக்கும் நற்குணங்கள் அனைத்தும் நிறைந்து விளங்கி யிருந்தனர்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“சவுளமொ பெநயம் விதிமுறை தருகுந்
றிவளவ தெனவொரு சராபிறி தில்வா
உவள்தரு மறையினொ டொழிவறு கலையும்
தவன்மதி புனையா னிகர்முனி தரவே.”

இச்செய்யுள், குமாரர்கள் நால்வரும் வேதம் முதலியன பயின்றதைச் சொல்லுகின்றது. இதன்பொருள்:—“சௌளச் சடங்கையும் உபநயனச் சடங்கையும் வேதவிதியின் முறையாக செய்யப்பெற்று, இவ்வளவினையுடையதென்று ஒரு கரை சொல்ல முடியாது விளங்குகின்ற வேதங்களுடன் நீக்கமில்லாத மற்றைக் கலைகளாகிய ஆறு அங்கங்களையும் வெள்ளிய சந்திரனை யணிந்த சிவபிரானுக்குச் சமானமாகிய வஸிஷ்ட முனிவன் கற்பித்துக் கொடுக்கவே” என்பதாம்.

இச்செய்யுளில், கம்பர், அக்குமாரர்கட்கு, சௌளச்சடங்காகிய மயிர் வினையும், உபநயனச் சடங்காகிய முப்புரி நூலணி வினையும் நடந்ததென விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டியே சென்றிருக்கிறார். அன்றியும், வேதம் முதலிய கலைகளை வஸிஷ்ட முனிவரே கற்றுக்கொடுத்ததாகவும் விளக்கமாகச் சொல்லுகிறார். வான்மீகி இவற்றை யுகித்துணர வைத்திருக்கிறார் போலும்.

இன்னும் இக்கலை விஷயமாகவே, பின்னரும் இருபுலவர்களும் விரித்துச் செல்கின்றமை காண்க.

வான்மீகிபகவான்.

“மேலும், இராமன், “ஆனையேற்றத்திலும் குதிரையேற்றத்திலும் யுத்தங்களில் தக்கபடி தேரை நடத்துவதிலும் இவனைப் போல் ஒருவருமில்லை யென்னும்படியாக” வல்லமை யமைந்து வில் வித்தையில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்று, பிதாவினது சுச்ருஷையில் மிக்க விருப்பங்கொண்டு விளங்கினன்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

‘ யானையு மிரதமு மிவுளியு முதலா
ஏனைய பிறவுமவ் வியல்பினி னடையுந்
றானுறு படைபல சிலையொடு பயிலா
வானவர் தனிமுதல் கிலையொடு வளர. ’’

இதன் பொருள்:—“ தேவர்கட்கெல்லாம் ஒப்பற்ற முதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், தன் தம்பிமாருடன்கூடி, யானையேற்றம் தேரேற்றம் குதிரையேற்றம் முதன்மையாகக்கொண்டு, மற்றைக் கலைகளையும் அவ்வவற்றிற்குரிய முறைப்படி கற்பிக்கப்பெற்றுப் பகைவரது மாமிசம் பொருந்துதற்குரிய அநேக ஆயுதக் கலைகளையும் வில்வித்தையுடன் பழகி வளர்ந்துகொண்டிருக்கவே ” என்பதாம்.

இவற்றுள், வான்மீகி பகவான் குறிப்பில், “ யானையேற்றம் முதலிய எல்லாக் கலைகளையும் ஸ்ரீராமபிரானே தனக்கு நிகர் யாருமில்லை யென்று யாவரும் புகழும்படியாகக் கற்றிருந்தான் ” என்பது வெளிப்படையாகவும், “ மற்றைய மூவரும் கற்றார் ” என்பது குறிப்பாகவும் உணர்ந்து கொள்ளும்படியாக அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன; ஆனால், கம்பரது குறிப்பிலோ, “ ஸ்ரீராமபிரான் தம்பிமாருடன் அவற்றைக் கற்றுளார் ” என்பது வெளிப்படையாக வுணரும்படி யமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

வான்மீகி குறிப்பில், “ ஸ்ரீராமபிரான், பிதாவினது சுச்ருஷையில் மிகவும் விருப்பங்கொண்டு விளங்கினான் ” என்னும் அரிய விஷயம் காணப்படுகின்றது; இவ்வரிய விஷயம் கம்பரது குறிப்பில் காணப்படவில்லை. இவ்விஷயம், ஒரு ஸத்புத்திரனது கடமையை நன்கு வெளிப்படுத்துவதென்று; பித்ருவாகிய பரிபாலனத்தையும் பித்ரு சுச்ருஷையையும் பிதாவின் உத்தரகிரியைகளையும் செய்யக் கடமைப்பட்டவன் ஒரு ஸத்புத்ரனென்பது தர்மசாஸ்திர விதியாகும். ஸ்ரீராம சரித்திரம் ஒரு ஸத்புத்ர தர்மத்தைக் காட்டவந்த சரித்திரமாகவின், அக்

குணங்கள் அப்புத்திர னிடத்திலிருத்தல் அவசியமாகும். அதுபற்றியே, வான்மீகி பகவான், அங்ஙனம் வெளிப்படையாகப் புகழ்தோன்றக் குறித்தனர்போலும்.

கம்பர், ஸ்ரீ ராம சரித்திரத்தில் பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் விளங்குகின்றதே யொழிப பிதாவினுடைப உத்தர கார்யத்தினுக்கு உரிய காலத்தில் கிரமப்படி செய்யும்படியாகப் பிதாவினது நிர்ப்பாண காலத்திற் சமீபத்திலிருத்தற்கு மியலாதவாறு நிகழ்ச்சி வாய்ந்திருப்பதாலும், பாலப்பருவத்தில் சக்கரவர்த்தி திருமகனாக மிகமேம்பாட்டுடன் வளர்ந்திருந்தமையாலும், பிதாவும் சக்கரவர்த்திமேம்பாட்டுடன் இருந்தமையாலும், பிதாவின் சுச்ருஷையில் மிகுதியும் செலுத்தத் தருணம் வாய்க்கவில்லை பென்பதனை யுணர்த்த, அவ்வுயர் புகழ்க் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லாது விட்டனரோவென்று ஊஹித்தற்கிடமிருக்கின்றது.

இனி, புதல்வரின் பால பருவத்தைபற்றிப் பேசுவோம். இதனுள் பிராதாக்களின் ஒற்றுமை நயமும் காட்டப்படும்.

பாலப் பருவம்.

வான்மீகிபகவான்.

“லக்ஷ்மணன் ராமனுக்குப் பணிவிடைச் செய்கையாகிய செல்வத்தை மேன்மேலும் பெருகச்செய்துகொண்டிருந்தான். தனக்கு முத்தவனாகி, எல்லா உலகங்கட்கும் ஆனந்தத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருக்கும்வனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரானிடத்தில் பால்யம் முதலாக எக்காலத்திலும் மிக நேசங்கொண்டிருந்தான். மேலும், அச்செல்வம் நிறைந்த லக்ஷ்மணன், வாக்கு மனம் கருமம் என்றிவை மூன்றினாலும் தனது சரீரத்தைப் பாராமலே, ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு எவ்வித இஷ்டங்கனையும் செய்துகொண்டிருக்கும் தன்மையன். புருஷ உத்தமனாகிய அந்த ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு, தனது பிராணன்போன்ற—பின் பிறந்தவனாகிய லக்ஷ்மணனையன்றி, நித்திரையும் நேராது; தனது தாய் உயர்ந்த ஆகாரங்கொண்டு வந்து கொடுக்கினும், அதை லக்ஷ்மணன் யொழித்து நின்று தனியே புசிக்கமாட்டான். எட்டோதாகிலும் ஸ்ரீ ராமன் குதிரையின் மீதேறி வேட்டையாடப் போவானாகில், அப்போதே லக்ஷ்மணனும், ஓர் வில்லைத் தரித்துக் “கண்ண யிமை காப்பது” போல ஸ்ரீராமன் பின்னே டாதுகாத்துச் செல்வான்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இவற்றைச் சுருக்கிப் பின்வரும்.

“ஐயனு மிளவலு மணிநில மகடன்
செய்தவ முடைமைக டெரிதா நதியும்
மைதவழ் பொழில்களும் வாவியு மருவி
நெய்தழ லுறும்இழை யெனநீல தீர்வார்.”

என்னும் செய்யுளால் குறிக்கிறார். இதன் பொருள்:—
“ஸ்ரீராமபிரானும், இளையவனாகிய லக்ஷ்மணப் பெருமானும்
அழகிய பூமியின் செய்தவப் பயன்களுடைமை விளங்கும்படி
யாக நதிகளிலும் மேகந் தழுவுகின்ற சோலைகளிலும் தடாகங்க
ளிலும் (மற்று எங்கும்) சேர்ந்து, நெய்கின்ற குழலுடன்
பொருங்கிய நூலிழையைப்போல ஒரு இடத்தினின்று மற்ற
ஒரு இடத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே யிருப்பார்”
என்பதாம்.

இவற்றுள், வான்மீகபகவானது குறிப்பு விஸ்தாரமாகச்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; கம்பரது குறிப்போ சுருக்கிச்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வான்மீகபகவான், “லக்ஷ்மணன்
ஸ்ரீராமபிரானுக்கு எவ்விதத்திலும் எப்போதும் எக்காரியத்தி
லும் உற்ற துணையாக உடனிருந்து உதவி புரிந்துகொண்டே
யிருப்பான் என்பதையும், இராமனுக்கு லக்ஷ்மணன் சமீபத்தி
வில்லாதபோது, சிற்றுணாக்கூட செல்லமாட்டாது என்பதை
யும் விஸ்தரித்துச் காட்டி, அவ்விருவரது சகோதர ஒற்றுமை
யை விளக்கிப் போயிருக்கின்றார். கம்பர், அங்ஙனம் விவ
ரித்து எழுதாமல், ஸ்ரீராமனும் இலக்குவனும் எந்நேரமும்
எக்காரியத்திலும் இணைபிரியாதிருப்பார் என்னும் விஷயத்தை,
“நெய்குழல் உறும்இழை” என்னும் உபமானத்தில் வைத்து
விளக்கி, மற்றவை ஊழறித்துணர் வைத்திருக்கிறார். வான்மீக
பகவான், “கண்ணை யிமைகாப்பது” என்னும் உவமை
யால், இலக்குவனது பிராதூர் சுச்சுருஷையை நன்கு போற்றிச்
சொல்கின்றார்.

இவ்விருவர் போலவே, பரத சத்ருக்கினர்களும் இணை பிரியாதிருந்தனர் என்னும் விஷயத்தை யிருபுலவரும் கூறிச் செல்கின்றார்கள்.

வான்மீகிபகவான்.

“ அப்படியே, பரதனுக்குச் சத்ருக்கன் பிராணனைக் காட்டிலும் மிகப் பிரியமாக இருந்தான் ; அந்த சத்ருக்கனிடத்துப் பரதனும் அளவற்ற பிரீதி யமைந்திருந்தான். ”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ பரதனு மிளவலு மொருநொடி பகிரா
திரதமு மிவளியு மிவரினு மறைதூல்
உரைதரு பொழுதினு மொழிகில ளேனையாள்
வரதனு மிளவலு மெனமரு வினரே. ”

என்னும் செய்யுளால் குறிக்கிறார். இதன் பொருள்:—
“ பரதனும் தம்பியாகிய சத்துருக்கனும் ஒரு நொடிப்பொழுதாயினும் பிரியாமலிருந்து, தேரின்மீதும் குதிரையின்மீதும் ஏறினாலும், வேத சாஸ்திரங்களை ஒதுங்காலத்திலும் நீங்காதவர்களாக, என்னை யாட்கொண்ட ரக்ஷகனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரானும் இனைய பெருமானும் போலவே கூடியிருந்தார்கள் ” என்பதாம்.

இவற்றுள், வான்மீகி குறித்துச் சென்ற அப்படியே என்னுங் குறிப்பைக் கம்பநாட்டாழ்வார், “ எனையாள் வரதனும் இளவலும் என மருவினரே என்னும் வாக்கியத்தால் விளக்கிச் செல்கின்றார். இதில், “ எனையாள் ” என்னும் தொடர் கம்பநாட்டாழ்வாரது ராமபக்தியைத் தெளிய உணர்த்தி நிற்கின்றது காண்க.

மேலும், கம்பநாட்டாழ்வார், பின்வரும் சில உண்மைகளைக் குறித்துச் செல்கின்றார் ; இவை, வான்மீகத்திற் காணப்பட வில்லை. அவை வருமாறு:—

“வீரரும் இளைஞரும் விரிபொழில் களின்வாய்
நாமோ நேறதரு முனிவர ரிடைபேய்ச்.
சோர்பொழு தணிநகர் துறுகுவ ரெதிர்வார்
கார்வர வலர்பயிர் பொருவுவர் களியால்.”

“எதிர்வரு மவர்களை யெமையுடை யிறைவன்
முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமல ரொளிரா
எதுவினை யிடரிலை யினிதினு மனையும்
மதிதரு குமரரும் வலியர்கொ லெனவே.”

என்னும் இரண்டு செய்யுட்களால் அவைவிளங்குகின்றன. இவற்றின் பொருள்:—“வீரர்களாகிய இராம பரதர்களும் இளையவர்களாகிய இலக்குவ சத்ருக்களும், விரிந்த சோலைகளினிடத்துக் கருணையுடன் வசித்துக் கொண்டிருக்கிற முனிசிரேஷ்டரிடம் சென்று, சாயங்கால வேளையில் அழகாக நகருக்குத் திரும்புவார்கள்; அப்போது, இவர்களைக் காண்போர், மேகம் வரக்கண்ட மலர்ச்சியுடைய பயிர்கள் போன்றிருப்பார்” என்பதும், “அப்படி எதிர்ப்படுகின்ற அவர்களைப் பார்த்து, எம்மை படிமையாகவுடைய இறைவன் ஸ்ரீராமபிரான், மிக்க கருணைபால் முகமலர்ச்சி காட்டி, “உங்கட்கு எம்மால் ஆகவேண்டியதென்ன? யாதொரு துன்பமுமில்லையே? உங்கள் மனைவியும் புத்தியுள்ள புத்ரரும் இனிமையுடன் வலிமையுடையவராக இருக்கின்றார்களா?” என்று கேட்பார்” என்பதுமாம். இது, ஒரு உயர்ந்த சக்கரவர்த்தி திருமகனுக்கு—அதிலும் ஒரு அவதார புருஷர்க்கு, இருத்தல் அவசியமன்றோ? இச்செய்யுளிலும், கம்பர், “எமையுடைய இறைவன்” என்னும் தொடரால் தமது பக்தியின் மேம்பாட்டைத் தெரிவித்திருப்பது காண்க.

இன்னும், இப்புதல்வரைப் பெற்றிருந்தமையாலும், அப்புதல்வர் கல்வி கேள்விகளும் மதியூகங்களும் சீரும் சிறப்பும் பேரும் புகழும் பெற்றிருந்தமையாலும், தசரத சக்கரவர்த்தி களிப்படைந் திருந்தனன் என்று வான்மீகியும், பிரஜைகளும் இளைஞரும், தமக்குப் புகழையும் வணக்கத்தையும் தந்து

கொண்டிருக்க ஸ்ரீராமபிரான் களித்திருந்தனர் என்று கம்பரும் முடிவாகக் குறித்திருக்கிறார்கள்.

வான்மீகிபகவான்.

“ இங்ஙனம் மஹா டாக்கியசாலிகளாய்த் தனக்கு மிக்க அன்டர்களாகிய புதல்வர் நால்வரையும்பெற்ற அத்தசரத சக்கர வர்த்தி, நான்கு திக்பாலர்களையுங் கொண்டு பிரபுவாகிய பிரமதேவன் ஆனந்தப்படுவதுபோல் மிக்க ஆனந்தமடைந்திருந்தான். அவர்கள் வயது வந்தபோது சாஸ்திரங்களைல்லா மறிந்து, ஸகல குணங்களும் நிரம்பி, சிறந்த ஞானமுடையவர்களென்று புகழப்பெற்று, லௌகிகமான காரியங்க ளவணத்திலும் மிகுந்த மதியுற்று மகிமை யெல்லா மமைந்து மிகுந்த தேஜஸுடன் வளர்ந்துநிற்கக் கண்டு, தசரதன், தனக்குப் பிரமலோகாதிபத்யம் கிடைத்ததுபோல, ஆனந்த மடைந்திருந்தான். ”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ இப்பரி சணிக நுறையும் யாவரும்
மெய்ப்புகழ் புனைதர இளைய வீரர்கள்
தப்பற அடிநிழல் தழுவி யேத்துற
முப்பரம் பொருளுக்த முதல்வன் வைதறும். ”

இதன்பொருள்:—“ இங்ஙனம் அழகிய நகரத்து ஜனங்கள் உண்மையாகிய புகழை போதவும், இளையவர் மூவரும் தவறாது பாதம் வணங்கித் துதிக்கவும், மும்மூர்த்தி முதல்வனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரான் பெருமையுட னிருந்தார். ” இதில், முப்பரம் பொருளுக்கு முதல்வன் ” என்னும் தொடரை யாராய்க.

விசுவாமித்திர தசரத சம்வாதம்.

இனி, ஆரம்பிக்க வேண்டிய விஷயமானது, லோகைக நாதனை ஸ்ரீபரந்தாமனின் அவதார மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ராம பிரானது, அவதார காரியமாகிய, துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரி பாலன காரியத்துக்கு அடி கோலுகையாகும். இந்த அவதார சரித்திரத்தில் ஒரு நிக்ரஹமும் ஒரு பரி பாலனமும் அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்து வந்திருத்தலைக் காண்

கிறோம். முதலில் தாடகை யென்னும் ராக்ஷஸியின் வதமும் தாடகையர்களாகிய சுபாகு மாரீசர்களின் வதங்களுமான துஷ்ட நிக்ரஹமும், விசுவாமித்ர யாகஸம்ரக்ஷணமாகிய சிஷ்ட பரிபாலனமும் சொல்லப்படுகின்றன. இக்காரியங்களுக்குப் பூர்வாங்கமானதுதான், விசுவாமித்ரருக்கும் தசரத மன்னற்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகும். இந்த ஸம்வாதம் ஸ்ரீராமபிரானது பராக்கிரம விஷயத்தையும் அவரது ராக்ஷஸவத ஸாமர்த்திய விஷயத்தையும்பற்றி நிகழ்த்தப்பட்டதொன்று; ஸ்ரீ ராம பிரானிடம் பரம்பொருளின் சக்தியம்சமிருப்பதைப் பக்தியாலும் ஞானத்தாலு முணர்ந்த விசுவாமித்ரன், “ஸ்ரீராமனே, மகாத்மாவென்றும் ஸத்யபராச்ரமி யென்றும் நான் அறிகின்றேனென்றும், இதனை மஹாதேஜஸ்வியாகிய வஸிஷ்டரும் அறிவாரென்றும், இங்குள்ள தபோநிஷ்டர்களாகிய முனிவர்களும் அறிவார்களென்றும்” சொல்லி வாதிக்கின்றார்; தசரத சக்கரவர்த்தியோவெனில், தனது தபோ பலனாகவும் யாகபலனாகவும் பிறந்துள்ள ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் குழந்தை யம்சமாகிய ஸௌகுமார்ய மிருப்பதை யன்பினு லுறுதியாகக் கண்டு, “இந்த எனது இராமன், பதினாறு வயதுக்குக் குறைந்தவனாக இருக்கின்றானாகலின் எதிரியுடன் நின்று யுத்தம் செய்யக் கூடிய படையூற்றமில்லாதவனென்றும், செந்தாமரைக் கண்ணாக இருக்கின்றானாகலின், அர்த்த ராத்திரியில் ஸஞ்சரிக்குமியல்புடைய நிசிசர்களாகிய ராக்ஷஸரிடம் நின்று போர்புரியச் சக்தி வாய்க்கப்பெறாத சிறியவனாக இருக்கின்றனென்றும்” சொல்லி வாதிக்கின்றான். பிறகு, வஸிஷ்டர் ஸமாதானம் செய்து விசுவாமித்திரர் பின்னே ஸ்ரீராமனை யிலக்குவனுடன் கூட்டி யனுப்புகிறார்கள் என்பது நிகழ்ச்சி.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கம்பநாட்டாழ்வார், “கையடைப் படலம்” எனப் பெயரிட்டதொரு தனிப்படலத்திற் கூறிச் செல்கிறார்; வான்மீகபகவான் இந்நிகழ்ச்சியை ஐந்து ஸர்க்கங்களாற் குறித்துப்போகிறார். அதாவது பதினெட்டாவது ஸர்க்கத்தின் பிற்பகுதியிலிருந்து, இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முடியக் கூறுகிறார். பதினெட்டாவது ஸர்க்கத்தில், விசுவா

மித்திரர் வருகையும் அவரைத் தசரத மன்னன் உபசரித்துப் புகழ்ந்தமையும் கூறியிருக்கின்றார். இந்நிகழ்ச்சியை, வான்மீகி பகவான், “ தசரத மன்னன், குமாரர்களின் வளர்ச்சியையும் கல்வி கேள்விகளிற் றேர்ச்சியையுங் கண்டு மகிழ்ந்து, அவர்களது விவாஹ காரியத்தைப்பற்றிப் புரோஹிதருடன் ஆலோசித்துக்கொண் டிருந்தானென்றும், அவ்வமயத்தில்தான் விசுவாமித்திரர் வந்து சேர்ந்தாரென்றும் ” சொல்லியாரம்பிக்கின்றார் ; கம்பர் ஆரம்பித்திருப்பது வேறு மாதிரியாக விருக்கின்றது. விரித்துச் செல்வோமாக.

விசுவாமித்திரர் வருகை.

வான்மீகிபகவான்.

“ பின்பு, தசரதனும் குமாரர்கட்கு அவ்வக்காலங்களிற் செய்ய வேண்டிய செயல்களை நன்கு அறிந்தவனாகையால், அவர்கட்கு விவாஹத்துக்குத் தக்க வயதுவரக்கண்டு அவர்களுடைய விவாஹத்தைப் பற்றிப் புரோஹிதருடனும் சுற்றத்தாருடனும் கூடி ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தனன். உச்சமயம், சிறந்த தவ மசிமை டொருந்திய விசுவாமித்திர முனிவர், அரசனைக் காணக் கருதி, அவ்விடம் வந்தனர். ”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ கற்பக விருக்ஷங்களையுடைய சுவர்க்க நாட்டிலுள்ள அமராவதி யென்னும் நல்ல நகரத்தில் வாழும் தேவர்களெல்லோரும் வந்து பொருந்துதற்கு சந்தேஹிக்கிற, மனத்தினால் நினைப்பதற்கும் அரிதானதும் சுவர்க்கம் வரையிலு முயர்ந்தது மாகிய ஒரு ரத்நாலங்கார மண்டபத்தில் விளங்கும்படி சேர்த்திருந்தான் ; அங்கு, பரிசுத்தமான மெல்லிய சிங்காதனத்தில் விளங்கி வீற்றிருந்த சக்கரவர்த்தியை, ஆகாய வீதியிற் ஸஞ்சரிக்கின்ற தேவ சாரணர்கள் நோக்கி, “ தங்கள் நாயகனாகிய தேவேந்திரந்தானிவனோ ? ” எனச் சந்தேஹித்து, கண்களோராயிர மில்லையென் றறிந்து தாம் கொண்ட சந்தேஹத்தை

யொழித்தனர்.' இச்சமயம் விசுவாமித்திரர் வந்து தோன்றினார் என்கிறார்.

விசுவாமித்திரர் பெருமை.

விசுவாமித்திரர் பெருமையைக் குறித்து, இவ்விடத்தில் வான்மீகபகவான் ஒன்றுமே குறிக்கவில்லை; ஆனால், “என்னுடைய வரவை, மன்னவனுக்குத் தெரிவியுங்கள்” என்று வாயிற் காவலரைப் பார்த்து முனிவர் கூறினதாக மாத்திரம் குறித்திருக்கின்றார்; அது பின்வரும்.

வான்மீகபகவான்.

“விசுவாமித்திர முனிவர், அவ்வரசனைக் காணக்கூதி, அவ்விடத்திற்கு வந்து, வாயிற் காப்பவரை நோக்கி, ஓ! புருஷர்களே!! குசிக வம்சத்திற் பிறந்த காதி யென்பவரது புதல்வனாகிய விசுவாமித்திரன் வந்திருக்கின்றனென்று வேகமாய்ப் போய்ச் சொல்லுங்கள்” என்று சொன்னார். அவ்வாயிற் காவலரும், மனத்தில் பயமும் பரபரப்பும் நிறைய ஏவப்பட்டவர்களாய், அரசுநிருட்பிடத்திற்கு வேகமாகச் சென்று, இக்ஷுவாகு குலதிலகனாகிய மகாபாஜனுக்கு விசுவாமித்திரரது வரவைத் தெரிவித்தனர்.”

கம்பநாட்டாழ்வாரோ, இம்மாதிரி, விசுவாமித்திரர் வாயிற் காவலரிடம் தமது வரவை யரசற்குத் தெரிவிக்கும்படியாகச் சொன்ன விஷயத்தையும், அங்ஙனமே, அவர்கள் தெரிவித்த விஷயத்தையும் குறிக்கவில்லையாயினும், இக்காவியத்துக்கே இதுதான் விசுவாமித்திர முனிவரது முதற் பிரவேசமர்கையால், அவரது பெருமையைப் படிப்பவர்க்குத் தெரிவிப்பா னெடுத்துக்கொண்டு, அம்முனிவரது பெருமைகளில் மிக மேம்பட்டதாகிய, “திரிசங்குவுக்குச் சுவர்க்கத்தில் இடந்தரோம்” என்று தேவர்கள் மறுத்த காலையில் முனிவர் கோபித்து, சிருஷ்டி சக்தியை மேற்கொண்டு, தேவரோடு நான்முகனையும் வேறு உலகங்களையும் சிருஷ்டி செய்ய ஆரம்பித்த” அற்புதச் செய்கையைப் பின்வருஞ் செய்யுளாற் குறித்திருக்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“மடங்கல்போல் மொய்ம்பினுன் முன்னர் மன்னுயிர்
அடங்கலு முலகும்வே றமைத்துத் தேவரோ
டிடங்கொணுன் முகனையும் படைப்ப னீண்டெனத்
தொடங்கிய துனியுறு முனிவன் தோன்றினன்.”

இதன்பொருள்:—“சிங்க பலத்தையுடைய தசரத சக்கர
வர்த்திக் கெதிரில், “நிலைபெற்ற உயிர்களெல்லாவற்றையும்
அவைகட் குறைவிடமாகிய உலகங்களையும் வேறுகப் படைத்
துத் தேவர்களுடனே விசாலமான நான்கு முகங்களையுமுடைய
பிரமதேவனையும் இப்போதே படைப்பேன்” என்று தொடங்
கிய கோபமுடைய விசுவாமித்திர முனிவன் அவையில்
தோன்றினன்” என்பதாகும்.

இச்செய்யுளின் விரிவுரையை யாராய்ச்சிப் பிரிவிற் காண
லாகும்; அன்றியும், இவ்வரிய நிகழ்ச்சியை யுணர்த்தும் பிரி
வாகிய—கம்பர் வகுத்துக்கொண்ட—கையடைப் படலப்
பிரிவே, கம்ப ராமாயண ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் நன்கு எடுத்து
ஆராயப்பெறும்.

எதிர் கொள்ளல்.

விசுவாமித்திரரை எதிர் கொள்ளும் விஷயத்தில், இரு
புலவர்களும் ஒத்துச் செல்கின்றார்களென்பது தெற்றெனப்
புலப்படுகின்றது. என்னை?

வான்மீகீபகவான்.

“வாயிற் காப்பாளர் சொன்ன செய்தியைக் கேட்ட மன்ன
வனும் சந்தோஷம் மிகக்கொண்டு, புரோஹிதருடன் கூடி,
“தேவேந்திரன் பிரமதேவனை யெதிர்கொண்டு செல்வதுபோல்”
ஆவ்விசுவாமித்திரரை யெதிர்கொண்டு சென்றனன்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“வந்துமுனி யெய்துதலு மார்பிலணி யாரம்
அந்தரத லத்திரவி யஞ்சவொளி விஞ்சக்
கந்தமல ரிங்கடவு டன்தாவு காணும்
இந்திரனெ னக்கடிதெ முந்தடி பணிந்தான்”

இதன் பொருள்:—“ விசுவாமித்திர முனிவர் வந்து சேர்
தலும், (தசரத மன்னன்) மார்பில் ஷுணிந்த ரத்ந ஹாரமானது
ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற சூரியன் அஞ்சம்படி ஒளிமிகவே,
வாஸனே தங்கிய முலத்தாமரையில் வீற்றிருக்கிற பிரம
தேவனது வருகையைக் காணும் இந்திரனைப்போல
விரைவா யெழுந்திருந்து அந்த முனிவனது திருவடிகளிற்
பணிந்தனன்” என்பதாம்.

இவ்விரு புலவரது வாக்கியங்களிலும், இந்திகழ்ச்சியில்,
“பிரமதேவனைத் தேவேந்திரன் எதிர்கொண்டு செல்வது
போல மன்னனும் விசுவாமித்திர முனிவரை எதிர்சென்று
ஏற்றான்” என்னும் விஷயம் ஒத்து நின்றலை யறிக;
“முனிவரும், ப்ரஹ்மானம் இவ வாஸவ:” என்கிறார். இதில்,
இன்னொன்று நேயர்தம் நினைவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டி
யிருக்கின்றது. இங்கு விசுவாமித்திரரைப் பிரமனுக்கு ஒப்
பாகவும், தசரத மன்னனை யிந்திரனுக்கு ஒப்பாகவும் சொல்ல,
முற்கூட்டியே, கம்பர், இப்படலத்தின் முன்னிரண்டு செய்யுட்
களால், தசரத மன்னனை யிந்திர னனையானெனவும், ௩-ம் செய்
யுளால், விசுவாமித்திரரைப் பிரமதேவனது செயலில் வல்லவ
ரெனவும் தோன்றும்படி வெளிப்படுத்தியிருத்தல் காண்க.

உபசரித்தல்.

இந்திகழ்ச்சியை யெடுத்துக் காட்டவில் இரு புலவரும்
வெவ்வேறு வகை கூறிச் செல்கின்றார்கள்.

வான்மீகிபகவான்.

“பிறகு மன்னன், மிகுந்த ஒளிபொருந்தியவரும் விரதங்கள் அனைத்தும் குறைவின்றிச் செய்பவரும் மிகத் தவமுடையவருமாகிய அந்த விசுவாமித்திர மாமுனிவரைக் கண்டு, பெருங்களிப்பும் முக மலர்ச்சியுங் கொண்டு, அம்மஹர்ஷிக்குத் தமது புரோகிதராகிய வஸிஷ்ட மாமுனிவரால் ஆர்க்கியம் கொடுக்கச் செய்தான்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“பணிந்துமணி செற்றுபுகு யிற்றியவிர் பைம்பொன் அணிந்ததவி சிட்டதி நருத்தியொ டிருத்தி இணைந்தகம லச்சரண ருச்சீன்செய் துன்றே துணிந்ததென்வி னைத்தொடர்பெ னத்தொழுது சொல்லும்”.

இதற்குப் பொருள்:—“இவ்வாறு சக்கரவர்த்தி பணிந்து, மணிகளை நெருக்கிப் பதித்திருப்பதனால் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் பசும்பொன்னால் அலங்கரித்துச் செய்யப்பெற்ற ஆஸனமிட்டு, அதில், அம்முனிவரை அன்புடனிருக்கச்செய்து, அவரது இரண்டு தாமரை மலர்ப் பாதங்களையும் மலர்கள் கொண்டருச்சினை செய்து, “எனது வணைத்தொடர்புகள் இப்போதே துணிந்தன” என்று வணங்கிச்சொல்வானான்” என்பதாம்.

இவ்விஷயத்தில், வான்மீகி பகவான், “அம்முனிவரைத் தனது புரோகிதரைக்கொண்டு மன்னன் உபசரிக்கச் செய்தான்” என்று சொல்லியிருப்பதையும், கம்பநாட்டாழ்வார், “மன்னன் தானே வணங்கி யருச்சித்து உபசரித்தான்” என்று சொல்லியிருப்பதையும் நன்கு கவனிக்கவும்.

இருவரும் அளவளாவுதல்.

என்னும் இவ்விஷயமாக இரு புலவர்களும் மிக மாறுபடுகின்றார்கள். இந்திகழ்ச்சியில், வான்மீகி பகவான், “விச

வாமித்ர முனிவர், தசரதனைப் பார்த்து, கேடும் விசாரனை செய்து, பின்னர், நாடு நகரம் பிரஜைகளின் கேடமத்துக்குக் காரணமான ராஜ்ய பரிபாலன விஷயமாகவும் சில கேட்டனர்” என்பதனைக்குறிக்கின்றார். இதனைக் கம்பநாட்டாழ்வார் குறிக்கவே யில்லை. அன்றியும், “தசரத மன்னன், விசுவாமித்திரரிடம், தான் புத்திரர்களின் விவாஹ விஷயமாக ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தற்செயலாக அவரது நல்வரவேற்பட்டதென்னும் விஷயத்தைச் சொன்னான்” என்பதையும் வான்மீகி குறிக்கின்றார். கம்பநாட்டாழ்வார் இதனையும் குறிக்கவில்லை; இது முன்னரொரு நிகழ்ச்சியினாலேயே ஊஹிக்கத் தகுந்ததுதான். இவ்விபரங்களை முறையே யெடுத்துப் பேசுவோமாக.

வான்மீகி பகவான்.

“அவ்விசுவாமித்திர மாமுனிவரும் மன்னவனால் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லிய விதிப்படி கொடுக்கப்பெற்ற அர்க்கிபத்தைப் பெற்று, அவ்வரசனை நோக்கிக் குறைவற கேடும் விசாரித்தனர். விசுவாமித்திரர் தர்மங்களை யெல்லாம் நன்கறிந்த அங்ஙனமே நடப்பவராகையால், அரசனதுநாடு நகரம் பந்து பொக்கசம் முதலிய அணத்தையும் பற்றி விவரமாக நன்த விசாரிப்பதாக எடுத்துக்கொண்டு, “அரசனே! கேடமமா? நீ விரும்பின வணத்தும் நிறைவேறி வருகின்றனவா? பந்துக்களும் மித்திரர்களும் சுகமாயிருக்கிறார்களா? அடுத்த தேசத்தரசர் உனக்கு வணக்கம் புரிந்து வருகின்றார்களா? பகைவர் யாவரையும் வெற்றிகொண்டிருக்கின்றனவா? யாகம் முதலிய தேவ காரியங்களும் அதிதி பூஜை முதலிய மனித காரியங்களும் சரியாய் நடந்து வருகின்றனவா?” என்று கேட்டார்.

பின்னும் வான்மீகி பகவான்.

“அம்மாமுனிவர் வஸிஷ்ட ரிஷியைக் கிட்டிச் சென்று, அவரையும் மற்றுள்ள வாமதேவர் முதலிய மகரிஷிகளையும் நியாயப்படி கேடும் விசாரித்தனர். அவர்கள் யாவரும் மனக்

களிப்புற்று ராஜ ஸபையைச் சேர்ந்து, அவரவர்கட்குத் தக்க ஆதனங்களில் அமர்ந்தனர். மகோதாராகிய அம்மன்னவனும் மனக்களிப்புடன் விசுவாமித்திர முனிவரைப் பூஜித்து உடம் பெங்கும் மயிர்க்குச்சேறிய பின் வருமாறு உரைத்தனன்” என் னீரார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

விரிவாயமைந்துள்ள இத்தகைப் விசாரணைகள் ஒன்றும் எடுத்துக் காட்டிலர். மன்னவன் சபையானது, மந்திரி புரோகித ஸாமந்த் வார்க்கங்களுடன் நிறைந்து விளங்கி யிருந்தது என்னும் விஷயத்தை வான்மீகி பகவான் நன்கு எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றாரென்பதும், கம்பநாட்டாழ்வார், அவ்விஷயத்தைக் குறிப்பானுணர்வைத்திருக்கின்றாரென்பதும் தெளிவாகின்றன. இது ஷீஸ்தார காவியமாகையால், ஒவ்வொன்றும் விளக்கமாகவே உரைக்கப்படல் வேண்டுமென்பது உண்மையாயினும், 'கம்பர், சரித்திர சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளையும் அந்நிகழ்ச்சிகளுக்கு அவசியம் தொடர்புடைய நிகழ்ச்சிகளையுமே குறித்துக்கொண்டும், அவாந்தர ஸம்பந்தமுடைய நிகழ்ச்சிகளை நன்கு விவரியாமலும், குறிக்கவேண்டிய அவசியம் நேருமிடங்களில் ஊழித்துணரவைத்தும் செல்கின்றாரென்பது அறியக் கிடக்கின்றது. ஆகலின், இங்கு, இவ்விருவரது அளவளாவலிலும் கம்பநாட்டாழ்வார் அங்ஙனமே இதரவிஷயங்களை யவாய்நிலையாற் கொள்ளவைத்து அவசியம் வேண்டியவற்றை விரித்துச் செல்கின்றார் என்பதைக் காண்க.

முனிவர் கூறிய முகமன்.

வான்மீகி பகவான்.

“மாமுனிவரே! புத்திரர்களின் லிவாஹத்தைக் குறித்து ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த எனக்குத் தற்செயலாய் உமது நல்வரவு கிடைத்தது. இது திடீரென்று அமிர்த்ததைப் பெற்றதபோலவும் கிரீஜலமான பூமியில் மழை டொழிந்தது போல

வும், குழந்தையில்லாதவனுக்குப் புத்திரபாக்கியம் கிடைத்தது போலவும், தோலவந்த பெருநிதி மீள்வும் அகப்பட்டது போலவும், பெருந்திருவிழாவில் நேரும் களிப்பைப் போலவும் தோன்றுகின்றது. முனிவரே! உமது உள்ளக்கிடக்கை யாது? அடியேன் தேவரீருக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை யாதாதும்? அதனை யெப்படிச் செய்யவேண்டும்? எனது தானத்துக்கு நீரே தகுந்த பாத்திர ராயிருக்கின்றீர். எனது ஜன்மம் இப்போதுதான் பயன் பெற்றது. நீர், முதலில் ராஜ ரிஷியாக இருந்து, பின்பு தவப்பேற்றால் மகா தேஜஸுடன் பிரகாசித்துப் பிரம்மரிஷி யாயினீர்; இப்படித் தமது நல்வரவு கிடைப்பது மிகவும் துர்லபம். உமது நல்வரவால் இந்த நகரம் ஒரு புண்ணிய கேடத்திரமாயிற்று. உமது ஏவலைச் செய்வேனோ செய்யமாட்டேனோ எனும் சந்தேஹம் கொள்ளாமல், உமது கருத்தை வெளியிடுவீராக. உமது நல்வரவால் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தர்மங்கள் யாவும் எனக்குண்டாய் விட்டன” என்று மெதுவான வார்த்தைகளால் செலிக்கினிய செஞ்சொற்களால் மன்னவன் மாமுனிவர்க்கு உபசாரம் கூறினான்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

முனிவர்க்கு முகமனாக மன்னன் கூறினானென்பதைப் பின் வரும் ஒரே செய்யுளாற் குறிக்கின்றார்.

“நிலஞ்செய்தவ மென்றுணரி னன்றுகெடி யோயென்
நலஞ்செய்வினை யுண்டெனினு மன்றுநகர் நீயான்
வலஞ்செய்து வணங்கவெளி வந்தவிது முந்தென்
குலஞ்செய்தவ மென்றினிது கூறமுனி கூறும்”

இதன் பொருள்,—(தசரத மன்னன் விசுவாமித்திர முனிவரைப் பார்த்து) “நீண்ட தவமுடையீர்! இந்நகரிலேயே, யான் வலஞ்செய்து வணங்கும்படியாக எளிமையில் வந்த உமது நல்வரவுக்குக் காரணம், இந்த நிலத்தார் செய்த தவமோ எனின், அன்று; யான் செய்து வைத்துள்ள புண்ணிய பலன்களோ வெனின், அதுவுமன்று; ஆனால் எங்கள் குலத்து முன்னோர் செய்துள்ள பெருந்தவமேயாயிருத்தல்வேண்டும்” என்று இனிமையாய்ச் சொல்ல, முனிவர் பின்வரும் மறுமொழியைக் கூறுக

றார், என்பதாம். இதன் விரிவுரையை யாராய்ச்சிப் பிரிவிற்
காணலாகும்.

இக்கம்பரது உபசாரங்கட்கும் அவ்வான்மீகி முனிவரது
உபசாரங்கட்கும் உண்டாபிருக்கும் வித்யாசத்தைக் காண்க.
வேண்டிய அளவான-அத்யாவசியமான உபசார வார்த்தைகளே
கம்பநாட்டாழ்வார் கூற்றிற்காணப்படுகின்றன. உபசார வார்த்
தைகட்காக, இவ்வொரே செய்யுளைச் சொல்லிவிட்டுப் பின்னர்
முனிவர் கூற்றாக ஆரம்பிக்கின்றார் கம்பநாட்டாழ்வார்.

மேல், வான்மீகியின் கூற்றில் தசரத மன்னனால், முனிவர்
வரவைப்பற்றி சில உபமானங்கள் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன.
இவ்வுபமானங்கள் இச்சமயத்தினைக் காட்டிலும் வேறு
சமயத்திற்கே பொருந்துமென்று கம்பர் சொல்லாது விட்டிருக்
கின்றார் என்று தோன்றுகிறது. வான்மீகி கொடுத்த உபமா
னங்களாவன,—“ திடீரென்று அமிர்தத்தைப் பெற்றது போல
வும், நிர்ஜலமான பிரதேசத்தில் மழை பொழிந்தது போலவும்,
குழந்தை யில்லாதார்க்குப் புத்திரபாக்கியம் கிடைத்ததுபோல
வும், தொலைந்த பெருநிதி மீண்டும் அகப்பட்டது போலவும்
பெரிய திருவிழாவிற்கு ஏன்றும் களிப்பைப்போலவும்” என்
றித்தகைய உபமானங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்
றுள், தற்காலத்தில் தசரதன் நிலைமைக்கும், இவ்வுபமானங்க
ளிற்கு பின்னது தவிர மற்றவற்றுக்கும் பொருத்தம் காண்டல்
மிகுந்த சிரமம் இருக்கும் போலிருக்கின்றது. ஆனால்,
கம்பநாட்டாழ்வார், மேற்சொன்ன அவ்வுபமானங்களில், இரண்
டாவதும் கடைசியதுமாகிய இரண்டையும் நீக்கிய மற்றவற்றைச்
சமயம் நோக்கி மற்றோரிடத்தில் குறித்திருக்கிறார். அது சுந்
தர காண்ட விஷயமாகும். என்னை?

பிராட்டி, அனுமானால் அளிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ ராமபிரானது
கணையாழியைப் பெற்றவுடன், அப்பிராட்டியிடம் தோன்றிய
நிலைமையை வருணித்துச் சொல்லும்போது, கம்பநாட்டாழ்வார்
தமது கூற்றாகச் சில கவிகள் கூறியிருக்கின்றார். அவற்றுள்

பின்வரும் செய்யுட்களையும் மேற்குறித்த வான்மீகி உபமானங்
களையும் ஒப்புக்காண்க.

“இழந்தமணி புற்றா வெதிர்த்தென லானுள்
பழந்தன மீழந்தன படைத்தவரை யேர்த்தாள்
தழந்தையை யுயிர்த்தமல டிக்குவமை கேண்டாள்
உழந்துவிழி பெற்றதொரு யிர்ப்பொறையு மொத்தாள்”
“இறந்தனர் பிறந்தபய னெய்தினர்கோ லென்கோ
மறந்தன றறிந்துணர்வு வந்தனர்கோ லென்கோ
துறந்தவுயிர் வந்திடை தொடர்ந்ததுகோ லென்கோ
திறந்தெரிவ தென்னைகொலி நன்னுதலி செய்கை.
“இருந்துபசி யாலிடர் ருழந்தவர்க ளெய்தும்
அருந்துமழு தாகியத றத்தவரை யண்மும்
விருந்துமென லாகியது வீயுமுயிர் மீளும்
மருந்துமென லாகியது வாழிமணி யாழி”

இவற்றிற் காணும் உபமானங்கள் சமயத்துக் கேற்றன
வாக பிரயோகிக்கப் பட்டிருத்தலை யுணர்க.

முனிவர் வேண்டுகோள்.

வான்மீகி பகவான்.

“விசுவாமித்திர முனிவர் சொல்லுகிறார் :—

“தரணியாள்பவனே!! இவ்வுலகத்தில் பெரிய வம்சத்திற்
பிறந்து வஸிஷ்டரைப் போன்றவர்களுடைய உபதேசம் பெற்று
அவருங் குலாவும்படியான உண்ணப்போன்றார்க்கே இது ஆற்ற
வல்லதொரு காரியமாகும். நான் நெஞ்சில் நினைத்து வந்திருக்கிற
காரியத்தைச் சொல்கிறேன். அதனைச் செய்வாயாக; நீ ஒப்புக்
கொள்ளவேண்டும். நீ சொன்ன சொல் தவறுதிருத்தல் வேண்
டும். ஒரு அரிய பெரிய பயனையுத்தேசித்து ஒரு யாகம் செய்ய
ஆரம்பித்திருக்கிறேன்; இப்போது யாக தீக்கூயிலிருக்கிறேன்.
காமரூபிசுளாகிய இரண்டு ராக்ஷதர்கள் அவ் யாகத்துக்கு விக்ன
மிழைத்துக் கொண்டே வருகிறார்கள்; எனது விரதம் வெகு
தூரம் நடந்தேறிவிட்டது. இனி அவ் யாக டலன் எனக்குக்

சிட்டவேண்டியதாயிருப்பதைத் தடுக்க அவர்கள் முயல்கிறார்கள்; அவர்கள் ஸுபாது மாரீசன் என்னும் பெயருடைய வல்லமை பெற்ற இரண்டு ராக்ஷஸர்கள்; நான் விரத தீக்ஷையிலிருப்பதனால், இடையில், அவர்கள்மேல் கோபம் காட்டப்படாது; சபிக்கவும் படாது. இவ்விஷயம் உனக்குத் தெரிந்ததானே? ஆகையால் இதற்கு நீசெய்யவேண்டியதென்னெனியில், மகாராஜனே! உனது மூத்த குமாரனான ராமன், சிறு குடும்பி தரித்த சிறுவனயினும், உண்மையான பராக்கிரமங் கொண்டு சூரனாயிருப்பதுபற்றி, அவனை எனக்குச் சகாயமாக அனுப்பல் வேண்டும்; “அவன் சிறுவன்; அவர்களை யெப்படி வெல்லுவன்” என்று எண்ணவேண்டாம்; நான் காப்பாற்றிக் கொண்டு போகிறேன். இவன் தனது பராக்கிரமச் செய்கைகளினால், அவ்விருவர்களையே யன்றி, அங்கு யாக்கிணம் செய்ய வரும் வேறு பல அரக்கர்களையும் வேரோடு நாசஞ்செய்ய வல்லவன். மேலும் நான் இவனுக்கு முவுலகங்களினும் கீர்த்தியுண்டாகும் பல நன்மைகளைச் செய்து தருவேன்;”

இங்கு இவ்விஷயத்தில், முனிவர் யாதொரு முகவுரையும் முகமனுரையும் இல்லாது தீமரென்று தான் வந்த காரியத்தைச் சொன்னதாக வான்மீகி பகவான் குறித்துள்ளமை விளங்குகின்றது. ஆனால், கம்பர் போயிருக்கும் முறை வேறு விதமாயிருக்கின்றது.

கம்ப நாட்டாழ்வார்.

“முனிவர், தம்மைப் போன்றவர்கட்கு ஏதேனும் இடையூறுண்டாகுமானால், அவ்விடையூற்றைக் கடவுளர்களையும் கடவுள் போன்ற அரசர்களையும் துணை கொண்டு தான் நீக்கிக் கொள்ளுதல் வழக்கமென்றும், தற்போது தமக்கேற்பட்டிருக்கும் இவ்விடையூற்றை நிவர்த்திப்பதற்கு அத்தசரத மன்னனே உரியவனென்றும் கூறினார்” என்னும் அரிய செய்தி பின்வரும் தொடர்ந்த செய்யுளால் புலனாகின்றது பாருங்கள்.

“என்னைய முனிவரும் இமையவரு மிடையூறென்

றுடைய ராசுல்

பன்னகமு நகுவெள்ளிப் பணிவரையும் பாற்கடலும்”

பதும பீடத்

தன்னகரும் கற்பகநாட் டணிநகரு மணிமாட
வயோத்தி யென்னும்

பொன்னகரு மல்லாது புகலுண்டோ இகல்கடந்த
புலவு வேலோய். ”

இதன் பொருள்:—“ பகைவரை வென்று புலால் நாற்றம் பொருந்தியுள்ள வேலாயுதமுடைய அரசனே ! என்னை யொத்த முனிசிரேஷ்டர்களும் தேவர்களும் துன்ப மொன்றை யடைவாரானால், பல மலைகளினும் பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளியங் கிரியினையும் திருப்பாற்கடலையும் தாமரையாதனனாகிய பிரம னது உலகினையும் கற்பக தருக்களையுடைய அழகான அமரர் வதி நகரத்தையும் ரத்ன கசிதமான மாளிகைகள் சூழ்ந்த அயோத்தி யென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பெறுகின்ற இந்த நகரத்தையு மல்லாமல், அவர்கட்குப் புகலிடமாக வேறும் உளதோ ? ” என்பதாம்.

இங்குக் கம்பநாட்டாழ்வார் கூறிய இந்த முகமனுவரை இந்தச் சமயத்திற்கு அவசியம் வேண்டற்பாலதாக இருக்கின்றது ; அன்றியும், இவ்வுரையொரு புனைந்துரையாக இல்லாமல் உண்மை யுரையாகவும் விளங்கி நிற்கின்றதுகாண்க. இச்செய்யுளால், முனிவர்க்கும் தேவர்க்கும் பிரஜைகட்கும் இடையூறு தோன்றும் போதெல்லாம், அரசர்களே யவர்களைக் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்னும் நியமத்தையும் வற்புறுத்திச் செல்லுகின்றார் கவி யென்பதும் தேற்றமாகிறது ; அன்றியும், இச்செய்யுளிற் பல அரிய உண்மைகளும் பொருள்களும் செம்பொருளாகவும் நயமாகவும் தோன்றுகின்றன. இவ்வரிய பொருள்களை யெல்லாம் ஆராய்ச்சிப்பிரிவிற் காணலாம். இச்செய்யுளில், “ யுகந்தோறும் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நேரும் இடையூற்றின்போதெல்லாம், அவர்கள், அவ்விடையூற்றினைச் செய்த பகைவரைத் தண்டிக்கும் அதிகாரம் வாய்ந்த சக்தர்களை அவ்வப்போது சென்றடைந்து பாதுகாவலும் பகைவர் நாசமும் தேடிக்கொண் டிருக்கின்றார்கள் ” என்னும் புராண உண்மைகள், முனிவரால் தசரதனிடம் வரிசைபாகப் புகு.

படிக்கப்பட்டமையாகிய ஒரு நயமும் காண்பதை நேயர்கள் உற்றுநோக்க வேண்டுகிறோம்.

இங்ஙனம், தேவர்க்கும் முனிவர்க்கு முறும் ஊறுகளை நீக்குவதற் கடமையும் வல்லமையுங் கொண்ட தசரத மன்னனை முனிவர் புகழ்ந்து கூறியதாகக் கம்பநாட்டாழ்வார் இதனைத் தொடர்ந்த அடுத்த செய்யுளான் குறிக்கிறார்.

“இன்றளிர்க்கற் பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை
யிழந்து போந்து

நின்றளிர்க்குந் தனிக்குடைக்கீழிடுதலுங்கிக் குறையிரந்து
நிற்ப நோக்கிக்

குன்றளிர்க்குந் குலமணித்தோட் சம்பரனைக் குலத்தோடுந்
தொலைத்து நீகொண்

டன்றளித்த வாசன்றோ புரந்தரனின் றுள்கின்ற
தாச வென்றான்.”

இதன் பொருள்:—“அரசே! இனிய தளிர்களுையுடைய கற்பக மரங்கள் பரிமளமான தேனை இடையிடையே துளித் துக்கொண் டிருக்கிற நிழலில் அரசு வீற்றிருத்தலைப் பகைவரா லிழந்து வந்து, இந்திரானவன், உனது செழிக்கின்ற ஒப் பற்ற குடைநிழலில் ஒதுங்கி நின்று, தன் குறைகளைச் சொல்லி யாசித்து நிற்கவே, அதனையறிந்து, அந்த இந்திரனது பகைவ னான—மலைகளைப்போல் மேலான அழகுகளைப்பெற்ற தோளு டையவனான சம்பராசரனை, யவனது குலத்தோடும் போரில் தொலைத்து, அவ்வசரனிடமிருந்து அவ்விந்திர னுலகைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, அன்று நீ அளித்த அரசல்லவோ, இன்று அப்புரந்தர னுண்வெருகின்ற அரசாகும்” என்று சொன்னார்.

கொள்வோன் கொடுப்போனைப் புகழ்தல் மரபாகவும் கட மையாகவு மிருத்த லுண்மை. அங்ஙனம் புகழாவிடின், அக் கொள்வோன் இயற்கையில் மாறுபட்டவனாகவும் கருதப்படு கின்ற னென்பதும் உண்மையாகும். இவ்வியல்பைக் கம்பர்

உணரவைத்தனராயினும், உண்மையிற் நிறம்பாத உத்தண்ட
சபாவமுடைய விசுவாமித்திர முனிவர், இல்லது புனைந்து
இச்சகம் பேசித் திரியும் இபல்புடையா ரல்லராகலின், தசரத
மன்னனின் அரிய செயலானதொரு உண்மை நிகழ்ச்சியினையே
அம்முனிவர் வாக்கில் வைத்துக் கூறியிருக்கின்றார் கவி யென்
பது இச்செய்யுளாற் கிடைக்கும் நயமாகும்.

அன்றியும், ஒரு மன்னனது அரிய பெரிய காரியமொன்
றைக் கூறிய அளவானே, அவனது பிற செயல்களும் கொள்
ளக் கிடப்பனவாதல்பற்றிக், கவி, தசரத மன்னனது அமரா
வதிப் போரின் அரிய வெற்றிபைமாத்திரம், புனைந்துரையாடிப்
பழகாத, புங்கவர் வாக்கில் வைத்துப் பேசியிருக்கின்றார். இச்
செய்கை, கவிச்சக்கரவர்த்தியின் பாரந்த—நாகரிகமான, மனப்
போக்கை யுணர்த்தி நிற்கின்றது காண்க.

புனைந்துரையாடிப் பழகாத விசுவாமித்திர முனிவர், தன்
னைப் புகழ்ந் துரைத்தமை கேட்ட தசரதனது மெய்ப்பாடு
இருந்த தன்மையைக் கவி, அடுத்து வரும் ஒரு செய்யுளால்
வெளிவித்துள்ளமை காண்க.

“ உரைசெய்யு மளவினவன் முகநோக்கி யுள்ளத்தி

நெருவ ராலும்

கரைசெய்ய வரியதொரு பேருவகைக் கடல்பெருகக்

கரங்கள் கூப்பி

யாசெய்தி யிருந்தபய நெய்தினன்மற் றினிச்செய்வ

தருளு கென்று

முரசெய்த கடைத்தலையான் முன்மொழியப் பின்மொழியும்

முனிவ னாகே. ”

இதன் பொருள்:—“ இங்ஙனம் விஸ்தாரமாகத் தன்னை
யம்முனிவரார் புகழ்ந்துரைத்தமை கேட்ட தசரத மன்னன்,
“ அம்முனிவரது முகத்தை யேற எடுத்துப்பார்த்து, (அவர்
உட்கிடக்கையும் ஏதாமெனவுணர்ந்து) அதனால் யாவராலும்
அளத்தற் கூரிதாகிய கடலைப்போல் அகக் களிப்பு

பிசுந்தும், (தன் மனத்தை யகங்காசப் படுகுழியில் வீழ்த்தி விடாமல்) தன்னிரு கைகளையும் கூப்பியஞ்சலிசெய்துகொண்டு, முனிவரைப் பார்த்து “யான் இவ்வாட்சியைப்பெற்று நடத்தி வந்ததன் அரிய பயனை, யின்று தேவரீர் நல்வரவே பயனாகப், பெற்று மகிழ்ந்தனன்; (அடியேனை யதிகமாகப் புகழ வேண்டாம்) இனி, மேலே, அடியேனால் நடக்க வேண்டிய காரியத்தை யருள் செய்ய வேண்டும்” என்று கொடை முாஜம் முழங்கிக் கொண்டிருக்கும் தலைவாயிலையுடைய மன்னவன் முன்னே சொல்லப் பின்னே முனிவரர் சொல்வார்” என்பதாகும்.

இச்செய்யுளில், முதற்கண் வீழ்ந்திருக்கும், “உரை செய்யுமளவில்” என்னும்தொடரானது, “விசுவாமித்திர முனிவர், தசரத மன்னனை வெகுவாய்ப் புகழ்ந் துரைத்தபோது” என்னும் பொருள் கொடுக்கின்றது; முனிவர், மன்னனைப் புகழ்ந்தது அற்பமாயினும், அது குறித்துக் கவி கூறியது ஒரு செய்யுளாயினும், இக்கவியிற் காணும் “உரைசெய்யு மளவில்” என்னும் இப்பதமானது வெகுவாகப் புகழ்ந்ததைக் குறிப்பி னுணர்த்தி நிற்கின்றது; என்னை? “உரை செய்தல்” விரித்துரைத்தல் அன்றோ?

முதலாலாகிய வான்மீகமும், மற்றையமேற்கோள்களாகிய ஏனைய இராமாயண நூல்களும், கொள்வோர் கொடுப்போரது உலகவியற்கையும், கொள்வோன்கொடுப்போனை விஸ்தாரமாகப் புகழ்ந் துரைத்தலாகிய செயலை வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கும் உண்மையினைக், கவி மறுப்பாரிலராயினும், அங்ஙனம் புகழ்ந் துரையாட வியற்கை, இவ்விரு அறிஞர் மாட்டும்பொருத்தமில் தாகவே, பலகவிகொண்டு அப்புகழ்ந் துரையாடலைக் குறியாது சென்றிருக்கின்றாரென்பது தோன்றுகின்றது. என்னை? இங் குக் குறிக்கப்பெற்ற கொள்வோராகிய முனிவர், உலக சுகாநு பலங்களை யுள்ளவளவுக் குயர்வாக விருந்தனுபவித்து, வாழ்வும் நாழ்வும் பல கண்டு, உலகவியற்கையை யோதி யாராய்ந் துணர்ந்து, “தேக பலம் பலமாகாது; ஆத்ம பலமேபலமாம்”

என்னும் உண்மைகண்டு, அவ்வுலகியலை வெறுத்துப்போந்த—
முன் மன்னவராய்ப் பின் முனிவராயின பெரிபார் ; கொடுப்போ
னாகியமன்னனோ, பன்னெடுநாள் ஏகசக்கராதிபத்யம் பூண்டு,
உலகனைத்தும் தன் ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டு, அஜாத சத்
துருவாக விளங்கி, யறுபதினாயிர மாண்டு மாண்டிற வான்டு,
திவியிலும் புவியிலும் சமமான கீர்த்திபடைத்து, திருவில்
தொடர் போகக்கடலை கருத்துறத் தோய்ந்தே யறுபவித்து,
வரையாது கொடுக்கும் தன்மையனாய், உள்ளம் உரை செயல்
ஒன்றுபட்டானாய், நினைத்தது முடிக்கும் உரைத்தது செய்யும்
நியாயமும் உறுதியும் உடையனாயமைந்த ஒரு பெருங் கொடை
யாளி ; ஆகவின், இவ்விரு அறிஞர் மாட்டும் “ போற்றலும்
புனைதலும் புகழ்தலும் வேண்டா ; ஒரு உண்மைச் செயலினை
யுரைத்தலே யமையும் ” என்றெண்ணினார்போலும். இங்
வுண்மை நவீற்சிதான் “ இன்றளிர்க் கற்பகம் ” என்னும் செய்
யுளாற் குறிக்கப்பட்டது.

எனினும், “ இப்புகழ்ச்சியினையும், மன்னன் விரும்ப
வில்லை ” என்னும் குறிப்பை, இச்செய்யுளான்—“ உரைசெய்யு
மளவில் ” என்னும் செய்யுளால், ஊஹித்துணர் வைத்திருந்
தல் காண்க. இவ்வுண்மையை இச்செய்யுளிலுள்ள “ அவன்
முகம் நோக்கி ” என்னும் சொற்றொடரும் “ உள்ளத்தின்
பேருவகைக் கடல் பெருக ” என்னும் சொற்றொடரும்
உணர்த்தி நின்றலை யுகித்துணர்க. என்னை ?

அவன் முகம் நோக்கி:—“ கொள்வோன் தன்னைப்
புகழ்ந் துரைத்தமை கேட்ட கொடுப்போன், அக்கொள்வோ
னது முகத்தை நோக்கினான் ” என்பது இதன் பொருளாகும்.
முகம் நோக்குதலாவது:—“ என்னைப் புகழ்ந்த இம்முனிவரது
உள்ளும் புறமும்ஒன்று? ” என்று நோக்கலாம்என்க. என்னை?
“ உள்ளத்தி னுள்ளதை யுரையின் முந்துற மெள்ளத்தம் முகங்
களே விளக்கும் ” என்று பின்னர் யுத்த காண்டத்தில் இங்
வாசிரியரானும், “ அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ னெஞ்சம்

கடுத்ததுகாட்டும்முகம்” என்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவரானும் உணர்த்தப் பட்டிருத்தல் உணர்க. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவோரிடமும், உண்மையறிய வேண்டின், அவர் உரைக்கும்போது, அவரது முகத்தை நோக்கின் உண்மை விளங்குமென்க. ஏனெனில், உள்ளக் கிடக்கையையே முகமும் கண்ணும் உணர்த்தி நின்றவியற்கையாகும். உரையானது மாறுபட்டுணர்த்தினும் “முகமும் கண்ணும் முன்னிய மனக்கிடக்கையை முற்படக்கிளத்தும” என்னும் உண்மையை யறிந்த தசரத மன்னன், முனிவரது முகத்தை நோக்கினுனென்க.

உள்ளத்தின் பேருவகைக் கடல் பேருக:—“மனதில் சந்தோஷக்கடல்பெருகிக்கொண்டிருக்க” என்பதாம். தன்னைப் புகழ்ந்தோதிய முனிவரது வாக்கியங்களைக் கேட்டவுடன், மன்னனது உள்ளத்தில் தோன்றிய களிப்பானது கடல்போற் பெருகிற்று என்பது இதன்கருத்தாகும். இச்சகம் பேசியறியாத—புனைந்துரைகூறிப் பழகாத—அரைசரிப்பிறந்து பின் அரைசரில் வளர்ந்து பேர்அரைசனாகவிருந்து பின் அருந்தவஞ் செய்து அந்தணத் தன்மையைப் பெற்ற—உத்தண்ட சுபாவமுடைய ஷிசுவாமித்திர முனிவர், “இதுவரை தன்னையேனும் பிறரையேனும் புனைந்துரையாடியிலர்” என்று உணர்ந்திருந்தவனாகலின், இங்ஙனம் “அவர் தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தமை ஏதோவொரு காரியநிமித்தமே; அவர் தம் உள்ளத்துக்கு வேறாகவும் இருக்கலாம்” என்று சந்தேஹம் கொண்டு, அவ்வையத்தை, “அவரது முக நோக்கி யம்முகக் குறிப்பினாற் போக்கிக் கொண்டவ” னாதலின், தன்னை யறியாமல் களிப்புக் கடலில் ஆழ்ந்தனன் என்னும் விவரம் இச்செய்யுளால் நன்கு போதருகின்றது. எனினும், “இவ்வகக் களிப்பினால், மயங்கி யகம்பாவக் கடலில் ஆழ்ந்தனனாவெனின்; அற்றன்று” என்கிறார் கவி. இது பின்வரும் பத வீழ்ச்சியால் ஊழிக்கப்படுகின்றது.

கரங்கள் கூப்பி:—“களிப்பு மிகுந்த மன்னன், அக்களிப்புனை ஏனையோர்போல் வெளிக்காட்டி விடாமல், அகத்துள்ளே

அடக்கி, மேலும், தன்னை யக்களிப்பு வசப் படுத்தர்த்தபடி தனது நைச்சியத்தைக் காட்டுமவனாகக் கரங்கள் கூப்பினான்” என்றார். அன்றியும், “இங்ஙனம் என்னை யினிப் புகழ் வேண்டாம்” என்று தனது அகக்கருத்தைக் காட்டுமவனாகக் கரங்கள் கூப்பினான் என்னும் நயமும் தோன்றுகின்றது. “அஞ்ஜலிப் பரமாமுத்ரா ஸ்விப்ரம் தேவ ப்ரஸாதீர்=அஞ்சலி யென்னும் இம்முத்திரையானது விரைவில் தேவப் பிரஸாதத்தைத் தரும்” என்றிருப்பதால், “விசுவாமித்திரர் தன்னைப் புகழ்ந்தது தனக்கு விருப்பமில்லையென்றும், அந்தரிஷியினது அநுகூல ஸூர்வமான பிரஸாதமே தனக்கு விருப்பமென்றும்” தசரதன் எண்ணினான் என்னும் குறிப்பைச். “கரங்கள் கூப்பி” என்னும் சொல்லாலுணர்த்தினார் கவி என்னும் நயமும் தோன்றுகின்றது. (அஞ்சலி=கை கூப்பு.)

“மேலும், கால விளம்பம் செய்ய வேண்டாம்; தமது நல்வரவால், நான் அரசாட்சியின் பயனை யடைந்துவிட்டேன்; என்னைச் செய்ந்நன்றி மறவாதவனாகக்கூக, என்னால் தமக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தை விரைவில் உணர்த்துக” என்று தசரத மன்னன் சொன்னான் என்னும் குறிப்பைக் கவி, “அரசெய்தி யிருந்தபயன் அடைந்தனன்; இனிச் செய்வதருளுகென்ன” என்னும் அடியால் உணர்த்துகின்றார்.

“இங்கு, கம்பநாட்டாழ்வார் குறிப்பினால், தசரத மன்னன் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து, “தேவரீர்க்கு அடியேனால் ஆகவேண்டிய காரியத்தை யருளிச்செய்க” என்று மாத்திரம் சொன்னதாகத் தெரிகின்றது; ஆனால், வான்மீகி முனிவரது குறிப்பிலோ, “உமது காரியங்களை நான் செய்வேனோ செய்ய மாட்டேனோ என்று நீர் சந்தேகிக்க வேண்டாம்” என்று சொல்லித் தசரத மன்னன் குளுரைத்ததாகத் தெரிகின்றது. இவ்வித்யாஸத்தைப் பின்னர்த் தசரத விசுவாமித்திர ஸம்வாதத்தில் காட்டப்பெறுவ தொரு நிகழ்ச்சியின்போது நினைவிற்குக் கொண்டுவந்து ஒப்பு நோக்கிக்கொள்ள வேண்டுகிறோம். அந்நிகழ்ச்சி பின்னர் குறிக்கப்பெறும்.

முரசேய்த கடைத் தலையான்:—“ இது கொடை முாஜம் சதா ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் தலைவாயிலையுடையவன் தசரத மன்னன் ” என்னும் பொருளைத்தந்து நிற்கின்றது. “ முரசேய்த ” என்று பொதுப்படக் கூறப்பட்டுள்ளதேனும், இங்கு இடம் நோக்கி, ஏனைய வெற்றி முாஜத்தையும் மண முாஜத்தையும் ஒழித்துக், கொடைமுாஜத்தையே குறித்து நின்றதுணர்க. இதனால், மன்னன், “ ஆதுலர் யாவரென்ன அதிர் குரன் முாசிற் சாற்றி ” என்பதுபோல, முாஜ கோஷத்தால் கொள்வோரை விளித்துக்கொடுக்கும் கொடையிற் சிறந்தோன் என்பது விளக்கமுறுகின்றது.

முன் மொழியப் பின் மொழியும் முனிவன்:—இங்ஙனம் தசரமன்னன், செய்ந்நன்றி மறவாதவனாகித் தன்னால் ஏதேனும் அம்முனிவர்க்கு ஒரு நல்லுதவி யாற்றப்பெறல் வேண்டும் என்னும் கருத்துக்கொண்டானாகியும், அம்முனிவரது செயலை வியந்து கொண்ட குறிப்பை யுணர்த்துவான், வியங்கோள் வினையினால், “ இனிச் செய்தருளுக ” என்று முன்னர் மொழியவே, அப்போதே தாமாமல் முனிவர் பின் மொழிந்தார் என்று கவி குறிக்கிறார். இங்கு, “ முன்மொழியப் பின் மொழியும் ” என்னும் சொற்றொடர் விழ்ச்சியை யுய்த்துணர்க.

இது, கொடுப்போரது வாக்குத்தத்தத்தைக் கேட்ட கொள்வோன், தன்னையும் தன் குலவுயர்வையும் சொல்லிச் சொல்லிக் கால விளப்பம் செய்து, அக்கொடுப்போனுக்கு மன வெறுப்பை யுண்டாக்காமல், “ என்னால் உமக்கு ஆகவேண்டிய தென்ன? அதனை யருளிச் செய்க ” என்று கொடுப்போன் சொன்ன அந்தக்ஷணமே, கொள்வோன், தான் வந்த காரியத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லலே நாகரிகமாகும் ” என்னும் அற்புத நயத்தையும் இச்சொற்றொடரால் ஊஹித்துணரும்படியாக வைத்திருத்தலை யுணரலாம். இச்செய்யுளில், கொடுப்போனது முன் மொழிதலும் கொள்வோனது பின் மொழித

லும் வெகு விரைவில் நிகழ்ந்தன வென்பதைக் கவி எத்துணை
பமைதியும் பொருத்தமும் தோன்றக் கூறியிருக்கின்றார் என்
பது நன்கு உணரற்பாலது.

ஆங்கே:—இச்செய்யுளின் ஈற்றில் வீழ்ந்துகிடக்கும் இம்
மொழியின் கனத்தை நேபர்கள் நன்கு கவனிக்க வேண்டு
கிறோம். இம்மொழிக்குப் பொருள்களான, “ அப்போதே,
அவ்விடத்திலே, அப்படியே” என்பவற்றைப் பொருத்திச்
செய்யுட்குப் பொருள்கொள்ளும்போது, இச்செய்யுள் எத்
துணைப் பெருமையை யடைகின்ற தென்பதை யூன்றி யுணர்
வேண்டுகிறோம்.

இச்செய்யுட்குப் பொருள் மிக விரிந்து போயது; இவ்
விரிவு ஆராய்ச்சிப் பிரிவுக்கே யுரியதாயினும், கிடைத்த சந்
தர்ப்பத்தை விட்டுவிட மனமில்லாமல், நீட்டிவிட்டோம்; மன்
னித்திக. இச்செய்யுளினது பின்னும் விரிந்த பொருளை
யாராய்ச்சிப் பிரிவில் “கையடைப் படல” வாராய்ச்சியிற்
காணலாம்.

வேண்டுகோள்.

பின்வரும் இச்செய்யுளால், “முனிவர், தாம் வந்த காரி
யத்தை பாடம்பரமில்லாமல் உணர்த்தி, யதற்குத் துணையாக
ஸ்ரீராமபிரானை யுடன் அனுப்பல் வேண்டுமென்று மன்னன்
மனமுனையச் சொன்னான்” என்பது பேதருகின்றது; எனி
னும் கவியானவர், இச்செய்யுளில், “மன்னனுக்கு ஆருயிரனைய
வர் ஸ்ரீராமபிரானாகவின், அவரது பெயரை வெளிப்படை
யாகக் குறியாமலே தனது உள்ளக் கிடக்கையை வெகு சாது
ரியமாக முனிவர் சொன்னார்” என்னும் அற்புதக் காவிய ரஸ
னையை நன்கு குறித்திருப்பது உணரலாகும்.
செய்யுள் வருமாறு:—

“தருவனத்துள் யானியற்றந் தவவேள்விக் கிடையூருத்
தவஞ்செய் வோர்கள்

வெருவாச்சென் றடைகாம வெகுளியென நிருதரிடை
விலக்கா வண்ணம்

செருமுகத்துக் காத்தியென நின்சிறுவர் நால்வரினும்
கரிய செம்மல்

ஒருவனைத்தந் திடுதியென உயிரிர்க்குங் கொடுங்குற்றி
னுளையச் சொன்னான்.”

இதன் பொருள்:—“தருக்கள் நிறைந்துள்ள வனத்தின்
கண் நான் செய்துகொண்டிருக்கும் புண்ணிய யாகச் செயலி
னுக்கு இடையூறுக வந்து, தவஞ் செய்யப்பட்டவர்களைப் பய
முறும்படியாக வந்தடைகின்ற காமக் குரோதங்கள்போல,
அரக்கர்கள், அவ்யாக பலனை யான் அடையா வண்ணம்
இடையே வந்து விலக்காதபடி, “போர் முகத்தில் நின்று காப்
பாற்றுவா” யென்று, நீ நினது புத்திரர் நால்வர்க்குள் கருநிற
முடையதலைமகனாகியஒப்பற்றவனைத் தந்திடுவாயென்று, உயிரை
நேரில் சென்று யாசிக்கின்ற கொடிய யமனைப்போல், மன்னன்
மனம் வருந்தும்படியாக முனிவர் சொன்னார்” என்பதாம்.

இச்செய்யுள் ஒரு அற்புதமான செய்யுள்; இவ்வற்புதச்
செய்யுளே இப்படலத்துக்கு ஜீவனாக அமைந்து கிடக்கின்றது.
இதனது மிக விரிந்த பொருள் ஆராய்ச்சிப்பிரிவிற் குறிக்கப்
படுமேனும், இப்பிரிவுக் கேற்றவாறு இதன் பொருளைப்
பொருத்திக் காட்டாமற் செல்ல மனம் துணியவில்லை யாகலின்,
நண்டுச் சில குறித்துச் செல்வோமாக.

“தாம் குறித்துவந்த பொருளாகிய ஸ்ரீராமபிரான்,
தசரத மன்னற்கு உயிரனைய உயர்பொருளென்பதையும், அப்
பொருளைத் திடீரெனக் கேட்பின் மன்னவன் நிலைமை யாதா
மோ என்பதையும்” நபந்தெரிந்த முனிவார் நன்குணர்ந்து,
“நான் வந்த காரியமும் முற்றுறல் வேண்டும்; மன்னவற்கும்
எவ்வாற்றானும் கருத்தை வெளியிடல்வேண்டும்; மன்னவனை
நயத்தாலோ பயத்தாலோ வசப்படுத்துதல் வேண்டும்” என்
னும் உறுதிகொண்டு, இராமனைன்னும் பெயர் குறியாமலே

அப்பொருளை மன்னற்கு உணர்த்தினு” ரென்பது இச்செய்யுளின் கிடைக்கும் திரண்ட பொருளாகும். இதுதான் காவிய ரஸனையாகும். “முனிவர் இராமனைக் கொடு என்று கேட்டதும், அதனால் தசரத மன்னன் வருந்திச் சோர்ந்ததும்” சரித் திர நிகழ்ச்சியாயினும், கவி அந்நிகழ்ச்சியினைப் படிபோர்க்கு வியப்பும் சொல்திறத்துக்கு நயமும் தோன்ற இங்ஙனம் கூறியிருக்கின்றார்.

இந்நிகழ்ச்சியை வான்மீக முனிவர் பின்வருமாறு குறிக்கின்றார். (இவ்வுரை முன்னரே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.)

வான்மீகி பகவான்.

“புலிபோல் பராக்கிரமம் பொருந்திய மகாராஜனே ! உனது மூத்த குமாரனான ஸ்ரீராமன் சிறு குடும்ப தரித்துச் சிறுபிள்ளையாயிருப்பினும், உண்மையான பராக்கிரமம் கொண்டு தூரனாக இருப்பதுபற்றி, அவனை யெனக்கு அவசியமாய்க் கொடுக்கவேண்டும் ; இவன் சிறுவனாகையால் அவர்களை யிவனால் வெல்ல முடியுமோ என்று ஐயுறவேண்டாம் ; நான் காப்பாற்றிக்கொண்டு செல்கிறேன் ; இந்த ஸ்ரீராமன் தனது சிறந்த பராக்கிரமத்தினும் அவர்களுையே யன்றி எனது யாகத்துக்கு விக்கினஞ் செய்யும் அரக்கர்கள் யாவரையும் வேரோடு நாசஞ் செய்ய வல்லவனாவான்.”

என்று குறித்திருக்கிறார்.

இதுதான் உண்மை நிகழ்ச்சி ; ஆயினும், கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர், இந்நிகழ்ச்சியினை நயம்படக்கூறியிருக்கின்றார் என்பதே உணரற்பாலது.

“எத்துணைய வாயினுங் கல்வி யிடமறிந்துய்த்துணர் வில்லெனி னில்லாகும்—உய்த்துணர்ந்தும் சொல்வன்மை யின்றெனி னென்ற மஃதுண்டேல் பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து.”

என்று பிறரும் கூறியிருத்தல் காண்க. ஆகலின், காவியச் சுவையை நோக்கிக் கம்பநாட்டாழ்வார், இங்ஙனம்—“தருவனத்”

துள்” என்னும் செய்யுளிற் காணுமாறு இவ்வுண்மை நிகழ்ச்சி யினை நயம்படக் குறித்திருக்கின்றார் என்பது போதருகின்றது. இச்செய்யுளின் பதப் பிரயோகங்களைக் கவனிப்போம்.

தருவனத்துள் யானியற்றுந் தவவேள்வி:—விசுவாமித் திரர் தானிருந்து யாகம் செய்யுமிடத்தை மன்னனுக்குக் குறித்துளார் என்பது இதன் பொருளாகும். தான் குறித்து வந்த பொருள் இராமனாக இருக்க, அப்பொருளை முன்னர்க் குறியாது தாம் யாகம் செய்யுமிடத்தை முன்னர்ச் சிறப்பித்துச் சொன்னது என்னையோவெனின் ; கூறுதும்.

முனிவர், யாகம் செய்யும் தம் பெருமையைக் குறித்தற் காவது தாம் செய்யும் யாகத்தின் பெருமையைக் குறித்தற் காவது இங்ஙனம் வனத்தைச் சிறப்பித்தாரல்; ஆயினும், “மன்னற்கு உயிரனைப் பொருளாகிய ஸ்ரீராமனை—வெயிலில் வெளியில் திரிந்து பழகாத சுகுமாரமான சரீரமுடைய சிறு குமாரனை—வெயிலில் வருந்தித் தேகம் கன்றிப் போகாவாறு காப்பாற்றும் தன்மை தானிருந்து யாகம் செய்யுமிடத்திற் குண்டு என்னும் உண்மையை யுணர்த்தவே, இங்குத் “தரு வனத்துள்” என்றார் என்க. தருவனம்—விருஷங்கள் செறிந்து சூரியவொளி தோன்றாதிருக்கும் வனம் என்பதாம். அன்றி யும், தருவனம்—தரக்கூடிய வனம் என்னும் பொருள் தந்து திற்பதால், “தன்னில் இருந்து யாகத்தையும் யோகத்தையும் செய்வோர்க்கு அவர் விரும்பும் சித்திகளைத் தரும் வனம்” என்பதும் பொருளாம். சித்திதரும் வனம்—சித்தாச்சிரமம்.

யானியற்றும் தவவேள்வி:—இப்பத வீழ்ச்சி முற்றத் துறந்த முனிவராகிய விசுவாமித்திரரது அகந்தையைக்காட்டி நின்றதொன்றன்று; பின்னை, அம்முனிவர் பூர்வாச்சிரமத் தில்—கௌசிக மன்னனாக இருந்தபோது, அவரது பராக்கிர மத்தாற் பயந்தொளிந்து ஓடின அவ்வாக்கரே, இவ்வாச்சிரம வாழ்க்கைகொண்டு பொறுமையையே பூஷணமாகப் பூண்டுள்ள தன்மையால், “அவரை வெல்லலாம்; அவரது யாகத்தை

யழித்துவிடலாம்” என்னும் உறுதிகொண்டு வந்துற்றதால், அவ்வாக்காது பெருமையையும் உறுதியையும் வலிமையையும் உணர்த்தற்கே, விசுவாமித்திரர் தமது பூர்வாச்சிரமப் பெருமைதோன்ற, ஈண்டு “யானியற்றும்” எனக் குறித்துளார் என்பதைக் கவி யுணர வைத்திருக்கிறார் என்ப. அன்றியும், திரிசங்கு, சுனச்சேபன் முதலியோர் பொருட்டுச்செய்த யாகம் போலாகாது, இவ்யாகம் தம் பொருட்டே யிபற்றும் யாகம் என்னும் நயமும் “யானியற்றும்” என்னும் தொடரால் தோன்றுகின்றது.

தவவேள்வி.—மிகுவேள்வி—பெரிய யாகம் என்பது பொருளாம். அன்றியும், தவம்—புண்ணியமாகலின், புண்ணியமான யாக காரியம் என்றுமாம். இன்னும், தவவேள்வி—தவமும் வேள்வியும் ஆம்; அஃதாவது, அவ்வாக்கர்கள் தாம் செய்யும் தவத்தையும் கெடுக்கின்றார்கள்; வேள்வியையும் கெடுக்கின்றார்கள் என்று குறித்தபொருளும் கிடைக்கின்றது.

தவம் செய்வோர்கள் வேருவரச் சேன்று அடை காம வேகுளி என:—இவ்வுவமை நன்கு கவனிக்கற்பாலதொன்று; தாம் செய்யும் யாக யோகங்களை யாக்கர்கள் எங்ஙனம் கெடுக்கின்றார்கள் என்பதை, மன்னவற்கு முனிவர், இவ்வுவமையால் விளக்குகின்றார். இதன் பொருள்:—“தவம் செய்யப்பட்டவர்களைக் கிட்டி அவர்கள் அஞ்சும்படியாகச் சேர்கின்ற காமத்தையும் கோபத்தையும்தோல” என்பது. இதனால், காமமும் கோபமும் ஆகிய இரண்டு தோஷப் பிரவர்த்திகளும் தவஞ் செய்வோரை யடைந்தால், அவரைப் பயமுறுத்தி யவர்களது யோகத்தை அழித்துவிடும் என்பது போதருகின்றது. இவ்வுவமையைக் கம்பர், இங்கு முனிவார் வாக்கில் வைத்து உணர்த்தியிருக்கின்றார்.

காமமும் வெகுளியும் தோன்றினால், தவம் அழிந்துபடுவது உண்மையாமாறு அவ்வாக்கர்கள் வந்து செய்யும் இடைபூற்றினால் தமது யாகம் முற்றும் அழிந்துபடுகின்றது என்ப

தை முனிவர் உணர்த்தினாரென்க. அன்றிபும், முனிவரர் புனைந்துரையாடிப் பழகாதவ ராகலின், தாமறியாத வொன்றை யுவமையாகக் காட்டிப் பிறழாமல், தமது அநுபவத்தையே யுவமானமாகக் காட்டி யுண்மையை விளக்கினாரெனலுமாம். என்னை? இந்த விசுவாமித்திர முனிவரது தவங்கள்பல காமத் தாலும் வெகுளியாலுமே அழிந்துள்ளன என்பது புராணப் பிரசித்தமாதலின் என்க; மேலும், தமது தவங்களைக் கெடுப் பன காமம் வெகுளி யென்னும் பிரதான குற்றங்களாகிய இரண்டும்போல, தமது இந்த யாகத்தைக் கெடுப்பவர்களுள் பிரதான புருஷர்களாக நிற்பவர், சபாகு மாரீசன் என்னும் இரண்டு அரக்கர்தா மென்பதையும் உபமான முகத்தாலே முனிவர் குறித்திருக்கிறார் என்பதையும் கவி ஊஹித்துணர வைத்திருக்கிறார் என்னும் தொனியும் கிடைக்கின்றது.

அடை காம வெகுளி:—காமமும் வெகுளியும் முன்னர்த் தோன்றியிருப்பின் தவம் பொருந்தாதென்பதுண்மை, அதனால் தவம் கெடுமென்பது “மலடி மகன் இறந்துபட்டான்” என்பது போலாம். ஆகலின், தவம் பொருந்திய பின்னரே புறத் தினரால்—தேவரது முயற்சியாலோ அரக்கரது முயற்சியாலோ எழும் இடையூற்றினால்—காமமும்வெகுளியும் தவத்தினிடையே வந்தடைகின்றன என்பதே உண்மையாகும். அதனை யுணர்த் தவே, இங்குக் கவி அடை காம வெகுளி என்றார் என்க. இப் பொருளை வற்புறுத்துவதாகவே, உபமேயத்திலும் “நிருதர் இடை விலக்கா வண்ணம்” என்னும் சொற்றொடர் அடுத்து வீழ்ந்திருத்தலை யூன்றிக் கவனிக்க.

நிருதர் இடை விலக்கா வண்ணம்:—“அரக்கர் இடையே வந்து விலக்காதபடி” என்பது இதன் பொருளாகும். இடை விலக்கலாவது:—ஒன்றுகூடும் இரண்டு பொருள்களை யங்ஙனம் கூடவொட்டாமல் இடை நின்று விலக்குதலாகும். இங்கு இடை விலக்குதலாவது, “யாகதீக்ஷை யுற்று யாகத் திற் பொருந்திய முனிவர்க்கு அவ்யாகம் பெரிதும் நிறை

வேறி, அவ்யாகப் பலன் முனிவரைப்பொருந்தக்கூடிய தருணத் தில்—யாகம் முடிவுறுதபடி—யாக பலன் அம்முனிவரைப் பொருந்தாதபடி, அரக்கரால் இடையில் விலக்கப்படுகின்றது என்பது திரண்ட பொருளாகும். இங்கு வீழ்ந்திருக்கும் “இடை” என்னும் இப்பதம் நன்கு கவனிக்கற்பாலது. யாகா ரம்ப காலத்திலே, இவ்வரக்கர் தோன்றுவாரெனின், முனிவர் தமது ராஜஸ குணத்தை யெழுப்பி சாபத்தைக் கூறி அவ்வரக் கரை யழித்துவிடுவது கூடுமாதலால், அதனையுணர்ந்துகொண்ட அவ்வரக்கர், முனிவர் யாக தீகைகொண்டு ஸத்துவ நிஷ்டராகி ராஜஸ தாமஸ குணங்களாலுண்டாகும் செயல்களா ளுப குரோதத்தையும் காமத்தையும் காட்டக் கூடாத விரத நிலையில் இருக்கும்சமயமாகிய யாக காரியத்தின் இடையில் வந்து கெடுத்து, அவ்யாக பலன் அம்முனிவரைப் பொருந்தா வண்ணம் அவ்வரக்கர் விலக்குகின்றார்கள் என்னும் அநுபவத் தை முனிவர் குறித்துள்ளார் என்பதைக் கவி, “இடைவிலக்கா வண்ணம்” என்னும் இதனால் ஊஹித்துணர வைத்துள்ளா ரென்பதும் கிடைக்கின்றது.

தாம் செய்யும் யாகத்தைக் கெடுப்பதற்கு அவ்வரக்கர் ஒரு வர் இருவர் அன்றியே பலராக வந்து போர் தொடங்குகின்றா ர்கள் என்று முனிவர் குறிக்கின்றார் என்பதைக் கவி, அடுத்த தொடரால் உணர்த்துகின்றார்.

சேருமுகத்துக் காத்தி:—என்பது அத்தொடராகும். இதன் பொருள்:—போர்முனையிற் காப்பாற்றுவாய் என்பதாம். இதனால் யாகமத்தியில் போர் நிகழும் என்பது உறுதியாகின்றது. இத னால் இப்போரில் தாம் தலையிட நேர்ந்துவிடின், தாம் ஆரம்பித் துள அரிய பெரிய யாகம் முடிவுறாமலே நின்றுபோம் எனக் கருதியே முனிவர் பிறரைத் துணைவேண்டினார் என்பதும் போதருகின்றது காண்க.

இச்செய்யுளின் ஆரம்பமுதல் “சேருமுகத்துக் காத்தி” எனும் இப்பதம்வரை ஒரு வாக்கியமாக முடிவுகட்டிப் பொருள்

செய்யும்போது, முனிவர் தமது யாக சம்ரக்ஷணைக்குத் தசாத்மன்னனையே துணையாக வேண்டுகிறார் என்னும் பொருள் தவறிக்கின்றது. எனவே, முனிவர், மன்னனது ஸ்ரீராமாபிமானத்தைக் கருதி “ஸ்ரீராமனை யனுப்பு” என்று சொல்வதற்கு நாணி, நயமாகவே மன்னது துணைவேண்டினதுபோலப் பாசாங்கு செய்து, அவன், மனதைச் சாந்தப்படுத்துகின்றார் என்னும் நயத்தைக் காட்டுதற்காக, “காத்தி” என்னும் ஏவல் வினையைக் கவி பெய்திருக்கின்றார் என்பது ஊழிக்கப்படுகின்றது.

காத்தி என:—முனிவர், இங்ஙனம் தக்க அஸ்திவரத்துடன் பேசினதால், “அவர் தன்னுயிரினும் மேம்பட்டதொரு பொருளை விரும்புகின்றார்; அப்பொருள் ஸ்ரீராமனேபோலும்” என்றெண்ணிக் கலங்கிய மன்னன், “காத்தி” என்னும் பதப்பிரயோகத்தால் கலக்கம் நீங்கித்தெளிந்திருக்க, இங்குக் குறித்திருக்கும் “என” என்னும் சொல் அத்தெளிவிலிருந்துமன்னவனைக் கலக்கத்திற்கு இழுத்துவிடுகிறது. இழுத்துவிட,

நின் சிறுவர் நால்வரினும்:—என்னும் அடுத்துவரும் பிரயோகம் அரசற்குச் சிறிது சமாதானத்தைக் கொடுத்து நிற்கின்றது உணர்க. என்னை? முனிவரது சாமர்த்திய வாக்கினால் “ஸ்ரீராமபிரானைக் கூட்டி யனுப்புமபடியாக நேர்ந்துவிடுமோ?” என்று கருதிக் கலங்கிய மன்னன், “நின் சிறுவர் நால்வரினும்” என்னும் இப்பிரயோகத்தால், தனையர்நால்வரில் யாரையேனும் (சத்துருக்களையேனும்) அனுப்பலாம் எனத் தீர்மானித்தனன் என்பது ஊழிக்கப்படுகின்றது. பின்னர்,

கரிய:—என்னும் பதமானது, உன் புத்திரரிற் கரு நிறமுடையானே யெனக் குறிப்பதால், “பரதனையேனும் ராமனையேனும் முனிவர் கேட்கின்றார்; நான் கரிய பரதனையே அனுப்புவேன்” என்று தீர்மானித்துக் களித்திருக்கலா மென்பது புலப்படுகின்றது.

சேம்மல் ஒருவனை:—என்னும் குறிப்பு, புத்திரர் நான்வ
ரில் கருநிறமுடைய தலைமகனாகிய ஒப்பற்றவனை பென்னும்
பொருள் தருதலால், ஸ்ரீராமபிரானையே முனிவர் கேட்கிறார்
என்றும், மன்னன் வருந்தினு நென்றும், அது காரணமாக
மன்னற்குக் கோபமும் உதித்தல் வேண்டுமென்றும் ஊஹித்
துணரப்படுகின்றது. இந்த ஊஹத்தைப் பின்வரும் பதம் வலி
யுறுத்து நிற்கின்றது காண்க.

தந்திடுதி:—என்னும் பதத்துக்குத் தந்திடுவாய் என்பது
பொருளாகும்; யாசிக்கும் ஒருவன், வள்ளலை நோக்கித்
“தருதி” (தருவாய்) என்று நயந்துகேட்டல் இயற்கையேயன்
றித் “தந்திடுதி” (தந்திடுவாய்) என்று கேட்டல் இயற்கை
யன்று. “தந்திடுதி” என்னும் பதத்திலுள்ள இடு என்னும் வி
குதி, அப்பேசுவோனுடைய உத்தண்ட சுபாவத்தையும் ஆற்ற
லையு முணர்த்தும் விசுவாமித்திரனுடைய கோபச்சொல்லாகவே இருத்தல் வே
ண்டுமென்பது ஊஹித்தற் கிடமுண்டாகின்றது. இதனால் “தம
து வாக்கினால் மன்னன் மனம் வருந்திக் கோபித்துளான்” என்ப
தை யுணர்ந்த முனிவரர், உத்தண்ட சுபாவமுடையவ ராதலால்,
அவ்வரசனது கோபத்தைத் தம் கோபச்சொல்லினால் வெல்லல்
வேண்டுமெனவே கருதினார் என்னும் நயத்தைக், கவி, கொள்
வோன் வேண்டுகோட் பதமாகிய “தருதி” என்னும் வினையின்
இடையில், ஆற்றலுணர்த்தும் விசுவாமித்திரனாகிய “இடு” என்பதைச்
சேர்த்துத் “தந்திடுதி” எனக்குறித்து, முனிவரது ஆற்றலை
யுகித்துணர வைத்திருக்கிறார் என்பது வெளியாகின்றது.

இச்செய்யுளின் இப்பதப்பிரயோகம் மன்னனது உயிரை
வாங்குவதொன்றாக இருத்தலின், -பின்னர், என உயிர் இரக்கும்
கொடுங்கூற்றின் உடையச் சொன்னான்:— என்று முடிக்கிறார்.
கொடுங்கூற்று-கொடியஎமன்; என்னை:—“நடுநிலையமன், ஒருவ
ரும் அறியாதிருக்க உயிரைக் காலம் நேர்ந்து தர்மம் பார்த்துக்
கவர்ந்து போவான்; இவ் யமனோ இயற்கையிற் கோடினவனாகி
ஒரு வள்ளலிடம் வந்து நேர் தின்று உயிரை யாசிக்குகின்றான்”

என்பது நயமாகும். கோடுதல்-வளைதல்; அதாவது இயற்கையில் மாறுபடல். இவ்வுண்மைகளைப் பின்னர்த் “தாடகைப் போர்ப்படல்” த்தில் கவி குறித்திருக்கும் பின்வருஞ் செய்யுளையுற்று நோக்குக.

“சாற்று நாளற்ற தெண்ணித் தருமம்பார்த்
தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி யிவளைப்போல்
நாற்றங் கேட்டலும் தின்ன நயப்பதோர்
கூற்றுண் டோசொலை கூற்று றழ்வேலினாய்”

என்பதாம். அன்றியும், “கொடுங்கூற்று” கொடிய வார்த்தை யென்னும் பொருளைத்தந்து, பின் வரும் “உளைய” என்னும் பதத்தை வலியுறுத்தி நின்றலையும் உணர்க. என இங்ஙனம் ஒவ்வொரு செய்யுளையும் விரித்துச் செல்லின் புத்தகம் விரியுமாகலானும், இவ்விரிவுரைகள் ஆராய்ச்சிப் பிரிவிற் குறித்தாமாகலானும் விடுக்கின்றோம்.

வான்மீகீபகவான்.

இந்த இடத்தில்தான் வான்மீகீ பகவான், விசுவாமித்திர முனிவர் வாக்கில் வைத்து, “ஸ்ரீராம பரத்வ” நிர்ணயம் பண்ணுகிறார். அது பின்வரும் சுலோகத்தால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இந்த சுலோகம் ஸ்ரீ பெரியவாச்சாரன்பின்னை யென்னும் பெரியோரால் திரட்டப் பெற்றதாகச் சொல்லப்பெறுகிற ஸ்ரீராமாயண தனிச் சுலோகங்களிற்சிறப்புடையதென ஸம்ஸ்க்ருதுகளாற் கொண்டாடப்பட்டுவருகின்றது. அந்த சுலோகம் பின் வருகிறது.

அஹம் வேதீ மஹாத்மாநா ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம்
வஸிஷ்டோபி மஹா தேஜா யேசேமே தபஸி ஸ்த்திதா:

இதன் பொருள்:—“ நான் ஸ்ரீராமபிரான மகாத்மா வென்றும் ஸத்ய பராக்ரமி யென்றும் அறிவேன்; மஹா தேஜஸ்வியாகிய இந்த வஸிஷ்டரும் அறிவார்; இதோ இங்கிருக்கிற தபோநிஷ்டர்களா யிருக்கிற முனிவர்களும் அறிவார்கள்.”

இந்த சுலோகத்துக்கு, வடமொழிப் புலவர்களும் வேதாந்த விஞ்ஞானத்தைப் பெற்றவர்களும், விசேஷார்த்தமாகப் பரந்த உபந்யாஸம் புரிவார்கள்.

அதன் ஒரு புடையாராய்ச்சி பின்வருமாறு:—

அஹம் வேதம்:—

“நான் அறிவேன்” என்பது பொருள். நான் அறிவேன் என்பதால், நீ அறியாய் என்பது தொனிக்கின்றது. என்னை? பரமாத்ம தத்வத்தையறிதற்கு, ஸத்வ நிஷ்டையும் குருஸேவையும் தர்ப்பாஸன முடைமையும் யோகப் பிரவர்த்தியும் வணங்கும் முடியும் கூடுமே யன்றி, ராஜஸ உத்வேகமும் ஸ்திரீஸேவையும் ஸிம்ஹாஸன முடைமையும் போகப்பிரவர்த்தியும் வணங்காமுடியும் கூடாதென அறிக. ஆகலின், முன்னையவெல்லாம் நிரம்பப்பெற்ற நான் ஸ்ரீராமனை பரமாத்மாவென அறிவேனெயன்றி, பின்னைய வெல்லாவற்றையும் கைக்கொண்டு லௌசிக ஸ்வபாவ முடைய நீ ஸ்ரீராமபிரானைப் பரமாத்மாவென அறியாமல் அவனிடம் சிறுமை பாராட்டி அவனையுன்மகனெனவே அறிவாய்.

மகாத்மாநாஸ்த்ய பாராக்ரமம்:—

நான் ஸ்ரீராமபிரானை வேதம் அறிந்தபடி அறிவேன்; வேதம் பரமாத்மாவைப் புருஷனென்றும் மஹானென்றும் அறிகின்றது; அப்படியே நானும் அறிகின்றேன். நீ அவனையங்ஙனம் அறியாமல், உலகம் அறிந்தபடியே அறிகிறாய்.

வஸிஷ்டோபி மஹாதேஜா:—

யோகஸித்தமான ஞானபலத்தை யுடைய மஹாதேஜஸ்வியாகிய வஸிஷ்டரும் (அறிவர்); வஸிஷ்ட—அபி—வஸிஷ்டோபி; வஸிஷ்டோபி—வஸிஷ்டரும்; அபி—என்பதற்கு “உம்” என்பது பொருள்.

வஸிஷ்டோபி—வஸிஷ்டரும்:—

என்னிடம் பகைமை பூண்டிருப்பதால் என்னிடம் வன்பும், உன்னிடம் நட்புப் பூண்டிருத்தலால் உன்னிடம் அன்பும் கொண்டுள்ள வஸிஷ்ட “ரும்” என்றும், வஸிஷ்டர் உனது

புரோஹிதராகலின்; உன்னுடைய நன்மையையே தேபேவ ராயினும்; வேதமறிந்த உண்மையை மறுக்க முடியாதவராக லின், அவ்வஸிஷ்ட “கும்” அறிவார் என்னும் நயங்கள் கிடைக்கிறன.

யேசேமே தபஸஸ்தீதா:—

இந்த ஒரு சாக்ஷி போதாதென்றால், இந்தத் தபஸ்விகளும் அறிவார்கள். எனவே, தபோதனம் மிகுதியாக இருந்தாலல்லது ஸ்ரீராமபிரான ப்ரமாத்மாவென்று அறிதல் கூடாதென அறிக.

எனவே, ஸ்ரீராமபிரானைப் பரம் பொருளென்பதாக வான் மீகி பகவான், விசுவாமித்திர முனிவரைக் கொண்டு உணர்த்துகிறார் என்பது தேற்றம். இதுவரையிற் சொல்லிவந்தது, அந்த சுலோகத்தினுடைய உட்பொருளாம். இனி, அதனது வெளிப்பொருளையும் பின்னும் முனிவர் குறித்துள்ளவாக்கியங்களையும் வான்மீகி பகவான் தெரிவித்துள்ளபடியே குறிப்பாம்.

வான்மீகி பகவான்.

“ஓ அரசனே! ஸ்ரீ ராமபிரானிடத்தில் துமாரனென்னும் சிறுமையைக் காண்டலாகாது; நான் சொல்லுமிச் சொல்லு நம்பவேண்டும்; நான் உனக்கு உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன்; சுபாதமாரீசன் என்னும் அரசுக்கர் இருவரும் ஒழிந்து போனார்களென்றே நினைத்துக்கொள்; இங்ஙனம் யான் எப்படிச் சொல்லுகின்றேனென்றால், “ராமன மஹாத்மா வென்றும் உண்மையான பராக்ரம முடையவனென்றும் நான் அறிவேன்; நானேயன்று; மஹாநுபாவராகிய வஸிஷ்டரும் அறிவர்; தவத்தில் நிலை நின்ற மற்றுமுள்ள இம் மஹரீஷிகளும் அறிவார்கள்” மஹாராஜனே! ஆயிரஞ் சொல்லியென்? இப்பூமியில் மேன்மேலும் தர்மத்தின் விருத்தியும் சிறந்த கீர்த்தியும் நிலைநிற்க வேண்டுமென்று விரும்பினாயாகில், ராமனை யெனக்குக் கொடுக்கவேண்டும். வஸிஷ்டர் முதலிய உனது மந்திரிகள் அனைவரும் அநுமதி கொடுப்பார்களே யாகில், பின்பு ராமன யனுப்பு. பத்து இராத்திரி வரையிலுமே ராமனை யெனக்குத் தர வேண்டும்; எனது யாககாலம் மீறிப் போகாமற்படி முன்னதாகவே ராமனை யனுப்புவாயாக. உனக்குக் கூடும் உண்டாகும்”

“அந்தத் தசரத மஹாராஜனும் விச்வாமித்திரர் மோழிந்த இவ் வழகான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, “நமது ராமனை விட்டு நாம் எப்படிப் பிரிவோம்?” என்று மிகவும் வருந்திப் பயந்து முகம் வாடி நின்றனன். இவ்வாறு மார்பையும் மனத்தையும் பிளக்கும் மிகவும் கடோரமான ஆம்முனிவரது மோழிகளைக் கேட்டு, ஆம்மன்னவன் மிக்க மனவந்தத் முற்று ஸிம்மாஸனத்தில் நடுங்கி மூர்ச்சித் திருந்தனன்.”

என்னும் இப்பின்னைய வாக்கியங்களைக் கம்பர், பின்வருஞ் செய்யுளாற் குறிக்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“எண்ணிலா வருந்தவத்தோ னியம்பியசொல்
மருமத்தின் எறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கன்னுழைந்தா
லெனச்செவியிற் புகுத லோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த ஆருயிர்நின்
றாச லாடக்
கண்ணிலான் பெற்றிழந்தா னெனவுழந்தான்
கடுந்துயரங் கால வேலான்”

இது கவிக்கூற்றாக அமைந்து கிடக்கின்றது. இதன் பொருள் வருமாறு:—

“எண்ணிக்கையற்ற அருந்தவத்தை யுடைய விசுவாமித் திர முனிவன் சொன்ன சொல், மார்பில் எதிரியால் எறியப் பெற்ற வேல் பாய்ந்ததனா லுண்டான புண்ணிலுண்டாகிய பெரிய துவாரத்தினுடே தீ நுழைந்தாற் போலச் செவியிற் புகுதலோடும், அவ்வரசனது உள்ளே நிலாவியுள்ள துயரம் பிடித்துத் தள்ளுதலால், ஆம் மன்னவனது அரிய உயிரிருந்து ஊசலாடவே, பகைவர்க்கு இறுதிக்காலந் தரும் வேலாயுத முடைய ஆம் மன்னவன், கண்ணில்லாதவன் பெற்றிழந்தா னெனும்படியாகக் கடுந்துயரங் கொண்டு வருந்தினான்” இஃதொரு கம்பகுத்திரச் செய்யுள்; விரிவுரை மிகவுடையது; அவ்விரிவுரையை யாராய்ச்சிப் பிரிவிற் காணலாம். இச் செய்யுளின் முதலடியின் பிற்பகுதியும் இரண்டாமடியின் முற்பகுதியும்

குறித்துள்ள உவமானம் வெகு சிறப்புடன் அமைந்திருக்கிறது; இச்சிறப்புவமையானது, இச் செய்யுள் “ஆற்றொழுக்குச் சூத்திர”மாக அமைந்து கிடத்தலை யுணர்த்தி நிற்கின்றது. மூன்றாமடியின் முற்பகுதி ஒரு பண்டைக் கதை நிகழ்ச்சியை யும், நான்காமடியின் முற்பகுதி, அக்கதை நிகழ்ச்சியின் பயனையும் பொதிந்து நிற்கின்றன.

தசரதன் கூறும் சமாதானம்.

வான்மீகி பகவான்.

“மூர்ச்சை யடைந்து பின்பு தேளிந்தவனாகிய மன்னவன் பின்வருமாறு சொல்கிறான்.

“ஊநஷோட ச வர்ஷோமே ராமோ ராஜீவ லோசந:
நயுத்த யோக்யதா மஸ்ய பச்யாமி ஸஹராக்ஷஸை:”

இந்த சுலோகமும் முற்கூறிய ஸ்ரீ ராமாயண தனிச் லோகங்களுள் ஒன்றாகும். இதற்கும் விசேஷார்த்தம் சொல்லப் படுவதுண்டு. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஸ்ரீ ராமபிரானது வயதைக் குறித்தெண்ணும் சுலோகங்களுள் இதுவு மொன்றாகும். இதன் வெளியுரையையும், பின்னும் தசரதன் முனிவற்குக் கூறிய சமாதானங்களையும் வான்மீகி பகவான் குறித்துள்ள படியே சுருக்கமாகக் கீழே குறிக்கின்றோம்.

“முனீந்திரரே ! தாமரையிதழ்போல் விளங்கும் அழகான கண்களா யுடைய ராமனுக்குப் பதினாறு வயது இன்னும் நிரம்ப வில்லை. இவனாகிய இவனுக்கு அரக்கரோடு போர் செய்யும் திறமையிருப்பதாக நான் காணவில்லை.”

* * * *

“ஆகிலும் நான் சொன்ன சொல்லுக்கு வேறுகச் சொல்லேன். எனது கணக்கற்ற சேனகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, நான் அவ் வரக்கர்களோடு போர் புரிகின்றேன்.”

* * * *

சூரர்களாகிய எனது வீரர்கள், அவ்வரக்கர் இருவரே யன்றிப் பின்னும் கூட்டமாய் வரும் அரக்கர் பலரோடும் போர் புரிய சித்தமாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். நானே வில்

லுங் கையுமாக நின்று இப்படைகளை யெல்லாம் பாதுகாப்பவ
ரை முன்னே யிருந்து எனது உயிருள்ளவரும் அவர்களுடன்
போராடுகின்றனன்.”

“ இராமன்பாலன்; வில்லித்தையில் தேறினவனுமல்லன்;
சத்துருக்களின் பலாபலங்களை யறியாதவன்; அஸ்திர பலமும்
பெற்றிலன்; ராக்ஷஸர்களோ வஞ்சனை கொண்டு போர் செய்
தலில் வல்லவர்கள்; அப்படிப் பட்டவர்களுடன் போர் புரிய
இப்பாலகன் தகுதியற்றவன் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்
டுமோ?”

இப்பொருள்களை யெல்லாம் உள்ளடக்கிக் கம்பநாட்டாழ்
வார், பின்வரும் ஒரு செய்யுளிற் குறித்திருக்கிறார்.

“தொடையூற்றிற் றேன்றுளிக்குந் நறுந்தாரா
நெருவண்ணம் துயர நீங்கிப்
படையூற்ற மிலன்சிறிய னிவன்பெரியோய்
பணியிதுவேற் பனிநீர்க் கங்கை
புடையூற்றுஞ் சடையானும் நான்முகனும்
புரந்தரனும்; புகுந்து செய்யும்
இடையூற்றுக் கிடையூறு யான்காப்பன்
பெருவேள்விக் கெழுக வென்றான்.”

இதன் பொருள்:—தேன் கூட்டிலிருந்து தேன் கொட்டு
தல் போலத் தேன் துளித்துக்கொண்டிருக்கும் மணமாலை யை
யணிந்துள்ள தசரத மன்னன், ஒருவாறுகத் தனது துயரத்தை
நீக்கிக் கொண்டு, முனிவரைப் பார்த்து, “ இவன் (எனது இரா
மன்) படை கொண்டு போர் செய்தலில் ஊற்றம் பெறாதவன்;
இளைஞனாகவும் இருக்கின்றான்; இதுவே தேவரீரது கட்டளையா
யிருக்கும் பக்ஷத்தில், கங்காதரனாகிய சிவபிரானும் பிரமதேவ
னும் இந்திரனும் அவ்வரக்கர்க்குத் துணைவராகப் போர்முனை
புகுந்து செய்யும் இடையூறுக இருந்தாலும், அவ்விடையூற்
றுக்கு இடையூறுக நின்று நான் அவ் வரக்கருடன் பொருது
தங்களது யாகத்தைக் காப்பேன்; தாங்கள் செய்யும் பெரு
வேள்விக்ரு எழலாம் என்று சொன்னான்.”

இச் செய்யுளின் முதலடியானது, மேலே வான்மீகி சொல்லி யிருப்பதாகக் குறித்திருக்கும் வாக்கியங்களின் முதல் வாக்கியத்தின் கருத்தையும், இரண்டாம் அடியின் ஒரு பகுதியானது வான்மீகியின் இரண்டாவது வாக்கியத்தின் கருத்தையும், நான்காமடியின் முற்பகுதியானது, அவ் வாக்கியங்களின் மூன்று நான்குகளின் கருத்தையும் காட்டி நிற்கின்றன; ஆயின், கம்பர் செய்யுளின் இரண்டாமடியின் பிற்பகுதியும் மூன்றாமடியும் குறிக்குங் கருத்தும், நான்காமடிப் பிற்பகுதியின் கருத்தும் வான்மீகி சுலோகங்களிற் காணப் பெறவில்லை; இது கம்ப நாட்டாழ்வரது சொந்தக் கற்பனையே யாமென்க.

எனினும், கம்பநாட்டாழ்வார், தசரத மன்னன், முனிவரைப் பார்த்து, “பெருவேள்விக் கெழுத-உமது பெரிய யாகத்தைச் செய்ய எழுந்திரும்” என்று உறுதி கூறினான் என்று குறித்துள்ளது போல வான்மீகி குறித்திருப்பதாகக் காணப்பட வில்லை. அதற்குக் காரணம், பின் வரும் வான்மீகி வாக்கியங்களை யூகித்தறிதலாலே நன்கு விளங்கும்.

பின்வரும் இவ் வாக்கியங்கள் “ஸ்ரீ ராமபிரான் பேரில் வைத்துள்ள அன்பின் மிகுதியாலோ, அரக்கரது வலிமையையும் இவர்க்குத்துணையான இலங்கேசலும் இராவணனது போர்த்திறத்தையும் கண்ட பயத்தினாலோ, தசரத மன்னன், முன்னுக்குப் பின் முரண்படப் பேசியிருக்கின்றான் என்பதைத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கின்றன. மன்னன் முரண்படவே பேசியிருக்கின்றான் என்பதை வான்மீகி மகரிஷியே தமது கூற்றாற் குறித்திருக்கிறார். இது அந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவுரையில் விசதமாக வெளியாயிருக்கின்றது; அம் முடிவான வாக்கியங்களை முன்னர்க் குறிக்கின்றோம்.

“இங்ஙனம் அம்மன்னவன் முன்பின் ஷ்டாமல் அஸங்கதமாய்ச் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டு அம் முனிவரார், அளவற்ற கோபங் கொண்டு, நெய்யினால் ஓமஞ் செய்யப் பெற்ற யாகாக்ரி போற் கொழுந்துவிட் டெரிந்திருந்தான்” என்பதாம்.

இனி, வான்மீகிபகவான் குறித்திருக்கும் மன்னன் முனிவர் ஸம்பாஷணையின் தொடர்ச்சியைக் கூறுவோமாக.

வான்மீகிபகவான்.

“ மாமுனிவரே ! என்கதையையுஞ் சிறிது கேளும். ஸ்ரீ ராமபிரான விட்டு ஒரு முகூர்த்த காலமும் பொறுத்துப் பிழைத் திருக்கமாட்டேன்; * * * * * என்தலத்துக்கு விளக்கென விருக்கும் இந்த ஸ்ரீ ராமனையே அழைத்துப் போதல் வேண்டுமென்று உமக்கு எண்ணம் இருக்குமாயின், சதுரங்க சேனையுடன் கூடிய என்வையும் அழைத்துப் போதல் வேண்டும்.”

* * * * *

“ மாமுனிவரே ! அவ்வரக்கர்களது வல்லமை எப்படிப்பட்டது? அவர்கள் யாருடைய குமாரர்கள்? அவர்கள் பேர் என்ன? அவர்களது உருவ மெப்படி யிருக்கும்? அவர்கட்குத் துணையாயுள்ளவன் எவன்? வஞ்சப் போரில் வல்லவரான அவ்வரக்கர் மீது ஸ்ரீ ராமனாவது எனது படைகளாவது நானாவது எவ்வித ஏற்பாட்டுடன் எதிர்த்துப் போதல் வேண்டும்? கர்வமும் அஞ்சாமையும் துஷ்ட ஸ்வபாவமுமுடைய அவ்வரக்கர்களுடன் நான் ஒருவனாக நின்று போர் செய்தல் தகுமா? இவையனைத்தும் விளக்கல் வேண்டும்.”

* * * * *

முனிவர் விடை யளிக்கிறார்.

வான்மீகி பகவான்.

“ அரசு! புலஸ்திய மகரிஷியின் வம்சத்தான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜன், பிரமனிடம் வரம் பெற்று மிதந்த பலமும் சிறந்த வீரமுங் கொண்டு, அநேக அரக்கர்கள் புடைசூழ முயலுகங்கனையும் துன்புறுத்தி வருகின்றனென்பது நீ அறிந்துள்ள விஷயந்தானே.”

* * * * *

“ அப்பெரு மிடுக்கனாகிய இராவணன் தானே நேராக வந்து எனது யாக விக்னஞ் செய்ய நேராத காலங்களில் மித

தியும் கொழப்பமைந்தவரான சுபாது மாரீசன் என்னும் ராக்ஷ
ஸர்கள் இருவரையும் தூண்டி விடுகின்றனன் ; அவ் விருவரே
எனது யாககாரியத்துக்கும் பலனுக்கும் இடையூறுக நின்று
கேடு தூழ்கின்றனர்.”

இவ்வாக்கியங்களைக் கேட்ட பின்னர், தசரத மன்னன்
கூறும் சமாதானம் பின் வருகின்றது. இங்குத்தான் அம்முசண்
பாடு தோன்றுகின்றது.

தசரதமன்னன் சொல்லுகிறான்.

வான்மீகீபகவான்.

“ மாமுனிவரே! அக்கோடுந்தன்மையனாகிய இராவண்ணு
டன் முன்னின்று போர்புரிதலில் நான்சமர்த்தனல்லன் ; எனக்
குக் குருவும் தெய்வமும் நீரே. உமது ஆவணயை நிறைவேற்றப்
பாக்கியமற்றிருக்கிற என்மீது கிருபை பாலிக்கவேண்டும்.”

* * * * *

“ அவ்வரக்களே மிக்க பலசாலிகளான மஹாவீரர்களா
யும் போர்முனையில் வல்லமை யற்றவர்களாகச் செய்திருக்கி
றான். நான் தனியேயாவது படைகளுடன் சேர்ந்தாவது அக்
கோடியனோடு போர்புரிய வல்லமையற்றவன்.”

* * * * *

“ மாரீசன் முதலிய அவனது ஸைன்யத்துடனங்கூட என்
னார் சண்டைசெய்ய முடியாது ; போர்த்திற மொன்று மறியாம
லிருக்கிற எனது அருமைப்புத்திரவன் நான் எப்படிக் கொடுத்த
னுப்புவேன் ; “ புத் ” தென்னும் நரகத்தினின்றும் என்னைக்
காப்பவனாயிற்றே என் இராமன்.”

“ உமதுயாகத்தைக் கெடுக்கவந்த-ஸுந்தோப ஸுந்தர்க
ளின் புத்திரர்களாகிய அந்த சுபாது மாரீசர்களோ போர்முனை
யில் எமனைப் போன்றவர்கள். ஆகையால் அவர்களுடன் போர்
புரிந்து உமது யாகத்தைக் காக்கும் பொருட்டு எனது குழந்தை
யிராமனைக் கொடுத்தனுப்ப மாட்டேன்.”

“ நானும் எனது நண்பர்களும் ஒன்றாகக் கூடியங்கூட
சுபாது மாரீச நிருவரில் ஒருவரையேனும் வெற்றிகொள்ள முடி
யாதவர்களா யிருக்கின்றோம்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இத்தகைய மிகெழுக்குறைந்த-முன்னுக்குப் பின் முற்றும் முரண்படக்கூடியதான ஸமாதானச் சொற்களைக் கம்பநாட்டாழ்வார், தமது தசரத மன்னன் வாக்கிலிருந்து வருவிக்கவேயில்லை. ஆயின், “பணியிதுவேல் பணிநீர்க்கங்கை, புடையூற்றூஞ் சடையானும் நான்முகனும் புரந்தரனும் புதுந்துசெய்யும், இடையூற்றுக் கிடையூறு யான்காப்பன் பெருவேள்விக் கெழுந்” என்று பெரு மிகெகுடன் தமது தசரதமன்னன் முனிவரிடம் கூறியதாகக் குறித்திருக்கிறார்.

உடனே, அடுத்த செய்யுளில், கம்பநாட்டாழ்வார், “விசுவாமித்திரமுனிவர் கோபத்துடன் எழுந்தனர்” என்பதைக் குறிக்கும் செய்யுளொன்றையே வெகு அற்புதக் குறிப்புடன் குறித்து, அச்செய்யுளில், வெகுளிச் சுவையையும் வெகுண்டோன் அவநயத்தையும் விசுவாமித்திர முனிவருடைய கோபத்திருமேனியி லேற்றிச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கிறார்; அச்செய்யுள் பின்வரும்;

“என்றனென் றலுமுனிவோ டெழுந்தனன்மண்
படைத்தமுனி யிறுதிச் காலம்
அன்றெனவா மெனவிமையோ ரயிர்த்தனர்மேல்
வெயில்கரந்த தங்குமிங்கும்
நின்றனவுந் திரிந்தனமீ நிவந்தகொழுங்
கடைப்புருவ நெற்றி முற்றச்
சென்றனவந் ததுநகையுஞ் சிவந்தனகண்
ணிருண்டனபோய்த் திசைந ளெல்லாம்.”

இதன் பொருள் வெளிப்படையாயினும் குறிப்பாம்.

“என்றிங்ஙனம் தசரதமன்னன் சொன்னான்; அங்ஙனம் சொல்லலும் முனிவன் கோபத்துடன் எழுந்தான்; மேலேறிய கொழுத்த புருவக்கடைகள் நெற்றி முற்றச் சென்றன; கோபநகை வந்தது; கண்கள் சிவந்து போயின; ஆகாயத்தில் இரவி

யும் போயொளித்தனன்; அங்கு மிங்கும் நின்றாள்ள நகரத்தி
ரங்கனும் ஆகாயவீதியில் திரிய ஆரம்பித்தன; அதனால் திசைக
ளெல்லாம் சென்றிருள் அடைந்தன; உலகைப் படைத்த முனி
வனாகிய நான்முகனது இறுதிக்காலம் அதாவது பிரமப்பிரளய
காலந்தான் இன்று வந்துவிட்டதுவோ வெனவே தேவர்களும்
ஐயுற்றனர்.”

இதன் முதலடிக்குப் பொருள்பல கூறுவர்; அவற்றை
விளக்கற் கிடமிதென்றோ மரகதின் விட்டுச் செல்கின்றோம்.

இனி, விசுவாமித்திர முனிவரது கோபக்குறியைக் காட்
டும் வண்ணம் வான்மீகி பகவான் தமது ஆதி காவியத்தில் குறி
த்துச் சென்றிருக்கும் சில வாக்கியங்களையும் இங்கு நாம் குறித்
துப் போகாமலிருத்தல் கூடவில்லை; அது பின்வரும்;

வான்மீகிபகவான்.

“மக்கள்மேல் வைத்துள்ள காதன் மிதூதியால், தசரத
மன்னன் சொன்ன அந்த வாக்கியங்களைக் கேட்ட கௌடிக
ரிஷ்யாகிய அந்த விசுவாமித்திரமுனிவரர் மிகக் கோபங்கொண்
டவராக அரசவனப் பார்த்துச் சொல்லவற்றார், நான் முன்னஞ்
சொன்னவற்றைக் கேட்டிருந்தும், உங்கள் வம்ச தர்மத்தை
யறிந்திருந்தும், உனது வாக்கத்தத்தை யழிக்கப் பிரயத்தனப்
படுகின்றாய்; குலத்துக்கே ஹீனம் தருவதாகிய இம்மொழியா
னது ரகுதலத்தாருக்கே பொருந்தாத தொன்றன்றோ? கருத்
வம்சத்திற் பிறந்த ஏ! அரசனே!! பொய்ப் பிரதிக்கிணயாகிய
இது உனக்குப் பொருந்துமாயின் இருக்கட்டும் நான் வந்த வழி
யே திரும்பிப் போகின்றேன்; நீ உனது பந்து வர்க்கங்களுடன்
குகமேயிரு!”

என்று சொல்லிக்கொண்டு மிகவும் கோபத்துடன் விசுவாமித்
திர முனிவர் புறப்பட்டுவிட்டார்.

இங்ஙனம் விசுவாமித்திர முனிவர் சொன்ன கோப மொ
ழியைக் கேட்ட உலக நிலையை வான்மீகி பின் வருமாறு குறித்
திருக்கிறார்.

வான்மீகிபகவான்.

“புத்திமானாகிய விசுவாமித்திர ரிஷியினது ரோஷம் நிறைந்த சொற்களால் உலகம் நடுக்குற்றது; தேவர்களும் அஞ்சினர்.”

வசிட்டன் கூறும் சமாதானம்.

இங்ஙனம் கோபமுற்றெழுந்த கௌசிகமுனிவரைச் சார்தப்படுத்தும் பொருட்டு, மன்னவனைப் பார்த்துக் குலகுருவாகிய வஸிஷ்டமுனிவர் சில வாக்கியங்கள் சொன்னதாக இரண்டு கவிகளும் குறித்திருக்கின்றார்கள்.

இச்செய்தியைக் கம்பநாட்டாழ்வார் மூன்று செய்யுட்களால் குறித்திருக்கிறார்; இச்செய்யுட்கள் மூன்றும், “முன் குறித்தபடி எழுந்த கௌசிகமுனிவருடைய கோபத்தைச் சார்தப்படுத்தித் தசரத மன்னற்கு ஸ்ரீராமபிரானது பெருமையையும் அவதார ரஹஸ்யத்தையும் வஸிஷ்டர் எடுத்துச் சொல்லினாரென்பதனையும், அந்த மன்னவனும் தனது குருவின் வாக்கியப்படியே ஸம்மதித்து ஸ்ரீராமபிரானை வரவழைத்து விசுவாமித்திர முனிவருடன் அனுப்பினாரென்பதையும்” குறிக்குமேனும், வான்மீகி பகவான் “அஹம் வேத்மி” என்னும் சுலோகத்தினால் விசுவாமித்திர முனிவரைக் கொண்டு தெரிவித்திருந்த ஸ்ரீராமபரத்வ விஷயத்தையும் உள்ளடக்கி யிருத்தலை நேயர்கள் கண்டு தெளிய வேண்டுகின்றேன். அந்தச் செய்யுட்கள் பின் வருவனவாம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“கறுத்த மாமுனி கருத்தை யுன்னிநீ
பொறுத்தி யென்றவற் புகழ்ந்து நின்மகற்
குறுத்த லாகலா வறுதி யெய்துநான்
மறுத்தியோ வெனா வசிட்டன் கூறுவான்.”

பெய்யு மரியாற் பெருத் வெள்ளம்போய்
மோய்கோள் வேலையை முடுது மாறுபோல்

ஐய நின்மகற் களவில் விஞ்சைவந்
தெய்து காலமின் றெதிர்த் ததென்னவே.”

குருவின் வாசகங் கொண்டு கொற்றவன்
குருவின் கேள்வனைக் கொணர்மின் சென்றென
வருக வென்றன ரென்ன லோடும்வந்
தருகு சார்ந்தன னறிவி னும்பரான்.”

இம்முன்றனுள், முதற்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளும்
“கோவித் தெழுந்த முனிவரைச் சாந்தப்படுத்தினமையும்”
பின்னிரண் டடிகளும் “கலங்கியிருந்த மன்னனைச் சாந்தப்
படுத்தினமையும்” குறித்துநிற்கின்றன; இரண்டாஞ் செய்யுள்
முற்றும் ஸ்ரீராமபரத்வ விஷயத்தை உவமை முகத்தான் வெ
ளிப்படுத்தினமை குறித்து நிற்கின்றது; முன்றாஞ் செய்யுளின்
முன்னிரண்டடிகள், “குருவின் வார்த்தை கேட்டு ஸ்ரீராம
பிரானை மன்னன் சபைக்கு அழைத்த தன்மையும். “பின்
னிரண்டடிகள்” அங்ஙனமே ஸ்ரீராமபிரான், சபைக்கு வந்து
மன்னன் அருகு சேர்ந்த தன்மையும்” குறித்து நிற்கின்றன.
இச்செய்யுட்களின் பொருள்கள் ஒருவாறு வெளிப்படையாயி
னும் குறிக்கின்றோம்.

முதற் செய்யுள்:—

“கோபித்த விசுவாமித்திர முனிவரது உள்ளக்கிடக்
கையை யுன்னிப் பார்த்து, நீங்கள் பொறுத்துக்கொள்ளுங்
கன்” என்று முனிவரைப் புகழ்ந்து கூறிவிட்டு மன்னவனைப்
பார்த்து, “உன் மகனுக்கு உறுத்தலாகாத உறுதி கிடைக்கும்
நாளை நீ வேண்டாமென்று மறுப்பாயோ? என்று வசிட்டர்
கூறத் தொடங்கினார்.”

இரண்டாம் செய்யுள்:—

“பெய்கின்ற மழையினால் பெருகுகின்ற வெள்ளஞ்
சென்று நீர்நிறைந்த கடலை முடுகிச் சென்றுசேர்வது
போல், ஐய! உனது மகனுக்கு அளவில்லாத வித்தைகள்

வந்து சேரக்கூடிய காலம் இன்று நேர்த்திருக்கின்றது
என்று வசிட்டர் கூறவே”

மூன்றாம் செய்யுள்:—

“குரு மொழிந்த வாசகத்தைக் குணமெனக் கொண்டு
வெற்றிபெற்ற மன்னவனாகிய தசரதன், அருகு நின்றாரைப்
பார்த்து, “திருவின் கேள்வனாகிய ஸ்ரீராமனைச் சென்
றழைத்து வாருங்கள்” என்று சொல்லவே, அவர் சென்று
வருக வென்னலோடும் அறிவினும்பரா னாகிய ஸ்ரீராம
பிரான் வந்து மன்னன் அருகு சார்ந்தனர்.”

இவற்றுள், முதற் செய்யுளிற் குறித்திருக்கும் “கருத்தை
யுன்னி” என்னும் தொடரை கவனிக்கும்போது, “விசுவாமித்
திர முனிவரது விருப்பமாகிய யாக ஸம்ரக்ஷணத்துக்காகப்
போர்முனையில் வெற்றிகொள்ளும் பழக்க மிக்கொண்ட வீர
தீரனாகிய தசரத மன்னன் தானே பெருத்த சேனைகளுடன்
எழுந்து வருவதாகக் குறித்தும் அதனை யேற்றுக்கொள்ளாது
கோபித் தெழுந்த முனிவரது உள்ளக் கிடக்கையானது யாக
சம்ரக்ஷணத்தின் அளவே திருப்தி யடைந்து விடாமல், பின்னர்
ஸ்ரீராம பிரானால் செய்யப்பட வேண்டிய பெருங்காரியமாகிய—
அவரது அவதார ரஹஸ்யமாகிய ராவண ஸம்ஹாரத்துக்குப்
பூர்வாங்கமாகும் சீதா லிவாஹத்தின் அளவும் அமைந்து கிடந்த
தென்பது ஊஹிக்கப்படுகின்றது. இதுதான் விசுவாமித்திரரது
உள்ளக்கிடக்கை யென்பதைக் கம்பநாட்டாழ்வார் பின்னர்
வரும் வேள்விப்படலத்துற்ற கீழ்க்காணும் செய்யுளால்விளக்
கிச் செல்கின்றார்; அது காண்க;

“அரிய யான்சோல வையநிற் கரியதோன் றில்லை
பேரிய காரிய முளவவை முடிப்பது பின்னர்
விரியும் வார்புனன் மருதஞ்சூழ் மிதிலையர் கோமான்
புரியும் வேள்வியுங் காண்நோ மெழுகென்று போனான்”

இதனை யுற்று நோக்கி யமைத்துக் கொள்க; விரிக்குற்
பெருகும்; இதன் விரிவுரை ஆராய்ச்சிப் பிரிவிற் கொடுக்கப்
படும்.

பின்னர் இரண்டாஞ்செய்யுளின் முன்னிரண் டடிகளிலும் குறித்துள்ள உவமையானது ஸ்ரீராமபரத்வத்தை நிர்ணயித்துக் காட்டுவ துணர்க; என்னை? இவ்விரண்டடிகளிலுங் குறிக்கப்பட்டுள்ள, மழையும் நீர்ப்பெருக்கும் கடலுமாகிய உவமானமானது, “நீர் நிறைந்த கடலினிடத்துத் தோன்றியே மேகங்களாற் பெய்யப்பெறுகின்ற மழையினால் பெருக்கெடுத்தோடுகின்ற யாற்று வெள்ளங்களனைத்தும் விரைந்து சென்று நீர் நிறைந்த கடலையே சேர்வதுபோல்” என்று காட்டியிருக்கும் பொருளால், “சகல வித்தைகளும் நிறைந்துள்ள ஸர்வசக்தனும் பரம்பொருளாகிய ஸ்ரீராம பிரானிடம் தோன்றி யெழுந்து உலகமெங்க னும் பெய்து நிரப்பப்பெற்ற பெருகிய கல்வி கேள்விகளைத் தும் பின்னரும் விரைந்து சென்று வித்தை நிறைந்த-சக்தி நிரம்பிய பரம்பொருளாகிய ஸ்ரீராம பிரானையே சேரக் காத் திருக்கின்றன” என்னும் உயர் பொருள் கிடைக்கின்றது காண்க. இதுவே, வான்மீகி சொன்ன அந்த “அகம் வேத்மி” என்னும் ஈலோகத்தின் கருத்தாமன்றோ? இவ்வுண்மையைக் கம்பர், பின்னரும், பின்வரும் செய்யுளாகிய “குருவின்வாசகம்” என்ற தலைப்பி லெழுந்த நமது முன்றாஞ் செய்யுளால் வற்புறுத்தி யிருத்தலும் காண்க.

இதன் பின்னர் எழுந்த, அம்முன்றாஞ் செய்யுளிற் குறித்துள்ள “குருவின் வாசகம்” என்னுங் குறிப்பாலும், “திருவின் கேள்வன்” என்னும் குறிப்பாலும், “அறிவின் உம்பரான்” என்னுங் குறிப்பாலும் நாம் அறிந்துகொள்வது என்னவாகும்? குரு-என்பவர், அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி உயர்ஞானத்தை யுணர்த்துபவரன்றோ? என்னை? “கு-அஞ்ஞானம்; ரு-போக்குபவன்” என்பது அப் பதப் பொருளாகும்; இது, “தசரத மன்னற்கு இராமன் விஷயமாக இருந்த-தனது குமாரனென்னும் அஞ்ஞானத்தை நீக்கி, யவன் கடல்போன்ற அப்பரம் பொருள்தா னென்னும் உயர்ஞானத்தை வசிட்டன் உணர்த்தினான்” என்னும் உண்மையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது காண்க.

விசுவாமித்திர முனிவரது கோபம்.

வான்மீகிபகவான்.

“இப்படி அம்மன்னவன் தனது புதல்வரிடத்து அன்பினால் உருத்தெரியாமல் குழறிச்சொன்ன சொற்களைக் கேட்ட விசுவாமித்திரமுனிவர் கோடாவேசங்கொண்டு, அவ்வரசனை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தனர். ‘அரசனே! யான் விரும்பின காரியத்தைச் செய்வதாக முன்பு நீ உறுதிமொழி செய்துகொடுத்து, பின்னர் அதனை நிறைவேற்ற முயற்சிக்காமல் விட்டுவிட நினைக்கின்றன. தருமத்திற் சிறந்த ராகவர்களின் இவ்வம்சத்தில் இங்ஙனம் சொன்ன சொல் தவறுவது யுக்தமாகுமா? மன்னவனே! இந்த அயுக்தம் உனக்கு அழகென்று தோன்றுமாயின், உறுதியாய்ச் சொல்லிவிடு; நான் வந்த வழியே போகிறேன்; ஸத்யஸந்தர்களாகிய காகுஸ்தர் வம்சத்தில் பிறந்து கீர்த்திபெற்ற நீ, இங்ஙனம் உன்னை நாடிவந்தவர்களிடமெல்லாம் பிரதிஞ்ஞாவானி செய்து டொய்களையே பேசிக்கொண்டு பந்துக்களுடன் கூடிச் சுகமாக வாழ்ந்திரு’ என்று சொல்லிவிட்டு மிகுந்த மதியுடைய விசுவாமித்திர முனிவர் அளவில்லாத கோடத்துடன் புறப்படும்போது, பூமியெல்லாம் நடுங்கிற்று; இம்மா முனிவர் என்ன செய்துவிடுவாரோ? என்று தேவர்களும் மிகப் பயந்தனர்.’”

இந் நிகழ்ச்சியைத்தான், நமது கம்பநாட்டாழ்வார், முன்னர் ககூக-ம் பக்கத்திற் குறித்துள்ள “என்றனன் என்றலும்—” என்னும் செய்யுளால் விரிக்கிறார்.

வஸிஷ்டன் கூறும் சமாதானம்.

வான்மீகிபகவான்.

“பின்பு நன்கு விரதாநுஷ்டானஞ் செய்து அறிஞராகிய வஸிஷ்டமாமுனிவர், உலகமெல்லாம் இங்ஙனம் நடுங்குவதைக் கண்டு, அரசனை நோக்கிப் பின்வருமாறு உரைத்தார். ‘மஹாராஜனே! சொன்ன சொல் தவறாத இக்ஷுவாகு வம்சத்தில் நீ பிறந்தவன்; தர்மதேவதைதானே என்று சொல்லும்படியாகத் தர்மமே தொழிலாகக் கொண்டுள்ளவன்; நன்கு தெரியும் வாய்க்கப்

பெற்றவன்; விரதாநுஷ்டானத்தில் தவறாத ஊக்கமுடையவன்; ஐச்வரியமெல்லாம் இயற்கையிலேயே அமையப்பெற்றவன்; இத்தகைப் பெருமை வாய்ந்துள்ள நீ தர்மந் தவறி நடக்க முயல்வது யுத்தமன்று; ராகவனே! தர்மாத்மாவென்று உலக முன்றிலும் புகழப்பெற்ற நீ சொன்னசொல் தவறாமல் நடப்பது கடமையாகும், இங்ஙனம் வாதித்து அதர்மத்தை ஏறிட்டுக் கொள்ளலாகாது. செய்வேனென்று முன்னர் ஒப்புக்கொண்டு, பின்னர், அங்ஙனம் செய்ய முயலாதவன், தான் முன் செய்துவைத்துள்ள அச்வமேதம் முதலிய பலவகை யாகங்களையும், குளம் கிணறு வெட்டுவித்தல் ஸ்த்திரம் சாவடி கட்டுவித்தல் முதலிய தர்மங்களையும் பயனற்றவைகளாகச் செய்துகொண்டவன் ஆவான்; ஆகையால் நீ ஸ்ரீராம பிராண றிஷ்டிக்குத் தந்துதவுவாயாக. ஸ்ரீராமன் அஸ்திர சஸ்திரங்களைக் கற்றிருந்தாலென்ன? கற்றிராமலிருந்தாலென்ன? குசிக புத்திரராகிய இந்த விசுவாமித்திர முனிவரர் ஸ்ரீராமனைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கையில், அக்கினியாற் பாதுகாக்கப்படும் அமுதம்டோல யாதொரு ஊறுபாடும் அடையமாட்டான்; இந்நிலைமையில் அரக்கர்கள் அவனை வெல்ல வல்லவரல்லர்; அன்றியும் இந்த விசுவாமித்திர முனிவரோ, தர்மவடிவின்; மூவுலகத்திலுள்ள வீரியம் படைத்தவர்களினும் மிகச் சிறந்தவர்; தமது புத்தியின் மிகுதியால் உலகினர் யாவரினும் மீறினவர், இவர் தவங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமானவர்; இம் மூவுலகத்தினுமுள்ள பலவகைப்பட்ட அஸ்திர சஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்; இவர் அறிந்த அவற்றை முன்னும் பின்னும் அறிவாரில்லை. அவையேயன்றி இன்னும் புதிது புதிதான அஸ்திரங்களையும் அளவில்லாமல் உண்டுபண்ணக்கூடிய மதிநுட்பமும் வல்லமையுமுள்ளவர்; இங்ஙனம் மஹா தேஜஸ்வியாய், மிகப்புகழ் டடைத்துள்ள இம் முனிவரர் பின்னே ஸ்ரீராமனை யனுப்பித்தருவதிற் சிறிதும் யோசனை செய்யவேண்டுவதில்லை; அவ்வரக்கர்கள் அவனை வரையும் இந்தக் குசிக புத்திரராகிய விசுவாமித்திரர் ஒருவரே நின்று முடிக்க வல்லவரன்றோ? ஆயினும், உனது புதல்வனின் நன்மையின் டொருட்டே உன்னிடம் யாசிக்கின்றனர்' என்று வஸிஷ்டர் கூறினார். குருவின் மொழிகளைக் கேட்ட அம்மன்னர் பிரானும், மனக்கலக்கந் தீர்ந்து முகமலர்ந்து, ஸ்ரீராமன் வனம் டோவதற்கு அங்கீகாரம் கொடுத்து, அவனை அந்த விசுவாமித்திர முனிவர் பின்னே அனுப்புதற்கு மனத்தில் எண்ணங்கொண்டனர்."

இந் நிகழ்ச்சியைத் தான் நமது கம்பநாட்டாழ்வார், ககநு, ககக-ம் பக்கங்களிற் காட்டியுள்ள மூன்று செய்யுட்களாற் குறித்திருக்கிறார்.

இனி விசுவாமித்திர முனிவர் பின்னர், ஸ்ரீராமனும் இலக்குவனும் சென்றமை கூறுவாம்.

தசரதன் புத்திரர்களை முனிவரிடம் அடைவித்தல்.
கம்பநாட்டாழ்வார்.

“வந்த நம்பியைத் தம்பி தன்னெடும்
மூத்தை நான்மறை முனிக்குக் காட்டிநந்
றத்தை நீதனித் தாயு நீயிவர்க்
கெத்தை தந்தனன் இயைந்த செய்கென்றான்”

இதன் பொருள்:— அங்ஙனம் தான் அழைத்துவரச் செய்ய சபைக்கு வந்து சேர்ந்தவனாகிய ஸ்ரீராமபிரானைத், தசரதமன்னன் தம்பியாகிய இலக்குவனுடன்கூட, பழைமை பொருந்திய வேதங்களை யறிந்தவராகிய விசுவாமித்திர முனிவர்க்குக் காட்டி, “எம் பிதாபோன்ற முனிவரே! இக்குழந்தைகட்கு ஒப்பற்ற தந்தை தாயும் நீரேதாம்; ஆகவின் இவர்க்கும் இவர்தமைக் கொண்டும் பொருந்தினவற்றைச் செய்துகொள்க; இவர்களை யுமக்குத் தந்தனன்” என்று கொடுத்து விட்டான்.

வான்மீச பகவான்.

“அப்படி வசிஷ்டமா முனிவர் சொல்லுகையில், அதைக் கேட்ட அத்தசரத மன்னன், ஸந்தோஷத்தினால் முகமலர்த்தி பெற்றுத் தனது புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை லக்ஷ்மணனுடன் கூட வரவழைத்தனன். பின்பு தாயாகிய கௌஸலையும் தந்தையாகிய தசரதனும் ஸ்ரீராமனுக்கு மங்களாசரணங்கள் நடத்தினார்கள். புரோஹிதராகிய வசிஷ்டமா முனிவரும் மங்களமான மந்திரங்களால் அந்த ஸ்ரீராமபிரானை அபிமந்திரித்தார். பின்னர்த் தசரதமன்னன், தனக்கு மிகவும் அன்பனாகிய புதல்வன் ஸ்ரீராமபிரானை உச்சிமோந்து உள்ளங்குளிர நன்கு சந்தோஷங் கொண்டு விசுவாமித்திர முனிவர்க்குத் தந்தனன்.”

இந் நிகழ்ச்சியின்போது, தாயாகிய கோஸலாதேவி உடனி ருந்ததாக ஸ்ரீவான்மீகி பகவான் குறித்திருக்கிறார்; கம்பநாட்டாழ்வார் அங்ஙனம் குறித்திருக்கவில்லை யென்பதைக் கவனிக்க.

விசுவாமித்திரர் ஆசீர்வாதம்.

குழந்தைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு விசுவாமித்திரர் அவ்வ ரண்மனையைவிட்டுப் புறப்படும்போது, தசரதமன்னனை வாழ்த்திச் சென்றதாகக் கம்பநாட்டாழ்வார் குறித்திருக்கிறார்; வான்மீகி பகவான், இதனைக்குறிக்கவில்லை யென்பதும் உணரற்பாலது. கம்பர், அது குறித்தமைக்குச் செய்யுள் வருமாறு :—

“கொடுத்த மைந்தரைக் கொண்டு சிந்தைமூர்
தெடுத்த சீற்றம்விட் டினிது வாழ்த்திமேல்
அடுத்த வேள்விபோய் முடித்து நாமெனா
நடத்தல் மேயினான் நவைக்கண் நீங்கினான்.”

முதலில் மன்னவன் ஸ்ரீராமனை யனுப்பச் சம்மதிக்காமல் மறுத்துப் பேசியபோது, “விசுவாமித்திரர் மிகுந்த கோபத்துடன் எழுந்து, தசரத மன்னனைப்பார்த்து, ‘இங்ஙனம் உன்னை நாடிவந்தவர்களிடமெல்லாம் பிரதிஞ்ஞாஹானி செய்துகொண்டும் பொய்களையே பேசிக்கொண்டும் உனது பந்துக்களுடன் கூடிச்சுகமாக வாழ்ந்திரு’ என்று வஞ்சகமாகப் புகழ்வது போன்ற வசைமொழி கூறிச்சென்றார்.” என்று குறித்திருக்கும் ஸ்ரீ வான்மீகிபகவான், வலிஷ்டரது முயற்சியினால் இரு குமாரர்களையும் முகமலர்ந்து அகக்களிப்புடன் ஈந்துதவிய மன்னர் பிரானையாதும் வாழ்த்துக் கூறாமல் பயப்பட் டிருப்பதாகக் குறித்திருப்பது யாது காரணம்பற்றியோ அறிகில்லேம். அக்குறையை நிவ்ருத்தி செய்திருக்கிறார் நமது கம்பநாட்டாழ்வார் என்பது இச் செய்யுளால் நன்கு புலப்படுகின்றதன்றோ? அன்றியும் இச் செய்யுளிற குறிக்கப்பெற்றிருக்கும், “சிந்தை முந்தெடுத்த சீற்றம் விட்டு இனிது வாழ்த்தி” என்னும் சொற்றொடரும், “நவைக்

கண் நீங்கினான் ” என்னும் சொற்றொடரும் மிகவும் சிந்திக்கற் பாலன. அங்ஙனம், முன்னெழுந்த கோபம் நீங்கி மன்னவனை அம்முனிவர் வாழ்த்திச் செல்லாவிடின், “ அரசன் குலத்துக்குச் சாபமும் முனிவனுக்குக் குற்றமும் பொருந்தியே நிற்கும் ” என்பது நமது கவிச்சக்கரவர்த்தியின் அபிப்பிராயம் போலும் ; அன்றியும் இங்ஙனம் அப்பொருள் சிறக்கவே, நமதுபுலவர், அத்தகைய பெருங் கோபத்தையும் காத்தடக்கிக்கொண்டு மன்னவனையும் இனிதுவாழ்த்திச் செல்லும் தமது விசுவாமித்திரமுனிவரை, “ நவைக்கண் நீங்கினான் ” என்னும் சொற்றொடரால் தாம் வாழ்த்தினார் ” என்பதும் புலப்படுகிறது காண்க.

முனிவர் பின் இருவரும் செல்ல.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ வென்றி வாள்புடை விசித்து மெய்ம்மைபோல்
என்றுந் தேய்வுறாத் தூணி யாத்திரு
குன்றம் போன்றுயர் தோளிற் கொற்றவில்
ஒன்று தாங்கினான் உலகந் தாங்கினான் ”

“ அன்ன தம்பியும் தானும் ஐயனும்
மன்னன் இன்னுயிர் வழிக்கொண் டாலெனச்
சொன்ன மாதவன் தொடர்ந்த சாயைபோற்
பொன்னின் மாநகர்ப் புரிசை நீங்கினான் ”

இவற்றின் பொருள் :—“ வென்றி பொருந்திய வாளினைப் பக்கத்திலே கட்டி, சத்தியத்தைப்போல என்றைக்கும் தேய்வுறாதிருக்கும் அம்புறத்தூணியையுங்கட்டி, உலகந்தாங்கும் ஆற்றலுடைய ஸ்ரீராமபிரான், பெரிய மலைபோன்றுயர்ந்த தமது தோளில் வெற்றிபெற்ற வில்லொன்றையும் தாங்கிப் புறப்பட்டார் ; அங்ஙனமே வாளும் வாளியும் வில்லுந் தாங்கி நின்ற தம்பியாகிய இலக்குவனுடன் ஸ்ரீராமபிரான், தங்கள் பிதாவாகிய தசரத மன்னனது உயிரே முனிவரை வழிக்கொண்டு போவது போல அம்முனி

வர் பின் இருந்து, அந்த முனிவருடைய நிழலைப்போலவே அவரைப் பின் சென்று, பொன்மயமான அவ்வயோத்திமாநகரத்தின் மதிலைக்கடந்து போனார்கள் ” என்பதாம்.

வான்மீகீபகவான்.

“விசுவாமித்திரர் முன்னே நடந்தனர்; அவர் பின்னே ஸ்ரீராமனும் வில்லங்கையுமாகத் தொடர்ந்தனர்; லக்ஷ்மணனும் காக பக்ஷங்கள் அசைய வில்லைக் கையிற்கொண்டு ஸ்ரீராமனைப் பின்பற்றினர். அவ்விருவரும் வேறுவேறுக அம்புறுத் தூணிகளைத் தோளில் தரித்திருப்பதால், மூன்றுதலைகள் உள்ள இரண்டு சர்ப்பங்கள்போல் விளங்குமவர்களாய், பத்துத் திசைகளையும் பளபளவென ஒளிபெறச் செய்பவர்களுமாய், அளவற்றிருக்கும் அழகு பராக்கிரமம் முதலிய வைபவங்கள் விளங்க, அச்விநீ தேவர்கள் பிரமதேவனைப் பின் தொடர்வதைப்போல விசுவாமித்திரரைப் பின் தொடர்ந்தனர். இங்ஙனம் வில்லைக் கையிலூன்றித் திவ்யமான ஆபரணங்கள் அணிந்து உடம்புத்தோலைக் கைகளிலும் விரல்களிலும் கவசமாகக்கொண்டு உயர்ந்த கத்திகளைப்பிடித்து அளவற்ற ஒளிபரந்து அழகான மேனியுடன் விளங்குமவராய், உடன் பிறந்தவர்களுமாய் இளைஞருமாகிய அந்த இராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் விசுவாமித்திரரைப் பின் சென்று, சிந்திக்கமுடியாத மகிமையையுடைய பரமசிவக்கடவுளைப் பின் சென்ற அக்கினி குமாரர்களாகிய ஸ்கந்த விசாகர்களைப்போல மிக்க பிரகாசத்துடன் விளங்கினர்.”

இந்நிகழ்ச்சியில், இரு பெரும் புலவரும் குறித்திருக்கும் உவமானங்களைத் தனித்தனியே உற்று நோக்குக.

அன்றியும், கம்பநாட்டாழ்வார் குறித்ததாக நாம் காட்டியுள்ள மேற்குறித்த செய்யுட்களில், இரண்டாவதன் இரண்டாமடியில், “ஐயனும் மன்னன் இன்னுயிர் வழிக்கொண்டலென” என்னும் உபமானத்தை நாம் காண்கிறோம். “இந்த உபமானம் சரியானது தானோ? இது அவாக்யம் (வசனிக்கத்தகாதது) ஆகாதோ?” எனிற் கூறுதும். இங்குக் குறிக்கப்பெற்றிருக்கும் “உயிர்” என்னுஞ் சொல் “பிராணன்” என்னும் பொருளைத் தராமல் “தேரியம்” என்னும் பொருளைத் தந்து நிற்பல் உணர்க;

என்னை :-“மன்னன், ஸ்ரீராமபிரானை எத்துணை முகமலர்ச்சியுடன் அனுப்பினனாயினும், அவனைப்பிரிந்த பின்னர், தைரியமும் ஸ்தைரியமும் இழந்திருந்தான்” என்பது நம் புலவர் பெருமானது அபிப்பிராயமாகும். “உயிர் என்பது” “ஆத்மா” என்னும் வடமொழியின் மொழிபெயர்ப்பாகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது ; வடமொழியில், “ஆத்மா” என்பதற்குப் பல பொருள் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவை வறுமாறு :—“ஆத்மா ஜீவே த்ருதௌ தேஹே, ஸ்வபாவே பரமாத்மநி, அக்நே அர்க்கே மதௌ வாதே” — என்று இவ்வண்ணம் பல பொருட்கள் கூறியிருப்பதால், இங்கு இடம்நோக்க அதற்கு (ஆத்மாவிற்கு “உயிர்” என்னும் சொல்லிற்கு) தைரியம் (த்ருதி) என்னும் பொருளே சிறப்புடையதாகும். ஏனெனில், மன்னன், இராமனையனுப்பிய பிறகு உயிரையிழந்து விடாமல் தைரியத்தையும் ஸ்தைரியத்தையுமே இழந்திருந்தான் என்பது குறிக்கப்படலால் என்க.

அன்றியும், இங்கு இப்படலத்தில் “மன்னன் இன்னுயிர் வழிக்கொண்டாலென” என்று உவமித்த கம்பர், இவ்வுவமானத்தை மறக்காமல் மனதில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, பின்னர், தாடகைவதமும் யாகஸம்ரக்ஷணமும் அஹல்யா சாப விமோசனமும் செய்து, மிதிலை புகுந்த ஸ்ரீராமபிரான், ஜானகியை மணக்கப்பணையமாக வைத்திருந்த வில்லையு முறித்து வெற்றியுடன் விளங்க, அவ்விருவோரது மணவினையிற் புந்தி செலுத்திய ஜனக மன்னனால் வரவழைக்கப்பெற்ற, ஸ்ரீராமனது தந்தையாகிய தசரத மன்னன் மிதிலைக்கு வந்தாரெனக்கேட்டு, ஆம்மன்னனை யெதிரேற்றழைக்கச் செல்லும் மிதிலை மன்னனுடன் சென்ற ஸ்ரீராமபிரான், தமது தந்தையாகிய தசரத மன்னனைக் கூடிய அந்த ஸந்தியில், அவ்விருவருடைய சேர்க்கையையும் குறிக்கும்போது, முன் பிரிந்த மன்னனுயிர் பின்னர்க் கூடிவிட்டதாகக் கூறி ஸமர்த்தித் திருக்கிறார் என்பதும் காண்க. இவ்விரண்டு செய்யுட்கும் இடையில் எகரு செய்யுட்களும், கட-படலங்களும் இருக்கின்றன என்பதும் உணர்க, அச் செய்யுள் வருமாறு:—

“காவியுங் குவளையுங் களிகொள்கா யாவுமொத்
தோவியஞ் சுவைகெடப் பொலிவதோ ருருவோடே
தேவருந் தொழுகழற் சிறுவன்முன் பிரிவதோர்
ஆவிவந் தென்னவந் தரசன்மா டணுகினான்” என்பதாம்.

பின்னர், இம்மூவரும் பயணமாகிச் சரயூநதிக்கரைக்குச் சென்றமையை இரு புலவர்களும் கூறுகிறார்கள்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“வரங்கள் மாசறத் தவஞ்செய் தோர்கள்வாழ்
புரங்கள் நேரிலா நகரம் நீங்கிப்போய்
அரங்கின் ஆடுவார் சிலம்பின் அன்னநின்
நிரங்கு வார்புனற் சரயு வெய்தினார்.”

இதன் பொருள் ; — “தமது வேண்டுகோள்கள் குற்றமில்லை யாம் படியாகத் தவமாற்றிப் பயனடைந்து வாழக்கூடிய பெரும் பதவிகளும் சமானம் சொல்லமுடியாத அயோத்திமா நகர எல் லையை அம்மூவரும் நீங்கிச்சென்று, நாடகஸ்தையில் நடிக்கும் கூத்தியரது காற்சிலம்புகள் போல் நின்று சதா ஒலித்துக்கொண் டிருக்கும் வீழ்நீருடைய சரயூநதியை யடைந்தார்கள்” என்பதாம்.

வான்மீகிபகவான்.

பின்பு அம்மூவரும் ஒன்றரை யோசனை தூரம் நடந்து ஸ்ரீ நதியின் தென்கரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பலை அதிபலை மந்திரங்கள்.

இந்த இரண்டு மந்திர விசேஷங்களையும், விசுவாமித்திர முனிவர் ஸ்ரீராமபிரானுக்குமாத்திரம் அளித்ததாக, ஸ்ரீவான்மீகி பகவான் சொல்லுகிறார். ஆனால் கம்பநாட்டாழ்வார், அவ் விருவருக்கும் அளித்ததாகக் குறித்திருக்கிறார்; அன்றியும், இம் மந்திரங்களை, இராமனுக்கு, நகரைக்கடந்தவுடனே விசுவாமித்திரர் அளித்து விட்டதாக, வான்மீகிபகவான் குறித்திருக்கிறார்.

“ஸ்ரீராமன் சுருமரமரன சரீரம் படைத்துள்ளவனாதலாலும் சக்கரவர்த்தி திருமகன் ஆதலாலும், காட்டில் நுழைந்தவுடன் சூரியதாபத்தினாலும் வழிநடப்பதாலும், அவனது திருமேனி கன்றியும் குன்றியும் போதல் தகாதென வெண்ணினான் விசுவாமித்திரன்” என்பதை யுகித்துணரவே, வான்மீகபகவான், “அம் மந்திரங்களைக் காட்டில் நுழையும்போதே சொல்லிக் கொடுத்தனர்” என்பதனைக் காட்ட இந்த ஸர்க்கத்திலேயே வைத்துப்போயிருக்கிறார்.

ஆனால் கம்பநாட்டாழ்வாரோ, தாடகைப் போர்ப்படலமென்னும் அடுத்தபடலத்தை யாரம்பித்து பாலைவனச் செய்தியை விசுவாமித்திரமுனிவரால் ஸ்ரீராமபிரானுக்குச் சொல்லவைத்துப் பின்னரே, “அவ்விருகுமாரர்களும் வழிநடையினாலும் சூரிய கிரணங்களாலும் குன்றியும் கன்றியும் போயினர் என்பதையுணர்ந்து, அவ்விருவருக்குமே அவ்விரண்டு வித்தைகளையும் அளித்தார்” எனக்கூறியிருக்கிறார்; அது பின்வரும் செய்யுட்களான் அறிவுறுத்தப் பெற்றிருக்கிறது. அச்செய்யுட்கள் மூன்றும், பின்வரும் தாடகைப் போர்ப்படலத்தின் கௌ, கஅ, கக-ம் செய்யுட்களாக அமைந்து கிடக்கின்றன.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“எரிந்தெழு கொடுஞ்சரம் இனைய தெய்தலும்
அருந்தவ னிவர்பெரி தளவி லாற்றலைப்
பொருந்தின ராயினும் பூவின் மெல்லியர்
வருந்துவர் சிறிதென மனத்தி னோக்கினன்.”

“நோக்கினன் அவர்முகம் நோக்க நோக்குடைக்
கோக்கும ரருமடி குறுக நான்முகன்
ஆக்கின விஞ்சைகள் இரண்டும் அவ்வழி
ஊக்கினன் அவையவர் உள்ளத் துள்ளினார்.”

“ உள்ளிய காலையில் ஊழித் தீயையும்
எள்ளுறு கொழுங்கனல் எரியும் வெஞ்சுரம்
தெள்ளுதண் புனலிடைச் சேற லொத்தது
வள்ளுறு முனிவனை வணங்கிக் கூறுவான்.”

என்னும் இம்முன்று செய்யுட்களுமேயாம் ; இவற்றின் பொருளையுங் கவனிப்பாம்.

“ தீக் கொழுந்துவிட்டெரிந்துகொண்டிருக்கும் கொடிய பாலை வனமான இத்தகைய காட்டினை அம்முவரும் பேரய்ச் சேர்ந்தவுடன், அரிய தவத்தையுடையவனாகிய விசுவாமித்திரன், “இவ்வாசினங்குமாரர்கள் பெரிதும் அளவிடமுடியாத வலிமையுடையவர்களாயிருப்பினும், பூவைக்காட்டிலும் அதிமிருதுவான சரீரம் படைத்துள்ளவர்களாகவின், சிறிதேனும் வருந்துவரே” என்று மனத்திற் கவனித்தான்.”

“ அத்தகைய கவனத்துடன், அம்முனிவரன், அக்குமாரக் குரிசிலரது முகங்களை நோக்க, அந்நோக்கத்தின் கருத்தினைப் புத்திகூர்மையாலுணர்ந்து கொண்ட அவ்வரசகுமாரர்கள், அம்முனிவரனது திருவடிகளில் வணக்கஞ்செய்ய, அம்முனிவரன், பிரமதேவரஹ் படைக்கப்பெற்றுத் தமக்களிக்கப்பெற்றிருந்த அவ்வரிய வித்தைகளிரண்டையும், தமது மனதின் வழியே அவ்விருவரிடமும் செல்லும்படி ஊக்கிச் செலுத்தினான் ; உடனே அவ்விருவரும் அவ்விரண்டு வித்தைகளையும் தமது மனதில் வரப் பெற்றார்கள். ”

“ அங்ஙனம், அவ்விரு பெரிய வித்தைகளையும் வரப் பெற்ற உடனே, அவ்விரு குமாரர்கட்கும், யுகாந்த காலத்துத் தீயையும் இகழ்ந்து கொழுத்த கனலைக்கக்கிக் கொண்டிருக்கும் அக்கொடும் பாலைவனமானது, தெளிந்து குளிர்ந்த நீரிவிறங்கிச் செல்வது போன்ற உணர்ச்சி பிறந்தது. பூராமபிரானும் விசுவாமித்திர முனிவனை வணங்கிக் கூறுகிறார்.”

இந்நிகழ்ச்சியை, “ யாங்ஙனம் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் நடத்திச் செல்கிறார்? ” என்பதனையுணர்வாம்.

வான்மீகிபகவான்.

“அப்பொழுது, விசுவாமித்திரர், ராமா! என்று இனிய சொல்லுடன் அழைத்து, “ குழந்தாய்! ஜலத்தையெடுத்து ஆசமனம்செய்; காலங் கடக்கலாகாது; பல மந்திரங்களில் நிறைந்த பலயென்னும் அதிபலயென்னும் இரண்டுவித்தைகளையும் பெற்றுக்கொள்; இவற்றைத் தெரிந்துகொண்டால், உனக்கு யாதொரு சிரமமும் வியாதியும் தோன்றாமலிருக்கும்; உருவமும் மாறாதிருக்கும்; தூக்கத்திலிருந்தாலும் மறதியிலிருந்தாலும் அரக்கர்கள் உன் னையெதிர்த்தல் இயலாதாகும். இவ்வித்தைகளிரண்டையும் நீ எப்போதும் ஜபித்துக் கொண்டிருப்பாயாயின், பாலுடைய பலத்தில் இப்பூமியில் உனக்கொப்பானவன் யாருமில்ன் என்பதாகும். மற்றும் எக் குணத்திலும் ஒப்பானவன் இம்முவுலகத்தில் இருத்தலும் இயலாதாகும். மேலும், ஒப்பற்ற இராமா! ஸௌந்தர்யத்திலும் ஸாமர்த்தியத்திலும் நுண்ணறிவிலும் கார்யா கார்ய நிச்சயத்திலும் வினாத்திறத்திலும் விடையிறுத்தலிலும் உன் போன்றவன் இவ்வுலகில் இருக்கமாட்டான். பல சொல்லிற் பயனென்? இவ்வி ரண்டு வித்தைகளையும் கற்றுணர்ந்தாயாயின், உனக்குச் சமானமானவன் நிகழ்காலத்திலுமில்லை; எதிர்காலத்திலுமில்லையென்றே சொல்லிவிடலாம். இவ்விரண்டு வித்தைகளே எல்லாவறிவினுக்கும் தாயகமாயிருப்பவை; இவை யுன்னால் ஜபிக்கப் பெறும்போது, பசிதாகங்களும் உன்னை வருத்தமாட்டா; இப்பூமியெங்கும் ஒப்புக் காணமுடியாத புகழ் வந்தெய்தும். இவ்விருவித்தைகளும் பிரமதேவனால் படைக்கப்பட்டவை; சிறந்த மகிமை பொருந்தியவை. பெருமைபெற்ற காகுஸ்த்த வம்சத்திற் பிறந்து தர்மங்களை நன்கு அறிந்து அடங்கி நடத்துந் தன்மையையுடையவன் நீயாகலின், நீயே இவ்வித்தைகளை யேற்றுக்கொள்ளத் தக்கவன். நீ, ஏற்கனவே எல்லாநற்குணங்களும் நற்செய்கைகளும் அரும்பெருஞ் செல்வங்களும் ஆற்றல்களும் படைத்துள்ளவனாயினும், மிக்க தவஞ்செய்து ஸம்பாதிக்கப்பெற்ற இவ்வரிய வித்தைகளிரண்டும் உனக்கே பொருந்தத்தக்கவை; இவை யுனக்கு இன்னும் மேன்மைகளை யளித்துக்கொண்டிருக்கும். இவற்றைப் பெற்றுநீ மற்றும் பலர்க்கு உபதேசம் செய்வாயாக ” என்று மொழிந்தனர் ”

என்றும்,

“ பின்பு இராமனும் ஜலம் கொண்டு ஆசமனம் செய்து பரிசுத்தராகிப், பரமாத்மத்யாகஞ் செய்துவிளங்கும் விசுவாமித்திரமஹரிஷியினிடமிருந்து அவ்வித்தைகளிரண்டையும் ஸந்தோஷத்தினால் முகமலர்ச்சியுடன் பெற்றுக்கொண்டனர்; அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன் ஸ்ரீராமபிரான், சரத்காலத்தில் ஆயிரங்கிரணங்களுடனும் விளங்குறும் தூரியபகவாணப்போல் மகிமை பெற்று மிகப்பராக்கிரமசாலியாய் விளங்கினார். பின்னர், குருவுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்கள் அனைத்தும் நன்கு நடாத்தித்தாமும் இலக்குவனுமாக அம்முனிபுங்கவருடன் கூடி அவ்விரவெல்லாம் ஸரயூநதியின் கரையிலேயே மிக்க ஸுகத்துடன் தங்கியிருந்தார்.”

என்றும் விஸ்தாரமாகக் கூறி முடித்திருக்கிறார். இதனுடன் அந்த ஸர்க்கத்தையும் ஸ்ரீவான்மீசி பகவான் முடிக்கிறார்.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கம்பநாட்டாழ்வார், மிக விஸ்தாரமாகக் காட்டாமலும் சடங்கு முறைகளைக் குறிக்காமலும், ஒரு உத்தம குருவானவர், தமது உத்தமசிஷ்யர்கட்கு உபதேசிக்கும் முறையைப்போலவே, இந்தக் குரு சிஷ்யர்களிடத்திலும் காட்டிச் சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்திருக்கிறார்.

உத்தமகுரு உத்தம சிஷ்யர்க்குணர்த்தும் முறையாவது யாதெனின் கூறுவாம். இம்முறை “கைவல்லிய நவரீதத்தில்” வெகு அழகாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் உபமான அம்சத்தையிண்டு உணர்த்திச் செல்வோமாக.

“ அன்னைதன் சிசுவை யன்பால் ஆமைமீன் பறவை போலத் தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச் சந்நிதி யிருத்தி—”

என்பதாம்.

இதன் பொருள் :—ஆமையாகிய அன்னை, தன் முட்டைகளைத் தன் அகத்தே கருதியிருந்து குஞ்சுகளை வெளிப்படுத்தல்

போலவும், மீனாகிய அன்னை, தன் முட்டைகளைத் தனது கண்களால் நோக்கிக் குஞ்சுகளை வெளிப்படுத்தல் போலவும், பறவையாகிய அன்னை, தானிடம் முட்டைகளைத் தனது சிறகுகளில் அணைத்துக் குஞ்சுகளை வெளிப்படுத்தல் போலவும், உத்தமகுருமார்கள், தமது உத்தம சிஷ்யர்கட்குத் தமது அரிய வித்தைகளைத் தம்மகத்திற் கருதியிருந்து அவர்கட்களித்தலும், மத்திம சிஷ்யர்கட்குத்தமது த்ருஷ்டி திகையால் அளித்தலும், அதம சிஷ்யர்கட்குத் தமது ஸ்பர்சதிகையால் அளித்தலும் வழக்காறென்பதாம்.

ஆகலின், நமது கம்பநாட்டாழ்வார், விசுவாமித்திர மஹரிஷியை ஓர் உத்தம குருவாகவும் இராமலக்குவரிருவரையும் உத்தமசிஷ்யர்களாகவும் வைத்துப்பேசியிருக்கிறார் என்க. இந்நிகழ்ச்சியே, முன் எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற மூன்று செய்யுட்களில் நடுச் செய்யுளாகிய “ நோக்கினன் அவர் முகம் ” என்னும் செய்யுளால் ஊஹித்துணரவைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. வான்மீசபகவான், இந்த ஸர்க்கத்தை யிதனுடன் முடித்துவிட்டாராயினும், கம்பநாட்டாழ்வார், இவ்வரிய நிகழ்ச்சியைக் (விசுவாமித்திர தசரதஸம்வாதத்தைக்) குறிப்பான் எடுத்துக்கொண்ட இக்கையடைப்பட்டத்தை யித்துடன் நிறுத்திவிடாமல், மேலும் மூன்று செய்யுட்களைச் சொல்லி, விசுவாமித்திரர் முதலிய மூவரும் அங்கவனம் போய்ச் சேர்வதற்குமுன் கடந்துபோன சோலைஆறு இவற்றின் பெருமைகளையும் கூறிப்போயிருக்கிறார்.

அம்மூன்று செய்யுட்களும் பின்னே வருகின்றன :—

“கரும்பு கால்பொரக் கடழனி வார்த்ததேன்

வரம்பு மீறிடு மருத வேலிவாய்

அரும்பு கொங்கையார் அம்மெல் ஒதிபோற்

சுரும்பு வாழ்வதோர் சோலை நண்ணினார்.”

“தாழு மாமழை தழுவு நெற்றியாற்
 சூழி யானேபோற் றேன்று மால்வரைப்
 பாழி மாமுகட் டிச்சிப் பச்சைமா
 ஏழு மேறப்போ யாறு மேறினார்.”

“தேவு மாதவற் றொழுது தேவர்தம்
 நாவு ளாகுதி நயக்கும் வேள்விவாய்த்
 தாவு மாபுகை தழுவு சோலைகண்
 டியாவ தீதென்றான் எவர்க்கு மேலுனான்.”

இவற்றின் பொருள் :—“கரும்புப்பயிர்களின்மேற் காற்று
 வீச அடித்தலால் அவற்றினின்றும் கீழ்க்கழனியிற் பொழியப்
 பெறுகின்ற தேனானது, வரம்புகளை மீறிப்பாய்ந்து செல்லக்கூடிய
 மருத நிலப்பிரிவினில் உள்ள, அரும்புபோலும் தனங்களைபுடைய
 உழுத்தியர்தமது அழகிய மெல்லிய கூந்தல்போன்று கருமையும்
 பெருமையுமுடைய சுரும்புகள் (வண்டுகள்) வாழ்கின்றதான
 சோலையைச் சேர்ந்தார்கள்.”

“படிந்திருக்கின்ற பெரிய மேகங்களைத் தழுவியுள்ள உச்சிப்
 பிரதேசத்தால் முகபடாம் அணியப்பெற்ற யானையைப்போற்
 றேன்றுகின்ற பெரிய மலையின் பெருமை பொருந்திய சிகரத்துச்சி
 யினால், சூரியனுடைய பச்சைக்குதிரைகள் ஏழும் ஏறும் அவ்வுச்சி
 நேரத்தில் இம்மூவருஞ்சென்று அவ்வாற்றைக் கடந்தனர்.”

“யாவர்க்கும் மேம்பட்ட குணம் குறி செயல்களையுடைய
 பூராமபிரான், தெய்வத்தன்மைபொருந்திய விசுவாமித்திர முனி
 வரைத் தொழுது, தேவர்கட்கு நாவென்றழைக்கப்பெறும் அக்
 கினியுள், ஆகுதிகளை விரும்பியளிக்கும் யாக பூமிகளிலிருந்தும்
 தாவி எழுகின்ற புகைப்படலம் தழுவியுள்ளதோர் சோலையைக்
 கண்டு, “இதுயாவது?” என்று வினாயினான்” என்று இத்
 துடன் கம்பநாட்டாழ்வார் தமது கையடைப்படலத்தை முடித்துக்
 கொள்கிறார்.

பின்னர், இருபெரும்புலவர்களும் தாடகைப் போர்ப் பிரிவை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இப்பிரிவில்தான் அங்கதேச விருத்தாந்தம் இரு புலவர்களாலும் சொல்லப்பெறுகின்றது. இப்பிரிவை நமது கவிச்சக்கரவர்த்தி, “தாடகைப் போர்ப்படலம்” என்றே குறித்திருக்கிறார். இதனுள், பாலைவனச்சிறப்பு வெகு அழகாகக் கம்பரால் வர்ணிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

இனி, தாடகை விருத்தாந்தம் இருபெரும் புலவராலும் எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்றிருக்கின்றது. இந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்புகும்போது, இரண்டு புலவர்களும், அங்கதேச விருத்தாந்தத்தையும், தாடகையினால் மலதக்ருச தேசங்கள் அழிந்து பாலைவனமாகிய தன்மையையும், அப்பாலைவன வர்ணனையும் நன்கு குறித்துக்கொண்டே சென்றிருக்கின்றார்கள். இவ்விருபுலவருள், ஸ்ரீ வான்மீகபகவான், இந்த விருத்தாந்தத்தின் ஆதியில், விசுவாமித்திர முனிவர், ஸ்ரீராமபிரானைத் திருப்பள்ளி யெழுச்சி கூறியதாக அனுபவித்திருக்கின்றார்; அவ்வெழுச்சியைக்குறிக்கும் சுலோகங்கள் மிகச்சுவையுடையனவாகவும் உயர்பொருள் கொண்டனவாகவும் பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று மிகவும் அற்புதமானது; இதனைத் தனி சுலோகியிலும் சேர்த்து ஸ்ரீமான் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யென்னும் பெரியார், பரக்க வியாக்கியானமும் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சுலோகம் வருமாறு :—

“கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராமா! பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்தே உத்திஷ்ட நரஸார்த்தூல கர்த்தவ்யம் தைவம் ஆஹ்நிகம்.”

இதனுடைய சாதாரணப் பொருள் :— “கோஸலா தேவியினுடைய ஸத்புத்திரனே! ராமா!! பொழுது விடிந்து பூர்வஸந்த்யாகாலம் தோன்றியிருக்கின்றது; புருஷச்ரேஷ்டனே!!! எழுந்திரு; பகலிற் செய்யவேண்டிய ஈச்வரகடமைகளைச் செய்யவேண்டும்.” இந்த சுலோகத்துக்குப் பரந்ததொரு தனி வியாக்யானமும் செய்தருளியிருக்கின்றார்கள்; அதனைத் “தனிசுலோகி” என்னும் உத்க்ரந்தத்திற் கண்டு தெளிக.

இதன் பிறகு, ஸ்ரீவான்மீசபகவான், அம்முவரது பிரயாணத் தின் ஆரம்பத்தில், ஸரயூநதியும் கங்கையும் சேருமிடம் தோன்றினதாகக்காட்டி, அதனருகே தான் அங்கவனம் தோன்றுவதாகக் குறித்து, அந்த அங்கதேச விருத்தாந்தத்தை மிகவிரிவாகச் சொல்லிப்போகின்றார்: ஆனால், நம் கம்பர், இதனை யங்ஙனம் மிக விரித்துரைக்காமல் இரண்டே செய்யுட்களில் மிகச் சுருங்கச் சொல்லி, மூன்றாஞ் செய்யுளில், பரமசிவக்கடவுளின் யோகஸம்பந்தத்தினால் அவ்வங்கவனத்திற் குண்டாயிருக்கும் பெருமையையும் நிகழ்த்தியிருக்கின்றார்; அம்மூன்று செய்யுட்களும் பின்வரும் :—

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“திங்கண்மே வஞ்சடைத் தேவன்மேன் மாரவேள்
இங்குநின் றெய்யவும் எரிதரும் நுதல்வழிப்
பொங்குகோ பஞ்சுடப் பூளவீ யன்னதன்
அங்கம்வெந் தன்றுதொட் டநங்கனே யாயினான்.”

“வாரணத் துரிவையான் மதனைச் சினவுநான்
ஈரமற் றங்கமிங் குகுதலா லிவணெலாம்
ஆரணத் துறையுளாய், அங்கநா டிதுவுமக்
காரணக் குறியுடைக் காமஞ்ச் சிரமமே.”

“பற்றவா வேரொடும் பசையறப் பிறவிபோய்
முற்றவா லுணர்வுமேன் முடுகினார் அறிவுசென்
றுற்றவா னவனிநுந் தியோகுசெய் தனனென்றிற்
சொற்றவா மளவதோ மற்றிதன் தாய்மையே.”

இவற்றின் பொருள் :—“சந்திரன் பொருந்தியுள்ள ஜடையைப்பெற்ற பரமசிவக்கடவுளின்மேல், மன்மதனானவன், இங்கு நின்று தனது மலர்க்கணைகளை யெறியவும், அந்தச் சிவபரஞ்சடரினுடைய அக்கினியைக் கக்குகின்ற நெற்றிக்கண்ணிற் பொங்கி யெழுந்த கோபாக்கினியானது தன்னை வந்து தாக்கிச்சுடவே, பூளைப்பூவினுக் கொப்பாகத்தனது அங்கம் வெந்துபோய், அவன், அன்றுதொட்டு அனங்கனென்னும் பெயருடையவனானான்.”

“யானைப் போர்வையையுடைய அந்தச் சிவபரஞ்சடர், மன் மதனைக் கோபித்த அந்த நாளிலே, அவன் அங்கமானது ஈரம் அற்றுப்போய், அவ்வங்கம் இங்கே சிதறி வீழ்ந்த தன்மையால், இவ்விடமெல்லாம், வேதத்துறையில் வாழும் தன்மைய இராமா ! இந்நாடானது அங்க நாடாக அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது; அக் காரணத்தையே குறிக்கொண்டு இவ்வாச்சிரமமும் காமஞ்ச்சிரம மென்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.”

“பிரபஞ்சத்திற் பற்றிய அவாவானது வேரோடும் பசையற் றுப்போகவும் பிறவிநோய் தீர்ந்து முடியவும் வேண்டிப் பெறு மொன்றாகிய உயர்ந்த பரமஞானத்தின்மேல் விரைந்துசென்றவர் களது அறிவானது சென்றுசேரும் அவ்வயர் கடவுள் இருந்து யோகம் செய்த இடம் இது ஆகுமெனில், இவ்வாச்சிரமத்தினது பரிசுத்தத்தன்மையானது ஒருவரால் எடுத்துச் சொல்லும் அள வதோ?” இந்த முன்றாஞ் செய்யுள் இன்னும் விரிந்த பொருளு டையது; அதனை விரிக்கும் வழிக்கண்டுகொள்க.

இச்செய்தியை முனிவர் சொல்வதற்குக் காரணமாக, ஸ்ரீராமபிரான், “இந்தவனம் யாவது?” என்று கேட்டனர் என் பதை நமது கவிச்சக்கிரவர்த்தி, முன்னைய படலத்துற்ற கடைசிச் செய்யுளிலேயே குறித்திருக்கிறார். அதனை முன்படலமுடிவிற காண்க. இச்செய்தியை ஸ்ரீவான்மீகி நிகழ்த்தும் முறை பின் வருகிறது.

வான்மீகிபகவான்.

“அங்கு அநேகமாயிர மாண்டுகளாகத் தவஞ் செய்துகொண் டிருக்கும் மிகுந்த மகிமை பொருந்திய ரிஷிகளின் ஆச்ரமம் வாய்க் கப்பெற்றிருக்கும் ஓர் அழகிய இடத்தைக்கண்டு, வெகு ஸந்தோ ஷத்துடன் மகாத்மாவாகிய ஸ்ரீராமபிரான், விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து, “பகவானே ! அழகான இவ்வாச்சிரமம் யாருடையது? இதில் வாஸஞ்செய்யும் புருஷன் எவன்? எங்கட்கு இது மிகவும் குதூஹலத்தை விளைவிக்கின்றமையால் கேட்க விரும்புகின்ற றனம்; இதனைத் தெரிவித்தல் வேண்டும்” என்று கேட்டனர்.

அம்மஹாமுனிவரரும் அவர்களது சொற்களாக் கேட்டுப் புன்ன கையுடன், “ராமா! கற்றவர்களால் காமன் என்று சொல்லப்படும் மன்மதன், முன்பு கண்கட்குப் புலப்படக்கூடியபடியாக உருவத் துடன் இருந்தனன்; அக்கேடுமதியனாகிய மன்மதன், “சிவபிரான் பார்வதியை மனமார மணந்துதவும்படியாகச் செய்யவேண்டு மென்று விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டு கோட்கினங்கினவனாகி மிக்க ஊக்கத்துடன் இவ்வாச்ரமத்துக்கு வந்து, இங்கு மிகுந்த நியமத்துடன் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் சிவபரஞ் சுடருக்குக் காமேச்சையை யுண்டாக்கும் பொருட்டுத் தனது மலர்க்கவண கவா யேவ, அம்மஹானுடாவன் கோடாக் கிராந்தராகித் தமது நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து அம்மன்மதனை நோக்கினார்; உடனே அவன் சாம்பரா யெரிந்து போனான்; இங்ஙனம் சிவபிரானது நெற்றிக் கண்ணைக் கொளுத்தப்பட்ட கெடுமதியனான மன்மத னுடைய சரீர அவயவங்களெல்லாம் சிதறி வீழ்ந்தன. அது முதலாக மன்மதன் அங்கமற்றவனாகி அநங்கன் என்று பெயர டைந்து விட்டான். எந்த இடத்தில் அம்மன்மதனுடைய அங் கங்கள் சிதறி வீழ்ந்தனவோ அந்த இவ்விடமே அங்கதேசம் என்று அழைக்கப் பெறுகின்றது; புண்யமான இவ்வாச்ரமம் சிவபெருமானுடையது; இங்கிருக்கும் முனிவர்கள் பரம்பரையாகச் சிவபரஞ்சுடரது சிஷ்யர்களாகவே இருக்கின்றார்கள்; இன்றிரவு இவ்வங்க தேசத்தில் இம்முனிவர்களுடன் இப்புண்ய நதிகளி னிடையில் வஸித்திருந்து நாவாத்தினம் புறப்பட்டுக் கங்கை யைத் தாண்டிப் போவோம்”

என்று கூறிச் செல்கின்றார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்,

“என்றவன் தண்ணியம் பலும்வியன் தவ்வயிற்
சென்றுவன் தெதிரெழுந் செந்நெறிச் செல்வரோ
டன்றுரைந் தவர்கதிர்ப் பரிதிமண் டிலமகன்
குன்றின்வன் திவரவோர் சுடுசுரங் குறுகினார்.”

இதன் பொருள் :— “என்று அந்த அந்தணராகிய விசுவா மித்திர முனிவரர் சொல்லவே, அம்மூவருமாக அவ்விடங்கட்குச் சென்று, மிகக் களிப்புடன் தம்மை எதிர் வந்தழைத்துச் செல் லும் ஸந்மார்க்கப் பிரவர்த்தகர்களாகிய ரிஷிகளுடன் அன்று

அவராச்சிரமங்களில் வலித்திருந்து, பின்னர், விரிந்த கிரணங்களை யுடைய சூரிய மண்டலம் அகன்ற உதய சூரியினைருந்து புறப்பட்டு மேலேறவே, மூவருமாகப் புறப்பட்டுச் சென்று, வெயிலேற ஏற ஒரு எரிந்த பாலைவனத்தைச் சேர்ந்தார்கள்.” இச் செய்யு ளாற் கம்பநாட்டாழ்வார் குறித்துள்ள செய்தியை வான்மீகபக வான் எங்ஙனம் மொழிந்திருக்கின்றாரென்பதையும் கவனிப்போம்.

வான்மீகி பகவான்.

“இனி நாம் ஸ்நானம் செய்து ஜபஹோமங்களை முடித்துக் கொண்டு, அவ்விருடிகளின் ஆச்சிரமங்கட்குப் போவோம்” என்று அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, அங்குற்ற ரிஷிகள் யாவரும் இம்மூவருடைய வருகையையும் வருங் காரணத் தையும் தெரிந்துகொண்டவர்களாகி, மிகவும் சந்தோஷங்கொ ண்டு, இம்மூவருமிருக்குமிடத்துக்கு வந்து, அர்க்ய பாத்ய ஆசமனீ யங்களால் உபசரித்துத் தங்கள் தங்கள் ஆச்சிரமங்கட்கு அழைத் துப் போனார்கள். விசுவாமித்திர முனிவரும் அவ்வாச்சிரமவாஸி களினுடைய சூக்ஷ்மலாபங்களை விசாரித்தனர். பின்னர்ச் சூர்யன் அஸ்தமித்த உடனே, விசுவாமித்திரர் முதலிய ரிஷிகளும் இராம விலக்துவர்களும் தங்கள் தங்கட்குரியபடியாக ஸந்தியா வந்தன காயத்ரீ ஜபஹோம விரதானுஷ்டானங்களைச் செய்து முடித்தனர். பின்பு இம்மூவரும் சிவபிரான் காமணக் கொளுத் தின இடம் முதலியவற்றைக் கண்ணுற்று அன்றிரவு அம்முனி வர்களால் ஸத்கரிக்கப் பெற்று உறைந்திருந்தனர். பின்பு போழ்து விடிந்து ஸூர்யோதயமாகையில் இராமலக்துவர்கள் காலத்திற் செய்யவேண்டு மவற்றைச் செய்து முடித்து விசுவா மித்திர முனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு கங்கா நதியின் கரை க்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது அவ்வாச்சிரமவாஸிகள் ஒரு அழகிய ஓடத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, விசுவாமித்திர முனிவரைப் பார்த்து, “இவ்வோடத்தைத் துணைபற்றிக்கொண்டு இவ்விராஜ குமாரர்களுடன் சுலபமாக வழியைக் கடந்து போங் கள்” என்றனர். விசுவாமித்திரரும் அவ்விருஷிகளைப் பூஜித்து அனுப்பிவிட்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களுடன் அவ்வோடத்தில் ஏறிக் கங்கையைக் கடந்த போது, கடலை நோக்கிச் செல்லும் அந்த கங்காப்ரவாஹத்தினிடையே தோன்றும் பேரொலியைக்

கேட்டு, இராமலக்ஷ்மணர்கள், விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து,
 “மாமுனிவரே ! இவ்வாற்றின் நடுவில் கிளம்பும் இப்பெரிய
 கோஷம் எதனாலுண்டாகின்றது ?” என்று கேட்க, அதன்
 காரணத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.”

இங்கு இவ்விரு புலவர்களும் சென்றிருக்கும் முறையை
 நாம் சிறிது சிந்தித்தல் வேண்டி யிருக்கிறது. விசுவாமித்திரர்
 முதலிய மூவரும் அந்த அங்கதேசத்தினருகற்ற ஆச்சிரமவாஸி
 களால் உபசரிக்கப்பெற்றமையையும் அன்று அம்மூவரும் வதிந்
 திருந் தமையையும் ஒருங்கே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்களாயினும்,
 முடிவில் மாறுபட்டுச் செய்திகளை நிகழ்த்தி யிருக்கின்றார்களாக
 வின், அம்மாறுபாடு விஷயமாகவே நாம் சிறிது ஆராயவேண்டி
 யிருக்கின்றது. என்னை யென்றிற் கூறுதும். மேற்குறித்துள்ள
 செய்யுளிற் கம்பநாட்டாழ்வார், முடிவாகக் கூறும்போது, “அம்
 மூவரும் சூர்யோதயத்திற் புறப்பட்டு வெயில் ஏற ஏறப் போய்
 ஒரு எரிந்த பாலைவனத்தைச் சேர்ந்தார்கள்” என்று குறித்திருக்
 கின்றார். ஆனால் வான்மீகி பகவானோ, “விசுவாமித்திரர் முதலிய
 மூவரும் சூரியன் உதித்தவுடன் புறப்பட்டுக் கங்கைக் கரையை
 யடைந்து, அங்கு அம்முனிவர்களாற் கொடுக்கப்பெற்றுள்ள ஓடத்
 தின் உதவியைக் கொண்டு கங்கையைக் கடந்து செல்ல ஆரம்பித்
 தார்கள்” என்று குறித்திருக்கிறார். இங்கு, “கங்கை விஷயம்
 பூர்வான்மீகி பகவானாற் குறிக்கப் பெற்றிருக்கக், கம்பநாட்டாழ்
 வார் அதனைக் கூறுது விடுத்துச் சென்றிருக்கின்றார் என்பது புல
 னுகின்றபடியால், இந்நதி விஷயமாக இருபுலவர்களும் இங்கு
 மாறுபட்டிருக்கக் காரண மென்ன?” என்னும் விஷயமே ஆலோ
 சனைக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் உரியதொரு விஷயமாக எடுத்துக்
 கொள்ளப்பட வேண்டியிருக்கின்றது.

ஒரு மாறுபாடு.

இவ்விருபுலவர்களும் கங்கா நதியின் ஜந்ம விருத்தாந்தத்தை
 யாகஸம்ரக்ஷண விருத்தாந்தத்துக்குப் பின்னரே கூறுகின்றார்கள
 ளெனினும், “கங்கையாற்றுடன் ஸரபூ என்னும் நதிவந்து ஸங்க

மமாகின்றது” என்னும் செய்தியை ஸ்ரீவான்மீகபகவான் ஒருவர் மட்டும் கூறிச் செல்கின்றார் என்பது புலனாகின்றபடியால், “கம்ப நாட்டாழ்வார் இவ்விஷயத்தை யேன் பேசாமல் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்?” என்னும் விஷயமும் இந்த ஆராய்ச்சியுடன் கலந்து ஆலோசிக்கப்படவேண்டியதாகத் தோன்றுகின்றது. கம்பநாட்டாழ்வார், “இங்கு மட்டும் இவ்விஷயத்தைக் கூறாமல் விட்டுச் சென்றிருப்பது” மாத்திரமன்றி, மற்றும் “எங்குமே இச் சங்கம விஷயத்தைக் கூறாமலே விட்டுச் சென்றிருக்கின்றார்” என்பதும் கிடைக்கின்றது. ஆகையினால் இவ்விஷயம் ஆராய்ச்சிக்குரியதாக அவசியம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டிய தொன்றாயிருக்கின்றது.

அன்றியும், கம்பநாட்டாழ்வார் செய்தருளியுள்ள இராமாவதாரமென்று பிரஸித்தப்பெயர் பெற்றிருக்கும் இக்கம்பராமாயணத்தில், “வேள்விப்படல”த்தின் ஆரம்பத்தில்; “ஸ்ரீராமபிரானுக்கு விசுவாமித்திர முனிவர் அஸ்தர் சஸ்தர் வித்யாதேவதைகளைப் பிரத்யக்ஷிக்கச்செய்ய, அத்தேவதைகளும் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு முன்தோன்றி, வணங்கி யுழையர்களாக நின்றனர்” என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ள விஷயத்துக்குப்பின் காட்டப்பெற்றிருக்கும் “ஸரயூ கோமதி என்னும் இருநதிகளின் ஸங்கமமானது” ஸ்ரீவான்மீகராமாயணத்தில் குறிக்கப்பெறவில்லையாகையால் அவ்விஷயமாகவும் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியது அவசியமாக இருக்கின்றது.

எனவே, இத்தகைய ஆராய்ச்சி விஷயங்களில் நன்றோக்க முடைய நம் வாசக நேயர்கட்கு ஸாதகமாக இருக்கும்படி, “இப்பாலகாண்டத்தில், அயோத்தி முதல் மிதிலைவரையிலுமுள்ள நதிகளின் விருத்தாந்தத்தை இரு புலவர்களும் எங்ஙனம் கூறிச் செல்கின்றார்கள்?” என்னும் விஷயமானதொரு ஆராய்ச்சியைக் கொடுத்தோமாயின், நலமாயிருக்கு மென்றெண்ணி, நாம், கீழே அவ் விஷயமானதொரு ஆராய்ச்சியைக் குறித்திருக்கின்றோம். வாசகநேயர்கள் விரும்பி யேற்றுக்கொள்வார்களாக.

அயோத்திமுதல் மிதிலைவரையிலுமுள்ள
நெறிபிலிருக்கும் நதிகளின் விருத்தாந்தம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

ஸரயூநதி :—அயோத்தியை விட்டபின்னர், “விசுவாமித்திரர் அங்கதேச விருத்தாந்தத்தை ஸ்ரீராமபிரானுக்குச் சொன்னார்” என்னும் விஷயத்துக்கு முன்னர், கையடைப் படலத்திலேயே, முடிவில் உக-ம் செய்யுளாகக் கூறியிருக்கிறார். செய்யுள் பின்வரும் :—

“வரங்கள் மாசறத் தவஞ்செய் தோர்கள்வாழ்
புரங்கள் நேரிலா நகரம் நீங்கிப்போய்
அரங்கின் ஆடுவார் சிலம்பின் அன்னரின்
நிரங்கு வார்புனற் சரயு எய்தினார்.”

என்பதாம்.

வான்மீகீபகவான்.

ஸரயூநதி :—அயோத்தியை விட்ட பின்னர், “விசுவாமித்திர முனிவர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு பலை அதிபலை மந்திரங்களை அளித்தார்” என்று கூறியிருக்கும் விஷயத்துக்கு முன்னர் உஉ-ம் ஸர்க்கத்தில் கூறியிருக்கிறார். அவ்விஷயம் பின்வரும் :—

“பின்பு அம்மூவரும் ஒன்றரை யோஜனை தூரம் நடந்து
பின்னர் ஸரயூநதியின் தென்கரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.”

என்பதாம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

ஸரயூ - கோமதி ஸங்கமம் :— தாடகா விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னதற்குப்பின்னரும், கௌசிகீந்தியின் விருத்தாந்தத்தைக் கூறுவதற்கு முன்னரும், வேள்விப்படலத்தின் ௩-ம் செய்யுளாகக் கூறியிருக்கின்றார். அச்செய்யுள் பின்வரும் :—

“மானஸ மடுவீற் றேனா ன்றி வருதலால் சரயு வென்றே
மேன்முறை யமரர் போற்றும் விழுநதி யதனி னோடும்
ஆனகோ மதிவங் தெய்தும் அரவம தென்ன வப்பாற்
போனபின் பவங்கள் தீர்க்கும் புனிதமா நதியை யுற்றார்.”

என்பதாம்.

வான்மீகீபகவான் :—

இந்த ஸரயு-கோமதிஸங்கம விஷயமாக, இப்புலவர் யாதொன்
றும் குறித்திலா. இவ்விஷயமும் பின்னர் ஆராய்ச்சிக் கெடுத்துக்
கொள்ளவேண்டிய தொன்றாகும்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

ஸரயு-கங்கை ஸங்கமம் :—இவ்விஷயம் இப்புலவரால் எடுத்
துப் பேசப்படவே இல்லை. இவ்விஷயமும் பின்னர் ஆராய்ச்சிக்
கெடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய தொன்றாகும்.

வான்மீகீபகவான்.

இந்த ஸரயு-கங்கை ஸங்கம விஷயமாக, இப்புலவர், தமது
பூரீராமாயண காவ்யத்தில் பாலகாண்டத்தில், ௨௩-ம் ஸர்க்கத்தில்,
“பலை அதிபலை மந்திரங்களை பூரீராமபிரானுக்கு விசுவாமித்திரர்
கற்றுக்கொடுத்தனர்” எனக்குறித்துள்ள விஷயத்துக்குப் பின்
னும், “அவர்கட்கு அம்முனிவர் அங்கதேச விருத்தாந்தத்தைச்
சொன்னார்” எனக்குறித்துள்ள விஷயத்துக்கு முன்னுமாகப் பின்
வருமாறு கூறியிருக்கிறார் :—

“அப்படி அங்கிருந்தும் புறப்பட்டு மிக்க வீரியம் பொருந்திய
அம்முலவரும் புண்ணியமான ஸரயுநதி வந்துசேருமிடத்தில் அழ
கான கங்காநதியைக் கண்டார்கள்.”

என்பதாம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

கௌசிகீந்தி :—தாடகாவதத்துக்குப் பின்னர், ஸ்ரீராமபிரா
னுக்கு அஸ்தா சஸ்தா மந்திர தேவதாப்பிரஸநத்தை விசுவா
மித்திரமுனிவர் செய்துகொடுத்த பின்னர், குசன் குசநாபன்
முதலியோருடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து,
அக்கதையிற் சம்பந்தப்பட்டதாகவே, “இந்தக் கௌசிகீந்தியின்
விருத்தாந்தத்தையும் குறித்தார்” என்னும் விஷயத்தைக் கூறும்
போது, இப்புலவர், கூறியிருக்கிறார். இந்தக் கௌசிகீந்தியா
னது, கௌசிகர் என்னும் பூர்வாச்சிரமப் பெயருடைய நம்முனி
வர் பெருமான் விசுவாமித்திரருக்குத் தமக்கையாகச் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றது.

அவ்விஷயம் குறித்த செய்யுட்கள், பால காண்டத்தில்
வேள்விப்படலத்தில் கச, கரு-ம் செய்யுட்களாகக் காணப்படு
கின்றன. செய்யுள்கள் பின்வரும் :—

“காதலன் சேணின் நீங்கக் கவுசிகை தரிக்க லாற்றாள்
மீதுறப் படா லுற்றாள் விழுநதி வடிவ மாகி
மாதவர்க் காசு நோக்கி மாநிலத் துறுக ணீக்கப்
போதுதி நதியா வென்னாப் பூமக னுலகு புக்கான்.”

“எம்முனா ணங்கை யிந்த இருநதி யாயி னாளென்
றம்முனி புகலக் கேளா அதிசய மிகவுந் தோன்றச்
செம்மலு மிளைய கோவுஞ் சிறிதிடந் தீர்ந்த பின்னர்
மைம்மலி பொழில்யா தென்ன மாதவன் கூறலுற்றான்.”

என்பனவாம்.

இக்கௌசிகீ என்னும் நதியை ஸரயூ-கோமதி ஸங்கம
ஸ்தானத்துக்குப்பின் வித்தாச்சிரமநெறியில், விசுவாமித்திரர்
முதலிய முவரும் கண்டதாக இக்கவி (கம்பர்) கூறியிருக்கிறார்.

வான்மீகபகவான்.

கௌசிகீந்தி :—இந்நதியின் விருத்தாந்தத்தை, “ விசுவாமித்திர முனிவர், தமது முதாதைகளாகிய குசன் குசநாபன் முதலியோருடைய விருத்தாந்தங்கட்குச் சம்பந்தமுடைமைபற்றி, இங்குக் கூறினார் ” என்பது, இப்புலவரது (வான்மீகியினது) அபிப்பிராயமாகத்தெரிகின்றது. குசன் என்பவனைக் குசாம்பன் என்றும் அழைப்பதுண்டு. இந்தக் குசாம்பனுடைய விருத்தாந்தந்தான் இம்முவரிடையில் வந்தவாறென்னையெனின், அதனை, இப்புலவர் பெருமானாகிய ஸ்ரீவான்மீகபகவான் கூறிய வண்ணமே, கீழே, கூறுகின்றும்.

ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவர் ஸ்ரீராமபிரானது புஜபல பார்க்கிரமத்தினாலும் கருணையாலும் யாகஸம்ரக்ஷணம் பெற்று, அவப்ருதஸநானமும் செய்து, யாகப்பிரஸாதத்தைத் தமது நண்பர்கள் சீடர்கள் யாவருக்கும் தந்தருளியபின், மிதிலைமன்னன் ஜனகனது வேண்டு கோட்கிணங்கி, அந்த லீத்தாச்சிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு மிதிலைக்குப் பயணமாகி வழியில் உற்ற சோணநதத்துக் கரையில் வீற்றிருந்தபோது, அந்நதத்தின் கரையிலுற்ற அழகிய தேசத்தின் வரலாற்றைச் சொல்லும்படி ஸ்ரீராமபிரான் வினவு, முனிவரர் சொல்லலுற்றார் என்று குறிக்கிறார்.

பின் வருமவற்றை யுற்று நோக்குக.

“ இங்ஙனம் மகரிஷிகளனைவரும் ஸ்ரீராமலக்குவரும் மிதிவைக்குப் பிரயாணமாகப் புறப்பட்டு, வெகுதூரம் நடந்து சென்று, ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் வேளையில், அனைவரும் ஒன்றுகூடிச் சோணநதத்தின் கரையில் வஸித்திருந்து, ஸூர்யன் அஸ்தமிக் கக்கண்டு, ஸநானம் செய்து, அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றை நிறைவேற்றி மிக்க ஒளிபொருந்திய விசுவாமித்திர முனிவருடன் வீற்றிருந்தனர்.”

“அப்போது இராமன், தமது தம்பியுடன் அம்முனிவர்களை வணங்கி, சிறந்த மதியுடையவராகிய விசுவாமித்திரரை நோக்கி, “மஹானுபாவரே! இந்தச் சோண நதத்தின் கரையில் செழித்த

வனங்களால் அழகாய்விளங்கும் இத்தேசம்யாருடையது?" இதன யுள்ளபடியே யாவற்றையும் ஸவிஸ்தாரமாக எனக்குச் சொல் வேண்டும்" என்று வினவினார்.

இதன் பின்னர்த்தான் குசாம்பன் குசநாபன் முதலிய நால் வருடைய விருத்தாந்தமும், முறையே அவரவர்களது ராஜதானி நகரங்களாகிய கௌசாம்பி மகோதயம் தர்மாரண்யம் கிரிந்ருஜம் என்னும் நான்கு பட்டணங்களின் சிறப்பும், குசநாபற்குக் கிரு தாசி என்னும் அப்ஸரஸ்த்ரீயினிடம் தோன்றிய கன்னிகை நூற்றுவரையும் வாயுதேவன் கூனராக்கினமை யறிந்த அக்குச நாபன், சூளியின் புதல்வராகிய பிரமதத்தற்கு அப்புத்திரிகளை மணம் முடித்து அவரது தவமகிமையினால் அப்பெண்களின் கூன் நிமிர்ந்த விருத்தாந்தமும், அக்குசநாபருடைய தவப்புதல்வ ராகிய—தமது பிதாவாகிய காதி மன்னவரின் விருத்தாந்தமும், அக்காதி மன்னற்குத் தாமே கௌசிகன் என்னும் நாமத்துடன் புத்திரராய்ப் பிறந்த விருத்தாந்தமும், அக்காதிமன்னற்குத்—தமக் குத் தமக்கையாகத் தற்போது நதி வடிவாயிருக்கும் கௌசிகி என்னும் பெண் பிறந்து வளர்ந்து மணந்து மகிழ்ந்த விருத்தாந்த மும் விசுவாமித்திர முனிவரார் கூறப்பட்டனவென்று ஸ்ரீவான் மீகி பகவான் கூறியிருக்கின்றார். அவ்விருத்தாந்தங்களின் முடி வில் ஸ்ரீவான்மீகி பகவான் கூறியிருக்கும், பின்வரும், செய்திகளை யுற்று நோக்குக. நோக்கின், இந்தக் கௌசிகி நதியின் விருத் தாந்தமும் விசுவாமித்திர முனிவரின் சொந்தமான வாசஸ்தல மும் ஸ்ரீவான்மீகியினது அபிப்பிராயமாக விசதமாகும் அச் செய்திகள் பின் வருகின்றன.

“காதஸ்த குலாலங்காரனே! ஸ்ரீராமா!! பரமதார்பிக னாகிய அந்தக்காதிமன்னவரே எனது தகப்பன். குசவம்சத்திற் பிறந்தோனாகையால் என்னைக் கௌசிகன் என்பார்கள். என் னுடன் பிறந்தவள் ஸத்யவதி யென்னும் பெயருடையொருத்தி யுண்டு. அவள் எனக்கு முன்பிறந்தவள். நன்கு விரதங்களை யனுஷ்டித்துப் பெயர் பெற்றவள். அவள் ரிசீகரென்னும் மாமுனி வர்க்கு மணம் புரிவிக்கப்பெற்றனள். அவள், தனது பர்த்தா

வாகிய ரிசீகமாமுனியை நன்து அநுவர்த்தனஞ் செய்து மிக்க வைபவம்பொருந்தி, அவ்வைபவத்தினால் அம்முனிவருடன் சுவர்க்கம் புகச் சென்றனள். இவ்வளவேயன்றி அம்மஹானுபாவை இப்பூமியில் கௌசிகீ யென்றழைக்கப்பெறும் இப்பெருநதி வடிவமாகித்திரியவும் பாக்கியம் பெற்றனள். ஏனெனில்; அவள் உலகங்களுக்கெல்லாம் இஹபரங்களை யளிக்க உத்தேசித்துப் பரிசுத்தமான ஜலப்பிரவாஹத்துடன் மிகவும் அழகான ஒரு நதியாகி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து ஹிமாலய மலையினருகில் பெருகி வருகின்றனள். அக்கௌசிகீ ஹிமாலயத்தினருகிற் பெருக நானும் உடன் பிறந்த நேசத்தினாற் கட்டுண்டு அம்மலைச்சாரலில் தானே எப்போதும் சுகமாக வஸித்திருக்கின்றேன்.” என்று கூறியிருக்கிறார்.

இவற்றால் இக்கௌசிகீ நதி ஹிமாலயத்தின் அருகிற் பெரு குவதாகவும், அதனது சமீபத்திலேயே விசுவாமித்திர முனிவருடைய சொந்த ஆச்சிரமம் இருப்பதாகவும், சோணநதத்தின் கரையிலுள்ள அழகிய வனத்தாற் சூழப்பெற்றதொரு தேசத்தின் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்புகும்போது இந்தக் கௌசிகீ நதியின் விருத்தாந்தம் விசுவாமித்திர முனிவரால் இராமன் முதலியோருக்குச் சொல்லப்பட்டதாகவும் ஸ்ரீவான்மீகி பகவானது அபிப்பிராயமாகத் தெரிகின்றதேயன்றி, கம்பர் கூறியிருப்பது போல. “விசுவாமித்திர முதலிய மூவரும் தமது மார்க்கத்திற் கண்டனர்” என்னும் அபிப்பிராயம் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

அன்றியும், விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராம லக்குவருடைய பெருநதுணைகொண்டு யாகஞ்செய்த இடமாகிய வித்தாச்சிரமமென்பது, கௌசிகீ நதியின் கரையிலுள்ளதென்பது கம்பநாட்டாழ்வாரது அபிப்பிராயமாகவும், அங்நனமல்லவென்பது வான்மீகிபகவானது அபிப்பிராயமாகவும் விளங்குவது உணர்க.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

சோணநதி :—யாகஸம்ரக்ஷணம் முடிந்து, யாவரும் மிதிலா நகருக்குப் பயணமான அந்நெறியிற் காணப்பெற்றதொரு நதி

யென்று இப்புலவர் கூறுகின்றார். இது அகலிகைப் படலத்தின் முதற் செய்யுளில் அமைந்து கிடக்கின்றது. அச் செய்யுள் பின் வரும் :—

“அலம்பு மாமணி யாரத்தோ டகிலணி புளிநம்
நலம்பெய் பூண்முலை நாகிள வஞ்சியாம் மருங்குல்
புலம்பு மேகலைப் புதுமலர்ப் புனையற் கூந்தற்
சிலம்ப லம்புகாற் சோணையாந் தெரிவையைச் சேர்த்தார்.”

என்பதாம்.

வான்மீகி பகவான்.

சோணைநதம் :— “இது சிழக்கிலிருந்து மேற்கு முகமாகப் பெருகிவருவதால் நதம் என்னும் பெயரால் வழங்கப்பெறுகின்றது. யாகஸம்ரக்ஷணத்தின் பின் மிதிலைக்குப் பயணமாகி வித்தாச் சிரமத்தின் வடபுறத்திற் சென்றபோது இந்நதத்தை யம்முவரும் ஸந்தித்தார்கள்” என்பது இப்புலவரது அபிப்பிராயமாகத் தெரிகின்றது. இவற்றைக் குறிக்கும் செய்திகள் ஸ்ரீவான்மீகி பகவானது வாக்கியங்களாகவே கீழே குறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன ; காண்க.

“இங்ஙனம் விசுவாமித்திரர் முதலிய மகரிஷிகள் அவன வரும் பிரயாணமாகப் புறப்பட்டு வேகுதூரம் நடந்து சென்று ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் வேளையில் அவனவரும் ஒன்று கூடி சோணைநதத்தின் கரையில் வஸித்திருந்தனர்.”

என்றும், பின்னர் குசநாபன் விருத்தாந்தத்தின் இடையில்;

“இச்சோணை நதத்தின் கரையிலுள்ள பூமியானது மகாத்மா வாகிய வஸுவென்னும் பெயருடைய அரசனுடையது ; இப்பூமியைச் சுற்றி நான்கு பக்கங்களிலும் ஐந்து பெரும் பர்வதங்கள் இதோ விளங்குகின்றன ; ஆனதுபற்றியே இந்நகரம் கிரிவிரஜம் என்னும் பெயரால் அழைக்கப் பெறுகின்றது ; இச்சோணை நதமானது மகத தேசத்தின் வழியாகப் பெருகி வருகிற காரணம் பற்றி இது மாகதீநதி யென்றும் புகழப் பெறுகிறது ; இது இவ்

வைந்து மலைகளினிடையில் ஒரு பூமாலைபோல் விளங்குகின்றது. இந்நதமானது வசுவென்னும் அவ்வரசனைச் சேர்ந்தது; இது கிழக்கிலிருந்து மேற்கு முகமாகப் பெருகி வருகின்றது; இந்நதத்தின் இரண்டுபக்கங்களிலும் செழித்த பயிர்கள் நிறைந்த அழகிய கழனிகள் பல விளங்குகின்றன; பார்.”

“யாகத்தை நிறைவேற்றியபின் மிதிலைக்குப் பயணமாகிப் போகும் மார்க்கத்திலே இச்சோணையை அம்முவரும் கண்டனர்” என்னும் விஷயத்தில் இருபெரும் புலவர்களும் ஒத்துப்போகிறார்களெனினும், இந்நதத்தைச் சந்திப்பதற்கு முன் கூறப் பெற்றிருக்கும் விருத்தாந்தங்களின் முறைவைப்பில் இருபுலவர்களும் மாறுபட்டிருத்தல் காண்க. என்னை:—

நம் கம்பநாட்டாழ்வார், தாடகைப்போர் படலத்தைப் பேசு முடித்தபின், வேள்விப்படலத்தைக் கூற ஆரம்பித்து, அப்படலத்திலேயே, முறையே, அஸ்தர சஸ்தர வித்தை யளித்தல், ஸரபூநதி, கோமதிநதி, கௌசிகீநதி முதலிய நதி விருத்தாந்தங்களும் குசன், குசநாபன் விருத்தாந்தங்களும், வாமன பவி விருத்தாந்தங்களும் கூறிப் பின்னர், யாகஸம்ரக்ஷணமுங்கூறி அவ்வேள்விப்படலத்தை முடித்துவிட்டு, அகலிகைப் படலத்தையாரம்பித்து அதன் முதற் செய்யுளால் இச்சோண நதியின் காட்சியைக் குறித்திருக்கின்றார்.

ஆனால் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவானோ, தாடகை வதத்தின் பின், அஸ்தர சஸ்தர வித்தைகளை யளித்தலும் வாமன பவி விருத்தாந்தங்களும் யாகஸம்ரக்ஷணமும் சுபாகுவதமும் மாரீசனை விரட்டலுங்கூறி, மிதிலைக்குப் புறப்பட்டுப்போகும் மார்க்கத்தில் சோண நதி விருத்தாந்தமும், குசன் குசநாபன் கௌசிகீநதி விருத்தாந்தங்களும் முறையே கூறியிருக்கின்றார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

கங்கை காணல் :—விசுவாமித்திரர் மூவரும் யாகஸம்ரக்ஷணத்துக்குப்பின் வித்தாச்சிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சோண நதியைக் கண்டு கடந்தபின், அதற்கடுத்துள்ளதோர் சோலையாவ

தென ஸ்ரீராமன் வினவக்கேட்ட விசுவாமித்திரர், “அதனை விவரித்துச் சொல்லுமுகத்தான், ஸமுத்திர மதன் (கடைதல்) விருத்தாந்தமும் இதற்குத் தொடர்புடையதாகவே ஏழுமருத்துக்களின் பிறப்பின் விருத்தாந்தமும், அடுத்துத் தோன்றிய சரவணப் பொய்கையின் விருத்தாந்தமும் கூறினா” ரென்னக் குறித்த செய்திக்குப்பின், அகலிகைப் படலத்தின் ஈஉ-ம் செய்யுளால் “கங்கை காணல்” என்னும் இச்செய்தியைக் குறித்திருக்கிறார்.

அச்செய்யுள் பின் வரும்:—

“அங்கு நின்றெழுந் தயன்முதன் மூவரு மனையார்
செங்க ணேற்றவன் செறிசடைப் பழுவத்தி னிறைதேன்
பொங்கு கொன்றையீர்த் தொழுகலாற் பொன்னியைப் பொருவும்
கங்கை யென்னுமக் கரைபொரு திருந்தி கண்டார்.”

என்பதாம்.

வான்மீகீபகவான்.

கங்கை காணல் :—சோணநதத்தைக் கடந்தபின், அடுத்த படியாகக் கங்காநதியைக் கண்டதாக இப்புலவர் கூறியிருக்கின்றார். அது பின் குறித்திருக்குமதனால் உணரலாகும்:—

“அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு ஸ்ரீராமனும் எழுந்திருந்து விடியற்காலத்தில் செய்யவேண்டுமவைகளை நீறைவேற்றிப் பிரயாணம் செய்ய விருப்பங்கொண்டு, அம்முனியை நோக்கி, “அந்தணர்களிற் சிறந்த மாமுனியே! பரிசுத்தஜலமுடைய இச்சோணநதமானது, இப்போது ஜலப்பெருக்குக்குறுகி, ஆழங்குன்றி மணற்குன்றுகளால் அழகு பொருந்தி விளங்குகின்றது: ஓடம் முதலிய துணையாதுமின்றியே இதனைத்தாண்டக்கூடும்; ஆயினும் எந்த வழியால் இதனைத்தாண்டவேண்டும்?” என்று ஸ்ரீராமபிரான் வினவினார். விசுவாமித்திரர், “இவ்வழியாகத்தான் இதனைத்தாண்டவேண்டுமென்று நான் உத்தேசம் கொண்டிருக்கின்றேன்; இவ்வழியாகத்தான் மகரிஷிகளும் தாண்டிச் செல்கின்றனர்;” என்றுரைத்தனர். பின்னர் அவனவரும் புறப்பட்டு வெகு தூரஞ்சென்று பகலில் பகுதி கடந்து, மத்யாஹ்நமாகும்போது, நதிகளிற் சிறந்து விளங்கும் கங்கையைக் கண்டனர்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

கங்கை பிறப்பு :—கங்காநதியைக் கண்டதாகக் கூறியுள்ள செய்யுட்குப் பிறகு, நம்புலவர் பெருமான் ஸ்ரீகம்பநாட்டாழ்வார், கங்கா விருத்தாந்தத்தை யெடுத்துப்பேசியிருக்கின்றார். இதன் ஆரம்பத்தில், “ஸ்ரீராமபிரான் விசுவாமித்திரமுனிவரைப்பார்த்து இந்த நதிக்குற்றுள தகைமைய யாவும் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ அம்முனிவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார்” என்று கூறியிருக்கிறார். அங்ஙனம் கூறிவரும்போது, இம்மகாநதியின் பிறப்புக்குத் தொடர்புடையதாகச் சொல்லப்பெறும் கதைகளாகிய, சகரமகா ராஜன் சரிதமும், சகரர்கள் அறுபதினாயிரவரும் கபிமலகரிஷியின் வெஞ்சாபத்தால் சாம்பராயவந்த விதமும், ஸாகரந் தோன்றலும், அக்குல மன்னவனான பகீரதனது அரிய பிரயத்தனமும், கூறவேண்டியது அவசியமாக இருந்தபடியால் அவற்றையும் கூறிப் பின்னரே கங்கையின் பிறப்பைச் சொல்லியிருக்கிறார். மேற்கோட் செய்யுட்கள் பின்வருகின்றன. இவையனைத்தும், அகலிகைப் படலத்திலேயே அடங்கியிருக்கின்றன. கீழ்வருஞ் செய்யுட்களை நோக்குக :—

“இந்த மாநதிக் குற்றுள தகைமைய யாவும்
எந்தை கூறுகென் றிராகவன் வினவுற வனையான்
மைந்த நின்றிரு மரபுளான் அயோத்திமா நகர்வாழ்
விந்தை சேர்புயன் சகரனிம் மேதினி புரந்தோன்.”

என்றும், இன்னும், பின்னர்,

“அண்ட கோளகைக் கப்புறத் தகிலமன் றளந்த
புண்ட ரீகமென் மலரிடைப் பிறந்துபூ மகனார்
கொண்ட தீர்த்தமாய்ப் பகிரதன் தவத்தினுற் கொணர
மண்ட லத்துவந் தடைந்ததிம் மாநதி மைந்த.”

“சகரர் தம்பொருட் டருந்தவம் பெரும்பகல் தள்ளிப்
பகிர தன்கொணர்ந் திடுதலாற் பகீரதி யாகி
மகித லத்திடைச் சந்ருவின் செவிவழி வரலால்
நிகரில் சாநவி யெணப்பெயர் படைத்ததிந் நீத்தம்.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

வான்மீகீபகவான்.

கங்கை பிறப்பு :—கங்காநதியைக் கண்டதாகச் சொன்ன பிறகு, அதன் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லும்படியாக ஸ்ரீராம பிரான் வினவ, முனிவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார் என்றே இப்புலவரும் கூறியிருக்கிறார். இப்புலவர், இக்கதைக்குத் தொடர் புடையதாகப் பார்வதி பிறப்பையும் குமார்க்கடவுள் பிறப்பையும் கூறிப்பின்னரே, சகர பகிரத மன்னர்களின் விருத்தாந்தங்களை விஸ்தாரமாகக் கூறியிருக்கின்றார். ஒவ்வொரு விருத்தாந்தத்தையும் இப்பெரும் புலவர் மிக விஸ்தாரமாகவே கூறிப்போவதால், இவைகள் சுமார் எட்டு ஸர்க்கங்களாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கோளாக, இப்புலவர் பெருமான் சொல்லியிருக்கும் அவற்றிற் சில வாக்கியங்களை யிங்கே பேசுவோம்.

“இப்படி ஆகாயத்தினின்றும் சிவபிரானது சீரத்தில் விழுந்து, அவ்விடமிருந்து பூமியில் விழுந்து வருகிற அக்கங்காப் பிரவாஹ ஜலமானது நிர்மலமாகியும் ஸுகல கல்மஷங்களையும் போக்கவல்லதுமாகியும் விளங்கிற்று.”

என்றும்,

“ராஜரிஷியாகிய பகீரதனும், திவ்யமானதொரு தேரின் மீதேறிக்கொண்டு, தனது தேஜஸெல்லாம் விளங்கும்படியாக முன்னே நடக்க, அக்கங்கையும் அம்மன்னவணப் பின்தொடர்ந்து சென்றனள்.”

என்றும்,

“ஸமஸ்த தேவர்களும் பகீரத மன்னவணப் பின்தொடர்ந்து செல்லும் கங்கையின் பிரவாஹத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே மிதந்த ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றனர்; அங்ஙனமே ஸுகல ஜந்துக்களும் அந்தப் பிரவாஹத்துடன் பின் சென்றன.”

என்றும்,

“கங்காதேவி, அங்ஙனம் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அவ் வழியில் மகாத்மாவாகிய ஜஹ்நு மஹரிஷியின் மஹாயாகத்தின் பூமி நேரிட, தனது பிரவாஹத்தினால் அதனைக் கங்கை மூழ்கச் செய்து விட்டனள்; அம்மஹரிஷியும், அக்கங்கையின் கர்வத்தை யடக்கும் பொருட்டு, அப்பிரவாஹநீரையெல்லாம் தமது தபோ மகிமையினால் குடித்துவிட்டனர். பின், பகீரதனும் பின் தொடர்ந்து வந்த தேவர்கள் முதலியவர்களுஞ் செய்த பிரார்த்தனைக்கிரங்கி, மஹரிஷி பிரவாஹநீரைத் தமது செவிவழியே வெளியேற்றினர். ஆனது பற்றியே, கங்கைக்கு “ஜாஹ்நவி” என்னும் பெயரும் பிரஸித்தமாக வழங்கப்படுகின்றது.”

என்றும்,

“நதிகளிற் சிறந்த அக்கங்கையானது மீளவும் பகீரதனது ரதம்போகும் வழியேசென்று ஸமுத்திரத்தில் விழ்ந்து பாதாளத்திற்சென்றது. பகீரதமன்னனும் வெகுபிரயத்தனத்தாற்றான் அழைத்துவரும் அக்கங்கையை பாதாளத்திற்கழைத்துச் சென்று அங்குச் சாம்பராய்க்கிடக்கும் தனது பாட்டன்மார்களைக் கண்டு மிக மனவருத்தமடைந்து நிற்க, அப்பிரவாஹம் அந்தப்பஸ்ம ராசியை நனைக்க, ஸகரகுமாரர்களும் பாவமெல்லாம் தொலைந்து ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தனர்.”

என்றும், பின்னும் கூறியிருக்கின்றார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

கங்கை கடத்தல் :-முன் சொல்லப்பெற்ற “கங்கைகாணல்” என்னும் விருத்தாந்தத்திற் காட்டப் பெற்றுள்ள இரண்டு கவிகட்கும் பின்னர், நமது புலவர்பெருமான், அடுத்த செய்யுளில் கங்கை கடத்தலைச் சொல்லி, அடுத்த கவியால் மிதிலை நாட்டைக் கண்டதைக்கூறிப், பின் ஆறு செய்யுட்களால் அந்நாட்டின் புறநகர்க் காட்சியையுங்கூறித், தொடர்ந்ததொரு செய்யுளால் அகலிகையின் கல்லுருவைக் காட்டியபின்னரே, பதினைந்து செய்யுட்களால் அகலிகை விருத்தாந்தம் கூறினர். இவ்வகலிகைப்படலத்தின் கடைசிச் செய்யுளாகிய அடுத்த செய்யுளால் மிதிலையின் மிதிலை யம்முவருங் கண்டதாகக்கூறி அகலி

கைப்படலத்தை முடித்து விட்ட பிறகே, “மிதிலைகாட்சிப் படலத்” தையாரம்பித்திருக்கிறார். இவற்றின் மேற்கோள்கள் பின்வரும்:—

“என்று கூறலும் வியப்பினோடு வந்தன ரிறைஞ்சிக்
சென்று தீர்ந்தனர் கங்கையை விசாலவாழ் சிகரக்
குன்று போற்புயத் தரசன்வந் தடியினை குறுக
நின்று நல்லுரை விளம்பிமற் றவ்வயி னீங்கா”

என்றும், அடுத்து,

“பள்ளி நீங்கிய பங்கயப் பழனநன் னுரை
வெள்ள வான்களை களைவுறு கடைசியர் மிளிர்ந்த
கள்ள வானெடுங் கண்ணிழல் கயலெனக் கருதா
அள்ளி நானுறு மகன்பனை மிதிலைநா டடைந்தார்.”

என்றும், பின்னர் ஆறு செய்யுட்களின் பிறகு,

“இனைய நாட்டினை யினிதுசென் றிஞ்சிசூழ் மிதிலை
புனையு நீள்கொடிப் புரிசையின் புறத்துவந் திறுத்தார்
மனையின் மாட்சியை யழித்திழி மாதவப் பன்னி
கனையும் மேட்டியர் கருங்கலோர் வெள்ளிடைக் கண்டார்.”

என்றும், பின்னர் பதினான்கு செய்யுட்கட்குப் பிறகு,

“குணங்களா லுயர்ந்த வள்ளல் கோதமன் கமல்த் தாள்கள்
வணங்கினன் வலங்கொண் டேத்தி மாசறு கற்பின் மிக்க
அணங்கினை யவன்கை யீந்தாண் டருந்தவ னோடும் வாசம்
மணங்கிளர் சோலை நீங்கி மணிமதிற் கிடக்கை கண்டார்.”

என்றும் கூறிப் பின்னர், “மிதிலைக் காட்சிப்” படலத்தை யாரம்பித்திருக்கிறார்.

வான்மீகீபகவான்.

கங்கை கடத்தல் :— என்னும் இவ்விஷயம் இம்முனிவரால் இப்பாலகாண்டத்தில் இரண்டிடங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒன்று :—இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கத்தில் அங்கதேச விருத்தாந்தம் கூறியதற்குப் பின்னும், தாடகைவனம் மலதகருச தேசங்கள் இவற்றின் விருத்தாந்தங்கட்கு முன்னும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பின்வரும் வாக்கியங்களை நோக்கு :—

“பிரமனது மனத்தினால் நிருமிக்கப் பெற்று மானஸமென்று பெயர் பெற்ற அக்கைலாஸ ஸரஸினின்றும் பெருகி வருகையாற் சரயூ என்று பெயர் பெற்ற இந்நதி, மிக்க வேகத்துடன் இக்கங்காப் பிரவாஹத்தில் வந்து வீழ்வதுபற்றி ஜலம் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொள்ள, அவ்வேகத்தினாலுண்டானது இந்த கோஷம்; ஆகையால் மன ஊக்கத்துடன் இந்நதிகட்கு வணக்கஞ் செய்க” என்று விசுவாமித்திர முனிவர் சொல்ல, அங்ஙனமே அவர்கள் வணங்கினபிறகு கங்காநதியைக் கடந்து அதன் தென்கரைக்குச் சென்றனர்.”

என்பதாம். இம்முடிந்தசெய்தி கம்பநாட்டாழ்வாரால் குறிக்கப்பெறவில்லை.

மற்றொன்று :—நாற்பத்தைந்தாம் ஸர்க்கத்தில், ஸகர கங்காச் செய்திகட்குப் பின்னும், விசாலபுரம் கடல்கடைதல் ஏழுமருத்துக்கள் அகலிகை இவைகட்கு முன்னுமாக, “கங்கை கடத்தல்” என்னும் இச்செய்தியைக் குறித்திருக்கிறார். இங்குக் குறிக்கப் பெற்றுள்ள செய்திகளுள் “கடல் கடைதல் ஏழு மருத்துக்கள் என்னும் விருத்தாந்தங்களைக் கம்பநாட்டாழ்வார் சகராசரிதம் முதலானவற்றுக்கு முன்னமே கூறியிருக்கின்றார்” என்னும் விஷயத்தை நேயர்களது நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறேன். இவ்வாராய்ச்சிகள், பின்னர், உரிய இடங்களில் எடுத்துக் கொள்ளப் பெறும். இங்குக் கூறியுள்ள “கங்கை கடத்தல்” என்னும் விஷயத்துக்கு, இம்முனிவரது சில வாக்கியங்களை யிங்குக் காட்டிவிட்டு, இவ்வாராய்ச்சியை முடிப்போமாக.

“மிக்க ஸுகமாக உட்காரும்படி நன்கு விஸ்தாரம் பெற்றுப் புண்பு கர்ம பாராயணர்களாகிய ரிஷிகள் ஏறிப்போவதற்கு யோக்யமான இவ்வோடமானது, யாவரும் மகிழ்ந்து பூஜிக்கும்படி

யான மஹானுபாவராசிய நீர் இவ்விடம் வந்திருப்பது கண்டு மிக வேகத்துடன்வந்து நிற்கின்றது.”

“இதனால் புண்ய நதிகளிற் சிறந்த இக்கங்கா நதியைத் தாண்டிப் போவோம்; என்று ஸ்ரீராகவன் சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு விசுவாமித்திர முனிவரும் ரிஷிகள் அனைவரும் கூட்டங் கூட்டமாகப் பின்சென்று வர, இராமலக்ஷ்மணருடன் சுங்கையைத் தாண்டி அதன் வடகரைக்குக் சென்று, விசால யென்னும் பட்டணத்தைக் கண்டனர்.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றார். பின்னர், இம்முனிவர், விசாலா புரம் பாற்கடல்கடைதல் திதிதவஞ்செய்தல் ஸப்தமருத்துக்கள் அகலிகை என்னும் விருத்தாந்தங்களை ஐந்து ஸர்க்கங்களாற் கூறி, ஐம்பதாவது ஸர்க்கத்தில் மிதிலா விருத்தாந்தத்தை யாரம் பித்திருக்கிறார். இச்செய்திகளை அவற்றவற்றுக்குரிய இடங்களில் ஆராய்வோமாக.

நேயர்களே! நமது ஆராய்ச்சியில் இடையில் வந்து புகுந்ததாகிய இச்செய்திகளை யித்துடன் முடித்துக்கொண்டு, முன், முறையே, எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாகிய தாடகைப் போர்ப் படலச் செய்தியைத் தொடர்ந்தாராய்வோம்.

முன்னம், அங்கதேச விருத்தாந்தத்தைச் சொன்ன கம்ப நாட்டாழ்வார்,

“என்றவந் தணனியம் பலும்வியந் தவ்வயிற்
சென்றுவந் தெதிரெழுஞ் செந்நெறிச் செல்வரோ
டன்றுறைந் தலர்கதிர்ப் பரிதிமண் டிலமகன்
குன்றின்வந் திவரவோர் சுசுரங் குறுகினார்.”

என்னுமிச் செய்யுளால், “விசுவாமித்திரர் முதலிய மூவரும் ஒரு பாலைவனத்தைச் சேர்ந்தார்கள்” என்று குறித்திருக்கிறார்.

இப்பாலைவனச் செய்தியில், இருபெரும் புலவர்களது அபிப்பிராயங்களையும் நாம் ஆராயவேண்டியது அவசியமாகும்.

அங்கதேச விருத்தாந்தத்தைக் கூறிவிட்டுத் தாடகை விருத்தாந்தத்தை யெடுத்தற்கு முன், அதாவது இவ்விரண்டு விருத்தாந்தங்கட்கு மிடையில் இருபுலவர்களும் ஒவ்வொரு விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ஆனால், அவ்விரு விருத்தாந்தங்களும் வெவ்வேறாக இருக்கின்றன. கம்பநாட்டாழ்வார், அதனைப் பாலேவன விருத்தாந்தமாகக் கூறியிருக்கிறார்; வான்மீகி பகவானே, அவ்விடத்தில் மலத கருசம் என்னும் இரண்டு நகரங்களின் பிறப்பு அழிவு ஆய இவற்றைக் கூறியிருக்கின்றார். ஆயினும், இவ்விரு புலவர்களுடைய கூற்றையும் வர்ணனைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, ஒருவர் சொல்லும் பாலேவனமும் மற்றொருவர் சொல்லும் நகரங்களும் ஒற்றுமைப் படலாமெனத் தோன்றுகின்றது. என்னை:—பாலேவனச் செய்தியைக் குறிக்கும் கம்பநாட்டாழ்வாரது குறிப்பில், “ஓர் மருதநிலத்தையே இந்தத் தாடகை இப்பாலேவனமாகச் செய்து விட்டாள்” என்பது காணப்படுவதாலும், “மலதகருசமென்று பெயர்களுடைய செழுமை பொருந்திய அவ்விரு நகரங்களே பின்னர் இத்தாடகையால் அழிபட்டுக் காடாகித் தாடகா வனமென்னும் பெயருடையதாயிற்று” என்பது ஸ்ரீ வான்மீகி பகவானது குறிப்பிற் காணப்படுவதாலும் ஆம் என்க.

ஆகவே, இவ்விஷயத்தில் இவ்விரு புலவர்களுடைய கூற்றுக் களையும் நன்கெடுத்துக் காணவேண்டியவர்களாகவே இருக்கின்றோம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இப்புலவர், தாடகைப்போர்ப் (தாடகைவதைப்) படலத்தின் நு-ம் செய்யுள் முதல், கக-ம் செய்யுள் முடிய அதாவது பன்னிரண்டு செய்யுட்களால் ஒரு பாலேவன வர்ணனையை மிக்க அழகாகவும் உச்சகதியுடையதாகவும் கூறி, யடுத்த செய்யுளால் அவ்வனத்தில் நடந்து வந்த அரசினங் குமாரர்களிருவரும் வருந்தினர் என்பதைக் குறித்து, அதற்கடுத்த செய்யுளால், விசுவா

மித்திர முனிவர் அவ்விருவருக்கும் நான்குமுகக் கடவுள் ஆக்கிய இரண்டு வித்தைகளையும் உபதேசித்தனர் எனக் கூறிப், பிறகு ஒரு செய்யுளால் அரசிளங் குமாரர்கள் வருத்தம் நீங்கினமையையும், மற்றொரு செய்யுளால் அவ்வனம் இங்ஙனம் அழிவதற்குக் காரணமென்னவென்று ஸ்ரீராமபிரான் வினவினமையையும் கூறிப், பின்னரே தாடகா விருத்தாந்தத்தை யாரம்பித் திருக்கின்றார்; இவற்றுக்கு மேற்கோள்கள் பின்வரும் :—

“பரிதிவா னவனிலம் பசையறப் பருகுவான்
விருதுமேற் கொண்டொம் வேனிலே யன்றிவே
றிருதுவொன் றின்மையா லெரிசுடர்க் கடவுளுங்
கருதினவே முள்ளமும் காணில்வேம் நயனமும்.”

எனப் பாலைவன வர்ணனையை யாரம்பித்துப் பின், வர்ணனையின் கடைசிச் செய்யுளாகப் பின்வரும்,

“பொரிபரற் படர்நிலம் பொடிந்து கீழுற
விரிதலிற் பெருவெளி விளங்கித் தோன்றலால்
அரிமணிப் பணத்தரா வரச னுட்டிலும்
எரிகதிர்க் கினிதுபுக் கியங்க லாயதே.”

என இச்செய்யுளால் அப்பாலைவன வர்ணனையை முடித்துப் பின்னர்,

“எரிந்தெழு கொடுஞ்சுர மினைய தெய்தலும்
அருந்தவ னிவர்பெரி தளவி லாற்றலைப்
பொருந்தின ராயினும் பூவின் மெல்லியர்
வருந்துவர் சிறிதென மனத்தின் நோக்கினான்.”

என இச்செய்யுளால், இராஜ குமாரர்களது வெயில் வருத்தத்தை முனிவரர் கண்டனர் எனக் கூறிப்பின்,

“நோக்கினன் அவர்முகம் நோக்க நோக்குடைக்
கோக்கும ரருமடி குறுக நான்முகன்
ஆக்கின விஞ்சைகள் இரண்டும் அவ்வழி
ஊக்கினன் அவையவர் உள்ளத் துள்ளினார்.”

எனும் இச்செய்யுளால், “முனிவர் அவர்கட்கு இருமந்திரங் களையுமுபதேசித்தனர்” எனவுங் கூறிப் பின்னர்,

“உள்ளிய காலையி னூழித் தீயையும்
எள்ளுறு கொழுங்கனல் எரியும் வெஞ்சுரம்
தெள்ளுதண் புனலிடைச் சேறல் ஒத்தது
வள்ளலும் முனிவனை வணங்கிக் கூறுவான்.”

என்னுமிதனால், அவ்விரண்டு அரசுகுமாரர்களும் வருத்தம் நீங்கினமை கூறிப் பின்வரும்,

“சுழிபடு கங்கையந் தொங்கல் மௌலியான்
விழிபட வெந்ததோ வேறுதான் உண்டோ
பழிபடா மன்னவன் படைத்த நாட்டிடை
அழிவதென் காரணம் அறிஞ் கூறென்றான்.”

என்னும் இவ்வொரு செய்யுளால், “இவ்வனம் இங்ஙன மாதற்குக் காரண மென்னை” யென்று ஸ்ரீராமன் முனிவரை வினவினதாகக் கூறிப் பின்னரே தாடகா விருத்தாந்தத்தை யாரம்பித்திருக்கின்றார்.

வான்மீகீபகவான்.

இப்புலவர் அங்கதேச விருத்தாந்தம் கூறிய பின்னர், ஸரயூ-கங்கா ஸங்கமம் ஒன்றைக்கூறிப், பின்னரே, “இவ் அழிபட்ட கானகச் செய்தியைச் சொல்லும்” என்று இராமன் கேட்க முனிவர், “மலதகருசநகரங்கள் அழிந்தே இத்தாடகை வன மாயிற்று” என்னும் விருத்தாந்தத்தை அவ்வரசிளங்குமரர்கட் குக் கூறினார்” என்பதைக் குறித்திருக்கின்றார். மேற்கோள் பின்வரும் :—

“அங்ஙனஞ் சென்று, இஃசுவாகு வம்சாலங்கார பூதனான ஸ்ரீ ராமபிரான், ஜனஸஞ்சாரமில்லாத தொரு கானகத்தைக் கண்ணுற்று, “முனிவரே ! இக் கானகம் யாவதெனக்கூறும்” என வினவினார்.

என்று குறித்துப் பின்னர், முனிவரர் உத்தரமாகக் கூறியுள்ள மலதகருச நகரங்களின் வரலாற்றைப்பற்றிப் பின் வருமாறு விஸ்தாரமாகக் கூறியிருக்கிறார்.

“முன் இவை தேவர்களால் நிருமிக்கப்பட்டு, தேவலோகத் தோடொத்து மலதமென்றும் கருசமென்றும் அழைக்கப்பெற்றுச் சிறந்திருந்தன; இதனைக் குறித்ததொரு சரித்திர முண்டு; சொல்லுகிறேன் கேள். “தேவர்கட்கு வஞ்சனை செய்த விருத்திராசுரனைத் தேவேந்திரன் வதஞ்செய்திடவே, பிரம்மஹத்திரயென்னும் பாவம் இந்திரனைச் சூழ்ந்து கொண்டது; அதனாலந்திரனை அசுத்தமும் பசியும் அதிகமாகப் பீடித்தன. அப்போது தேவர்களும் முனிவர்களும் அவ்விந்திரனுக்குக் கங்கை முதலிய புணய தீர்த்தங்கள் கொண்டு அபிஷேகம் செய்வித்து, மந்திர பரிசுத்தமான கலச தீர்த்தங்களாலும் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, அவ்வசுசியையும் பசியையும் போக்கினார்கள்; மலமென்னும் பாவத்தையும் கருசமென்னும் பசியையும் இந்திரனிடமிருந்து கழியச்செய்த இடங்கனிலையானமைபற்றி, அச்செயலிற் களிப்படைந்த தேவர்களின் வேண்டுகோளால், தேவேந்திரன் இவ்விடங்கட்கு இவ்விரண்டு பெயர்களையும் அளித்து, தனதாந்யம் நிறையும்படி ஆசீர்வாதமும்செய்து, நகரங்களும் நிருமித்து வைத்துப்போனான். அன்று முதல் இத்தேசங்கள் வெகு காலங்களாக மிகச் சிறப்புற்றிருந்தன.”

பின்னரே,

“ரகுதலதிலகனே! கொடு நடத்தையுள்ள தாடகை யென்னும் அரக்கி இம்மலதகருச தேசங்களைப் பாழடையச் செய்து எப்போதும் இங்கே வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனள். அவள்தான் ஒன்றரை யோஜனை தூரம் இவ்வழியைத் தகைந்து கொண்டு இங்கு வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றனள். அவள் வஸிக்கும் வழியிலே தான் நாமும் நடந்து போக வேண்டும். நீ உனது புஜபலத்தைக் கொண்டு அவளை யென் சொற்படி முடித்திடல்வேண்டும். அங்ஙனம் முடித்தாயாயின், முன்னர்ப்போலவே, இத்தேசங்களிரண்டும் உபத்திரவமின்றிச் சுகமாக இருக்கும்.”

இனி, இவ்விரண்டு புலவர் பெருமக்களும் தாடகா விருத்தாந்தத்தை யெங்ஙனம் கூறிச் செல்கின்றனர் என்னும் விஷயத்தைத் தொடங்குவோம்.

தாடகா விருத்தாந்தம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இப்புலவர் பெருமான், நமது கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர், இந்தத் தாடகாவிருத்தாந்தத்தை — அதாவது அவளது பிறப்பு வளர்ப்பை, உரு-செய்யுட்களாற் சொல்லிப் போகிறார்; பின்னர், எ — செய்யுட்களால் அவளது எதிர்வரவைச் சொல்கிறார்; அதன் பின்னர் ஸ்திரீவதையைப் (பெண் கொலையைப்) பற்றி ஸ்ரீராமபிரானுக்கும் விசுவாமித்திர முனிவர்க்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை காட — செய்யுட்களாற் பேசப்படுகின்றன. பின்னர்த் தான் தாடகைப்போரும் அவள் வதச்சிறப்பும் கூ — செய்யுட்களாற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை, ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் சில உதாரணச் செய்யுட்கள், காட்டிச் செல்வோமாக.

(பிறப்பு வளர்ப்பு.)

என்றலும் இராமனை நோக்கி இன்னுயிர்
கொன்றுழல் வாழ்க்கையன் கூற்றின் தோற்றத்தன்
அன்றியும் ஐயிரு தூறு மையன்மா
ஒன்றிய வலியினன் ஊழித் தீயனாள்.

கன்னவில் தோளினாய் கமலத் தோனருள்
மன்னுயிர் அனைத்தையும் வாரி வாய்மடுத்
தின்னுயிர் வளர்க்குமோர் எரிகொள் கூற்றம்நோர்
அன்னவன் யாவனென் றறையக் கேட்டியால்.

இவற்றின் பொருள் :— அத்தகைய அரக்கி யாவனென்று ஸ்ரீராமபிரான் வினவலுமே, இராமனை நோக்கி விசுவாமித்திர முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார். இனிய உயிர்களுடையெல்லாம் கொன்று திரியும் வாழ்க்கை பொருந்தியவனும், எமன் போலும் காட்சியுடையவனும், அல்லாமலும் வலிமையுடைய ஆயிரம் யானைகட்குப் பொருந்திய வலிமையுடையவனும், யுகாந்த காலத் துத் தீயினுக்கு ஒப்பானவனும் ஆவான். இன்னும் கேளாய், மலைக்குச் சமானமாகச் சொல்லத்தகுந்த தோளுடையாய்! தாமரை வாஸியாகிய பிரம்மனால் ஆக்கப்பெற்ற பெருமை

பொருந்திய உயிர்கள் அனைத்தையும் வாரித் தன்வாயில் நிரப்பிக்
கொண்டு, தன் இன்னுயிர் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு
அக்கினியைக் கொண்டுள்ள எமனுக்குச் சமானமாகிய அத்தா
டகையாவனென்று சொல்லுகின்றேன் கேளாய் !!

இயக்கர்தம் குலந்துளான் உலகம் எங்கணும்
வியக்குறும் மொய்ப்பினான் ஏரியின் வெம்மையான்
மயக்கில்சர்ச் சரனெனும் வலத்தி னுனருள்
தயக்கிலன் சுகேதுவென் றுளேனார் தாய்மையான்.

அன்னவன் மகவிலா தயருஞ் சிந்தையான்
மன்னெடுந் தாமரை மலரின் வைகுறும்
நன்னெடு முதல்வனை வழுத்தி நற்றவம்
பன்னெடும் பகலெலாம் பயின்ற பான்மையால்.

இவற்றின் பொருள் :— யசுசுகுலத்தவனாகவும், உலகமெங்
கும் வியக்கத்தக்க வலியுடையவனாகவும் அக்கினியைப்போலும்
உஷ்ணமுடையவனாகவும் மயக்கமில்லாத சர்ச்சரன் என்னும்
வலத்தையுடைய ஒரு யசுசுன் பெற்ற - களங்கமில்லாத சுகேது
என்று பெயருடைய பரிசுத்தவானொருவன் இருந்தனன்.

அத்தகைய சுகேது வென்பவன் புத்திரப்பேறடையாமல்
வருந்திய மனமுடையவனாகி, பெருமை பொருந்திய தாமரை
மலரில் வீற்றிருக்கும் பிதாமகனாகிய பிரமனைத் துதித்துப் பன்
னெடுநாள் நல்ல தவத்தைச் செய்துள்ள தன்மையினால்,

முந்தினன் அருமறைக் கிழவன் முற்றுநின்
சிந்தனை யென்னெனச் சிறுவர் இன்மையால்
நொந்தனன் அருள்சென நுணங்கு கேள்வியான்
மைந்தர்கள் இலையொரு மகளுண் டாமென்றான்.

பூமட மயிலினைப் பொருவும் பொற்பொடும்
ஏழுறும் மதமலை யீரைஞ் னூறுடைத்
தாமிரு வலியொடும் தநயை தோன்றும்நீ
போவென மலரயன் புகன்று போயினான்.

இவற்றின் பொருள் :— அரிய வேதங்கட்குரியவனாகிய பிரமன் பிரஸந்நமாயினன். எதிர் நின்று, “உனது எண்ணம் முற்றும் ; அது யாவது ?” என்று கேட்க, “புத்திரர் இல்லா மையால் வருந்தினேன் ; அருள வேண்டும்” என்று சொல்ல, சூக்கும ஞானமுடைய பிரமன், “புத்திரன் உனக்குப் பிறக்க மாட்டான் ; ஒரு புத்திரி பிறப்பாள்” என்று சொன்னான்.

தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இளைமை பொருந்திய மயில் போன்ற இலக்குமிக்குச் சமானமாகிய அழகோடும், பலம் பொருந்திய - மதம் பொருந்திய ஆயிரம் யானைக்குற்ற பலத்தோடும் ஒரு பெண்மகள் தோன்றுவள் ; ஆகையால் நீ திருப்தியடைந்து போகக்கடவாய் என்று உரைத்துச் சதுர்முகப் பிரமன் போயினான்.

ஆயவன் அருள்வழி யலர்ந்த தாமரைச்
சேயவன் எனவளர் செவ்வி கண்டுவட்
காயவன் யார்கொலென் றாய்ந்து தன்கிளை
நாயகன் சுந்தனென் பவற்கு நல்கினான்.

காமனும் இரதியும் கலந்த காட்சியீ
தாமென இயக்கனும் அணங்க னாளும்வே
றியாமமும் பகலுமோர் ஈறு காண்கிலார்
தாமுறு பெருங்களிச் சலதி மூழ்கினார்.

இவற்றின் பொருள் :— அந்தப் பிரமதேவன் கிருபை செய்த வண்ணமே, மலர்ந்த தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமிபோன்று பிறந்து, தனது பெண், வளர்ந்து வருகின்ற அழகைக் கண்டு, பிதாவாகிய சுகேதுவென்னும் இயக்கன், இவளுக்குப் பொருந்திய கணவன் யாவனாவான் என்று ஆராய்ந்து, முடிவில், தனது பந்துக்களுள் தலைவனான சுந்தன் என்னும் பேருடைய ஒரு இயக்கனுக்கு ம ம் செய்து கொடுத்தான்.

மன்மதனும் இரதியும் புணர்ந்திருந்த தோற்றம் இதுதான் என்று சொல்லும்படியாக அந்த இயக்கனும் அப்பெண்ணரசியும்

இரவும் பகலும் வேறு பிரிந்துள ஓர்முடிவு காண்கிலாதவராகித் தாமுற்ற பெருத்த காமஸாகரத்தில் மூழ்கிக் களித்தனர்.

இக்கதையினை யிதுவரையில் வான்மீகி பகவான் நடத்திப் போகும் முறையைப் பேசுவோமாக.

வான்மீகி பகவான்.

“புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீராமன் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து, மாமுனிவரே ! யக்ஷர்கள் பலத்தில் மிகவும் குறைந்தவர்கள் என்று கேட்டிருக்கின்றனம் ; அத்தகைய யக்ஷப்பெண் ஒருத்தி ஆயிரம் யாணயின் பலம் பெற்றிருந்தது எப்படியாகும்? என்றார்.”

“அதனைக் கேட்டு விசுவாமித்திரர், இராமனைப் பார்த்து, ஸ்ரீராமா ! அப்பெண்ணாகிய தாடகைக்கு வரதானத்தினால் கிடைத்த பலமே அவ்வாயிர யாணப் பலமாகும். அதன் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன் , கேள்.”

“முன்னொரு கால் சுகேது என்னும் பெயருடன் மிகப் பலம் கொண்ட யக்ஷனொருவனுருந்தான். அவன் நல்லொழுக்க முடையவனாக இருந்தும், ஸந்தானமற்றிருந்தபடியால், புதல்வர்ப் பேற்றினை விரும்பிப் பெருந்தவம் செய்தான். தவத்துக்கு உகந்த பிரமன் எதிர்தோன்றி, தாடகை யென்னும் ஒரு பெண்மணியுண்டாகும்படி வரங்கொடுத்து, அக்கன்னிகைக்கு ஆயிரம் யாணக் குரிய வலிவையுந் தந்து மறைந்தனன். அங்ஙனமே தாடகை யென்னும் அப்பெண்மணி பிறந்து, நன்கு வளர்ந்து, டருவம் நிறைந்தவளானாள்.”

“தந்தையாகிய சுகேது என்பவன், தனது பெண்ணின் வளர்ச்சியைக்கண்டு, தங்கள் குலத்து ஜர்ஜனென்பவனுடைய புதல்வனான சுந்தனென்பவனுக்குத் தன் மகளான தாடகையைக்கொடுத்து விவாஹம் செய்வித்தனன்.”

(தாடகை புதல்வர்ப்பேறு)

இப்புதல்வனுண்மைப் பேறு விஷயமாக நம்இருபுலவர் பெருமக்களும் மாறுபடுகின்றார்கள். இவர்க்கு மாரீசன் என்னும் ஒரு

புதல்வனைப் பற்றியே இவ்விடத்தில் வான்மீகிபகவான் பேசியிருக்கின்றார்; நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி இவர்க்கு சுபாகு என்றும் மாரீசனென்றும் இரண்டு மக்கள் உண்டென்று கூறுகின்றார். அவ்விவரத்தையும் ஈங்கெடுத்து ஆராய்வோமாக.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ பற்பல நாட்செலீஇப் பதுமை போன்றொளிர்
பொற்பினுள் வயிற்றிடைப் புனெம் ஏங்கிட
வெற்புறழ் புயத்துமா ரீச னும்விறல்
மற்பொரு சுவாகுவும் வந்து தோன்றினார்.”

இதன்பொருள் :—இங்ஙனம் இவ்விருவரும் இல்வாழ்க்கையை நடாத்திக்கொண்டு வரவே, பலப்பல நாட்கள் கழிந்த பின்னர், இலக்குமிபோலும் அழகுடன் பிரகாசிக்கின்ற தாடகையின் வயிற்றில், உலகமோங்கும்படியான - மலைக்குச் சமானமாகிய புஜபலபராக்கிரமத்தையுடைய மாரீசன் என்பானும், பலத்துடன் மற்போரிற் சிறந்த சுபாகு என்பானும் தோன்றினார்கள்.

வான்மீகி பகவான்.

“ பின்னர்ச் சிலகாலங் கடந்தபின், அந்த யக்ஷன் (சுந்தன்) மணவியாகிய தாடகையானவள் மாரீசன் என்று பெயர்பெற்று யாவராலும் எதிரிட முடியாத பலமுடைய ஒரு புதல்வனைப் பெற்றாள். அம்மாரீசன் சாபத்தினால் ராக்ஷஸனாகி விட்டான். அதற்குக் காணம் சொல்லுகிறேன் ; கேள்.”

இங்கே ; வான்மீகிபகவான், தாடகை யென்பாட்கு மாரீசனென்னும் ஒருவனையே புத்திரனாகச் சொல்லி, சுபாகு வென்பவனைப்பற்றி பேசவில்லையானாலும், பின்னர், யாகஸம்ரக்ஷணகாலத்தில், “ ஸ்ரீராமபிரானுடைய பாணப்பிரயோகத்தால் சுபாகுவென்னும் அரக்கர் தலைவன் அடிபட்டு வீழ்ந்து இறந்தான் ” என்னும் விஷயத்தை மறக்காமல் சொல்லியிருக்கிறார். பின் வரும் :—

வான்மீகம், பாலகாண்டம், ௩௦-வது ஸர்க்கத்தில்,

“கருண யென்பது சிறிதுமின்றிக் கொடிய செய்கைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் இந்த அரக்கர்களை இப்போதே முடித்து விடுகிறேன் ; என்று உரைத்து, திவ்யமாக விளங்குகின்ற தமது ஆக்னேயாஸ்திரத்தை யெடுத்து, ஸுபாஹுவின் மார்பில் பாய்ச்சினார். அது பட்ட மாத்திரத்திலே அவன் அடியுண்டு கீழே வீழ்ந்து இறந்தான்.”

(கணவனையிழந்தது.)

“மாயமும் வஞ்சமும் வரம்பில் ஆற்றலும்
தாயினும் பழகினார் தமக்கும் தேர்வொண
தாயவர் வளர்வுழி யவரை யின்றவக்
காய்சினத் தியக்கனும் களிப்பின் மேன்மையால்.”

பொருள் :—மாயைகளும் கபடச்செய்கைகளும் அளவில்லாத வலியுடைமையும் பெற்று, தாயைக்காட்டிலும் மிகுதியாகத் தம்மிடம் பழகினார் தமக்குக்கூடத் தேர்ந்தறியக்கூடாதபடி, அப்புத்திரர் இருவரும் வளர்ந்து வரும்போது, அவர்தமைப் பெற்றுள்ள அந்த மிக்க கோபத்தையுடைய யக்ஷனாகிய சுந்தனும் சந்தோஷமிகுதியினாலே.

“தீதுறும் அவுணர்கள் தீமை தீர்தர
மோதுறு கடலெலாம் ஒருகை மொண்டிடும்
மாதவன் உறைவிடம் அதனில் வந்துநீள்
பாதவம் அனைததையும் பறித்து வீசினான்.”

பொருள் —தீமைகள் மிகப்பொருந்திய அசுரர்களுடைய தீமை தீரும்படியாகக் கரைகளை மோதியடிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடல் நீரையெல்லாம் ஒரு கையினால் மொண்டு வாயில் இட்டுக்கொண்ட பெருந்தவத்தையுடையவனாகிய அகத்தியமு வரது வாசஸ்தானத்தில் வந்து தோன்றி, அங்கு அவராலும் அவர்களது சீடர்களாலும் வெகுநாட்களாக வைத்து வளர்க் கப்பெற்றிருந்த நீண்ட மாங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும்

வேரொடும் பறித்து, தனது இயற்கையான முரட்டுத்தனத்தினாலும் தன்னிலும் மேம்பட்டார் இலரெனும் அகம்பாவத்தினாலும், அம்மரம் முதலியவற்றைப் பல இடங்களிலும் வீசியெறிந்துவிட்டனன்.

“விழைவுறும் மாதவம் வெஃகி னோர்விரும்
புழைகலை இரலையை உயிருண் டோங்கிய
வழைமுதன் மரனெலாம் மடிப்ப மாதவன்
தழலெழ விழித்தனன் சாம்பர் ஆயினான்.”

பொருள் :—யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற அரும்பெருந்தவங்களை விரும்பினோராகிய முனிவர்களும் விரும்பி வளர்த்துளமான் புல்வாய் கலைமான்களைக்கொன்று, அவற்றின் உயிரைண்டு, மற்றும், அவ்வாச்சிரமத்தில் ஒங்கிவளர்ந்திருந்த சுரபுன்னையு முதலிய பூஜார்ஹமாகிய மலர்களைத்தரும் மரங்களை யெல்லாம் அழிக்கவே, இதனைச் சகியாத மாதவத்தையுடையராகிய அகத்தியர் கோபித்து, நெருப்புத்தோன்றும் படியாகத் தமது கண்களால் விழித்துப்பார்த்தனர்; அந்த அசுரனாகிய சுந்தன் உடனே சாம்பராகப்போனான்.

இயக்கர் தலைவனாகவும் தாடகையின் கணவனாகவும் உள்ள இந்த சுந்தன் என்னும் யக்ஷசிரேஷ்டன், இங்ஙனம் அகத்திய முனிவரால் இறந்து பட்ட விருத்தாந்தத்தை ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் விஸ்தரித்துப் பேசாமலே போகின்றார். “ஆயின் அதனை யெங்ஙனம் குறித்திருக்கின்றார்?” என்னும் விஷயம் பின் வருகிறது.

வான்மீகி பகவான்.

“பின்பு சிலகாலம் செல்ல, அந்த யக்ஷன் மனவியாகிய தாடகை யென்பவள் மாரீசனென்று பெயருடைய வல்லவனான புத்திரனொருவனை யின்றெடுத்தாள். அம்மாரீசன் சாபத்தினால் ராக்ஷஸனாய்விட்டான். ராமா; அந்த சாபத்துக்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன், கேள். ஸுந்தன் அகஸ்தியரால் முடிந்து போனவுடன், தாடகை தனது புத்திரனைக் கூட்டிக்கொண்டு,

அம்மாமுனியை முடிக்க நினைத்து பரபரப்புடன் அம்மாமுனியை எதிர்த்தோடி வந்தாள்.”

இவ்வளவே சொல்லி யிருப்பதனால், சுந்தன் என்பவன் அகஸ்திய முனிவரால் அழிந்த செய்தி விவரித்துச் சொல்லப்பட வில்லை யென்பது தெளிவாகின்றது. இனி வேறு விஷயத்தில் புகுவோம்.

(அரக்கர் ஆயினமை.)

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“மற்றவன் விளிந்தமை மைந்தர் தம்மொடும்
பொற்றொடி கேட்டுவெம் கனலிற் பொங்குரு
முற்றுற முடிக்குவன் முனியை யென்றெழா
நற்றவன் உறைவிடம் அதனை நண்ணினான்.”

“இடியொடு மடங்கலும் வளியும் ஏங்கிடக்
கடிகெட அமரர்கள் கதிரும் உட்குறத்
தடியுடை முகிற்குலம் சலிப்ப அண்டமும்
வெடிபட அதிர்த்தெதிர் விளித்து மண்டவே.”

“தமிழெனும் அளப்பரும் சலதி தந்தவன்
உமிழ்கனல் விழிவழி யொழுக வுங்காத்த
தழிவன செய்தலால் அரக்கர் ஆகியே
இழிகென உரைத்தனன் அசனி எஞ்சவே.”

“வெருக்கொள உலகையும் விண்ணு னோரையும்
முருக்கியெவ் வயிருமுண் டுழலும் மூர்க்கராம்
அரக்கர்கள் ஆயினர் அக்க ணத்தினில்
உருக்கிய செம்பென உமிழ்கண் தீயினர்.”

இவற்றின் பொருள் :— “அந்த சுந்தன் என்னும் தன் கண வன், அகத்திய முனிவரது சாபத்தினால் அழிந்து பட்ட தன்மையை, அழகான வளையல்கள் அணிந்த தாடகையானவள் தனது புத்திரர்களுடன் கேட்டுக், கொடிய தீயைப்போற் பொங்கி யெழுந்து, “அம்முனிவரை முற்றவும் அழித்து விடுகிறேன்” என்றெழுந்து கோபத்துடன், அந்த நல்ல தவத்தையுடைய அகஸ்திய முனிவரது வாசஸ்தலத்தை யடைந்தனன்.”

“இடியும் சிங்கமும் காற்றும் வருந்தவும், தேவர்கள் தங்காவலிழந்து வருந்தவும், இரவியும் பயந்து வருந்தவும், மின்னல் களையுடைய மேகக்கூட்டங்கள் நடுங்கி வருந்தவும், அண்டங்கள் வெடிப்படவும் கர்ஜனைசெய்து, அம்முனிவர் பெருமானை எதிர்வரும்படியாகக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு, அருகில் நெருங்கவே,”

“தமிழ் என்று பிரஸித்தியாகச் சொல்லப்பெறும் இனிய பாஷைக்குத்தக்கதான - அளக்க முடியாத இலக்கணக் கடலைத் தந்தளித்தவராகிய அந்த அகத்திய முனிவரானவர், ஜ்வாலையைக் கக்கிக்கொண்டிருக்கும் தீயானது தம் இருவிழிகளினின்றும் பெருகும்படியாகக் கோபித்து, ஹுங்காரம் செய்து, “இத்துஷ்டர்கள் அழியும் காரியங்களைச் செய்தலால், அச்செயல் செய்யும் அரக்கர்களாகவே இழிந்து போகக்கடவர்” என்று இடியும் அஞ்சும்படியாகச் சொல்லி, சாபமொழி கொடுத்தனர்.”

“உருக்கிய செம்பைப்போல் கக்கும் கண் நெருப்பையுடைய அம்முவரும், அதே க்ஷணத்தில் யாவரும் பார்த்தவுடன் நடுங்கும் படியாக, உலகத்தினரையும் தேவரையும் அடித்து எவ்வுயிர்களையும் உண்டு திரியும் மூர்க்கராகிய இராக்கதர்களாக, உருவம் மாறி நின்றனர்.”

இச்செய்தியை ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் எங்ஙனம் குறித்துச் செல்கின்றார்? எனிற் கூறுதும். அது பின்வரும் :—

வான்மீகிபகவான்.

“ஸூந்தன் அகஸ்திய முனிவரால் முடிந்து போகவே, அத்தாடகை தனது குமாரனான மாரீசனைக் கூட்டிக்கொண்டு, அம்முனிவரை வென்று முடிக்க நினைத்துப், பரபரப்புடன் கர்ஜித்துக்கொண்டு, அம்முனிவரிருப்பிடத்தை யெதிர்த்தோடிவந்தான். அங்ஙனம் அவன் ஒடிவருவதை அந்த அகஸ்திய முனிவர் கண்டு, மிகச் சினங்கொண்டு, மாரீசனைப் பார்த்து, “ராக்ஷஸகைக் கடவை” யென்று சபித்தனர். அப்படிச் சபித்தும் தமக்குற்ற கோபம் தீராமையால், தாடகையைப் பார்த்து, “நீ இவ்வுருவம்

மாறிப் போய் விகாரமான உருவங்கொண்டு, பார்க்க வழங்காதபடியாகக் கோர முகத்துடன் கூடி மனிதரைக் கொத்தித் தின்னும் தன்மையுடையவளா யிருப்பாயாக” என்று சபித்து விட்டனர். அங்ஙனமே, அம் மாமுனிவருடைய கடுஞ்சாபம் வந்து பலித்திட்டது.”

இச்செய்தியைக் காணும்போதும், ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் சுபாகுவென்னும் ஒருவனைப்பற்றிப் பேசினதாக விளங்கவில்லை. தாடகை தன் மகன் ஒருவனாகிய மாரீசனுடன் வந்ததாகவும், அம்மாரீசன் ஒருவனையே அரக்கனாகும்படியாகச் சபித்தாரென்பதும் மாத்திரமே விளங்குகின்றன. கம்பநாட்டாழ்வாரோ, தாடகை தன்னிரண்டு புத்திரரோடும் அம் முனிவருறைவிடத்துக்கு வந்ததாகவும், அம்முனிவர், அம்மூவரையுமே அரக்கராகும்படியாகக் கடுஞ்சாபம் இட்டனர் எனவும் நன்கு கூறியிருக்கின்றார். அன்றியும், மாரீசனை மாத்திரம் ராக்ஷஸாம்சத்தை யடையும்படியாகச் சாபம் கொடுத்ததுத் தாடகையை, மனிதரைக் கொத்தித்தின்னும் விகார உருவத்தை யடையும்படியாகவும் செய்தனர் என்று வான்மீகி குறிக்கின்றார். கம்பரோ, அம் மூவரையும் ஒருங்கே ராக்ஷஸாம்சத்தை யடையும்படியாகச் சாபமிட்டனர் என்கின்றார்.

(அரக்கருடன் உறவு)

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ஆங்கவன் வெகுளியும் அறைந்த சாபமும்
தாங்கினர் எதிர்செயும் தருக்கி லாமையின்
நீங்கினர் சுமாலியை நேர்ந்து நிற்கியாம்
ஒங்கிய புதல்வரென்றுறவு கூர்ந்தனர்.”

“அவனொடும் பாதலத் தநேக நாட்செலீஇத்
தவமுறு தசமுகன் தனக்கு மாதலர்
இவரெனப் புடைத்தழித் துலகம் எங்கணும்
பவனனில் திரிகுநர் பதகி மைந்தர்கள்.”

“மிகுந்திறல் மைந்தரை வேறு நீங்குறத்
தகுந்தொழில் முனிவான் சலத்தை யுன்னியே
வகுந்துவின் வடவெரி வதிந்த தீவனம்
புகுந்தனள் அழலெழப் புழுங்கு நெஞ்சினுள்.”

இவற்றின் பொருள் :— “அங்ஙனம் கோபித்துச் சபித்த அகஸ்திய மாமுனிவரினுடைய சாபத்துக்கு எதிராக எதுவுஞ் செய்யும் வலியில்லாதபடியால், அவ்விடத்தில் அம் முனிவர் கொண்ட கோபத்தையும் சொன்ன சாபத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டவர்களாகி, அங்கிருந்து நீங்கி, அக்காலையில் அரக்கர் குலத்துக்குத் தலைவராக இருந்த மூவரும் ஒருவனை சுமாலியென்பவனைச் சேர்ந்து, “உமக்கு நாங்கள் ஓங்கிய புத்திரர்களானோம்” என்று உறவு கொண்டாடி யிருந்தனர்.”

“இங்ஙனம் அம்மூவரும் அந்த சுமாலியொடும் சேர்ந்து, அவன் வஸித்திருந்த பாதலத்தில் அநேக நாட்கள் வஸித்திருந்த பின்னர், அந்த சுமாலியின் புத்திரியாகிய கேகசியின் வயிற்றில் விசுவாசு என்னும் யக்ஷனுக்குப் பிறந்து வளர்ந்து தவத்திற் சிறந்திருக்கும் பத்துத்தலைகளையுடைய இராவணனுக்கு, இவ்விருவரும் (சுபாகு மாரீசர்கள்) அம்மான்மார்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அப்பாதகி தாடகையின் புத்திரர்களாகிய அவ்வரக்கர் இருவரும் உலகெல்லாம் காற்றைப்போலத் திரிந்தலைந்து உயிர்களை யடித்துக்கொண்டு இன்னும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“அங்ஙனம் தன் மைந்தர்கள் எங்கும் திரிந்து, தற்போது பலநாட்களாக இவ்வனத்தில் இருந்துகொண்டிருப்பதால், அப்பாதகி தாடகையும் அவ்விருவரையும் விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவளாகியும், தக்க சாபத்தொழிலிற் சிறந்த அகஸ்திய முனிவரது சாபத்தினால் நெடுங்காலமாகத் தன்னுள் அடங்கிக் கிடக்கும் கோபத்தை யுன்னியும், அக்கினிபோல எப்போதும் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் நெஞ்சுடையவளாகிய அத்தாடகை வடவாமு காக்கினிபோன்ற உஷ்ணம் வரும் வழியாகிய இந்த தீவனத்தை யே, புகலாக அடைந்து வஸித்திருக்கின்றனள்.

ஆனால், ஸ்ரீ வான்மீகிபகவான் இந்த விருத்தாந்தத்தை விஸ்தரித்துச் சொல்லவேயில்லை ; அகஸ்தியரால் சாபமடைந்த மாரீசனும் தாடகையும் பாதலஞ்சென்று அரக்கர் தலைவனாகிய சுமாலியைச் சேர்ந்து கொண்டார்கள் என்னும் விஷயத்தையும் வான்மீகி குறித்திடவில்லை ; “ அடுத்த ஒரு வாக்கியம் தாடகையைப்பற்றி சொல்லிவிட்டு, அவனைக் கொன்றிடவேண்டுமென்று ஸ்ரீராமபிரானைப்பிரார்த்திக்கிறார் ” என்னும் விஷயத்தையே பேசியிருக்கிறார். மாரீசனைப்பற்றிய விஷயம் இங்கொன்றும் பேசப்படவில்லை. அவ்வொரு வாக்கியம் பின்வருமாறு.

வான்மீகிபகவான்.

“ அங்ஙனம்.சாபம் பெற்ற அந்தத் தாடகை, அம்முனிவரது சாபம் அப்படியே பலித்திட, மிகக்கோபங்கொண்டு, அப்போது அகஸ்தியமாமுனி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த இவ்வழகான தேசத்தை ஜனங்கள் நடையாடாதபடி பீடித்துப் பாழடையச் செய்துகொண்டிருக்கின்றனள்.”

(தாடகையின் வலிமை)

தாடகையின் வலிமையைப்பற்றி விசுவாமித்திரமுனிவரர் சிலபேசுகின்றாரென்று, கம்பர் பின்வரும் மூன்று செய்யுட்களாற் குறித்திருக்கின்றார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ மண்ணுருத் தெடுப்பினும் கடலை வாரினும்
விண்ணுருத் திடிப்பினும் வேண்டிற் செய்கிற்பாள்
எண்ணுருத் தெரிவரும் பாவம் ஈண்டியோர்
பெண்ணுருக் கொண்டெனத் தெரியும் பெற்றியாள்.”

“ பெருவரை யிரண்டொடும் பிறந்த நஞ்சொடும்
உருமுறழ் முழக்கொடும் ஊழிக் காற்றொடும்
இருபிறை செறிந்தெழு கடலுண் டாமெனின்
வெருவரு தோற்றத்தன் மேனி மானுமே.”

“சூடக அரவுறழ் சூலக கையினள்
காடுறை வாழ்க்கையள் கண்ணிற் காண்பரேல்
ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் தோளிளாய்
தாடகை என்பதச் சழக்கி நாமமே.”

இவற்றின் பொருள் :— “இந்தத் தாடகையானவள், இப் பூமியைக் கோபித்து எடுக்கவேண்டு மென்றெண்ணினாலும் கடல் நீரை வாரவேண்டு மென்றெண்ணினாலும் விண்ணுலகத்தைக் கோபித்து இடிக்கவேண்டு மென்றெண்ணினாலும் செய்யும் சாமர்த்தியமுடையவள். எண்ணிக்கை பெறும்படியான உருவத் துடன் பாவங்களெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு பெண்ணுருவைக் கொண்டு நின்றது போன்ற தன்மையுடையவளாவாள்.”

“இரண்டு பெரிய மலைகளுடனும் உடன் பிறந்த விஷத்துடனும் இடிக்குச் சமானமாகிய கர்ஜனையினுடனும் ஊழிக்காலத்துக் காற்றுடனும் இரண்டு வளைந்த சந்திரப் பிறைகளுடன் கூடி யெழுந்து வருகின்ற கடலுண்டாமெளில், பயப்படத்தகுந்த உருவத்தையுடைய இத்தாடகைக்கு அதனைச் சமானமாகச் சொல்லலாம்.”

“ஆண்மக்கள் கண்ணினுற் கண்டு விட்டால், அவர்கள் பெண்தன்மையை விரும்பத்தகுந்த அழகும் வன்மையுங்கொண்ட தோளுடைய இராமா! அவ்வாக்கி, சூடகம் அணிந்து பாம்புக்குச் சமானமாகிய சூலாயுதம் பெற்ற கையினை யுடையவள்; இந்தக் காட்டிலே வளிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை யுடையவள்; அத்தகைய பெருங்குற்றம் பொருந்திய அவளது நாமம் தாடகை யென்பதாகும்.”

இங்ஙனம் அத்தாடகையென்னும் அரக்கியின் வலிமையைப் பற்றிக் கம்பநாட்டாழ்வார் இவ்விடத்தில் கூறியிருக்கின்றார். ஆனால் வான்மீகி பகவான், இவ்விடத்தில் அவளது வலிமையைப் பற்றி யொன்றும் பேசாமல், இத்தகைய தாடகையை நீ வதஞ்

செய்யவேண்டுமென்று ஸ்ரீராமனுக்கு விசுவாமித்திரர் கூறின தாகவே அடுத்தபடியிற் சொல்லியிருக்கிறார். அது பின்வரும் :—

வான்மீகி பகவான்.

“ரகுலாலங்காரனே ! ஸ்ரீராமா !! உலகமனத்தையும் வருத்துகின்ற யக்ஷப்பெண்ணாகிய இந்தத் தாடகையை - மிகவும் கோரநுபங்கொண்டு பொல்லாத வலிவுடன் திரிகின்ற இந்தப் பெண்ணைப் பசுக்களுக்கும் பிராம்மணர்கட்கும் நன்மையுண்டாகும்பொருட்டு நீ வதம் செய்ய வேண்டும்.”

என்று இங்ஙனம் கூறி, மேலும், “ஒரு பெண்ணை, யொரு அரசகுமாரன் அவசியம் நேரும்போது கொன்று உலகைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்பதற்கு வேண்டிய பல நீதிவாக்கியங்களையும் அங்ஙனம் முன்னம் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றதென்னும் இரண்டு உதாரணங்களையும் விசுவாமித்திரர் சொன்னார் என்று வான்மீகி குறித்துப் போகிறார். இத்தகைய சம்பாஷணையும் நீதியுபதேசமும் உதாரணக் கதைகளும் கம்பநாட்டாழ்வாரும் குறித்திருக்கின்ற ரொனினும், கம்பர், நாடக கவியாகையால், தாடகையை இம்மூவருக்கும் நேரே தோற்றிவித்து, இராமன் அக்கொடியானைக் கொல்லாமற் “பெண் கொலை தோஷம்” என்றெண்ணிக்கூசி நின்றபோதே, விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு “வதத்தின் அவசியத்தையும், உரிய நீதிகளையும், உற்ற உதாரணங்களையும்” கூறினார் என்பதைக் சொல்லியிருக்கிறார். அவை பின் வரும் ; அப்போது விவரிப்போம்.

இப்போது, மேலே, விசுவாமித்திரர், அத்தாடகை இவ்வனத்தைப் பாழடையச் செய்த தன்மையையும், அவட்கு இலங்காதிபன் இராவணனது துணையிருக்குந் தன்மையையும் அவ்வலங்கொண்டு அவள் இவ்வனத்தில் திரியும் தன்மையையும் குறித்துளார் என்னும் செய்திகளையும் மேல் நடந்த செய்திகளையும், நமது கவிச்சக்கிரவர்த்தி, கம்பர், எங்ஙனம் கூறிப் போகின்றார் என்பதனைப் பின்பற்றிச் செல்வோம்.

(மருதநிலமழித்த தன்மை.)

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“உளப்பரும் பிணிப்புற ஷலோபம் ஒன்றுமே
அளப்பரும் குணங்களை அழிக்கும் ஆறுபோல்
கிளப்பரும் கொடுமைய அரக்கி கேடிலா
வளப்பரும் மருதவைப் பழித்து மாற்றினாள்.”

“இலங்கையர சன்பணியின் மைந்தரிடை யூரும்
விலங்கல்வலி கொண்டெனது வேள்விநலி கின்றார்
அலங்கன்முகி லேயளில் வங்கநிலம் எங்கும்
குலங்களொட டங்கநனி கொன்றுதிரி கின்றாள்.”

“முன்னுலக ளித்துமுறை நின்றவுயி ரெல்லாம்
தன்னுயிரெ னக்கருது தன்மையன் மைந்த
என்னினியு ணர்த்துவதி னிச்சிறிது நாளின்
மன்னுயிர னைத்தையும்வ யிற்றிலிடம் என்றான்.”

இவற்றின் பொருள் :—“ உள்ளத்தைப்பருத்த பிணிப்பாகக்
கட்டிப்பிடித்துள்ள லோபகுணம் ஒன்றே அம்மனிதற்குற்ற
அளக்கமுடியாத ஏனைய உயர்ந்த குணங்களை யெல்லாம் அழி
த்துவிடும்; அதுபோல் சொல்லமுடியாத கொடிய குணங்களை
யுடைய இவ்வரக்கியானவள், கேட்டடையாத - பருத்தவளமு
டைய இம்மருதநிலத்தையும் தன் கொடுமையால் அழித்துப்
பாலைவனமாக மாற்றிவிட்டனள்.”

“அன்றியும், அவள் குமாரராகிய சுபாகு மாரீசர்கள் இலங்
காதிபனாகிய இராவணனுடைய கட்டளையையும் துணையையும்
மேற்கொண்டவர்களாகி, மலைபலங்கொண்டு எங்கள் ஆச்சிரம
வனங்களில் தோன்றி எனது யாகத்தைக் கெடுத்துக்கொண்
டிருக்கின்றார்கள்; மாலைபெற்ற மேகம் போன்ற ஸ்ரீராமா! அந்த
அரக்கியோவெனில், இவ்வங்கதேசத்தில் வலிப்பவரை யெல்லாம்
குலங்களுடன் ஒழிந்து போகும்படியாக நன்றாய்க்கொன்று
திரிந்துகொண்டிருக்கின்றாள்.”

“முற்பட உலகையெல்லாம் பொதுவறப்புரந்து, அங்ஙனம் காப்பாற்றப்பெற்று அந்நேரியமுறையிற் பிறழாதபடி நின்ற உயிர்களையெல்லாம், தன் உயிரென்றே கருதியிருக்கும் தன்மையை உடைய தசரத சக்கரவர்த்தியின் மைந்தனே ! ஸ்ரீராமா !! இவளைப்பற்றி யின்னும் சொல்லவேண்டியதென்ன இருக்கின்றது ? இன்னும் சிறிது நாளிலும் இவள் அழியாம விருந்தால், பெருமை பொருந்திய எல்லா உயிர்களையும் தன் வயிற்றில் வாரியிட்டுக் கொள்வாள் ” என்று சொன்னார்.

இங்ஙனம், இச்செய்தியை இவ்வளவு விரிவாக வான்மீகி குறிக்கவில்லையென்பதை முன்னரே தெரிவித்துளோம். ஆயினும், “ ஸ்ரீ வான்மீகி பின்வருமாறு கதையை நடத்திச் சென்றிருக்கின்றார் ” என்றதை நேயர்கள் உணர்ந்துகொள்ளுமாறு பின்னர்க் குறிக்கின்றோம்.

வான்மீகி பகவான்.

“ ஸ்ரீராமா ! சாபம் பெற்ற இத்தாடகையை இம்மூவுலகங்களிலும் உன்னை யொழிய மற்றெப் புருஷனும் முடிக்க வல்லவன் அன்று ; ரகுலத்திற் பிறந்த நீ யொருவனே வெல்ல வல்லவன். புருஷோத்தமனே ! பெண் கொலை செய்வதா என்று அருவருப்புக் கொள்ளல் வேண்டாம். ராஜகுமாரன் நான்கு ஜாதிகட்கும் நன்மையை விளைவிக்கக்கூடிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமன்றோ ? பிரஜைகளின் நன்மைக்குரிய காரியமொன்று கொடியதாயினும், அபவாதத்தைக் கொடுப்பதாயினும், உலகத்தைக் காக்க வல்லவனாகிய ஸத்புருஷன் அதனைக் கட்டாயமாகச் செய்ய வேண்டுமன்றோ ? காதத்தனே ! அரசாள இழிந்தவர்க்கு இது எட்டோதும் தவறாது செய்யவேண்டியதொரு நற்கருமம். மேலும் இத்தாடகை அதர்மம் செய்யுந்தன்மையளாகையால் அத்தகை இவளை நீ கொல்லவே வேண்டும். இவளிடத்தில் தர்மம் என்பது சிறிதும் காணல் அரிது. ஆகையால் இவளை நீ கொல்லவே வேண்டும். ஸ்திரீகளாயினும் கொடிய நடவடிக்கை யுடையவர்களாயின், அவர்களை வதஞ்செய்தலே பெரியோர்களது கடமையாக முன்னம் நடந்திருக்கின்றது. இத்தருமத்தை நானாகவே நினக்கு உண்டாக்கிச் சொல்லியிருக்கின்றேனென்று எண்ணி விடாதே. இதற்கு உதாரணங்கள் காட்டுகின்றேன்.”

இங்ஙனம் வான்மீகி பகவான் விஸ்தாரமாகப் பேசியுள்ள நீதி போதங்களை நம் கம்பரும் சொல்லியிருக்கின்றார். அவை பின்னே வரும். அதற்கு முன்னர், நாடகம் நடத்து வதுபோல், “விசுவாமித்திரர் முதலிய மூவருக்கும் எதிரே தாடகை யெங்ஙனம் வந்து குதிக்கின்றான்?” என்பதை நமது கவிப்பெருமான் நடத்திச் சென்றிருக்கும் பாசுரங்களைக் குறிக்கொண்டு செல்வோமாக. முன்னதாக, “விசுவாமித்திரர் சொன்னதைக்கேட்ட இராமன் மறுமொழி கூறியது” வருகின்றது:—

தாடகை வரவு.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“அங்கிறைவன் அப்பரிசு ரைப்பவது கேளாக்
கொங்குறைந் தைக்குலம் வர்க்குமுறு ளக்கா
எங்குறைவ தித்தொழிலி யற்றுபவன் என்றான்
சங்குறைக ரத்தொருத னிச்சிலைத ரித்தான்”.

இதன் பொருள் :—அந்த இடத்தில் ஆசாரியராகிய விசுவாமித்திரமுனிவர் அத்தன்மையாகச் சொல்ல, அதைக்கேட்டு, சங்கு பிடிக்கும் கையில் வில்லை யேந்தி நின்ற இராமன், மணமுறைகின்ற மலர்களணிந்துள்ள கேசங்களுடைய தலையை அசைத்து, “இத்தொழிலைச் செய்யப்பட்டவன் என்கே இருக்கின்றான்?” என்று கேட்டார்.

“கைவரையெ னத்தகைய காணையுரை கேளா
ஐவரைய கத்திடைய டைத்தமுனி யைய
இவ்வரையி ருப்பதவன் என்பதனின் முன்போர்
மைவரைநெ ருப்பெரிய வந்ததென வந்தான்.”

பொருள் :—யானையே போன்ற காணையுருவினாகிய ஸ்ரீராம பிரானது வார்த்தையைக் கேட்டு, பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கிக் காத்தவராகிய விசுவாமித்திர முனிவர், “ஐய! இராமா!! அவன் இதோ இந்த மலையில்தான் வலிப்பது” என்று சொல்வதற்கு முன்பு, ஓர் கரிய பெரிய மலையானது நெருப்பெரிந்து கொண்டு வந்ததுபோல எதிரில் தாடகை வந்து சேர்ந்தான்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்களாலும் “ஸ்ரீராமன் வினாத்தலம் முனிவர் மறுமொழி உரைத்தலும்” விளங்கின. முன் செய்யுளில் ஸ்ரீராமனது பரத்வம் விளங்க “சங்குறை கரத்து ஒரு தனிச்சிலை தரித்தான்” என்று “சங்கு இருந்த கையில் அச்சங்கை மறைத்துவிட்டு ஒப்பற்ற வில்லைத்தரித்துக் கொண்டு வந்தான்” எனக் கூறியிருத்தல் காண்க. அடுத்த செய்யுளில், கூத்திரியாம்சம் பெற்ற ஸ்ரீராமன் இளம்பிராயம் முதலே “அச்சம் என்பதை யெச்சமயத்திலும் உணர்ந்தவரல்லர்” என்பது தோன்றற்குக் “காளை” என்னும் சொல்லை யிட்டிருக்கின்றனர்; “காளை” காளைக்கன்று; என்னை:— (காளை) “இளங்கன்று பயமறியாது” என்பது பழமொழியன்றோ? கைவரை — கை + வரை: கையைமுடைய மலை; அதாவது மலைபோலும் உருவு கொண்டு கையைமுடைய ஐந்து என்பது பொருள்; யானை யென்று ஆம்; கைவரை - யானை; இதனால் யானை போன்ற இராமன் என்பது பொருளாகப் பெற்றாம். இச்செய்யுளின் முன்றாவது அடியிலும், நான்காவது அடியிலும் உள்ள “இவ்வரையிருப்பதவள் என்பதனின் முன்பு ஓர் மைவரை நெருப்பெரிய வந்ததென வந்தாள்” என்று, “இந்த மலையில்தான் அவள் இருப்பது என்று விசுவாமித்திர முனிவர் சொல்லற்கு முன்பே, அத்தாடகையானவள், ஒரு கரிய மலையானது நெருப்பெரிந்து கொண்டு எதிரோடி வந்ததைப் போலத்தனது செம்பராகம் படர்ந்த சிவந்த கூந்தலுடனும் கருத்துப் பெருத்த சரீரத்துடனும் எதிரே ஓடிவந்தாள்” எனக் குறித்துள்ளார்; இஃது ஒரு நாடக நிகழ்ச்சியை அத்யத்புதமாகக் காட்டி நிற்கின்றதன்றோ? அன்றியும் “இந்தத்துஷ்ட அரக்கியை, முனிவர், (வயதுடைப் பெரியோர், பலம்பொருந்தி யரக்கரைப் பொருது அழித்த பழக்கமுடைய கூத்திரியத் தொழிலோர்) தாம் கொல்ல முன் வராமல், இளம்பிராயமுடைய - சுகுமாரமான மேனியுடைய ஸ்ரீராமபிரானைத் துண்டினது ஏனோ?” என வினவுவார்க்கு, இச்செய்யுளின் இரண்டாவது அடியில் “ஐவரை அகத்திடை அடைத்த முனி” என்று, “பஞ்சேந்திரியங்களையும்

வென்றடக்கிய முனிவரார்” எனக் குறித்துத் தக்க விடை பகர்ந்திருத்தலை யுணர்க. “கூழமா ரூபம் தபஸ்விநாம்” “பொறுமையே தாபஸிகட்குப் பூஷணம்” ஆனமைபற்றியும், இப்போது இவனைக் கொல்லற்காகத் தமது ஸாத்வீக வுணர்ச்சியைக் கலைத்துத் தாமஸராஜஸ வுணர்ச்சியை ஏற்றுக்கொண்டால், இது வரையில் அந்த யாககாரியத்துக்காகத் தாம் அரிதின் முயன்று சம்பாதித்துச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் ஸத்வ நிஷ்டை அழிந்துபோய், மறுபடியும் வெகு பிரயத்னம் செய்து அதனைச் சம்பாதித்தல் வேண்டுமே என்பதுபற்றியும், ஸ்ரீராமபிரான் தக்க வீரன் ஆனமைபற்றியும், அவர் அவதார புருஷரானமைபற்றியும் அங்ஙனம் தாம் அழிக்க முயலாமல் ஸ்ரீராமபிரானை யேவினார் என்பது தோன்றக் கூறினார் என்பது போதருகின்றது.

வான்மீகி பகவான்.

“முன் பூமியை யெல்லாம் பாழடையச் செய்ய வேண்டும் என்றெண்ணங்கொண்ட விரோசனன் பெண்ணாகிய மந்தரை யென்பவளை இந்திரன் முடித்துளானென்பது யாவருங் கேட்டிருப்பதொன்றன்றோ? இராமனே! இன்னமும் சொல்லுகிறேன் கேள்; சுக்கிரனுக்குத் தாயாகியும் பிருதமஹரிஷியின் பத்னியுமாகிய ஒரு பெண்பிள்ளை, முன்பு, உலகத்தில் இந்திரவன் யில்லாமலே தொலைத்திடவேண்டுமென்னும் நினைவுகொண்டு, யாதொரு தடையுமின்றிக் கடுமையான விரதஞ் செய்யத் தொடங்கினாளென்றும் அவளை விஷ்ணுமூர்த்தி வதைத்தாரென்றும் உலகம் பிரசித்தமாகச் சொல்கின்றதன்றோ? இவர்களேயன்றி மற்றும் பல மஹாத்மாக்களாகிய ஸத்புருஷர்களும் அதர்மத்தில் மனம் சேலுத்திய பெண்களை முடித்திருக்கின்றனர்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

மேற்சொல்லியிருக்கும் வான்மீகியின் அபிப்பிராயத்தையே தான் கம்பநாட்டாழ்வாரும் கூறி, உதாரணங்கள் காட்டியிருக்கின்றார் என்றாலும், அந்த உதாரணச் செய்யுட்கட்கு முன்னம், கஉ - செய்யுட்களைக் கூறி, அவற்றுள் ச - செய்யுட்களால் தாடகையென்று பெயருடைய அந்த அரக்கியினது தேக வர்ணனையைக் குறித்துப் பின்,

“கடக்கரும் வலத்தெனது காவலிது யாவும்
கெடக்கருவ றுத்தனனி னிச்சுவைகி டக்கும்
விடக்கரிதெ னக்கருதி யோவிதிகொ டந்தப்
படக்கருதி யோபகர்மின் வந்தபரி சென்றே.”

என்னும் ஒரு செய்யுளால் அவ்வரக்கியினது அட்டஹாஸத்
தைக்கூறிப் பின்,

“மேகமவை பற்றுபுபி ழிந்தனள்வி முங்கா
மாகவரை யற்றுகவு கைத்தனண்ம தித்திண்
பாகமெனு முற்றெயிற துக்கியயில் பற்றா
ஆகமுற வுய்த்தெறிவ னென்றெதிர ழன்றாள்.”

என்னும் செய்யுளால், தாடகையின் மெய்ப்பாட்டையும்
காண்பித்துப் பின்னர்,

“அண்ணல்முனி வற்கதுக ருத்தெனினு மாலி
உண்ணெனவ டிக்கணைதொ டுக்கிலனு யிர்க்கே
துண்ணெனும்வி னேத்தெழிரொ டங்கியுள ளேனும்
பெண்ணெனம னத்திடைபெ ருந்தகைநி னேந்தான்.”

என்னும் செய்யுளால், “இத்தாடகைக்கொலையில் பெருமை
பொருந்திய விசுவாமித்திர முனிவற்குக்கருத்துளதாமெனினும்,
“அவள் ஆவியை யுண்டுவா” என்று உச்சாடனம் செய்து, ஒரு
கூரிய பாணத்தை யவளுயிர் குறித்து இராமன் தொடுக்கவில்லை
யென்றும், ஏனெனில், அத்தாடகை எத்துணைதான் நடுங்கச்
செய்யும் தீயவினைகள் புரிந்தவளாயினும் ஒரு பெண்ணுருவினள்
தானே; பெண்ணைக் கொல்லுதல் தகாதன்றோ? என்று பெருந்
தகையிராமபிரான் நினைத்திருந்தார்” என்றும் கூறுகிறார்.

பின்னர் ச - செய்யுட்களால், விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமனைப்
பார்த்துத் தாடகையின் வல்லமைகளையும் அவளது கொடிய
செயல்களையும் அவளைக்கண்டு ஆண்களில் பலமுடையோரும்
நாணமுறும் செயலையும் ஆண்மை யென்னும் தன்மை அவளி
டமே குடிகொண்டுள்ள தென்பதையும் இந்திரன் முதலிய

தேவர் யாவரும் இவ்வரக்கியைக்கண்டு நடுங்கியோடினார்கள் என்னும் நிகழ்ச்சிகளையும் கூறிய பின்னரே உதாரணங்களாக முன்னம் நடந்துள்ள பிரஸித்தமான பெண்கொலை யிரண்டையும் கூறுகின்றார் முனிவர் என்று கம்பர் குறிக்கின்றார். இச்செய்யுட்களையும் அவற்றுக்கு முன்னும் பின்னும் அவசியம் வேண்டற்பாலனவான இரண்டு செய்யுட்களையும் கீழே காட்டி அவற்றின் பொருள்களையும் ஒருவாறு குறிப்போமாக.

“ மன்னர் மன்னவன் காதல மற்றுமொன்
நின்னம் யானுரைக் கின்றதி யாதனின்
முன்னோர் காலநி கழ்ந்தமு றைமைய
தென்ன வோத லுற்றான் தவத் தீறிலான்”

பொருள் :—“சக்கரவர்த்தி திருமகனே! மறுபடியும் இன்ன மொன்று யான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக; அது யாதெனில், முன்னோர் காலத்தில் நிகழ்ந்துள்ள கிரமமேயாகுமது” என்று தவத்தீறிலாத முனிவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“ பிருகு வென்னும்பெ ருந்தவன் தன்மனை
வருக யற்கட்கி யாதிவல் லாசுரர்க்
குருகு காதலு றவுற வாதலே
கருதி யாவிக வர்ந்தனன் நேமியான்.”

பொருள் :—பிருகு என்னும் ஓர் அருந்தவத்தினருடைய மனைவி; மீன் போன்ற கண்களையுடைய கியாதி யென்னு பெயருடையவள்; இவள் அசுரர்தம் பொருட்டு உருகும் அன்புடையவளாக இருந்தமை கண்டு அவர்கட்கு அவள் உறவாயிருத்தலைக் கண்டு, சக்கரக்கையனாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி அவள் ஆவியைக் கவர்ந்து விட்டனர்.

இதன் மற்றொரு விவரம் :—தேவாசுர யுத்தத்திலே தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த அசுரரை மறைத்து வைத்திருந்த கியாதி யென்பவளைத் திருமால் கொன்றார் என்பது புராணக்கதை.

“வான கத்தினின் மண்ணினின் மன்னுயிர்
போன கந்தனக் கென்றெனும் புந்தியன்
மானம் வெஃகும் திப்பெய ராடனை
ஊனொழித்தனன் வச்சிரத் தும்பர்கோன்.”

பொருள் :—விண்ணிலும் மண்ணிலும் வாழும் பெருமை
பொருந்திய ஜீவர்களெல்லாம் தனக்கு உணவுப் பொருள்கள்
தாம் என்றெண்ணும் புத்தியுடையவளாகிய மானம் வெஃகிய
மதி யென்னும் பெயருடையவளை, இந்திரன் வச்சிராயுதத்தால்
அழித்து விட்டான்.

இதன் மற்றொரு விவரம் :—பூமியை அழிக்க விரும்பினவ
ளாகிய விரோசனன் மகள் மந்தரை யென்பாளே இந்திரன் கொன்
றனன் என்று வான்மீகம் கூறும்.

“ஆத லாலரிக் காகண்ட லன்றனக்
கோது கீர்த்தியுண் டாயதல் லாதிடை
ஏத மென்பன எய்திய வோசொலாய்
தாத டர்ந்துத யங்கிய தாரினாய்.”

பொருள் :—மகரந்தப் பொடிகள் அடங்கிய மலர் மாலையுடைய
ராமா! மேற்கூறிய உதாரணங்களிப்படி யிருந்தனவாதலாலே
சக்கரக்கையனாகிய விஷ்ணுவுக்கேனும், இந்திரனுக்கேனும் அப்
பெண் கொலையால் குற்றம் வந்து சேர்ந்தனவோ? சொல்வாய்?
இல்லை யல்லவா?

இதனால், கம்பநாம், உதாரணங்களாக வான்மீகி கூறியபடியே
அவ்விரண்டு கதைகளையும் குறித்துள்ளார் என்பது தெளிவா
கின்றது.

! தாடகை வதம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

பின்னரும் கம்பர், விசுவாமித்திரர் கூறியதாகக் கீழ்வரும்
செய்யுட்களிற் காணப்படும் பொருள்களையும் தருகிறார். முன்

மூன்று செய்யுட்களால் முன்னைய அரசர்களுடைய பெருமையையும் செய்கையையும் தாடகையின் இரக்கமற்ற தன்மையையும் அத்தகைய இவளைப் பெண்ணென்று நினைப்பது எளிமையின் பாலதேயாமென்பதையும் குறிக்கிறார். அவை பின் வரும் :—

“கறங்கி டத்திகி ரிப்படி காத்தவர்
பிறங்க டைப்பெரி யோய்பெரி யாரொடும்
மறங்கொ டித்தரை மன்னுயிர் மாய்த்துநின்
றறங்கெ டுத்தவட் காண்மையும் வேண்டுமோ.”

“சாற்றும் நாளற்ற தென்றுத ருமம்பார்த்
தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றியி வளைப்போல்
நாற்றங் கேட்டலுந் தின்னந யப்பதோர்
கூற்றுண் டோசொலாய் கூற்றுறழ் வேலினாய்.”

“மன்னும் பல்லுயிர் வாரித்தன் வாய்ப்பெய்து
தின்னும் புன்மையிற் றீமையெ தோவைய
பின்னும் தாழ்குழற் பேதமைப் பெண்ணிவள்
என்னுந் தன்மை யெளிமையின் பாலதே.”

ஆகையால்,

“ஈறில் நல்லறம் பார்த்திசைத் தேனிவட்
சீறி நின்றிது செபுகின் றேனலேன்
ஆறி நின்றத றனன்ற ரக்கியைக்
கோறி யென்றெதி ரந்தணன் கூறினான்.”

இதன் பொருள் :—ஆகையால், முடிவில்லாத உங்கள் கூத்திரிய தர்மத்தைக்கருதி இதனை நான் சொன்னேனல்லாது, இவளைக் கோபித்து, தர்மமல்லாததை நான் சொல்லிவிடவில்லை; ஒரு கூத்திரியனாகிய நீ, உலகைப் புடைத்தழித்து விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு அரசுக்கியைக்கண்டும் ஆறி நிற்பது உங்கள் கூத்திரிய தர்மத்துக்குச் சிறிதும் அடாது; ஆனதால், இவ்வரசுக்கியை நீ கொல்வாய் என்று அந்தணராகிய விசுவாமித்திரர் கூறினார்.

இவ்வரிய தர்மவுரைகளைப் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீராமபிரான் கூறியுள்ள மறுமொழிகளை யிரு பெரும் புலவர் பெருமக்களும் எங்ஙனம் குறித்து செல் கின்றனரென்பதையும் ஆராயப் புகுவோமாக; அவை பின் வருகின்றன:—

வான்மீகி பகவான்.

“இட்டடி விசுவாமித்திரர் டெரும் பொருளுடையதாகி, தைரி யத்துடன் உரைத்த அம்மொழியைக் கேட்டு, தசரத மகாராஜ னது குமாரனாகிய ஸ்ரீராமன், பெரியோர் சொற்படி நடத்த வேண் டுகையாகிற விரதானுஷ்டானத்தில் நிலநின்று மன உறுதி கொண்டு நிற்குந் தன்மைய ராகையாலேயும், விசுவாமித்திர மாமுனிவன் சொற்படி நடவாயென்று தந்தையளித்த ஆவண யைத் தவறாமல் வந்தவராகையாலேயும், “ இவ்வாவணியில் எனக்குண்டான கௌரவத்தினாலும் மகிமை பொருந்திய விசுவா மித்திர முனிவர் மொழிவதினாலும், யாதொரு சந்தேகமுமின்றி இதை நான் செய்யவேண்டியதே ” என்று தமக்குள் ஆலோசித் துத் தீர்மானித்துக் கொண்டவராகி, முனிவரைப் டார்த்து, “ முனிசுல திலகரே ! அயோத்திமாநகரில் குருக்களின் நடுவில் மஹாத்மாவாகியும் எனக்குத்தந்தையாகியுமுள்ள தசரத மன்னன் விசுவாமித்திர முனிவர் சொற்படி நீ நடக்க வேண்டியதென்று எனக்குக் கட்டளை யிட்டனர்; எனக்கு அம்மொழி அனுமாத் திரமும் தடுக்கப் போகாததல்லவா? அங்ஙனம் தகப்பனாரது வார்த்தையைக்கேட்டு ஒப்புக்கொண்டு வந்திருக்கிற யான், வேதங்களை யோதி மிகவும் அறிவிற சிறந்த உமது கட்டளைப்படி யாவர்க்கும் நன்மையையே விளைக்கக் கூடியதாகிய இத்தாடகா வதத்தைச் செய்கின்றேன் ; இதற்குச் சந்தேகமில்லை ; இதுவேயன்றி, யின்னும், டசுக்கட்கும் பிராம்மணர்கட்கும் நன்மையுண்டாகும் டொருட்டும், இத்தேசத்தினது சுகத்தின் டொருட்டும், அளவிட முடியாத மகிமையுடைய உமது சொற்படிக்குச் செய்ய ஸித்த குக இருக்கின்றனன் ” என்று சொன்னார்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இப்பொருள்களை யெல்லாம் அடக்கிக் கம்பர், பின் வரும் ஒரு செய்யுளைக் கூறுகின்றார்.

“ஐய நங்கது கேட்டறன் அல்லவாய்
எய்தி னும்மிது செய்கவென் றேவினல்
மெய்ய நின்னுரை வேதமெ னக்கொடு
செய்கை யன்றோ அறஞ்செயு மாறென்றான்.”

பொருள் :—ஸ்ரீராமபிரான், விசுவாமித்திரர் சொல்லிய
அதனைக் கேட்டு, “சத்திபசீலரே! தர்மம் அல்லாதன எய்தினா
லும், இது செய்யென்று நீங்கள் ஏவிவிட்டால், தங்கள் உரையை
வேதச் சொல்லாகக் கொண்டு செய்தலன்றோ அறஞ் செய்தலா
கும்” (ஆதலின் உமது இஷ்டப்படியே இதோ இவனைக் கொல்
கின்றேன் என்றனர்.)

இங்குக் கம்பர் இப்பொருளை மிக விஸ்தாரமாகக் கொண்டு
போகாமல் மிகச் சுருக்கமாகக் கூறிப் போயிருக்கிறார் என்பது
தெளிவு.

வான்மீகி பகவான்.

“சத்துருக்களைத் தபிக்கச் செய்ய வல்லவனாகிய ஸ்ரீராமசந்
திரன், இவ்வாறு மொழிந்து வில்லின் நடுவை உறுதியாகப் பிடி
த்துத் திசைகளிலெங்கும் கடுங்கோஷ முண்டாதும்படி நாண
யேறிட்டு வலிவுடன் டங்காரஞ் செய்தனர். அந்நாணொலியைக்
கேட்டுத் தாடகா வனத்தில் வசிப்பவரெல்லாரும் பயந்து நடுங்
கினர். அதனைக் கேட்டுத் தாடகையும் இயற்கையாகவே கடுஞ்
சினமுடையவளாகையால், மேலும் அளவற்ற கோபங்கொண்டு
ஒன்றுஞ் செய்யத் தோற்றமல் தட்டித்தடுமாற்றமடைந்து அந்த
ஒலியைத்தானே ஊக்கத்துடன் ஆலோசித்துப் பின்னும் கோடம்
மேலிட்டு மூர்ச்சையடைந்து அவ்வொலி எந்தத் திசையினின்
றும் உண்டாகின்றதென்று நிதானித்துக்கேட்டு அந்தத்திசையை
நோக்கி வேகமுடன் எதிர்த்தோடினள்.”

கம்பநாட்டாழ்வார்.

இந்த இடத்தில், இதனைக் கம்பர் குறித்துப் போகும்
முறை பின்வரு மாறும்.

“கங்கைத் தீம்புனல் நாடன்க ருத்தையும்
மங்கைத் தீயனை யாளும னக்கொளாச்
செங்கைச் சூலவெந் தீயினைத் தீயதன்
வெங்கட் டியொடு மேற்செல வீசிஞன்.”

பொருள் :—கங்கையின் மதுரமான நீரினாற் சூழப்பெற்ற அயோத்திக்கு அதிபனாகிய ஸ்ரீராமபிரானது உள்ளக்கருத்தைத் தீயைப்போன்ற தாடகையென்னும் பெண்ணானவள் கூறிந்து கொண்டு, தன் செங்கையிற் பிடித்திருந்த சூலாயுதம் என்னும் தீயினைத் தீயைப்போன்ற தனது கொடிய கண்ணின் தீயோடு ஏவி, இராமன்மேற் செல்லும்படியாக வீசிஞன்.

இனி இருபுலவரும் இக்கதையைத் தொடர்ந்து தாடகை வதம் வரையிலுள்ள பாகத்தை யெங்ஙனம் நடத்திச் செல்கின்ற ரென்பதை யுற்றுக் கவனிப்போமாக.

வான்மீகீபகவான்.

“அங்ஙனம், மிக்க விகார உருவங்கொண்ட அத்தாடகை எதிர்த்தோடி வருதலுக்கண்ட, ஸ்ரீராமபிரான் இலக்குவணப் பார்த்து, தம்பீ : பார்வையிலேயே பயத்தை வினாவிக்குந் தன்மைய ளாகிய இவளது வடிவத்தைப்பார். இவள் யாவராலும் வெல்ல முடியாதவள். மாயா பலமுள்ளவள். பெண்ணெனுந் தன்மை நோக்கி, இவளாக் காதையும் நுனிமூக்கையும் அறுத்திடுமளவுடன் துரத்தி விடுகின்றேன். இவ்வளவுடன் குருக்களின் வசனமும் நடத்தப்பட்டதாகும்; ஒரு பெண்ணினைக் கொன்றழித்திட என்மனந் துணியவில்லை. ஆகையால், கைகளையும் கால்களையும் முறித்து வலிவையும் ஸஞ்சார பலத்தையும் ஒழித்துவிடலாமென்பதையே என்மனந் துணிந்திருக்கின்றது. என்னுமீவ்வார்ததையை யுணர்ந்துகொண்ட தாடகையானவள், இலக்குவண விடுத்து ஸ்ரீராமபிரான்டேரில் எதிர்த்தோடி வந்தனள். கண்டிருந்த முனிவரர், ஸ்ரீராமபிரானது அமானுஷ சக்தியை யறிந்தவராயினும், மனக்கலக்கமுற்று, அவளைப் பார்த்து “ஹும்” என்னும் தொனியால் அதட்டிவிட்டு, “ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணருக்குக் கேசுமமும் ஜயமும் உண்டாகவேண்டு” மென்று ஆசி மொழிந்திருந்தனர். அத்தாடகையும் கைகளால் புழுதியை வாரிக் கோர்ரம்படும்படியாக

எங்கு மெறிந்துநின்று, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களது மனமயங்கும்படியாகச் செய்து அவ்விருவர் மீதும் கற்களை மாரியாகப் டொழிந்தனள். ஸ்ரீராமனும் மிகச் சினங்கொண்டு, அவளேறியுங் கற்களை யெல்லாம் அஸ்திரங்கொண்டு பொடிப்பொடியாக வீழ்த்திப் பின்னும், அவளது கைகளையும் அறுத்துத் தள்ளிவிட்டார். அவள் கோபமேலீட்டால் கர்ஜஜ்ஜன செய்து கொண்டிருக்கையில் இலக்துவன் சரங்கொண்டு அவளது காதுகளையும் மூக்கு நுனியையும் அறுத்துத் தள்ளினான். அவளும் தனது மாயாசக்தியினால் பலவித மாயவருவங்கள் கொண்டு போர் புரிந்து நின்றனள். அப்போது முனிவர் ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து, “ராமா ! இவள் மீது இதுவரையில் தயை செய்திருந்தது போதும்; பெண்ணென்றே நீ இவளை நினைக்கிறாயா? பெண்ணுயினும் கொடுந்தொழில் புரிபவள் அல்லவோ? மேலும் யாகங்கள யழித்துக்கொண்டிருப்பவள்; இனியும் இவளிடம் தயை காட்டி நின்றால், ஸந்தியா காலம் வரவரப் பலம் அதிகரித்து நீங்காக் கொடுமைகள் டல புரிவாள்; அரக்கர் இயற்கையிதுவாகும் “என மொழிந்தனர். ஸ்ரீராமனும், குருமொழியை மறுக்க வியலாமல், அரக்கி தமது கண்கட்டுத் தோன்றாமல் ஒளிந்து நின்றே போர் புரிந்துகொண்டிருந்தாளாயினும், அவள் ஏறியும் கற்கள் வந்து வீழ்ந்திசையினால் அவள் நிலையை யறிந்து, தமது வல்லமை கொண்டு பாண வர்ஷங்களினால், அவளை யெப்புறமும் அசையவொட்டாயல் தடுத்துவிட்டனராதலால், அவள் வேறு வழியற்று, இருவீரர்கட்கும், எதிரே ஓடிவந்து நின்றனள். ஸ்ரீராமபிரான், ஆசாரியருடைய அநுமதியினால், அத்தாடகையின் வலி பொருந்திய மார்பினிற்புதுந்து உருவியோடும்படியாக ஓர் பாணத்தை வில்லில் தொடுத்து விட்டனர். அவ்வளவிலே அவள் கீழே வீழ்ந்து மாண்டனள்.”

இந்த விஸ்தார பிரஸ்தாபத்தை மறுபடியும் விரித்துப் பேசாமல், நமது கல்வியிற் பெரியார், பின்வரும் மூன்று செய்யுட்களால் மட்டும் ஒருவாறு தெரிவித்த பின்னர், ஒரு அற்புதமான செய்யுளால், தாடகைக் கொலையின் பெருமையை நன்கு கூறியிருக்கின்றார். மூன்னர், அம்மூன்று செய்யுட்களைக் குறித்திட்டுப் பின்னர், அவ்வொரு அற்புதச் செய்யுளைப்பற்றியும் விஸ்தரிப்போமாக.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ புதிய கூற்றனை யாள்புகைந் தேவிய
கதிர்கொள் மூவிலைக் காலவெந் தீமுனி
விதியை மேற்கொண்டு நின்றவன் மேலுவா
மதியின் மேல்வரும் கோளென வந்ததே ”

“ மாலு மக்கணம் வாளியைத் தொட்டதுங்
கோல விற்கால் குனித்ததுங் கண்டிலர்
கால னைப்பறித் தக்கடி யாள்விட்ட
சூலம் அற்றன துண்டங்கள் கண்டனர்.”

“ அல்லின் மாரிய னையநி றத்தவன்
சொல்லின் மாத்திரை யிற்கடல் தூர்ப்பதோர்
கல்லின் மாரியைக் கைவகுத் தாளது
வில்லின் மாரியின் வீரன்வி லக்கினான்.”

பொருள் :—“ புதிய எமன் போன்ற தாடகை கோபித்து
ஏவிய, கிரணம் மிகுந்த மூன்று இதழ்களையுடையதாகிய சூலாயு
தம் என்னும் காலவெந்தியானது, விசுவாமித்திர முனிவரது
ஆணையை மேற்கொண்டு நிற்கும் ஸ்ரீராமபிரான் பேரில், பூர
ணசந்திரன் மேல்வரும் ராகுவைப்போல் வந்தது.”

“ அதனைப் பார்த்து ஸ்ரீராமபிரானும் அதனையழிப்பதற்
கானதொரு பாணத்தை யெடுத்துத் தொடுத்ததையும் அழகிய
வில்லின் இருபுறங்களையும் வளைத்ததையும் யாவருமே கண்டிலர்;
ஆனால், எமனிடமிருந்து பறித்தெறிந்ததுபோன்றதான - அந்தக்
கொடியவளால் எறியப்பெற்ற அச்சூலமற்றுப்போய் அதனு
டைய துண்டங்கள் கீழே வீழக் கண்டனர்.”

“ அப்போது, இரவில் ஸஞ்சரிக்கும் மேகம் போன்றவளா
கிய கருநிறமுடைய அத்தாடகை, ஒரு சொல் சொல்லும் கால
அளவையில், கடலையும் தூர்க்கக்கூடியதாகிய கல்மழையைத்
தனது கைகளால் வாரிப் பொழிந்தனள்; அம்மழையை வீரரா
கிய ஸ்ரீராமபிரான் தமது வில்லினின்று பொழியப்பெற்ற பாண
மழையால் விலக்கிவிட்டனர்.”

இனி, தாடகைக் கொலையைக் குறிக்கும் அந்த அற்புதச் செய்யுளொன்றையும் ஈண்டுக் குறித்திடுவாம்.

“ சொல்லொக்கும் கடிய வேகச் சுடுசரம் கரிய செம்மல்
அல்லொக்கும் நிறத்தி னுண்மேல் விடுதலும் வயிரக் குன்றக்
கல்லொக்கும் நெஞ்சிற் றங்கா தப்புறங் கழன்று கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருளெனப் போயிற் றன்றே.”

இதன் பொருள் :— “ முனிவரது சாபச் சொற்களைப் போன்ற மிக்க வேகத்துடன் கூடிய சுடுசரமொன்றைக் கரிய செம்மலாகிய ஸ்ரீராமன், இருளைப்போன்ற நிறமுடைய அத் தாடகையின்மேல் விட்டுவிட்டவே, அது அவ்வாக்கியினது வைரம் பொருந்திய மலைக்கல்போன்ற மார்பிற் பாய்ந்து அங்கேயே தங்கிவிடாமல், மிகுவேகங்கொண்டு ஊடுருவிச் சென்று முதுகின் வழியாகக் கழன்று, படியாதவர்க்குப் படித்தவர் சொல்லும் நீதி தர்மவுரைகளைப்போல் வெகுவிசைவில் ஓடிப்போயிற்று.”

இச்செய்யுள், நமது கவிப்பெருமானது அற்புதச் செய்யுள் களுள் ஒன்று ; இந்தச்செய்யுளால் தாடகாவதமேயன்றி ஸ்ரீராம பாணமகிமையும் புலப்படுத்தப் பெற்றிருக்கின்றது. இச் செய்யு ளின் விரிவுரை “ ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் ” காட்டப் பெறும். இதி லுள்ள உவமைகள் நன்கு கவனிக்கற்பாலன. “சொல்லொக்கும் கடிய வேகச் சுடுசரம்” “ கரிய செம்மல் ” “ அல்லொக்கும் நிறத்தினுள் ” “ வயிரக் குன்றக் கல்லொக்கும் நெஞ்சு ” “ தங் காது ” “ அப்புறங்கழன்று ” “ கல்லாப் புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள் ” என்னுமித் தொடர்கள் பண்டித மணிக ளின் ஆராய்ச்சிக் குரியன என்பதனை மீண்டும் தெரியப்படுத்து கின்றோம்.

(தாடகை வீழ்ச்சி.)

அரிய பலமுடையவளும் கொடுந் தொழிலுடையவளுமான மாயச்சழக்கி-தாடகை கொலையுண்டு வீழ்ந்த வீழ்ச்சியைப்பற்றி ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் சிறப்பாக யாதொன்றும் ஈண்டுக் கூற

வில்லை பெனினும், நமது தமிழ்க் கவிச்சக்கரவர்த்தி கூறாமற் செல்லவில்லை ; பின்வரும் மூன்று செய்யுட்களால் சில சிறப்புரைகள் கூறிச் செல்வதையும், பின்னர் ஒரு செய்யுளால் கூற்று வன் துணியைக் கூறிச் செல்வதையும் நேயர்கள் கவனிப்பாராக.

கம்பநாட்டாழ்வார்

“ பொன்னெடுங் குன்றம் அன்னான் புகர்முகப் பகழி யென்னும் அந்நெடுங் கால வன்காற் றடித்தலும் இடித்து வானிற் கன்னெடு மாரி பெய்யக் கடையுதத் தெழுந்த மேகம் மின்னெடுங் இடியி னேடுங் வீழ்வதே போல வீழ்ந்தாள்.”

“ பொடியுடைக் கானம் எங்கும் குருதிநீர் பொங்க வீழ்ந்த தடியுடை யெயிற்றுப் பேழ்வாய்த் தாடகை தலைகள் தோறும் முடியுடை யரக்கர்க் கந்நாள் முந்தியுற் பாத மாகப் படியிடை யற்று வீழ்ந்த வெற்றியம் பதாகை யொத்தாள்.”

“ கான்றிரிந் தாழி யாகத் தாடகை கடின மார்பத் தூன்றிய பகழி வாயு டொழுகிய குருதி வெள்ளம் ஆன்றவக் கானம் எல்லாம் ஆயின அந்தி மாலைத் தோன்றிய செக்கர் வானந் தொடக்கற்று வீழ்ந்த தொத்தே ”

பொருள்: — “ மகாமேருபோல் சலியாது நின்று போர் செய்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய பாணமென்னும் யுகாந்தகாலக்காற்றானது விசைகொண் டடித்தலும், கடையுதக்காலத்து எழுந்து வானில் இடித்துக் கல்மாரி பெய்ய நிற்கும் மேகமானது, மின்ன லோடும் இடியினேடுங் வீழ்வதே போல் தாடகை வீழ்ந்தனள்.”

இதில் தாடகைக்குக் குறித்துள்ள உவமானம் வெகு சிறப்பாக அமைந்திருத்தலை நன்கு கவனிக்கவும். மேகம் - தாடகை மேனி ; இடி - கர்ஜனை ; மின்னல் - செம்பராகம்படச்சிவந்துள அவளது கூந்தல் ; கன்மாரி - அவளெறிந்த கற்கள் ; கடையுதம் - அரக்கராக்கம் ; கடைக்காற்று - ஸ்ரீராமபிரானது பகழி ; இது ஒரு உற்பாத சூசனை.

“புழுதிகள் நிறைந்துள அக்கானகம் எங்கணும் இரத்த ஆறு நிறைந்திருக்கும் படியாக வீழ்ந்துற்ற மாமிசம் பொருந்திய பற்களுடைய திறந்த வாயுடன் கூடிய தாடகை (யின் சரீரம்) ஒவ்வொரு தலையினிடத்தும் ஒவ்வொரு கிரீடத்தைப் புனைந்துள்ள (தசக்கிரீவனாகிய) அரக்கனுக்கு, அந்த நாளில், கெடுகாலத்தை முந்திக் குறிப்பதற்கோரடையாளமாம்படி, அறு பட்டுப்பூமியிலே வீழ்ந்த அவ்வரக்கனது வெற்றிக்கொடியை பொப்பா (யிற்று)ஞள்.”

இதாவும், இலங்காதிபதியாகிய இராவணனது தோல்வியை யுணர்த்த வைத்துள்ளதொரு, உற்பாத சூசனையேயாகும்.

“அந்தப் பெரிய பாலைவனமும் மாறுபட்டுக் கடலெனத் தோன்றும்படி ஸ்ரீராமபிரானால் கொல்லப் பெற்ற தாடகையினது வன்மைகொண்ட மார்பகத்திலுன்றிப் பதிந்துள்ள ஸ்ரீராம பாணத்தின் வழியே வழிந்து பெருகிவரும் இரத்த வெள்ளமானது, சாயங்காலத்திற் றேன்றிய செவ்வானமானது ஆகாயத் தொடக்கு நீங்கிப் பூமியில் வீழ்ந்திருத்தற்கு ஒப்ப, நிறைந்த அந்தக்காடெல்லாம் நிறைந்தது.”

இதாவும் உற்பாதசூசகமே யன்றோ?

இனி, தாடகையின் முடிவு கண்ட கூற்றுவன்தனது நிலைமையையும் நமது கவிப் பெருமான், கம்பநாட்டாழ்வார், கீழ்வருஞ் செய்யுளொன்றால் மிக அற்புதமாகக் குறித்திருத்தல்காண்க.

“வாசநாள் மலரோ னன்ன மாமுனி பணிம ருத
காசலாங் கனகப் பைம்பூண் காசுத்தன் கன்னிப் போரில்
கூசிவான் அரக்கர் தங்கள் குலத்துயிர் குடிக்க அஞ்சி
ஆசையா லுழலுங் கூற்றும் சுவைசிறி தறிந்த தன்றே.”

பொருள் :— மணம் பொருந்திய தாமசையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனைப்போன்ற விசுவாமித்திர முனிவரின் கட்டளையை மறு

க்க முடியாது நின்ற - ஒளிவீசும் பொன்னுபரணத்தை யுடைய காருத்த ராமனது இப்பெண்போரில், வாளுடைய இராக்கதக் கூட்டத்தின் உயிர் குடித்தற்கஞ்சி, நீண்ட நாட்களாக ஆசையுழந்து கூசித் திரிந்து கொண்டிருக்கும் யமனும் சிறிது சுவையறிந்தான்.”

இச்செய்யுள், “இனி அரக்கர் அழிவு அடிக்கடி நேரு” மென்பதை யுணர்த்தியதும் காண்க. இச்செய்யுளின் கருத்திற்கிணங்கவே, பின்னும் பல இடங்களில், நமது கவிஞர் சக்கரவர்த்தி, “இராமன் எமனுக்கு அரக்கரது உயிரை விருந்திட்ட தன்மை” யையும் கூறியிருத்தலை யுணர்ந்து கொள்க.

பின்னர், தாடகை வீழ்ச்சியினால் தேவர்கள் அடைந்துள மகிழ்ச்சியும் செய்கையும் இருபெரும் புலவராலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

வான்மீகி பகவான்.

“அத்தாடகை ஸ்ரீராமனால் அடியுண்டு மாண்டது கண்ட தேவேந்திரனும் தேவர்களும், “நல்லது ; நல்லது” என்று ஸ்ரீராமனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி, விஸ்வாமித்திரரைப் டார்த்து, “மாமுனிஃ ! உமக்குச் சுபமுண்டாகட்டும் ; நாங்களனைவரும் உமது காரியத்தைக் கண்டு களிப்படைந்தனம் ; இராகவபிரானிடத்தில் உமக்குள்ள களிப்பையும் பிரேமையையும் இட்டோது காட்டிடவேண்டும் ; பிருசாச்வரிடமிருந்து தவத்தால் நீர் பெற்றிருக்கும் அஸ்திர வித்தையை இராமனுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் , இராமன் நியமத்துடன் உம்மைப் பின்தொடர்ந்து சுச்ருஷைகள் செய்து வருவதால், அவ்வுபதேசத்துக்கு நல்ல பாத்திரரே யாவர் ; மேலும், இவ்வவதார புருஷரால் தேவகாரியங்கள் பலஆகவேண்டியிருக்கின்றது ” என்று சொல்லிப் போயினார்.”

இக் கருத்தினைக் கம்பநாட்டாழ்வார், பின்வரும் ஒரு செய்யுளாற் குறித்துத் தாடகைப் போர்ப்படலத்தை முடித்து விடுகிறார். செய்யுள் பின்வரும்.—

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ யாமுமெம் இருக்கை பெற்றேம் உனக்கிடை யூறும் இல்லை
கோமகற் கினிய தெய்வப் படைக்கலம் கொடுத்தி யென்னு
மாமுனிக் குரைத்துப் பின்னர் விற்கொண்ட மழைய னுன்மேற்
பூமழை பொழிந்து வாழ்த்தி விண்ணவர் போயி னாரே.”

பொருள் :— “ இனி, யாங்களும் எங்கள் எங்கள் ஆஸ்தா
னங்களைப் பெற்றுய்ந்தவரானோம் ; ரிஷிவரரே! உமக்கும் உமது
யாககாரியத்துக்கும் இடையூறு நேராது ; அரகிளங்குமாரராகிய
ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இனிமையையே பயக்கும் தெய்வத்தன்மை
பொருந்திய அஸ்தர் சஸ்தர் வித்தைகளையருளக்கடவீர் ” என்று
விசுவாமித்திர முனிவருக்குத் தேவர்கள் வேண்டிய உபசார
வார்த்தைகள் பல பேசிப் பின்னர், வில்லையுடைய மேகம்
போன்று விளங்கியிருக்கும் ஸ்ரீராமபிரான்மேரில் மலர் மாரி
பெய்து வாழ்த்திவிட்டுத் தேவர்கள் சென்றனர்.”

இந்தச் செய்யுளுடன் “ தாடகைப் போர்ப்படலம் ” முடிவு
பெறுகின்றது ; இனி ஆரம்பிக்கப் பெறுவது கம்பராமாயணத்தில்
“ வேள்விப்படல ” மேயாகும்.

ஆனால் வான்மீகி பகவான் தாடகாவத விஷயமாகிய இக்
குறித்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கும் பாலகாண்டம்
இருபத்தாறாவது ஸர்க்கத்தை இன்னும் சில சொல்லியே முடிக்கின்றார். அதுபின்வரும் :—

வான்மீகிபகவான்.

“ இங்ஙனம் சொல்லித், தேவர்களணவரும் விசுவாமித்திர
ரைப் பூசித்து மிக்க சந்தோஷத்துடன் தாங்கள் வந்தவழியே
சென்றனர். பின்பு சூரியன் அஸ்தமிக்கவே ஸந்த்யாகாலம்
நேர்ந்தது. விசுவாமித்திரமுனிவர், ஸ்ரீராமன் தாடகையைக்
கொன்றது பற்றிக் களித்தவராகி அன்புமீக்கொண்டு, ஸ்ரீராமனை
உச்சிமோந்து, “ அழகுமிகுந்த ஸ்ரீராமா ! இன்று இங்குத்தானே
தங்கியிருந்து, நாவளயதினம் காலை புறப்பட்டு எனது ஆச்ரமத்

துக்குப் டோய்ச்சேருவோம்” என்றுகூற, ஸ்ரீராமனும் சம்மதித்துக் களிப்புற்று அன்றிரவெல்லாம் அத்தாடகா வனத்திற்குணே சுகமாக இருந்தனர்.....பொழுது விடிந்தவுடன் விசுவாமித்திரமுனிவர் ஸ்ரீராமபிரானை எழுப்பினார்.

இங்கே சொல்லப் பெற்றிருக்கும் ஸ்ரீவான்மீகி குறித்த இச்செய்தியைக் கம்பநாட்டாழ்வார், அடுத்து ஆரம்பித்திருக்கும் பிரிவாகிய “வேள்விப்படலத்” தின் முதற் செய்யுளிற் குறித்திருக்கின்றார்; இதனைப் பின்வரும் செய்யுளால் அறிக. ஆனால் இந்தச் செய்யுளில், “மூவரும் அன்றிரவு அவ்வனத்தில் தான் தங்கியிருந்தனர்” என்னும் விஷயம் குறிக்கப்பெறவில்லை; அப்பாசரம் பின்வரும் :—

அஸ்தர சஸ்தர மந்த்ரோபதேசம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“விண்ணவர் போய பின்றை விரிந்தபூ மழையி னாலே தண்ணெனும் கானம் நீங்கித் தாங்கருந் தவத்தின் மிக்கோன் மண்ணவர் வறுமை நோய்க்கு மருந்தன சடையன் வெண்ணெய் அண்ணறன் சொல்லே யன்ன படைக்கலம் அருளி னானே.”

பொருள் :—தாடகாவத நிரதனான ஸ்ரீராமபிரானை வாழ்த்திவிட்டுத் தேவர்கள் திரும்பிச் சென்றபிறகு, அவர்கள் பொழிந்த மலர் மாரியினால் தண் என்று குளிர்ந்திருக்கும் அத்தாடகாவனத்தை நீங்கிப் பிறரால் தாங்குதற்குமரிய உவத்தின் மிக்கோராகிய விசுவாமித்திர முனிவர், “பூவுலகவாசிகளின் தரித்திர நோய்க்கு மருந்துபோன்றவராகிய திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையவள்ளற் பெருமானாது இனிய சொற்களைப்” போன்ற ஆயுதவகைகளை ஸ்ரீராமபிராற்கு உபதேசித்துக் கொடுத்தனர்.”

இச்செய்யுளினால், “விண்ணவர் பூமழை பெய்து சென்ற பிறகு, அக்கானகத்தைவிட்டு மூவரும் நீங்கினர்” என்பதும்,

பின்னர், விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமர்க்குப் படைக்கலங்களை யருளிணர் என்பதும் தெளிவாகின்றன.

எனக்குறித்த இச்செய்யுளின் கருத்தைத் தொடர்ந்தே பின்னிரண்டு செய்யுட்களையும் கூறி, அவற்றினால், “விசுவாமித்திரன் அளித்த அத்தகைய படைகள் யாவும் ஸ்ரீராமபிரானை வந்தடுத்தன” வென்பதும், “மற்றும் அப்படைகள் தேவ உருவுடன் ஸ்ரீராமபிரானது முன்னே நின்று, “நாங்கள் வந்து சேர்ந்தோம்; இனிப்பிரியோம்; தங்கள் இளையவனும் இலக்குவன் போலவே ஏவின செய்து நிற்போம்” என்று கூறின” என்பதும் உணர்த்தியிருக்கின்றார்; அவ்விரண்டு செய்யுட்களும் பின்வருவன :—

“ஆறிய அறிஞன் கூறி அளித்தலும் அண்ணல் தன்பால்
ஊறிய உவகை யோடு உம்பர்தம் படைகள் எல்லாம்
தேறிய மனத்தான் செய்த நல்வினைப் பயன்கள் எல்லாம்
மாரிய பிறப்பில் தேடி வருவபோல் வந்த வன்றே.”

“மேவினம் பிரிதல் ஆற்றோம் வீரநீ விதியின் எம்மை
ஏவின செய்து நிற்கும் இளையவன் போல என்று
தேவர்தம் படைகள் செப்பச் செவ்விதென் நவனும் நோப்
பூண்வபோல் நிறத்தி னுற்குப் புறத்தொழில் புரிந்த அன்றே”

பொருள் :—“இராக்கதரால் விளைந்த துயர் நீங்கி ஆறிய அறிவனாகிய விசுவாமித்திரன் உரிய மந்திரங்களைச் சொல்லி அவ்வவற்றுக்குரிய படைக்கலங்களை ஸ்ரீராமனுக்கு அளித்திடவே, அத்தகைய தெய்வப்படைகளெல்லாம், “தெளிந்த மனமுடையவன் முற்பிறப்பிற் செய்துவைத்துள்ள நல்வினையின் பயன்களெல்லாம் மறுபிறப்பின் உரிய காலம் பார்த்துத் தம்முடையோனிடம் வந்து சேர்வன” போல், ஸ்ரீராமபிரானிடம், ஊறியுள்ள களிப்புடன் வந்து சேர்ந்தன.”

“வீரனாகிய ஸ்ரீராமா! நாங்கள் வந்து உம்மைச் சேர்ந்து விட்டோம்; உமது தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனைப்போலவே, உம்

மால் கிரமப்படி எமக்கு ஏவப்பெற்றுள்ள எக்காரியங்களையும் செய்து நிற்போம்” என்று தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அப்படைக்கலங்கள் சொல்ல, ஸ்ரீராமபிரானும் நல்லதென்று ஒப்புக் கொள்ளக், காயம்பூவைப்போன்ற நிறத்தினமாகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அவை ஊழியஞ் செய்து நின்றன.”

இச்செய்தியை வான்மீகிமுனிவர் மிகவிஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கின்றார் ; அதனிற் சிலவற்றைக் கீழே காண்போமாக :—
வான்மீகிபகவான்.

“ விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமபிரானைப்பார்த்து, “ ராஜகுமாரனே ! யான் மிகக்களித்தனன் ; உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக, பெரும்புகழினனாகிய உனக்கு நான் எனது பிரீதிக்கு அறிகுறியாக, நான் கற்றுள்ள அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளை உடதேசிக்க விரும்புகிறேன் ; யுத்தத்தில் தேவர் அசுரர் கந்தர்வர் உரகர் முதலிய எத்தகையோரும் தனித்தும் கூடியும் பகைவர்களாக வந்தெதிர்ப்பினும், உனக்கெவெற்றியைத்தரவல்லவைகளாகும் அவைகள். மேன்மையுற்ற தண்டசக்ரம் தர்மசக்ரம் காலசக்ரம் விஷ்ணுசக்ரம் முதலிய சக்ராயுதங்களையும், ஐந்த்ராஸ்த்ரம் வஜ்ராஸ்த்ரம் சைவசூலம் வருணஸ்திரம் பிரம்மசிரஸ் ஐஷிகாஸ்த்ரம் ப்ரம்மாஸ்த்ரம் முதலிய அஸ்திர வகைகளையும், மோதகி சிகரி என்னுமிரண்டு கதைகளையும், தர்மடாசம் காலடாசம் வருணடாசம் என்ற மூன்று டாசங்களையும், சுஷ்காசநி ஆர்த்ராசநி பைநாகாஸ்த்ரம் நாராயணஸ்த்ரம் சிகரமென்னும் ஆக்நேயாஸ்த்ரம் ப்ரதமென்னும் என்னும் வாயவ்யாஸ்த்ரம் ஹயசிரஸ் என்னும் அஸ்த்ரம் க்ரௌஞ்சாஸ்த்ரம் என்றும் பின்னும் பல அஸ்த்ரங்களையும், விஷ்ணுசக்தி ருத்ரசக்தி என்னுமிரண்டு சக்தியாயுதங்களையும், மேலும், அஸுரர்கள் தரிக்கத்தக்க டயங்கரமான கங்காலம் காடாலம் கங்கணம் முதலிய முஸலாயுதங்களையும், நந்தநமென்னும் உயர்ந்த கத்தியையும், மாநவம் ப்ரஸ்வாபநம் ப்ரசமநம் என்னும் கந்தர்வாஸ்த்ரங்களையும், ஸௌராஸ்த்ரங்களையும், தர்ப்பணம் சோஷணம் ஸந்தாபநம் விலாபநம் என்னும் அஸ்த்ரப்ரயோகங்களையும், மன்மதனுக்குப் பிரியமான மதநாஸ்த்ரத்தையும், பிசாசங்கட்குப் பிரியமாகிய மோஹநாஸ்த்ரங்களையும், தாமஸம் ஸௌமனம் ஸம்வர்த்தம் மௌஸலம் ஸத்யம் மாயாத்ரம் தேஜட்ரபம் சிசிரமென்னும் ஸௌம்யாஸ்த்ரம்

சீதேஷு என்னும் பகாஸ்தரம் மாநவம் முதலிய டலங்கொண்ட காமருடாஸ்த்ரங்களையும் நினக்கு அளிக்கின்றே” எனன்று சொல்லிக் கிழக்குமுகமாக இருந்து ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அவற்றவற்றுக்குரிய அஸ்த்ரமந்திரங்களையுபதேசித்தருளினார். அங்ஙனமருளி அம்மந்த்ர தேவதைகளையிராமனுக்கு வசப்படுத்தி ஐடம் செய்யவே, அம்மந்த்ரதேவதைகளும் உருவடன் இருவர்க்கும் எதிரே தோன்றி, தமக்குத்தக்க புகலிடம் கிடைத்ததே யெனக்களித்து, ஸ்ரீராமனப்பார்த்து, “ரகுலதிலக ! மிகவும் மகிமை பொருந்திய நாங்கள் உனக்குக் கிங்கரர்களாயினோம்” என்று உரைத்தன. காகுத்த ராமனும் அவற்றை யங்கீகரித்துக் கையினாற் றடலிக் கொடுத்து, “யான் மனத்தில் நினைக்கும்டோதெல்லாம் நீங்கள் வந்து உதவவேண்டும்” என்று அவைகளை யனுப்பிவிட்டு முனிவரை வணங்கி நிற்க, யாவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.”

இதனுடன் இருபத்தேழாவது முடிவு பெறுகின்றது ; இப்பொருள் அந்த ஸர்க்கத்தின் முற்றிய பொருளாகும். இங்குக்குறித்திருக்கும் அஸ்த்ர மந்த்ரங்களெல்லாம் பிரயோக மந்திரங்களேயாகும். இங்ஙனம் பிரயோகித்த மந்த்ரங்களை மீண்டும் உபஸம்ஹரித்துத் தன்னிடம் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளற்குரிய உபஸம்ஹார மந்த்ரங்களையும் முனிவர் ஸ்ரீராமனுக்கு உபதேசித்திருக்கின்றார் ; இவ்விஷயமும் ஸ்ரீ வான்மீகிபகவானால் அடுத்த இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ; அதனையும் ஈண்டுச் சுருக்கிக் கூறுவோம். அது பின்வருமாறு :—

“அம்முனிவரும் ப்ரீதியடைந்து, ஸ்ரீராமபிரான் விரும்பிய படியே அவற்கு உபஸம்ஹார மந்த்ரங்களையும் உபதேசித்தனர் ; ‘அவை, ஸத்யவந்தம் ஸத்யகீர்த்தி த்ருஷ்டம் ரபஸம் ப்ரதிஹார தரம் பாராங்குமம் அவாங்குமம் லக்ஷாஷ்டம் விஷமம் த்ருட நாபம் ஸுநாபம் தசாஷ்டம் சதவக்தரம் தசசீர்ஷம் சகோதரம் பத்மநாபம் மஹாநாபம் துந்துநாபம் ஸுநாபகம் ஜ்யோதிஷம் க்ருசநம் நைராச்யம் விமலம் யோகந்தரம் ஹரித்ரம் தைத்யம் ப்ரசமநம் சுசி பாஹு மஹாபாஹு நிஷ்குலி விருசி ஸார்சிர் மாலி த்ருதிர்மாலி வ்ருத்திமந்தம் ருசிரம் பித்ருஸௌமநஸம் விதூதம் மகரம் கரவீரகரம் தநம் தாந்யம் காமருபம் காமருசி மோஹநம் மாரணம் ஜ்ஞம்பகம் ஸர்வநாபம் ஸந்தாநம் வரணம் என்னும்

பெயர்களால் அழைக்கப்படுவன ; இவை யெல்லாம் ப்ருசாச்வரு
டைய குமாரர்கள் என்று சொல்லப் பெறுகின்றன. இந்த உப
ஸம்ஹாரமந்த்ரங்களையும் என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்.
உனக்கு மங்கள முண்டாகுக. நான் கற்றவைகளையுடதேசிக்
கத்தக்கதொரு ஸ்தபாத்ரமாக நீ எனக்குக் கிடைத்தன” என்று
முனிவர் சொன்னார். ஸ்ரீராமனும் அவற்றைப் பெற்றுத் தம்மைக்
கிட்டிவந்த உருவுடன் கூடிய அம்மந்த்ர தேவதைகளை யங்கீ
கரித்துக்களித்தனர் ; அவையாவும் கரங்கள்துவித்து, ஸ்ரீராமன
நோக்கி, ‘புருஷோத்தமா ! நாங்கள் காத்துக்கொண்டிருக்
கின்றோம் ; என்னசெய்யவேண்டுமோ அதனைக் கட்டவையிட
வேண்டும்’ என்று சொல்லின ; ஸ்ரீராமனும் அவற்றை நோக்கி,
‘காரியம் நேருகிற சமயத்தில் யான் நினைத்த அளவில் வந்து
உதவுவீர்களாக ; போய்வரலாம்” என்று சொல்லி அவற்றை
யனுப்பிவிட்டு, முனிவராவணப்படி அவ்வஸ்த்ரங்களின் ப்ரயோகம்
உபஸம்ஹாரம் முதலிய மந்த்ரங்களை இவையோன் இலக்துவற்
கும் கற்பித்துக் கொடுத்தனர். உடனே அவ்விடமிருந்தும்
புறப்பட்டனர். அங்கே வழியில் தோன்றிய மலையினருகில்
இடைவேளியின்றி மரக்கூட்டத்தைக் கண்ணுற்று, “யாவ
திது ? தாங்கள் செய்யப்படும் யாகத்துக்குரிய இடம் எது ? நான்
அரக்கர்களை எந்த இடத்திலிருந்து கொல்லவேண்டும் ? என்று
கேட்டார்.”

இத்துடன் இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முடிகின்றது.
இதற்குப் பின்னர் வாமநமுர்த்தி விருத்தாந்தமும் யாகதீக்ஷை
தொடங்குதலும் ஆகிய விஷயங்களைக் குறிக்கும் இருபத்தொன்
பதாவது ஸர்க்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பின்னரும்
அடுத்த முப்பதாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமன் மாரீசனைக் கடலில்
தள்ளிய கதையையும், மேல் முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கத்தில்
விசுவாமித்திரர் முதலிய மூவரும் மிதிலைக்குச்செல்லுதல் என்னும்
கதையையும் வான்மீகபகவான் குறித்துவிட்டுப் பின்னரே,
அதாவது முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கத்தில் குசகுசநாபர்களின்
விருத்தாந்தத்தைக் குறிக்கின்றார்.

ஆனால், நம் கம்பர்பெருமானோ, இந்த வேள்விப்படலத்தில்,
ஆரம்பமுதலாக நாம் மேற்காட்டியுள்ள மூன்று செய்யுட்களால்

“ விசுவாமித்திரன் ஸ்ரீராமனுக்கு அஸ்த்ர சஸ்த்ர வித்தைகளே யவற்றவற்றுக்குரிய தேவமந்த்ரங்களுடன் கற்பித்துக் கொடுக்க, அம்மந்த்ர தேவதைகள் ஸ்ரீராமபிரானிடம் வந்தடைந்தன ” என்னும் விஷயத்தைக் குறித்துவிட்டுப் பின்னர், அடுத்துவரும் இரண்டு செய்யுட்களால், “ அம்மூவரும் அங்கிருந்து இரண்டு காதவழி செல்ல, ஆங்கோராவம் கேட்க, அஃதியாவதென்று ஸ்ரீராமன் வினவ, விசுவாமித்திரர் உத்தரம் சொல்ல ஆரம்பித் தார் ” என்று ஒன்றிலும், “ மானத ஸரஸிலிருந்து வரும் ஸரயு வுடன் கோமதி என்னும் நதிவந்து சேருமிடம் தான் அந்த அரவத்துக்குக் காரணமான இடம் என்று சொல்லிப் பின்னர்ச் சிறிது தூரம் கடந்தபின்னர்த் தோன்றிக் காணப்பட்ட - பிறப் பறுக்கும் மகிமையையுடைய கௌசிகிநதியை யடைந்தனர் ” என்று மற்றொன்றிலுமாகக் கூறிப் பின்னர், இப்படலத்தின் கூ-வது செய்யுளிலிருந்து கச-வது செய்யுள் முடிய குசநாபன் வருத்தாந்தத்துடன் கூடி முடிந்த கௌசிகிநதி வருத்தாந்தத்தையும் குறித்திருக்கின்றார். இந்த வருத்தாந்தக் கதைகளையே நாம் ஈண்டு எடுத்துப்பேசப் போகின்றோம் ; ஆனால் - இவை குறித்த கூ செய்யுட்களின் விரிவும், இவற்றுக்கு முன்னர்க் குறிக்கப் பெற்ற ச. ௫- செய்யுட்களிற் காணப்பட்ட ஸரயு கோமதி வருத்தாந்தங்கள் குறித்த பின்னரே எடுத்துக்கொள்ளப் பெறும்.

நேயர்களே ! இன்னொரு விஷயத்தையும் இங்கே நினைவூட்டு கின்றோம். என்னை யென்றிற் கூறுதும் :— “ நமது கவிச்சக் கரவர்த்தி, இந்த வேள்விப்படலத்தில் ஆரம்பித்துச்சொன்ன - நாம் மேல் விஸ்தரித்துக்காட்டிய அஸ்த்ர சஸ்த்ர மந்த்ரோபதேச வருத்தாந்தத்துக்குப்பிறகும், இதற்கடுத்தே அவர் குறித்திருப் பதாய் இனி நாம் எடுத்துப்பேசப்போகும் குசகுசநாப வருத்தாந் தத்துக்கு முன்னும் ஆகிய இந்த இடைச்சந்தியில், ஸ்ரீவான்மீகி பகவான், ௨௯, ௩௦, ௩௧-வது ஸர்க்கங்களாக, வாமானமூர்த்தி வரலாறு விசுவாமித்திரமுனிவர்யாகம் என்னும் வருத்தாந்தங்க ளையும், சுபாகு மாரீசர் வரலாறுகளையும், முனிவர் முதலிய மூவ

ரும் மிதிலை செல்லும் வருத்தாந்தத்தையும் குறித்திருக்கின்றார் ”
என்னும் விஷயத்தை மற்றுமோர்முறை நினைவுக்குக் கொண்டு
வருகின்றோ மென்பதே.

இக்குறிப்புக்களால், குசகுசநாப வருத்தாந்தங்களைக், கம்பர்,
யாகாரம்பத்தக்கு முன் கூறியிருக்கிற வாமந வருத்தாந்தத்
துக்கு முன்னரே குறித்திருக்கின்றாரென்பதும், மிதிலைக்குப்
புறப்படுமுன்னமே சொன்ன கதையென்பதும் தெளிவாகின்றன;
ஆகையால் இந்த (குசகுசநாப) வருத்தாந்தத்தை, முப்பத்திரண்
டாவது ஸர்க்கமாக, சுபாகு மாரீசர்களை வென்று யாககாரியம்
முடிந்த பின்னர், மிதிலைக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது,
வழியிற் சோணாநதியைக்கண்டு அதன் குறிப்பாக, வான்மீகி
பகவான், கூறியிருக்கின்றாரென்பதை இதனோடு கூட்டிக்கவனிக்க
வேண்டுகிறோம்.

கம்பர் பெருமான், இந்த வேள்விப்படலத்தின் ௫-வது செய்
யுளில், சரயு கோமதி கௌசிகி என்னும் மூன்று நதிகளைக்
குறித்து, ஸரயு - கோமதி ஸங்கமத்தைக்கூறி, கௌசிகி நதியின்
வரலாற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்து, அந்த நதியின் குறிப்பாகவே,
இந்த குசகுசநாப வருத்தாந்தத்தைக் குறித்திருக்கின்றாரென்
பதையும் ஈண்டு நேயர்களது நினைவுக்குக்கொண்டு வருகின்றோம்.

“சரயு-கோமதி” ஸங்கமத்தைக் கம்பர் கூறியிருக்கின்ற
ரென்பதையும், வான்மீகி கூறவில்லையென்பதையும், சரயு-கங்கா
ஸங்கமத்தை வான்மீகி கூறியிருக்கின்றாரென்பதையும், கம்பர்
கூறவில்லையென்பதையும், “யாககாரியம் முடித்துக்கொண்டு
மிதிலைக்குப் புறப்பட்ட ஆரம்பத்தில் அம்மூவரும் சோணாநதி
யைக் கண்டார்கள்” என்று கம்பர் அகலிகைப்படலத்தாரம்பத்தில்
குறித்திருக்கின்றாரென்பதையும், முன்னரே ௧௧௦-ம் பக்கம் முதல்
௨௦௪-ம் பக்கம் வரையிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் நதிகளின் விருத்
தாந்தம் என்னும் தலைப்பில் கூறியிருக்கின்றோம்; ஆங்குக் கண்டு
கொள்க. மேல்வரும் அகலிகைப்படல ஆராய்ச்சி வரும்போதும்
இந்தச் சோணா வருத்தாந்தம் எடுத்துப் பேசப்படுதலும் கூடும்.

இனி, நாம், தற்போது ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட குச குசநாப வ்ருத்தாந்தத்துக்கு முன் சொல்லப்படவேண்டியன வாக நாம் மேற்கூறிய சரயு கோமதி கௌசிகி என்னும் நதிக ளின் வ்ருத்தாந்தங்களைக் கூறும், வேள்விப்படலத்து ௪, ௫ செய் யுட்களையெடுத்து ஆராய்வோமாக; அச்செய்யுட்கள் பின் வரும்:—

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ இனையன நிகழ்ந்த பின்னர்க் காவதம் இரண்டு சென்றார்
அனையவர் கேட்க ஆண்டோர் அரவம தெழுந்த தாங்கே
முனைவவீ தியாவ தென்று முன்னவன் வினவப் பின்னர்
வினையற நோற்று நின்ற மேலவன் விளம்பல் உற்றான்.”

“ மானஸ மடுவில் தேன்றி வருதலால் சரயு என்றே
மேன்முறை அமரர் போற்றும் விழுநதி அதனி னோடும்
ஆனகோ மதிவந் தெய்தும் அரவம தென்ன அப்பால்
போனபின் பவங்கள் தீர்க்கும் புனிதமா நதியை உற்றார்.”

பொருள் : இவை நடந்தபிறகு இரண்டு காவததூரம் சென்றார்கள்; அப்படிச் செல்லும் அம்முவர் செவிகளிலும் கேட்கும்படியாக அங்கு ஓர் அரவந் தோன்றவே, ஸ்ரீராம பிரான், அவ்வொலியைக்கேட்டு, “ முனிவரே ! இவ்வரவம் யாவ தாகுமென்று முனிவரை வினவப் பின் தீவினைகள் அற நோற்று நின்ற மேலோராகிய விசுவாமித்திரர் சொல்வாராயினார்.”

“ மானதவாவியுள் நின்று தோன்றிவரலால் சரயுவென்றே
மேலுலக வாஸிகளான அமரர்களால் போற்றப் பெறுகிற வீழ்
நதியாகிய அதனினோடு, அதற்குத்தக்க கோமதி என்னும் நதி
யும் வந்துசேரும் சப்தமே அஃதென்று சொல்லவே, அதற்கப்பு
றம் சென்றபின், பிறப்பொழிக்கும் பரிசுத்த நதியாகிய கௌசிகி
யைச் சென்று சேர்ந்தனர் ”

இதன் பின்னே தான், நமது கம்பர், குசகுசநாபவிருத்தாந்தத் தை யாரம்பித்திருக்கிறார். இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கவி ஒன் பது செய்யுட்களால் விவரித்துச் சொல்லியிருக்கின்றார். இந்த

விருத்தாந்தத்தை இரு பெரும் புலவர்களும் கூறுகின்றார்களா யினும், ஆதிகவியாகிய வான்மீகிபகவான், மிகவும் விஸ்தாரமாக வும் அதிவிவரமாகவும் கூறிப்போகின்றனர்; வர்ணனைகளும் அதிக மாகவே அங்குச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன. எனவே, யாம், இங்கே கீழே அக்கதையைச் சுருக்கிக் கூறிவிட்டுப் பின்னர், இரு பெரும்புலவர்களது குறிப்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆராய் வோமாக.

குசகுசநாபர் கதை.

கதை வருமாறு:—“மலராதனத்தைப் பெற்ற சதுர்முகப்பிர மன் அன்றளித்த அவனது மானத புத்திரனாகிய குசனென்னும் ஆரசர் கோனுக்குக், குசன் குசநாபன் அதூர்த்தன் வசு என் னும் நான்கு புத்திரர்கள் ஜனித்தனர். இவர்களுள் குசன் கௌஸாம்பியையும் குசநாபன் மகோதயத்தையும் அதூர்த்தன் தர்மவனத்தையும் வசுவென்பவன் கிரிவிரஜத்தையும் தத்தம் நகரங்களாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு நன்கு பரிபாலித்து வந்தனர். இவர்களுட் குசநாபன் என்பாற்கு அழகிற் சிறந்த கன்னியர்கள் நூற்றுவர் பிறந்து குணவதிகளாக வளர்ந்து யௌன பருவத்தை யடைந்தனர்; இவர்களது அழகிலும் பர்வத்திலும் மோஹங் கொண்ட வாயுதேவன், இவர்கள் யாவரும் நந்தவனத்தில் வந்து விளையாடும் சமயம் பார்த்து, அருகில் நெருங்கித் தன்னை யவர் கள் மணந்து கொள்ளும்படியாக வேண்டினன்; தார்மிக சித்த முடைய குணவதிகளாகிய அப்பெண்கள், அவனுக்குரிய நீதி களைச் சொல்லி “எமது தந்தையின் அனுமதிமின்றி யிக்காரி யம் கூடாததாசுமாதலின், எம் தந்தையைக் கண்டு உமது அபிப் பிராயத்தைத் தெரிவித்த பின்னர், அவர் ஒப்புக்கொண்டு, அன் னவர் எம்மை யுமக்கு அளிப்பாராயின், இக்காரியம் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதாகும்” என்று கூறி மறுத்தனர்; காமவலையிற் சிக்குண்ட வாயுதேவன் தாமஸகுணமேலீட்டாற் சினந்து அவர் தமைக் கூனராக்கிச் சென்றனர். உடனே, உடல் குறுகிக் கூன டைந்த கன்னியர் நூற்றுவரும் தவழ்ந்தே சென்று தந்தையை

யடைந்து நிகழ்ந்ததைச் சொல்ல, அவன் மடவார்த்தேற்றி, நிறைந்த தவத்தையுடைய சூளி யென்பவனது புத்திரனாகிய பிரமதத்தற்கு அவர்களை மணஞ் செய்துவித்துக்களித்திருந்தனன். பின்னர்க், குசநாப மன்னன் தனக்குப் புத்திரப் பேரில் லாமை கருதி வேள்வி புரிதலோடும் காதி என்னும் புத்திரன் பிறந்து வளர்ந்து பக்குவமடைந்து விளங்கினன் ; தனது புத்திரனது பக்குவமறிந்த மன்னன் குசநாபன் அக்காதியிடம் அரசினை யீந்து பொன்னகரடைந்தனன். இங்ஙனம் அந்த மகோதயத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அந்தக் காதி என்னும் மன்னர் பெருமானுக்குக் கௌசிகை என்னும் பெண்ணும் கௌசிகன் என்னும் புத்திரனும் பிறந்து வளர்ந்தார்கள் ; நான் தான் கௌசிகன் என்னும் அந்தப்புத்திரன் ; என்தமக்கை தான் அந்தக் கௌகிகி என்னும் பெண்ணாகிய இந்தக் கௌகிகை என்னும் நதியாவள். இவள் நதியாக மாறிய வரலாறு யாதென்றிற் சொல்வேன் ; என்தமக்கையாகிய அந்தக் கௌசிகை யென்பவளை எங்கள் பிதாவாகிய காதி யென்பவர் பிருகுவின் புத்திரமாகிய இருசீகர் என்பவருக்கு மணப்பித்தார். அந்த ரிசிகர் சின்னாள் இந்தக் கௌசிகையுடன் இல்லறம் நடத்தித் தவம் மிகுந்து அறம் பொருள் இன்பம் முற்றிப் பிரமனைக் குறித்துத் தவஞ் செய்து அவரது பிரஸாதத்தால் சுவர்க்கமடைந்தனர். அவரது பிரிவாற்றாமை கருதி என்தமக்கை கௌசிகையும் நதி வடிவங் கொண்டு மேலுறப்படரலுற்றாள். அதனைக்கண்ட ரிசிகர் அவளைப் பார்த்து, “ இப்பூவுலகிலிருந்து பெருநதியாகப் பெருகிப் புகழ்பெற்றிரு” என்று சொல்லிப் பூமகனுலகு புகுந்தார் ” என்பதாகும்.

இக்கதை, நம்கவிப்பெருமான், கம்பநாட்டாழ்வாரது பாசரங்களை யொட்டி யெழுதப்பெற்றது ; எனவே, அவ்வொன்பது பாசரங்களின் பொழிப்பாகுமிது.

இக்கதையை விவரித்து, வான்மீகபகவான், பாலகாண்டத்தில் முப்பத்திரண்டு முப்பத்துமூன்று முப்பத்துநான்காவது

ஸர்ச்சுங்களாக முறையே, “குசகுசநாபர்களின் வருத்தாந்தம்”
“ப்ரம்மதத்தன் வருத்தாந்தமும் அவன் குசநாபன் பெண்களை
மனம் புரிதலும்” “விசுவாமித்திர கௌசிகிநதி வருத்தாந்
தம்” என்னும் மூன்று வருத்தாந்தங்களையும் கூறிப் பின்னர்க்
“கங்கா பார்வதி வருத்தாந்த”த்தை யாமப்பித்திருக்கிறார்.

இம்மூன்று கதைகளுள் முதற் கதையாகிய குசகுசநாப
வருத்தாந்தத்தில் வான்மீகீபகவான் சொல்லும் விவரங்கள் பின்
வரும் :—

வான்மீகீபகவான்,

“பிரமனது மானஸ புத்திரனும் ஞானம் ஸௌந்தர்யம் முத
லியவற்றால் பிரமபுத்திரர்கள் அணவரிலும் சிறந்தவருமான
குசன் என்பவன், மஹாதடஸ்வியாகி இடையீடின்றி நோன்பு
மிகச்செய்து தர்மங்கள் முழுதும் அறிந்து பெரியோர் புகழ் பெற்று
விளங்கினன்.”

வ்யாக்யாநம் :—குசன் :—“கௌ சேதே இதி குச:—பூமியி
லிருப்பவனாகையால் குசனென்று பெயர் பூண்டவன் என்பது
இதன் பொருளாகும். அதாவது, தான் ஜனித்த ப்ரஹ்ம
லோகத்தைவிட்டு, ப்ரஜாபரிபாலனத்தில் மிகவும் மனம் கொண்டு
பூலோகத்தில் வந்து வஸித்தவன்” என்பதாகும்,

“அந்தக் குசனென்னும் மஹாநாபாவன், நற்குலத்திற் பிறந்து
நாணம் முதலிய டெண்கட்டுரிய குணங்கள் பூர்த்தியாகப் பெற்
றுத்தனக்கு அநுருபையாகவே வளர்ந்திருக்கும் வைதர்ப்பி யென்
னும் பெண்ணரசை மணந்து, அவளிடம், குசாம்பன் குசநாடன்
ஆதார்த்தரஜஸன் வஸு என்னும் நான்கு புதல்வரைப் பெற்
ருன்.”

குறிப்பு :—இப்புத்திரர் நால்வரையும் தாம், கம்பர், குசன்
குசநாபன் ஆதார்த்தன் வஸு எனக் குறித்திருக்கிறார். எனவே,
முதல் புத்திரனாகிய குசாம்பனையே குசனென்னும் நாமத்தாலும்
ஆதார்த்தரஜஸனையே ஆதார்த்தன் என்னும் நாமத்தாலும் குறித்
திருக்கின்றார் என்று விளங்குகின்றது.

வ்யாக்யாநம் : - ஆதூர்த்தரஜஸன் : இப்பெயர் அஸுரூர்த்த ரஜஸன் என்பதாம் என மஹேச்வர தீர்த்த வ்யாக்யாநத்திற் கண்டிருக்கின்றது; “ந வித்யதே ஸுரூர்த்தம் ப்ரஸ்ருதம் ரஜோ யஸ்ய தம்” — என்றால், ஊர்த்வ ரேதஸையுடையவன் என்பது பொருளாகும்; அதாவது மேல் நோக்கிய ரேதஸ் உடையவன் என்பதாம் காமத்தை வென்றவன் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

“ குசன் என்னும் பிதா, கூத்திரியதர்மத்தை உலகில் நிலை நிறுத்தற் கெண்ணிப் புதல்வரை நோக்கி, “ ப்ரஜா பரிபாலனத்தையும் தர்ம ஸ்தாபனத்தையும் செய்யுங்கள் ” என்று கட்டளையிட்டனன். ஒப்புக்கொண்ட புதல்வர் நால்வரும் முறையே, கௌசாம்பியையும் மகோதயத்தையும் தர்மாரண்யத்தையும் கிரிவ்ரஜத்தையும் நகரங்களாக்கிப் பரிபாலித்து வந்தனர்.”

இவ்விஷயங்களைக் கம்பர், (வேள்விப் படலம்) கூ, எ-செய்யுட்களாகிய இரண்டு செய்யுட்களால் மாத்திரம் குறித்திருக்கின்றார். ஸ்ரீவான்மீகபகவான், இவ்வளவு பாகத்தையும் பாலகாண்டத்து முப்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தின் சரிபாதியில் குறித்திருக்கிறார்; மற்றும் சரிபாதியில் குசநாபன் கன்னியர் நூற்றுவரும் வாயுதேவனால் கூனடைந்த விவரத்தைக் குறித்திருக்கிறார்; இவற்றுள் முற்பகுதியில், ஸ்ரீ வான்மீகபகவான், குசன் புதல்வர் நால்வருள் நான்காவது புத்திரனாகிய வஸு என்பவனால் நிருமிக்கப்பெற்றுள்ள கிரிவ்ரஜம் என்னும் நகரத்தைப்பற்றிய வர்ணனையை விசேஷமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்; அந்த வர்ணனை பின் வருமாறு :—

வான்மீகபகவான்.

“ ஜனங்களை யானந்திக்கச் செய்ய வல்லவனாகிய வஸு என்னும் நான்காவது புத்திரன், “ கிரிவ்ரஜம் ” என்னும் பட்டணத்தை நிருமித்தான். ஸ்ரீராமா ! இச்சோணநதத்தின் கரையிலுள்ள பூமியானது மகாத்மாவாகிய அந்த வஸு என்னும் அரசனுடையது. இப்பூமியைச் சுற்றி நான்கு புறங்களிலும் ஐந்து

டெரும் டர்வதங்கள் விளங்குகின்றன ; பார் ! அதனாலேயே இந் நகரத்திற்கு கிரிவ்ராஜ மென்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. “ இந்தச் சோணநத”மானது, மகததேசத்தின் வழியாகப் டெருகி வருவதுடற்றி இதனை “ மாகதீநதி” என்னும் டெயராலும் அழைக்கின்றார்கள். இந்நதம் இந்த ஐந்து மலைகளினிடையில் ஒரு பூமாலை டோல் விளங்கியிருக்கின்றது. இந்தச் சோண நதம் மகாநுடாவனாகிய வஸு என்னும் பெயருடைய அவ்வரசனைச் சேர்ந்தது ; இது கிழக்கிலிருந்து மேற்கே பெருகுவதால் “ நதம்” என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்நதியின் இரண்டு பக்கங்களிலும் செழித்த பயிர்கள் நிறைந்து அழகிய கழனிகள் பல செழித்திருக்கின்றன , பார் ! ”

குறிப்பு :— கிரிவ்ராஜம் - மலைகளால் சூழப்பெற்றது. “ இந்தச் சோணநதம் என்னும் குறிப்பால்,” “ விசுவாமித்திரர் முதலிய மூவரும் சோண நதத்தின் கரையோரமாகவே அப்போது போயிருத்தல் வேண்டு” மென்பது வான்மீகர் அபிப்பிராயமாகத்தெரிகின்றது. ஆனால், கம்பரது குறிப்பிலோ, “ அம் மூவரும் அப்போது கௌசிகை என்னும் ஆற்றுப் புறத்திலே போய்க்கொண்டிருந்த ” தாகவே குறிக்கின்றார். “ நதம்” — கிழக்கிலிருந்து மேற்கே பெருகும் ஆறு. இந்தக் கிரிவ்ராஜத்தை மாத்திரம் வர்ணித்துப் பேசியதில் வான்மீகியினுடைய அபிப்பிராயமின்னதென்று விளங்கவில்லை. கம்பர், ஒரு நகரத்தையேனும் வர்ணித்துப் பேசாது, நிகழ்ச்சியை மாத்திரம் குறித்து, அடுத்த எட்டாவது செய்யுள் முதல் பத்தாவது செய்யுள் வரையில், அதாவது மூன்று செய்யுட்களினால், “ குசநாபன் கன்னியர் நூற்றுவரும் கூனடைந்த வருத்தாந்தம்” பேசியிருக்கிறார். இந்த விருத்தாந்தம் வான்மீகிபகவானால் மிக விரிவாக, ௩௨-ம் ஸர்க்கத்தின் சரிபாதி பிற்பகுதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ; இங்கே, வான்மீகிபகவான், “ குசநாபன் என்பான் க்ருதாசி என்னும் அப்ஸரஸ்திரீயினிடம் நூறு கன்னியர்களைப் பெற்றதாகக் குறித்திருக்கிறார். கம்பர் க்ருதாசியைப் பற்றிப் பேசவில்லை. மற்றும், இந்த விருத்தாந்தத்தில் இரு பெரும் புலவர்களும் ஒத்தே செல்கின்றனர்.

பின்னர், “குசநாபன் கன்னியர் நூற்றுவரையும் சூளிமகன் பிரமதத்தன் மணந்த கதை”யை வான்மீகி, அடுத்த நடவது ஸர்க்கத்தில் குறித்திருக்கிறார். இந்த ஸர்க்கத்தின், ஆரம்பத்தில், அதாவது ஸர்க்கத்தின் நான்கில் ஒரு பாகத்தில், “அரசன் அங்ஙனம் கூனடைந்துவந்த கன்னியரையும் அவரது பொறுமையையும் கண்டு வியந்து, தானும் பொறுமை காட்டிப்பின், அவர்களது மணவினையைக்குறித்து யோசித்தான்” என்னும் கதையும், பின்னர் இரண்டு பாகத்தில், “சூளி என்னும் முனிவர் கதையும் அவற்குப் பிரமதத்தன் என்னும் குமாரன் தோன்றிய” கதையும் விவரமாகவும், பின்னர்க் கடைசியாக நான்காவது பாகத்தில், “அரசன் தன் கன்னியர் நூற்றுவரையும் அந்தப் பிரமதத்தற்கு மணப்பித்த” கதையும், “அந்தப்பிரமதத்தனது ஸ்பர்சத்தால் கன்னியர்களது கூன் நீங்கி மேனி நிமிர்ந்த” கதையும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சூளிமகன் பிரமதத்தன் கதை பின் வருமாறு:—

வான்மீகிபகவான்.

“இக்காலத்தில், ப்ரம்மசாரியாகி நல்ல ஆசாரமுடைய “சூளி” என்னும் மாமுனிவர் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்; அப்போது ஊர்மினா யென்னும் அட்ஸ்ரஸ்திரீயின் பெண்ணாகிய “ஸோமதை யென்னும் ஓர் கந்தர்வப்பெண்” அங்கு வந்து அம் முனிவர்க்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டே நீண்ட காலம் வஸித்திருந்தாள். அவளது பணிவிடைக்குக்களித்த சூளி என்னும் முனிவர், அவளது விருப்பம் அறிந்து, அவளிஷ்டப்படடியே அவட்கு அநுகரஹம் செய்து, தம்மனத்தினின்றும் பிறந்த “ப்ரஹ்மதத்தன்” என்னும் ஓர் உயர்ந்த புதல்வனத்தந்தருளினார். அந்தக் கந்தர்வப் பெண் ஷுத்திரிய ஜாதியானமைபற்றி அவள் குமாரனாகிய ப்ரஹ்மதத்தனும் அரசனாயினன். அந்த ப்ரஹ்மதத்தன் ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திரன் போல், “கம்பில்யாநகரத்”தில் வஸித்துக்கொண்டிருந்தான்.”

என்று இந்தக்கதையைக் கூறி, “இதனையறிந்த குசநாபன் என்னும் அரசன் தன் கன்னியர் நூற்றுவரையும், அப்பிரமதத்

தரையழைத்து மணப்பித்து, அவனது காம்பில்ய நகரத்துக்கு அவனுடன், அவனால் கூன்நீங்கி விளங்கிய தன் கன்னியர் நூற்று வரையும் அனுப்பிக்கொடுத்தான்; புத்திரனுடன் கூடிவந்த மருமக்கள் நூற்றுவரையும் ஸோமதை யென்னும் அந்தப் பிரம தத்தரின் தாய்கையால் தடங்கொடுத்து அங்கீகரித்து ஒத்து வாழ்ந்திருந்தனர்” என்று கூறி, இந்த விருத்தாந்தத்தையும் அந்த ஸர்க்கத்தையும் முடிக்கின்றார். கம்பர், இத்துணை விவரம் கூறிச் செல்லவில்லை யென்பது வெளிப்படடை.

மேல் ௩௪-வது ஸர்க்கத்தில், “ விசுவாமித்திர கௌசிகை ” விருத்தாந்தத்தை வான்மீகி கூறி முடித்திருக்கிறார். இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கம்பர், இப்படலம், ௧௧-வது செய்யுளின் இரண்டாமடியிலிருந்தாரம்பித்து ௧௪-வது செய்யுளின் முடிவில் முடித்திருக்கிறார்.

குறிப்பு:—இந்த விருத்தாந்தத்தை இரு பெரும் புலவரும் ஒப்பவே கூறிச் செல்கின்றார்களாயினும், வான்மீகிபகவான், தமது இயற்கைக் கேற்ப, சிறிது விவரணங்காட்டிச் செல்கிறார். அந்த விவரத்தில், “குசநாபற்குப் பின்னும் அந்த ‘கிருதாசி’ என்னும் அப்ஸரஸ்திரீயினிடமே ‘காதி’ என்னும் மன்னவன் பிறந்ததாகக் குறித்திருக்கிறார். கம்பர், இந்த விவரம் குறிக்கவில்லை. மற்றும், காதியின் புத்திரியாகியும், கௌசிகர் என்னும் விசுவாமித்திர முனிவரது தமக்கையாகியும் உள்ள கௌசிகை யென்பாட்கு ‘ஸத்தியவதி’ என்னும் ஒரு பெயருண்மையையும் வான்மீகிபகவான் குறித்திருக்கிறார். கம்பர், இந்தக் குறிப்பைக் காட்டவில்லை.

இதன் பின்னர்த்தான், “கௌசிகை ரிசிகர் விவாஹஸம்பந்தமும், இல்லறமும் ஸ்வர்க்காரோஹணமும் கௌசிகை நதியானதும்” சொல்லப் பெற்றிருக்கின்றன. கௌசிகை நதியான விருத்தாந்தத்தைக் கீழ்க்காணுமாறு வான்மீகிபகவான் குறித்திருக்கின்றார்; அது வருமாறு:—

கௌசிகை கதை .

வான்மீகீபகவான்.

“ ராமா ! என்னுடன் பிறந்தவளாகிய ஸத்யவதி என்னும் என் தமக்கை ரிசீகமுனிவரை மணந்து அநுவர்த்தனம் செய்து வந்தாள். இந்த வைபவத்தினால், அந்தம ஹானுபாவை தன்பர்த்தாவுடன் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கமேறச்சென்றனள். மற்றும், அவள், உலங்கக்கெல்லாம் ஐஹிகாமுஷ்மிக பலங்களைப் படைத்துக் கொடுக்கும் டொருட்டுப் டரிசுத்தமான ஜலப்பிரவாஹத்துடன் மிகவும் அழகான ஒரு திவ்விய நதியாகி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து ஹீமாலயமென்னும் மலையருகில் டெருகிவருகின்றனள். அக்கௌசிகை ஹீமாலயத்தினருகிற் டெருக நானும் கூடப்பிறந்தமையாலுண்டாகும் நேசத்தினால் “ அம்ம ஸச்சார ” லில் தானே எப்போதும் சுகமாக வஸித்திருக்கின்றனன், அந்த ஸத்யவதி மிகவும் டரிசுத்தையானவள். தன் பேர்க்குரித்தாக ஸத்தியத்திலும் நிலை நின்றவள். கணவனைக் கைவிடாதிருப்பவள்; மஹாடாக்யமுடையவள். “ யான் யாகநியமத்திலூன்றி அக்கௌசிகை நதியை விட்டு ஸித்தாச்சிரமத்துக்கு வந்து, அதில் உனது தேஜஸினால் காரியஸித்தியை யடைந்தவனேன். ராமா ! ப்ரசக்தி நேர்ந்தது டற்றி எமது வம்சோற்பத்தியைச் சொன்னேன். இரவிலும் சிறிது டொழுது கழிந்து விட்டது. இனிக் கண் வளர்வாயாக.”

என்று ஆரம்பித்து அந்தச் சோலையின் விபவத்தைச் சொல்லி, சந்த்ரோதய வர்ணனைகூறி, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண வசனங்களுடன் ஸர்க்கத்தையும் விருத்தாந்தத்தையும் முடிக்கின்றார்.

இங்கு, வான்மீகமுனிவர், கௌசிகை யென்னும் நதி இமயமலைச்சாரலில் பெருகிவருவதாகவும், விசுவாமித்திரர் அந்நதியோரமாகவே எப்போதும் வஸித்திருப்பதாகவும், யாகநியமத்தின் பொருட்டு தற்போது ஸித்தாச்சிரமத்துக்கு வந்திருப்பதாகவும் விசுவாமித்திரர் வாக்கினால் குறித்துக் காட்டியிருக்கிறார். ஆனால், கம்பர், கௌசிகை நதியையே அம்முவரும் ஸரயுகோமதி ஸங்கமத்துக்குப்பின் கண்டதாகவும், அதனைக் கண்ட ஸ்ரீராமனது வினாவுக்குப் பின்னர் விசுவாமித்திரர் குசகுசநாப விருத்தாந்தத்தை யாரம்பித்து அதன் முடிவாகத் தன்

பிறப்பையும் தன் தமக்கை கௌசிகநதியான வரலாற்றையும் குறித்ததாகவும் காட்டியிருக்கிறார். அன்றியும் அந்தக் கௌசிக நதியைக் கடந்து சிறிதுதூரம் சென்றபின்னரே ஸித்தாச்சிரமத்தைச் சந்தித்து சம்பாஷித்துச் சேர்ந்ததாகவும் குறித்திருக்கிறார். பின்னர்க் குறிக்கப்பெற்ற இக்குறிப்பைக் கீழ்க்காணும் பாசுரத்தானறியலாம். இது, வேள்விப்படலம் கரு-வது செய்யுளாகும்:—

“எம்முனாள் நங்கை யிந்த இருந்த யாயி னொளென்
றம்முனி புகலக் கேளா அதிசயம் மிகவுந் தோன்றச்
செம்மலும் இளைய கோவும் சிறிதிடம் தீர்ந்த பின்னர்
மைம்மலி பொழில்யர் தென்ன மாதவன் கூறல் உற்றான்”

பொருள்:—“எனது தமக்கையாகிய அந்நங்கையே இந்தக் கௌசிகி என்னும் இந்தப் பெரிய நதியாகப் பிரவஹித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள் என்று அம்முனிவர் சொல்லக்கேட்டு, அதிசயம் மிகவுங்கொண்டு இராமனும் தம்பியும் சிறிதிடம் சென்றபின்னர்த்தோன்றிய மேகஞ்சூழ்ந்திருக்கும் சோலையைக் கண்டு, அது யாவதென்று முனிவரைக்கேட்க, அவர் சொல்ல உற்றார்.”

குறிப்பு:—“இச்செய்யுளில் எம்முனாள் நங்கை இந்த இரு நதியாயினாள்” “சிறிதிடம் தீர்ந்த பின்னர் மைம்மலி பொழில் யாவதென்ன” என்னும் குறிப்புகளை யூன்றிக்கவனிக்கவும். இத்தொடர்களுள், “இந்த” என்னும் குறிப்பு, அம்முவரும் கௌசிகி நதியைக்கண்ட தன்மையையும், “சிறிதிடம் தீர்ந்த” என்னும் குறிப்பு, அம்முவரும் அக் கௌசிகநதியைக்கடந்து சென்ற தன்மையையும், “மைம்மலிபொழில்” என்னும் குறிப்பு பின் வரும் குறிப்பையவாவி ஸித்தாச்சிரமந்தானது என்னும் விவரத்தையும் குறித்துக் கொண்டிருத்தல் உணர்க.

இதன்மேல் வான்மீகி பகவான் முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கமாக “கங்கை பார்வதி விருத்தாந்தத்தை” யாரம்பித்துவிட்டார்;

கம்பரோ, அடுத்துவரும் கசு-வது செய்யுளிலிருந்து, உஅ-வது செய்யுளிறுதிவரையில் வாமன - பலி விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லும் முகமாக ஸித்தாச்சரமப் பெருமையைக் கூறிப் போயிருக்கிறார்.

மேற்குறித்திருக்கும் செய்யுளின் நான்காமடியால், “ஸ்ரீராம பிரான் அந்த ஆச்சரமப் பெருமையைச் சொல்லும்படியாகக் கேட்டனரென்பதும், முனிவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார் என்பதும்” விளங்குகின்றன. இக்குறிப்பினை வான்மீகி பகவான் உஅ-வது ஸர்க்கத்தின் முடிவில் பின்வருமாறு கூறிப்போகின்றார் :—

வான்மீகிபகவான்.

“இங்ஙனம் ஸ்ரீராமன் அவ்வுபஸம்ஹாரமந்திரங்களையெல்லாம் பெற்று, அவ்விடத்தினின்றும் புறப்படும்போது, விசுவாமித்திரமுனிவரைப் பார்த்து, இதோ மலையினருகில் இடைவெளியின்றி நெருங்கி மேகக் கூட்டங்களை நிகர்த்தது போன்ற மரக் கூட்டச் சோலை விளங்குகின்றதே; இஃது யாது? மற்றும் இஃது இனிமையாய்க்கூவும் பறவைகளும் விலங்குகளும் நிறைந்து, வைத்தகண் வாங்காமற் பார்க்கும்படியான அழகு பெற்று மனதுக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றதே; காரணமென்ன? இவற்றைக் கேட்க ஆவல் மிததியும் இருக்கின்றது, முன் கடந்த தாடகை வனம் டோல் பயத்தை விளைவிக்காமல் பக்தியையும் சுகத்தையும் விளைவித்துக்கொண்டிருத்தலால் இதனைப்பற்றி யவசிமம் சொல்லுதல் வேண்டும்”

இதனுடன், வான்மீகியின் பாலகாண்டத்து இருபத்தெட்டாவது சர்க்கம் முடிகின்றது.

கம்பர், ஸித்தாச்சரமப் பெருமையை வேள்விப்படலம் கசு, கள செய்யுட்களில் பின் வருமாறு கூறுகிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார் :—

“தங்களு யகரில் தெய்வம் தவம்பிறி திலவென் றெண்ணும்
மங்கைமார் உள்ளம் போலத் தூயது மற்றுங் கேளாய்
எங்களுன் மறைக்குந் தேவர் அறிவிற்கும் பிறர்க்கு மெட்டாச்
செங்கண்மால் இருந்து மேனான் செய்தவம் செய்த தன்றே”

“ பாரின்பால் விசம்பின் பாலும் பற்றறப் படிப்ப தன்னான்
பேரென்பார் அவன்செய் மாயப் பெரும்பிணக் கொருங்கு தேர்வார்
ஆரென்பாம் அமல மூர்த்தி கருதிய தறிதல் தேற்றும்
ஈரைம்பான் ஊழி காலம் இருந்தவ மியற்றி யிட்டான்.”

பொருள் :— “ தங்கள் பர்த்தாக்களைக் காட்டிலும் தெய்வம்
வேறு தவம்வேறு இலவென் றெண்ணும் பதிவிரதா ஸ்திரீகளின்
சிந்தையைப்போல மிகப்பரிசுத்தமானது இச்சோலை தோன்றும்
ஆச்ரமமாகும். பின்னும் கேட்பாயாக :—எங்களது நான்கு
வேத அறிவிகளாலும் தேவர்களது நுண்ணிய அறிவினாலும்
பிறராலும் எட்டமுடியாத செங்கண்மாலாம் அத்திருமாலிருந்து
முன்னாளில் செய்ய தவத்தைச் செய்த இடமுமாகும்.”

“ இப்புவி யிலுள்ளாரும் அந்தத் திவியிலுள்ளாரும் தங்கள்
பற்று அறும்படியாகக் கற்பதெல்லாம் அந்தத் திருமாலின்
நாமங்களே என்று சொல்வர் ; அத்தகைய விஷ்ணுதேவன் செய்
யும் பெரும்மாயப் பெரும் பிணக்கைத் தெரிந்து சொல்பவர்
யாரென்று சொல்லலியலும் ? அந்த அமலனாகிய விஷ்ணு மூர்த்தி
யின் உட்கிடையை யறிந்து தெளிதலியலாது. அவர், இவ்விடத்
தில் இந்த ஆச்ரமத்தில் நூற்றாண்டுகளாக இருந்து பெருந்
தவத்தைச் செய்தனர்.

இங்ஙனம், கம்பர், ஸித்தாச்சிரமப் பெருமையைப்பற்றிக்
கூறியிருக்கின்றார் ; ஸ்ரீ வான்மீகிபகவானே, அதன் பெருமை
யைப் பின்வருமாறு இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தின் ஆரம்
பத்தில் கூறியிருக்கிறார் :—

வான்மீகிபகவான்.

“ அந்த ராமன் அளவற்ற மகிமைமையுடையவ னாயினும்,
மனிதனாக அவதரித்திருப்பது பற்றித் தனது பூர்வீக விருத்தாந்
தங்கனையறியாதவர் போல அந்த ஆச்ரமத்தைப்பற்றி யிங்ஙனம்
கேட்கவும் யாவு மறிந்த மஹா தேஜஸ்வியாகிய விசுவாமித்திர
முனிவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர். “ மஹரபாஹோ !

ஸூராமா ! தேவர்களனைவரினுஞ் சிறந்து விளங்கி உலகங்கட்
கெல்லாம் பிரபுவாகிய அத்திருமால், உலகத்தில் தவச் செயலு
டத்துவதற்காகவே தாம் தவஞ் செய்தற் டொருட்டும், உலகத்தில்
யோகச் செயலுப் பெருக்குவதற்காகவே தாமயோகஞ் செய்தற்
பொருட்டும் பன்னுரூண்டுகள் இவ்வனத்திலிருந்து மிகப் பெருந்
தவஞ்செய்து வஸித்துக்கொண்டிருந்தனர், அங்ஙனமாக, இது,
முன்னே மகாத்மாவாகிய வாமன மூர்த்தி தவம்புரிந்து கொண்
டிருந்த ஆச்சரமமாகும்; அன்றியும் மகாஞானியாகிய காசியடர்
மிகப்பெருந்தவஞ் செய்து ஸித்தி பெற்றிருக்கின்றார், ஆனது பற்
றியே இதற்கு ஸித்தாச்சரமம் என்னும் பெயர் பிரஸித்தியாக
நிலைத்து விட்டது.”

இங்ஙனம் இருபெரும் புலவர்களும் ஸித்தாச்சரமத்தின்
வரலாற்றையும் பெருமையையும் பற்றிக் கூறும் முறையாக
வாமனமூர்த்தி வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறினார்களெனினும்,
அந்த மூர்த்தி விருத்தாந்தத்தை விரித்து இருபுலவர்களும்
எங்ஙனம் கூறுகின்றார்கள் என்பதனைக் காண்போம்.

கம்பர், வேள்விப்படலம், கஅ-வது செய்யுளிலிருந்து
“வாமன—பவி விருத்தாந்தத்தைத் தொடங்குகின்றார்; பின்
வரும் :—

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ஆனவ னிங்குறை கிறைவந் நான்வாய்
ஊனமில் ஞால மொடுங்கு மெய்ற்றின்
ஏனமெ னுந்திறல் மாவலி யென்பான்
வானமும் வையமும் வவ்வுதல் செய்தான்.”

பொருள் :—“அத்தகைய திருமால் யோக நிஷ்டை கூடின
வராகி இவ்வனத்தில் வசித்திருந்த அந்நாளில், குற்றமற்ற இவ்
வுலங்களனைத்தும் ஒடுங்கும் எயிற்றினையுடைய ஆதிவராகமென்
னும்படியான பலம் வாய்ந்துள்ள மஹாபலிச்சக்கரவர்த்தியென்
பவன் விண்ணுலகத்தையும் மண்ணுலகத்தையும் ஒருங்கே அப
ஹரித்துக்கொண்டான்.”

இச்செய்தியை வான்மீகீபகவான் பின் வருமாறு கூறுகின் றார்; “வான்மீகி கூறிப்போகும் செய்திகளெல்லாம் விரிவும் விவரமு முடைய தென்பது வெளிப்படை.

வான்மீகீபகவான்.

“இப்படி அந்த மகாலிஷ்ணு பல ஆண்டுகளாக இங்குத் தவம்புரிந்து கொண்டிருக்குங் காலத்திலே, விரோசனனுடைய குமாரனான டலி யென்னும் அஸுரபதி, வாயு கணங்களுடன் கூடிய தேவதைகள் அனைவரையும் இந்திரனுட்பட வெற்றி கொண்டு, மூவுலகங்களிலும் புகழ்பெற்று, அத்தேவ ராஜ்யத்தை மந்திரிகளைக் கொண்டு டரிபாலிக்கச் செய்துவந்தான்.”

பின்னர் மேனிகழ்ந்த செய்தியைக் கம்பர் குறித்தபடி பின்வரும் :—

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“செய்தவன் வானவ ருஞ்செயல் ஆற்றா நெய்தவழ் வேள்வியை முற்றிட நின்றான் ஐயமில் சிந்தையன் அந்தணர் தம்பால் வையமும் யாவும் வழங்க வலித்தான்.”

பொருள் :—“அங்ஙனம் பரிபாலிக்கச்செய்தமைத்த மஹா பலியானவன், தேவர்களாலும் செய்யமுடியாத நெய் மிகுத்த யாகமொன்றனை யாரம்பித்து நிறைவேற்றுதற்கானான். ஐயம் நீங்கிய சிந்தையையுடையனாகிய அம் மாவலி, தன்னை வந்து யாசிக்கும் செந்தண்மைபூண்ட அந்தணரிடம் தனது உலகத்தையும் அதன்கண்ணுள்ள பொருள்களையும் தான ரூபத்தில் அளித்திடப் பிரஸித்தம் செய்தான்.”

இச்செய்தியை,

வான்மீகீபகவான்.

“அந்தப்பலியானவன் “கடவுள் ஆராதனை” ரூபமாகிய ஒரு யாகத்தைத் தொடங்கி நடத்திக்கொண்டிருந்தான்.”

குறிப்பு:—“யாகமென்பது, தேவதைகளைக்குறித்துச் செய்வதாயிற்றே ; தேவதைகளைக் கீழ்படுத்தித் தேவதைகட்கு சத்துருவாக இருக்கும் மஹாபலியானவன் யாகஞ்செய்தானென்னல் எப்படிக்கூடும்?” எனிற் கூறுதும்.

“ யஸ்யை தேவதாயை ஹவிர்க்ருஹீதம் ஸ்யாத்
தாம் த்யாயெத் வஷட்கரிஷ்யத் ஸாக்ஷாத்

தேவதாம்பரீணதி”

என்று எந்தத்தேவதைக்கு ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கவேண்டுமோ அந்தத் தேவதையை மனத்தில் நன்கு தியானிக்க வேண்டுமாதலான், மஹாபலிக்கு இஃது யாங்ஙனம் கூடுவதாகும்? என்பது தான் இந்தக் கேள்வியின் கருத்தாகும்.

இந்த மஹாபலி செய்யும் யாகம் இந்த்ராதி தேவதைகளைக் குறித்துச் செய்த தொன்றன்று ; இது பகவானைக் குறித்துச் செய்த யாகமேயாகும். அதுபற்றியே, மேல் வாக்கியத்தில் “கடவுள் ஆராதந” ரூபமான யாகம் என்பது குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகவானிடம் பலிக்குப் பக்திக் குறைவாவது விரோதமாவது இல்லை; இருந்ததென்பதும் புராணப் பிரஸித்த மில்லையாமென்க.

மேற் செய்தி கூறப்படுகின்றது.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ஆயத நிந்தனர் வானவர் அந்நான்
மாயனை வந்து வணங்கி யிரந்தார்
தீயவன் வெந்தொழில் தீரென நின்றார்
நாயக னும்மது செய்ய நயந்தான்.”

பொருள்:—“அந்நாளில் அதனையறிந்து கொண்ட தேவர்கள், இங்குத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் விஷ்ணு மூர்த்தியை வந்து வணங்கினவராகி நின்று, அத்தீயவனது வெந்தொழிலைத் தீர்த்திடும்படி வேண்டினின்றார்கள். தேவநாயகனாகிய அத்திருமாலும் அது செய்வதற்கு விரும்பினார்.”

இச் செய்தியை விரிவாகவே,

வான்மீகீபகவான்.

“ அட்டோது தேவர்கள் யாவரும் அதற்குப் பயந்து, அக்கினி தேவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு, இவ்வாச்ரமத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியிடம் வந்து, “ தேவா ! விரோசனன் புதல்வனாகிய மஹாபலியென்பவன் சிறந்ததோர் யாகமியற்றுகின்றனன். அது முடிதற்கு முன்னமே நமது காரியதை ஸாதித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். அவனிடம் சென்று எவர் எதனைக் கேட்டபோதிலும் அதனை அத்தனையும் கௌர்வத்துடன் அவர்கட்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனன். தேவர்களின் நன்மையை விரும்பித் தாங்கள் மாயா சக்தியைக் கொண்டு, வாமநருபத்தை யேற்று எங்கட்கு மேலான க்ஷேமகாரியத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.”

பின்னர் நிகழ்ந்த செய்தி இது :—

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ காலம் நுனித்துணர் காசிப னென்னும்
வாலறி வற்கதி திக்கொரு மகவாய்
நீலநி றத்துநெ டுந்தகை வந்தோர்
ஆலமர் வித்தின் அருங்குறள் ஆனான்.”

“ முப்புரி நூலினன் முஞ்சியன் விஞ்சை
கற்பதொர் நாவன் அனற்படு கையன்
அற்புதன் அற்புத ரேயறி யுந்தன்
சிற்பதம் ஒப்பதோர் மெய்க்கொடு சென்றான்.”

பொருள் .—“முக்காலங்களையும் முன்னரே கூர்ந்து அறியும் தவத்தின் ஆற்றல் பொருந்திய காசிபனென்னும் பேருடைய ஆன்ம ஞானிக்கும் அவரது தர்மபத்தினியாகிய அநிதி என் பாட்கும் ஒப்பற்ற குழந்தையாக நீலநிறத்தையுடைய நெடிய மாலான விஷ்ணுவானவர் புத்திரராக வந்து, ஆலமரத்தின் வடிவம் முற்றும் உள்ளே அமைந்துள்ள ஆலம்வித்தினது தன்மையைப்போல் அருமையான குறளுருவத்துடன் வளர்ந்தனர்.

“ உபநயன ஸம்ஸ்காரம்பெற்று மூன்றாகப் புரித்தியற்றப் பெற்றுத் தொண்ணூற்றாறு இழைகளையுடைய யஞ்ஞோப வீதம் என்னும் முப்புரிநூலை யுடையவராகியும், மௌஞ்சி என்னும் புல்லால் திரித்துக்கட்டப்பெற்ற அரைநூலையுடையவராகியும், எப்போதும் வேத மந்திரங்களையே யோதும் நாவுடையவராகியும், ஸமிதாதானம் என்னும் பிரமசர்ய அக்கினிகாரியத்தினால் எப்போதும் அக்கினி (உஷ்ணம்) தோன்றும் கையையுடையவராகியும் உள்ள அந்த அற்புத விஷ்ணு அவதார மூர்த்தியானவர் அற்புத ஞானத்தை யறிந்துள்ள ஞானிகளே யறியத்தகுந்த தனது ஞானபதத்துக்குச் சமானமான வாமன வடிவங்கொண்டு மஹா பவியிடம் சென்றார்.”

இச்செய்தியை வான்மீகிபகவான் பின்வருமாறு விஸ்தாரமாக கூறிச் செல்கின்றார் :—

வான்மீகிபகவான்.

‘ இத்தருணத்தில் காசியப மஹரிஷி தமது பத்தினியாகிய அதிதியுடன் கலந்து, ஸ்வாஹா தேவியோடு கலந்து விளங்கும் அக்கினி தேவன்போல் தேஜஸில் மிதந்து, விஷ்ணுவைக் குறித்துத் தாம் நடாத்திய விரதத்தை முடித்து நின்று, தமக்கு வரங்கொடுப்பதன் நிமித்தம் பிரஸன்னராக நின்ற ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமது பத்தினியுடன் வெகுப்ரகாரமாகத் துதித்து, ராக்ஷஸர்களை யடக்கும்பொருட்டுத் தமக்கும் அதிதிக்கு மாகப் புத்திரராய் அவதரிக்கவேண்டுமென்று விரும்பிக் கேட்டுக் கொண்டார். மகாதேஜஸ்வியாகிய அந்த விஷ்ணுமூர்த்தியும் அங்ஙனமே ஆகவேன்று வரங்கொடுத்து, அந்த அதிதியிடத்தில் அவதாரம் செய்து வாமன ரூபத்தைக் கைட்பற்றிக்கொண்டு, மஹாபவியிடம் சென்று, (தான் மஹாவிஷ்ணுவென்றும் ஸ்ரீமந் நாராயணனென்றும் கியாதிபெற்ற யாவர்க்கும் இஷ்டங்களைக் கொடுப்பவனென்றும் தனக்கொன்றும் வேண்டும்படியில்லாமல் ஸர்வாபீஷ்டங்களும்நிரம்பப்பெற்றிருந்தும் யாசிக்கின்றோமேயென்றும் உள்ள இவ்வபிமானங்களைவிட்டு உலகங்களுக்கெல்லாம் நன்மை செய்யும்பொருட்டு உள்ள மூன்றடிகளைக் கேட்டுப்பெற்றுக் கொண்டு, உலகங்களையெல்லாம் சரீரமாகவுடைய அம்மஹானு

பாவன் அவ்வுலகங்களுையெல்லாம் பரந்து வளர்ந்ததோர் திரிவிக்
கிரமவடிவங்கொண்டு இரண்டடிகளாலே உலகங்களுையெல்லா
மளந்து மூன்றாமடிக்காக அந்தப் பலியைப் பந்தனஞ்செய்து அவ்
வுலகங்களுையெல்லாம் திரும்பவும் இந்திரன் வசமே செய்து
கொடுத்தனர்”]

என்று கூறி “வாமனன் செய” லே முடிக்கின்றார். மேல்,
வான்மீகியின் குறிப்பில் [] இக்குறியிரண்டிற்கும் இடையி
லிருக்கும் செய்தி தவிர மற்றவை, கம்பரது முற்காட்டிய இரண்டு
செய்யுட்கட்கும் ஒப்பமுடிந்த செய்திகளேயாம். ஆயின் []
இக்குறிகட்கிடையிற் காட்டியிருக்கும் செய்திகளோ, கம்பர்,
உரு.ம் செய்யுள் முதல் நூ.அ-ம் செய்யுள் வரை விஸ்தாரமாகக்
கூறியிருக்கும் செய்திகளின் குறிப்புக்களேயாகும் இந்த விஸ்
தாரக் குறிப்பில், “வாமனர், மஹாபலி, சுக்கிரன்” ஆகிய மூவ
ரது வாதப் பிரதிவாக்கங்களும், தியாகத்தின் பெருமையும், மஹா
பலியின் வள்ளன்மை பொருந்திய உள்ளக்கிடக்கையும் நன்கு
விவரிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. கூர்ந்து நோக்கின், தியாகத்தின்
பெருமையை விஸ்தரித்துச் சொல்லற்கென்றே, நம் கம்பர், இந்த
வாமன—பலி விருத்தாந்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டனரே
என்பது தோன்றும். எனவே, அந்தப்பதினாறு செய்யுட்களின்
சுருத்தையும் எடுத்து விஸ்தரித்துச் சொல்லவேண்டியது அவ
சியமாக இருக்கின்றது.

இப்பதினாறு செய்யுட்களில், முன் மூன்று செய்யுட்களும்
அதாவது வேள்விப்படலத்து உரு, உசு, உரு - செய்யுட்களும்
வாமன—பலி சம்பாஷணையைக் குறித்து நிற்கின்றன ; அவை
பின்வரும் :—

“அன்றவன் வந்த தறிந்துல கெல்லாம்
வென்றவன் முந்தி விரைந்தெதிர் கொண்டான்
நின்றனின் அந்தணர் இல்லை நிறைந்தோய்
என்றனின் உயர்ந்தவர் யாரினி என்றான்.”]

பொருள் :—“ மஹாவீஷ்ணு வாமன வருக்கொடு மஹாபலியிடம் சென்றவன்று, அந்த வாமனனாகிய வோர் அந்தணன் வந்தது அறிந்து கொண்டு, உலகையெல்லாம் வென்றவனாகிய மஹாபலியானவன், முற்பட விரைந்து எழுந்து எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, வாமனரைப் பார்த்து, “நிறைந்த தவமுடையோ! உம்மைக்காட்டிலும் அந்தணத்தன்மையிற் சிறந்தவர் இல்லை; அது போலவே, உம் தரிசனம் பெற்று உமக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்க நேர்ந்த பாக்கியத்தைப் பெற்ற என்னைக் காட்டிலும் தனம் தவம் முதலியவற்றில் உயர்ந்தவர் இனி யார் இருக்கின்றனர் என்று சொன்னான்.”

“ ஆண்டகையவ்வகை கூற அறிந்தோன்
வேண்டினர் வேட்கையின் மேற்பட வீசி
நீண்டகை யாயினி நின்னுழை வந்தோர்
மாண்டவர் அல்லவர் மாண்பிலர் என்றான்.”

பொருள் :—“ ஆண் தன்மையிற் சிறந்த அம்மஹாபலி அவ்வகையாகச் சொல்ல, முற்றும் அறிந்தோனாகிய வாமன மூர்த்தி, “ விரும்பி வந்தவருடைய விருப்பத்துக்கும் மேற்படும்படியாக வரையாது வழங்கியதனால் நீண்ட கையுடையாய்! இனி நின்னிடம் யாசகத்துக்கு வந்தவரே மாட்சிமைப்பட்டவராவார்; அப்படி வராதவர் மாட்சி பெறுதலரே யாவார் என்று சொன்னார்.”

“ சிந்தையு வந்தெதிர் என்செய வென்றான்
அந்தணன் மூவடி மண்ணருள் உண்டேல்
வெந்திற லாயிது வேண்டு மெனமுன்
தந்தனன் என்றனன் வெள்ளி தடுத்தான்.”

பொருள் :—“ அங்ஙனம் வாமனர் தன்னைப்புகழ்ந்து சொல்லக்கேட்ட, மகாபலியானவன், மனக்களிப்படைந்து எதிர் நின்று, தமக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்? ” என்று கேட்டான்; அவனது உட்கிடையின் உத்ஸாகத்தைத் தெரிந்துகொண்ட அந்தணத் திருமேனியாகிய வாமனர், “ மிக்க பல முடையாய்!

உன்னிட முண்டானால், என் காலடியால் முன்றடி மண் கொடுப்
பாயாக; இது நான் வேண்டினன்; ” என்று சொல்வதற்கு
முன்பாகவே, மஹாபலி, “ தந்தேன் ” என்று கூறிவிட்டான்;
இந்திகழ்ச்சியை யருகு நின்று கவனித்துக்கொண்டிருந்த அசுர
குருவாகிய சுக்கிராச்சாரியர் இருவர்க்கும் இடை நின்று தடுத்து
விட்டார்.

இம்முன்று செய்யுட்களின் பொருள்களாலும் இம்மூவரு
டைய அருஞ் செயல்களும் விளங்குகின்றன. வஞ்சத்தொழிலால்
அபஹரிக்க வந்த வஞ்சவுருவினராகிய வாமனர், தன் உருவுக்
கேற்பப் பேசியதும், வள்ளல்களிற் சிறந்த மஹாதியாகியாகிய
மகாபலி தனது விரதத்துக்கேற்ப கொடையில் விரைந்து முற்
பட்டு நின்றதும், அசுர குலத்தைப்பெருக்கி அவர்க்கு ஆற்றலும்
ஆக்கமும் போற்றலும் புகழும் தேடிக்கொடுப்பதே தமது தர்ம
மாகக்கொண்ட சுக்கிராச்சாரியரின் துணிவும் கடமையும் சுருங்கச்
சொல்லி விளங்க வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன காண்க.

இனிவரும் எட்டுச் செய்யுட்களும், மஹாபலி சுக்கிரனிருவ
டைய வாதத்தையும் தியாகத்தின் பெருமையையும் மஹாபலிச்
சுக்கிரவர்த்தியின் பெருந்தகைமையையும் நன்கு விளக்கிக் கொண்
டிருக்கின்றன.

“ இவ்வரியதொரு கதையானன்றித் தியாகத்தின் பெரு
மையை நன்கு விளக்கிக் காட்டுதற்கு, நாம் எடுத்துக்கொண்ட
பூநீ ராமாயணத்தின் உப கதைகளின் வேறொன்றினும் பொருத்
தம் காணப்பெறேம் ” என்னும் உண்மையையுணர்ந்த, நம் கம்பர்,
தாம் மேற்கொண்ட முதனூல்களில் விஸ்தரித்துக் காட்டப்
பெறாத இச்செய்தியை மிக விஸ்தரமாகவும் அதிக உயர்வாகவும்
நன்கு அழகாகவும் விளக்கிக்காட்டியிருக்கும் தன்மை போற்றற்
பாலதேயாகும்.

எனவே, அச் செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றனையும் தனித்த
னியே எடுத்து விளக்கிப்போவோமாக.

முதற் கண், சுக்கிரன் தடுத்துக்கூறிய தன்மை குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றது :—

“கண்ட திறத்திது கைதவம் ஐய
கோண்டல் நிறக்குறள் என்பது கொள்ளேல்
அண்டமும் முற்றும் அகண்டமும் மேனாள்
உண்டவன் ஆர்து ணர்ந்துகொள் என்றன்.”

பொருள் :—“மேலோய்! மஹாபலி!! ஆராய்ந்து பார்த்த தில் இவ்வுருவம் கபடமான தென்றாயது : மேக நிறத்தையுடைய தொரு குறளுருவமென்பதைக் கொள்ளாதே. இவ்வுருவத்தைக் கொண்டு உன்னிடம் யாசிக்கவந்திருப்பவன், ஒவ்வொரு அண்ட மாக முற்றும் அகண்டமான எல்லா அண்டங்களையும் முன்னொரு நாள் உண்டவனாகிய கெடுமாலாம் கரியமாலே யாகும்; இதனை யுணர்ந்து கொண்டு மேற்காரியத்தைச் செய் என்றன்.” (குறள்-இரண்டடி.

பின்னர், இதற்கு மாறாக மகாபலி சொல்லிய சமாதானம் குறிக்கப்படுகின்றது.)

“நனக்கிலை யென்கை நிர்ந்திட வந்து
தனக்கிய லாவகை தாழ்வது தாழ்வில்
கனக்கரி யானது கைத்தலம் என்னின்
எனக்கிதன் மேனலம் யாதுகொல் என்றன்.”

பொருள் :—“குருவே! சுக்கிரரே!! ஆலோசித்து நீர் சொல்லவில்லை; என் கையானது மேலாக நிற்கவும், தன் இயற் கைக்குப் பொருந்தாத கையாக என்னிடம் தானாகவே வந்து யாசிக்கும் முறையில் தாழ்ந்து நிற்பது, எவ்வகையினும் சிறிதும் தாழ்வில்லாத மேகவண்ணனாகிய திருமாலினது அங்கையாகு மென்றால், எனக்கு இதனைக்காட்டிலும் மேலான நலமுள்ள தொன்று யாது இருக்கின்றது” என்று சொன்னார்.

இனி, சு - செய்யுட்களால் தபாகத்தின் பெருமை மஹாபலி யின் வாக்கில் வைத்துப் பேசப் பெற்றிருக்கின்றது.

“ துன்னினர் துன்னலர் என்பது சொல்லார்
முன்னிய நன்னெறி நூலவர் முன்வந்
துன்னிய தானமு யர்ந்தவர் கொள்க
என்னி வந்துணை யாவநு யர்ந்தார்.”

பொருள் : —“ ஸம்மார்க்கத்தையே நினைந்துள்ள நூற்கேள்வி
வாய்ந்த, பெரியோர், தாங்கள் தானம் வழங்குதற்குத் தீர்மானித்த
விடத்து, “இவர் நெருங்கிய பந்துமித்திரர்கள் ; அவர் நெருங்கி
வராத நொதுமலர் பகைவர்கள் ” என்று பேதங்கூறி யொதுக்க
மாட்டார்கள் ; தாங்கள் நினைத்துத் தீர்மானித்துச் செய்யப்
புகுந்த தானப்பொருள்களைக் கல்வி கேள்வி குணம் குறிகளில்
உயர்ந்தோர் கொள்ளட்டும் என்று சொல்வதே கடமையென்று
உணரப்படுமாயின், இதோ நம் எதிரில் தோன்றியிருக்கும் இந்
தக் குறளுருவனைக் காட்டிலும் கல்வி கேள்வி முதலிய ஸத்பாத்ர
குணங்களில் உயர்ந்தவர் யாரிருக்கின்றனரோ ? ”

“ வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளியர் ஆக வழங்குவர் அல்லால்
எள்ளுவர் என்சீல இன்னுயிர் எனும்
கோள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றல்.”

பொருள் : —“ நீர் அசுர குருவாகிய சுக்கிரர் ஆகலான், இங்
னும் சொல்லிவிட்டார் போலும். மேன்மைக் குணத்தில் நோக்
கமுடைப் பெரியோர் தாம், மேன்மேலும் வள்ளன்மையுடையா
ராக ஆகுதற் பொருட்டு, தமது இயற்கைக்கும் பூண்ட விரதத்
திற்கும் ஏற்ப, சிறு பொருள்கள் என்றாலும் தம் இனிய உயிரா
கிய பெரும்பொருள் என்றாலும், கொள்வோராய் வந்து எதிர
திற்கும் அவர்கட்குத் துணிந்து கொடுப்பாரே யல்லாமல், தமது
இயற்கைக் குணத்தையேனும் தாமேற்று நிற்கும் நோன்பின்
பெருமையையேனும் இகழ்ந்துரையாடுவரோ? ஆடார் ; எனின்,
யாசகத்தில் ஏற்றலே தீமை யென்பதும் ஈதலே நன்மை யென்ப
தும் லக்ஷியப் பொருள்கள் அன்றோ ? ”

“மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர் அல்லர்கள் மாயா
தேந்திய கைகொடி ரந்தவர் எந்தாய்
வீந்தவர் என்பவர் வீந்தவர் ஏனும்
ஈந்தவர் அல்ல திருந்தவர் யாரே.”

பொருள்:—“இப்பூவுலத்தினின்றும் பூதவுடல் மறைந்து
இறந்துபோய்க் கழிந்தவர்கள் உயர்ந்தாருடைய மனத்திலிருந்து
மறைந்து இறந்தவராகக் கருதப்பட மாட்டார்கள்; ஆயின்,
யாசகமெடுக்கும் இழிகூலம் வந்தபோது, முடியாமைக்காக இறந்
தொழிந்துபடாமல், விரித்தேர்திய கைகளைக்கொண்டு தனிகர்
முன் சென்று, யாசகம் செய்து நிற்பவர்களை, அவ்வுயர்ந்தாரு
டைய மனத்திலிருந்து மறைந்து இறந்தொழிந்தவர்களாகக்
கருதப்படுவார்கள்; எனது ஆசிரியரே! பூதவுடம்பில் மறைந்து
இறந்தொழிந்தவராயினும், உயர்ந்தாருடைய மனத்தில் மறை
யாமல் புகழுடம்புடன் நிலைபெற்றிருந்தவர்கள் வள்ளன்மையிற்
சிறந்து யாசிப்போர்க்குக் கொடுத்தவர்களே யல்லாமல் யாவ
ராவார்?

“அடுப்ப அரும்பழி சேஞ்ஞரும் அல்லர்
கொடுப்பவர் முன்பு கொடேலென நின்று
தடுப்பவ ரோபகை தம்மையும் அன்னர்
கேடுப்பவர் அன்னதோர் கேடிலே யென்றான்.”

பொருள்:—“பிறர் அழியும்படியாக அரிய பழிகாரியங்க
ளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் தீத்தொழிலுடையோரும் பகை
வர் ஆகமாட்டார்கள்; ஆனால், எந்திய கைகொடு யாசகம்
செய்து நிற்பவர்க்குத் தம் வள்ளன்மையிற் சிறந்து தானம்
கொடுக்க நின்றிருக்கும் வள்ளல்கட்கு முன்பு வந்து நின்று,
“கொடுக்காதே” என்று சொல்லித் தடுத்து ஈவது விலக்கும்
கொடியோரே பகைவர் ஆவார்கள்; உக் கொடியோர் தம்மையும்
கெடுத்துக்கொள்பவர் ஆவார்; ஈவது விலக்கும் கொடிய தன்
மைக்கு ஒப்பாகிய ஓர் தீமையும் இவ்வுலகத்தில் இல்லை; யென்று
சொன்னான்.”

“கட்டுரை யிற்றம் கைத்துள் போழ்தே
இட்டிசை கோண்டறன் எய்தழ யன்நேர்க்
துட்டேறு வெம்பகை யாவது லோபம்
வீட்டிட லென்று விலக்கினர் தாமே.”

பொருள்:—“தமது செல்வம் இருக்குங்காலத்திலேயே இரப்
போர்க்குக் கொடுத்துப் புகழ்பெற்றுத் தர்மத்தையடைய
முயற்சி செய்யும் தனமும் மனமும் உடைய பெரியோர்கட்கு,
அவர் மனத்தையழிக்கும் பெரிய பகையானது லோப குணமே
யாகும்; ஆகையால் அக்கொடிய லோப குணத்தை யொவ்
வொருவரும் விட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று, அறிவுடைப்பெரி
யோர்கள் உயர் நீதி நூல்களில் விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றார்கள்.”

“எடுத்தோரு வருக்கோருவ ரீவதன்ன் முன்னே
தடுப்பது நினக்கழகி நோதகவில் வெள்ளி
கொடுப்பது விலக்குகொடி யோர்தமது சுற்றம்
உடுப்பதுவு முண்பதுவு ின்றியொழி யுங்காண்.”

பொருள்:—“தகுதியற்றொழிந்த சுச்சிரரே! தனமும் மன
மும் நிறைந்த ஒருவர், தம் எதிர், ஏந்திய கைகொடு யாசித்து
நிற்கும் ஒருவர்க்கு, ஈகையிற் சிறந்து தானமாகக்கொடுக்கும்
காரியத்திற்கு முன்னின்று, கொடுத்தல் வேண்டாமென்று
சொல்லித் தடுப்பது உமக்கு அழகாகுமா? ஈவதை விலக்கும்
கொடுஞ்செயலுடையோரது சந்ததியும்கூட உடுப்பதற்கும் உண்
பதற்கும் தகுதியற்று ஒழிந்துபோகும்; இதனை நீரும் அறி
வீர்.”

இனி, இவ்வடுத்த செய்யுளில், கொடையுயர் வள்ளலாகிய
மாபலி, தனது உள்ளம் உரைகட்கு ஏற்றவாறு செயலிலும்
காட்டிய உறுதி நன்கு குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

“முடியவிம் மோரியெலாம் மொழிந்து மந்திரி
கொடியனென் றுதைத்தசொல் ஒன்றும் கொண்டிலன்
அடியோரு முன்றுநீ அளந்து கொள்கேன
நெடியவன் துறியகை நீரின் நீட்டினான்.”

பொருள் :—“ இத்தகைய நீதிநூல் வாக்கியங்களுையெல்லாம் தன் எண்ணம் முடிவுபெறும்படியாக எடுத்துச்சொல்லியாசிக்க வந்திருப்பவன் கபடமுடைக்கொடியோன் ” என்று, தனது மந்திரி, சொல்ல வேண்டிய முறையில் விரித்துச் சொன்ன வார்த்தைகளில் ஒன்றும் ஏற்றுக்கொள்ளாதவனாகி, மாவலியானவன், வாமனனைப்பார்த்து, ‘ என்னை நீர் கேட்ட முன்றடியளவுள்ள பூமியை உமது காலடியால் இப்போதே அளந்துகொள்ளக்கடவீர் ’ என்று சொல்லவும், அவ்வாமனராகிய நெடியமால், தமது இவ்வவதாரத்திற்கேற்ற குறுங்கைகளை, அம்மன்னன் வார்த்துக்கொடுக்கும் தானநீரின்கீழ் நீட்டினான்.”

அடுத்த செய்யுள், வாமன உருவில் (குறளுருவத்தில்) வந்துற்ற திருமாலுருவம், உடனே, தன் இயற்கை நெடுமாலுருவ (திருவிக்கிரம உருவ) மாகி நின்று வளர்ந்து உயர்ந்தமையைக் குறித்து நிற்கின்றது.

“ கயந்தரு நறும்புனல் கையில் தீண்டலும்
பயந்தவர் களும்கழ் குறளன் பார்த்தேதீர்
வியந்தவர் வெருக்கோள விகும்பின் ஓங்கினான்
உயர்ந்தவர்க் குதவிய உதவி ஒப்பவே.”

பொருள் :—“ குளத்தின் வந்து குளிர்ந்து மணமுற்ற அந்தத் தானநீர் தமது குறுங்கைகளிற் பட்டவுடனே, தமது இவ்வுருவுடைய வாமன ரூபத்தைப், பெற்ற பெரியோர்களும் பார்த்து, இகழ்த்தக்க உருவுடைய வாமன முர்த்தியானவர், எதிர் நின்று தம்மைப் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்து நிற்கும் எல்லோர்களும் பயப்படும்படியாக, அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த வார்க்கு அளிக்கப்பெற்ற உதவியானது உலகெங்கும் பரந்து விரிந்து உயர்ந்து நின்றலுக்குச் சமானமாக, ஆகாயவீதியில் ஒங்கிய உருவெடுத்துப் பரந்து விரிந்து உயர்ந்து நின்றார்.

அடுத்து வரும் இரண்டு செய்யுள்களும், திரிவிக்கிரம உருவெடுத்து உயர்ந்தோங்கி நின்ற திருமால், தாம் குறளுருவிற்

கேட்டுப் பெற்றபடி மூவடியளவில் உலகமளந்தமையைக் குறித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

“நின்றகால் மண்ணேலாம் நிரப்பி அப்புறம்
சேன்றுபர் விற்றிலை சீறிது பாரேனா
ஒன்றுவா னகமேலா மோடுக்கி யும்பரை
வேன்றகால் மீண்டது வேளிபெ றுமையால்.”

“உலகேலாம் உள்ளடி அடக்கிற் றோடி
அலகிலா அவ்வடி கன்பன் மேய்யதே
இலைதலாந் துழாய்முடி யேக நாயகன்
சீலதலாந் தோளினாய் சிறியவன் சாலவே.”

பொருள் :—“நிலத்தில் ஊன்றப் பெற்றிருந்த காலா னது, பூமியின் பரப்பையெல்லாம் மூடி, அப்புறம் போய்ப்பரவ வில்லை; ஆகாயத்தைச் சிறியதாம்படியாக மேலுயர்ந்து நீண்டு வென்ற காலானது ஆகாயப்பரப்பையெல்லாம் ஒரு மிக்கச் சிறிதாம்படியாகத் தனக்குள் ஒடுக்கி மேலும் அளவிடம் கிடைக் கப்பெறுமையால் திரும்பியது.”

“அவ்வூன்றிய காலாலாகிய அவ்வோரடி உலகத்தையெல் லாம் பாதத்துள் அடக்கிவிட்டது; அளந்துகொள்ள இடம் பெறுத அந்த மூன்றும் அடிக்கு, பக்தனாகிய மாவலியின் சரீரமே அளவடியாக நின்றது. வில்பொருந்திய தோளிணையுடைய ஸ்ரீராமா !! இலைகள் மிகுந்த துளபமலை புனைந்த உலகுக்கொரு நாயகனாகிய திருமாலின் அவதார மூர்த்தியாகிய அவ்வாமன மூர்த்தி மிகச் சிறியனே !

அடுத்து வருஞ் செய்யுள், இவ்வவதாரப் பயனை யுணர்த்து கின்றது.

“உரியதிந் திரற்கென் றுலக மீந்துபோய்
விரிதரைப் பாற்கடற் பள்ளி மேவினான் ।
கரியவன் உலகேலாங் கடந்ததாளினை
திருமகள் காந்தோடச் சீவந்து காட்டின.”

பொருள் :—இம்மூவுல காட்சியும் இந்திரற்கே உரியதாம் என்று சொல்லி, அதனை அவ்விந்திரற்கே அளித்துவிட்டு, ஸர்வ ஸாக்ஷியான அத்திருமால் விரிந்த அலைகளையுடைய பாற்கடற் படுக்கைக்குப்போய் விட்டார். அந்நெடியவனது முவுலகிளையும் அளந்து கடந்த அடியிணைகள் இலக்குமி தனது மெல்லிய கரங்களால் தொட்டுவளும்போது மாத்திரம் சிவந்து காட்டின.”

கம்பர் கூறிய வாமன - பலிவிருத்தாந்தம் எனப் பெயரிய “கொடையின் பெருமை” முற்றுப்பெற்றது.

“ஆகையினால், வேள்வியை முற்றுவிக்கும் முயற்சியுடையேனுக்கு, இவ்வுயரிடமல்லாது வேறில்லை” யென்று விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமனிடம் கூறி யாகத்தில் முயன்றார் “என்பது இனி விளக்கப்படுகின்றது.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ஆதலால் அருவினை அறுக்கும் ஆரிய
காதலால் கண்டவர் பிறவி காண்குறார்
வேதநூல் முறைமையால் வேள்வி முற்றுவேற்
கீதலா தில்லைவே றிருக்கற் பாலதே.”

“ஈண்டிருந் தியற்றுவன் யாகம் யானேனு
நீண்டபூம் பழுவத்து நெறியின் எய்திப்பின்
வேண்டு வகொண்டுதன் வேள்வி மேவினான்
காண்தரு துமாரைக் காவல் ஏவியே.”

பொருள் :—“இது திருமால் நெடுங்காலமிருந்து தவம் செய்த இடமாகையால், பிறரால் அறுதற்கரிய வினைகளையெல்லாம் அறுத்துத் தொலைக்கும், மேலோய்! ஸ்ரீராமா!! இவ்விடத்தையன்புடன் தரிசிப்பவர் மற்றும் பிறவிகளை யெடுத்தற்குரிய ராகார். வேத விதிப்படி யாகமாரம்பித்து முடிக்கும் முயற்சியையுடைய எனக்கு, இஃதல்லாது வேற்றிடம் இருத்தற்குரியதாகாது.”

“யான் இவ்விடமிருந்தே எனது யாகத்தைச் செய்வேன்.” என்று சொல்லி, முறையாகவே, நீண்ட அழகிய அவ்வனச் சோலையின்கண் சென்று, வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, அழகிற் சிறந்த அந்த அரசிளங்குமரர்களிருவரையும் யாகபூமிக்குக் காவலர்களாக ஏவிவிட்டுத் தன் யாககாரியத்திற் புக்கனர்.”

வேள்வி காத்தல்.

வாமன—பலி விருத்தாந்தத்திற்குப் பிறகு, ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான், யாக ஸம்ரக்ஷண வ்ருத்தாந்தத்தைப் பின் வருமாறு குறிக்கிறார்.

வான்மீகிபகவான்.

“அங்ஙனம் வாமனராக அவதரித்துப் பலியை யாசித்துத் திரிவிக்கிரம ரூபங் கொண்டு தமது மெல்லடிகளாலே காடு மேடெல்லாமளந்து உலகினுக்கு நன்மையைச் செய்த அம் மஹாநுபாவராகிய, ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவ்வாச்ரமத்தில் முன்பு வஸித்திருந்தார். யானும் அந்த வாமன ரூபியான திருமாலினிடத் தில் பரமபக்தியைச் செய்துள்ளவனாகையால், அவருக்குரிய இவ் வாச்ரமத்திலேயே குடியிருக்கின்றனன். யாகத்துக்கு விக்நம் செய்யும் அரக்கர்களும் இவ்வாச்ரமத்துக்கே வருவார்கள். ஸ்ரீராமா! அக்கொடிய அரக்கர்களை யிவ்விடத்திருந்தே கொல் லல் வேண்டும். இவ்வாச்ரமம் எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்கும் அதீனமாகும் என்று சொல்லினர். அப்போது அந்த ஸித்தாச்ரமத்தில் வாஸஞ் செய்யும் முனிவர்கள், களிப்பு மிதந்தவர்களாகிக் குதூஹலத்துடன் இவர்களிடம் வந்து முனி வர்க்குத்தக்கபடி பூஜைசெய்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கட்கும் அதிதி ஸ்த்காரம் செய்தார்கள். ஸ்ரீராமபிரான், விசுவாமித்திரரை நோக்கி, “ஸ்வாமி! இன்றையதினமே தாங்கள் யாகதீக்ஷை பெற் றுக்கொண்டு யாகத்தை யாரம்பித்திடவேண்டுகிறேன்; உங்க ளது யாகம் ஸித்தி பெறுவது பற்றி இந்த ஸித்தாச்சிரமம் உண் மையான பேர் பெற்றிடல் வேண்டும்” என்றனர். இதைக் கேட்ட விசுவாமித்திர முனிவர் மிகக்களிப்படைந்து ஐம்புலன் களையும் அடக்கிக்கொண்டு அப்போதே யாகஞ்செய்ய தீக்ஷித்துக் கொண்டனர். அரசிளங்குமரர்களும் அன்றிரவு முழுவதும்

மிக்க ஊக்கங்கொண்டு வஸித்திருந்து விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து காலை ஸந்தியை வணங்கி அர்க்கியம் கொடுத்துப் பரிசுத்தர்களாகவே நியமத்துடன் காயத்ரீஜபஞ்செய்து முடித்துக் கொண்டு, அக்ரிகாரியங்களை நிறைவேற்றி உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற விச்வாமித்திரமாமுனிவர்க்கு, வணக்கம் செய்திருந்தனர்.”

இதனுடன் பாலகாண்டம் இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முடிவு பெறுகிறது.

கம்பநாட்டாழ்வார், தாம் எடுத்துக்கொண்ட வேள்விப் படலத்தின் ஒரு பகுதியாகிய வாமன - பவி விருத்தாந்தத்தை முடித்த பின்னர், யாகஸம்ரக்ஷண விருத்தாந்தத்தைப் பின்வருமாறு குறித்துத் தொடங்கியிருக்கின்றார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டு மூன்றுநாள்
விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காத்தனர்.”

போருள் :—“பூவுலகினைப் பரிபாலித்து வரும் தசரத மன்னன் குமாரர்களாகிய ஸ்ரீராமலக்குவர்கள், விசுவாமித்திர முனிவர், தேவர்பொருட்டு ஆறுநாட்களிற் செய்யும் அந்த யாகத்தைக், கண்விழியைக்காத்து நிற்கும் இமைகள் போலக், காவல் புரிந்தனர். இச்செயல், பிற வீரரால் நினைத்தற்கேனும் செய்தற்கேனும் அரிதேயாகும்.”

இது, யாகஸம்ரக்ஷணத்தைத் தொகுத்துக் கூறியபடியாம். இனிக்கீழே, பதினைந்து செய்யுட்களால், கம்பர், இதே யாகஸம்ரக்ஷண காரியத்தை விரித்துக்கூறியுள்ளமையறியலாகும். இச்செய்யுளின் விரிந்தபொருளை ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் காணலாகும். இங்கு, யாகம் நடந்தேறிய காலம் “ஆறு நாட்கள்” என்பது வெளியாகின்றது. இப்பொருளைத் தரும் சொற்றொடராகிய

இரண்டு மூன்று நாள் என்பதைப் பண்புத்தோகையாகக்கொண்டு மேற் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும் “ஆறு நாட்கள்” என்னும் பொருளைக் கொண்டால், முதனூலாகிய ஸ்ரீவான்மீகத்தின் கருத்துக் கிபையப்பொருள் கொண்டதாகும்; அன்றி, அந்த “இரண்டு மூன்று நாள்” என்னும் சொற்றொடரை உம்மைத் தோகை யாக்கொண்டு பார்க்கின் “ஐந்து நாட்கள்” என்னும் பொருள்தான் கிடைக்கும்; இது வான்மீகத்தின் கருத்துக்கு ஒருவாறு மாறுபடுமாயினும், மற்றும் பல வடநூல் ராமாயணக் கதையின் பொருளுக்கு மாறுபட்டதாகாது என்பதையறியலாம். வடநூற் புலவர் பலர், “விசுவாமித்திரர் இந்த யாகத்தை ஐந்து நாட்கள் வரை நடத்தினர்” என்றும் குறித்திருக்கிறார்கள். “இவ்விருதிறத்தார் பொருள்களுமே கொள்ளக் கடவன என்பதைக் கருதியே, நம் புலவர் பெருமான், இங்ஙனம் குறித்தனரோ?” என்று ஊஹித்தற்கும் இடமிருக்கின்றது. இங்கு குறித்த “ஆறு நாட்கள்” என்னும் பொருளைப் பின் வரும் ஸ்ரீவான்மீகியின் வாக்கியங்களிலிருந்து அறியலாம்.

வான்மீகீபாகவான்.

“பாலகாண்டம்—௩௦-வது ஸர்க்கம்.”

“விசுவாமித்திரர் யாகதீக்ஷை பெற்று வீற்றிருந்த பின், ராமலக்ஷ்மணர்கள், முனிவரை நோக்கி, “மகிமை யமைந்த மாமுனிவரே! யாகரக்ஷணத்தின் பொருட்டு அந்த சுபாது, மாரீசர்களை நாங்கள் எப்போது தடுத்தல் வேண்டுமோ? அந்தச் சமயம் ஒரு சிறிதேனும் தவறுதல் கூடாதன்றோ?” என்று கேட்க, விசுவாமித்திரர் யாகதீக்ஷை பெற்று மௌனியாக இருந்துவிடவே, அங்குற்ற மற்றை ரிஷிகள் அரசிளங்குமரரை நோக்கி, “ரகுல வீரர்களே! இன்று முதல் “ஆறிரவு” நீங்கள் இருவரும் இவ்யாகத்தைக் காத்து ரக்ஷித்தல் வேண்டும். முனிவர் பெருமான் தீக்ஷித்துக்கொண்டு அதற்குரிய மௌன விரதத் துடனிருப்பது பற்றி யாதம் மொழியாதிருக்கிறார்; ஆதலின் நாங்கள் கூறுகின்றோம்” என்று சொன்னார்கள்.”

இக்கருத்துகளை நமது புலவர் பெருமான் கம்பநாட்டாழ்வாரும் பின் வரும் இரண்டு செய்யுட்களாற் குறித்திருக்கிறார்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“காத்தனர் திரிகின்ற காளை வீரரின்
மூத்தவன் முழுதுணர் முனியை முன்னிநீ
தீத்தொழி லியற்றுவ ரென்ற தீயவர்
ஏத்தருங் குணத்தினாய் வருவதென்றென்றான்.”

“வார்த்தைமா றுரைத்திலன் முனிவன் மௌனியாய்ப்
போர்த்தொழிற் குமரனும் தொழுது போந்தபின்
பார்த்தனன் விசம்பினைப் பருவ மேகம்போல்
ஆர்த்தனர் இடித்தனர் அசனி அஞ்சவே.”

பொருள்கள் :—“யாகத்தைக் காத்துத் திரிந்துகொண்டிருக்கும் காளைத்தன்மையுடைய ரகுவீரர்கள் இருவரில் மூத்தவராகிய ஸ்ரீராகவபிரான், முற்றுமுணர்ந்த முனிவராகிய விசவாமித்திரரைக்கிட்டி “ஏத்துதற்கரிய குணமுடையீர்! கொடுந்தொழில் செய்வார் என்று தாங்கள் சொன்ன அந்தக் கொடிய அரக்கர்கள் இங்கு வருவதெப்போது?” என்று கேட்டார்.”

“விசவாமித்திரர் மௌனியாக இருந்து மறுவார்த்தையொன்றும் சொல்லாதிருந்தனர்; இதனை யுகித்தறிந்த போர்த்தொழிற்குரிய இளங்குமரராகிய ஸ்ரீராமபிரானும் அம்முனிவரைத் தொழுது திரும்பினபிறகு, ஆகாயத்தினைப் பார்த்தனர். அப்போது, அரக்கர்கள் பருவகாலமேகம் போலும், இடியும் பயப்படும்படியாகக் கர்ஜித்துக் கொண்டுவந்தனர்.”

இங்கு, இவ்விரண்டாளு் செய்யுளில், கம்பர், “விசவாமித்திரரது மௌனத்தை ஸ்ரீராமன் ஊஹித்தறிந்ததாகக் கூறியிருக்கின்றனரே யன்றி, வான்மீகி கூற்றினைப்போல், “மற்றைய ரிஷிகள் ஸ்ரீராமபிராற்கு அறிவுறுத்தினார்” என்பதைக் குறிக்கவில்லை என்பதை யுணர்கிறோம். இஃது நாடக நயம் நேக்கிக் கதாநாயகரது பெருமையைப் பலப்படுத்தற்காமென்க.

மற்றும், இச்செய்யுளிலேயே, நம் கம்பர், அரக்கரது பிரவேசத்தையும் காட்டியுள்ளார்; இஃதுமொரு நாடக நயமே யாமென்க.

அரக்கரது ஆரவாரம்.

பின்னர், அரக்கரது ஆரவாரத்தைப் பின்வரும் நான்கு செய்யுட்களால், கம்பர், குறித்திருப்பதை யறியலாம்.

“ எய்தனர் எறிந்தனர் எரியும் நீருமாப்
பெய்தனர் பெருவரை பிடுங்கி வீசினர்
வைதனர் தெழித்தனர் மழுக்கள் ஒச்சினர்
செய்தனர் ஒன்றலாத் தீய மாயமே ”

“ ஊனகு படைக்கலம் உருத்து வீசின
கானகம் மறைத்தன கால மாரிபோல்
மீனகு திரைக்கடல் விசம்பு போர்த்தென
வானகம் மறைத்தது வளைத்த சேனையே.”

“ வில்லொடு மின்னுவாள் மிடைந்து லாவிடப்
பல்லியம் கடிப்பினில் இடிக்கும் பல்படை
ஒல்லென உரறிய ஊழிப் பேர்ச்சியில்
வல்லவந் தெழுந்ததோர் மழையும் போன்றவே.”

“ கவருடை எயிற்றினர் கடித்த வாயினர்
துவர்நிறப் பங்கியர் சுழல்கண் தீயினர்
பவர்சடை அந்தணன் பணித்த தீயவர்
இவரென இலக்குவற் கிராமன் காட்டினான் ”

இவற்றின் பொருள் வெளிப்படை. “ அரக்கர் தம் படைகள் யாகத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டுப் போர்க் கோலத்துடன் வந்து ஆர்த்தனன் ” என்பதே பொருளாம்.

அரக்கரது பிரவேசத்தையும் அவரது ஆரவாரத்தையும் வான்மீகிபகவான் பின் வருமாறு கூறுகின்றார்.

வான்மீகிபகவான்.

“கீர்த்திவாய்ந்த அரசிளங்குமரரிருவரும் அம்மொழிகளைக் கேட்டு மிக்க ஊக்கங்கொண்டு ஆறு அஹோராத்திரங்கள் போர்க்கோலத்துடன் நித்திரையின்றிக் காத்துக்கொண்டிருந்தனர்; இங்ஙனம் ஐந்து தினங்கள் கடந்து ஆறாம் தினம் வரும் போது, “உபாத்தியாயராகிய விசுவாமித்ரமுனிவரோடும் மற்று முள்ள புரோஹிதர்களோடும் கூடிய யஜ்ஞவேதியானது, தர்ப்பம், சமஸம், ஸ்ருக், ஸமித், குஸுமம் ஆகிய இந்த யாகஸாமக்கிரியைகளுடன் தீடரென்று எரிந்தது.”

குறிப்பு :—யாகவேதி பற்றியெரிதல், கேட்டின் அறிகுறியாகையால், அரக்கர் வருதலை முன்னறிவிக்கின்றதாமென்க. சமஸம் - பாரபாத்திரம்; ஸ்ருக் - ஹோமபாத்திரம்; ஸமித் - விறகு; குஸுமம் - மலர்.

“அந்த யாகமானது மந்த்ரவத்தாக விதிப்படி நடக்கத் தொடங்கிற்று; அப்போது ஆகாயத்தில் பயங்கரமான பெரிய சப்தம் உண்டாயிற்று; மாரீச சுபாகுக்களென்னும் அரக்கர் இருவரும் பல்வித மாயாகாரியங்களைச் செய்துகொண்டு, ஆகாயமெங்கும் பரந்து திரிந்து வர்ஷாகால மேகம்போல் எதிர்நோக்கி ஓடிவந்தனர். அவ்விருவரும் பின்வந்தவர்களும் ரத்த வெள்ளத்தைப் பெய்தனர்; புஷ்பம் முதலியவற்றால் விளங்குகின்ற அந்த யாகவேதிகை, அந்த ரத்தவெள்ளத்தால் நிறைந்து எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீராமபிரானும் இதிரே ஓடிச்சென்று அவ் வரக்கரைக்கண்டனர்.”

இங்குக்குறித்துள்ள இச்செய்தியில், “உபாத்தியாயராகிய விசுவாமித்திரரும் மற்றும் புரோஹிதர்களும் கூடிய யாகவேதிகையானது ஸாமக்கிரியைகளுடன் தீடரென்று தீப்பற்றியெரிந்தது” என்னும் கேட்டின் அறிகுறியும், “சுபாகு மாரீசரிருவரும் பின்வந்தவரும் ரத்த வெள்ளத்தை யாகவேதியிற் பெய்தனர்; மலர் முதலியவற்றால் விளங்கிகொண்டிருக்கும் அந்த யாகவேதிகை அந்த ரத்தப் பெருக்கால் எரிந்து கொண்டிருந்தது” என்னும் கேடும், ஸ்ரீவான்மீகி பகவானால் சொல்லப்பெற்றுள்ளனவேனும், இஃது அசுத்தமாமென்றும், அதனால் யாகம் நன்கு ஸம்ரக்ஷிக்கப்படாமை விளங்குமா மென்றும், எனவே, ரகுசுலதிலகராகிய-
கரு.

கதாநாயகராகிய ஸ்ரீ ராமபிராற்கியற்கையாகிய வீரம் தீரம் வாக்
நிச்சயம் முன்யோசனை யாதிய உயர் நற்குண நற்செய்கைகட்குக்
குறைவுண்டாமென்றும் கருதிய கவிஞராகிய கம்பநாட்டாழ்வார்
இதனைச்சீர்திருத்திக் கூறிச்சென்றிருத்தலைப் பின்வரும் செய்
யுட்களால் அறியலாம்.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ பவரசடை அந்தணன் பணித்த தீயவர்
இவரென இலக்குவற் கிராமன் காட்டினான்.”

“ கண்டஅக் குமரனும் கடைக்கண் தீயுக்
விண்டனை நோக்கித்தன் வில்லை நோக்கினான்
அண்டர்நாயக! வினிக் காண்டி ஈண்டிவர்
துண்டம்வீழ் வனவெனத் தொழுது சொல்லினான்.”

“ தாமவேல் அரக்கர்தம் நிணழம் சோரியும்
ஓமவேங் கனலிடை உதுமென் றுன்னியே
தாமரைக் கண்ணனும் சரங்க ளேகோடு
கோழனி இருக்கையோர் கூடம் ஆக்கினான்.”

பொருள்கள்:—“ செறிந்த ஜடையையுடைய விசுவாமித்திர
முனிவர் முன் சொன்ன கொடிய அரக்கர்கள் இவர்களேதாமெ
ன்று, தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுக்கு ஸ்ரீராமபிரான் காட்டினான்.”

“அங்ஙனம் காட்டக்கண்ட இளையவீரனாகிய இலக்குவனும்,
கடைக்கண்ணில் தீப்பொறி பறக்கும்படியாகக்கோபித்து, ஆகா
யத்தைப்பார்த்துத் தனது வில்லையும் நோக்கினவனாகி, ஸ்ரீ ராமபி
ராணைப்பார்த்து, “ தேவநாயக ! இனிப்பாருங்கள் ; இங்கே இப்
போதே இந்த அரக்கர்களது துண்டங்கள் வீழ்வதை ” யென்று
வணங்கிச்சொன்னான்.”

“ அங்ஙனம் அழக்கப்படும் அரக்கர்தேக மாமிசமும் ரக்த
மும் யாகாக்கியில் விழுந்தமென்று நினைத்து, செந்தாமரைக்
கண்ணனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், தமது பாணங்களைக்கொண்டு, அந்த
விசுவாமித்திரரது ஆச்ரமத்தை ஒரு மண்டபமாகச் செய்துநீட்ட
டனர்; சரக்கூடம் வகுத்தனர் என்றபடியாம்.”

அரக்கர் அழிவு.

பின்னர், அவ்வரக்கரது அழிவை யிருபெரும் புலவரும் கூறிச்சென்றிருக்கும் விவரத்தைக் கவனிப்போம்.

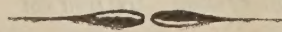
வான்மீகி பகவான்.

“ அப்போது செந்தாமரைக்கண்ணாகிய ஸ்ரீராமபிரான், சுபாது மாரீசர் தம்மேலெதிர்த்து வருதலைக்கண்டு, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “ தம்பி ! இதோபார் !! டெருங்காற்றானது மேகங்களைப் பறக்கடிப்பதுபோல, இந்த மானவாஸ்த்ரமானது கொடுத்தொழி லையுடைய மாம்சபக்ஷணிகளாகிய இவ்வரக்கர்களைப் பறக்கடிக் கப்போகின்றது ” என்று சொல்லி அம்மானவாஸ்த்ரத்தை மாரீ சனது மார்பின் மேலெய்தார்.”

இங்கு, இக்கவிஞர் தலைவர், இவ்யுத்தத்தில், இளையோனாகிய இலக்குவற்குச் சிறப்புக் கொடாது போயிருக்கின்றார் என்பது விளங்குகின்றது.

“ அவ்வஸ்திரம் டட்ட மாத்திரத்தில், அம்மாரீசன், கடல் வெள் ளத்தில் நூறு யோசனைக்கப்பால் தள்ளுண்டு வீழ்ந்தான். சீதே ஷு என்னும் அம்மானவாஸ்த்ரத்தினால் அடியுண்டு தள்ளப் பெற்ற அவன் தன்மையைக்கண்ட இராமன், லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, லக்ஷ்மண ! இவ்வஸ்திரத்தின் தன்மையைப் பார்த்தாயா? இஃது அவனை மோஹிக்கச் செய்ததே யன்றி யுயிரை மாய்க்க வில்லை. பின்னர், மற்ற அரக்கர்களைச்சுபாதுவுடன் அழிப்பது கருதி, ஸ்ரீராமன் தமது ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தை ஸ்பாஹுவின் மார்பில் நாட்டினார். உடனே அவன் அடியுண்டு கீழேவீழ்ந்து இறந் தான். மற்றுமுள்ள அரக்கர்களையும் வாயவ்யாஸ்த்ரம் தொடுத்து வென்று, அங்குள்ள முநிவர்களது ஆனந்தத்தைப் டெருகச் செய்தனர். பின்பு யாகம் நிறைவேற நடத்தி, நான்கு திசைகளும் யாதோருபத்திரவுமின்றிச் சுகமாக இருப்பது கண்டு, ஸ்ரீராமனது புஜபல பராக்கிரமங்களை வியந்து கொண்டாடினர்.”

இத்துடன் முப்பதாவது ஸர்க்கம் முடிகின்றது.

இச்செய்திகளை நமது கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வார், குறித்துச்சொல்லும் முறையைப்பின்பற்றிப் போவோமாக.

கம்பநாட்டாழ்வார்.

“ நஞ்சுட எழுதலும் நடுங்கி நாண்மதிச்
செஞ்சடைக் கடவுளைச் சேரும் தேவர்போல்
வெஞ்சின அரக்கரை வெருவி மாதவர்
அஞ்சன வண்ணநின் அபயம் என்றனர்.”

“ கவித்தனன் கரதலம் கலங்க லீரெனச்
செவித்தலம் நிறுத்தினன் சிலையின் தெய்வநாண்
புவித்தலம் குருதியின் புணரி யாக்கினன்
குவித்தனன் அரக்கர்தம் சிரத்தின் குன்றமே.”

பொருள்கள்:—“கடல் கடைந்தகாலத்தில் தோன்றிய நஞ்சா
னது அழிக்க வருதலுணர்ந்து நடுங்கிப்போய்ச், சந்திரப்பிறையை
யணிந்திருக்கும் சடையையுடைய தேவனாகிய பரமசிவத்தைச்
சேர்ந்த தேவதைகளைப்போல, அரக்கர் முனைந்து வருதலைக்
கண்ட முனிவர்கள், பயந்து, ஸ்ரீராமபிரானிடம் வந்து, “ அஞ்
சனவண்ணத்தாய்! ஸ்ரீராம!! நாங்கள் உன்னையே அடைக்கலம்
புகுந்தோம் என்றனர்.”

“ நீங்கள் கலக்கமுறுதீர்கள்! என்று கையமர்த்தியவராகி,
ஸ்ரீராமபிரான், தமது வில்லிற்கட்டிய தெய்வத்தன்மை பொருந்
திய நாணைத் தமது செவித்தலம் வரையில் இழுத்து நிறுத்தியவ
ராகி, பாணங்கொய்து, அரக்கரைக்கொன்று, அப்பூமியை ரத்
தக்கடலாக ஆக்கினதுமன்றியில், அரக்கரது தலைகளாகிய மலை
களையும் குவித்துவிட்டனர்.”

இங்கு, இக்கவி, அரக்கருடன் ஸ்ரீராமன் பொருத போரினை
யதிகமாக விரித்துக்காட்டாமல், இராமபிரானது அதிசாமர்த்தி
யத்தையும் காட்டியிருக்கிறார்; மற்றும் விசுவாமித்திர முனிவர்,
தமது முயற்சியில் தவறாமல் மெளன விரதமே கொண்டிருந்

தார் என்பதையும் மற்றைய முனிவர்கட்குத்தான் ஸ்ரீராமபிரான் அபயம் கூறி, ராக்கதரைக்கொன்றார் என்பதையும் காட்டிவைத் திருக்கின்றார்.

இதற்கு அடுத்துவரும் செய்யுள், ஸ்ரீராமபிரான், ஒரு பாணம் கொண்டே சுபாகுவை எமலோகத்திற்கும் மாரீசனைக் கடலிற்குள்ளும் அனுப்பினமை ஊழித்துணர வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“ திருமகள் நாயகன் தெய்வ வாளிதான்
வெருவரு தாடகை பயந்த வீரர்கள்
இருவரின் ஒருவனைக் கடலின் இட்டதங்
கொருவனை அந்தக புரத்தின் உய்த்ததே.”

பொருள்கள்—“இலக்குமி நாயகனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் தொடுத்தவிட்ட பாணமொன்றுனது, பயப்படத்தக்க தாடகை யென்னும் அரக்கிபெற்ற வீரர்களாகிய சுபாகு மாரீசன் என்னும் புத்திரர்கள் இரண்டுபேர்களில் ஒருவனாகிய மாரீசனைக்கடலிற்கொண்டுதள்ளியது ; மற்றொருவனை எமலோகத்திற்கொண்டு போக்கியது.”

இராமன் அனுப்பிய தெய்வவாளி யொன்றே என்பதைப் பின்னர்க் குலமுறை கிளத்து படலத்தில், “ செக்கர் நிறத் தெரி குஞ்சி ” என்னும் தலைப்புடைச் செய்யுளில், “ ஓரப்பிடுநெடு மரக்கி, மக்களிலங் கொருவன்போய் வான்புக்கான் மற்றையவன், புக்கவிடம் அறிந்திலேன் போந்தனென் வினைமுடித்தே.” என வற்புறுத்திக் கூறியிருத்தலையும் உணர்க.

“ தாடகை சுபாகுமாரீச ரிவர்தமை வென்று தமது யாகத் தைக் காக்க வல்லவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் ஸாமானிய ராஜகுமாரனேயல்லன்; மற்று, விஷ்ணுவின் அவதாரபுருஷனே யாவ ” எனென்னும் விசுவாமித்திரரது கூற்றினையுண்மைப்படுத்தி, தசரத மன்னற்கு வசிஷ்டர் சமாதனம் கூறியதாகச் சொன்ன இடத்தில், முன்னே “ கையடைப் படலத்தில் ” “ குருவின் வாசகம் ” என்

னும் தலைப்புடைச்செய்யுளில், “ திருவின் கேள்வனைக் கொணர்
மின் சென்றென ” எனக்கூறியிருத்தலை வற்புறுத்துவான்
வேண்டியே, இங்கு இச்செய்யுளுள்ளும், “ திருமகள் நாயகன் ”
என்னும் சொற்றொடரால் குறித்திருத்தலையுணர்க.

பின்வரும் இரண்டு செய்யுட்களும், மற்றும்ள்ள அரக்கர்கள்
வெருண்டு ஓடின தன்மையைக் குறித்து நிற்கின்றன.

“ துணர்த்தபூர் தொடையலான் பகழி தூவினான்
கணத்திடை விசும்பினைக் கவித்துத் தூர்த்தது
பிணத்திடை நடந்திவர் பிடிப்பர் ஈண்டென
உணர்த்தினர் ஒருவர்முன் ஒருவர் ஓடினார்.”

“ ஓடின அரக்கரை உருமின் வெங்களை
கூடின குறைத்தலை மிறைத்துக் கூத்துநின்
ருடின அலகையும் ஐயன் கீர்த்தியைப்
பாடின பரந்தன பறவைப் பந்தரே ”

“ பந்தரைக் கிழித்தது பரந்த பூமழை
அந்தர துந்துபி முகிலின் ஆர்த்தன
இந்திரன் முதலிய அமரர் ஈண்டினார்
சந்தர வில்லியைத் தொழுது வாழ்த்தினார்.”

இவற்றின் பொருள்கள் வெளிப்படை. இவற்றுள், முதற்
செய்யுளில், ஸ்ரீராமபிரானது போர்த்திறத்தைக்கண்டு மற்றும்ள்ள
அரக்கர் ஓடினமையும், இரண்டாஞ் செய்யுளில்-அங்ஙனம் ஓடிய
அவ்வரக்கரைவிடாது சென்று இராமன் வெங்களைகொண்டு
வென்றமையும், ஐயன் கீர்த்தியை பிசாசுகளும் புகழ்ந்து பாடின
மையும், ஆகாயவீதியில் பறவைக்கூட்டங்கள் பரந்திருந்தமையும்,
மூன்றாம் செய்யுளில்-வானவர் பூமாரி பொழிந்து அந்தர துந்துபி
முழக்கி இந்திரனுடன் வந்து நின்று ஸ்ரீராமபிரானைத் தொழுத
மையும் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மு க ம ன் .

அடுத்துவரும் இரண்டு செய்யுட்களும், யாகத்தைப் பூர்த்தி
செய்து விசுவாமித்திர முனிவர் இராமனைப் புகழ்ந்தமையைக்
கூறி நிற்கின்றன.

“ புனித மாதவர் ஆசியம் பூமழை பொழிந்தார்
அனைய கானத்து மரங்களும் அலர்மழை பொழிந்த
முனியும் அவ்வழி வேள்வியை முறைமையின் முற்றி
இனிய சிந்தையன் இராமனுக் கினையன இசைத்தான்”

“ பாக்கி யம்மெனக் குளதென நினைவுறும் பான்மை
போக்கி நிற்கிது பொருளெனப் புகல்கிலேன் புவனம்
ஆக்கி மற்றவை அகிலமு மணிவயிற் நடக்கிக்
காக்கு நீயொரு வேள்விகாத் தனையெனும் கருத்தே.”

பொருள்கள் :— “பரிசுத்தவான்களாகிய தாபதர்கள் ஆசீர்
வாதங்களாகிய பூமாரி பொழிந்தார்கள் ; அந்தக்காட்டகத்தில்
நிற்கும் மரங்களெல்லாங்கூட மலர்களைச் சொரிந்து நின்றன ;
விசுவாமித்திர முனிவரும் அம்முறைமையிலேயே யாகத்தை
நன்கு நிறைவேற்றித் திருப்திபெற்ற மன முடையவராகி யிராம
னைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்.”

“இத்தகைய அற்புதமான செயல் நடந்தது என்னுடைய
பாக்கியத்தாலேதான் என்று நினைக்கவேண்டிய செயலைவிட்டு
விட்டு, ஸ்ரீராம ! நீ இவ்வரசர்க்களைக்கொண்டு வென்றுயாகத்தை
நிறைவேற்றிக்கொடுத்ததை உனக்கு ஒரு பொருளாகச் சொல்ல
மாட்டேன்; ஏனெனில், உலகமனைத்தும் உண்டாக்கி விளையாடிப்
பிரளயகாலத்தில் அவ்வுலகனைத்தையும் அழகானவயிற்றிலொடுக்
கிக்காத்தருளும் உலகுடை நாயகனாகிய உனக்கு, “ இவ்வற்ப
வேள்வியொன்றைக் காத்தனை ” யென்பது “ அபசாரமாகுமே
யன்றி உபசாரமாகாது ” என்னும் கருத்துக்கொண்டேயாம் :’
என்றனர்.

அங்குக் கையடைப்படலத்தில் ஸ்ரீராம பரத்வத்தை விசுவா
மித்திரர் வாக்கில் குறிப்பினுணர்த்திய, கவிப்பெருமான், இப்பட
லத்து இச்செய்யுளில் வெளிப்பட உணர்த்தினார் என்பதாம்.

அடுத்துவரும் செய்யுள், “ மேலும் ஆகவேண்டிய காரியங்
கள் உளவோ? என ஸ்ரீராமபிரான் விரும்பி நின்றார் ” என்ப
தைக்காட்டி நிற்கின்றது.

“ என்று கூறிய பின்னரவ் வெழின் மலர்க் கானத் தன்று தானுவந் தருந்தவ முனிவரோ, டிருந்தான் குன்று போற்குணத் தானெதிர் கோசலக் குரிசில் இன்றி யான்செயும் பணியென்கொல் பணியென 'இசைத்தான்.' ”

இதன் பொருள் வெளிப்படை. குன்று போற் குணத்தான் = விசுவாமித்திர முனிவர். கோசலக் குரிசில் = ஸ்ரீராமபிரான். பணி யென்கொல் = வேலையாதோ ; (பணி = வேலை.) பணி என = பணிப்பாய் என்று (பணி = கட்டளையிடு.)

இனி அடுத்துவரும் செய்யுள், கேட்ட ஸ்ரீராமற்கு விசுவாமித்திரர் கூறிய மறுமொழியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஸ்ரீராமாவதாரத்தின் அவசியமும் ரஹஸ்யமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இச்செய்யுள் இப்படலத்தின் கடைசியாகும்.

“ அரிய யான்சொல ஐயநிற் கரிய தொன்றில்லை பெரிய காரியம் உளவவை முடிப்பது பின்னர் விரியும் வார்புனல் மருகஞ்சூழ் மிதிலையர் கோமான் புரியும் வேள்வியும் காண்டுநாம் எழுகென்று போனார்.”

பொருள் :— “ ஐய ! ஸ்ரீராமா !! உனக்கு அரிய காரியங்களை நான் சொல்லப்புகின், உனக்கு அரிய காரியங்களே இப்பிரபஞ்சத்தினிடத்தில் இல்லையாகும் ; ஆயினும், உன்னால் இன்னும் அரும் பெரும் காரியங்கள் ஆக வேண்டியிருக்கின்றன ; அவற்றைப்பின்னர்த்தான் ஆரம்பித்து முடித்திடல் வேண்டும் ; அவற்றுக் கனுகுணமான — தோற்றுவாயான தொரு பெருங்காரியம் முன்னர் முடித்திடல் வேண்டும் ; அஃது யாதெனில், குறித்திடுகிறேன். விரிந்து பரந்து பெருகிவரும் நீர்ப்பெருக்கை மிகுதியும் உடைய மருத நிலங்களாற் சூழப்பெற்ற மிதிலை நாட்டுக்கு அரசனாகிய சனகமாமன்னன் நடத்தப்புகும் கல்யாண மஹோத்ஸவத்தையும் நேரிற் சென்று பார்த்து வருவம் ; வாருங்கள் ” என்று கூறி யாவரும் எழுந்து போயினார்.”

கம்ப ராமாயண ஆராய்ச்சி.

முகவுரை.

இப்பெயர் கொண்டதொரு ஆராய்ச்சியைப் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயம் எமக்குச் சுமார் கட-வருஷ காலங்களாக இருந்து வந்தது. எமது கம்ப ராமாயண உபந்யாஸங்களின் காலந்தொறும் நேயர்கள் பலர் இவ்விஷயமாகத் தூண்டித் தூண்டி வற்புறுத்தினபடியால், இந்த அபிப்பிராயம் எமக்குத் தோன்றிப் பலப்பட்டது. இதுவரை யாம் பிரார்த்தித்துக்கொண்ட பெரியார்களிடமிருந்து, இத்தகையவாராய்ச்சி யொன்றும் காணப்படாததால், அவற்றின் தோற்றுவாயாகச் சிற்றறிவுடைய எம்மால் இது ஆரம்பிக்கப் பெற்றதென்பது புனைந்துரையல்ல. இந்த அபிப்பிராயமே “கம்ப நாடர்” என்னும் மாத ஸஞ்சிகை தோன்றுவதற்கும் காரணமாகி நின்றது. இனி, இவ்வாராய்ச்சியில், கம்ப நாட்டாழ்வாரது பிறப்பு வளர்ப்பு கல்வி கேள்வி மதம் காலம் இவற்றையும் ஒருவாறு ஆராயக் கருதியுள்ளோம். ஆனால், இதுவரை அவ்வாராய்ச்சிக்குப் போதிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கப் பெறாமையால் கிடைத்துளவற்றைக் கொண்டு எமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிடத் துணிந்துள்ளோம்.

அன்றியும்; இவ்வாராய்ச்சியில், கம்ப சூத்திரம் கம்ப சித்திரம் கம்பர் மேற்கோளாகக் கொண்டுள்ள பண்டைய தமிழ்ப் புலவர் சிகாமணிகளும் அவர்களது அரிய நூல்களும் வான்மீசரல்லாத வடமொழிப் புலவர்களும் அவர்களது நூல்களும் ஆழ்வார் நாயன்மார் திருப்பாசுரங்களும் உபநிஷதங்களும், நேரும் பாசுரங்களில் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்யப் பெறும்.

கம்பநாட்டாழ்வாரது பிறப்பு வளர்ப்புமுதலிய சரித்திர பாகங்களை யுள்ளவாறே எடுத்தெழுதுவதற்கு ஆதாரமாகவுள்ள முடிந்த ஒரு நூலேனும் கிடையாதிருப்பது வருந்தத் தக்கதே. பண்டையதமிழ்ப் புலவர்களின் சரிதங்களைக் காட்டுவனவான

ஸாதனங்கள் எவைதாமிருக்கின்றன? பண்டிதர்கள் துருவித் துருவிபாராய்ந்து சிற்சிலபாகங்களில் அங்கொன்று இங்கொன்று கக்குறித்து வைத்துள்ள—பூர்ணமடையாத சிற்சில குறிப்புகள் தாம் தற்போது நமக்காதாரங்களாக இருக்கின்றன. பழைய புலவர்களைப் பற்றிச் சிற்சில கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் கேட்கப் படுகின்றன. அவைகளும் நம்பத் தக்கனவாக இல்லை. ஒரு கதை நிகழ்ச்சியே பல புலவர்க்கும் ஒரு புலவர்க்கே பல கதை நிகழ்ச்சிகளும் சொல்லப் பெறுகின்றன. ஸ்ரீமான் மெக்கன்ஸி என்னும் தண்டத் தலைவர் இச்செயலுக்கென்று பொதுஜன திரவியத்தை இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய்வரையில் வாரியிறைத்துக் கோத்துவைத்திருக்கும் ஏட்டுப் பிரதிகளும் அவ் வறுமையை யொழித்தில. மற்றும் பெரும்பணத்தை வாரியிழுங்கிக்கொண்டிருக்கும் புராதன சிலாசாஸன ஆராய்ச்சி விற்பன்னர்களும் இதுவரை தமிழ்ப் புலவர்களுடைய ஜீவியக் கிரமத்தை யொழுங்குபடுத்தி வெளிக்கொணர முற்படவில்லை. பண்டிதர் என் செய்வர்? புல்லிய வறுமைப் பிணியால் வருந்தி அதை நீக்கும்மார்க்கத்தையுங் காணாது தவிக்கின்றனர்.

ஆயினும், நம் முன்னையோர் இருந்த இருட்டறையிலேயே நாமும் இருந்துவிடாமல் புலவர் சரித்திரம் என்னும் மார்க்கத்துக்குச், சில ஆராய்ச்சிக் காரர்களால், சிறு சிறு மின்மினி விளக்குகள் ஆங்காங்கு ஏற்றி வைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றில் நன்றாய் ஒளிநூல் தகுதியுள்ள விளக்குகட்கு நெய்யும் திரியும் நேர்படச் சேர்த்து, நம்மால் கூடுமாயின், அம்மார்க்கத்தைப் பிரகாசப்படுத்த முயல்வதே நம் கடமையாகும்.

யாம் முன் குறித்தபடி சிறுமதி கொண்டே இம்முயற்சியி லிறங்கியுள்ளமையால், எம்மதிக் கெட்டாமை கொண்டு பல விஷயங்கள் ஆராயாது விட்டிருத்தலும், எடுத்துக்கொண்டவற் றுள்வேறுபாடிருத்தலும் கூடும். அவற்றை எமது அபிப்பிராய மெனக் கொண்டு பொறுத்திடுமாறு வேண்டுகிறோம்.

ஆசிரியன்.

கம்பர் சரித்திரம்.

“ஆதவன் புதல்வன் முக்தி அறிவினை யளிக்கு மண்ணல்
போதவன் இராம காலை புக்ன்றருள் புனிதன் மண்மேற்
கோதவஞ் சிறிது மில்லான் கொண்டன்மா றன்னை யொப்பான்
மாதவன் கம்பன் செம்பொன் மலராடி தொழுது வாழ்வாம்.”

—சேந்தமிழ்.

இத்தலைப்பின்கீழ்க் கம்பர் கவிப்பெருமை கம்பரது பிறப்பு
வளர்ப்பு கல்விப் பெருமை மதம் காலம் பிறநூல்கள் ஆதரித்த
வர் காலத்திருந்தபுலவர் அரசர் முதலிய விஷயங்கள் எடுத்து
ஆராய்ச்சி செய்யப் பெறும்.

இத்துறைபி லிறங்கி யாராய்ந்த பல பெரியோர்களிற் சில
ரது அபிப்பிராயங்களை யாங்காங்குக் காட்டி முடிவில் நமது
அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்போம்.

கம்பர் கவிப் பெருமை.

ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் வ. வெ. ஸுப்ரமணிய ஐயர் அவர்களது
அபிப்பிராயம்.

“உலக வாழ்க்கையில் மனிதன் பெறக்கூடிய பேறுகள் பல
வற்றுள்ளும் கம்பருடைய ராமாயணத்தைப்படித்து அனுபவித்
தல் மிகப்பிரதானமானவைகளில் ஒன்று என்பது எம்முடைய
அபிப்பிராயம். ஏனெனில், ஆத்மானுபவத்துக் கடுத்தபடியில்
கவிதானுபவம்தான் மனிதனுக்கு உன்னதமான ஆநந்தத்தைத்
தருகிறது. கவிதையில் தமிழ்ப்பாஷையில் மாத்திரமில்லை.
மற்றெந்தப் பாஷையிலும்கூட, கம்ப ராமாயணத்துக்கு
மேலான கவிதை எங்குக்காணலாகும்?

நமது முன்னோர் கம்பருக்குக் கவிச்சக்ரவர்த்தி என்று பேர்
தந்தது வெறும் புகழ்ச்சியல்ல—அது கேவலம் உண்மை உரைத்
தலேயாகும். கவிதா லோகத்தின் பேரரசர் என்று சொல்லத்
தகுந்தவர்களெல்லாரும் கம்பருடைய சந்நிதியில் முடிசாய்த்து
வணங்கவேண்டியதுதான். மேல்நாட்டாருக்குள் கவி சிரேஷ்

டர்கள் என்று கருதப்படுகிற ஹோமர், வீர்தில, தாந்தே, ஷேக்ஸ்பியர், மீல்டன், மோலியேர், கதே ஆகிய இவர்கள், கவிதையின் உயர்ந்த அம்சங்களில் கம்பனுக்குக் கீழேதானிருக்கிறார்களே ஒழிய அவனை மீறவில்லை. நமது நாட்டிலும் கச்சியப்பர், இளங்கோவடிகள், சாத்தனார், நன்னையப்பட்டன், சந்தப்பட்டன், துளசிதாஸர், காளிதாஸன் முதலிய மகாகவிகளைக் கம்பனோடு தூக்கிப்பார்த்தால் தராசுமுனை கம்பன் பக்கம் தான்சாயுமே ஒழிய அவர்கள்பக்கம் சாயாது. வால்மீகி, வியாஸர் ஆகிய இவ்விரண்டு கவிகளைத்தான் கம்பனுக்கு இணையாகவோ அல்லது ஒரு முனை ஏற்றமாகவோ சொல்லலாம். ஆனால், வியாஸ பாரதம் ஒரு ஸம்ஹிதையே யாகிவிடுகிறது. அதையும் கம்பராமாயணத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது சரியல்ல. ஆனால், கவிதா ரீதியாக மாத்திரம் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதா யிருந்தால், கம்பராமாயணம் வியாஸ பாரதத்துக்கு அதம பகஷம் சமமாகவாவது இருக்குமே ஒழிய எள்ளளவுகூடத் தாழாது. ஆகிலும், கவிகளில் ஆதியானவரும், ராமாயணத்துக்கே முதனூலாகியிருந்தும், கம்பராலேயே எண்பைத்துப் பார்த்தாலும் எட்டமுடியாதவர் என்று கூறப்பட்டவருமான வால்மீகிமுனிவரின் கவிதா சாமர்த்தியத்தைவிட மேலானது என்று சொல்லவேண்டாமா என்று ஓர் கேள்வி பிறக்கும். ஆனால், இரண்டு காவியங்களையும் பாரபகஷமில்லாமல் சிரத்தையோடும் பொறுமையோடும் படித்துப் பார்த்தால் வழிநூலானது முதனூலை வென்றுவிட்டது என்று சொல்லவேண்டியதா யிருக்கிறது.”

காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் செல்வ கேசவராய முதலியார் (எம். ஏ.) அவர்களது அபிப்பிராயம்:—

“தமிழிலக்கியத்தின் இறந்தகால சரிதத்தை ஆராயப் புகு வோமாயின், ஆசிரியர் அகத்தியனார் காலத்துக்கு அப்பால் அடியெடுத்து வைக்க இயலாது. அக்காலம் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்த காலமாகும். அக்காலத்தில் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்று தமிழும் வழக்காறுடையனவாக இருந்தன. அம்மூவகைத் தமிழையும் வகைப்படுத்தி அகத்துயனார் அகத்தியம் எனத் தமது பெயரால் ஓர் இலக்கணத்தை அருளிச்செய்தார். அவர் மாணுக்கர் பன்னிரு

வரில் முதன்மை பெற்றவரான தொல்காப்பிய முனிவர், அகத்தியத்தின் இயற்றமிழ்க் கூறுபாட்டினை ஆதரவாகக் கொண்டு தம் பெயரால் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணத்தை அருளிச் செய்தார். அகத்தியம் முதலாக ஏனை இலக்கணங்க ளெல்லாம் இறந்தனவாக, இன்றுகாறும் ஒரேமுத்தளவும் சிதைவுறுது எஞ்சி நிற்பது இத்தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணம் ஒன்றுமேயாம். நன்னூல் சின்னூல் முதலியவற் றைப் பெற்றெடுத்த இவ்விலக்கணம், எழுத்தையும் சொல் லையும் ஆராய்வதுடனே, பொருளிலக்கணத்தை நிரம்பவும் ஆராய் ளின்றது. இப்பொருளிலக்கணம் ஒன்றுமே தலைச்சங்கத்திற் கும் முற்பட்ட காலத்துக் கவிகள் கூறின பொருளைத் திறந்து காட்ட வல்லதான திறவுகோலாய் இராநின்றது. அப்பொரு ளாவது, அகப்பொரு ளென்றும் புறப்பொரு ளென்றும் இரண்டு பாகுபாடுடையது. அவற்றுள், அகமாவது:—“ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும் தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்து, அக்கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர் அவ்விருவ ராலும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்த தெனக் கூறப்படாததாய், எப்பொழுதும் உள்ளத்துணர்வினால் மாத்திரமே அதுபவிக்கப்படும் இன்பமாம்.” [ஆகுபெயரிலக் ஷணத்தால் இன்பம்பற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தை அகம் என்பார். அவம்-உள்] “புறமாவது-மேற்கூறிய ஒத்த அன் புடையார் தாமேயன்றி எல்லாராலும் அனுபவித்து உணரப் படுவதாய், இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பலர்க்கும் எடுத்துக் கூறப்படுவதாய், அறமும் பொருளும் என்னும் இயல்பினை உடையதாய்ப், புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கமாம்.” [ஆகுபெயரிலக் ஷணத்தால் அறமும் பொருளும்பற்றிப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தைப்புறம் என்ப. புறம்-வெளி.] ஆகவே அக்காலத் துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பாட்டிலமைத்துப் பாடினர் என்பது போதரும். இடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் கடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் எஞ்சி நின்றனவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தும் இது துணியப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டின் கருப்பொருள் உரிப் பொருள்களை அமைத்து அறம் பொருள் இன்பங்களை விளக்கி அரசர்கள் வள்ளல்கள் முதலானோரது புகழினையும் சரிதங் களையும் விரித்துப் பாடிய நூல்கள் சொற்றொடர் நிலைச்செய் யுள் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள் என வரையறுக்கப்பட்

டிருக்கின்றன. காவியம் என்னும் பெயராவது காவிய லக்ஷணமாவது தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டதில்லை. வடமொழியில்தானும் “காவியம் என்பது, தொல்லைநாளில், கவியொருவன் பாடினது யாது? அதுவே காவியம்” எனப் பொதுவகையால் வழங்கினதல்லது யாதொரு வகைப்பட்ட நூலைச் சுட்டி வந்ததில்லை. வான்மீகி முனிவர் அருளிச் செய்த இராமாயணம் சிறப்பு வகையால் காவியம் என வழங்கப் பெற்றது. அது முதலாக அத்துறைப்பட்ட நூல்கள் வடமொழியில் காவியம் என வழங்கலாயின.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலே வடமொழிவல்ல ஆரியரும் தென்மொழிவல்ல தமிழரும் நெருங்கிப் பழகுவாராயினர். வடமொழிவல்லவர் தங்கள் கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் தமிழர்களிடத்தில் எடுத்துப்பேசுவர். தமிழரும் வடமொழியை ஒதுவர். ஜைனரும் புத்தரும் இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் கைவந்தவர்கள். இதனால் வடமொழிப்போக்குகளும் கருத்துக்களும் தமிழ் நூல்களில் விரவுவன ஆயின. தமிழ்க் கவிராயர்கள் வடமொழி நூல்களின் போக்கைப் பின்பற்றிக் கவிபாடுவாராயினர். இங்ஙனஞ் செய்யலுற்றவர்களில் மிகச் சித்திபெற்றவர் திருத்தக்க தேவரெப்பவர். இவர் செய்த நூல் சீவகசிந்தாமணி. அவர் தாம் இயற்றிய நூலில் ஜைனமத சித்தாந்தங்களை அங்கங்கே ஏற்றுவதனையே ஒருதலைக் கருத்தாகக் கொண்டவராயினும், வடமொழிக் காவியப் போக்கினைத் தமிழில் கொணர்ந்து கூட்டும் ஒரு சார் கருத்தினையும் நிறைவுறுத்தினார். சிலப்பதிகாரம் முதலிய தமிழ்ப்போக்கே போக்கான நூல்களுடனே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்த வேறுபாடுநன்கு புலப்படும். ஜைனர்கள் இயற்றிய கீஞ்சிறு காப்பியங்களும் இவ்வடமொழிப் போக்கினையே பின்பற்றினவாம். திருத்தொண்டர் புராணமுடையாரும் வடமொழிப் போக்கினையே கையாண்டவர். கம்பநாடர் வடமொழிப் போக்கைப் பின்பற்றிய தமிழ்க்காவியங்களை ஒதி அவற்றின் கட்டுக்கோப்பின் மர்மங்களை நன்குணர்ந்தவராகி, தமக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருந்த காவியங்களிலுஞ் சிறந்தகாவியம் பாடுவாராயினர். அது முதலாக அப்பால் பிற்காலத்துக் கவிராயர்களுக்குக் கம்பராமாயணமே மேல்வரிச் சட்டமாகிவிட்டது. சிந்தாமணி முதலாக இற்றைநாட் காவியங்கள் இறுதியாக உள்ள எல்லாவற்றிற்கும்

கம்பராமாயணம் சிரோத்தினமாக விளங்குவதாயிற்று. இந் தச் சிறப்பினை உட்கொண்டே அக்காலத்தவர் கம்பநாடரைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி எனக் கொண்டாடினார்கள்.”

கஅக-ம் ஆண்டில் வித்வான் ஈ. கிருஷ்ணசாமி முதலியா ரவர்களால், அக்காலையில் கல்வியிலாகா விசாரணைத் தலைவராக இருந்த ஸ்ரீமான் ஏ. ஜே. ஆர்பத்ரட் அவர்க ளனுமதியால் வெளியிடப் பெற்றதொரு கம்பராமாயண-பாலகாண்டப் பதிப் பின் ஆங்கில முகவுரையி லிருந்து ஒரு குறிப்பும் கீழே காட் டப்படுகிறது. அம்முகவுரையில் கையெழுத்து காண்ப்டாமை யால், இன்னொருமுதினதென்று விளங்கவில்லை. அக்குறிப் பாவது:—

“ தமிழ்ப் புலவர்களிற் சிறந்தவரான கம்பர், ராம சரித்திரத் தைச்சில வடமொழி நூல்களைப் பின்பற்றி அழியாததொரு காவியமாகச் செய்திருக்கிறார்; அவரது முதனூல்களோடு மிக வும் ஜாக்கிரதையாக ஒத்திட்டுப்பார்த்தாலும், நடையிலும் கட் றையிலும் கம்பரது காவியம் அவைகளோடு சிறிதும் ஒத் திருக்கவில்லை. அந்த வடநூல்களின் உயர்ந்த நேர்ப்போக்கா கக் கதை சொல்லும் முறை கம்பர் காவியத்தில் தோற்றாவிடி னும், அதில் தோன்றும் உயர்ந்த காவிய கதையின் நிறைந்த சித் திரப் போக்கு அம்முதனூல்களிலும் கிடையாதென்றே சொல்லிவிடலாம்.

மேற்றிசைப் புலவராகிய ஹோமரது காவியத்தில் தோன்று வதுபோல், கம்பர் காவியத்திலும், காவியத்தை எடுத்து முடிக் கும்—படிப்பவர் மனதிழுத்தில் பதியத் தகுந்த—அழுத்த மான நடையினொற்றுமையும், கவியின் உயர்ந்த லக்ஷயத்தைக் கௌரவமாகத் தெரிவிக்கக்கூடிய சொற்பொழிவுகளும் இருக் கின்றன. காவியத்தில் பிரசித்தமாக வெளிப்படுத்தப்பெற் றிருக்கிற எண்ணங்களும், சொற்களா லெழுதப் பெற்றிருக் கும் சித்திர உருவங்களும், அந்தச் சித்திர ரூபங்களின் உண் மைத் தன்மைகளும் ஸரளமாகவும் நிறைவாகவும் இருக்கின் றன. உணர்ச்சிகளின் உண்மைத் தத்வங்களைக் கம்பரது கவிப் போக்கு நன்றாய் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அவரது கவிப் போக்கின் வன்மையினால் படிப்பவர்களது—கேட்பவர்களது

இதயங்கள் தாமதமாகவும் வேகமாகவும் துடிக்கக் காணலாம்; மனோசலனம் தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் செல்லக்காணலாம். எண்ணத்தைக் காட்டிலும் உயர்வாகக் கம்பரது கற்பனைகள் செல்லுகின்றன; அவரது காவியத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற—துக்க ஸம்பவங்களைக் குறிக்கிற நடையின் வேகமானது கம்பீரத்துடன் மனதின் ஆழத்தில் பதிந்துவிடுகிறது. அவரது களிப்பைக் குறிக்கும் வர்ணனைகளும் அச்சத்தைக் குறிக்கும் வர்ணனைகளும் உயிரினுடே புகுந்து மனதுக்கு வியப்பையும் கண்கட்டு இடுக்கத்தையும் தந்து நிற்கின்றன. அவரது, நடைப்போக்கின் ஆகர்ஷண சக்தியாலும் அவர் எடுத்துக் காட்டும் நிகழ்ச்சிகளின் ஒழுங்கு முறையாலும் சில சமயங்களில் அவரது புலமையின் ஒளியானது இணையில்லாததாக ஒளிருகின்றது. இயற்கைத் தத்துவம் கடவுட்டன்மை தர்மமார்க்கம் இவற்றைச் சொல்லுமிடங்களில், கம்பரதுபக்திப்பெருக்கமானது ஹோமரை மீறிச்சென்று மீட்டனோடு தோள்தட்டி நிற்கின்றது.

சொல்லும் கதைகளின் போக்கானது எளிமையிற் பெருமையும் எளிய சொல்வீழ்ச்சியும் சுத்தமும்கொண்டுபொலிகின்றது. அவர் எடுத்துக்காட்டும் உபாக்யானங்களிலெல்லாம் நிறைந்த உபதேசங்களும் ஆறுதல்களும் ஜெநஸலத்தில் டாஸோ சொல்லியிருக்கு மவற்றைக் காட்டிலும் அதிகப்பட்டிருக்கின்றன. அவரது ஸம்பாஷணப் பாகங்களிற் காட்டப்பெற்றிருக்கும் விரிவுரைகளும் இயற்கை வர்ணனை விஸ்தரிப்புக்களும் அவரது உயர்ந்த கவிசாதுர்யத்தால் பிரகாசித்து, வர்ஜிலே விடப் பூர்ண பக்குவத்தைக்காட்டி நிற்கின்றன. நாயகர் நாயகி உபநாயகர் உபநாயகி முதலான பாத்திரங்களின் குணங்களை எடுத்துச் சொல்லும் பாகங்கள், ஷேக்ஸ்பியர் நீங்கிய மற்றைப் புலவர்களது கவனத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான கவனத்துடன் உண்மைக் குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. நகரஸம்பந்தமான வர்ணனைகளில் கம்பர், ஆடிஸியில் ஹோமர் சொல்லியிருப்பதைக் காட்டிலும் அழகாகவும் சுலப நடையாகவும் சொல்லிப்போகிறார்; அன்றியும், வீரத்தைக்குறித்து நிற்கும் இடங்களில் ஹோமரைத் தூரத்தில் நிறுத்திச் செல்கிறார். கம்பரது காவியநடையிலாவது எடுத்துக்காட்டுகளிலாவது பாரவீகப் புலவராகிய பெர்டுஸியின் காவிய கதி மூதலியவற்றை

எடுத்துக்காட்டுவது சிறிதும் தகுதியாகாது. எல்லா விஷயங் களையும் நன்கு அறிந்து தேர்ச்சிபெற்ற—கற்பனா சக்தியுடைய எந்தப் புலவராலும் எந்த விவேகியாலும் எந்த ஞானியாலும் செல்ல முடியாத பிரதேசங்களிற் சென்று ஆராய முடியாதவற் றை யாராய்ந்து எடுக்கமுடியாத புதையல்களை யெடுத்து உல கோர்க்குத் தந்து, பல வேறுபட்ட பக்குவமுடைய எல்லாரு டைய இருதயங்களையும் விரிவுறச்செய்து, அவர்க்கு முன் னேற்றத்தை யளிப்பதற்காகச் சிறந்ததொரு வரத்துடன் தோன்றினவராகவே கம்பர் காணப்படுகிறார்.”

இப்படிப் பல ஆதாரங்கள் கம்பர் கவிப்பெருமையை விளக் கக்கூடியனவாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றை பெல்லாம் வெளியிடுவோமாயின், நூல் விரியுமாகலின், நிறுத்துகின் றோம். எனவே, கம்பர்பாடிய இதிஹாஸ ரத்னமாகிய ராமாவ தாரத்தைத் தமிழ்மொழிப் புலவரேயன்றிப் பிறமொழிப் புலவ ரும் வியந்து பாராட்டியுள்ளாரென்பது உண்மையாய்ச்சியில் விளங்குகின்றது. சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக—தோன்றிய காலமுதல் இற்றைநாள் வரையில்—கற்றோராலும் மற்றோராலும் புகழப்பெற்று நிலவும் ஒரு காவியத்தின் பெருமைகளை விளக்கு வதற்கு இன்னும் பல ஆதாரங்கள் காட்டவேண்டுமெது அவசிய மாகாது; அன்றியும், நாம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஆராய்ச்சியின் நோக்கமே அக்காவிபத்தின் பெருமைகளைக் காட்டுவதற்காமாதலின், அக்கவிகளின் வாயிலாகச்சிறப்பு வகை யில் பெருமைகளைக் காண்போம்; இங்கே பொதுவகையிற் காலத்தையும் பக்கங்களையும் கடத்திவிடலழகாகாது. ஆக வின், மேற்செல்வோம்.

பெயர்க் காரணம்.

இனி, கம்பரது பெயர் பிறப்பு வளர்ப்பு முதலியவற்றை யாராய வேண்டியது நமது கடமையாகும்.

புராதன கவிகளுடைய பெயர்களுெல்லாம் ஒட்டுப் பெயர்க ளாகவே இருந்திருக்கக் காண்கிறோம். அவரவர் பிறந்த நாட் டின் பெயராகவாவது குணங்குறி செயல்களின் குறிப்புப் பெயராகவாவது அவரவர்நடத்திய தொழிலின் பெயராக

வாவது பிற குறிப்புப் பெயராகவாவது விளங்கியிருக்கக் காண்கிறோம். அப்படியே இவ்வாசிரியர் பெயரும் தோன்றுகிறது. இவரது பெயர் கம்பர் கம்பநாடர் கம்பநாட்டாழ்வார் கம்பநாடுடையவள்ளல் என்னுமித்தகையனவாக வழங்கப் பெறுகின்றது.

கம்பர் என்னுஞ் சொல் ஏகாம்பரமுடையாரது பெயரின் மரூஉப் பெயரென்பர் சில்லோர்; கம்பைக் கையிற்கொண்டிருந்தமை காரணமாகப் பிறந்த பெயரென்பர் சிலர்; கம்பங்கொல்லையைக் காத்திருந்த காரணமே இப்பெயரைத் தந்தது என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். இவரது முன்னோரது ஜந்மதேசம் கம்பநாடு என்னும் பெயருடையதாதலால், அதுபற்றி இவர்க்கு இப்பெயர் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்; அதனற்றான் கம்பநாடர் என்றழைக்கப்படுகிறார் என்பர் ஒரு சாரார்; இன்றைக்கும் தேரழுந்தூரில் கம்பர் மேடு என்று ஒரு மனைபிருப்பதாக அறிகிறோம். பின்னர், இவரது ஆழ்ந்தபக்தியின் காரணமாக இவர்க்குக் கம்பநாட்டாழ்வார் என்னும் பெயர் பிரஸித்தமாயிற்று. தவங்கிடந்து புற்று வளர்ந்து பின் மழைபெய்து புற்றிலிருந்து வெளிவந்த காரணம்பற்றி அந்த இராமாயணப் புலவர் வான்மீகி என்றழைக்கப்பட்டதுபோல, இந்த ராமாயணப் புலவரும் காளிகோயிற் கம்பத்தடியினின்று காளிவரம்பெற்றமை காரணமாகக் கம்பர் என்னும் பெயர் பெற்றிருக்கிறார் என்றும் சொல்கிறார்கள். கம்பம்போல் நிலைத்த சிந்தையுடையா ரென்றும் வீட்டைத்தாங்கும் கம்பம்போல் இராமாயணமாகிய கட்டுக்கோப்பைத் தாங்கி நிற்பவரென்றும் பொருள் செய்யலாம்போல் இப்பெயர் அமைந்து கிடக்கின்றது.

பிறப்பும் வளர்ப்பும்.

இவரது பிறப்பைப்பற்றி யிது வரையில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற பல கர்ணபரம்புரைக் கதைகள் ஒன்றுடனொன்று முரண்பட்டுநிற்கின்றனவாகலின், துணிந்து இதைத்தான் கொள்வோம் என்று சந்தேகமற நிர்ணயித்துச் சொல்வது அசாத்யமாக இருக்கிறது. இவர் ஒரு அரசனுடைய புதல்வர்; ஒச்சன் வீட்டில் வளர்ந்தனரென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். திருவழுந்

தூர்ப் பிடாரிகோயிற் பூஜைசெய்துவந்த ஒரு ஓச்சனுடைய குமாரரென்றே சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஒரு பிராம்மணச்சிசுவாகி ஓச்சனால் வளர்க்கப்பெற்றவர் இக் கம்பர் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவற்றுக்கெல்லாம், கர்ணபரம்பரையான கதைகளைக் காரணமாகவும், இக் கம்பரால் அவ்வப்போது சொல்லப்பெற்ற தனிக் கவிகளைக் காரணமாகவும் காட்டுகின்றார்கள். அக்கவிகளின் உண்மைத்தன்மையைப்பற்றிப் பெரிதும் ஆராயவேண்டியிருக்கிறது. இவர், “உழுங்குலத்திற் பிறந்தாரே யுலகுய்யப் பிறந்தாரே” என வேளாளரைப் புகழ்ந்து பாடியிருப்பதால், அவர் வேளாளர் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால் எல்லாக் கதைகளும் ஆதாரங்களும் இவர் ஒரு ஓச்சன் வீட்டில் வளர்ந்ததையும் வெண்ணெயூர்ச் சடையப்பரால் காப்பாற்றப்பெற்றுக் கல்வியும் பெற்றுப் புகழோங்கி நின்றதையும் மறுக்காமல் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன.

அன்றியும், இவர் பிறந்த ஐராகிய திருவழுந்தூரின் சென்று வயதின் மூத்தவர்களையும் பரம்பரைக் கதைகளை நினைவுடன் சொல்பவர்களையும் பண்டிதர்களையும் விசாரித்தபோது, “மூவலூரிலிருந்தொரு மறையவர் குலத்துக் கைம் பெண்ணொருத்தி நிறைந்த கருப்பத்துடன் திருவழுந்தூரில் வந்து, ஒரு ஓச்சன்வீட்டு மரத்தடியிலிருந்து பொறுக்கமாட்டாது அவஸ்தைப்படும்போது அக் கர்ப்பம் நழுவித் குழந்தைபிறந்தவுடன் அவள் உயிர் துறந்தனள்” என்றும் “அந்த ஆண்மகவை அந்த ஓச்சன் எடுத்துவளர்த்துவந்தனன்” என்றும் சொன்னார்கள். இதனைப்பற்றிக் கீழேகாட்டும் ஆதாரத்துடன் இச்செய்தியை நிறுத்திச் செல்வோம்.

இவர் சரித்திரத்தைப்பற்றிக் காலஞ்சென்ற தமிழ்ப்பண்டிதர் (பின்னத்தூர்) ஸ்ரீமான் அ. நாராயணசாமி ஐயாவர்கள் பின் வருமாறு குறித்திருக்கிறார்கள் :—

“மழை வளம் பெருகுங் குடகமலையிடத்திற் பிறந்து எக் காலத்து மாறாது துண்ணீர் பெருகி வருங் காவிரியாறு பாயப் பெற்று ‘நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணோ’ என்று

விளங்குகிற சோழநாட்டில் இப்பொழுதிருக்கிற மாயூரம் ரயில் வேஸ்டேஷனுக்கு மேல்பாலுள்ள மூவலூரில் அந்தணர் மரபில் ஆதித்த நென்னும் ஒரு பிராமணரிருந்தனர்; அவர் அவ் லூரிலுள்ளார் பலரும் வெறுக்கும்படி பல தீங்குகளைப் புரிந்து வாழும் நாளில், அத்தெருவினுள்ள மறையவர்யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து நெருப்பு முதலாயினவும் கொடாதிருக்கும்படி கட்டுப்பாடு செய்துவிட்டார்கள்; அப்படி யிருக்குங் காலத்தில் அவ் வாதித்த நென்னும் அந்தணர் மனைவியார் கருப்பமுற்றனர்; அப்பொழுது ஆதித்தனென்பவர் பரமபதம்பெற்றனர். (அவர் கொலைபுண்டதாகச் சிலர் கூறுகிறார்கள்.) பிற்பாடு அம்மாதின் கருப்பமுதிர்ச்சியடையக்கண்ட அவ்ஞரந்தணர் ஒன்றுசேர்ந்து, இவள் புருஷன் மந்த பின் செய்கைத் தவறிழைத்துக் கருப்பமடைந்தனளென்று, படாப்பழி சுமத்திச் சாதியில் விலக்கிவிட்டதன்றி அவ்வக்கிரகாரத்திலும் குடியிருப்பது தகுதியில்லையென்று கடிந்து வெருட்ட, அந்தக்கொடிய வந்தணர் செய்கைக்குப் பயந்து அம்மாது பூரண கருப்பத்துடன் அவ்ஞரை விட்டுப் புறப்பட்டு மேற்கே நோக்கி மெல்ல மெல்லச் சென்று மிதுந்த வருத்தமும் துக்கமும் வளர்ந்து பெருகக் கருத்தழிந்து புலம்பிக்கொண்டு முற்கூறிய திருவழுந்தூருக்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்படிவரும் பொழுதே பிரஸவ வேதனை யுண்டாகித் திருவழுந்தூரில் ஒரு மரத்தினடியில் ஈன்று அக் குழந்தையை நோக்கிப் பலவாறு வருந்தி 'நல்வினை செய்தி லாதே நம்பிரீ தமியை யாகிக்' கிடக்கின்றனையோ வென்று புலம்பித் தம்புடவை முன்றானையைக் கிழித்துக் கீழேவிரித்து அதில் அக்குழந்தையை வைத்துவிட்டுப் போயினார். (பத்திராட்ச மரத்தின் கீழ்ப் பிரசவித்ததாக அங்குச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்) அப்பால் அவ்ஞரிலுள்ளவனும் சாதியில் உவச்சர் மரபினனும் காளிகோவில் பூசாரியுமான ஒருவன் அங்குவந்து அக்குழந்தையைக் கண்டு மகிழ்ந்து எடுத்துத் தன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் வளர்க்க வளர்ந்துவரு நாளில், உரிய பிராயத்தில் கல்வி கற்பிக்கவெண்ணி, இப்பொழுது கதிராமங்கல மென்று பெயர் வழங்கி வருவதான வெண்ணையல்லூரில் வேளாளரில் சிறந்த காணியாளர் மரபினரும் பெரிய பிரபுவுமாகிய சடையப்பபிள்ளை யென்பவரிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பித்தனன். அவரும் இச்சிறுவரிடம் அப்பு பாராட்டித் தம் வீட்டிலே உண்டு கல்வி பயின்று வரும்படி திட்டஞ் செய்தனர்."

பிறந்தவூரைப்பற்றிய சில குறிப்புகளும் அவர்களே எழுதியிருக்கிறார்கள். அது பின்வரும்:—

“பிறந்த ஊர்:—திருவழுந்தூர்; (தேரமுந்தூரென்பதுமிதுவே) இதனைக் கம்பர் சிறப்புப்பாயிரத்தில் ‘சீரணி சோழ நாட்டுத் திருவழுந்தூர் ருவச்சன்’ என்பதனானும் (தமிழ் நாவலர் சரிதை) திருவழுந்தூர்த் தாதியைச் சோழன் எந்தவூரென்று கேட்டபோது அவன் பாடியது:—

கம்பன் பிறந்தவூர் காவிரி தங்குமூர்
கும்பமுனி சாபங் குலைந்தவூர்—செம்பதுமத்
தாதகத்து நான்முகனுந் தாதையுங்கா ணன்மறையை
யோதுவித்து வாழுமழுந் தூர்.

[சுவாமிபெயர்—வேதாத்தியாபகேச்சுவார்] என்றபாடலாலறிக.

இவ்வூர் சோழநாட்டுக் குற்றாலம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குத் தென்கிழக்கில் இரண்டு மைலிலுள்ளது. அவ்வூரில் வைஷ்ணவ அக்கிரகாரத்துக்குத் தெற்கில் அரைமைலுக்கப்பால் இவர் வீடிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அந்த இடம் இப்பொழுது கிராம சமுதாயமாயிருந்து பங்கு பிரிக்கப் பெற்றுள்ளது; உத்தேசம் ௫௦-ஸெண்டு. நூற்றைம்பது குழி நிலமிருக்கும்; பூமியின் மட்டத்திற்கு மேல் ஒன்பதடி யுயரமுள்ள தொரு மேடாயிருக்கிறது; அதற்குக் கம்பர்மேடு என்று பெயர் கூறப்படுகிறது; அந்தமேடு, முன்பு வீடிருந்ததற்கு அடையாளமாகச் சல்லிகளும் ஒகைகளும் நிரம்பப் பெற்றுள்ளது; அதனைச்சுற்றி முகம்மதியர்கள் கிரயத்துக்கு வாங்கி வீடுகட்டியிருக்கிறார்கள். அம்மேட்டின் தென்பால் பூமியை வெட்டிப் பரிசோதிக்குமிடத்து ஒரு பெரிய கிணறு கற்கட்டிடம் அகப்பட்டது; அதனையும் துருவெடுத்திருக்கிறார்கள். (நச்சினார்க்கினியர் பொருளதிகாரவுரைவிற்காட்டுகிற அமுந்தூர்இதுவே)

இருந்தவூர்:—கதிராமங்கலம்; இது முற்கூறிய குற்றாலம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வடமேற்கில் ௨-மைலிலுள்ளது. இதுவே முதலில் வெண்ணெய் நல்லூரென்று வழங்கி வந்து கம்பர் காலத்தில் கதிர்வேய்மங்கலமென்று மாற்றப்பட்டதாகவும் அது கதிராமங்கலம் என்று மருவியதாகவும் தெரிகிறது. அடையாளமாகச் சரித்திரத்துட் கூறுகிற குதிரை மேய்ந்த வயலைக் குதிரைமேஞ்சான் என்ற பெயரால் இப்பொழுதும்

வழங்கி வருகிறார்கள். இவரை ஆதரித்த பிரபுவாகிய சடையப்பபிள்ளை இருந்த இடம் சடையன் திடல் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டுவருகிறது; அத்திடலில் வீடுகளிருந்தன வென்பதற்கு அடையாளங்கள் பலவுள்; நிருதித் திக்கில் பெருமான் கோவிலும் ஈசானியத்தில் சிவன்கோவிலுமிருந்து பாழாயின. பிம்பங்கள் கிடக்கின்றன. வடபாலுள்ள வயல்களுக்கு அகத்தீசர் சரணையென்றும் தண்டைக்காலம்மை சரணையென்றும் இரண்டு பெயருளவாதலின் அவற்றைக்கொண்டு சிவன்கோயிற்பெயர் நிச்சயிக்கலாயிற்று. அத்திடலின் தென்புறவயலுக்குக் கழுநீர் பாய்ந்தான் என்று பெயர் கூறுகிறார்கள்; அதனைக் கம்பர், ‘முட்டி லட்டில் முழங்குற வாக்கிய, நெட்டுலைக்கழு நீர்நெடு நீத்தந்தான், பட்ட மென்கழு கோங்கு படப்பைபோய், நட்ட செந்நெலி னுறு விளையுமே’ என்ற பாடலிலமைத் திருப்பதனையும் நோக்கியறிக. அன்றி, மேற்படி ஊர் வெள்ளைப் பிள்ளையார் கோயிலிலிருக்கிற செப்பு விகிரகத்தின் பீடத்தில் வெண்ணைய் நல்லூர்ப் பிள்ளையார் என்ற எழுத்துக்கள் லெட்டியிருப்பதனாலும் கதிராமங்கல மென்பதே வெண்ணைய் நல்லூரென வழங்கப்பட்டு வந்த தென்பது தெளிவாதலறிக.”

கம்பரது பிறப்பு வளர்ப்பைப்பற்றி யிதுவரையிற் கிடைத்திருக்கும் பல ஆதாரங்களையும் கம்பரது காவியமாகிய ராமாயணத்திற் கிடைக்கின்ற சில நுண்ணிய குறிப்புகளையுங்கொண்டு எமக்கும் ஸ்ரீமான் அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களது கொள்கையே உடன்பாடென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எனவே, கம்பநாட்டாழ்வார், பிறப்பில் பிராம்மணராய்க் குழந்தை முதற் சிறு பிராயம் வரை ஒரு ஒச்சன் வீட்டில் வளர்ந்து பின்னர்ச் சடையப்ப வள்ளலாருடைய ஆதரவில் இருந்து கல்வியும் கற்று மற்றை நடை உடை இல்லொழுக்கம் முதலியவற்றில் வேளாண் மரபினராகவே வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றாரென்பது போதருகின்றது.

கல்விப் பெருமை.

கம்பர் தம்மைச் சிறு பிராயத்தில் வளர்த்த ஒச்சரைப் பார்ப்பதற்காக சடையப்பவள்ளலாரது அநுமதியின்மேற் புறப்

பட்டுச்சென்று, இரவில் வழியில் ஒரு காளிகோயிலிற் றங்கும் படி நேர்ந்தபோது, இரவைக்கழிப்பதற்கு அங்குள்ள மரத்தின் மேலேறித் தாம் கற்றுள்ள சில ஜீவகாருண்யச் செய்யுள்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாரென்றும், விடியற்காலத்தில் நித்திரை மயக்கவே கீழிறங்கி மரத்தினடியில் நித்திரை போயினாரென்றும், அந்தச் சமயம் அக் காளியுருவில் வந்ததொரு தெய்வ சக்தியின் அருளைப்பெற்று சிறு பிராயம் முதலே கவிபாடுந் திறமைவாய்க்கப் பெற்றிருந்தாரென்றும் சரித்திரம் காட்டுகின்றது. அதனால் இவரை வரகவி யென்று சொல்லுகிறார்கள். எனினும் இவரது காவியத்தில் உட்புகுந்து பார்க்கும்போது, தமக்கு முன்னிருந்த தென்மொழிப் புலவர்களது நூல்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றில் ஸாரமுள்ள பலவற்றைத் தமது அரிய நூலின்கண் சொல்லாலும் பொருளாலும் காட்டியிருக்கிறாரென்பது நன்கு விளங்குகின்றது. சங்க நூல்களிலிருந்தும் தேவார திருவாசகங்களிலிருந்தும் நாலாயிரப்பிரபந்தங்களிலிருந்தும் தொல்காப்பியம் யாப்பருங்கலக்காரிகை இறையனார் அகப்பொருள் முதலிய இலக்கணங்களிலிருந்தும் அவற்றின் வியாக்பானங்களிலிருந்தும் பல அபிப்பிராயங்கள் இவரது ராமாவதாரத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன. வடமொழி நூல்களில் வான்மீகமேயன்றி இதர ராமாயணங்களின் ஸாரதமமான விஷயங்களும் மற்றை ராமாயண நாடககிரந்தங்களின் வியப்புப் பொருள்களும் மனுதர்மம் சுக்ரநீதி முதலிய நீதி நூல்களின் ஸாரங்களும் காளிதாஸன் அமருகர் முதலியோர் செய்துள்ள சிங்காரக்கவிகளின் அநுபவவாக்கியங்களும் கம்பரது ராமாவதாரத்தில் எடுத்து உதஹரிக்கப்பட்டிருத்தல் நன்கு விளங்குகின்றது.

இவர், திருக்குறளைத் தமக்கு உயரிய மேற்கோளாகக்கொண்டு அதன் சொற்களையும் அடிகளையும் பொருள்களையும் அப்படி யப்படியே பொன்னே போற் போற்றி வைத்திருக்கிறார் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. அநேகமாய் இவர் இவ்வுயரிய இராமாவதாரத்தை வடமொழி வான்மீகத்துக்கும் தென்மொழித் திருக்குறளுக்கும் ஒரு வியாக்கியான நூலாகவே

இயற்றியுள்ளாரென்பதும் போதருகின்றது. இத்தகைய ஆராய்ச்சியுடன் போகும்போது இவர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களை நன்கு பயின்றுள்ளாரென்பதும் வடநூல்களிலும் பயிற்சியுள்ளாரென்பதும் உறுதியாகக் கிடைக்கின்றது.

இவரது வாழ்க்கையையும் முடிவையும் பல கதைகள் பல படியாகக் கூறுகின்றன. ஒரு உயர்ந்த அறிவாளிக்கு—ஆழ்ந்த பக்தர்க்கு—பிரகிருதிதத்வ ஆத்மதத்வ பரமாத்மதத்வ உணர்ச்சி பெற்ற அநுபவிக்குப் பொருத்தமற்ற—ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுடைய—அவற்றையீங்கு விரித்துச் செல்லல் அவசியமாக யாம் கருதவில்லை யாகலின், அவற்றை யீங்குக் குறியாது செல்கின்றோம். அச்செயல்கள் ஒருவாறு உண்மையாக இருத்தல்கூடுமாயினும், அவற்றைப் படிப்பதனால் உண்டாகும் நன்மையைக் காட்டினும் வேறு விஷயங்களை விரிப்பதினால் நேயர்கட்கு அதிகப்பயனுண்டாகலா மென்பது கருதி விடுக்கின்றோம்.

இவரது கல்விப் பெருமையைக் கண்டும் கேட்டும் உவப்புற்ற சோழவரசன் இவரைத் தனது ஸமஸ்தானத்துப் பண்டிதராக ஏற்றுக்கொண்டான். தம்மையாதரித்த சடையப்பவள்ளாரது வேண்டுகோட்கிணங்கியே கம்பநாடர் இவ்விராமாயணம் பாடியரங்கேற்றினார் என்று எல்லாக் கர்ண பரம்பரைகளும் கூறுகின்றன. இவர் தமது ராமாவதாரத்துட் பலவிடங்களில் வள்ளலாரைப் புகழ்ந்து பாடியிருப்பது அச்செய்தியை வற்புறுத்தி நிற்கின்றது. சோழனைப்பற்றியும் இரண்டொரு இடங்களில் இராமாயணத்திற் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார். அச்செய்யுள்களெல்லாம் அவ்வக்காண்ட ஆராய்ச்சிக் குறிப்பில் வரும். கம்பர்க்கு இயற்கைத்தத்வ வுணர்ச்சி மிகுதியுள்ள தென்பதும் பாவன்மையும் நாவன்மையும் படிப்போரை வசப்படுத்துந் தன்மையுடையனவாக அமைந்துள்ளன வென்பதும் இவ்விராமாயண ஆராய்ச்சியால் வெளியாகும். அவற்றை வரும்போது காண்க. இனி, இவரது மதக்கொள்கையையும் வாழ்ந்திருந்த காலத்தையும்பற்றி யாராய்வோம்.

மதக் கொள்கை.

மதமென்பது அபிப்பிராயம் அல்லது கொள்கை என்னும் பொருளில் வழங்கி வருகிறது. இது பெரும்பாலும் தெய்வங் கொள்கையில்தான் நம் தேசத்தில் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஒரு கற்றறிந்த பெரியோர், தமது அறிவின் முதிர்ச்சியால்—ஆராய்ச்சியின் திறத்தால் வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் உலக அநுபவங்களையும் முன்னோரது அநுபவ வாக்கியங்களையும் ஒருங்குதிரட்டிப் பலநாள் ஆராய்ந்துபார்த்துச் சில உண்மைகளைக் கண்டு, அவற்றினால் தமது பூர்வ வாஸனையைக் கேற்ற படியாகத் தாம் கொண்டுள்ள கடவுளைப்பற்றிய தீர்மானங்களை—ஆத்மபரமாத்ம சம்பந்தத்தைத் தமது வாக்கின் சாமர்த்தியத்தாலே பலர்க்குணர்த்தி அவர்களுட்கிலரைத் தம் கொள்கைக்கு இழுக்கிறார். இது அவரது மதமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இப்பெரியாரைப் பின்பற்றினு ரெல்லோரும் அம்மதத்தினரென்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அம்மதத்தினுக்குரிய சில சிறப்புக் கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் கைப்பற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள். இக்கொள்கைகள் கடவுளினது மூர்த்தங்களாகிய சிவமூர்த்தி விஷ்ணுமூர்த்தி முதலிய மூர்த்திகளைப் பற்றியும் அக்கடவுட்கும் ஜீவர்க்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைப் பற்றியும் பேசுவதுண்டு. இதனால் சைவமதம் வைஷ்ணவமதம் என்றும் த்வைதமதம் விவிஷ்டாத்வைதமதம் அத்வைதமதம் என்றும் இவைபோற்பலபாகுபாடுகளும் தோன்றியிருக்கின்றன. இக்கொள்கைகட்குப் பிரதான புருஷரை ஆசாரிய ரென்றும் அம்மதம் அவ்வாசாரியரது மதமென்றும் கொள்ளப்பெற்று சங்கரமதம் ராமானுஜமதம் மத்வமதம் முதலிய பெயர்களால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஒரு ஆசாரியரைப்பற்றிய கொள்கையை யவலம்பித்த ஒரு குடும்பத்தின் பரம்பரையாரும் அம்மதத்தினராகக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். மதக்கொள்கையைப்பற்றிய ஜாதிப்பிரிவினையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; ஆகலின், அவ்வச் சாதிக் கேற்ற

சில குறி செயல்களும் ஏற்பட்டுப் பரம்பரையில், பொருள் தெரியாமல், முன்னைய விசாரணையில்லாமல் குருட்டுப் பரம்பரையாகச் சில ஆசாரங்கள் சிலரிடம் சில குடும்பங்களில் சில ஜாதிகளில் நடைபெற்றும் வருகின்றன. தெய்வத்தைப்பற்றிய—ஆதம் பரமாத்ம சம்பந்தத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியால் ஒருவரது மனோ நிச்சயம் வேறுக இருந்தும், அவர் பரம்பரையை யநுசரித்து அந்த நிர்ப்பந்த வழக்க வெழுக்கங்களை விடமுடியாம விருக்கிறார். இப்படியே உலகத்திற் பல காட்சிகளைக் காண்கிறோம். சில தீவிர மனோ நிச்சயமுள்ளவர்கள், தமது பிறப்பையும் வளர்ப்பையும் பரம்பரையையும் விட்டுக்கூடத் தமது மனோ நிச்சயத்துக்கேற்ப மதம் மாறிப் புகுவதும் தற்காலத்தும் முற்காலத்தும் நடந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அன்றியும், அக்காலத்தில், சில அரசர்களின் நிர்ப்பந்தத்தினால் பிரஜை ஒருங்குக்கே மதமாற்றம் உண்டாகி யிருப்பதாகவும் தெரிகிறது. இத்தகைய அநுபவங்களால், ஒருவரது மதக் கொள்கையை, அவரது ஜாதியால் அவரது வழக்க வெழுக்கங்களால் அவரது பரம்பரையால், இன்ன மதப்பற்றுடையார் என்று நிச்சயித்தல் முடியாத காரியமாயிருக்கிறது.

குருட்டுப் பரம்பரையிற் செல்லும் சாதாரண ஜனங்களை விடுத்துக் கற்றறிந்த பெரியோர்களது மதமின்னதென்று ஆராய்தலில் நமக்குச் சிரமமிருக்கக் காரணமில்லை. ஏனெனில், இப் பெரியோர்கள் தமது மனோ நிச்சயத்தைத் தமது செயல்களால் வாக்குகளாற் காட்டியிருப்பார்கள். ஆகையால், நாம், ஒரு ஆசிரியரது மத நிச்சயம் செய்யப்புகும்போது, அவரது பரம்பரையையாவது பிறப்பையாவதுபற்றி வாதிப்பதில் பயன்பெற மாட்டோம்; அவ்வாதம் தர்க்கத்தில் நிலைக்கமாட்டாது. ஆசிரியர்கள் தமது படிப்பால் சேர்க்கையால் அநுபவத்தால் விசாரணையால் மனோ நிச்சயம் பெறுவதற்கு முன்னால் பரம்பரைக் கொள்கை யுடையவராகியும் மனோநிச்சயம் பெற்றபின்னர்த் திடமான கொள்கை யுடைவராகவும் ஆதல்கூடும்; ஆதலால், அவ்வாசிரியரது மதத்தைப்பற்றி நிச்சயம் செய்யப்புகும்

போது, அவரது பிறப்பையும் பரம்பரையையும் பந்துவர்க்கத்
தையும் விடுத்து அவரது சொந்த வாக்குகளாகிய நூல்களைக்
கொண்டு ஆராய்தலே தகுதியுடைத்தாம். அதிலும் பிரபல
ஆசிரியர்களைப்பற்றி—தமது நூலில் தெய்வ நிச்சயத்தைத்
தெய்வ அம்சங்களை ஆத்ம பரமாத்ம தத்வங்களைச் சொல்ல
வேண்டிய கடமையுடைய ஆசிரியர்களைப்பற்றி—மத நிச்சயம்
செய்யும்போது, பிரதான ஆதாரங்களாகிய அவ்வாசிரியர்க
ளது நூல்கள் நமக்குப் பிரத்யக்ஷ சாக்ஷிகளாக இருக்க,
அவ்வாசிரியர்களது மனோ நிச்சயத்தை யுணர்த்தாத வேறு
ஸாதனங்களைத் தேடுவதும் அச்சாதனங்களைக்கொண்டு வாதிப்
பதும் பயனளிக்க மாட்டா.

கம்பநாட்டாழ்வாரது மதக்கொள்கையைப்பற்றிய விவாதத்
தில், அவரைச் சைவரென்று சிலரும் வைணவரென்று சில
ரும் அத்வைதியென்று சிலரும் விஸிஷ்டாத்வைதி யென்று சில
ரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சிலர் ஆசிரியரது பரம்பரையை
யும் சிலர் வழக்க வெழுக்கங்களையும் சிலர் வாக்குகளையும்
ஆதாரங்காட்டி யிருக்கிறார்கள். நூலுக்குள் ஆராய்ந்து இவற்
றுள் உண்மை யறிந்துகொள்ளவேண்டியது நமதுகடமையாகும்.

ஆசிரியரது கொள்கை யெப்படி யிருப்பினும், தாம் எடுத்
துக்கொண்ட நூலுக்கு ஏற்ற கடவுளுக்குச் சொல்லப்பட்ட
குணம் குறி செயல்களைச் சொல்லுதலே சிறப்புடைத்தாகவின்,
விஷ்ணுவக்கே ஏற்றஞ் சொல்லிப் போகிறார் என்பார்கள்.
யாருக்குமே, தமது கொள்கை யொன்றாயிருக்க, மற்றொன்று
விரித்தெழுதல் இயற்கையாக மாட்டாது. நிர்ப்பந்தத்தினால்
எடுத்துக்கொண்ட நூல், வேறொரு கொள்கைச் சார்புடையதா
யிருப்பினும், அந்நூலுள் தமது கொள்கையைப் பெய்யாமற்
போகார். அதிலும் ஒரு சிறந்த ஆசிரியர், தமது கொள்கையை
மாற்றித் தாம் செய்திருக்கும் நூலிற் காட்டியிருப்பாரென்று
சொல்லுதல் நியாயத்துக்குப் பொருந்தாது. அப்படி வழக்கி
லும் இல்லை. இரண்டொன்று காட்டப் புகுவரேல், அவ்வாசி
ரியர்களைப்பற்றி அவர்களே நன்கு ஆராயக்கடவர்களாக;

கம்பநாட்டாழ்வார் எடுத்தக்கொண்டிருக்கும் நூல் எக்கடவுளைப் பற்றியதென்பது ஆராயத் தகுந்ததேயாகும். அதனைப் பின்னர் ஆராய்வோம். ஆனால், கம்பராமாயணம் என்னும் உயரிய காவியத்தில்—கவிச் சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பர் செய்துள்ள பெருங்காவ்யத்தில்—உத்தம நாயகனென்று ஆலங்காரிகர்களெல்லோரும் விதந்தோதும் ஸ்ரீராமபிரானை நாயகனாகக் கொண்டுள்ள விக்ரகாவியத்தில், சிவஸ்துதிகளும் விஷ்ணுஸ்துதிகளும் பலவிடங்களிற் பெய்திருக்கக் காண்கிறோம். சிவமூர்த்தியைச் சிற்சில இடங்களில் குறைவுபடுத்திச் சொல்லிப்போகும் விஷயங்களைச் சொல்கிறாரென்றால், விஷ்ணுமூர்த்தியைக் குறைவுபடுத்திச் சொல்லும் விஷயங்களும் கம்பராமாயணத்தில் இல்லாமற் போகவில்லை. ஆனால், உய்த்துணருங்கால், கம்பநாட்டாழ்வார் எந்த மூர்த்திபின்பிடமும் துவேஷம் பாவித்ததில்லை என்பது நன்கு போதரும்.

அன்றி, ஒரு மதப்பற்றுடையவராக இருப்பின், அம்மதத்துக்குரிய—அம்மதாசாரியர்கள் சிறப்பித்துச் சொல்லியுள்ள சில சிறப்புக் கொள்கைகளையாவது தத்துவங்களையாவது காட்டியிருக்கலாமே; அத்தகைய சிறப்பு மதவிஷயங்களொன்றும் கம்பராமாயணத்திற் காணப்படவில்லையென அறிகிறோம். கம்பர்காலம் வைஷ்ணவ சைவ மத வித்தாந்த ஸ்தாபநாசாரியர்கள் காலத்துக்கு முற்பட்டதாதலின், கம்பர் அத்தகைய வித்தாந்தக் கருத்துக்களொன்றையும் வெளியிடவில்லை யென்பரேல். அவ்வாசாரியர்கட்கு முற்பட்டு அம்மத வித்தாந்தக் கொள்கைகள் இருந்தபடியாவது சொல்லியிருக்கலாம். மதஸ்தாபநாசாரியர்கட்கு முன் அம்மதத்துக் கொள்கைகளொன்றும் சிறப்பாக எடுத்தோதப்படவில்லை யென்பரேல், அப்போதைப ஆசிரியர்க ளெல்லோரும் துவேஷபாவமில்லாத பொதுக் கொள்கையுடையா ரென்றே நாம் ஊஹிக்க இடமுண்டல்லவா? நமது கம்பரை யத்தகையாராள் ஒருவராகச் சேர்த்துக் கொள்ளத்தடையென்ன?

கம்பநாட்டாழ்வார் வேதக் கொள்கைகளையும் வேதத்திற் கூறப்பட்ட தத்துவங்களையும் ஆங்காங்கு நன்கு எடுத்து ஒது

கிறார். மும்மூர்த்தி யுண்மையைக் காட்டுகிறார். மும்மூர்த்தி களையும் வாயார வாழ்த்துகிறார். மூர்த்தி நிந்தனை செய்பவர்களை நிந்திக்கிறார். ஜக ஜீவ பர தத்துவங்களை விளக்குகிறார். எடுத்துக்கொண்ட நூல் காவியமாயினும்—சரித்திரப் போக்குடையதாயினும் தத்துவநூல்போலத் தத்துவங்களைச் சொல்லாமற் போகவில்லை. தத்துவ ஆராய்ச்சியும் செய்கிறார். இவ் விஷயங்கள் பலமுறைகள் கம்ப ராமாயணத்தை யாராய்ந்து பார்க்கும்போது கிடைக்கின்றன. இவையெல்லாம் முதனூலுக்கிணங்கிச் செய்திருக்கின்றாரோவெனின், முதனூலுக்கு மாறுபட்ட விஷயங்கள் பல இக்காவியத்திற் காணப்படும்போது, தமது உயர்ந்த கொள்கைகளாகிய மதக் கொள்கைகளில், தம்மனோ நிச்சயத்துக்கு மாறுபட்டு முதனூலுக்கிணங்கச் சொல்லியுள்ளா ரென்பது பொருந்தாது. எனவே, கம்பநாட்டாழ்வார் மூர்த்தி த்வேஷம் பாராட்டாமல், ஒரு பரம்பொருளின் அம்சங்களை அம்மும்மூர்த்திகளென்றும், பிரபஞ்சத்தின்முத்தொழிலை நடாத்தும் முறையால் மும்மூர்த்திகளாகக் கொள்ளப்பட்டன ரென்றும், அம்மும்மூர்த்திகட்குத் தொழிலுக்கேற்ப குணங்களும் நிறங்களும் கற்பிக்கப்பட்டன வென்றும், ஒரு மூர்த்தியின்பால் காட்டும் த்வேஷம் அம்மூர்த்தி முதல்வனான பரம்பொருளிடத்தும் நெருங்கு மென்றும், ஆனால் ஒவ்வொரு ஜீவரும் தத்தமது வாசனை யறிவு ஆராய்ச்சிக் கேற்ப ஒரு மூர்த்தியை யவலம்பித்து பக்தி செய்தல் அவசியமென்றும், நாம ரூபங்களின் மயங்காது ஒரே மன நிலையையுடைய பெரியோர்க்கு இம்மூர்த்தி வணக்கமும் அம்மூர்த்தி த்வேஷமும் சேரமாட்டா வென்றும் கொள்ளும் உயரிய பொதுக் கொள்கையை யுடையாரென்றே கிடைக்கின்றது.

ஸ்ரீமான் பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களது அபிப்பிராயம்:—

“மதம்:—இராமாயணம் பாடிய ஒன்றனைக்கொண்டு இவ்வைவஷணவ மதத்தினரென்று சொல்லுவதற் கிடமிற்லை. மதச்சார்பெல்லாம் இக்காலத்திலேயன்றி முற்காலத்திலில்லை

யென்பது நிச்சயம். அதனைச் சங்கத்தார் காலம் முதல் நன்றாக அறியலாம். அப்படியே இவருமிருந்தனரெனத் தெரிகிறது. அல்லாமல், இக்காலத்திலும் உவச்சரிற் பெரும்பாலார் காளிகோயிற் பூசகராயிருத்தலாலும் இந்தவண்ணம் அந்த காலத்திற்கம்பரும் காளிகோயிற் பூசகராயிருந்தாரென்று கண்ணபரம்பரையாகத் தெரிவதுடன், கம்பருடனிருந்த புலவன் தாதனென்பான் அரசனை நோக்கி “கைம்மணிச் சீரன்றிச் சீரறியாக் கம்பநாடன்” என்று கூறியபாடலில், வகையில் மணியெடுத்து அடிப்பவரென்றதனால் பூசகரென்பது தெளிவாகத் தெரிதலாலும், அக்காளித் தெய்வம் சைவமதத் தெய்வமே யன்றிப் பிறிதில்லையாதலானும், இவர் பண்டைக்காலப் புலவரோடொப்பப் பொது நோக்குடையரென்க. அப்படியெனில், இராமாயணத்திற் சிற்சில இடங்களில் சிவதூஷணமுடைய பாடல்களுளவே யெனில், கவிஞர்கள் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட கதாநாயகனைச் சிறப்பித்து மற்றையோரைத் தாழ்த்திக் கூறுவது வழக்காதலால், அங்ஙனமே இவருங் கூறியிருக்கலாம்; அன்றிப் பிற்காலத்தில் மதப்பற்றுடைய சிலர் சில பாடல்களை அப்படியே பாடி இடையிற் செருகி மிருக்கலாம்; இதனால் இவர் வைஷ்ணவரென்று சொல்வதற் கிடமில்லை.”

ஸ்ரீமான் சேல்வகேசவர முதலியார் வணக்கத்து அபிப்பிராயம்:—

“கம்பர் சைவரோ வைணவரோ:—என்பதைத் துணிகின்றதில் இருதலைக் கொள்ளியிடை என்றும்பேபோல இடர்ப்படவேண்டுவதாயிருக்கின்றது. கம்பர்பிள்ளையின்பெயர் அம்பிகாபதி என்பதுலகப்பிரவித்தம். எரெழுபதில் விநாயகவணக்கம் வைத்திருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் சிவபெருமானைக் குறிக்கின்ற இடங்கள் பெருமையாகவே குறித்திருக்கின்றன. சில பிரதிகளில் “ஆதியந்த மரீயென யாவையும்” என்றும் சிலவற்றில் “ஆதியந்தம் அரியன யாவையும்” என்றும் இருக்கிறது. ஏனைச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள்கள் பொதுப்படத் தெய்வ வணக்கம் கூறுகின்றன. திருவாவதாரப் படலத்தில், பெரிய திருவடியான கருடாழ்வாரைக் குறிக்கின்ற இடத்தில், என்னையா ஓடைய வையன் எனக்கூறியிருக்கிறது. இதிற்பிரதி பேதமில்லை. கடிமணப் படலத்தில்,

“என்றுநான் முகன்முதல் யாரும் யாவையும்
நின்றபே ரிருளினை நீக்கி நீணெறி
சென்றுமீ ளாக்குறி சேரச் சேர்த்திடு
தன்றிரு நாமத்தைத் தானுஞ் சாத்தியே ”

என்றும், சம்புமாலி வதைப் படலத்தில்,

“யேனு மமைந்த நின்ற னுழியா னளவி னுமம்
நெய்சுடர் விளக்கிற் றேன்று நெற்றியே நெற்றி யாக ”

என்றும், பரதன் சூள்செய்கின்ற இடத்தில்,

“தழைத்ததண் துளவினோன் தலைவன் அல்லனென்
றழைத்தவன் ”

என்றும், விராதன் துதியில்,

“மழுவாளிக் கன்றளித்த
யேத்தால் சிறிதையம் தவிர்ந்தாரு முளரையா ”

என்றும், சரபங்கர் பிறப்புநீங்குபடலத்தில் இராமனை இந்திரன்
துதி செய்வதில்,

“எல்ல வலயங்கள் நின்னுழையென் றந்நாள்
எரியோனைத் தீண்டி எழுவர்என நின்ற
தொல்லை முதல்முனிவர் சூளுற்றபோதே
தொலைநின்ற யேயம் துடைத்திலையோ எந்தாய் ”

என்றும், கவந்தப் படலத்தில்,

“மூன்று கவடாய் முளைத்தெழுந்த மூலமோ ”

என்றும், இன்னும் பலவிடங்களிலும் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்
வம் கற்பித்திருக்கிறார். இங்கே எடுத்துக்காட்டப்பட்ட வெல்
லாம் சைவருக்கு நிஷ்டரம் உண்டாகாமல் கம்பர் வேண்டுமா
னால், தாமே தவிர்த்திருக்கக் கூடிய பாகங்களன்றோ? நாலா
யிரப் பிரபந்த வியாக்கியானங்கள் கம்பருடைய பிரயோகங்
களிற் சில எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றன. கம்பர் இராமா
யணம் பாடு முன்னர் சைவராயிருந்தவர் பின் வைணவராயினார்
எனச் சில தமிழ் வித்வாமிசர்கள் கூறுகின்றனர், ஆயினும்,

ஸ்ரீரங்கத்திலே கம்பர் கட்டுவித்த மண்டபத்திலே சக்ரவர்த்திக் குரிய ஆடம்பரங்களுடனே கம்பரைப்போல் சிலாவிக்கிரகம் இயற்றிவைத்திருப்பதனால், இராமாயணத்தைக்

“ கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றி னானே ”

என்பதூஉம், ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் முதலியோரால் கவிச்சக்ர வர்த்திப்பட்டம் அளிக்கப்பட்டா ரென்பதூஉம் உண்மையாவதுமன்றி இவர் வைணவரென்பதை வற்புறுத்துகின்றன. எப்படியும் மேற்காட்டினவற்றால் கம்பர் வைணவராகவே இறந்துவிட்டன ரென்பது தேற்றமேயாம். இவர் நாட்டரசன் கோட்டையில் வைணவ சம்பிரதாயத்தின்படி சமாதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர்; இதனை இன்றுங் காணலாம்.”

சேந்தமிழில் கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு என்னும் பாகத்தை எழுதிவரும் திருநெல்வேலி ஸ்ரீமான் பே. வெ. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள் அடிப்பிராயம்:—

“ விட்டுணு இந்நூலுக்கு ஏற்புடைக் கடவுளாதலேயன்றி இந்நூலாசிரியர்க்கு வழிபடு கடவுளுமாகக் கொள்வதற்கு ஆதாரமாகப் புறச்சான்று ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அகச்சான்று உண்டோ வென்பதை ஆராய்வோம். திருஅவதாரப் படலத்தில்,

கரு முகில் தாமரைக் காடு பூத்து, நீ(டு)
இரு சுடர் இரு புறத்(து) ஏந்தி ஏந்(து) அலர்த்
திரு வொடும் பொலிய, ஓர் செம்பொற் குன்றின்மேல்
வரு வபோற் கலுழன் மேல் வந்து தோன்றினான்.

எழுந்தனர் கறைமிடற்(று) இறையும், தாமரைச்
செழுந்தவி(சு) உகந்த அத்தேவும்; சென்(று)எதிர்
விழுந்தனர், அடிமிசை, விண்ணு ளோரொடும்
தொழுந்தொறும் தொழுந்தொறும் களிது ளங்குவார்.

என்ற பாட்டுக்களில் விட்டுணுவுக்குப் பரத்வம்கூறி, அக் கடவுளே தம் வழிபடுகடவுளெனக் கம்பர் புலப்படுத்தினு ரென்பது ஓர் அகச்சான்றும். இதனையாட்சேபிப்போருள்ளே சிலர், “ கறை மிடற்றிறை ” யென்பது தப்பான பாட

மென்றும்; இப்பாடம் உண்மையானதாயிருந்தால், கம்ப ராமாயணம் ஆதிசைவ சிரேட்டராகிய தில்லைத் தீட்சிதர்க ளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகக் கேட்கப்படுகிறபடி அங்கீகரிக்கப்பட்டிராதென்றும், கம்பர் என்ற பெயரானது கம்பநாடு டையார் கம்பரென்பதாக இருப்பதன்றிக் காஞ்சீபுரத்துச் சிவன் பெயராகிய கம்பராகவும் இருப்பதனாலும், கம்பர் மகன் பெயர் அவர்பெயர்போற்கவர்படுபொருள் மொழியாயில்லாமல் தெளிவாகச் சிவநாமமாகிய அம்பிகா பதியாக இருப்பதனாலும் சைவருக்குத் திருமாவின் பெயரிடுவது வழக்கமாயினும் வைணவர் சிவநாமம் பூண்பது மரபில்லாதிருப்பதனாலும், தாம் இயற்றிய ஏரெழுபது என்னும் நூலில் விநாய தோத்திரம் செய்திருப்பதனாலும் சைவரெனத்துணிதற்பாலதாகிய கம்பர் சிவனை யிழித்துக் கூறியிராரென்றும்; ஆதலால், “ கறையடிக்கிறை ” (இந்திரன்) என்றுள்ள பாடமே சரியான தென்றும், வான்மீகத்தில், இந்தச்சந்தர்ப்பத்திற்கூடிய பிரம்மபிரதி தேவர்களின் கூட்டத்திற் சிவன் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை யென்றும்; அந்தக் கூட்டத்தின்முன் பிரசன்னமாக எழுந்தருளிய விட்டுணுவைப் பிரமன் வணங்காமையும் தேவர்கள் வணங்கினமையும் தெளிவாக விளங்குகின்றன வென்றும்; கம்ப ராமாயணத்தில் இன்னும் இரண்டோரிடங்களிற் சிவனை விட்டுணுவுக்குத் தாழ்த்திக்கூறும் பகுதிகள் தப்பாக மாற்றப்பட்டவை அல்லது இடைச்செருகல்களென்றும் கூறுவர். வேறுசிலர், மேற்கூறிய சமயத்திற் சிவன் விட்டுணுவை வணங்கினதாக வைத்துக்கொண்டாலும், அவ்வணக்கம் அக்கடவுள் தம் குமரக்கடவுளை ஒரு தருணத்தில் வணங்கியதாகக் கேட்கப்படும் வணக்கம் போலவும், தற்கால முறைப்படி ஒரு சபையில் தலைமை வகிப்பவரை வாகனத்தில் பவனிவரச்செய்து அவருக்குத் தழ்ந்தரோயன்றிச் சமமானோரும் உயர்ந்தோரும் பாதசாரிகளாய்ச் சென்று கவுரவிப்பதுபோலவும், விட்டுணு தேவசபைத் தலைமை வகித்த சமயத்திற் செய்த உபசாரமேயாமென்று கூறுவர். அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ள பிரதிகளெல்லாவற்றினும் “ கறை மிடற்றிறை ” என்பதே பாடமாயுள்ளது. அந்த வெளிவந்துள்ள பிரதிகளைக் கொண்டே நம் ஆராய்ச்சியை நடத்துவோம்.

“ ஒரேனந் தனைத்தேட ஒளித்தருளும் இருபாதத் தொருவன் ” எனச் சிவனை விட்டுணுவின் உயர்த்தியும், “ கட

வுட் கங்கை நீர்முடித்தான் இரவொழித்த நீ ” என விட்டுணுவைச் சிவனிலும் உயர்த்தியும் அவ்வச் சமயத்துக்கு ஏற்றவாறு இருபெருங் கடவுளில் ஒருவரை ஏற்றமாகப் பலவிடங்களிற் கூறும் வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்போலக் கம்பராமாயணமும் சைவ வைணவ பாரபட்சமில்லாத இதிகாசமென்பது அதனை முற்றப் படிப்போர்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும். “ஆதியந்தம் அரி” யென்னும் பாட்டிற் கம்பர் விட்டுணுவை உயர்த்திக் கூறியவாறே, தாடகைப்படலம் ௩-ம் பாட்டில், சிவன் யோகிருந்த காமஞ்சரம வருணனையில்,

“ பற்(று)அவா வேரொடும் பசைஅறப் பிறவிபோய்
முற்றவால் உணர்வுமேல் முடுகினார் அறிவுசென்(று)
உற்ற வானவன். ”

எனச் சிவனை மேம்படுத்திக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு விட்டுணுவை ஒரிடத்தும் சிவனை ஒரிடத்தும் சிறப்பித்துக் கூறியவர் சிவ விட்டுணுக்களைப்பற்றிப் பொதுப்படக் கூறநேர்ந்த சமயங்களில்,

“ அரன் அதிகன் உல(கு)அளந்த அரிஅதிகன்
என்(று) உரைக்கும் அறிவில்லோர்க்குப்
பரகதி சென்(று) அடைவரிய பரிசேபோல் ”

என்றும், “ யாரினும் உயர்ந்த மூலத் தொருவராம் இருவர் ” என்றும் இருவரையும் சமமாகக் கூறுவர்.

மேற்கூறிப் போந்ததனால், கம்பர், சைவ வைணவ சமயங்களை ஏற்றத்தாழ்வில்லாத இரண்டு கண்கள்போலக் கருதினரென்னலாம். அவர் உயிருக்குயிராகவும் உணர்வுக்குணர்வாகவும் கொண்ட கடவுள், எவ்வெத் தொழில்களை நடத்துவோரையும் நடத்துவிக்கும் முழுமுதற் கடவுளாய்ச் “சமய வாதிகள், தத்தம் மதங்களில் அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்” ஆடும்படி நின்ற சமயாதீதப் பழம்பொருளாய் “மூன்று கவடாய் முளைத்தெழுந்தமூல” மாய் உயர்வொப்பில்லாத பரமபதியே என்பது, அவர்மேற் கூறியவாறு, “ யாரினும் உயர்ந்த மூலத்(து) ஒருவர் ” என்று விட்டுணுவின் ஓர் அவதார புருடராகிய பரசுராமர் கூற்றாகக் கூறியதனாலும்,

“செங்கண்மால் நான்முகன் சிவனென் றேகொலோ—எங்கள் நாயகனையும் நினைந்தது” என்றும் கதாநாயகி சீதாதேவி கூற்றாகக் கூறியதனாலும் விளங்கும்.”

இப்படிப் பலர் மாறுபட்ட அபிப்பிராயங் கொள்ளுகின்றனர். ஆனால், காவியத்துட் சென்று ஆராய்ந்து நோக்குங்காலையில், கம்பநாடர்க்கு மூர்த்தித் துவேஷமில்லையென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது.

நாலுட் பலவிடங்களிலும் விஷ்ணுபாத்வம் புலப்படுகின்றதாயினும், அவ்விடங்களிலெல்லாம் வைணவமத ஸித்தாந்த நூல்களிற் காணப்படுவதுபோல, சிவநிந்தைகாணப்படவில்லை. சைவமத ஸித்தாந்த நூல்களிலும் விஷ்ணுநிந்தை காணப்படுகின்றதல்லவா? சைவமத ஸித்தாந்தப் பற்றுடையவர்கள் விஷ்ணுநிந்தையும் வைணவமத ஸித்தாந்தப் பற்றுடையவர்கள் சிவநிந்தையும் செய்வது எங்ஙனமோ வழக்காறாக முடிந்து விட்டது. அந்தந்த மத ஸித்தாந்த ஸபையில் மூர்த்தித் துவேஷம் ஸஹி யாத ஒரு பொது நோக்குடையவர் போய் உட்கார்ந்திருந்தால், அவ்விரண்டு ஸபைகளையுமே அவர் வெறுக்கும்படி அச்சபைகள் நடந்து கொள்ளக் காண்கிறோம். அப்படியேதான் அவ்விரு மத ஸித்தாந்த நூல்களும் இருக்கின்றன. அத்தகைய வெறுப்பு ஒரு பொது நோக்குடையாருக்கு இக் கம்பராமாயணத்தில் நேராதென்றே திண்ணமாய் எண்ணுகிறோம்.

விஷ்ணு மூர்த்தியின் அவதாரமாகச் சொல்லப்படும் ஸ்ரீராமபிரானது சரித்திரமாகலான், அதனை யநுசரித்துப் பல விடங்களிலும் விஷ்ணுவைப் பிரதான அதிகாரியாகக் கூறிப் போகிறாரென்பது நன்கு விளங்குகின்றது. சமஅந்தஸ்துடைய இருவரில் ஒருவர்க்குப் பிரதான்யம் சொல்லும் போது மற்றவர் அப்பிரதான்யரோடுதான் சேர்ந்துக் கணிக்கப் படுவர்; அதனால் அவரை நிந்தித்ததாகக் கோடல் சிறப்புடைத்தாகாது. திருவவதாரப் படலத்தில், மகாமேரு மண்டபத்தில் கூடிய பிரமன் சிவபிரானுள்ளிட்ட தேவஸபையில், கருடாருடராக

விஷ்ணு எழுந்தருளும்போது யாவரும் எழுந்து வணங்கினர் என்று கூறுகிறார். இப்படிச் கூறும்போது, கேவலம் விஷ்ணு மூர்த்திக்கே பரத்வங் கூறிச் சாதிக்கும் மதஸித்தாந்தக் கொள்கையுடையவராயின், மற்றெல்லாத் தேவரையும் அப்ராதான்யராக்கி “எழுந்தனர் யாவரும்” என்று சொல்லிப் போகலாம்; அப்படியல்லாது, “எழுந்தனர் கறைமிடற் றிறையும் தாமரைச், செழுந்தவி சுகந்த அத்தேவும்” என்று இவ்விண்ணு அதிகாரி புருஷர்களையும் வேறு பிரித்து, மற்றை அப்ராதான்ய தேவர்களுடன் சேர்க்காமற் காட்டியிருக்கிறார். இவ்விருவரும் விஷ்ணுவுடன் தொழில் பற்றி ஸம அந்தஸ்துடையவ ரென்பதும் தற்போது ஆகவேண்டிய பிரபஞ்சப் பொதுவான காரியம்பற்றி ஸபாநாயகராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற விஷ்ணுவுக்கு அவ்விரு அதிகாரி புருஷர்களும் எழுந்து எதிர் சென்று வரவேற்று உபசரித்தார்கள் என்பதும் போதருகின்றன. இதனால் சிவநிந்தை செய்தார் என்று கொள்ளல் தகாது. இந்த இடத்தில் பிரமனையும் கம்பர் நிந்தித்திருக்கின்றார் என்று ஒருவர் வாதியாதிருப்பதற்கு மகிழ்கிறோம். இங்கு அவ்விரு அதிகாரி புருஷர்கட்கும் கொடுத்திருக்கும் அடை மொழிகளின் சிறப்பே, கம்பநாடர்க்கு அவர்பால் யாதொரு விதமான தாழ்ந்த அபிப்பிராயமும் இல்லையென்பது நன்கு விளங்குகின்றது. “கறைமிடற்று” என்னும் அடைமொழி தேவர்களை முன்னொரு முறை ஹாலாஹலத்தினின்றும் காப்பாற்றிய பிரதான்யம் விளங்குகின்றது; பிரமனுக்கும் “தாமரைச் செழுந்தவி சுகந்த” என்னும் கௌரவ அடைமொழியே கொடுத்திருக்கின்றார். எனவே, கம்பர், மதஸித்தாந்திகள் அப்ராதான்யம் குறிக்க வேண்டிய இடமாகிய இங்குக்கூட அத்தேவரிருவர்களையும் அப்ராதான்ய தேவர்களிலிருந்து வேறு பிரித்துப் பிரதான புருஷர்களை இவ்விருவரும் என்பதை யுய்த்துணர வைத்திருக்கிறார்.

இதற்காக, “கறைமிடற்றிறை” என்பதை “கறையடிக் கிறை” என்று மற்றொரு பாடபேதமிருப்பதாகக் கொள்ளல்

வேண்டாமென்பது எமதுதாழ்மையான அபிப்பிராயம். இங்கே இதனைப் பாடபேதமாகக் கொள்ளின், இரணியன் வதைப் படலத்தில், இதே மாதிரி இருவரும் எழுந்து நின்று வணங்கினார் என்பது சொல்லப்படுமிடத்திலும் மாற்றிக் கொள்ளல் நேரும். அல்லது இடைச் செருகல் என்று கொள்ளல் நேரும். இப்படிப் பலவிடங்களுள். அவ்விடங்கள் தோறும் இவ்வாறு அபிப்பிராயம் கொள்ளலாகுமோ? நூலுட் பல விடங்களையும் பாடபேதமென்றே இடைச்செருகலென்றே கொண்டோமாயின், காவியத்துக்கு உள்ள ஏற்றமே போய்விடுமென்றே? ஆகவே, இத்தகைய ஸந்தர்ப்பங்களில், கம்பர் பொது நோக்குடையாரென்பதை மறவாது பொருள்செய்துபோவோமாயின், இடர்ப்பட நியாயமில்லை யென்றெண்ணுகிறோம். இதனால் கம்பராமாயணத்தில் பாடபேதங்களும் இடைச் செருகல்களும் இல்லையென்றே துணிந்து சொல்லற்கு நாம் வரவில்லையென்பதையும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இனி, நூலுக்கு ஆரம்பமான கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுளைக் கவனிப்போம். இங்கு, கம்பர், ஒரு வைணவஸித்தாந்தியாகவேனும் ஒரு சைவஸித்தாந்தியாகவேனும் இருந்திருப்பின் எப்படிக் கூறியிருத்தல் வேண்டுமென்பதை, அவர் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் இருந்த வைணவ சைவமதஸித்தாந்திகளால் எழுதப்பெற்ற நூல்களின் வாழ்த்துச்செய்யுள்களைக் கொண்டு, ஊஹித்தறிந்துகொள்ளல் கடமையாகும். கம்பநாடர் எடுத்துக் கூறியிருக்கும், “உலகம் யாவையும் தாமுள் வாக்கலும்” என்னும் செய்யுளில், ஒரு கடவுளுண்மையை யொப்புக்கொண்ட—அக் கடவுளே முத்தொழிலும் நடத்துகிறார் என்பதை யொப்புக்கொண்ட எந்த ஆஸ்திகமதத்தினரும் துவேஷங்கொள்ளாமல் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடியபடி ஒரு பெருங் கடவுளுடைய வணக்கம் தோன்றுகின்றது. அம் முத்தொழில் நடத்தும் ஒரு தனிக்கடவுளே ஸ்ரீ ராமபிரானாக அவதரித்துள்ளாரென்னும் தமது தேர்ந்த அபிப்பிராயத்தை நூலுக்குள்ளே சிறப்பான பல விடங்களிலும் விவரித்துக்

காட்டி வற்புறுத்திச் செல்லுகிறாரென்பதும் நன்கு வெளியாகிறது.

சந்தரகாண்டம், பிணியீட்டுபடலம், அநும ராவண ஸம்வாதத்தில், அநுமான் இராவணனிடம் ஸ்ரீ ராமன் பரம்பொருளின் அம்சமேயாவார் என்று காட்டிய விடத்தில் காணப்பெறும் ஒரு செய்யுளை யிங்கு எடுத்து இந்த “உலகம் யாவையும்” என்னும் செய்யுளுடன் ஒப்புநோக்கியாராய்வோம். அச் செய்யுள்:—

“மூலமும் நடுவு மீறும் இல்லதோர் மும்மைத் தாய்
காலமும் கணக்கு நீத்த காரணன் கைவில் லேந்தி
சூலமும் திகிரி சங்கும் கரகமுந் துறந்து தொல்லை
யாலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும்விட் டயோத்தி வந்தான்.”

என்பது. இதில், “ஆதி மத்தியாந்த ரஹிதமாகியும் முக்காலங்களையும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணவகைகளையும் கடந்ததாகியும் உள்ள ஒரு பெருங் கடவுளே, ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தலாகிய முத்தொழில்களைச் செய்யும்பொருட்டு ஏற்றுக் கொண்ட மூர்த்தியுருவங்கட்கேற்ற தாமரைமலர் வடதரு வெள்ளிமலை என்னும் இடங்களையும் கரகம் சங்குசக்ரம் சூலம் என்னும் ஆயுதங்களையும் துறந்து அயோத்தியில் வந்து அவதரித்திருக்கிறார் என்னும் பொருள் கிடைக்கின்றது. அங்கே, “உலகம் யாவையும்” என்னும் செய்யுளில், ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் நடத்துபவர் முழுமுதற் கடவுள் என்று தொகுத்துக் கூறினார்; இங்கே, இச்செய்யுளில், அம்முத்தொழில்களையும் அம்முழுமுதற் கடவுள் மும்மூர்த்தி யம்சங்களிலிருந்து நடத்துகிறார் என்று வகுத்துக் கூறினார். இன்னும் இதனையே நூலுட்பலவிடங்களில் விரித்துக் கூறுகிறார். அங்கு “உலகம் யாவையும்” என்பதுபொதுவாகத் தோன்றுகிறது; இங்கு, இச்செய்யுள், ஸ்ரீராமபிரானுக்கே சிறப்பாகச்சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

இவ்விரண்டு செய்யுள்களையும் இவற்றின் விரிவான மற்றைய இடங்களையும் ஒப்புநோக்கியாராயும் போது, கம்பர் வணக்கத் துக்காக எடுத்துக் கொண்ட கடவுளும் நூலின் நாயகனாக எடுத்துக் கொண்ட கடவுளும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளென்றே வெளியாகின்றது. இவற்றால், அம்முழுமுதற் கடவுளையே கம்பர் நூலுக்கு ஏற்புடைக் கடவுளாகவும் தமக்கு வழி படுகடவுளாகவும் கொண்டுள்ளாரென்பது போதருகின்றது. கம்பர் வேறு கடவுள் வணக்கம்கூறுதிருப்பதும் இதனையே வற்புறுத்துகின்றதன்றோ? நாம் முன்குறித்தபடி தெய்வங் கொள்கை யென்பதை அவரவர் மனோநிச்சயத்தைக் கொண்டு கொள்ள வேண்டுமே யன்றி, பரம்பரையையாவது பிறப்பை யாவது கொண்டு நிச்சயித்தலின் பயன்பெறமாட்டோ மென்பதை மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றோம். இதனால் கம்பநாடர், மூர்த்தி துவேஷம் பாராட்டாத பொதுநோக்குடைய ஆஸ்திக மதக் கொள்கையைப் பின்பற்றினவர் என்பது எமது அபிப் பிராயம். இதற்கு இன்னும் பல சான்றுகள் நூலுட் பல விடங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டலாம்.

பாலகாண்டம், திருவவதாரப்படலத்து முடிவில்,

“முப்பரம் பொருளுக்கு முதல்வன் வைகுறும்”

என்றும், கடிமணப் படலத்தில்,

“மேவருஞ் சுடரென விளங்கு மாப்பினூல்
ஏவருந் தெரிந்தினி துணர்மி னீண்டெனத்
தேவரு முனிவருந் தெரிக்கலா முதன்
மூவருந் தானென முடிந்த தொத்ததே.”

“முப்பரம் பொருளிற்குண் முதலை மூலந்”

என்றும்,

ஆரண்யகாண்டம், சடாயு வதைப்படலம்,

“முத்தேவரின் மூல முதற் பொருளாம்
அத்தேவரிம் மாளிட ராதலினால்
எத்தேவரொ டெண்ணுவது”

என்றும்,

ஆரண்யகாண்டம் கவந்தன் துதியில்,

“மூன்று கவடாய் முளைத்தெழுந்த மூலமோ”

என்றும்,

கிஷ்கிந்தா காண்டம், வாலிவதைப்படலத்தில்,

“மேலொரு பொருளு மில்லா மெய்ப்பொருள்”

என்றும்,

சுந்தரகாண்டம், பிணிவீட்டுபடலம், அநும ராவண சம்வாதத்தில், ராவணன் அநுமனைப்பார்த்து,

“நேமியோ குலிசியோ நெடுங்க ணிச்சியோ
தாமரைக் கிழவனோ தறுகண் பஹிலப்
பூமிதாங் கொருவனோ பொருது முற்றுற
நாமமு முருவமுங் கரந்து நண்ணினாய்”

என்று கேட்டபோது அநுமன்,

“சொல்லிய வனைவரு மல்லென் சொன்னவப்
புல்லிய வலியினோ ரேவல் பூண்டிலேன்”

என்றும்,

யுத்தகாண்டம், வீடணன்டைக்கலப் படலத்தில்,

“மற்றொரு பொருளுள் தென்ன மாறிலாக் கொற்றவ”

என்றும், ராவணன் வதைப்படலத்தில்,

“சிவனோ வல்லன் நான் முத னல்லன் திருமாலாம்
அவனோ வல்லன் மெய்வா மெல்லா மடுகின்றான்
தவனோ வென்னிற் செய்து முடிக்குந் தாரனல்லன்
இவனோ தானவ் வேதமுதற்காரண னென்றான்”

என்று ராவணன் வாக்கிலும் வைத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்.

இன்னும், பரசிராம துதி, இந்திரன் துதி, விராதன் துதி, கவந்தன் துதி, தேவர் துதி, பிரமன் துதி, சிவபிராங் துதி முதலிய துதிகளிற் புகுந்து நோக்கினால் அங்கெல்லாம் இத்தத்துவம் நன்கு விளங்கும். அன்றியும், கம்பர், தாமா கப் புகுத்துக்கொண்ட இரணியன்வதைப் படலத்துள் பிரஹ் லாதன் கூற்றாகச் சொல்லியிருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் இவ் வுண்மை காணலாம்.

மும்மூர்த்தியர்.

“ நீதியாய் முனிந்திடே னீயிங்கி யாவர்க்கு
ஆதியா னறிந்தனன் அலங்க னேமியாய் ”

என்று, பரசிராமன் வாக்கினால், ஸ்ரீராமபிரானை யாவர்க்கும் ஆதியான பொருள் என்று காட்டுகிறார்.

“ ஓயாத மலரயனே முதலாக வுளராகி
மாயாத வானவர்க்கு மற்றொழிந்த மன்னுயிர்க்கும்
நீயாகின் முதற்றுதை நெறிமுறையா லின்றெடுத்த
தாயாவார் யாவரே தருமத்தின் தனிமூர்த்தி! ”

என்று, விராதனதுவாக்கினால், பிரமன் முதலிய அழியாத தேவர்கட் கெல்லாம் முதற்றுதையான பரம்பொருளே ஸ்ரீ ராம பிரானாக அவதரித்துள்ள பெருமையை விளக்குகின்றார்.

“ பன்னலா மென்றுலகம் பலபலவும் நினையுமால்
உன்னலாற் பெருந்தெய்வ முயர்ந்துளோ ரொழுக்கன்றே
அன்னவூர் தியைமுதலா மந்தணர்மாட் டருந்தெய்வம்
நின்னலா லில்லாமை நெறிநின்றார் நினையாரே. ”

என்று, உலகம் பலப்பல உருவங்களிற் றெய்வங் கொண்டு துதிக்குமாயினும், அத்தெய்வதங்கட் கெல்லாம் பெருந் தெய்வமாகவுள்ளதொரு ஒப்பற்ற பரஞ்சுடரே ஸ்ரீ ராம பிரான் திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர் என்பதைக் காட்டியிருக்கிறார்.

சரபங்கர் பிறப்பு நீங்கு படலத்தில், இந்திரன் துதியாக எடுத்துக்கொண்ட செய்யுட்களில் ஒன்றாகிய,

“ தோய்ந்தும் பொருளனைத்தும் தோயா துநின்ற
சுடரே தொடக்கறுத்தோர் சுற்றமே பற்றி
நீந்தவரிய நெடுங் கருணைக் கெல்லாம்
நிலயமே வேதநெறி முறையி னேடி

ஆய்ந்த வுணர்வி னுணர்வே பகையால்

அலைப்புண் டடியே மடிபோற்ற வந்நா

ளீந்தவா முதவ வெய்தினையே யெந்தாய்

இருநிலத் தவோநின் னிணையடித் தாமரைதாம்.”

என்னும் செய்யுளில், எல்லாப்பொருட்-கும் இறைவனாகி அவற்றுட் கலந்தும் அவைகளினுடைய தோஷங்களிற் கலவாத சுடர்ப்பிழம்பாகவும், பற்றற்ற யோகிகட்குக் கிட்பம் பொருளாகவும், கருணைக்கடலாகவும், அறிவுக்கறிகுறியான வேதங்களாலும் அறிந்துகொள்ள முடியாத உணர்வினுக் குணர்வாகவுமுள்ள ஒரு பெரும்பொருளே ஸ்ரீ ராமபிரானென்று தாம் கொண்டதாக வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இன்னுமோர் செய்யுள் அவ்வந்திரனது வாக்கினில் வைத்துப் பணித்திருப்பதைப் பாருங்கள்.

“ ஒன்றாகி மூலத் தருவம் பலவாகி

உணர்வு முயிரும் பிறிதாகி யூழி

சென்றாசு றுங்காலத் தந்நிலைய தாகித்

திறத்துலகந் தானாகிச் செஞ்சுவே நின்ற

நன்றாய ஞானத் தனிக்கொழுந் தேநங்கள்

நவைதீர்க்கும் நாயகமே நல்வினையே நோக்கி

நின்றாரைக் காத்தி யயற்பேரைக் காய்தி

நிலையில்லாத் தீவினையும் நீதந்த தன்றே.”

இதன் பொருளை விரித்தால், “ ஆதியில் ஒன்றேயாகியிருந்தும், பின்பு பல வேறு உருவங்களாய் அறிவும் உயிரும் உடலுமாகியும், மகாப்பிரளயமுண்டாகி முடியுங்காலத்தில் அப்பொழுதுள்ள தன்மையாகி நின்றும், மீண்டும் படைக்கும்பொழுது பல திறப்பட்ட உலகங்களுமாய் நின்ற நல்ல தத்துவ வுணர்ச்சியின் ஒப்பற்ற கொழுந்தாகிய தலைமைப் பொருளே !” என்று இந்திசன் ஸ்ரீராமபிரானே விளித்ததாகச் சொல்கிறார் என்பது கிடைக்கிறது.

இதில், ஆதிவஸ்து ஒரு பரம்பொருளென்னும் உண்மையும், அப்பொருளே, “ வானின் நிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூதத்

தின் வைப்பெங்கும், ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போ லுள்ளும் புறத்து முள ” என நின்றனரென்னும் தத்துவமும், அப்பொருளே, “ தொல்லையி னென்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப் பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொரு ” ளாயிற்றென்னும் சாஸ்திரக் கருத்தும், அதுவே ஞானக்கொழுந் தென்னும் அநுபவ அறிவும், உயிர்களின் குறைகளைத் தீர்க்கும் பற்றுக் கோடான பொருளென்னும் சுருதிப்போக்கும் நன்கு தெளிவாகின்றன.

கவந்தன் துதியில்,

“ ஈன்றவனே வெப்பொருளு மெல்லேதீர் நல்லறத்தின்
சான்றவனே தேவர் தவத்தின் தனிப்பயனே ”

என்று எப்பொருளையுமீன்ற-தர்ம சாஸ்தியான-தேவர்தலை வனான மாபெருந் தேவனே ஸ்ரீராமபிரான் என்பதையுணர்த்தி, மேல்,

“ ஆதிப் பிரமனுநீ யாதிப் பரமனுநீ
ஒதியுறுபொருளுக் கப்பா லுண்டாயினுநீ
சோதிச் சுடர்ப்பிழம்பு நீயென்று சொல்கின்ற
வேதம் முறைசெய்தால் வெள்காரோ வேறுள்ளார். ”

என்னும் செய்யுளில், “ பிரமனும் மேல் பரமனுமவனே யென்றும், இதுவரையில் வேதசாஸ்திரங்களில் ஒதியுள்ள-அநுபவ முறையிற் கண்டுள்ள பொருள்கட்கப்பால், இனியும் செயற்கையிற் பொருளுண்டாமாயின் அவையு மவனேயென்றும், அத்தகைய அவனை வேதம் ஜோதிப்பிழம்பெனச் சொல்லுகின்ற தென்றும் பரம்பொருளின் தத்துவ நிலையை யுணர்த்தி, அப்பொருளே ஸ்ரீராமபிரான் ” என்னும் கொள்கையையூட்டுகின்றார். அன்றியும்,

“ நிற்கு நெடுந்த நீரின் முளைத்தெழுந்த
மொக்கு ளேபோல முரணிற்ற வண்டங்கள்
ஒக்க வயர்ந்துன்னு ளேதோன்றி யொளிக்கின்ற
புக்கம் அறிதற் கெளிதோ பரம்பரனே ! ”

என்னும் செய்யுளில், உலகுயிர்கள் தோன்றி யொடுங்கு
தற் காதாரப் பொருளாகிய பிரம்மமே ஸ்ரீராமபிரான் என்ப
தையுக் காட்டுகின்றார். அடுத்த செய்யுளில்,

“ நின்செய்கை கண்டு நினைந்தனவோ நீண்மறைகள்
உன்செய்கை யன்னவைதான் சொன்ன வொழுக்கினவோ ”

என்னும் செய்யுளில், ஸ்ரீராமபிரானது ஒழுக்கமும்
வேதங்களின் சொல்லும் ஒன்றெனக் காட்டியிருக்கிறார்.

யுத்தகாண்டம், பிரமாத்திரப் படலத்தில், தேவர்களது
துதியாகச் சொல்லுமிடத்து,

“ அண்டம் பலவு மனைத்துயிரும்
அகத்தும் புறத்து முளவாக்கி
உண்டும் உமிழ்ந்து மளந்திடந்தும்
உள்ளும் புறத்தும் உளையாகிக்
கொண்டு சிலம்பி தன்வாயிற்
கூர்நூ லியையக் கூடியற்றிப்
பண்டு மின்று மமைக்கின்ற
படியை யொருவாய் பரமேட்டி ! ”

என்னும் செய்யுளில், “ யதோர்ண நாபி ஸ்ருஜதே க்ருஹ்
ணதேச ” என்னும் சுருதியின் பொருளாகிய, “ சிலம்பி தன்
வாயின் நூலியைத்துக் கூடியியற்றித் திரும்ப அந்நூலை யிழுத்
துக்கொண்டு அக்கூட்டை யொளிக்கும் ” தன்மையை யுதாரண
மாகக் காட்டிப், பல அண்டங்களையும் உயிர்களையும் படைத்து
அவற்றின் உள்ளும் புறமும் பரம்பிக் கிடக்கும் ஒரு
பரம்பொருளினது அம்சமே ஸ்ரீராமபிரான் என்பதை வற்
புறுத்துகின்றார். இதில், “ அனோ ரணீயாந் மகதோ மஹீ
யாந் ” என்னும் சுருதிக் கருத்தும் வெளியாயிருக்கிறது காண
லாம். இவைக ளெல்லாம் வேதங்கண்ட விழுப்பொருள்க
ளன்றோ ?

மேற்படி காண்டம் மீட்சிப் படலத்தில், பிரமன் துதியில்,

“ எனக்கு மெண்வகை யொருவற்கு மிமையவர்க் கிறைவன்
தனக்கும் பல்பெரு முனிவர்க்கு முயிருடன் தழீஇய
அனைத்தி னுக்குநீ யேபர மென்பதை யறிந்தார்
வினைத்து வக்குடை வீட்டருந் தனைநின்று மீள்வார். ”

“ தோற்ற மென்பதொன் றுனக்கில்லை நின்கணை தோற்றம்
ஆற்றல் சால்முதற் பகுதிமற் றதனுளாம் பண்பால்
காற்றை முன்னுடைப் பூதங்க ளவைசென்று கடைக்கால்
வீற்று வீற்றுற்று வீவுறு நீயென்றும் விளியாய். ”

“ என்னு ருக்கொடிவ் வுலகினை யீனுதி யிடையே
உன்னு ருக்கொடு புகுந்துநின் றோம்புதி யுமையோன்
தன்னு ருக்கொடு துடைத்திமற் றிதுதனி யருக்கன்
முன்னு ருக்கொடு பகற்செய்யுந் தரத்தது முதலோய்! ”

“ ஒங்கா ரப்பொரு டேருவோர் தாமுன்னை யுணர்வோர்
ஒங்கா ரப்பொரு ளென்றுணர்ந் திருவினை யுகுப்போர்
ஒங்கா ரப்பொரு ளாமன் றென்றுழி சென்றலும்
ஒங்கா ரப்பொரு ளேபொரு ளென்கிலா வரவோர். ”

என்று குறிப்பிட்ட செய்யுட்களில், மும்மூர்த்தி முதல்வ
னும் ஆதியந்தமற்ற அநாதியும் மும்மூர்த்தி சொருபனும் பிர
ணவ சொருபனுமான ஒரு பெரும் பொருளே இவ்விராம பிரா
னென்பதைத் தெளிய வைத்திருக்கிறார். இதனோடு, அடுத்த
சிவபிரான் துதியில்,

“ முன்னை யாதியா மூர்த்திநீ மூவகை யுலகின்
அன்னை சீதையா மாதுநின் மார்பின்வந் தமைந்தாள். ”

என்னும் அடிகளையும் பொருத்திப் பார்க்கின், ஸ்ரீ ராம
பிரான் எக்கடவுளது அம்சமென்பதும் அக்கடவுளின் நிலையும்
பெருமையு மின்னவென்பதும் அக்கடவுட்கும் மும்மூர்த்திகட்
கும் தொடர்பு இன்னதென்பதும், அவரோடு உலகுயிர்கட்
குண்டான தொடர்பின்ன தென்பதும் பிறவும் வெளியாகின்றன
வுன்றோ ?

இனி, கம்பநாட்டாழ்வார், பரம்பொருளின் அம்சர்க ளான மும்மூர்த்திகளையும்பற்றித் தனியே சொல்லுமிடங்களை யாராய்வேம்.

அயோத்தியா காண்டம், மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலத்தில், ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வலிஷ்டர் உறுதிப்பொருள் கூறுவதாக எடுத்துச் சொல்லியுள்ள சந்தர்ப்பத்தில்,

“ உருளு நேமியு மொண்கவ ரெஃகமும்
மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும்
தெருளும் நல்லற மும்மனச் செம்மையும்
அருளும் நீத்தபின் னுவதுண் டாகுமோ ?

என்னும் செய்யுளில், “ சக்கராயுதத்தையும் சூலாயுதத் தையும் வாக்கையும் தாங்கியுள்ள வல்லவர்களான—பெருந்தேவர் களாம் அம்மும்மூர்த்திகளுங்கூட, அறிவையும் நல்ல அறத் தையும் சுத்த சித்தத்தையும் கருணையையும் நமுவவிடுவார்க ளாயின், அவர்க்கும் ஆக்கமில்லையாம் ” என்பதைக் காட்டு கிறார். என்னை? அறிவும் அறமும் மனச்செம்மையும் அருட் டிறமும் உயர்குணங்களாகிப் பரமாத்ம ஸம்பந்தம் பெற்றார்க் கிருக்க வேண்டியவைகளாக இருத்தலின், அவ்வுயர் குணங் களினீங்கினார் தேவராயினும் மூவராயினும் ஆக்கம் பெறு ரென்பது உறுதியென்கிறார். இறைமைக்கு இவ்வுயர் குணங் கள் இயற்கையாகலின், இவையிலார் இறைபெனு மாக்கத்தைப் பெறார் என்பது உணர்த்தினார்போலும். திருமூலதேவரும், தமது திருமந்திரம் ஆளுந்தந்திரம் கரு-வது அத்தியாயத்தில்,

“ கன்றலுங் கருதலுங் கருமஞ் செய்தலும்
தின்றலுஞ் சுவைத்தலுந் தீமை செய்தலும்
பின்றலும் பிறங்கலும் பெருமை பேசலும்
என்றிவை யிறைபா லியற்கை யல்லவே. ”

என்னும் செய்யுளில், இறைமைக் குணங்களை யின்ன வெனக் காட்டியுள்ளார்.

மேற்சொன்ன தாமஸ ராஜஸச் செயல்கள் அபக்குவ நிலையுடையாரது குணங்களா லெழும்புமவை யாகலின், உயரிய நோக்கமுடையார்-உயரிய பதவியுடையார் அக்குற்றங்களினிங்கித் தெருளும் நல்லறமும் மனச்செம்மையும் அருளுமுடையாராக விருத்தல்வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவாராய், அந்நான்கு நற்குணங்களும் வாய்க்கப்பெறுதவர் ஆக்கம் பெறுரென்னும் உறுதியைப் பெருந்தேவர்களாகிய மும்மூர்த்திகள் மாட்டும் வைத்தோதினார் கம்பர் என்பது புலனாகின்றது. அவ்வயர் குணங்களையுடையவர் தாழ்ந்தபிறப்புடையவராயினும், தேவர்க்கும் அம்மூவர்க்கும் மேம்பட்டவராகவே கருதப்படுவார் என்பதனை இதே படலத்தில் வற்புறுத்திச் செல்வது உங்காண்க.

சந்தரகாண்டம், நிந்தனைப் படலத்தில்,

“ அங்கண்மா ஞாலமும் விசம்பும் மஞ்சவாழ்
வெங்கனாய் ! புன்றொழில் விலக்கி மேற்கொளாய் !!
செங்கண்மால் நான் முகன் சிவனென் றேகொலோ
எங்கனா யகனையு நினைந்த தேழைநீ. ”

என்னும் செய்யுளில், ஸ்ரீசீதாப்பிராட்டியார் இராவணனைப் பார்த்து நிந்தித்ததாகக் கூறுமிடத்து, நாயகனாகிய இராமபிரான் மும்மூர்த்தி முதல்வனது அம்சராகலின், அம்மூர்த்திகளிலும் மேம்பட்டுள்ளாரென்பதைக் காட்டினார். என்னை? இராவணன் இறையெனும் பதத்தைப் பெற்றும் இறைமைக் குணங்களாகிய “ தெருளும் நல்லறமும் மனச்செம்மையும் அருளு ” மிலானாகிப், புன்றொழில்களாம் “ கன்றல் கருதல் கருமஞ் செய்த ” லாதிய தாமஸ ராஜஸச் செயல்களையுடையா யிருத்தலையும், அத்தகையோனால் அச்சுறுத்தப்பெறும் தன்மையராய்த் தேவரும் அம்மூவரு மிருத்தலையுங் கருதி, அவ்விராவணற்கு அச்சமும் அறியும் தோன்றுமாறு, தங்கள் நாயகனது ஆத்ம தத்துவத்தை யொருவாறு உணர்த்தினாராகக் காட்டினார் என்க.

பின்னும் ; ஸ்ரீ சீதாப்பிராட்டியின் வாக்காகவே மற்றொரு இடத்திலும் மும்மூர்த்திகளது மனோ வலியின்மையைக் காட்டுகிறார். அது,

“ பங்கயத் தொருவனும் விடையின் பாகனும்
சங்குகைத் தாங்கிய தரும மூர்த்தியும்
அங்கையி னெல்லிபோ லனைத்து நோக்கினும்
மங்கையர் மனநிலை யுணர வல்லரோ ?

என்னும்செய்யுளில் பெறப்படுகின்றது. இதில், மும்மூர்த்திகளும் அனைத்துப்பொருள்களையும் செய்திகளையும் அங்கையின் நெல்லிபோற் பார்க்கக்கூடியவராயினும், மங்கையர் மனநிலையை யுணரார் என்னும் கருத்து விளங்குகின்றது. இதில், பரம்பொருளின் சக்தியம்சமாகிய ஸ்ரீ சீதாப்பிராட்டியாரின் மனநிலையை யுணர்ந்துகொள்ளல் தேவர்க்கும்மூவர்க்கும்முடியாதெனல் உணர்த்தினரோவென்பது ஊஹிக்கப்படுகின்றது. அநுமனது உரையில் வைத்துக் கூறியிருக்கும் சில அபிப்பிராயங்களும் இங்கு நோக்கத் தக்கனவே.

சுந்தரகாண்டம் பிணிவீட்டுப்படலத்தில், இராவணன் அநுமனைப் பார்த்து, “ நீயாவன் ? தேவரில்—மூவரிலொருவனா ? உன் உருக்கரந்து இவ்வுருக்கொடு வந்தனையா ? ” என்றுகேட்ட கேள்விகட்கு மறுமொழி கூறிய அநுமன் வாக்குக் கவிகளாகிய பின் வருவனவற்றைக் கவனிக்க.

“ சொல்லிய அனைவரு மல்லென் சொன்னவப்
புல்லிய வலியினோ ரேவல் பூண்டிலென்
அல்லியங் கமலமே யனைய செங்கனோர்
வில்லிதன் றாதன்யா னிலங்கை மேயினேன் - ”

“ அனையவன் யாரென அறிதி யாதியேல்
முனைவரும் அமரரும் மூவர் தேவரும்
எனையவ ரெனையவர் யாவர் யாவையும்
நினைவரு மிருவினை முடிக்க நின்னுளோன். ”

என்னும் இரண்டினையுஞ் சொல்லி, ஸ்ரீராமபிரான், கொதுகு முதல் பிரமனீராகவுள்ள எவ்வுயிர்கட்கும் அதாவது சராசரம் சேதனசேதனமென்று சொல்லப்பெறும்எவர்க்கும்— எவற்றுக்கும் தலைவனாகி அவரவரது—அவ்வவற்றினது இரு வினைகளையும் பக்குவத்திற் கேற்றவாறு முடிக்க வல்லவனான ஒருபெரும் பரம்பொருளின் அம்சராவார் என்பதைத் தெளியக் கூறுகின்றார். அன்றியும்; இதனை யோரம்சத்தில் வைத்து,

சுந்தரகாண்டம், பிணிவீட்டு படலம்,

“ புரம் பிழைப்பருந் தீப்புக் பொங்கியோன்
நரம் பிழைத்தன பாடலி னல்கிய
வரம் பிழைக்கு மறைபிழை யாதவன்
சரம் பிழைக்குமென் றெண்ணுதல் சாலுமோ? ”

என்னும் செய்யுளில் அவ்வபிப்பிராயத்தை வற்புறுத்து வான் ஒரு உதாரணமுங் காட்டியுள்ளார் என்பது வெளியாகிறது. இப்படிப் பல.

இங்ஙனம் பரம்பொருளினிலைமையை நோக்க, மும்மூர்த்திகளின் நிலைமை மிகத் தாழ்ந்தது எனக் கூறுகின்றனரேயன்றிக் கம்பநாட்டாழ்வார், அம்மூர்த்திகளைத் தாழ்ந்தவராகவே மதித்துள்ளாரென்று சொல்லுதற்கியலாது. இதனைக் கீழ்வரும் செய்யுட்களிற் காணலாம்.

பாலகாண்டம், தாடகை வதைப்படலத்தில்,

“ பற்றவா வேரொடும் பசையறப் பிறவிபோய்
முற்றவா லுணர்வுமேன் முடுகிஞ ரறிவுசென்
றுற்றவா னவனிருந் தியோகுசெய் தனனென்றிற்
சொற்றவா மளவதோ மற்றிதன் னாய்மையே. ”

என்னும் செய்யுளி லும்,

பாலகாண்டம், அகலிகைப் படலத்தில்,

“ கரந்தை மத்தமோ டெருக்கலர் கூவினா கடுக்கை
நிரந்த பொற்சடை நின்மலக் கொழுந்தினை நினையா ”

என்னும் செய்யுளி லும்,

அயோத்தியாகாண்டம், கைகேசி சூழ்வினைப் படலத்தில்,

“ மூவராய் முதலாகி மூலம தாகி ஞாலமு மாகியத்

தேவதேவர் பிடித்த போர்வி லொடித்த சேவகர் சேணிலம் ”

என்னும் செய்யுளிலும் பிறவிடங்களிற் பல செய்யுட்களிலும் பரம்பொருளின் அம்சராகிய—மூவரினொருவராகிய சிவ பிரானையும்,

பாலகாண்டம், திருவவதாரப் படலத்தில்;

“ கருமுகி ருமரைக் காடு பூத்தநீ

டிருசுடர் இருபுறத் தேந்தி யேடவிழ்த்

திருவொடும் பொலியவோர் செம்பொற் றூண் நின்மேல்

வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினான். ”

என்னும் செய்யுளிலும்,

பாலகாண்டம், வேள்விப்படலத்தில்,

“ தங்கனா யகரிற் றெய்வம் தவம்பிரி திலவென் றுன்னும்

மங்கைமா ருள்ளம் போலத் தூயது மற்றுங் கேளாய்

எங்கனான் மறைக்குந் தேவர் அறிவிற்கும் பிறர்க்கு மெட்டாச்

செங்கண்மா லிருந்து மேனாள் செய்தவஞ் செய்த தன்றே. ”

என்னும் செய்யுளிலும் பிறவிடங்களிலும் மூவரினொருவராகிய விஷ்ணு மூர்த்தியையும் துதித்துத் தொழுது புகழ்ந்து விதந்து ஓதியிருத்தல் தெளிவாகின்றது.

அன்றியும், மூர்த்தித் துவேஷம் பாராட்டுமவர்களைக் கண்டித்துப் பேசுமிடங்களும் பல இருக்கின்றன.

அயோத்தியாகாண்டம், பள்ளியடைப்படலம், பரதன்குள் செய்கின்ற இடத்தில்,

“ தழைத்ததண் துளவினோன் தலைவ னல்லனென்
றழைத்தவன் அறநெறி யந்த னாளிற்
பிழைத்தவன் பிழைப்பிலா மறையைப் பேணலா
திழைத்தவன் பொய்யெனு மிழுதை நெஞ்சினோன். ”

என்னும் செய்யுளில், விஷ்ணுவைத் தலைவனல்லனென்று
அழைத்தவனும் நரகம்புகுவானென்னும் தமது கொள்கையைக்
காட்டியிருக்கின்றார்.

கிக்கிர்தா காண்டம், நாடவிட்ட படலம் அருந்ததி
என்னும் மலையைக் குறிக்குமிடத்தில்,

“ அரனதிக னுலகளந்த வரியதிக
னென்றுரைக்கு மறிவி லோர்க்குப்
பரகதிசென் றடைவரிய பரிசேபோற்
புகலரிய பண்பிற் ருமால்
சுரநதியி னயலதுவான் ரேய்குடுமிச்
சுடர்த்தொகைய தொழுவுவோர்க் கெல்லாம்
வரனதிகந் தருந்தகைய வருந்ததியா
நெடுமலையை வணங்கி யப்பால். ”

என்னும் செய்யுளில் அரன்றானதிகனென்றாவது ; இல்லை
யில்லை ; அரிதானதிகனென்றாவது கொள்ளும் துவேஷக்கொள்
கையையுடையார் பரகதி சென்றடைவதியலா தென்னும் தமது
அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.

இச்செய்யுட்கு ஒவ்வொரு சாரார் ஒவ்வொரு வகையாகப்
பொருள் கொள்கின்றனர். அவ்வுரைகளில் இரண்டு பின்வரும்:—

“ அரன் அதகன்—சிவபிரானே மேம்பட்டவர் ; (அப்படி
யிருக்க) உலகு அளந்த அரி அதிகன்—உலகத்தையளந்த விஷ்ணு
மேம்பட்டவர் ; என்று உரைக்கும் அறிவிலோக்கு—என்று
சொல்லும் அறிவில்லாதவர்க்கு ; பரகதி சென்று அடைவு அரிய
பரிசேபோல்—மோகும் அடைவதற்கு அருமையான தன்மை
யைப்போல் ” என்று ஒரு வகையார் கூறுகின்றனர்.

“ அரன்—சிவபிரானும் ; அதிகன்—அவர்க்கு மேம்பட்டவரான பிரமனும் ; (ஆகிய இவர்களது) உலகு—உலகங்களாகிய கைலாயம் சத்தியலோகம் என்னும் இரண்டு உலங்களையுங்கூட ; அளந்த அரி—தமது விராட் சொரூபத்தில் அளந்த விஷ்ணுமூர்த்தியே ; அதிகன் என்று உரைக்கும் அறிவு—மேம்பட்டவரென்று சொல்லும் அறிவு ; இலோர்க்கு—இல்லாதவர்க்கு ; பாகதி சென்று—மோகித்திற் சென்று ; அடைவு—நிரதிசயானந்தம் அடையுந்தன்மை ; அரிய பரிசேபோல்—அருமையான் தன்மைபோல் ” என்று மற்றொரு வகையாரும் பொருள் கொள்ளுகின்றனர்.

இவ்வாராய்ச்சியில், மேலே மேற்கோள்களாக எடுத்து ஆளப்பட்டுள்ள செய்யுள்களினின்றும் ஆராய்ந்த பொதுநோக்குடையார்க்குக், கம்பநாட்டாழ்வார், மூர்த்தித் துவேஷம் பாராட்டும் தன்மையுடையாசல்லர் என்பது நன்கு விளங்கியிருக்குமாதலால், அத்தகைய பொது நோக்குடையார்க்கு, மேற்கூறிய “ அரனதிகன் ” என்னும் செய்யுட்கு அவ்விருவகையாரும் கொண்டுள்ள இருபொருள்களும் பொருத்தமுடையனவாகத் தோன்றியிருக்கமாட்டா என்பது தேற்றம்.

இனி, இச்செய்யுளில், கம்பநாட்டாழ்வார், ஆண்டிருக்கும் “ அரன் ” “ அரி ” என்னும் இரண்டு பதங்களையும் ஆராயும் போது, “ பக்தர்களது துன்பங்களை—பாவங்களை—தோஷங்களைப் போக்குகிறவன் ” என்னும் பொருளே இரண்டு பதங்கட்கும் கிடைக்கக் காண்கிறோம். சிவமென்னும் அம்சத்தையும் விஷ்ணு என்னும் அம்சத்தையும் குறிக்கும் பதங்கள் பலவிருக்கக், கம்பர் ஒத்த பொருள் கொள்ளக்கூடிய இவ்விரண்டு பதங்களையே அவ்விரண்டு அம்சர்கட்கும் குறித்திருக்கக் காரணம் எதுவாயிருக்கும் என்பது இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. “ இருமூர்த்திகளும் தமது பக்தகோடிகளினது துன்பங்களையும்—பாவங்களையும்—தோஷங்களையும் போக்குவதில் ஆற்றலுடையவர்களே ” என்னும் பொருள் தோன்றற்கே கவிச்சகரவர்த்தி அவ்விரு பதங்களையும் பெய்திருத்தல் வேண்டுமென்று

எமக்குத் தோன்றுகின்றது. அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளும் போது இருமூர்த்திகளும் ஒத்த ஆற்றலும் அம்சமுமுடையார்களென்னும், கல்வியிற் பெரியாரது கொள்கை வெளியாகின்றதன்றோ? இங்ஙனம், அப்பெரியாரது பொதுக் கொள்கையை லக்ஷயமாக வைத்துக்கொண்டு நோக்கும்போது, இச்செய்யுட்கு, “சிவபிரானையே மேம்பட்டவ ரென்றும், விஷ்ணுமூர்த்தியையே மேம்பட்டவரென்றும் வாதிக்கும் அறிவில்லாதவர்க்கு மோகூஷம் சிடைப்பது அருமையாதல்போல” என்னும் கருத்து வெளியாகின்றது.

“மத்பக்தா சங்கரா தீவேஷி மதீவேஷி சங்கரா ப்ரிய:
தாவுபேன நாகம் யாந்தே யாவச் சந்த்ரா தீவாகரௌ.”

என்னும் வடமொழி சுலோகமொன்று இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது. இதில், “எனக்குப் பக்தனாகி சங்கரனுக்குத் துவேஷியாகவும், எனக்குத் துவேஷியாகிச் சங்கரனுக்குப் பிரியனாகவும் இருக்கிற இருவகையாரும் சூரிய சந்திரர் உள்ள வரையில் நாகத்தை யடைந்திருப்பார்கள்” என்னும் பொருள் வெளியாகிறது. இது விஷ்ணுமூர்த்தியால் ஒரு சந்தர்ப்பத்திற் சொல்லப்பெற்ற அபிப்பிராயமாம். நாம் இங்கு ஆராயப்புகுந்த அந்தச் செய்யுளின் முன்னிரண்டடியும் இந்த சுலோகத்தின் பொருளை வற்புறுத்திக் காட்டினமை நன்கு புலனாம்.

இனி, அச்செய்யுளின் பொருளை அவ்வபிப்பிராயப்படி பார்க்கும்போது, “அரன் அதிகன்-சிவபிரான் சிறந்தவர், உலகு அளந்த அரி அதிகன்-உலகங்ளையளந்த விஷ்ணுமூர்த்தி சிறந்தவர், என்று-என்று தனித்தனியே பேதப்படச்சொல்லி, உரைக்கும்-வாதமுரைக்கும், அறிவிலோர்க்கு-(அவ்விருமூர்த்திகளும் ஒரு பரம் பொருளின் அம்சராதலால் சமமானவர்தாம் என்று எண்ணும்) அறிவுஇலாதவர்க்கு, பாகதி சென்று-மோகூஷ நிலைக்குப்போய், அடைவு-சேருதல், அரிய பரிசே போல்-அருமையாக இருக்கின்ற தன்மையேபோல், புகல் அரிய பண்பிற்று ஆம்-பிரவேசித்தற்கு அரிய தன்மையுள்ள

தாகிய-, சுரந்தியின் அயலது-(வானத்திற் செல்லுகின்ற) தேவ கங்கைக்கு அடுத்துச் சொல்லத்தகுந்ததாகிய-, வான் தோய் குடுமி-ஆகாபத்தை யளாவி ய தனது சிகரங்களிலே, சுடர்த் தொகைய-(சூரிய சந்திரர்களாகிய) இருசுடர்களும் சேர்தலை யுடையதாகிய-, தொழுதோர்க் கெல்லாம்-தன்னை வணங்கின வார்க்கெல்லாம், வரன் அதிகம் தரும் தகைய-சிறந்த வரங் களைக் கொடுக்கும் தன்மையதாகிய, அருந்ததி ஆம் நெடுமலை யை-அருந்ததியென்னும் பெரிய பர்வதத்தை, வணங்கி-தொ முது, அப்பால்-பிறகு;” என்னும் பொருள் கிடைக்கின்றது.

இச்செய்யுளில், “ அருந்ததி என்னும் மலையைத்தொழுது சென்று அப்புறம் போங்கள்” என்று வானரவீரர்கட்குச் சுக்கிரீவ மஹாராஜன் சொன்னார் என்னும் பொருள்தான் ராமாயணக் கதைக்குரிய விஷயமாகும்; இதனைக் குறிக்க வந்த கம்பர், அருந்ததி என்னும் மலையின் பெருமையைக் குறிப்பான் சுரந்தியாகிய கங்கையை உவமானப்பொருளாகக்கொண்டனர்; கம்பரது கருத்தால் கங்கைக்கும் அருந்ததி மலைக்கும் உயர்வு தாழ்வு கருதற்கு இடமில்லைபென்று தெரிகின்றது; இச்செய்யு ளில், “ சுரந்தியின் அயலது” என்னும் பதத்திற்கு “ சுரந்தி யாகிய கங்கைக்கு அருகிலுள்ளது” என்னும் பொருள் கொண்டோமாயின், பாரத தேசத்து மலை யாறு இவற்றின் இயற்கைபமைப்பை மாறுபடக் கொண்டதாகும்; என்னை? கங்கை விர்தியத்துக்கு வடக்கில் வெகு தூரத்திலிருக்கிறது; அருந்ததியைக் கம்பர், தென்திசைக்குச் செல்லும் வானர வீரர்க்குத் தெற்கெல்லையைச் சொல்லப்புகுந்த சுக்கிரீவன் வாக்கில் வைத்துப்பேசும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில், விர்தியமலைக்குத் தென்பாகத்தில் வெகுதூரத்தில் இருப்பதாகக் குறிக்கிறார். விர்தியத்துக்கு வடக்கில் வெகு தூரத்திலுள்ள ஒரு நதிக்கும், விர்தியத்திற்குத் தெற்கில் வெகுதூரத்திலுள்ள ஒரு மலைக்கும் எப்படிச் சமீபத்தன்மைகிட்டும்? ஆகையால், “ அயலது” என்

னும் பதத்திற்குச் “சமீபத்திலுள்ளது” என்னும் பொருள் சிறப்பையடையாது; ஆகலின், அதற்கு வேறு பொருள்தா னிருந்திருக்க வேண்டும்; அதனைத்தானிங்குக் கூறவேண்டும் என்பது வெளிப்படையாகிறது.

இனி, அருந்ததியென்னும் பர்வதம் இருக்குமிடத்தைச் சுட்டித் தன்வீரர்க்குச் சக்கிரீவன் காட்டுவதற்கான சந்தர்ப்ப மும் இங்கில்லை; ஏனெனில், அவர்கள் புறப்பட்டுப்போகும் காரியத்துக்கு இம்மலையொரு இன்றியமையாத பொருளன்று; ஆனால், தென்திசையில் தேடிப்போவார்க்கு மார்க்கத்திலுள்ள வற்றை வரிசையாகச் சொல்லிவந்த தன்மையேயாகும்; அப்படி வரிசைப்பட்ட பொருள்களில் ஒரு பொருளுக்கு மாத்திரம் எல்லேகாட்டிச் சொல்லவேண்டிய அவசியமும் இல்லை; அப்படிச் சொல்வதாயிலும், அதனது சமீபத்திலுள்ளது—தன்னால் இது வரையில் வரிசையாகச் சொல்லிவரப்பட்ட மலை யாறுகளை விடுத்து, எங்கோ வெகுதூரத்திலுள்ளதொரு யாற்றைச் சுட்டி யிருக்க நியாயமுமில்லை யாதலானும் “அயலது” என்பதற்கு “அருகிலுள்ளது” என்னும் பொருள் சிறப்பையாமையறிக.

ஆயின், அப்பதத்திற்குப் பொருள்தா நென்னையோ வெனின், கூறுவாம். இங்கே கம்பர், வரிசையாகச் சொல்லி வந்த பெர்ருள்களி லொன்றாக அருந்ததிமலை கருதப்படு மேனும், அதனது பெருமை கங்கையைப் போன்றுள்ளதாக லின், கங்கை, தரிசனம் செய்வார்க்கும் தன்னில் மூழ்குவார்க் கும் பாவங்களை நீக்கி வரன் அதிகம் தரும் தகைமையுடையது போல், இம்மலையும் தன்னைத் தரிசிப்போர்க்கும் தொழு வோர்க்கும் வரன் அதிகம் தரும் தகையதாதலின், அதனை வற்புறுத்துவான், “சுரநதியின் அயலது” என்றார் எனக் கொள்ளல் வேண்டியதாகிறது. அதாவது—இந்த மலையைக் கங்கைக்கு அடுத்தபடியாகச் சொல்லலாம்; பாவங்களை நீக்கி வரம் தரும் தன்மையில் இரண்டும் ஒத்தன; இரண்டும் அத் தன்மையில் சிறந்தனவேயன்றி, “ஒன்று உயர்வு; மற்றொன்று

தாழ்வு” என்று சொல்லுதற்கில்லை என்னும் பொருள் கிடைக்கின்றது.

ஆயின், கங்கையோ நீருருவத்தி லிருக்கின்றது; அருந்ததி மலையுருவத்தி லிருக்கின்றது; இந்த உருவவித்யாஸத்தைக் கொண்டு ஆற்றலிலும் பெருமையிலும் “இது உயர்வு; இது தாழ்வு” என்று கருதப்படாது; என்னும் பொருள் தோன்றவே, இங்கு “சுரந்தியின் அயலது” என்று சொன்னார் என்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

இதனை வற்புறுத்துவாராகிப் பரம்பொருளின் அம்சர்களாகியும், பக்தர்களின் பாவங்களை நீக்கி வரந்தரு தன்மையில் ஒத்தவர்களாகியுமுள்ள சிவபிரானையும் விஷ்ணுமூர்த்தியையும் எடுத்துக்காட்டி, அவ்விரு மூர்த்திகளும் பக்தர்களது பாவங்களைப் போக்குந் தன்மையிற் சமான்ர என்னும் பொருள்பட அவர்க்கு “அரன்” “அரி” என்னும் நாமங்களையே குறித்து, அம்மூர்த்திக ளிருவரிலும் ஏற்றத்தாழ்வு கருதி வாதிலுவார்க்கு முத்திரெறி யரிதாகும் என்னும் வேதக்கருத்தை—சாஸ்திரக் கொள்கையை—பெரியோர் வழக்கை—பரம்பொருளி னுண்மையைக் காட்டியிருக்கிறார் என்பது நன்கு வெளியாகிறது.

இங்கே, நீருருவம் வாய்ந்த கங்கா தேவியையும் மலையுருவம் வாய்ந்த அருந்ததியையும் எடுத்துக் கொண்டதற் கேற்ப, அவர்கட்கு எடுத்துக்காட்டாக, நீரையும் மலையையும் தத்தமக்கு உறைவிடமாகக்கொண்ட இரு மூர்த்திகளையும் எடுத்துக் காட்டாக ஏற்றுக்கொண்டமையும் கவனிக்கத் தக்கது.

எனவே, கம்பர், தாம் மூர்த்தித் துவேஷம் பாராட்டாத நிலைமையுடையா ரென்பதன்றி, அப்படித் துவேஷம் பாராட்டுவோரையும் கண்டிக்கிறார் என்னும் அவரது மதக்கொள்கை புலகின்றது.

முத்திப்பேறு.

இனி, கம்பநாட்டாழ்வார் குறிக்கும் முக்திரெறியைப் பற்றி யாராய்வோம்.

ஒவ்வொரு மதத்தினரும் முக்தியுலகினைத் தத்தமது மதத்தின் தத்துவ விரிவுகட் கேற்ப வெவ்வேறாக இலக்கணங்கூறிக் காட்டியிருத்தல் வெளிப்படை. இது அவ்வம்மத ஆராய்ச்சி செய்வோர்க்கு நன்கு புலனாகும்.

கம்பநாட்டாழ்வார், முக்தியுலக விலக்கணத்தை வெகு அழகாகக் குறிக்கிறார். நாம் எடுத்துக்கொண்ட “மதக் கொள்கை” என்னும் விஷயம் எப்படியோ மிகப் பெரிதாகி விட்டதாகவின், முக்திப்பேறு என்னும் விஷயமாகவும் விரித்து எழுத அஞ்சுகின்றோம்; எனினும், ஒரேயொரு உதாரணத்தான் அதனைக்காட்டி, நேயர்களைக் கம்பரது காவியத்துள் இவ்விஷயம் வருமிடங்களெல்லாம் ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ளும் படியாகப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, விட்டுவிடுகிறோம்.

ஆரண்யகாண்டம், சரபங்கர் பிறப்பு நீங்கு படலத்தில், சரபங்கருடன் இந்திரன் நிகழ்த்திய சம்பாஷணையில், இந்திரன் சரபங்கரைப் பார்த்து,

“ எந்தா யுலகி யாவையு மெவ்வுயிரும்
தந்தா னுறையும் நெறிதந் தனனால்
நந்தா தபெருந் தவநா டதுநீ
வந்தா யெனினின் நெதிரே வருவான். ”

என்னும் செய்யுளில், “ எம்பெரியோனே ! கெடுதலில் லாத மிக்க தவமுடையோரே !! எல்லா உலகங்களையும் சராசரங்களாகிய எவ்வுயிர்களையும் படைத்தவனாகிய பிரமதேவன், (தமது தவத்திற்குப் பயனாக) தான் வசிக்கின்ற பதவியை உமக்குத் தந்தனன்; நீர் அந்நாட்டுக்கு வந்தீரெனின், உம்மையழைத்துக்கொண்டு போதற்கு அப்பிரமதேவன் வருவான். ” என்று சொன்னான், என்னும் பொருள் கிடைக்கிறது.

அதற்கு மறுமொழியாகச் சரபங்கன் சொல்லிய,

“ சொற்பொங் குபெரும் புகழோய் தொழின்மாய்
சிற்பங் களின்வீவன சேர் குவெனே
அற்பங் கருதே னெனருந் தவமோ
கற்பம் பலசென் றதுகா ணுதியால். ”

என்னும் செய்யுளில், “ எல்லாராலுஞ் சொல்லப்பட்டு விளங்குகின்ற மிக்க புகழையுடைய இந்திர ! செயலழியத்தக்க சித்திரங்களைப்போல நாளடைவில் அழிகின்ற பிரமன் முதலானோருலகங்களை யான் அடைவேனோ? அவ்வாறு அற்பமான பதவிகளை என் மனத்தாலும் நினைக்கமாட்டேன் ; எனது அரிய தவமோ அநேக கற்பகாலங்கள் கழியப்பெற்றது நீ அறிவாய் ” என்னும் பொருள் கிடைக்கின்றது.

இவ்விரண்டு எடுத்துக்காட்டுச் செய்யுட்களால், பிரமன் முதலியோருடைய பதவிகளெல்லாம், “ நாளடைவில் உருக் குலைந்து அழிந்துபோகும் சித்திர வேலைகள்போல அழிந்து போகக் கூடியன ” என்னும் அபிப்பிராயம் தோன்றுகிறது.

பின்னர் வரும்,

“ சிறுகா லையிலா நிலையோ திரியா
குறுகா நெடுகா குணம்வே றுபடா
உறுகால் கிளர்பூ தமெலா முகினும்
மறுகா நெறியெய் துவன்வா னுடையாய். ”

என்னும் செய்யுளில், சரபங்கர் இந்திரனைப் பார்த்து முக்திப்பேற்றின் இலக்கணங் கூறியதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இச்செய்யுளின் பொருள், “ தேவலோகத்தை யுடையவனே ! சிறிய காலவரையறை யில்லாமலும் நிலைமை வேறுபடாமலும் சுருங்குதலும் வளர்தலுமில்லாமலும் குணம்மாறுபடாமலும் பெரிய காற்றினால் விளங்குகின்ற எல்லாப் பூதங்களும்

அழிந்தாலும் (அக்காலத்திலும்) அழியாமலுமுள்ள பதவியாகிய பரம பதத்தையே யான் அடைவேன்.”

இதனால், கம்பநாட்டாழ்வார் கொண்டுள்ள முக்திரெறியினிலக்கணம் இற்றெனப் புலப்படுகின்றது காண்க.

இனி, சரபங்கர் ஸ்ரீ ராமபிரானது தரிசனத்துக்குப் பின், அவருடைய அருளால் இந்நிலவுலகை விடுத்து அப்பரமபதத்தை யடைந்த தன்மையைச் சொல்லுமிடத்தில்,

“தேவரு முனிவரு முறுவது தெரிவோர்
மாவரு நறுவிரை மலரயன் முதலோ
ரேவரு மறிவினி லிருவினை யொருவிப்
போவது கருதுமவ் வருநெறி புக்கான்.”

என்னும் செய்யுளில், தாம் கொண்ட அவ்வீட்டி லக்கணத்தை வற்புறுத்திக் காட்டுகிறார்.

இதன் பொருள், “தேவர்களும் முனிவர்களும் (அவரிலும் மேம்பட்ட) பின்னே வருவதை முன்னே யறிபவர்களாகிய பெருமை பொருந்திய—நல்ல வாசனையுடைய தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர் தலைவர்களும் இரண்டு வினைகளையும் நீக்கிப்போய் அடையுமாற்றினைத் தமது அறிவினால் எண்ணும்படியான அந்த பெறுதற்கரிய பரமபதத்தைப் போய்ச் சேர்ந்தான்” என்பது.

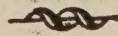
இங்கு, அவ்வீட்டிலக்கணம் பிரமன் முதலிய அதிகாரி தேவர்கட்குக்கூட அடைதற்கரியதாய், அவர்கள் தம்மறிவால் சதா சிந்தித்தற்குரியதாகவு மிருக்கின்றது என்று கூறினமை காண்க.

நேயர்கள், இப்பொருளினோடு பின்வரும் செய்யுளின் பொருளையும் உற்றுநோக்குவாராக.

ஐடாயு வதைப்படலம், ஐடாயு முக்தியடைந்ததைச் சொல்லும் செய்யுள்.

“ சீதங்கொள் மலரு னோனும்
தேவரும் மென்ப தென்னே
வேதங்கள் காண்கி லாமை
வெளிநின்றே மறையும் வீரன்
பாதங்கள் கண்ணிற் பார்த்தான்
படிவங்கொள் நெடிய பஞ்ச
பூதங்கள் விளியு நாளும்
போக்கிலா வுலகம் புக்கான். ”

இச்செய்யுளின் முன்மூன்றடிகளிலும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய பரத்துவ நிலையும், நான்காமடியில் முக்தியுலக விலக்கணமும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன காண்க. இதில், “ பூதங்கள் விளியு நாளும் போக்கிலா வுலகம் ” என்று சொன்னதும், முன் சரபங்கர் வாக்கினால் “ உறுகால் கிளர்பூ தமெலா முகினும், மறுகா நெறி ” என்று சொன்னதும், அயோத்தியாகாண்டம் மந்திரப் படலத்தில் தசரதன் கூற்றாக “ வரம்பறு திரு ” என்று சொன்னதும் என்றுமழியாத அந்தமில் பேரின்பத்தழிவில் வீடன்றோ? ஆகலின், கம்பநாட்டாழ்வார், உருவங்கடந்த—குணங்கடந்த—பூதங்கடந்த ஒரு பெரும் பொருளையே கடவுளாகவும், நிலைதிரியா—குணம்வேறுபடாத—பூதமழிந்த காலத்தும் அழியாத ஒரு பெரும் பதவியே முக்தியுலகமாகவும் கொண்டுள்ளார் என்பது போதருகின்றது. இவ்விரண்டு விஷயங்களும், கம்ப ராமாயணத்திற் பலவிடங்களிற் காணப்படுவதால், இவற்றை விரித்துக்கொண்டு போவது தகுதியன்று. அவை தோன்றுமிடங்களில் ஆங்காங்கு ஆராய்ச்சி செய்ய நேரும்போது அவற்றை யொருவாறு குறிக்கலாம். நேயர்களும் அவ்வவ்விடங்களிற் கண்டு மகிழ்வார்களாக. “ ஸ்தாவி புலாக ” நியாயமாகச் சிறிது காட்டப்பட்டது. விரிவஞ்சியே விடுக்கின்றோம்.

கம்பர் காலம்.

இவ்விஷயத்தைப்பற்றி யாராயப் புகும்போது மிகுந்த சங்கடம் தோன்றுகிறது. நமது பண்டைப் புலவர்களின் ஜீவிய காலங்கள் நன்கு எழுதி வைக்கப்படவில்லை யென்பது உண்மையாகவின், இவ்விஷயத்தில் மிகுந்த சிரமமேற்படல் இயற்கையே; அன்றியும் பல ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் புகுந்து, கர்ண பரம்பரைக் கதைகளையும் பல புத்தக ஆதாரங்களையுங்கொண்டு ஆங்கில விற்பன்னர் பலரது ஆராய்ச்சிகளையொட்டியும் வெட்டியும் ஆராய்ச்சி நூல்களையெழுதிப் படிப்பவர்கட்கு மிக்கமயக்கத்தை யும் கலக்கத்தையும் உண்டுபண்ணிவிட்டார்கள். மேற்குறித்த ஆதாரங்களை யெல்லாம் ஒருபுடை யாராய்ந்து பார்க்கினும், இன்னதுதான் உறுதி அல்லது முடிவு எனத்தீர்மானிப்பதற்கு இயலாதிருக்கின்றன; இவற்றைக்கொண்டு நிச்சயிப்பதும் கூடாதகாரியந்தான்; எனினும் பழைய ஆதாரங்கள் சிலவற்றையெடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்து, ஒருவாறு துணிந்து சொல்லப்பார்ப்போம்.

இவ்விஷயமாக ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுவதற்கு முன், இப் புலவரார் செய்யப்பெற்றுள்ள இராமாயண காவியத்துள் ஏதேனும் அகச்சான்றுகள் உண்டோ என்பதை யாராயும்போது, பின்வருஞ் செய்யுளொன்றுதான் கிடைக்கின்றது. அச்செய்யுள்தானும் கம்பரார் செய்யப்பட்ட தொன்றன்று; அது கம்பராமாயணக் காவியத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பெற்றுள்ள கவிகளில் ஒன்றாகவுள்ளது. அச்செய்யுள் பின்வரும்:—

“ எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணாற்

நேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு

நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர்

தன்னிலே கம்ப நாடன்

பண்ணிய விராம காதை

பங்குனி யத்த நாளிற்

கண்ணிய அரங்கர் முன்னே

கவியரங் கேற்றி னானே. ”

என்பது ; இதன் பொருள், “ பெரியோர்களால் எண்ணப் பெற்ற (சாலிவாஹன) சகவருஷங்கள் எண்ணுற்றேழுக்கு மேல், (வள்ளலாகிய) சடையப்ப முதலியார் வாழ்வு நண்ணியுள்ள) திருவெண்ணைய் நல்லூரில், கம்பநாட்டாழ்வார், செய் தருளிய ஸ்ரீராமசரிதை, பங்குனிமாதத்து அத்தரகூத்திரத்தில் யாவராலும் நினைக்கப்பட்ட (ஸ்ரீரங்கம்) ரங்கநாதன் சன்னிதியில் வித்வசபையில் ஏற்றினார். ”

இவ்வாண்டாகிய சாலிவாஹன சகாப்தம் ௮௦௭-என்பது கிறிஸ்து சகாப்தம் ௮௮௫-ஆண்டுடன் ஒத்து நிற்கிறது ; ஆகவே, இச்செய்யுளின்படி பார்க்கும்போது கம்பரது காலம் இற்றைக்கு ௧0௩௭-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகத்தெரிகின்றது. இதனை யநேகமாகத் தமிழ் வித்வான்கள் பலரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் ; கர்ண பரம்பரையிற் கேட்கப்படும், “ கம்ப ராமாயண அரங்கேற்று விழாவிற் றலைமை வகித்த வைணவ ஆசாரியப் பெரியாராகிய ஸ்ரீமந் நாதமுநிகளுடைய காலமும் இந்தக் காலத்துடன் ஒத்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது.

ஆனால், பண்டித-கால்புவெல் துரையவர்கள் இதனைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிக்கிறார்கள்.

“ இக்கால வாராய்ச்சியானது, தமிழ்ப்பண்டிதர் பலராலே மாத்திரமன்றி, இத்துறையிலிறங்கிய ஐரோப்பியப் பண்டிதர் சிலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக விருக்கின்றது ; அப்படியது உறுதிப்படும்போது, கம்ப ராமாயணமானது, தமிழிலக்கியங்கட்குள் தொன்மைத் தன்மையை வஹித்திருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டி வருகிறது ; கம்பரும் தமிழ்க் கவிஞர்கட்குள் முற்பட்டவராகவும் கொள்ளப்படுகிறார் ; ஆகையால், கம்ப ராமாயணத்துக்கு மிகப் பழமையை யுண்டாக்கற்கென்றே பிற்பட்ட ஒரு புலவரால் இது செய்யப்பட்டதாயிருத்தல் வேண்டும் என்று அறிகிறோம் ” என்கிறார்.

அவர் அறியாது கூறினார். இச்செய்யுளின்படியே கம்ப ராமாயணச் சுமார் ௧0௩௭-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவராகக் கொண்டா

லும், அவரைத் தமிழ்க் கவிஞர்களில் தொன்மை வாய்ந்தவரென்றும் கம்ப ராமாயணத்தைத் தமிழிலக்கியங்கட்டுள் மிகப் பழைமையைப் பெற்றதொன்றென்றும் கொள்வதற்குமுடிபாது; ஏனெனில், தொல்காப்பியமும் சங்க காவியங்களும் மிகப் பழையனவாக எல்லாத் தமிழராலும் கொள்ளப்பெற்றிருக்கின்றன; இவைகட்கு வெகுகாலங்கள் பிற்பட்டே கம்பராமாயணம் தோன்றியிருக்கின்றது என்பதற்கு ஆராய்ச்சியே வேண்டியதில்லை; சங்கநூல்களும் தொல்காப்பியமும் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலங்களிலும், கம்ப ராமாயணம் கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது வெள்ளிடை மலை. இவ்வுறுதியைத் தமிழறிந்த யாரும் மறுக்கார்; ஆகலின், பண்டித கால்டுவெல் துரையவர்கள் படிப்பட்டது கண்டு நாமும் படிப்பவேண்டிய அவசியமேயில்லை.

கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தி என்னும் கவிஞர்கள் மூவரும் சம காலத்தவரென்பதைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஒப்புக் கொண்டு பேசுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீமான் கால்டுவெல் துரையும் வழக்காடவில்லையென்றே அறிகிறோம்.

இம்மூவருள், புகழேந்திப்புலவர், வஜ்ஜிராங்கதபாண்டியன் காலத்தில் அவனது ஸமஸ்தான வித்துவானாக இருந்தவரென்றும், அப்பாண்டியன் தனது மகளை, உறையூரில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த குலோத்துங்க சோழ மன்னனுக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்க, அவளுடன் அவரது ஸமஸ்தானப் புலவராகிய புகழேந்தியும் அனுப்பப்பட்டாரென்றும் தெரிகின்றது. இந்த வஜ்ஜிராங்கத பாண்டியன் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கு முற்பட்டதோ ராசனென்றும், பராக்கிரம பாண்டியன் சுமார் அகுக-ஆண்டிகட்கு முன் மகம்மதிய அரசர்களால் முறியடிக்கப்பட்டவனென்றும் ஆராய்ச்சியாற் கிடைக்கின்றது. இந்தப் பராக்கிரம பாண்டியன் சுமார் ௪௫-வருஷகாலம் நல்ல ஆட்சி புரிந்திருக்கிறா னாகையால், எவ்விதத்தினும் வஜ்ஜிராங்கத பாண்டியனுடைய காலம் இற்றைக்குச் சுமார் கூடக-ஆண்டிகட்கு முற்பட்டேயிருத்தல் வேண்டுமென்பது கிடைக்கின்றது;

தவிர, வஜ்ஜிராங்கத பாண்டியன் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கு அடுத்து முற்பட்ட அரசனாகவுமில்லை யென்றும், வஜ்ஜிராங்கதனுக்குப் பின் இரண்டு அரசர்கள் ஆண்டபின்னரே பராக்கிரம பாண்டியனது ஆட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தென்றும் தெரிவதால், கூடசு-ஆண்டிகளுடன், குறைந்தது இன்னும் கூட-ஆண்டிகளையும் கூட்டிப் பார்த்தல் வேண்டியதாகிறது ; இப்படிப் பார்க்கும்போது புகழேந்திப் புலவருடைய காலம் இற்றைக்குச் சுமார் ௧௦௦௦-ஆண்டிகட்கு முற்பட்டதாகவே ஏற்படுகிறது ; புகழேந்தியையும் கம்பரையும் சம காலத்தவராகக் கொண்டோமாயின், கம்பரது காலமும் ஆயிரம் ஆண்டிகட்கு முற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது கிடைக்கின்றது. இந்தக் கால அளவை, முன் காட்டிய “ எண்ணிய சகாப்தம் ” என்னும் செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்ட காலத்துடன் ஒத்துமிருக்கிறது.

இனி, கம்பர் தமது ராமாயண காவியத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் அரங்கேற்றும்போது தலைமை ஸ்தானம் வஹித்திருந்தவராகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமந் நாத முனி யாழ்வரது காலத்தைப்பற்றியும் ஆராய்வோம்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிக னென்னும் அவ்வைணவ ஆசாரியர்க்குப் பிறகு, சுமார் ௪௫-ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்ததாகக் கணக்கு தெரிகின்றது ; ஒவ்வொரு ஆசாரியரும் சுமார் ௨௫-வருஷகாலம் ஆசாரிய ஸ்தானம் வஹிந்திருந்ததாகக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தாலும் நாதமுனிகளுடைய காலம் இற்றைக்குச் சுமார் ௧௧௨௫-வருஷங்கட்கு முற்பட்டதாகக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது ; இடையில்வந்த ஆசாரியர்களுடைய ஸ்தானாபத்யங்களின் ஏற்றத்தாழ்வினுக்காக அந்த மொத்த வருஷங்களில் சுமார் ௧௦௦-வருஷங்களைக் குறைத்துப் பார்ப்பினும், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுடைய காலம் சுமார் ௧௦௨௫ ஆண்டிகட்குக் குறையவில்லை ; ஆகவே, கம்பருடைய காலமும் அப்படியே கொள்ளக் கிடக்கிறது ; இந்தக் கால அளவையும், முற்காட்டிய “ எண்ணிய சகாப்தம் ” என்னும் செய்யுளிற் காட்டிய கால அளவைக்கு முரண்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

இனி, ஸ்ரீமந் நாதமுனியாழ்வாராகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆச்சாரியர் காலத்தில், விஷ்ணுமூர்த்திக்கே பாத்வத்தை நிர்ணயித்து மூர்த்திகட்குள் பேதங்காட்டி வாதிக்கும் வழக்கும் பரந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வைணவ ஆச்சாரியர்களுட் சிறந்தவராகவும், வைணவ ஸமபத்தை வேருன்றச் செய்தவராகவும் வைணவ மதம் மிக உந்த நிலையிலிருந்த காலத்திலிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவமதஸ்தாபனாச்சாரியராகிய ஸ்ரீராமாநுஜாச்சாரியர்க்குப் பிறகே, மூர்த்தி பேதத்திற் கலகந்தோன்றித் தென்னாடு கலங்கியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வைஷ்ணவ மதம் பரவுவதற்கு வேண்டிய சங்கற்பத்தைச் செய்தவரென்றும் ஸ்ரீராமாநுஜாச்சாரியர் அம்மதத்தை யெங்கும் பரவச்செய்தவரென்றும் நன்கு வெளியாகிறது.

இந்த ஆசாரிய பரம்பரையில் ஸ்ரீராமாநுஜாச்சாரியரை ஸ்ரீமந் நாதமுனிகட்கு ஆறாவது பரம்பரையினராகக் குறிக்கின்றார்கள். ஸ்ரீமந் நாதமுனி, உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார், பெரியநம்பி, ஸ்ரீராமாநுஜர் என்று பரம்பரை விவரம் தெரிகிறது. இவருள் நடுவிலுள்ள நான்கு ஆசாரியரும் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுடைய ஸங்கற்பத்தின் வழியே நின்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தை வளர்த்து வந்திருக்கின்றார்களென்றும், ஆறாவது ஆசாரியராகிய ஸ்ரீராமாநுஜரே அம்மதத்தினை எங்கும் பரந்த மதமாக ஆக்கினாரென்றும் தெரிகின்றது. ஸ்ரீராமாநுஜாச்சாரியருடைய இளமையில், நான்காவது ஆசாரியராகிய ஸ்ரீ ஆளவந்தார் முதமைப்பருவம் அடைந்திருந்தாரென்றும், அவர், காஞ்சிபுரத்தில் வித்தையிலும் விஷ்ணு பக்தியிலும் தேறி ஒரு ஆசாரிய ஸ்தானத்தை வலிக்கக்கூடிய அளவில் ஸ்ரீராமாநுஜாச்சாரியர் வளர்ந்து வருகின்றாரென்பதைத் தெரிந்து அவரை யழைத்துவரும்படி தமது சீடரான பெரிய நம்பிகளை யனுப்பினாரென்றும், காஞ்சிபுரத்திலிருந்த ஸ்ரீராமாநுஜாச்சாரியர், ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து வைணவாச்சாரியராகிய ஸ்ரீ ஆளவந்தார் என்பார் தம்மைப்பற்றி விசாரித்துச் சென்றமையுணர்ந்து, வைணவ மதத்தை வளர்க்கும் நோக்கத்துடன்

காஞ்சியிலிருந்து ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் புறப்பட்டாரென்றும், இடையே மதுரந்தகம் என்னும் ஊரிற் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து ஸ்ரீ ஆளவந்தாரால் அனுப்பப்பெற்ற அவரது சீடராகிய பெரிய நம்பிகளைச் சந்தித்து விஷயந்தெரிந்து, அவரை யாசிரியராகக் கொண்டு, மதோபதேசம் பெற்றாரென்றும், 'சின் இருவருமாகச் சேர்ந்து ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் போய்ச் சேரும்போது, ஸ்ரீ ஆளவந்தார் வியோகமானதைக் கேள்வியுற்று வருந்திப் பிறகு அவரது ஸங்கற்பமாகிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவமத ஸ்தாபன காரியத்தை ஸ்ரீராமா நுஜாசாரியார் ஏற்றுக்கொண்டனரென்றும் திவ்யசூரி சரிதை குறிக்கின்றது.

எனவே, இந்த அறுவருள் ஸ்ரீபெரியநம்பிகளும் ஸ்ரீராமா நுஜாசாரியாரும் சமகாலத்தவராகத் தோன்றுவதால், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுடைய காலத்திலிருந்து ஸ்ரீராமாநுஜன் காலத்துக்குள் ஐந்து ஆசாரிய பரம்பரையிருந்ததாகக் கணக்கெடுக்கத் தட்டில்லை. ஒவ்வொரு ஆசாரியருக்கும் சராசரி ௨௫-ஆண்டுகள் வீதம் வைத்துக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கும்போது, ஸ்ரீராமா நுஜனுடைய காலத்துக்கு ௧௨௫-ஆண்டுகட்கு முன் ஸ்ரீமந் நாத முனிகளிருந்ததாகக்கொள்ள யாதொரு தடையுமில்லை. ஆக, ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் காலத்திலிருந்தவராகக் கொள்ளப்படுகிற கம்பநாட்டாழ்வார் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரியராகிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியருக்கு ௧௨௫-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவாகின்றது.

சில ஐரோபியப் புலவர்களும் பல இந்தியப் புலவர்களும், ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியருடைய காலம் கி. பி. ௧0௧௭-ம் ஆண்டாகுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இதனைத் திடமாக நம்பிக் கணக்கிடும்பொழுது கம்பருடைய காலம் கி. பி. ௮௧௨-க்கு முற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று துணியக்கிடக்கின்றது. முன் சொன்ன, கம்ப ராமாயணச் சிறப்புக் கவிபாகிய, “எண்ணிய சகாத்தம்” என்னும்செய்யுளிற்கிடைக்கும், சடையப்பவள்ளல் வாழ்வுக்காலமாகிய கி.பி. ௮௮௫-ம் ஆண்டுக்கும், ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியார் காலத்தைக்கொண்டு மேலே நாம் நிர்ணயித்த கி. பி.

அகௌ-ம் ஆண்டுக்கும் அதிக வித்யாஸத்தைக் காண்கின்றி லோம் ; இவ்விரண்டுக்கும் ஏற்படும் வித்யாஸமாகிய ஆண்டுகள் ஏழும் ஸமர்த்திக்கக்கூடிய நிலையிலிருக்கின்றன ; எனவே, கம்பநாட்டாழ்வாருடைய காலம் “ எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணுற்றே ” முக்குச்சரியான கி. பி. ௮௮௫-ம் ஆண்டென்பது துணியக்கிடக்கின்றது. ஆகையினால், இற்றைக்கு ௧௦௩௭-ஆண்டுகட்கு முன்னரே கம்பநாட்டாழ்வார் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று யாம் முன்னம் துணிந்ததையே இங்கும் வற்புறுத்துகின்றோம்.

கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாட்டாழ்வாரது காலத்தைப்பற்றிப் பின்னத்தூர் ஸ்ரீமான் அ. நாராயணசுமீ ஐயரவர்கள் பின்வருமாறு துறிக்கின்றார்கள்:--

“ எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணுற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு, நண்ணிய வேண்ணெய் நல்லூர் ” என்னும் இராமாயணப் பாயிரத்தால், சாலிவாகன சகாப்தம் ௮௦௭-க்கு சரியான கி. பி. ௮௮௫ என்று தெரிதலால், அக்காலத்திலிருந்தா ரென்றலே பொருத்தமுடைத்தாகும். செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர், “ ஆவின் கொடைச் சகரர் ” என்ற ஒரு பாடலைக் காட்டி கி. பி. ௧௧௭௮-ல் கம்பரிருந்தாரெனக் கூறி னூரேயெனில், அங்ஙனம் கூறுமிடத்தில் ௧௧௭௮-ல் பட்டத் துக்கு வந்த குலோத்துங்கச் சோழன் காலத்தில் வல்லம் தீக் காலிப்பெருமானுக்குரிய காஞ்சீபுரம்கோவில்கல்வெட்டொன் றில் நன்னூலை இயற்றச் செய்த அமராபாணன் சீயகங்கனது மனைவி அரியபிள்ளை சாதனத்தால் நன்னூலார் காலம் நிச்ச யிக்கப்படுதலால், நன்னூலுக்கு நெடுநாள் முன்னிருந்த நேமி நாதனுடனிருந்த கம்பரை நன்னூலாருடன் பிணைத்தல் எவ் வாற்றாலும் பொருந்தாதென மறுக்க. கம்பர் காலத்திய அரசர்கள் சோழநாட்டில் இராசாதித்த சோழன், பாண்டிய நாட் டில் சார்வபெளம பாண்டியன், சேரநாட்டில் வஞ்சிமார்த் தாண்டன், மூத்ததிருவடிகள் சேரமான்பெருமான் இவர்களாவார். இச்சேரனின் பெயர், இவர் சடையப்ப பிள்ளைக்கு விடுத்ததாக மூவலூர்க் கல்வெட்டி லெழுதியிருக்கிற “ காவிரியைச் சோண்ட்டைக் காராளர் தம்மாபை, நாவல

ரைக் காவலரை நல்லோரைப்—பூவலய, முள்ளத் தகும் புதுவை யூரைச் சிறப்பித்தான், பிள்ளைப் பெருமாள் பிறந்து ” என்னும் பாகுடக்கவியின் மேலெழுதியவற்றால் லறிக. பிள்ளைப்பெருமாள்—சடையப்ப பிள்ளையின் சிறப்புப் பெயரிலொன்று. இதனை, “ பேராசைப் பிள்ளைப் பெருமா னைச் சேதிபனை ” என்ற பாடலாலும் அறிக. இவர்களன்றி ஓரங்கல் நாட்டை யரசாண்ட பிரதாபருத்திரனு மிருந்ததாகத் தெரிகிறது. ”

ஸ்ரீமான் வ. வே. ஸுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் இவ்விஷயமாக எழுதியிருக்கிற அபிப்பிராயத்தின் ஸாரம் பின்னேவருவது:—

“ எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்

றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு

நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர்

தன்னிலே கம்ப நாடன்

பண்ணிய விராம காதை

பங்குனி யத்த நாளில்

கண்ணிய வரங்கர் முன்னே

கவியாங் கேற்றி னானே ”

என்று கர்ணபரம்பரை சொல்லுகிறது. ஆகவே, மிகப் பலமான காரணங்களிருந்தாலொழிய, கம்பன் ராமாயணத்தை அரங்கேற்றியது சாலிவாகனசகம் ௮௦௭-ம் ஆண்டு என்பதைத் தள்ளிவிட நமக்குப் பாத்தியமில்லை. துவாபரயுகம் அல்லது வேறு யுகாந்தரங்கள் என்று மிகவும் தூரமான காலமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தால், கம்பனுடைய காலம்தெரியாததாலோ அல்லது அவனுக்குப் பெரும் பழைமையைக் கற்பித்து அதனால் அவனுக்கு அபாரமான மகிமையை உண்டாக்கலாம் என்கிற தவறான எண்ணத்தாலோ ஜனங்கள் அந்தப்பிரகாரம் கூறியிருக்கிறார்கள் என்கொள்ளலாம். ஆனால், சகம் ௮௦௭ மிகப் பழைமையான காலமல்ல. ஆகையால், இந்தப் பாட்டு கம்பனுடைய நாளிலேயோ அல்லது அதற்குக் கொஞ்சமே கொஞ்சம் நாட்களுக்குப் பிந்தியேதானோ பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என நினைப்பது நியாயவிரோதமாகாது,

கம்பன் காலம் சகம் ௮-௯-ம் நூற்றாண்டுகளில் என்றும் அவன் சகம் ௧௦௪௨-ஆண்டுக்கு அணித்தாகப் பிறந்து ௧௧௨௨-க்கு அணித்தாக இறந்திருக்க வேண்டும் என்றும் சில பண்டிதர்கள் அபிப்பிராயப்படுவதற்குக் காரணம், கம்பனும் ஒரு குலோத்துங்க சோழனும் ஒட்டக்கூத்தனும் பிரதாப ருத்திர தேவனும் சமநாலத்தவர் என்று கர்ணபரம்பரைகள் கூறுவதும், ஒட்டக்கூத்தன் உலாவால் பாடிய மூன்று சோழர்களுமும் பிரதாபருத்திரனும் சகம் ௧௧-வது ௧௨-வது நூற்றாண்டுக் கிடையில் விளங்கினார்கள் என்று சிலாசாசனிகள் நிச்சயித்திருப்பதுமே. சிலாசாசனங்கள் எப்பொழுதும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்க பிரமாணம் என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால், அந்தச் சாசனங்களில் குறிக்கப்படும் வருஷங்கள் எந்த சகாப்தத்திலிருந்து கணக்கிடப்படுகின்றன என்று நிர்ணயிப்பதில் எப்பொழுதும் அபிப்பிராயபேதங்களிருக்கின்றன. ஆகையால், சிலாசாசனங்களுடைய தீர்மானங்களைப் பூர்ணப்பிரமாணமாகக் கொள்ளுவது சரியாகாது. ஒட்டக்கூத்தன் உலாவால் பாடிய விக்கிரமன், குலோத்துங்கன், ராஜராஜன் என்ற பேர்களுள்ள சோழவரசர் மூவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக சகம் ௧௦௪௦-முதல் ௧௧௨௨-க்கு மேலும் அரசாண்டார்கள் என்பது சிலாசாசனங்களின் அபிப்பிராயம். இது உண்மையாக இருக்கும் படித்தில் கம்பனும் ஒட்டக்கூத்தனும் சமநாலத்தவர்களாக இருந்திருக்க முடியாது என்றுதான் நமக்குத் தோன்றுகிறதே ஒழிய, கம்பன் சகம் ௧௧-வது ௧௨-வது நூற்றாண்டுகளில் விளங்கியிருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயிக்கத் தோன்றவில்லை.

*

*

*

“புதுவைச் சடையன் பொருந்து சங்கரனுக்கு
உதவித் தொழில் புரி ஒட்டக்கூத்தனை”

என்று ஆரம்பிக்கும் வரிகள், புதுவைக்கு அதிபதியான சடையனுக்குப் பந்துவான சங்கரனிடம் ஒட்டக்கூத்தன் உதவித் தொழில் புரிந்துவந்தான் என்று சொல்லுகின்றன. கம்பனுடைய நண்பனாகிய சடையன் வள்ளலுடைய தகப்பனுக்குச் சங்கரன் என்று பெயர். இதனால், இந்தச் சங்கரனிடம்தான் ஒட்டக்கூத்தன் வேலை பார்த்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், பாட்டன் பெயரைப் பெயரனுக்கு

வைக்கிறவழக்கம் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாதலால், குடி அழியா திருக்கிற வரையில் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் புதுவை அதிபதிகளின் குலத்தில் ஒரு சங்கரனும் ஒரு சடையனும் இருந்தே தீர்வார்களென்று நம்ப நிரம்ப இடமுண்டு. அப் படியே ஒட்டக்கூத்தன் பாடிய விக்கிரமசோழன் உலாவில்,

“ மோட்டு அரணக்
கொங்கைக் குலைத்துக் குடகக் குவடு ஒடித்த
செங்கைக் களிற்றுத் திரிகர்த்தனும்,
... .. மட்டை எழக்
காதித் திருநாடர் கட்டு அரணம் கட்டு அழித்த
சேதித் திருநாடர் செல்வனும் ”

விக்கிரமனோடு இருந்ததாகப் பாடியிருப்பதில், திரிகர்த்தன் சேதி என்கிற பெயர்கள் முறையே கம்பனுடைய ரக்ஷகனான சடையப்பனையும், கம்பன் ஏரெழுபது அரங்கேற்றிய காலத் தில் உடனிருந்த சேதிராயனையும் தான் குறிக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், திரிகர்த்தன் என்னும் பட்டப் பெயர் கம்பனுடைய நண்பனுக்குத்தான் கொடுக்கப்பட்டது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அவன் வழிமுறையில் வந்த வர்களுக்கெல்லாம் அந்தப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவதில் விகற்பம் ஒன்றுமில்லை. சேதிராயன் என்பதும் ஒரு மனிதனுக்கு இயற்பெயரல்ல. ஒரு குடியின் தலைவர்களுக்குப் பரம்பரையாக வரும் பொதுப் பெயரேயாகும். ஆகையால், கூத்தன் உலாவில் இவ்விரண்டு பெயர்களும் வருவதிலிருந்து கம்பன் காலத்திலிருந்த சேதி ராயனையும் சடையனையும் தான் இவை குறிக்கின்றன என்று ஒரு தலையாகக் கூறிவிடமுடியாது.

*

*

*

சோழ மண்டல சதகத்தில்

“ பூண் நிலாவும் கம்பன் நலம் பொலியும் தமிழால்
பொலிவு எய்திக்
காணும் ஆறு காண்டம் உறும் கதையின் பெரிய
கதை என்னும்

தான் நிலாவும் கழல் அபயன் சபையில் பயில்

உத்தர காண்டம்

வாணி தாஸன் அரங்கேற்ற வைத்தார் சோழ

மண்ட லமே. ”

என்று வருகிற செய்யுள், வாணிதாஸன் என்று புனைபெயர் பூண்ட ஒட்டக்கூத்தன் தன் உத்தரகாண்டத்தை அபயன் என்னும் சோழ அரசன் சபையில் அரங்கேற்றினான் என்று கூறுகிறது. இந்தப் பாட்டில் ஒட்டக்கூத்தன் முதல் ஆறு காண்டங்களைப் பாடியதாகச் சொல்லாதிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அபயன் என்பதும், சகம் ௧௧௨-முதல் ௧௦௪௦-வரையில் அரசாண்ட உபயகுலோத்தமன் என்கிற குலோத்துங்க சோழனுடைய பெயர்களில் ஒன்றாகும்.

*

*

*

ஆனால், “ செந்தமிழ்ப் ” பத்திரிகை மூன்றாம் தொகுதியில் நிர்நாயித்திருக்கிறபடி ஒட்டக்கூத்தன் சிலாசாசனிகளால் இரண்டாவன் என்று சொல்லப்பட்ட குலோத்துங்கனுடைய அவையில்தான் உத்தரகாண்டத்தை அரங்கேற்றினான் என்று வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போம். ஸ்ரீமத் ராமாநுஜாசாரியார் காலமாவதற்கு முன்பே இந்தக் குலோத்துங்கன் இறந்து போய்விட்டான் என்றும், ராமாநுஜர் சகம் ௧௦௫௧-ல் பரமபதமடைந்தார் என்றும் குருபரம்பரை கூறுவதால், இந்தக் குலோத்துங்க சோழன் சகம் ௧௦௫௧-க்கு முன் நாலேந்து வருஷங்களே ஆண்டு விட்டு இறந்துபோயிருக்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீமான் ராகவையங்கார் ஒப்புக்கொள்கிறார். அப்படியானால், ஒட்டக்கூத்தன் தன் உத்தர காண்டத்தை சகம் ௧௦௫௧-க்கு முன் அரங்கேற்றியிருக்க வேண்டும். முன்னம் பலமுறை சொல்லியிருக்கிற கர்ணபரம்பரையை ஒப்புக்கொண்டால் கம்பனும் ஒட்டக்கூத்தனும் ஏக காலத்தில் ராமாயணம் பாட ஆரம்பித்தார்கள் என்று கொள்ளவேண்டும். ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால், ஏற்கனவே ஆறு காண்டங்கள் பாடப்பட்டுப் புகழ் எய்தியிருந்தால்தான் ஒரு கவிக்கு உத்தரகாண்டம் மாத்திரம் பாடவேண்டும் என்று தோன்றுவது இயற்கை, என்கிற விஷயத்தை ஒப்புக்கொண்டு, கம்பன் தன் ராமாயணத்தைச் சகம் ௧௦௫௧-க்கு அநேக வருஷங்கள் முன்பே பாடிமுடித்துப் பேர் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்று நாம் கூறுவதற்கு

இணங்கவேண்டிவரும். எதற்கும் கம்பன் சகம் ௧௦௪௨-க்கு சமீபத்தில் பிறந்திருந்தால் ௧௦௫௯-க்குள் ராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றிச் சீரெய்திருப்பது அசாத்தியமென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

*

*

*

ஒட்டக்கூத்தன் காலத்திலிருந்து கம்பன் காலத்தை நிர்ணயிப்பதில் இத்தனை முரண்பாடு சம்பவிக்கிறது. தொன்று தொட்டு வந்திருக்கிற தனியன் பிரகாரம் கம்பன் ராமாயணத்தைச் சகம் ௮௦௭-ல் அரங்கேற்றினான் என்று கொள்ளுவதற்குச் சரியான ஆகேற்பணை ஒன்றும் எனக்குத்தோன்றவில்லை. அரங்கேற்றிய காலத்துக்குச் சுமார் இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னால் கம்பன் ராமாயணம் பாட ஆரம்பித்தான் என்று வைத்துக்கொண்டால் கம்பன் விஜயாலய சோழன் காலத்தில் அல்லது அவனுக்குப்பின் ஆண்ட ஆதித்தசோழன் காலத்தில் அந்தக் காவியத்தைப் பாடிவந்தான் என்று ஏற்படும். இந்தச் சோழர்களும் மற்றத் தமிழ்நாட்டரசர்களையும் ஒன்றுசேர்த்துக் கொண்டு பல்லவர்களோடு கடும்போர் புரிந்து வந்தார்களாம். தமிழ் நாட்டுக்குச் சுதந்தரம் கொடுக்க முயன்ற பெருந்தகை களைப்பற்றிச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தன் தேவாரத்தில் ஓரிடத்தில் பேசியிருப்பதுபோலக் கம்பன் பேசவில்லை என்பது விசனிக்கத்தக்கதே. ஆனால், சடையப்பவள்ளிலப் பாடிய அளவு கம்பன் ராமாயணத்தில் சோழர்களைப் பாடவில்லை யாகையால் அவன் பாடிய காலத்தில் சோழர்கள் தமிழ் நாட்டில் தலைமை வலிக்கவில்லை யென்றும், சாமானிய அரசர்களாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும் ஏற்படுகிறதென்றினைக்கிறோம்.

கதைகள் கம்பனுக்கும் ஒரு குலோத்துங்கனுக்கும் சம காலத்துவம் கற்பிக்கின்றன. தென்னாற்காடு ஜில்லா நாராயண வனத்திலுள்ள அகஸ்தியேச்சுவரன் கோவிலில் சகம் ௮௨௬-ம் வருஷமானது ஒரு குலோத்துங்கசோழனுடைய ககவது ஆட்சி வருஷமாக இருந்தது என்று காட்டும் சாசனம் ஒன்று இருக்கிறதென்று ஸ்ரீமான் ரா. ராகவையங்கார் எடுத்துக் காட்டுகிறார். சகம் ௮௦௭-ல் ராமாயணம் அரங்கேற்றிய கம்பன் சகம் ௮௧௬-ல் குலோத்துங்கன் என்ற பெயரும் கொண்ட முதல்பராந்தகன் அவையிலும் பிரகாசித்தானென்று சொல்லுவதில் அசம்பாவிதம் ஒன்றும் இல்லை.

இனி, கடிமணப் படலத்தில் ராமன் செய்துகொண்ட
காலத்தை வர்ணித்து வரும்போது,

“என்றும் நான் முகன் முதல் யாரும், யாவையும்,
நின்ற பேர் இருளினை நீக்கி, நீள் நெறி
சென்று, மீளாக் குறி சேரச் சேர்த்திடு
தன் திரு நாமத்தைத் தானும் சாத்தியே”

என்று வரும் செய்யுளில் சொல்லும் திருநாமம் சாத்திக்கொள்
ளும் வழக்கம் எக்காலத்தில் பிறந்தது என்று விசாரித்ததில்,
ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் காலத்திலேயே இருந்தது என்று வைஷ்
ணவ சம்பிரதாயம் அறிந்தவர்கள் எனக்குச் சொன்னார்கள்.
அது நெடுநாள் பிற்பட்டு உண்டான வழக்கம் என்று ஏற்படும்
பகூத்தில் கம்பனுடைய காலத்தை அதற்குப் பின்னேதான்
கொண்டுபோகும்படி நேரும். அதுவரையில் இந்தச் செய்
யுள் நாம் ஸ்தாபிக்கிற காலத்தை (சகம் ௮௦௭-33) வெட்டாது.
எப்படியும் உண்மையைக் கண்டு பிடிப்பதேதான் நமது நோக்க
மாதலால், கற்றோர், “திருநாமம் அணிகிறவழக்கம் எப்பொழுது
ஆரம்பித்தது” என்பதை நிர்ணயித்து, அவசியமானால் மேலே
நாம் கம்பனுக்குத் தீர்மானித்திருக்கிற காலவரையரையைத்
திருத்தவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தோடே இந்தச் செய்யுளை
இங்கே எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

ஆகையால், ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க வேறு ஆகூபணைகள்
தோன்றும் வரையில், கம்பன் சாலிவாகன சகாப்தத்தின்
௮-வது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும், ௯-வது நூற்றாண்
டின் பிற்பகுதியிலும் விளங்கினான் என்றும், மேலேஎடுத்துக்
காட்டிய தனியன் பிரகாரம் சகம் ௮௦௭-ல் தன் காவியத்தை
அரங்கேற்றினான் என்றும்தான் கொள்ளவேண்டும் என்று
தோன்றுகிறது.”

*

*

*

கல்லஞ்சென்ற ஸ்ரீமரீன் செல்வகேசவராய முதலியாரவர்களது
அபிப்பிராயம்:--

“எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்
தேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர்
தன்னிலே கம்ப நாடன்

பண்ணிய விராம காதை
பங்குனி யத்த நாளில்
கண்ணிய வரங்கர் முன்னே
கவியரங் கேற்றி னானே ”

எனப் பாடியிருப்பதுகொண்டு கம்பர் காலம் கிறிஸ்தாப்தம்
அ.அ.நி அதாவது ௧௦௦௦-வருஷத்துக்கு முற்பட்டதென்று
சொல்லலாம். ஆனால், “ எண்ணிய சகாத்தமுந்தூற் றேழின்
மேற் சடையன் வ ழ்வு ” என்றும் பிரதிபேத மிருத்தலால்
இது ஒருதலையாத் துணிதல்கூடாததாக இருக்கின்றது. இராமா
யணத்தில் உத்தர காண்டம் ஒட்டக்கூத்தர் பாடினது என்பது
உலரப்பிரசித்தம். புகழேந்தியானவர் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்
தவர் என்பதற்கு,

“ நூலார் கலைவல்ல செம்பியன் கேட்ப நொடித்து மிக்க
கோலா கலனொட்டக் கூத்தனை யன்றுதற் கோலியென்று
மேலார் கவிசொல்லி ரெய்த்தானத் தேசென்று வென்று
[கொண்ட
மாலார் களந்தைப் புகழேந்தி யுந்தொண்டை மண்டலமே. ”
என்றாற்போன்ற சான்றுகள் உள்ளன.

“ பாடும் புலவர் புகழொட்டக்
கூத்தன் பதாம் புயத்தைச்
சூடுங் குலோத்துங்கச் சோழனைன்
றேயெனைச் சொல்லு வரே. ”

என்ற தனிப்பாடலால் குலோத்துங்கச் சோழன் ஒட்டக்கூத்
தருடைய மாணக்கன் என்பது தெளியப்படும். குலோத்துங்
கச் சோழனை நோக்கி,

“ என்றும்
அடைந்தாரைக் காக்கும் அகளங்கா துங்கா
நடந்தாயே நாலா றடி. ”

எனக் கம்பர் கூறினதாகவும், புகழேந்தி அவனை நோக்கி,

“ பழியும் புகழு மெவர்க்கு முண்டாமிந்தப் பாரிலுனக்
கழியுஞ் சிலையுங் கயலுமென்ற லகளங்கா துங்கா, ”

எனக் கூறினதாகவும் தனிப்பாடல்கள் வழங்கி வருகின்றன. இவையெல்லாம் குலோத்துங்கச் சோழனையே நோக்கினவா மாதலின், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப் புலவர் என்னும் மூவரும் அவ்வரசன் காலத்தினர் என்பது தேற்றமாம். ௨-வது இராஜேந்திர சோழனுக்கு ௧-வது குலோத்துங்கனென்று பெயர். அவன் கி. பி. ௧௦௬௨-ம் ஆண்டிலே அதாவது சாலிவாகன சகாப்தம் ௯௮௫-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினான் என்றும், ௨-வது குலோத்துங்கச்சோழன் ௧௧௨௭-ம் ஆண்டிலே சிங்காஸனம் ஏறினான் என்றும், ௧௮௬௪-ம் வருஷத்து இந்தியன் ஆண்டிக்வெரி (Indian Antiquary) என்னும் இந்துதேச புராதன கலாவிசார பத்திரிகையின் அக்டோபர் மாதத்துச் சஞ்சிகையில் சோழர்களுடைய தேதிகள் என்னும் தலைப்பின்கீழ் ஹல்டஸ் என்னும் யூரோப்பியப் புலவர் நிர்ணயஞ் செய்திருக்கிறார். ௧-வது இராஜேந்திர சோழன், கம்பரையும் ஒட்டரையும் இராமாயணம் பாடிப்படி எவினான் என்றும், ௧-வது குலோத்துங்கன் காலத்திலே இராமாயணம் அரங்கேறியதென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆகவே, கம்பர் சாலிவாகன சகாப்தம் ௯௮௫-க்கு முன்னும் பின்னும் இருந்தவர் என்றேற்படுகின்றது. அம்பிகாபதிக்குக் கலியாண மகோற்சவம் நடந்தேறுகையில் சடையப்ப முதலியார் சிறிது காலந்தாழ்த்து வந்தமையின், இருக்க இடம்பெறாது சாலவக்கடையின் அருகில் நின்றதைப் பார்த்து வருந்திய தன்மனைவியை நோக்கிக் கம்பர் “என் ஐயனை ஹைக்குமிடத்தில் வைப்பேன் வருந்தாதே” என்றதும், இவர் அறுபதாவது பிராயத்தில் காலகதியடைந்தார் என்றதும் உண்மையானால், இவர் நாற்பது பிராயத்துக்கு மேல் இப்பது பிராயத்துக்குள்ளாக இராமாயணம் பாடியிருக்கவேண்டும். ஆகவே, இவர்கிறிஸ்தாப்தம் ௧௧-வது நூற்றாண்டின் முன்பாகத்தில் பிறந்தவர் என்பது முடிவாகிறது.”

நமது தேசத்துப் புலவர்களுடைய சரித்திரச் செய்திகளையும் காலத்தையும்பற்றி யாராய்வதற்குப் பல கர்ணபார்ப்பரைகள் தாம் வெகுவாய் ஆதாரமாகக் கிடைக்கின்றன. அவைகளோ ஒன்றற்கொன்று முரண்பட்டுக் கிடக்கின்றன வென்பதை முன்னரே குறித்துள்ளோம்.

அங்ஙனம் கிடைக்கும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளைத் தீர விசாரித்து ஏற்றுக்கொள்ளலே சிறப்புடைத்தாகும். கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் என்பதுபற்றி யவற்றைத் தள்ளிவிடுதல் கூடாது. பண்டிதர்கள் அவற்றைத் தீரவாராய்ந்து சரித்திரத்தி லும் அப்புலவர் பெருமக்களுடைய நூல்களிலும் ஆதாரந்தேடி யெடுத்து முடிவு தெரிவித்தல் புலமையுடையதாகும். அப்படி யாராயும்போது கிடைக்கும் சாஸ்தியங்களின்பல ஐதீகத்தையும் பொய்ப்படுத்தக் கூடியனவாகக் கிடைத்து மனதைக் கலக்கவும் செய்யும். அச்சான்றுகளைப் பலமுறை நன்கு சோதித்துப் பார்த்துப் பின்னரே கர்ணபரம்பரைகளை யொதுக்கித் தள்ள வேண்டுமே தவிர, அக்கதைகளை நம்பாமல் தள்ளிவிடப்படா தென மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றோம்.

நம் புலவர் பெருமானாகிய கம்பநாட்டாழ்வாரது ஜீவிய காலத்தைப்பற்றித் தீர்மானித்தற்கு நமக்குக் கிடைத்துள்ளன சில கர்ணபரம்பரைக் கதைகளும், மேற்குறித்த “எண்ணுற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு” என்னும் கம்பராமாயணச் சிறப்புக் கவியுமேயாகும்.

கரணபரம்பரைக் கதைகளிற் பிரபலமானது, ஒட்டக்கூத் தப் புலவரும் கம்பநாட்டாழ்வாரும் ஒரு காலத்தவரென்னும் கதையேயாகும். இக்கதையினை வற்புறுத்த இரண்டு மூன்று சாஸ்தியங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று,

“இன்றைக்கோ கம்பன் இறந்தநா ளென்கவிதை
இன்றைக்கோ அரசவைக்கு ஏற்கும்நாள்—இன்றைக்கோ
பூமடந்தை வாழ புவிமடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை நூல்வாங்கு நாள்.”

என்னும் செய்யுளைப்பற்றிய விஷயமாகும்.

தமது புலமையாலும் பெருமையாலும் அழுக்காறடைந்து வருந்திக்கொண்டிருக்கும் ஒட்டக்கூத்தப் புலவருக்கு ஒரு ஆறுதலையுண்டாக்க வேண்டுமென் றெண்ணிய கம்பநாட்டாழ்

வார், மாறுவேடம் பூண்டு கூத்தரிடம் சென்று, “ கம்பன் இறந்துவிட்டான் ” என்னும் செய்தியைச் சொல்ல, அதனைக் கேட்டதும் கூத்தர் இச்செய்யுளைப் பாடினாரென்றும், அப்பாட்டின் அரத்தினால் கம்பநாட்டாழ்வார் அங்கேயே உயிரிழந்து விழுந்தமை கண்ட கூத்தர் உண்மையறிந்து பரிதபித்து, அப்பாட்டினுள் அமைந்துகிடக்கும் அரத்தை மாற்றிப் பின்வரும்,

“ இன்றைக்கோ கம்ப நெழுந்தநா னென்கவிதை
இன்றைக்கோ அரசவைக்க னேரூநாள்—இன்றைக்கோ
பூமடந்தை வாழ புவிமடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை தூல்பூட்டு நாள்.”

என்னும் செய்யுளைத் திருப்பிப் பாடினாரென்றும், கம்பர் உயிர் பெற நெழுந்தாரென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

இச்செய்யுளைப்பற்றி யாராயும்போது, தமிழ் நாவலர் சரிதையில், “ கம்பன் சோழனால் கொலையுண்டான் ” என்று கேட்ட புலவர் பலராலும் பாடப்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. இந்தக்கதையே புனைகதையாகவுந் தோன்றுகின்றது. இதுபோன் றொருகதை போஜராஜனுக்கும் காளிதாஸக் கவிக்கும் சம்பந்தப்படுத்தி வடநாற் புலவரார் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால், இச்சாட்சியைப்பற்றி நாம் சந்தேஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்படியே கர்ணபரம்பரைகளுக்குச் சான்றக ளாகத் தோன்றும் கதைகள் பல தமிழ் நாவலர் சரிதையில் மாறுபட்டே கிடக்கின்றன வென்றறிகிறோம்.

இப்படிப் பல காரணங்களால், இச்செய்யுளைப்பற்றிய விஷயம் ருசப்படுத்த முடியாதபோது, “ கம்பரும் கூத்தரும் ஒரு காலத்தவர் ” என்பதற்குத் தக்க சான்றாக இச்செய்யுளை யெடுத்துக்கொள்ளல் கூடாததாக முடிவின்றது.

இனி, “ கூத்தரையும் கம்பரையும் ” சமகாலத்தவராக்கக் காட்டப்படும் மற்றொரு செய்யுளான,

“ குமுத னிட்ட குலவரை கூத்தரில்
திமித மிட்டுத் திரியுந் திரைக்கடல்
துமீத மூர்புக வானவர் துள்ளினார்
அமுத மின்னு மெழுமெனு மாசையால். ”

என்பதைப்பற்றி யாராய்வோம்.

இச்செய்யுள், கம்பநாட்டாழ்வாராற் பாடப்பெற்று நில
வுறும் இராமாவதாரத்து யுத்தகாண்டம் சேதுபந்தனப் படலத்
தைச் சேர்ந்ததாகும். இதனைச் சம்பந்தப்படுத்தி ஒரு அற்
புதக்கதை யெழுந்திருக்கின்றது.

சோழராஜன், இவ்விரண்டு புலவர்களை யு மழைத்து
இராமாயணம் பாடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்ட சில
காலம் கழித்துக் காவியம் எதுவரையிலா யிருக்கிறதென்று
வினவினானென்றும், ஒட்டக்கூத்தர் கடல்காண் படலம் பாடி
வருவதாகச் சொன்னாரென்றும், கம்பநாட்டாழ்வார் அதுவரை
யில் ஆரம்பியாம விருந்தபோதிலும், கூத்தருக்கும் மேல் தாம்
நிற்கவேண்ணி, அப்படலத்துக்கு மேற்பட்ட சேதுபந்தனப்
படலம் வரையில் பாடியிருப்பதாகச் சொல்லி, யாசன் கேட்ட
தற் குதாரணமாகக் “ குமித னிட்ட ” என்னும் அடியுடைய
இச்செய்யுளைச் சொன்னாரென்றும், சமீபத்திலிருந்த கூத்தர்
அச்செய்யுளிலிருக்கும் “ துமி ” என்னும் பதத்தைப்பற்றி
யாக்கேபித்தா ரென்றும், அது வழக்குச் சொல்லென்று கம்ப
நாட்டாழ்வார் கூறி, அதனை மறுநாள் கலைமகளினருளால்
மெய்ப்பித்தாரென்றும் அக்கதை சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தக் கதையை வற்புறுத்தும்படியாக இதே மாதிரியான
மற்றொரு கதையும் சொல்லப்படுகின்றது. அது பின்வரும்:—

கம்பராமாயணத்தின் பெருமை ஊரெல்லாம் பார்திருத்
தலைக் கேட்டும் கண்டும் பொறுத கூத்தர் தமது ராமாயணத்தை
முதலிலிருந்தே கிழித்துக்கொண்டு வருகையில், அவ்வழியே
சென்றுகொண்டிருந்த கம்பர், அதனையறிந்து, கூத்தரைப்
பார்த்து, “ நான் உத்தரகாண்டம் பாட உத்தேசிக்கவில்லை;

ஆகலால், தங்களது உத்தரகாண்டத்தைக் கிழிக்காமல் நான் செய்திருக்கும் ஆறு காண்டங்களுடன் வைத்துச் சேர்த்து விடுவோம்” என்று சொன்னாரென்றும் அதற்கு அவர் இணங்க அப்படியே அது வைக்கப்பெற்றிருக்கிற தென்றும் அக்கதை சொல்லப்படுகிறது.

இக்கதைகளின் உண்மையினைப் பின்வரும் சான்றுகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

“ரகுவம்சம்” என்னும் தமிழ்க் காவியத்தைப் பாடியிருக்கும் “அரசகேசரி” என்னும் கவிஞர்,

“பொற்றா மரையா னொழியாது பொலியும் மார்ப்!

எற்றங் குமேனி ரகுராம சரிதை யாவும்

கற்றார் கவியின்பெரி தாந்தமிழ்க் கம்ப நாடன்

உற்றங் குரைத்தான் உரையாதன ஒது கிற்பாம்.”

என்னும் செய்யுளைச் சொல்லி யுத்தரகாண்டக் கதையை யாரம் பிக்கிறார்.

இதனைச் சிந்தித்து ஆராயும்போது, கம்பர் ஆறு காண்டங்களை பாடியிருந்தாரென்பதும், உத்தரகாண்டமில்லாக்குறையை இவ்வரசகேசரியார் தமது ரகுவம்ச காவியத்திற் பூர்த்தி செய்திருக்கிறாரென்பதும் வெளியாகிறது.

முன், கூத்தர்க்கும் கம்பர்க்கும் பொருத்திச்சொன்ன கதைப்படி, கம்பர் பாடிய ஆறு காண்டங்களுடன் கூத்தர் பாடிய உத்தரகாண்டமும் சேர்ந்து நிலவியிருக்குமானால், ரகுவம்ச கர்த்தராகிய அரசகேசரியார், கம்பநாட்டாழ்வாரைக்குறித்துக் காட்டியதுபோலவே, கூத்தரையும் காட்டியிருத்தல் வேண்டும். அது புலப்படவில்லை யாதலால், அரசகேசரியார் காலம் வரையில், ராமாயணக்கதையில் கம்பர் பாடியுள்ள ஆறு காண்டக் கதைகள்தா மிருந்தன வென்பது தெளிவாகின்றது. இவ்வுண்மையினைக்கொண்டு தற்போது கம்பராமாயணத்துடன் நாம் காணும் உத்தரகாண்டத் தாசிரியராகிய ஒட்டக்கூத்தர்க்கும் கம்பர்க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேதான் இவ்வரச

கேசரியாரென்னும் கவிஞர் இருந்திருத்தல்வேண்டுமென்பதும், கம்பர் காலத்துக்கும் கூத்தர் காலத்துக்கும் வெகு காலங்கள் இடைப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதும், கம்பரையும் கூத்தரையும் சேர்த்துச் சொல்லும் கர்ணபரம்பரைகள் நிலைபாதன வென்பதும் துணியக்கிடக்கின்றன. இதனால், கம்பர் கூத்தரிருவரும் ஒரு காலத்தவரென்பது துணியக் கூடாதிருக்கிறது. அன்றியும்,

“பூணிலாவும் கம்பனலம் பொலியுந்
தமிழாற் பொலிவெய்திக்
காணுமாறு காண்டமுறுங் கதையின்
பெரிய கதையென்னும்
தாணிலாவுங் கழலபயன் சபையிற்
பயிலுத் தரகாண்டம்
வாணிதாச னரங்கேற்ற வைத்தார்
சோழ மண்டலமே.”

என்றும் சோழமண்டல சதகச் செய்யுளில், அபயனென்னும் ஒரு சோழன் சபையில், ஒட்டக்கூத்தர் தாம் செய்துள்ள உத்தரகாண்டத்தை யேற்றியுள்ளாரென்னும் விஷயம் விளக்கமாகத் தெரிகின்றது.

நாம் முன் குறிப்பிட்டுள்ள கர்ணபரம்பரைக் கதைப்படி, கம்பரது வாக்குக்கிணங்கிக் கூத்தர் தாம் கிழித்தெரிபாதிருந்த உத்தரகாண்டத்தைக் கம்பரது ஆறு காண்டங்களுடன் சேர்த்து வைத்தது உண்மையாயிருந்திருக்கும் பகூத்தில், அச்சோழன் சபையில் அவ்வேழகாண்டமும் ஏற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமேயன்றி, ஒட்டக்கூத்தரது உத்தரகாண்டம் மாத்திரம் ஏற்றப்பட்டிருக்க நியாயமில்லை; ஆகையால், கம்பராமாயணம் பரவியிருந்த—கம்பரில்லாத ஒரு காலத்தில்தான் ஒட்டக்கூத்தரிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும், உத்தரகாண்டம் பாடப்பெற்று அக்காலத்தில்தான் அரங்கேற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் உறுதிப்படுகின்றன. இதனாலும், கம்பரும் கூத்தரும் ஒரு காலத்தவரல்லரென்பது துணியப்படுகின்றது.

எனவே, கம்பரையும் ஒட்டக்கூத்தரையும் ஒரு காலத்தவரென்று சேர்த்துச் சொல்லும் கதைகளெல்லாம், கட்டுக் கதைகள் என்பது நன்கு துணியக்கிடக்கின்றது. இக்கதைகட்கு ஆதாரமாக, அவற்றைப் புனைந்துரைத்தவர்கள் கம்பராமாயணச் செய்யுள்களையும் இணைத்து அவற்றுக்கு வலிந்து பொருள் கொண்டு உலகினரை மயக்கவைத்தது வியப்பினும் வியப்பு.

நாம் மேற்காட்டிய ஆராய்ச்சியானும் இடையில் எடுத்துக் காட்டிய ரகுவம்சச் செய்யுளானும் சோழமண்டல சதகச்செய்யுளானும், கம்பநாட்டாழ்வார்க்கு வெகுகாலம் பிற்பட்ட காலத்திலேயே கூத்தர் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும் அவரது உத்தரகாண்டம் அரங்கேற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் நம்மால் துணியப்படுகின்றபடியால், கம்பரும் கூத்தரும் ஒரு காலத்தவர்களல்லரென்பதே எமது துணிபாகும்.

நாம் “கம்பரும் வான்மீகரும்” என்னும் பிரிவின் ஆரம்பத்தில், கம்பரது காவியத்துக்குத் தெய்விகத் தன்மையுண்டு என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்லப் புகுந்தபோது, “குமுதனிட்ட” என்னும் சேதுபந்தனப்படலச் செய்யுள் விஷயமாகக் காட்டியதில், கர்ணபரம்பரைக் கதையை நம்பி, புலவரிருவரும் சமகாலத்தவர் என்றும் காட்டியிருக்கின்றோமாயினும், அக் கதை இவ்வாராய்ச்சியில் அடிப்பட்டுப்போவதால், அச்செய்தியை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்று திண்ணமாய்க் கூறுகிறோம். இதனால், கம்பராமாயணத்துக்குற்ற தெய்விகத்தன்மை குறைபடாது. பல சந்தர்ப்பங்களில் அது விளங்குகின்றது. சமயம் நேர்ந்தபோது அவற்றைக் கூறுவோம்.

இனி, கம்பநாட்டாழ்வாரது காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு நமக்குக் கிடைத்துள்ள தக்கதும் தனிமையானதும், அகச்சான்றுடன் ஒப்பிற்கும் புறச்சான்றானதுமான “எண்ணிய சகாத்தம்” என்னும் செய்யுளிற் குறிப்பிட்டுள்ள சாவிவாஹன் சகம் ௮௦௭-என்னும் ஆண்டை நாம் எவ்வகையினும் மறுத்து விடல் இயலாது. கம்பரையும் கூத்தரையும் சமகாலத்தவராக்

கும் சில புனைந்துரைகளாகிய கட்டுக்கதைகளை நம்பி, அவற்றை மெய்ப்பிப்பதற்காக, மேற்சொல்லப்பெற்ற செய்யுட்குப் பாடாந் தரம் காட்டியும் வலிந்து பொருள்கொண்டும் உலகினரை மயக் கத்துள் ஆழ்த்துவது அழகன்று. அச்செய்யுளின் பொருளைப் பொய்ப்பிக்கும் தக்கதொரு பலமான சான்றொன்று நமக்குக் கிடைக்கும் வரையில், அச்செய்யுளிற் கண்ட பிரமாணத்தை நாம் தள்ளிவிடுதல் கூடாது.

இவ்வாராய்ச்சிக்குப் புறச்சான்றாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும் மேற்கண்ட செய்யுளானது, கம்பரது காலத்தை நிர்ணயிப்ப தற்கு அகச்சான்றாகக் கொள்ளக்கூடிய பிரதான புருஷராகவும் கம்பநாட்டாழ்வாரை யாதரித்தவராகவும் உள்ள ஸ்ரீமான் சடையப் ப வள்ளலாருடைய காலத்தையே நிர்ணயித்திருக்கின்ற தாதலால், அந்த வள்ளலாரது காலமும் தக்க ஆராய்ச்சி முறை யால் வேறுபடுத்திக் காட்டப்பட்டாலல்லது, இச்செய்யுளைப் பின்னப்படுத்துதல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாததாகும்.

தமது காலத்திருந்து தம்மை யாதரித்த வள்ளல்களையோ பிரபுக்களையோ அரசர்களையோ தமது காவியங்களில் வைத்துப் புகழ்ந்துபாடும் புலவர்களின் முறையைப் பின்பற்றியே கம்ப நாட்டாழ்வாரும், தம்மை யெவ்வகையிலும் ஆதரித்துப் பெருமையெய்தவைத்த கருணைப்பெருங்கடலாகிய சடையவள்ள லாரைத் தமது உத்தம காவியத்தில் வைத்துப் புகழ்ந்து தமது கடமையைச் செய்திருக்கின்றாராகையால், அத்தகைய-அவரது காலத்திருந்த அவ்வள்ளலாரது சரித்திர ஆராய்ச்சியில் இருவ ரது (வள்ளல்—கம்பர்) காலமும் நன்கு தெளியவைக்கப்படு மென் றெண்ணுகின்றோம். இவ்வாராய்ச்சி அடுத்து எடுத்துக் கொள்ளப்பெறும்.

இனி, கம்பரும் கூத்தரும் ஒரு காலத்தவரல்ல ரென்ப தற்கு மற்றொரு சான்று கூறுவாம். என்னை? சில கர்ண பரம்பரைகளாகிய அநுமானப் பிரமாணங்களாலும் இவற்றை மெய்ப்பிக்கும் சில சதகச் செய்யுளாகிய ஆகமப் பிரமாணங்

ளாலும் சில விடுகவிகளாகிய பிரத்யக்ஷப் பிரமாணங்களாலும் கூத்தரும் புகழேந்தியும் சமகாலத்தவர்தாம் என்பது துணியப் பட்டுக் கிடக்கின்றது. அந்தப் புகழேந்திக்கும் கம்பருக்கும் உண்டாயிருக்கும் சம்பந்தா சம்பந்தங்களைப்பற்றி யாராய்ந்து அதில் வெற்றிகொண்டோமாயினும், அவர்கள் காலத்தவராகிய கூத்தரைப்பற்றிப் பெரிதும் நாம் மயங்க வேண்டாமை நேரும் என்பது துணிபு.

முதலில், ஒரு கேள்வி கேட்டுக்கொள்வோம். என்னை யெனில், சோழ சமஸ்தானப் புலவராக வீற்றிருந்து புகழேந்தியைப் பல்விதத்திலும் துன்புறுத்தி அவமானமும் செய்துள்ளார் ஒட்டக்கூத்தர் என்பது புகழேந்தியின் சரித்திரத்தாலும் மேலே காட்டிய பல பிரமாணங்களாலும் நன்கு துணியக்கிடத்தலால், புகழேந்தி கூத்தரிடம் பகைமை பாராட்டி யிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஊஹித்தறியக் கிடக்கின்றது. அந்தக் கூத்தராலேயே அதே சமஸ்தானத்தில் பல்வித அவமானத்துக்கு ஆளாயினார் என்று புனைகதையால் சம்பந்தப்படுத்தப் பெற்றிருக்கிற கம்பராட்டாழ்வாருக்கும் புகழேந்திப் புலவர்க்கும் நட்புரிமை மிகுதியும் இருந்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? இதனைத் தெரிவிக்கும் கற்பனைக் கதைகளேனும் கர்ணபரம்பரைகளேனும் வேறு பிரமாணங்களேனும் இதுவரையில் நமக்குக் கிடையாதிருத்தல் வருந்தத்தக்கதன்றோ? புகழேந்தியும் கம்பரும் ஒரு காலத்தவராக இருந்தாலன்றோ கதைகளும் பிரமாணங்களும் ஏற்பட்டிருக்க நியாயமிருக்கும்? சமகாலமுமில்லை; பிரமாணங்களுமில்லை. இவ்விருவர்க்கும் பொய்க்கதைகளைப் புனைந்து ஒருகாலத்த சம்பந்தங்காட்டி நம்மை மயக்காமலிருந்தமைபற்றி அப்பொய்க்கதை புனைவோரை நாம் பன்முறையும் வழுத்துகின்றோம். இவ்விஷயம் ஒன்றே கம்பரும் கூத்தரும் ஒரு காலத்தவரல்ல ரென்பதை வற்புறுத்திக் காட்டப் போதருமென்றெண்ணுகின்றோம்.

எனினும், கம்பராமாயணத்துக்கும் நளவெண்பாவுக்கும் உண்டாயிருக்கும் தொடர்புச் செய்யுள்களிற் சிலவற்றை யீங்கு

எடுத்துக் காட்டுவதால், புகழேந்திப் புலவர் கம்பர் காலத்துக் குப் பிற்பட்டவர் என்பது துணியப்படுமாதலால், அச்சில வற்றை யீங்கு எடுத்து ஆராய்வோம்.

இவ்வாராய்ச்சியினால் நாம் அடையும் பயனென்னையோ வெனின், நளவெண்பாவின் ஆசிரியராகிய புகழேந்தி கம்பருக் கும் பிற்பட்டவரெனவே, அவருடன் ஒரு காலத்தவராகக் குறிக்கப்பெறும் கூத்தரும் கம்பருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும், கூத்தர் காலத்திருந்த குலோத்துங்க மன்னன் காலத்திற்கு வெகு காலத்துக்கு முன்னரே கம்பர் இருந்திருத்தல் வேண்டு மென்பதும், அக்குலோத்துங்கன் காலமாகப் புலவர் துணிந் திருக்கிற கட-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர் கம்பர் என்பதும், வேறு பிரமாணமின்மையால், திடப்பிரமாணமாகிய “ எண்ணிய சகாத்தம் ” என்னும் கம்ப ராமாயணப் புறச்சான்றுச் செய்யு ளிற் கண்டிருக்கும் கூ-ம் நூற்றாண்டே கம்பரது காலமாக இருத் தல் துணிபென்பதும் கிடைக்குமென்பது பற்றியேயாகும்.

இனி, கம்ப ராமாயணத்துக்கும் நளவெண்பாவுக்குமுள்ள சில தொடர்புகளைப் பேசுவோமாக. இத்தொடர்புகளை நன்கு ஊன்றிக் கவனிக்கும்போது, கம்ப ராமாயணத்தைப் புகழேந் திப் புலவர் நன்கு தெளிய ஆராய்ந்திருக்கின்றாரென்பது தெற் றெனப் புலப்படும். இதுவும் காலவாராய்ச்சிக்கு ஒரு தக்க ஸாதனமன்றோ ?

கம்பர், பாலகாண்டம் பூக்கொய் படலத்தில்,

“நஞ்சினுங் கொடிய நாட்டம்
அமுதினு நயந்து நோக்கிச்
செஞ்செவே கமலக் கையாற்
நீண்டலு நீண்ட கொம்பர்
தஞ்சிலம் படியின் மென்பூச்
சொரிந்துடன் ருழந்த வென்றால்
வஞ்சிபோன் மருங்கு லார்மாட்
டியாவரே வணங்கி லாதார்,”

என்னுஞ் செய்யுளிற் குறித்த கருத்தைப் புகழேந்திப் புலவர் தாம் செய்துள்ள காவியமாகிய நளவெண்பாவில், கலிதொடர் காண்டத்தில்,

“பாவையர்கை தீண்டப் பணியாதார் யாவரே
பூவையர்கை தீண்டலுமப் பூங்கொம்பு—மேவியவர்
பொன்னடியிற் ருழந்தனவே பூங்குழலாய் காணென்றான்
மின்னெனவேற் கையான் விரைந்து.”

என்னுஞ் செய்யுளால் நன்கு விளக்கியிருப்பதைக் காண்க
கம்பராமாயணம், எழுச்சிப் படலத்திலுள்ள,

“உழுந்திட விடமிலே யுலக மெங்கணும்
அழுந்திய வுயிர்க்கெலா மருட்கொம் பாயினான்
எழுந்தில நெழுந்திடைப் படருஞ் சேனையின்
கொழுந்துபோய்க் கொடிமதின் மிதிலை கூடிற்றே.”

என்னும் செய்யுளின் கருத்து, நளவெண்பா, சுயம்வர காண்டத்து,

“சடைச்செந்நல் பொன்வீளைக்குந் தன்னாடு பின்னாக்
கடற்றாளை முன்னாகக் கண்டான்—அடற்கமைந்த
வில்லியரும் பொற்றாம வீமன் திருமகளா
நல்லுயிரும் வாழு நகர்.”

என்னும் செய்யுளாற் சிறிது காணப்படுகின்றது.

கம்பர், பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப் படலத்தில்,

“இழைகளுங் குழைகளு மின்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணினை மடந்தை மாரொடும்
பழகிய வென்னினும் பாவை தோன்றலால்
அழகேனு மணியுமே ஈழது பெற்றவே.”

என்னுஞ் செய்யுளில் விளக்கிய கருத்தைப் புகழேந்திப் புலவர், சுயம்வர காண்டத்தில்,

“பூணுக் கழகளிகீதும் பொற்றோடியைக் கண்டக்கா
ணனுக்கு நெஞ்சுடைய நல்வேந்தர்—நீணிலத்து
மற்றேவர் வாராதார் வானவரும் வந்திருந்தார்
பொற்றேர் நளனுருவாய்ப் போந்து.”

என்னுஞ் செய்யுளின் முதலடியில் கூறியிருக்கிறார்.

கம்பரது, பாலகாண்டம் கோலங்காண் படலத்து,

“ அமிழிமைத் துணைகள் கண்ணுக்
கணியென வமைக்கு மாபோல்
உமிழ்சுடர்க் கலன்க ணங்கை
யுருவின மறைப்ப தோரார்
அமிழ்தனைச் சுவைசெய் தேன்ன
அழகினுக் கழகு செய்தார்
இமிழ்திரைப் பரவை ஞாலம்
ஏழைமை யுடைத்து மாதோ.”

என்னுஞ் செய்யுளின் திரண்ட கருத்தைப் புகழேந்தி, சுபம்
வர காண்டத்து,

“ இன்னுயிர்க்கு நேரே யினமுறுவ லென்கின்ற
பொன்னழகைத் தாமே புறதப்பார்போல்—மென்மலருத்
துட்டினார் துட்டித் துடிசே ிடையாளேப்
பூட்டினார் மின்னிமைக்கும் பூண்.”

என்னுஞ் செய்யுளில் நன்கு எடுத்தோதியிருத்தல் காண்க.

கம்ப ராமாயணம், பாலகாண்டம், தாடகைவதைப் படலத்
துப் பாலைவனப் பெருமை கூறப்பெற்ற,

“ பாருமோ டாதுநீ டாதெனும் பாலதே
குருமோ டாதுகூ டாதரோ தூரியன்
தேருமோ டாதுமா மாகமீ தேரினேர்
காருமோ டாதுநீன் காலுமோ டாதரோ.”

என்னுஞ் செய்யுளின் ஒருபகுதியை, நளவெண்பா, கவிதொடர்
காண்டத்து,

“ அந்த நெடுஞ்சுரத்தின் மீதேக வாங்கழலும்
வேந்தழலை யாற்றுவான் மேற்கடற்கே—யெந்தை
குளிப்பான்போற் சென்றடைந்தான் கூரிருளாற் பாரை
யொளிப்பான்போற் பொற்றே ருடன்.”

என்னுஞ் செய்யுளிற் காண்கின்றோமன்றோ ?

கம்பர், அயோத்தியா காண்டம், கைகேசி சூழ்வினைப்
படலத்து,

“எண்டருங்கடை சென்றயாம
மியம்புகின்றன வேழையான்
வண்டுதங்கிய தொங்கன்மார்பன்
மயங்கிவிம்மிய வாறெலாம்
கண்ணேநேஞ்சு கலங்கியஞ்சிறை
யானகாமர் துணைக்கரங்
கோண்டுதம்வயி நெற்றியெற்றி
விளிப்பபோன்றன கோழியே.”

என்னுஞ் செய்யுளில் ஏற்றிய தற்குறிப்பேற்றத்தைப் புகழேந்தி
யும், கவிதொடர் காண்டத்து,

“தைய றுயர்கீதுத் தரியாது தஞ்சிறகாங்
கையின் வயிறுலேத்துக் காரிருள்வாய்—வெய்யோனை
வாவுபரித் தேரேறி வாவென் றழைப்பனபோற்
கூவினவே கோழிக் குலம்.”

என்னும் செய்யுளின் தற்குறிப்பினேற்றித் தற்குறிப்பேற்ற
வுவமையால் விரித்துரைத் திருக்கின்றார்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி, ஆரணிய காண்டம், மாரீசன்வதைப்
படலத்தில், இராவணன் காமதாபத்தால் மனங்கலங்கிச் சந்
திரோபாலம்பனம் கூறியதை,

“தேயா நின்றாய் மெய்வெளுத்தாய்
உள்ளங் கருத்தாய் நிலைதிரிந்து
காயா நின்றாய் ஒருநீயுங்
கண்டார் சொல்லக் கேட்டாயோ
பாயா நின்ற மலர்வாளி
பறியா நின்ற ரின்மையலால்
ஓயா நின்றே னுயர்காத்தற்
குரியார் யாவ ருடுபதியே.”

என்னுஞ் செய்யுளில் விரித்துரைத்துளார்; இதனையே வெண்
பாச் சிங்கமும், தமது நளவெண்பாவின் கவிநீங்கு காண்டத்
தில், நளன் தமயந்தியைப் பிரிந்து துயருறலாமாறு,

“போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் குழற நடுங்குவாய்—தீவா
யாவகற்று மென்போல வார்கலியே மாதை
யிரவகற்றி வந்தாய்கொ லின்று.”

என்னுஞ் செய்யுளில் கடலின்மீதேற்றித் தற்குறிப்பேற்றவணி
யிற் கூறியிருக்கின்றார்.

கம்ப ராமாயணம், ஆரணிய காண்டம் சடாயுகாண்
படலத்து,

“மானிற விசும்பெழின் மறையத் தன்மணிக்
கானிறச் சேயொளி கதுவக் கண்ணகன்
நீனிற வரையினிற் பவள நீள்கொடி
போனிறம் பொலிந்தெனப் பொலிகின் றுன்றனை.”

என்னும் செய்யுளின் கருத்து, நளவெண்பா, சுயம்வர காண்
டத்து,

“நீணிறத்தாற் சோலை நிறம்பேயா நீடியதன்
தாணிறத்தாற் போய்கைத் தலஞ்சீவப்ப—மாணிறத்தான்
முன்னப்புட் டோன்று முளரித் தலைவைகு
மன்னப்புட் டோன்றிற்றே யாங்கு.”

என்னும் செய்யுளின்கண் வைக்கப்பட்டிருப்பதை யறிகிறோம்.

இன்னும், இராமாவதாரம், ஆரணிய காண்டம் அயோ
முகிப் படலத்து,

“அப்புடை யலங்குமீ னமரு மார்கலி
யுப்புடை யிந்துவேன் றுதித்த ஆழித்தீ
வேப்புடை விரிகதிர் விரிப்ப மேய்யெலாங்
கோப்புளம் பொடித்ததோ கோதிக்கும் வானமே.”

என்னுஞ் செய்யுளிற்காணுங் கருத்து, நளவெண்பா, சுயம்வர
காண்டத்து, தமயந்தி வருந்தலாகக் கூறுமிடத்துக் கூறிய,

“செப்பிளங் கொங்கைமீர் திங்கட் கடர்பட்டுக்
கோப்புளங் கோண்ட குளிர்வானை—யிப்பொழுது
மீன்பொதிந்து நின்ற விசும்பென்ப தென்கொலோ
தேன்பொதிந்த வாயாற் றெரிந்து.”

என்னுஞ் செய்யுளிற் காணப்படுகின்றது.

இனியும், கம்பர், யுத்தகாண்டம் மீட்சிப்படலத்து,

“கூர்னா நில்மகளைக் கைவிட்டுப்
போவானைக் காத்துப் பின்பு
போனானு மொருதம்பி போனவர்கள்
வருமவதி போயிற் றென்னு
ஆனாத வுயிர்விடவென் றமைவானு
மொருதம்பி யயலே நாணது
யானாமிவ் வரசாள்வே னென்னேயிவ்
வரசாட்சி யினிதே யம்மா.”

என்னுஞ் செய்யுளிற் குறித்திருக்கும் “கூர்னா” என்னும்
அருமையான—அர்த்தபுஷ்டியுள்ள பிரயோகத்தை, புகழேந்தி
தமது நளவெண்பாவென்னும் உயரிய காவியத்தில் கவிதொடர்
காண்டத்து,

“கோயிலு மந்தப் புரமுங் கொடிதுடங்கும்
வாயிலு நின்று மயங்கியவே—தீயகொடுங்
கூர்னா மக்களையுங் கைவிட்டுக் காதலன்பின்
போனாள் புகுந்த பொழுது.”

என்னும் வெண்பாவிற் புகுத்தியிருப்பதை நன்கு ஆராய்ந்து
தெளியலாமன்றோ?

இன்னும் பல. விரிப்பிற் பெருகும்; விரித்துரைக்கும்
அதிகாரமு மிதுவன்று.

எனவே, இக்காட்டிய வுதாரணங்களால் புகழேந்திப்
புலவர், கம்ப ராமாயணக் கவிப்பெருமைகளை நன்கு ஆராய்ந்து
தெளிந்து தாமியற்றியுள்ள காவியத்தில் இடநோக்கிப் பெய்து,
கம்ப ராமாயணத்துக்கும் தமது காவியத்துக்கும் தக்கதொடர்பு
காட்டிப் பெருமையெய்தி யிருக்கின்றாரென்பது தெற்றெனப்
புலப்படுகின்றதன்றோ? இவரைக் கம்பநாடருடன் ஒரு காலம்
பெற்றவரென்றாவது முற்பட்டவரென்றாவது கூறுதல் யாண்டி
னம் இயலுமோ?

இனி, ஒட்டக்கூத்தர் செய்தருளியுள்ள காவியமாகிய உத்தரகாண்ட ராமாயணத்துக்கும், கம்பநாட்டாழ்வார் செய்தருளியுள்ள பூர்வகாண்ட ராமாயணத்துக்குமுள்ள சில ஒற்றுமை நயங்களை யெடுத்து ஆராய்ந்து தெளிவோமாக.

யாம் இறங்கிய இத்துறை புதுத்துறையாகத் தோன்றினும், நேயர்கள் இதனைக்கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டுகின்றோம். இத்துறையில் யாம் காட்டப்புகுந்தது சிறு அளவேயன்றிப் பேரளவு யாம் இதிற் செலவுசெய்யக் கருதுகின்றிலேம். முன்னர்க் குறித்துள்ளபடி, கூத்தர் ஸ்ரீராமாயணத்தின் பூர்வகாண்டங்களைத் தொடாமல், உத்தரகாண்டத்தை மாத்திரம் இயற்றத்தொடங்கியதும், சோழனைவக்களத்து அவ்வுத்தரகாண்டம் மாத்திரம் அரங்கேற்றப்பட்ட தன்மையும், கம்பநாட்டாழ்வார் எவ்வாற்றானும் ஒட்டக்கூத்தருக்கும், அவரை பாதரித்த ஒரு சோழர்க்கும் முற்பட்டவர் என்பதைத் தெளிவுற உணர்த்தி நிற்கின்றன. இதனைப் புகழேந்தியின் நளவெண்பாவுக்கும் கம்பராமாயணத்துக்கும் எடுத்துக்காட்டிய ஒற்றுமை நயங்களும் வற்புறுத்தி நிற்கின்றன. இதனைப் பின்னும் வலியுறுத்தவே, இங்கு, கூத்தர் உத்தரகாண்டத்தை யுங் கம்பர் பூர்வகாண்டங்களையும் எடுத்து ஒற்றுமைப்படுத்திகாட்டப் புகுகின்றோம்.

இதிற் பேரளவு செலவு செய்ய விரும்பாத யாம், கூத்தர் காவியத்தின் அசுவமேதப் படலத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு சில காட்டுகின்றோம்.

உத்தரகாண்டம், அசுவமேதயாகப்படலம்,

“ துண்டிகையர் துந்துநடை யோர்கள்துடை யோர்கள்
துண்டினர் திரித்தகுடு மித்தலையர் சாரப்
பெண்குள் நடக்கைபிர மாதமென வஞ்சிப்
புண்டரிக வள்ளலன புகரர்கள் போனார்.”

என்னுஞ் செய்யுட் கருத்தைப் பின்வரும், கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம் எழுச்சிப்படலத்து,

“ துடையீ துண்டுகை தூக்கினர் துந்திய
நுடையீ நாசி புதைத்தகை நாற்றலர்
கடைக ளிற்றையுங் காரிகை யீரையும்
அடைய வஞ்சிய வந்தணர் முந்தினார்.”

என்னும் செய்யுட் கருத்துடன் ஒப்புநோக்குக.

உத்தரகாண்டம், அசுவமேதயாகப்படலத்து,

“ கம்புவைத் தரித்த கையிற்
கார்முகந் தரித்தேன் வந்தான்
அம்புயக் கண்ணன் வந்தான்
அன்பருக் கன்பன் வந்தான்
தம்பியர்க் கினியான் வந்தான்
தசரத ராமன் வந்தான்
உம்பருக் கமுத முன்னாள்
உதவிய வொருவன் வந்தான்.”

என்னும் செய்யுளின் முதலடியையும், கம்பராமாயணம்
பாலகாண்டம் தாடகை வதைப்படலத்துப் பின்வரும்,

“ அங்கிறைவ னப்பரி சுரைப்பவது கேளா
கொங்குறை நறைக்குல மலர்ச்செனி குலுக்கா
எங்குறைவ தித்தொழி வியற்றுபவ னென்றான்
சங்குறை கரத்தோரு தனிச்சிலை தரித்தான்.”

என்னும் செய்யுளின் ஈற்றடியையும் ஒப்பு நோக்குக.

கூத்தர், அசுவமேதயாகப் படலத்து,

“ பேதைய ராதி யாகப் பேரிளம் பேண்க ளீறு
மாதர்கண் மாடந் தோறும் வாயில்க டோறு மாட
வீதிக டோறும் வீதி வேதிகை தோறும் விம்மிக்
காதலா னதுமிக் கோங்கக் கண்ணனைத் தெரியக் கண்டார்.”

என்னுஞ் செய்யுளின் முதலடி, கம்பராமாயணம், பால
காண்டம், எதிர்கோட்படலம்,

“பேதைமர் முதல்கடைப் பேரினம் பெண்கடாம்
எதியார் மாரவே ளேவவந் தெய்தினார்
ஆதிவா னவர்பிரா னனுசலா லணிகொள்கார்
எதியார் வீதிவா யுற்றவா றுரைசெய்வாம்.”

என்னுஞ் செய்யுளின் முதலடியையும் உற்றுக்காண்க.

கூத்தர், அசுவமேதம்,

“கனக்கரு நிறத்தி னுனென் கண்வழி யதனால் வந்தென்
மனத்திடைப் புகுந்தான் வந்த வழியவன் போகிற் பின்னை
எனக்கவன் பிடிக்கொ டானென் றிமைக்கத வடைத்தா ளேழை
நினைத்தது முடித்தே னென்னு நெடுநிலை மாடம் புக்காள்.”

என்னுஞ் செய்யுளின் திரண்ட கருத்தையும், கம்பர் பால
காண்டம் உலாவியற்படலம்,

“மைக்கருங் கூந்தற் செவ்வாய் வாணுத லொருத்தி யுள்ளம்
நெக்கனன் உருகு கின்றாள் நெஞ்சிடை வஞ்சன் வந்து
புக்கனன் போகா வண்ணம் கண்ணெனும் புலங்கொள் வாயும்
சிக்கென வடைத்தேன் தோழி சேருதும் அமளி யென்றாள்.”

என்னும் செய்யுளின் திரண்ட கருத்தையும் ஒப்பு ரோக்
குவதுடன், கூத்தர் செய்யுளில் வீழ்ந்திருக்கும், “கண்வழி
யதனால் வந்தென் மனத்திடைப் புகுந்தான்” “இமைக்கத
வடைத்தான்” “நினைத்தது முடித்தே னென்னு நெடுநிலை
மாடம் புக்காள்” என்னும் பதங்களையும், கம்பர் பாடலின்,
“நெஞ்சிடை வஞ்சன் வந்து புக்கனன்” “கண்ணெனும்
புலங்கொள் வாயும்” “சிக்கென அடைத்தேன்” “சேருதும்
அமளி” என்னும் பதங்களையும் பொருத்தித் தெளிக.

இன்னும் கூத்தர் கூறிய உத்தரகாண்டம் அசுவமேத
யாகப்படலத்து,

“கண்ட மாமறை முனிவனுந் தம்பியுந் தானும்
கண்டல் சூழ்கரைக் கங்கையுங் கானமுங் கடந்து
பண்டை மாநீற மகலிகை பெறப்பணித் தருளி
விண்டொ டும்மதில் மிதிஸமா நகரின்மே வினரால்.”

என்னும் செய்யுளிலுள்ள, அகலிகைக்குப் பண்டை வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரான் அருளினாரென்பதைப் “பண்டை மாநிற மகலிகை பெறப்ப ணித்தருளி” என்னும் சொற்களாற் குறித்திருக்கிறார்.

இதனைக் கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம் அகலிகைப் பீடலத்து,

“கண்ட கன்மிசைக் காகுத்தன் கழற்றுக் கதுவ
உண்ட பேதைமை மயக்கற வேறுபட் டிருவம்
கொண்டு மெய்யுணர் பவன்கழல் கூடிய தொப்ப
பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள் மாமுனி பணிப்பாள்.”

என்னும் செய்யுளின் ஈற்றடியில், “பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள்” என்றதனோடு ஒப்புநோக்குக.

இங்ஙனம் எடுத்துச் சொற்களையும் பொருள்களையும் ஒப்புநோக்கிப் போவோமாயின், புத்தகம் விரிந்து செல்லுமென்ப திற் றடையில்லை; இனி, இருவரும் கதையை எங்ஙனம் நடத்திச் செல்கின்றார்களென்பதைக் கவனிப்போமாக.

பூர்வகாண்டக் கதைகளைக் கம்பரும் உத்தரகாண்டக் கதைகளைக் கூத்தரும் குறித்துச் சென்றிருக்கக் கதைப்போக்கி லெங்ஙனம் ஒப்புக்காணப்பெறும் என்று நினைத்தல் வேண்டா. என்னை? பூர்வகாண்டக் கதைகளை, அசுவமேத யாகமண்டபத் தில் ஸ்ரீராமபிரானவையில், குசலவர்களது வாக்கில் வைத்துக் கூத்தர் சுருக்கிச் சொல்லுகின்றாராகலின், ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

கூத்தர், பூர்வகாண்டக் கதைகளைக் குசலவர்கள் வாக்குக ளால் ஸ்ரீராமபிரான் அவைக்களத்தில் தெரிவிக்கிறார். அதன் ஆரம்பத்தில்,

“நகவன் மாசிற கரிந்தவ னுன்மறைக் கிழவன்
அகவன் மாயையென் றறிநெறி நால்வருக் களித்தோன்
உசவன் மாய்த்தவ ருணர்வரு மறையவாள் மீகி
பகவன் மாதவன் பணித்ததன் வண்ணமே பகர்வாம்.”

என்னும் செய்யுளால், தாம், வான்மீகி பகவான் குறித்த படியே ஸ்ரீராம கதையைப் பகர்வதாகக் குறித்திருக்கிறார். எனினும், அச்செய்யுள்களை யாராய்ந்து செல்லும்போது, கதைப்போக்கி லெல்லாம் கம்பர் குறித்த கதைப்போக்குகள் மிளிர்கின்றன; அன்றியும், கம்பர் குறியாத—வான்மீகி பகவான் குறித்துள்ள—விசேஷக் குறிப்புகளைக் கூத்தர் குறிச்சு வில்லை யென்பதும் புலப்படுகின்றது.

இவ்வுண்மைகட் சூதாரணமாகச் சிற்சில காட்டுவாம்.

ஒட்டக்கூத்தர், உத்தரகாண்டம், அசுவமேதயாகப் படலத்தில்,

“இரணிய னென்பவன் யாவர் தம்மினும்
முரணிய னவனிவன் முனிய மாய்ந்தனன்
அரணிய நெஞ்சினு னவன்றன் தேவியாம்
தரணியின் றுயைவிட் டருள றக்கதால்.”

என்னும் செய்யுளால், “வீடணன் இராவணற்குப் புத்தி கூறியபோது, அவன் தெளியாதிருத்தல் கண்டு, அண்ணா! இராவணா!! உன்னைக்காட்டி லும் உரபலமும் வரபலமும் மிகுந் திருந்த இரணியனென்பவனைத், தற்போது இராமமூர்த்தியாக அவதரித்து வந்திருக்கிற பரந்தாமனே முன்னம் நரசிம்ம மூர்த்தியாக அவதரித்து வதஞ்செய்தனன் என்று இரணியன் வதைக் கதையை யுவமானமாக எடுத்துக் கூறினான்” என்பது போதரச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கிறார். இவ்வுண்மை வான்மீகி பகவான் குறித்துள்ள கதைப்போக்கிற் காணப்படவில்லை. ஆனால், கம்பநாட்டாழ்வாரோ, களக-செய்யுட்கள் கொண்ட “இரணியன் வதைப்படலம்” என்னும் பகுதியால் இக்கதையை நன்கு விரித்துப்போகிறார். “இப் பகுதியினைக் கம்பர் தாமே புகுத்துக்கொண்டு விரித்துச் செல்கிறார்” என்றும் பெரியோர் சொல்வர். இவ்வுண்மை மேற் குறித்த செய்யுளால் ஒட்டக்கூத்தர்வாக்கிற் காணப்படுகின்றது.

கூத்தர், உத்தரகாண்டம், அசுவமேதயாகப் படலத்தில்,

“இலங்கை வேந்தனு மிராமனு மெரிபடை காண்பான்
இலங்கை மாளிகைத் தலையினு மலையினு மேற
இலங்கை யான்மணி முடிபறித் தீரவிசே யகன்றுன்
இலங்கை வேந்தனு மிராமனு மிருக்கைசென் றடைந்தார்.”

இதில், இராமனும் இலங்கை வேந்தனும் தத்தமது எதிரி யின் படைகளைக் காணும்பொழுட்டு மலையினும் இலங்கை மாளி கைத் தலையினும் ஏறிப்பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போது, வானரத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவன் ஒரு பாய்ச்சலிற் சென்று, இலங்கை மன்னனாகிய இராவணனுடன் போர்செய்து திரும் பின செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த இடத்தில் வான்மீகிபகவான்,

“அடே ராக்ஷஸ்! நான் இராமனது நண்பன். மற்றும், அந்த லோகநாதனுக்குத் தாஸனாக இருப்பவன். அந்த ராஜ ச்ரேஷ்டனுடைய தேஜோபலத்தினால் இப்போது என் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டாய். இனி, என்னிடத்தினின்று விடுவித் துக் கொள்ள வல்லவனில்லை; என்று இங்ஙனம் சொல்லி அந்தச் சுக்கிரீவன், திடீரென மேலுக்குக் கிளம்பி விசித்திரமான அவனது கிரீடத்தைப்பிடித்து இழுத்துத் தரையில்வீழத் தள்ளித் தானும் கீழே குதித்தான்.”

என்னும் வாக்கியங்களில், சுக்கிரீவன் ராவணனது கிரீ டங்களைக் கீழே தள்ளினதாகக் குறிக்கிறார்; மற்றும் எங்கும், அக்கிரீடங்களைச் சுக்கிரீவன் பறித்து வந்ததாகச் சொல்லவே யில்லை. ஆனால், மேற்குறித்த கூத்தர் செய்யுளில், “இலங் கை யான்மணி முடிபறித் தீரவிசே யகன்றுன்” என்னும் உண்மை வெளியாகின்றது. இது சுக்கிரீவன், ராவண னுடைய மணிக்கிரீடங்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்த பொரு ளைத் தருகின்றது.

இந்த உண்மையைக் கம்பர் செய்துள்ள, உயுத்தகாண்டம், மகுடபங்கப் படலத்திற் பின்வரும்,

“என்றவ னிரங்குகாலத் திருவரு மொருவர் தம்மில்
வென்றிலர் தோற்றிலாராய் வெஞ்சுமர் விளைக்கும் வேலை
வன்றிறல் ரக்கன்மௌலித் தனிமணி வலியால் வாங்கிப்
பொன்றின னாகினன்றென் றவன்வெட்க விவனும் போந்தான்.”

“கொழுமணி முடிகடோலுங் கொண்டன குழுவின் கூட்டம்
அழதயநு கின்றன்ற னடித்தல மதனிற் சூட்டித்
தொழுதய னுணிநின்றான் னாயவ ரிருவ ரோடும்
எழுபது வெள்ளயாக்கைக் கோருயி ரெய்திற் றன்றே.”

என்னும் இரண்டு செய்யுட்களுள், முன் செய்யுளின்
மூன்றாமடியானும் பின் செய்யுளின் இரண்டாமடியானும்,
“சுக்கிரீவன் இராவணனது மகுடங்களைப் பறித்துவந்து,
ஸ்ரீராமபிரான் திருவடியிற் சேர்த்தசெய்தி” விளங்குகின்றது.
இதனையே பின்னும், அங்கதன் தூதுப்படலத்தில்,
“அணி பறித்தழகு செய்யும்” என்னும் பாசுரத்தில், “மணி
பறித்தெழுந்த வெந்தை யாரினும் வலியனென்றான்” என்னும்
அடியிலும், பின்னும் அதே படலத்தில், “மறிப்புண்ட தேவர்
காண” என்னும் பாசுரத்தில், “நென்னல், பொறிப்புண்ட
ரீகம்போலு மொருவனாற் புனைந்த மோலி, பறிப்புண்டும்
வந்திலாதா னினிப்பொரும் பான்மையுண்டோ” என்னும் அடி
களிலும், அங்கதன் வாக்கில்வைத்துக், காட்டியிருக்கிறார். இக்
கருத்தை யுள்ளடக்கியே, ஒட்டக்கூத்தப் புலவரும், முன்
குறித்த செய்யுளில், “மணிமுடி பறித்திரவிசே யகன்றான்”
என்னும் குறிப்பினாலுணர்த்தி யிருக்கின்றார் என்பது தெற்
றெனப் புலப்படுகின்றதன்றோ?

இனியும், ஒட்டக்கூத்தர் செய்தருளிய உத்தரகாண்டம்
அசுவமேதயாகப் படலத்திலுள்ள, பின்வரும் இரண்டு
செய்யுட்களையும் ஆராய்வோம்.

“கும்ப கன்னனை யழைக்கெனத் தூதருங் கொணர்ந்தார்
எம்பி போரினை யியற்றுதி மனிதரோ டென்றான்
வெம்பி போர்க்களம் புகுந்தனன் வினவின றிராமன்
தம்பி நானிவந் றநுகேன்றுன் தசமுகந் கிளையான்.”

“வியந்து வீடண னழைத்தலும் வெய்யவன் மறுத்து
வயந்த னைப்பிசைந் தருக்கன்மா மகனைக்கொண் டகன்றான்
இயைந்த நாசிகோண் டிராவிசே யகன்றன னிராமன்
உயர்ந்தோ ரம்பினு லவன்றலே யுவரியி லிட்டான்.”

என்னும் இரண்டு செய்யுட்களால், சும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்கு வந்ததும், இராமன் சும்பகர்ணனைப்பற்றி விபீஷணனிடம் வினவினதும், சும்பகர்ணனை யழைத்துவரும்படி இராமன் விபீஷணனை யனுப்பியதும், விபீஷணனும் சும்பகர்ணனும் சம்பாஷித்ததும், சும்பகர்ணன் சுகரீவனைக் கொண்டோடியதும், சுகரீவன் சும்பகர்ணனது நாசியை நறுக்கிக்கொண்டு திரும்பினதும், இராமன் சும்பகர்ணனைக் கொன்று அவனது தலையினைக் கடலினிட்டதுமாகிய சும்பகர்ணவதச் செய்தி சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இச்செய்யுள்களுள், முன் செய்யுளின் ஈற்றடியும் பின் செய்யுளின் முதலடியும், “வீடணன் சும்பகர்ணனை யழைத்து வருவனென் றெய்திய செய்தியையும், அவனை யழைக்க அவன் மறுத்த செய்தியையும்” குறிக்கின்றன. இச்செய்திகள் வான்மீகி பகவானுற் சொல்லப்பெறவில்லை; இச்செய்திகளைக் கம்பநாட்டாழ்வார் விவரமாகக் கூறுகிறார். கம்பரது காவியத்தில் “விபீஷண சும்பகர்ண ஸம்வாதம்” வெகு அழகாகவும், ஸம்வாத ரூபமாகவும், நீதிபுரஸ்ஸரமாகவும், பல சந்தேஹங்களை நிராகரிக்கக் கூடியதாகவும், விஸ்தாரமாகவும் சொல்லப் பெற்றிருக்கின்றது. அதனை விரித்துச் செல்லற்கு இது இடமன்றாகலின், விடுத்ததுச் செல்கின்றோம். எனினும், உதாரணங்களாகச் சில செய்யுட்களை மாத்திரம் ஈண்டுக் குறிக்கின்றோம். “கம்பரும் வான்மீகரும்” என்னும் பகுதியே இவ் விவரங்கட்கு மிகுதியும் இடந்தரும் தன்மையுடையது.

கம்பர் யுத்தகாண்டம், சும்பகருணப் படலம்,

“ஏகுதற் குரியார் யாரே என்ன லு மிலங்கை வேந்தன்
ஆகின்மற் றடிய னேசென் றறிவின லவனை யுள்ளம்
சேகரத் தெருட்டி யீண்டுச் சேருமேற் சேர்ப்ப லென்றான்
மேகமொப் பாணு நன்று போகென விடையு மீந்தான்.”

என்னும் இச்செய்யுளில், “ இராமன் அகும்பகர்ணனை யழைத்து வருவார் யாரென வினவியதும், இலங்கை வேந்தனாகிய வீடணன், தான் சென்று அழைத்து வருவதாகச் சொல்லி இராமனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றமையும் ” விளங்குகின்றன.

இச்செய்திகளைச் சுருக்கிக் கூத்தர், மேற்சொன்ன, செய்யுட்களின் முன்னையதின் ஈற்றடியிற் குறித்துள்ளார்.

“ தந்திரக் கடலை நீந்தித் தன்பெரும் பலத்தைச் சார்ந்தான் வெந்திற லவனுக் கைய வீடணன் விரைவி னுன்பால் வந்தன னென்னச் சொன்னார் வரம்பிலா வுலகை கூரச் சிந்தையிற் களிக்கின் றுன்றன் செறிகழற் சென்னி சேர்த்தான்.”

என்னுமிச் செய்யுளில், வீடணன் சும்பகர்ணனை யழைக்கச் சென்றமையும், சும்பகர்ணன் வீடணன் வரவுணர்ந்து களித்தமையும், வீடணன் தமையனாகிய சும்பகர்ணனை வணங்கினமையும் விளங்குகின்றன.

“ அவையநீ பெற்ற வாறும் அமரரும் பெறுத லாற்றா உவையலோ கத்தி னுள்ள சிறப்புங்கேட் டெவந்தே னுள்ளம் கவிஞரி னறிவு மிக்காய் காலன்வாய்க் களிக்கின் றேம்பால் நவையிலை வந்த தென்னீ யமுதுண்பாய் நஞ்சுண் பாயோ?”

“ குலத்தியல் பழிந்த தேனும் குமரமற் றுன்னைக் கொண்டே புலத்தியன் மாபு மாயா புண்ணியம் பொருந்திற் றென்ன வலத்தியல் தோளை நோக்கி மகிழ்கின்றேன் மன்ன வாயை உலத்தினை திரிய வந்தாய் உளைகின்ற துள்ள மந்தோ! ”

“ அறப்பெருந் துணைவர் தம்மை யபயமென் றடைந்த வுன்னைத் துறப்பது துணியார் தங்கள் ஆருயிர் துறந்த போதும் இறப்பெனும் பதத்தை விட்டாய் இராமனென் பளவு மற்றிப் பிறப்பெனும்புன்மையில்லநினைந்தென்கொல்பெயர்ந்தவண்ணம்.”

“ அய்யநீ யயோத்தி வேந்தற் கடைக்கல மாகி யாங்கே உய்கிலை யென்னின் மற்றிவ் வரக்கரா யுள்ளா ரெல்லாம் மொய்களை மாரி யாலே யிறந்துபாழ் முழுதும் பட்டால் தய்யினு லெண்ணீர் நல்கிக் கடன்கழிப் பாரைக் காட்டாய்.”

என்னும் கம்பரது இச்செய்யுட்களால், “வீடணன் இராமனை விட்டு நீங்கிவந்தனனோவென்று சும்பகர்ணன் வருந்தினமையும், சும்பகர்ணன் இராமன்பால் வைத்திருக்கும் பெருமதிப்பும், வீடணனால் புலத்தியன் மரபுக்குண்டாம் பெருமையைத் தான் நினைந்திருந்ததாக சும்பகர்ணன் கூறினமையும் விளங்குகின்றன.

“எனக்கவன் தந்த செல்வத் திலங்கையு மரசு மெல்லாம்
நினக்குநான் றருவேன் றந்துன் னேவலி னெளிதி னிற்பன்
உனக்கிதி னுறுதி யில்லை யுத்தம வுன்பின் வந்தேன்
மனக்குநோய் துடைத்தி வந்த மரபையும் விளக்கு வாழி.”

“உன்மக்க ளாகி யுள்ளார் உன்னொடு மொருங்கு தோன்றும்
என்மக்க ளாகி யுள்ளார் இக்குடிக்கிறுதி சூழ்ந்தார்
தன்மக்க ளாகி யுள்ளார் தலையொடுந் திரிவ ரன்றே
புன்மக்க டருமம் பூணப் புலமக்க டருமம் பூண்டாய்.”

“வேதநா யகனே நின்னைக் கருணையால் வேண்டி விட்டான்
காதலா லென்மேல் வைத்த கருணையாற் கரும மீதே
ஆதலா லவனைக் காண அறத்தொடுந் திறம்ப லைய
போதுவாய் நீயே யென்றோப் பொன்னடி யிரண்டும் பூண்டான்.”

என்னும் இச்செய்யுட்கள், “சும்பகர்ணனுக்கு வீடணன் உத்தரமுரைக்கு முகத்தான், தனது உள்ளக் கிடக்கையையும், இராமபிரானது கருணையையும், அவனைச் சேர்ந்து கொள்வதா லுண்டாம் நன்மையையும் சும்பகர்ணற்கு விளங்கும்படியாக விளங்க உரைத்தான்” என்னும் செய்தியை விளக்குகின்றன.

“நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப்
போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டாற் குயிர்கொடா தங்குப் போகேன்
தார்க்கோல மேனி மைந்த! என்றுயர் தவிர்த்தி யாயின்
கார்க்கோல மேனி யானைக் கூடுதி கடிதி னென்றான்.”

“மலரின்மே லிருந்த வள்ளல் வழு விலா வரத்தி னானீ
உலைவிலாத் தருமம் பூண்டாய் உலகுள தனையு முள்ளாய்
தலைவனீ யுலகுக் கெல்லாம் உனக்கது தக்க தேயாம்
புலையுறு மரண மெய்தல் எனக்கது புகழ்-தாமால்,”

“போதுநீ யைய பின்னே பொன்றினூர்க் கெல்லாம் நின்ற
வேதியர் தேவன் றன்னை வேண்டினை பெற்று மெய்ம்மை
ஆதிதூன் மரபி னானே கடன்மையு மாற்றி யேற்ற
மாதுயர் நரக நண்ணு வண்ணமுங் காத்தி மன்னே.”

என்னுமிச் செய்யுட்கள், சும்பகர்ணனது மனநிலையையும்,
தான் இராவணனுடனிருந்தே மாயவேண்டியது கடமையென்
றும் வீடணன் இராவணனைவிட்டு நீங்கி யிராமனைச் சேர்ந்து
வாழவேண்டியது கடமையென்றும் பிரபல காரணங்களைக்
சும்பகர்ணன் காட்டியதும், உடனே இராமன்பாற் செல்லும்படி
வீடணனை யேவினதும் விளக்கி நிற்கின்றன. இவற்றை யெல்
லாம் நன்கு விவரிக்க இங்கு இடம்பொருந்தாமைபற்றி மிக
வருந்துகிறோம். நேயர்கள் மூலத்திற் காண்பாராக. அன்றி
யும் இவ்வாராய்ச்சிப் பிரிவினில், பின்னர்க்கண்டு தெளிவாராக.
இதனால், இவ்விருவரது சம்வாதத்தையும் கம்பர் இவ்விலக்கியத்
துக்கே அழகு தருப்படி அமைத்திருப்பது நன்கு புலப்படும்.

இவ்வரிய சம்வாதத்தை—கம்பர்குறிப்பினைக்—கூத்தர் மேற்
சொன்ன இரண்டு செய்யுட்களிற் பின் செய்யுளின் முன்னடி
யிற் சுருங்கச் சொல்லியிருக்கிறார்.

இனி, இன்னுமொரு விஷயமாகிய சும்பகர்ணன் தலையைக்
கடலிலிட்ட விஷயத்தினை யெடுத்தாராய்வோம்.

வான்மீகிபகவான், “இராமபிரான் சும்பகர்ணனது தலை
யைக் கடலிலிட்ட”தாகச் சொல்லவே இல்லை; அவர் பின்வரு
மாறு குறிக்கிறார்.

“அந்தப் பாணம், முன்பு தேவேந்திரன் விருத்திராகுரனு
டைய சிரஸ்ஸைத் துண்டித்ததுபோல, மஹாபர்வதசிகரம்
போன்ற உருவங்கொண்டு குறுக்கிட்டுக் கோணலான பெருங்கோ
ரைகள் அமைந்து, அழகிய குண்டலங்களுடன் விளங்கும் சும்ப
கர்ணனுடைய சிரஸ்ஸைக் கண்டித்தது. இரண்டு குண்டலங்க
ளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதும் பாண வேகத்தினால் ஆகாயத்தில்
கிளம்பினதுமாகிய அந்தத்தல, ராத்திரியில் உதித்துப் புனர்வசு
நகரத்திரங்க ளிரண்டின் இடையிலிருக்கும் சந்திரணப்போலப்

பிரகாசித்தது. ராம டாணத்தினால் அடிக்கப்பெற்றுப் பர்வதம் டோன்ற உருவமுடைய அத்தவல நிலத்தில் விழுகையில், அந்த அடியினால் வீடுகளும் வாயிற்படிகளும் உயர்ந்த மதில்களும் முறிந்து தரையில் வீழ்ந்தன.”

என்னும் இவ்வாக்யங்களைச் சொல்லுகிறார். இதனால், அவரது கதைப்போக்கில் சும்பகர்ணனது தலை, கடலிற் போடப்பட்டதாகக் குறிக்கப்படவே இல்லை. ஆனால், மேற்சொன்ன கூத்தர் செய்யுட்களிரண்டின் பின் செய்யுளின் நான்காவது அடியிலுள்ள “ ... இராமன், உயர்ந்தொ ரம்பினு லவன்றலை யுவரியி லிட்டான் ” என்னும் வாக்கியத்தால், “ இராமன் சும்பகர்ணன் தலையைக் கடலிலிட்ட செய்தி ” விளங்குகின்றது. இதனைக் கம்பநாட்டாழ்வார் குறிக்குமாறு காண்க.

கம்பர் யுத்தகாண்டம், சும்பகர்ணன் வதைப்படலத்தில், பின்வரும்,

“ மூக்கிலா முகமென்று முனிவர்களு மமரர்களும்
நோக்குவார் நோக்காமை நுன்கணையா லென்கழுத்தை
நீக்குவாய் நீக்கியபின் னெடுத்தலையைக் கருங்கடலுள்
போக்குவாய் நின்னையிது வேண்டுகின்ற பொருளென்றான்.”

“ மாக்கூடு படர்வேலை மறிமகரத் திரைவாங்கி
மேக்கூடு கிழக்கூடு மிக்கிரண்டு திக்கூடு
போக்கூடு கவித்திருகண் புகையோடு புகையுயிர்க்க
ழக்கூடு புகப்புக்கு ழழ்கியதம் முகக்குன்றம்.”

என்னும் இரண்டு செய்யுட்களின் முன்னது, “ தனதுகழுத்தை நீக்கித் தலையைக் கருங்கடலுள்ளிடும்படியாகக் சும்பகர்ணன் ஸ்ரீ ராமனைப் பிரார்த்தித்தான் ” என்பதையும், பின்னது, “ அங்ஙனமே ஸ்ரீராமபிரானது பாணத்தால், அக்கும்பகர்ணனது தலையாகிய மலை கடலில் வீழ்ந்து முழ்கியது ” என்பதையும் விளக்கிக்காட்டி நிற்கின்றன. இக்கருத்தைத்தான் கூத்தர், “ இராமன் உயர்ந்தொ ரம்பினு லவன்றலை யுவரியி லிட்டான் ” என்னும் குறிப்பினாலுணர்த்தி யிருக்கின்றார் என்பது போதருகின்றது.

இனி, நாகபாச விஷயத்தை யெடுத்தாராய்வேம். நாக பாச விஷயமாவது யாதெனின் கூறுவாம். “போர்க்களத்தில் இந்திரஜித்தனென்று பெயருடைய வீரனாகிய இராவண புத்திரன், இலக்குவனுடன் போர்செய்து, அவனது போர்த் திறத்திற் பொறுமையும் பயமுங்கொண்டு, தனது நாகபாசம் என்னும் பாணத்தினால் அவனைப் பிணித்துச் சென்றான்,” என்பதாம்.

இவ்விஷயத்தை வான்மீகி பகவான், கும்பகர்ணன் வதைக்கும், இராம விராவணர்களது முதல் யுத்தத்துக்கும் முன்னரே விளைந்த தொன்றெனக் குறித்திருக்கிறார். ஆனால், ஒட்டக் கூத்தப் புலவர், இராம விராவண யுத்தமாய பின்னர்க் கும்பகர்ணன் வதையையும் அதிகாயன் வதையையும் சொல்லிப் பின்னரே, “இந்திரஜித்தன் இலக்குவனுடன் பெரும் போர் விளைத்து, அவனை நாகபாசத்தாற் பிணித்தா” னெனக் குறித்திருக்கிறார். இக்குறிப்புக்களைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களான் அறியலாம்.

கூத்தர் உத்தரகாண்டம், அசுவமேதப்படலம்,

“ஆளியாயிரம் பூண்டதேர ரக்கன்வந் தடர்த்தான்
காளேமாருதி தோளின்மே லிராமனுங் கடந்தான்
மூளும்வார்சிலைப் பத்துடன் முடிபத்து மொழித்து
நானேவாபேர வென்றன நகர்சென்று புக்கான்.”

“கும்ப கன்னனை யழைக்கெனத் தூதருங் கொணர்ந்தார்
எம்பி போரினை யியற்றுதி மனிதரோ டென்றான்.”

“கும்ப கன்னன் குறைந்தமை கூறிடத்
தம்பி யோவென் றாற்றித் தசமுகன்
அம்பொற் றேரதி காயனை யேவினான்
எம்பிராற் கிலையோ னெதிர் தாக்கினான்.”

“எதிரெதிர் தாக்கின இரண்டு சேனையும்
கதுமென விராகவற் கிலைய காவலன்
அதிர்கழல் புனையதி காயன்றன் னையோர் பிப்பிடு
சதுமுகன் சரத்தினுற் றலையைத் தள்ளினான்.”

“அரக்க னவ்வுரை கேட்டலு மங்ஙனே
இரக்கமுற் றிந்திர சித்தை யேவினான்
குராக்கு வேலையைக் கொன்றனன் கொன்றபின்
தரைக்கு நாயகன் தம்பியை யெய்தினான்.”

“இடந்தரு மிராகவற் கிளவலைக் கவித்
தடம்புனை யெழுபது வெள்ளத் தானையை
அடங்கலு மரக்கன்மா மதலை யல்லிடை
விடந்தரு நாக பாசத்தின் வீக்கினான்.”

என்னும் இச்செய்யுட்களால், முதல்நாள் இராமனுடன் இராவணன் பொருது தோற்று, அக்கருணை மூர்த்தியால், “(இன்று போய்) நாளாவா பொய்வென” நவிலக்கேட்டுத் திரும்பிச் சென்றதும், தம்பி கும்பகர்ணனைப் போருக்கு அனுப்பியதும், கும்பகர்ணன் இறந்ததைக் கேட்டுத் “தம்பியோ” வெனக் கதறித் துக்கித்துப் பின்னர் அதிகாயனை யனுப்பினதும், அவ்வதிகாயன் இலக்குவனாற் கொலையுண்டதும், அரக்கன் அவ்வுரைகேட்டு வருந்தி யிந்திரஜித்தனை யனுப்பியதும், சென்ற இந்திரஜித்தன் இலக்குவனுடன் பொருது அவனை நாகபாசத்தால் வீக்கிச்சென்றதும் நன்கு முறையே குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

இப்பொருள்களால், வான்மீகியின் நாகபாசக் கதைப்போக்கும் கூத்தர் நாகபாசக் கதைக் குறிப்பும் ஒத்திருக்கவில்லையென்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. இடவைப்பே மாறுபட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், இச்செய்தியும் அதன் இடவைப்பும் கம்பரது கதைப்போக்கினை நன்கு குறித்துப் போயிருக்கின்றன.

இனி, மேற்குறித்த கூத்தர் பாடல்களுள் மூன்றாவதாக எடுத்தாளப்பட்ட “கும்ப கன்னன் குறைந்தமை” என்னும் செய்யுளின் இரண்டாமடியின் முதற் சீராகிய தம்பியோ என்னும் பதம் (இராவணன் இறந்தமை கேட்டுத் துன்புற்றமுததாகக் குறிக்கும் பதம்) படிப்பவர்க்கு, “கும்பகர்ணன் இறந்தமை கேட்டு இராவணன் புலம்பினான்” என்று கம்பர் குறிக்குஞ் செய்யுட்களுள் முதலாவதாகிய,

தம்பியோ வானவரந் தாமரையின் காடுழக்கும்
தும்பியோ நான்முகத்தோன் சேய்மதலை தோன்றாலோ
வும்பியோ இந்திரனை நாமப்பொறி துடைத்த
எம்பியோ யானுன்னை யிவ்வரையுங் கேட்டேனோ ? ”

என்னும் மாயா சனகப்படலத்துச் செய்யுளை நினைவுக்குக்
கொண்டுவரு மென்பதை உறுதியாக எண்ணுகின்றோம்.

இனி, பின்வரும் மற்றொரு விஷயமும் ஒப்புநோக்கி
யாராயத் தகுந்ததேயாகும்.

இராமற்கும் இராவணற்கும் நடந்த முதல் யுத்தத்தில்
இராவணன் தோல்வியடைந்து நிற்க, அவனை நோக்கிய
கருணைக் கடலான ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், அவ்விராவணனது
தனிமைகண் டிரங்கி, அவனைக் கொல்ல நினையாது, “ இன்று
போய் போர்க்கு நானாவா ” வென உயிர்ப்பிச்சை நல்கி யனுப்ப,
இராவணன் “ தன்தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணிய ” மென
உண்மகிழ்ந்து சென்றனனாயினும், சுத்தவீரனாகலின், தனது
தோல்வியை நினைத்து நாணம் மிகவுற்று நலிந்து, எத்கிக்கு
களையும் தன் நகரத்தையும் வந்த மக்களையும் நின்ற பெருஞ்
சேனையையும் கண்ணெடுத்துப் பாராது, தானொருவனே தன்
னந் தமிழனாகச் சேக்கையறை புக்கு அமளியிற் படுத்தான்.
சுத்த ஸாத்விக குணமும், நீலக்கார்முகில் நிறமும், ஆடவர்
பெண்மையை யவாவும் தோளும், செங்கமலத் தடங்கண்ணும்
பொருந்தி எதிரே நின்று தனக்குத் தரிசனந்தந்த நீல நெடுங்
குன்றாகிய கரிய செம்மல் ஸ்ரீராமபிரானைத் தரிசித்த பெரும்
பாக்கியத்தால், அப்பெருமானது பெரிய காரொளியுருவம் தன்
னிருபது கண்கள் முன்னே நின்று தன் மனதைக் கவர்ந்துருக்
குந் தன்மையால், அப்பெருமானது சிந்தனையாகவே, இருக்கும்
போது, அவ்விராவணனது பெரிய பாட்டனாகிய மாலியவான்
அங்கு வந்தமையும், அவனிடம் இராவணன், “ தான் இராம
னுடன் செய்த போரின் பெருமையையும், இராமனது போரின்
திறத்தையும், வில்லின் திறத்தையும், அம்பின் திறத்தையும், எய்
யும் திறத்தையும், வாஹனச்சிறப்பையும், அழகின் அதிசயத்தை

யும், ஆற்றலின் உறுதியையும், இவையெல்லாவற்றுடன் அவற்
கிருக்கும் சினமில்லாத் தகைமையையும்” பாராட்டிப்பாராட்டிப்
பன்னிப்பகர்ந்தமையும், மாலியவான் அவ்விராவணற்கு நற்
புத்தி கூறினமையும், இராவணன் அதற்குடன்படுவானாகுந்
தருணம் மகோதரன் ஆங்கெய்தி அவ்விராவணனது மனதை
மீட்டு வேறுக்கினமையும் ஆகிய அற்புத விஷயம், கம்பநாட்
டாழ்வாரால் ஸம்பாஷணை ரூபத்தில் வெகு அழகாகவும் விஸ்
தாசமாகவும் நீதிவைப்பாகவும் உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது.
இவ்வரிய விஷயத்தை முகவுரையாகக் கொண்டே, கம்பரது
கும்பகர்ண வதைப் படலமும் இலங்குகின்றது காண்க.

இவ்விஷயம்—அதாவது இராவணனது முதல் தோல்விற்
குப் பின், இராவணற்கும் மாலியவானுக்கும் நடந்த ஸம்பா
ஷணை—வான்மீகி பகவானால் குறிக்கப்படவில்லை.

எனினும், ஒட்டக்கூத்தர் இவ்வரிய ஸம்பாஷணையைத்,
தாம் எடுத்துக்கொண்ட சுருக்கக் கதைப்போக்கின் நிமித்தம்,
பெருக்கிச் சொல்லவில்லையாகினும், கம்பரது கருத்தாகிய அவ்
விஷயத்தைக் குறிக்காமற் போகவில்லை. அச்செய்தியைப்
பின் வரும் செய்யுளிற் காணலாம்.

கூத்தர், உத்தரகாண்டம், அசுவமேதப்படலம்,

“மூலத் தானையைத் தருகெனத் தூதரை முடுக்கிக்
கோலப் பள்ளியிற் குறுகலுங் தூவன்வந் தனுந்
சாலச் சாம்பினை முன்னமே சாற்றினே னென்றன்
மரலேத் திண்புய மகோதரன் மறுத்திது சொன்னான்.

என்னுஞ் செய்யுளால் மேற்கூறிய கம்பர் கருத்தைச் சுருங்கச்
சொல்லியிருத்தல் காண்க.

இவ்விஷயமாகக் கம்பர் குறித்திருக்கும் செய்யுட்களை
மேற்கோளாகக் காட்டலா மெனினும், விரிவுக்கு அஞ்சி யமை
யலாயிற்று. நேயர்கள் நேரே கண்டு தெளிவார்களாக,

இன்னும் மற்றொரு விஷயம் இங்கு ஒப்பு நோக்கற்குக் கொண்டு வரப்படுகின்றது. இவ்விஷயத்தையும் வான்மீகி பக வான் குறிக்கவில்லை; எனினும் ஒட்டக்கூத்தர் கம்பநாட்டாழ் வாருடன் உடன்பட்டுக் கூறியிருக்கின்றார்; அது யாதென்றிற் காட்டுவாம்.

அதுதான் “மாயாசனகன்” விஷயம்; அதாவது, “சும் பகர்ணனைப் போருக்கு அனுப்பியபின் இராவணன் எந்த வகையிலேனும் சீதையை மருட்டித் தெருட்டல் வேண்டுமென்று கொண்டு, ஆண் டவளிருக்குமிடம் சென்று, தன் கருத்துக்கிணங்கும்படியாகப்பலவாறுமன்றாடியும், அப்பெண்ணருங்கலம் இசையாது வீரவசனமும் புத்திமதியும் கூற, இராவணன், ஆங்கோரரசர்களைச் சனகனுருத்தாங்கி வரும்படி மாயஞ்செய்து, சீதைக்கு நேரே அவனைச் சிரந்தூக்கிப் பிடித்து, “பெண்ணே! நீ யிணங்காவிடில் உன் தகப்பனாகிய இச் சனகனை உன் கண்ணெதிரே கொன்று, மிதிலாபுர மாந்தரையும் வென்று, அந்நகரத்தையு மழிப்பே னென்று சொல்லியும், அம்மாயா சனகனைக் கொண்டு அவட்குப் புத்தி கூறச்செய்தும் அப்பெண்ணரசியை மருட்டினான்” என்பதாம். இது வான்மீகரால் சொல்லப்படவில்லை. இதனைக் கம்பர், தனியே ஒரு படலமாக்கிப் பல நீதிகளையும் புகட்டியிருக்கின்றார்.

ஒட்டக்கூத்தப் புலவர், இக்கருத்தை—கம்பரது இக்கதைப் போக்கினைப் பின்வருஞ் செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளிற் குறித்திருப்பது காண்க.

“அப்பு நத்தினின் மருத்தனைச் சனகர்கோ னுக்கிக்
தப்பு நுத்தினன் மகோதரன் சீதையுங் குலைந்தான்
எப்பு நத்தினு மிராவணன் செவியெலாங் கேட்க
இப்பு நத்தினின் றுர்த்ததங் கிராவணன் சேனை.”

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளையுங் கவனிக்க.

இன்னும் மற்றொரு அருமையான விஷயத்தினை நண்டு நேயர்களது ஆராய்ச்சிக்குக் கொண்டு வருகின்றோம். அது

வும் வான்மீகி பகவானுற் கூறப்பட்டதில்லை. அது இராவணன் மகனாகிய இந்திரஜித்தனின் வதத்தைப் பற்றியது. இங்கும் கம்பநாட்டாழ்வார் குறித்த கதைப் போக்கினையே ஒட்டக்கூத்தர் பின்பற்றிப் போயிருக்கின்ற ரொன்பது நன்கு விளங்கும். அதனை யீண்டு விவரிக்கின்றோம்.

இந்திரஜித்தன், இலக்குவனுடன் போர் செய்த திறமைகளையும் அவ்விலக்குவனையும் கலங்கச் செய்த வன்மைகளையும் மாயாகாரியங்களையும் அவன் ஆரம்பித்த நிகழ்ச்சியை இலக்குவனால் அழிக்கப் பெற்றதையும் பின்னர் இலக்குவனாலேயே அவன் மாண்டதையும் வான்மீகி கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் என்னும் புலவர்கள் மூவரும் ஒருவாக்காகவே கூறுகின்றார்களெனினும், “இந்திரஜித்தன் சிரஸ்ஸை, இலக்குவன் ஸ்ரீராமபிரானது திருவடிகளில் சமர்ப்பித்ததாகவும், இராவணன் தன் மகனது தலையிலாத யாக்கையைக் கண்டு வருந்தினதாகவும் கம்பரும் கூத்தருமே கூறுகின்றார்கள் என்னும் உண்மையே இங்குக் காட்ட எடுத்துக் கொள்ளப் படுகின்றது.

வான்மீகி பகவான்.

“அம்மகாபாணம், தலைப்பாகை யுடன் கூடியதும், மிதந்த சோபையுடையதும், குண்டலங்கள் தளதளவென்று ஜ்வலிக்கப் பெற்றது மாயிருக்கிற இந்திரஜித்தன் சிரஸ்ஸைத் துண்டித்து அவன் தேகத்தினின்றும் பூமியில் விழத் தள்ளியது. பொன்னிறம் திகழ்கின்ற அப்பெரிய தலை அவனுடைய உடலினின்று விடுபட்டு ரத்தத்தில் நனைந்து பூமியில் விழ்ந்து புலப்பட்டது. இந்திரஜித்தன் ஹதனாகி யுத்தபூமியில் விழ்ந்ததைக் கண்டவுடன் ஆயிரமாயிருந்த ராக்ஷஸர்களில் ஒருவனாயினும் புலப்படவில்லை. எல்லாரும் ஒடிப்போயினர். அனந்தரம் மஹாவீரயசாலியும் தேஜஸ்வியுமாகிற இலக்குமணன் ஜாம்பவானையும் ஹருமாவனையும் மற்றும் வானரர்களையும் கூட்டமாக அழைத்துக் கொண்டு, யுத்தஞ் செய்த ஒய்ச்சலால், விபீஷணனையும் ஹருமாவனையும் ஊன்றிக்கொண்டு யுத்த பூமியினின்று ராமசுக்கிரீவர் களுக்குமிடத்துக்குச் சீக்கிரமாகப் போயினன்.”

இவ்வாக்கியங்களிலும் இவற்றை யொட்டிய பிற வாக்கியங்களிலும், இலக்குவன் இந்திரஜித்தனுடைய தலையை

யெடுத்து வந்து ஸ்ரீராமனிடம் சமர்ப்பித்ததாகச் சொல்லப் படவே யில்லை. இன்னும்,

“அனந்தரம் ராவணனுடைய மந்திரிகள், இந்திரஜித்தன் மாண்டதைத் தாமே நேரில் தெரிந்துகொண்டு மனவருத்தத் துடன் சென்று இராவணனுக்குச் சொல்பவராகி, மஹா ராஜனே ! மகா தேஜஸ்வியான உன்புதல்வன-இந்திரஜித்தை, யுத்தத்தில் நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, இலக்கு மணன் விபீஷண ஸஹாயத்தினால் வதஞ்செய்து விட்டான். யுத்தத்தில் அபஜயத்தை யறியாத இந்திரஜித்தன் கூட, அந்த சூரனாகிய இலக்குமணனால் கொலையுண்டான்.” என்றனர். இயற்கையாகவே உஷ்ணகிரணங்களையுடைய சூரியன், வெயிற் காலத்தில் கிரணங்கள் மிகவும் உஷ்ணமாகச் செய்வதுபோல, இயற்கையாகவே, கோபிஷ்டனாகிய இராவணன் புத்திர மர ணத்தினாலுண்டான மனவருத்தம் மிகுதியும் கோபமுடையவனாகச் செய்தது. சூரனாகிய அந்த இராவணன் புத்திரன் மாண்ட தனால் மிகுதியும் பர்தபித்துப் புத்தியில் ஆலோசித்துச் சீதையைக் கொல்வேன் என்று முயன்றான். அங்ஙனம் மிகுதியும் கோபித்திருக்கிற இராவணன், தன் ஹிதத்தை விரும்பும் நண்பர்கள் வேண்டாமென்று எவ்வளவு தடுத்தபோதிலும் நிற்காமல், ஆகாயத்தில் அங்காரகன் கோபித்து ரோஹினியின்முன் எதிர்த்துப்போவது போலச் சீதையைக் குறித்துப் டோயினன்.”

என்னும் இவ்வாக்கியங்களாலும் இவற்றை யொட்டி வரும் பிற வாக்கியங்களாலும், “இராவணன் இந்திரஜித்தனது தலையில் லாத யாக்கையைக் கண்டு வருந்தினான்” எனன்று குறிக்கவே யில்லை.

கம்பர், யுத்தகாண்டம், இந்திரஜித்து வதைப்படலம்,

“யாக்கையி னின்று வீழ்ந்த அரக்கன்றன் றலையை யங்கை தூக்கின னுள்ளங் கூர்ந்த வாலிசேய் தூசு செல்ல -
மேக்குயர்ந்த மரர் வெள்ளம் அள்ளினர் தொடர்ந்து வீசும் பூக்கிளர் பந்தர் நீழல் அநுமன்மே லிளவல் போனான்.”

இது, இந்திரஜித்தன் தலையை யங்கதன் எடுத்துவர, அநுமன் தோளில் இலக்குவனிவர்ந்து ஸ்ரீராமனிடம் சென்றமை கூறு கின்றது.

வீங்கிய தோளன் தேய்ந்து மெல்கின்ற பழியன் மேன்மேன்
ஒங்கிய உவகை யூறும் உள்ளத்த னும்பர்க் காகத்
தேங்கிய கடலை முன்னாள் திரித்தவன் சேய்செங் கையால்
தாங்கிய சூரிசில் பற்றிக் கொணர்ந்திடு தலையைக் கண்டான்.”

என்னுமிச் செய்யுள் அத்தலையை ஸ்ரீராமபிரான் கண்டதாகக் கூறுகின்றது.

“வான்றலை யெடுக்க வேலை மண்தலை யெடுக்க வாடோர்
கோன்றலை யெடுக்க வேதக் குலந்தலை யெடுக்கக் குன்றத்
தேன்றலை யெடுக்குந் தாராய் தேவரை வென்றான் நீய
ஊன்றலை யெடுத்தாய் நீயென் றுரைத்தன ருவகை மிக்கார்.”

இது, அப்பெருமை சொல்லித் தேவர் வாழ்த்தினமை கூறுகின்றது.

“தலையினை நோக்குந் தம்பி கொற்றவை தழீஇய பொற்றோள்
மலையினை நோக்கும் நின்ற மாருதி வலியை நோக்கும்
சிலையினை நோக்கும் தேவர் செய்கையை நோக்குஞ் செய்த
கொலையினைநோக்குமொன்று முரைத்திலன் களிப்புக்கொண்டான்’

என்னுமிச் செய்யுள், அத் தலையைக்கண்ட ஸ்ரீராமபிரானது தன்மையை யுணர்த்தி நிற்கின்றது.

“கண்டி லன்றலை காந்திய மானுடன்
கொண்டி றந்தன னென்பதுங் கொண்டனன்
புண்டி றந்தன நெஞ்சன் பொருமலன்
விண்டி றந்திட விம்மிய ரற்றினான்.”

“நிலையுமா திரத்து நின்ற யானையு நெற்றிக் கண்ணன்
மலையுமே யெளிய வென்னான் மனிதர்க்கு மறிந்த மைந்தன்
தலையுமா ருயிருங் கொண்டா ரவருட லோடுந் தங்கப்
புலையனே னின்னு மாவி சுமக்கின்றேன் போலும் போலும்.”

இவ்விரண்டு செய்யுட்களும், இராவணன் இந்திரஜித்தனது தலையிலா வாக்கையைக்கண்டு புலம்பலுற்றமை கூறுகின்றன.

இந்திரஜித்தன் தாயாகிய மந்தோதரி வாக்கிலும் இவ்வுண்மையைக் கம்பர் வைத்திருக்கும் செய்யு ளொன்றும் பின்னே எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

“கலையினுற் றிங்க ளென்ன வளர்கின்ற காலத் தேயுன்
சிலையினு லரியை வெல்லக் காண்பதோர் தவமும் பெற்றேன்
தலையிலா வாக்கை காண எத்தவஞ் செய்தே னந்தோ!
தலையிலா வாழ்வை யின்னும் நினைவெனே நினைவி லாதேன்.”

இச்செய்யுட்களால், இந்திரஜித்தன் தலை இலக்குவனால் அவ்
வுடலினின்றும்—அக்களத்தினின்றும் அகற்றப்பட்ட உண்மை
யை நன்கு அறிகின்றோம்.

இவ்வுண்மையை—கம்பர் கருத்தினைக், கூத்தர் பின் வருஞ்
செய்யுட்களாற் குறித்திருக்கிறார்.

“கறுத்தி ராவணி விடுங்கணை யெலாம்விடு கணையால்
இறுத்தொ ரம்பினுற் கையுடன் வில்விழ வெய்தான்
குறித்தொர் குலத்தா லிலக்குவன் உயிர்கொளக் கொதித்தான்
அறுத்தோ ரம்பினு லவன்றலை கொண்டன னாகன்றுன் ”

என்னுமிச் செய்யுளால், “இலக்குவன் இந்திரஜித்தன் தலை
யைக் கொய்து கொண்டகன்றமை” கூத்தரும் கூறியிருக்கிறார்.

“அடுத்து ரைத்தனர் தூதுவ ராக்கர்கோன் களம்புக்
கேடுத்தி ரங்கினன் மதலைதன் தலையிலா வாக்கை
படுத்த னன்றயி லத்திடை மூலமாப் படையும்
விடுத்து வந்தடி பணிந்தன வாயிர வெள்ளம்”

இது “இராவணன் தன் தனயன் இந்திரஜித்தனது தலை
யிலா வாக்கையைக் கண்டு வருந்தி, யதனைத் தைலத்திடை
யிட்டு வைத்த” தன்மையைக் கூறியிருக்கின்றது.

இனி, இவை போன்ற மற்றொரு விஷயத்தை யெடுத்துக்
காட்டிக் “கம்பர் கூத்தர்களின் கதைப் போக்கொற்றுமை”
யைப் பலப்படுத்திவிட்டு இவ்விஷயத்தை முடிவு செய்வோம்.

அவ்வொரு விஷயம், “இராவணனிறந்த பின்னர், அவ
னது தர்ம பத்தினியாகிய தலைக்கற்புடைய மந்தோதரியார்,
இராவணன் உடலில் வீழ்ந்து புலம்பி யுடனே யுயிரை விட்ட
னள்” என்பதேயாகும். இச் செய்தியும் வான்மீகத்திற் காணப்
படவில்லை.

வான்மீகி பகவான்.

“ இங்ஙனம் இராவணனது பத்தினிமார்கள் யாவரும் வந்து ரோதனம் செய்துகொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீ ராமன், விபீஷணனைப் பார்த்து, “ இந்தப் பெண்களெல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டு, அண்ணனுக்கு உத்தரக் கிரியைகளைச் செய்வாயாக ” என்றனர். ஸ்ரீ ராமன் மொழிந்தது கேட்டு, விபீஷணன், பெண்களெல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டு இராவணனுக்கு, யாக சீலனுக்குச் செய்வது போன்ற, ஸம்ஸ்காரத்தை விரைவுடன் செய்தனன். ”

என்னும் இவ்வாக்கியங்களாலும் ஒட்டிய பிறவாக்கியங்களாலும் அங்கு மந்தோதரி உயிர் விட்டதாக வான்மீகி பகவான் சொல்லவில்லை.

கம்பர், யுத்தகாண்டம், இராவணன் வதைப்படலம்,

“ என்ற �ழைத்தன ளேங்கியெ முந்தவன்
பொன் றழைத்த பொருவரு மார்பினத்
தன்ற ழைக்கைக ளாற்றழு வித்தனி
நின்ற ழைத்துயிர்த் தாளுயிர் நீங்கினாள் ”

என்னுமிச் செய்யுளில், கம்பர், “ மந்தோதரி இறந்துயிர் நீத்தமை ” கூறுகிறார்.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கூத்தரும், பின்வரும்,

“ மயன்மகள் வந்து மாய்ந்தாள் வருகென நிருதர்க் கூவிப்
புயவலி யிராம வேந்தைப் போற்றுதி ரெனவி ராமன்
இயமலி யீமஞ் சேர்த்தி யென்றலு மரக்கன் சேர்த்தான்
செயமலி யதுமன் றன்னைச் சீதைபாற் சேறி யென்றான் ”

என்னுமிச் செய்யுளிற் கூத்தர், “ மந்தோதரி மாய்ந்தமை கூறியிருத்தல் ” உணர்க.

என இதுகாறும் எடுத்துக் காட்டிய ஆற்றால், கூத்தர் சொல்லிய பூர்வகாண்டக் கதைப் போக்கு, கம்பர் கதைப் போக்கினையே நன்றாக ஒத்திருத்தல் வெளிப்படையாயிற்று.

இன்னும் கம்பநாட்டாழ்வார் சொல்லாதுவிட்ட—வான்மீகி பகவானசொல்லிவிட்ட விஷயங்களை யொட்டக்கூத்தப் புலவரும்

குறியாது சென்றிருத்தலுக்கு இரண்டே யுதாரணங் காட்டுகின்றோம்.

வான்மீகி பகவான், சொல்லியிருக்கும், “ இராவணன், மாயாவியாகிய வித்யுத்ஜி ஹ்வணைக்கொண்டு, துண்டிக்கப்பெற்ற இராமன் தலையையும் நானேற்றியவில்லையும் சீதைமுன்பு ஹதுமான் மூலமாய் அனுப்பியசூடாமணியையும், மாயையால் நிர்மிக் கச் செய்து சீதைக்குக் காட்டினான் ” என்னும் விஷயமும், “ அகஸ்தியர் ஸ்ரீ ராமனுக்கு ஆதித்ய ஹ்ருதயமந்திரம் உபதேசிக்கவே, ராமன் அந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஜபிக்கையில் சூரியன் ராமனை அருக்கிரஹித்தான் ” என்னும் விஷயமும் கம்பர் கூறுது விட்டிருப்பது போலவே, கூத்தரும் கூறாமலே விட்டுப்போயிருக்கின்றார்.

எனவே, இவ்வாராய்ச்சியினால், நாம் அறிந்து கொண்டது என்னென்பனில், ஒட்டக் கூத்தப்பிலவர் தமது உத்தரகாண்ட ஆரம்பத்திலும், அவ்வுத்தரகாண்டத்தொரு பகுதியாகிய அசுவமேத யாகப்பட்டத்தாரம்பத்திலும், தாம், வான்மீகி சொன்னவண்ணமே சொல்லிப் போவதாகக் கூறுகின்றாரேனும், உட்சென்று நோக்கும்போது, கம்பநாட்டாழ்வாரது கருத்தையும் கதைப் போக்கினையுமே பெரும்பாலும் தழுவிச் செல்லுகின்றாரென்பதும், பற்பல இடங்களில் கம்பர்பிரயோகித்திருக்கும் அருஞ்சொற்களையும் அருஞ்சொற் றொடர்களையும் பொண்ணேபோற் போற்றியமைத்திருக்கின்ற ரென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன. அன்றியும், வான்மீகியாற் கூறப்பட்டிருந்தும், சில நிகழ்ச்சிகள் எக்காரணம் பற்றியோ கம்பநாட்டாழ்வாராலே கூறப்படாமல் விடப்பட்டிருப்பன போல, அந்நிகழ்ச்சிகள் ஒட்டக்கூத்தராலேயும் விடப்பட்டிருத்தலையும், வான்மீகியாற் கூறப்படாத சில நிகழ்ச்சிகள் கம்பராற் கூறப்பட்டிருக்க, அவைகள் கூத்தப்பிலவராலும்கூறப்பட்டிருத்தலையும் நோக்கும்போது, ஒட்டக்கூத்தர், பூர்வகாண்டக் கதைகள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் கம்பர் செய்தருளிய இராமாயணத்தையே பெரும்பாலும் பின்பற்றிச் சென்றிருக்கின்ற ரென்பது வலியுறுகின்றது.

இவ்வாறு நமக்குக் கிடைத்துள்ள உண்மையைப் பற்றிப் பார்க்கும்போது, ஒட்டக்கூத்தப் புலவரும் கம்பநாட்டாழ்வாரும் ஒரு காலத்தவர் தாம் என்பதற்கு நியாயம் இடந்தரவில்லை.

ஒரு காலத்துப் புலவர் பெருமக்க ளிருவரார் புனையப் பெற்ற சிலப்பதிகார நூலுக்கும் மணிமேகலை நூலுக்கும் தொடர்பிருத்தலைப் போல, கம்பர் பூர்வகாண்ட நூலுக்கும் கூத்தர் உத்தரகாண்ட நூலுக்கும் தொடர்பு இருத்தல் கூடாதோ? என வினவுவார்க்குப் பின் வரும் செய்தியைத் தருகின்றோம். ஆராய்ந்து தெளிதல் அவசியமாகும்.

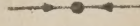
நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் கூத்தர் சரித்திரக் கதைகளில் “சடைய வள்ளற்குப் பிதாவாகிய சங்கரற்கு உதவித் தொழில் புரிந்தார் ஒட்டக்கூத்தர்” என்னும் நிகழ்ச்சியொன்று கிடைக்கின்றது. அதேமாதிரிக் கதைகளில் “சடையவள்ளல் கம்பரைச் சிறுபருவ முதல் வளர்த்து வந்து, அவரது அறிவாற்றலையுணர்ந்து, அவர்க்குக் கல்வித் தேர்ச்சியும் செய்து வைத்தார்” என்னும் நிகழ்ச்சியும் கிடைக்கின்றது. இவற்றின்படி பார்க்கும்போது, சங்கரற்கு உதவித் தொழில் புரிந்த ஒட்டக்கூத்தப் புலவர், சங்கரன் மகன் சடையற்கு மூத்தவராக இருத்தல் வேண்டுமென்பதும், அச்சடையவள்ளலார் பாலிய முதல் வளர்த்தப்பெற்ற கம்பர்க்கு அவ்வொட்டக்கூத்தர் மிக மூப்புடையவராயிருத்தல்மேண்டுமென்பதும், கம்பர், தமது மகன் கலை நிறைந்த அம்பிகாபதியிடம் தமது இராமாயண நூலுக்குச் சிறப்புக்கவி யொன்றும் வாங்கியுள்ளார் என்று கேட்கப்படும் கதை நிகழ்ச்சி யொன்றால், கம்பர் இராமாயண மியற்றியது தமது இளமை கடந்த பருவத்திலேயா மென்பதும், இளமை கடந்து முதுமை யெய்திய ஒருவரது கவிநயப் போக்கை அவரினும் மிக முதுமை யடைந்த ஒருவர் பின்பற்றிக் காவியமியற்றி யிருத்தல் ஒவ்வாதென்பதும் நம் மெண்ணத்தில் வந்து குறுக்கிடுகின்றமையால், இருபுலவரும் ஒருகாலத்தவர் அல்லரென்பதே வலியுறுகின்றது.

அன்றியும் பகைமை பாராட்டிய இருபுலவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரது காவியத்தை யவருள்ள காலத்திலேயே பின்பற்றித் தாம் மற்றொன்று இயற்றுதல் யாங்ஙனம் இயலும்? அன்றியும் ஒட்டக் கூத்தர் போன்ற உத்தண்ட சுபாவமுடைய ஒரு புலவர் பெருமான் அங்ஙனமியற்றினாரென்றல் சிறிதும் இயைபுடைத்தாகது என்று மறுக்க.

முடிவாகச் சொல்லுமிடத்து, யாம் இங்குக் காட்டிய, “நளவெண்பா—கம்ப ராமாயணம், கூத்தர் உத்தரகாண்டம்—கம்பர் பூர்வகாண்டம்” என்னும் இக்காவிய ஆராய்ச்சியொற்றுமையாலும், இன்னும் மேற்காட்டியுள்ள பலகாரணங்களாலும், கம்பர், புகழேந்தி ஒட்டக்கூத்தப் புலவர்கட்கு எவ்வாவ்வாற்றானும் பல்லாண்டுகட்கு முற்பட்டவராக இருத்தல் வேண்டுமென்றே உறுதியாகக் கூறுகின்றோம். யாம் ஒப்புக்காட்டிய உதாரணச் செய்யுள்களெல்லாம் இடைச்செருகல்களென்று நிரூபிக்கப் பெறும் வரையில், எமது கொள்கை தாழ்வதற்கிடமின்றெனத் திண்ணமாக யெண்ணியிருக்கின்றோம்.

கம்பரை ஆதரித்தவர்.

இத்தகைய கம்பநாட்டாழ்வார், கல்வி கேள்விகளிற் றுசுழித்து வளர்ந்து செகதலம் முற்றும் அன்றுமுதலின்றளவும் இன்னும், கல்வியிற் பெரியார் என்றும் கவிச் சக்கரவர்த்தி யென்றும் போற்றிப் புகழ்ந்து சொல்லும்படியான சிறப்புப் பெறுதற்குக் காரணராக இருந்தவர் யாரென்பதை நேயர்கட்குச் சொல்ல யாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.

கம்பநாட்டாழ்வாரை யறிந்த உலகம் அவரை யாதரித்த வள்ளற் பெருமானையும் அறியாதிராது என்பது எமது துணி பாயினும், “கம்பர் பெருமையைப் பாக்க எழுதப்புகுந்த யாம், அன்னரை யாதரித்த பெரியாரைப் பேசாதேகின், கம்பர் சரித் திரத்தின் பகுதிகளை முற்றும் எழுதினவராகமாட்டோம்” என் னும் எமது மனக்குறைபைப் போக்கிக்கொள்ளும் நிமித்த மாகவே இவ்வதிகாரத்தையும் தொட்டுளோம் என்பதை மிக வணக்கத்துடன் எமது நேயர்கட்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளு கின்றோம்.

அன்றியும், ஒரு வள்ளலாரைப்பற்றி யெழுதுதற்கு நல் வாய்ப்பிருந்தும் எழுதாதேகும் ஒரு எழுத்தாளன் தன் கடமை யிற் பிழைத்தவனானன்றோ? முத்தமிழும் முந்நாடும் மூவேந் தரும் போற்றும் பெரும் புகழுடைய இப்பெரு வள்ளலே யாம் எழுதவேண்டுவ தவசியமேயாகும்.

கம்பநாட்டாழ்வாரை யாதரித்த பெரியார், திருவெண் ணைய நல்லூர்ச் சடைய வள்ளலாரென்பதை யாம் கம்பரது சரித்திர ஆரம்பத்திலேயே குறித்துள்ளோம். இவர் தமை யாதரித்தவர் இச்சடையப்ப வள்ளலார்தாம் என்பதற்கு மேற் கோள்களாகப் பல காட்டலாம். சோழமண்டல பாண்டி மண்டல சதகச் செய்யுள்களும், தமிழ் நாவலர் சரிதையும்

கம்பர், தமது காவியமாகிய இராமாயணத்திற் சொல்லியுள்ள பாடல்களும் பிறவும் இதற்குச் சான்றுகளாக நிற்கின்றன. அவை, முறையே பின்னர்க் காட்டப்படும்:—

“ எண்ணத் தகும்பா ருள்ளவும்
இரவி மதிய மெழுமளவும்
கண்ணற் கினிய சயராம
கதையி னொருபான் கவிமுழுதும்
வேண்ணெய்சீ சடையன் சடையனென
விறலார் கம்பன் விளங்கவைத்த
வண்ணத் துறைவே ளாண்பெருமான்
வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே.”

என்றும்,

“ பெற்றும் வளர்த்தும் வித்தைதனைப்
பேணிக் கொடுத்தும் பெயர்கொடுத்தும்
பற்ற வரும்பா லமுதளித்தும்
பகைத்த வறுமைப் பயந்தீர்த்தும்
கற்ற முதுநூற் நிருவழுந்தூர்க்
கம்பன் தழையக் கருணைசெய்தோர்
மற்றும் புலவோ ரையும்வாழ
வைத்தார் சோழ மண்டலமே.”

என்றும்,

“ துணங்கோள் சடையன் புதுச்சேரிக்
கொடையன் சேதி ராயன்முதற்
கணங்கொள் பெரியோர் பலர்கூடிக்
கம்ப நாடன் களிகூற
இணங்கும் பரிசி லீந்துபுவி
யேழும் புகழே ரெழுபதெனு
மணங்கொள் பெருங்காப் பியப்பனுவல்
வகித்தார் சோழ மண்டலமே.”

என்றும்,

“ தனதா னியத்தி லுயர்ந்தவர்கள்
 தாமே யென்னுந் தருக்கேயோ
 வினவா திரவி னெற்கதிரான்
 வேயந்தார் வல்லி வீடதல்லாற்
 கனிசேர் தமிழ்க்குப் பன்னிரண்டு
 கடக யானைக் காடளித்த
 மனைவாழ் வுடையான் வெண்ணெய்நல்லூர்
 வாழ்வான் சோழ மண்டலமே.”

என்றும்,

“ விள்ளு மதுரை யலங்கரித்த
 வீம்பு நோக்கி வெண்ணெய்நல்லூர்
 உள்ளு மிகொ டொக்குமென
 வுரைத்தான் கம்ப னுரைத்தமுறை
 யள்ள மணியாற் பசும்பொன்னு
 லமரா பதிபோ லலங்கரித்தே
 வள்ளல் வழி யதீசயிப்ப
 வாழ்ந்தோன் சோழ மண்டலமே.”

என்றும் வருஞ் செய்யுட்களான் சோழமண்டல சதகம்
 சான்று காட்டி நிற்கின்றது.

இவற்றுள், முதற்செய்யுள், “ பூமியுள்ளவரும் சூரிய
 சந்திரர் எழுமளவும் விளங்கியிருக்கத் தக்கபடியாகத் தாம்
 செய்துள்ள ஸ்ரீராம கதையில் ஒருபான் (பத்துக்) கவிகளாற்
 கம்பநாட்டாழ்வார், வெண்ணெய்ச் சடையன் சடையனென
 விதந்து கூறியிருக்கின்றார்” என்னும் உண்மையைக் கூறு
 கின்றது.

இரண்டாஞ் செய்யுள், “ கம்பநாட்டாழ்வாரைப் பெற்றும்
 வளர்த்தும் வித்தைதனைக் கற்றுக்கொடுத்தும் பாலமுதைக்
 கலந்து கொடுத்தும் வறுமைப் பகையை யொழித்தளித்தும்
 காப்பாற்றிக் கருணை செய்தோர் வெண்ணெயூர்ச் சடையப்ப

வள்ளல்தாம்” என்ற உண்மையைக் கூறிநிற்கின்றது. இச் செய்யுளில் வெண்ணெயூர்ச் சடையனென்னும் பெயரைக் குறியாமே ஊழித்துணர் வைத்திருக்கின்றனர்.

மூன்றாஞ் செய்யுள், “கம்பரை ஏரெழுபதென்னும் காவி யத்தைப் பாடச்செய்து வழித்த சோழமண்டலத்தார்” பெருமையைக் கூறுகின்றது. இதற்கும் வெண்ணெயூர்ச் சடையப்ப வள்ளலே யென்பது சரித்திர உண்மையாம்.

நான்காஞ் செய்யுள், “கம்பர் விழைந்த வல்லி யென்னும் தாசி வீட்டினை, நெற்கதிர்கொண்டு வேய்ந்து சிறப்பித்த சடைய வள்ளலது பெருமை” யைக் கூறுகின்றது. இதில், மனைவாழ்வுடையான் வேண்ணெய் நல்லூர் வாழ்வான் என்னுங் குறிப்பு சடையப்ப வள்ளலாரைக் குறித்து நிற்கின்றது என்ப.

ஐந்தாம் செய்யுள், “கம்பநாட்டாழ்வார், பாண்டியன் அவைக்களத்திருக்க நேர்ந்தபோது, பாண்டிய மன்னன் அடைந்திருந்த கர்வத்தை யொடுக்கும் நிமித்தம் கவிச் சக்கர வர்த்தியானவர், மதுரை யலங்கரித்த சிறப்பு, வெண்ணெய் நல்லூரின் இடுகாட்டுக்குச் சமானமாக இருக்கின்றதென்று சொல்ல, அவருரைத்தபடியே, பாண்டியற்கு வெண்ணெயூர்ச் சுடுகாடு பொன்னாலும் மணியாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த பெருமையைக்” குறிக்கின்றது.

இங்ஙனம் பல செய்யுட்களாற் சடையப்ப வள்ளலாரை அச்சதகம் விதந்து ஒதி, பெரும்பாலும் அக்கவிகளில், அவ் வள்ளலுடன் கம்பநாட்டாழ்வாரது பெயரையுஞ் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கின்றது; அச்சதகத்திற் கண்டு தெளியலாம்.

இனி, தமிழ் நாவலர் சரிதையை விரித்து உணர்வோம்.

“மோட்டெருமை வாலிபுக முட்டுவரால் கன்றென்று வீட்டளவும் பால்சொரியும் வேண்ணெயே—நாட்டில் அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சலென்ற சொல்லும் உடையான் சரராம னார்.”

என்றும்,

“மெய்கழுவி வந்து விருந்துண்டு மீளுமவர்
கைகழுவ நீர்போதுங் காவிரியே—பொய்கழுவும்
போர்வேள் சடையன் புதுவையான் றன்புகழை
யார்போற்ற வல்லா ரறிந்து.”

என்றும்,

“ஆன்பாலுந் தேனு மரம்பைமுதன் முக்கனியுந்
தேம்பாய வுண்டு தெவிட்டுமெனந்—தீம்பாய
மறக்குமோ வெண்ணெய் வருசடையர் கம்ப
னிறக்கும்போ தேனு மினி.”

என்றும் வருஞ் செய்யுட்களான் தமிழ் நாவலர் சரிதை
கூறுகின்றது.

இவற்றுள், முதற்செய்யுள், “கம்பர் வெண்ணெயூரை
யுஞ் சடையப்ப வள்ளலையும் புகழ்ந்து பாடிய உண்மையைக்
குறித்து நிற்கின்றது.” இச்செய்யுளிற் குறித்திருக்கும் சர
ராமன் என்னும் சொல், அவ்வள்ளலாரது பெயரைக் குறிக்
கும் மற்றொரு சொல்லாகும். அவர்க்கு இப்பெயருண்மையை
அவரது சரித்திரக் குறிப்பிற் நீட்டுவோம்.

இரண்டாவது செய்யுள், “கம்பர், காவிரி எச்சிற்பட்டா
ளென்று பாடியபோது, அதற்குக் காரணங்காட்டிச் சடைய
வள்ளலது விருந்திடு சிறப்பைக்” கூறிய உண்மையைக்
குறித்து நிற்கின்றது.

மூன்றாஞ் செய்யுள், “கம்பர், சோழனெய்த வம்பான்
மரணமெய்துங் காலையிற் பாடிய, அவரது நெஞ்சக நினைப்
பின்” உண்மையைக் கூறி நிற்கின்றது.

இன்னும் பல; ஆங்குக் கண்டு தெளிக.

இனி, பாண்டிமண்டல சதகத்தில் ஒரு செய்யுளைக் கூறிச்
செல்வோம்.

“தேனேறு மின்சொலி ராமாயணத்துத் திருவழுந்தா
 ரானே ற்ணையதமிழ்க் கம்பநாடன் அமைத்துவைத்த
 தானேரில் சீர்த்திசெய் வேண்ணெய்நல் லூர்ச்சடைய
 [னப்போல்
 வானேறு சீர்த்திகொள் வேளாளர் பாண்டியன் மண்டலமே.”

இது, “திருவழுந்தூர்க் கம்பநாட்டாழ்வார் தாம் செய்துள்ள விராமாயணத்து அமைத்துவைத்த—சீர்த்தி மிகுந்த திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையப்ப வள்ளலைப்போன்ற வேளாளர் பாண்டியன்மண்டலம்” என்னும் பொருளைத் தந்து நிற்கின்றது. இதனாலும் கம்பரும் சடைய வள்ளலும் ஒரு சேரப் புகழ்ப் பெற்றிருக்கின்றனர் என்பது போதருகின்றது.

இனி, பிறவும், என்றதற்கு உதாரணங்களாகச் சில பாசுரங்களைக் காட்டிப் பின்னர், இராமாயணத்திற் கம்ப நாட்டாழ்வார் சடையப்ப வள்ளலைப் புகழ்ந்தோதி யிருக்கும் ஒருபது செய்யுட்களையும் எடுத்துரைப்போம்.

“பொதமாதர் வீட்டைப் புகழ்பெற வேநெற்
 கதிரானே வேய்ந்தருளுங் கங்கைப்—பதினேர்
 வருவெண் ணெய்நாடன் வருநா வலர்க்குத்
 தருவா னவன் சடையன் றான்.

என்றும்,

“என்னுடைய தம்பி சரீராமனுக் கிளையான்
 கன்னன் மதயானைக் கண்டன்மகன்—முன்னங்
 கணையாழி முத்துதிர்க்குங் காவிரிகுழ் சோனாட்
 டிணையார் மார்ப் பனிவன்.”

என்றும் வருஞ் செய்யுட்களை யுற்றுநோக்குக.

இவற்றுள் முதற்செய்யுள், “கம்பர், தாம் விழைந்த பொதுமாதரான வல்லி யென்பாள் வீட்டினை நெற்கதிர் கொண்டு வேய்ந்துதவியபோது, அச்சடையப்ப வள்ளலாரைப் பாடிப் புகழ்ந்த” பொருளைத் தந்து நிற்கின்றது.

இரண்டாஞ் செய்யுள், “கம்பர், பாண்டியன் அவைக் களத்துத் தங்கியிருந்த போழ்தத்து, சோழநாட்டி விருந்து போந்து தம்மை யழைத்துச் செல்லும் பொருட்டு விஜயம் செய்திருந்தவரான இணையா மார்ப் னென்பாரை, “இவர் யாவர்?” என்று பாண்டி மன்னன் கேட்டபோது, கம்பர், “இவர் எனக்குத் தம்பி; சர ராமனென்னும் பெயருடைய வெண்ணெய்ச் சடைய வள்ளலாருக்கு இளையவர்; இணையா மார்பனென்னும் பெயருடையார்” என்று விதந்து கூறிய உண்மையினைக்” குறித்து நிற்கின்றது. இன்னும் பல; விரிவுஞ்சிக் குறித்திலேம்.

அன்றியும், கம்பர் செய்தருளி யிருப்பனவாகச் சொல்லப் படுகின்ற ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம் என்னும் நூல்களையும் எடுத்து விரிப்போமாயின், கம்பரது கவிப்பெருமையும் சடைய ரது புவிப்பெருமையும் அவ்விருவோரது சேர்க்கை யருமையும் நன்கு விளங்குதும்; அவற்றை நேயர் பின்னர்க் கண்டு ஆனந்த முறுவாராக.

இனி, கம்பநாட்டாழ்வார், தம்மை முற்றிலும் எவ்வகை யானும் யாது மோர் குறைபா டின்றியே யாதரித்து வந்தவரான இச்சடைய வள்ளலாரை, “வைக்குமிடத்தில் வைப் போம்; நீ கவலுறாதே!” என்று தமது அருமைத் தேவியா ரிடம் கூறி யாங்கே, அப்பெரியாரை-வள்ளற்பெருமானை-சடையப்பரை வைத்துப் பாடுதற்குத் தக்க இடமாகிய-பெருநூலாகிய-அருங்காவி யமாகிய தமது இவ்விராமாவதாரத்துள் (இராமாயணத்துள்) பத்திடங்களில் வைத்துப் பாடி, இவ்வள்ளற் பெருந்தகையை யாயிரத் தொருவராக உலகோர் மதிக்கும்படியாகச் செய்தருளியிருக்கின்றார் என்பதும் பிரஸித்த விஷயமேயாம்.

இச் செய்தியை ஓர் வியப்பாகவும் உலகோர் கூறுவர்; என்னை? கம்பர் தமது இராமாவதாரத்துள் இவ்வள்ளற் பெருமானை நூறிடங்களில் வைத்துப் பாடியிருந்தாரெனவும், இரா

மாயணம் உரங்கேற்றப்படும்போது அவையோர் இப்பெருங் காதையில் ஒரு நான் பேரில் பாடிய இத்துணைத் துதிகவிகள் இருத்தல் தகாதென வாசேஷித்தா ரெனவும், அன்று அவ்வவைத் தலைமை வகித்திருந்த வைணவாச்சாரியரான ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் என்னும் பெரியார், “ஆதரித்த வள்ளல்களை ஆசிரியர்கள் தமது நூல்களில் வைத்து வழங்குவது மரபாக லின், இது குற்றமாகா தெனக்கூறி, யவையோர் திருப்தியின் பொருட்டு அந்நூறு பாடல்களைப் பத்துப் புடல்களாகக் குறைத் தோதிடச் செய்தன ரெனவும், அதனானே ஆசிரியர் கம்பநாட்டாழ்வார் கீழ்க்காணப்பெறும் பத்துச் செய்யுள்களையே வைத்துக்கொண்டு மற்றைச் செய்யுள்களை யெல்லாம் எடுத்து விட்டு அவ்வவையோரைத் திருப்தி செய்வித்தன ரெனவும்” அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

இந்நிகழ்ச்சி மெய்யெனத் தோன்றும் வண்ணமே அவ் வொருபான் (பத்துச்) செய்யுள்களும் இன்று நாம் காணும் இராமாவதாரத்துள் பொதிந்து கிடக்கக் காண்கின்றோம். என்னை? அவ்வொருபது செய்யுட்களுள் ஒன்று பாயிரத்திலும், மூன்று பால்காண்டத்திலும், மற்றை யாறும் யுத்த காண்டத்திலும் பொதுளியிருக்கக் காண்கின்றனமன்றோ? “ஆசிரியர் கம்பர், நூலியற்றும் போழ்தத்தே இவ் வொருபது செய்யுள்களை சொல்லி வைத்தனர்” என்னும் கூற்று உண்மையாயின், அவ்வொருபது கவிகளையும், கவிச்சக்கரவர்த்தி, காண்டங்கள் தோறுமன்றோ விரவி வைத்திருத்தல் வேண்டும்? இஃதன்றோ கவிமரபாகும்? அங்ஙன மன்றிப் பால்காண்டம் யுத்தகாண்டங்கள் தவிர ஏனைய காண்டங்களில் அத்துதி கவிகளைக் காண்கின்றிலோ மாகலின், முன்னர்ச் சொன்ன கதை நிகழ்ச்சியை இவ்வுண்மையானது வற்புறுத்திக்கொண்டிருத்தலே யன்றி, அக்காண்டங்களிலும் ஆசிரியரால் வைத் தோதப் பெற்றிருந்து விளங்கிய ஏனைத் துதிகவிகள் எக்காரணம் பற்றியோ ஓர் அவசர நிமித்தம் பறித்தெடுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டு மென்னும் பேருண்மையினையும், இத்தோற்றம், வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருத்தல் காண்க.

இனி, அவ்வொருபது செய்யுட்களே கம்பராமாயணத்
துள் பொதிந்துள்ளன என்பதைச் சோழமண்டல சதகத்துற்ற—
கீழ்க்காணும் இவ்வரிய செய்யுள் உணர்த்திக்கொண்டிருத்தல்
அறியற்பாற்று. அக்கவி,

“ஏண்ணத்தரும்பா ருள்ளளவு மிரவிமதிய மெழுமளவுங்
கண்ணற்கினிய சயராம கதையி லொருபான் கவிழமூதும்
வேண்ணெய்ச்சடையன் சடையனென விறலார்கம்பன் விளங்கவைத்த
வண்ணத்துரைவே ளாண்பெருமான வளஞ்சேர்சோழ மண்டலமே.”
என்பதாம்.

இதனுள் ஒருபான் கவிகளையே, கவி, தமதிராமாயண
காவிபத்துள் பொதிந்திருக்கின்ற ரென்னும் உண்மையைக்
காண்கின்றோம். அவ்வொருபான் கவிகளாவன:—

க. “நடையி னின்றயர் நாயகன் தோற்றத்தின்
இடைநி கழ்ந்த இராமாவ தாரப்பேர்த்
தொடைநி ரம்பிய தோமறு மாக்கதை
சடையன் வேண்ணெய் நல்லூர்வயிற் றந்ததே.”—பாயிரம்.

உ. “விண்ணவர் போயபின்றை விரிந்தபூ மழையி னாலே
தண்ணெனுங் காளநீங்கித் தாங்கருந் தவத்தின் மிக்கோன்
மண்ணவர் வறுமைநோய்க்கு மருந்தன சடையன் வேண்ணெய்
அண்ணறன் சொல்லேயன்ன படைக்கலம் அருளி னானே.”

—பாலகாண்டம்—வேள்விப்படலம்.

ங. “அரம டந்தையர் கற்பக நவநிதி யமிழ்தம்
சுரபி வாய்பரி மதமலை முதலிய தொடக்கற்
றொருபெ ரும்பொரு ளின்றியே உவரிபுக் கொளிப்ப
வெருவி யோடின வேண்ணெய்வாழ் கண்ணன்மே வாரின்.”

—பாலகாண்டம்—அகலிகைப்படலம்.

ச. “வண்ண மாலைக் கைபாப்பி யுலகை வலோந்த இருளெல்லாம்
உண்ண வெண்ணித் தண்மதியத் துதயத் தெழுந்த நிலாக்கற்றை
விண்ணு மண்ணுந் திசையனைத்தும் விழுங்கிக் கொண்ட விரிநன்
பண்ணை வேண்ணெய்ச்சடையன்றன் புகழ்போலெங்கும்பரந்து ள
[சுரீர்ப்

—பாலகாண்டம்—மீதிலை காண்படலம். [தால்”

டு. “ மஞ்செனத் திகழ்தரு மலையை மாருதி
எஞ்சலிற் கடிதெடுத் தெறிய வேளான்
விஞ்சையிற் றுங்கினன் சடையன் வெண்ணெயிற்
றஞ்சமென் றார்களைத் தாங்குந் தன்மைபோல்.”

—யுத்தகாண்டம்—சேதுபந்தனப்படலம்.

சு. வாசங்கலந்த மரைநாள நூலின் வகையென்பதென்னை மழையென்
ருசங்கைகொண்ட கொடைமீளியண்ணல் சராமன் வெண்ணெ
[யணுகும்
தேசங்கலந்தமறைவாணர்செஞ்சொலறிவாளரென்றிம்முதலோர்
பாசங்கலந்த பசிபோலகன்ற பதகன றுரந்த உரகம்.”

—யுத்தகாண்டம்—நாகபாசப்படலம்.

எ. “ வன்னிநாட் டியபொன் மெளலி வானவன் மலரின் மேலான்
கன்னிநாட் டிருவைச்சேர்ந்த கண்ணனு மாளுங் காணிச்
சென்னிநாட் டெரியல் வீரன் தியாகமா விநோதன் தெய்வப்
பொன்னிநாட்டுவமைவைப்பைப்புலன் கொளநோக்கிப்போனான்.”

—யுத்தகாண்டம்—மருத்துமலைப்படலம்.

அ. “ அந்தணர் வணிகர் வேளாண் மரபின ராலி நாட்டுச்
சந்தணி புயத்து வள்ளிற் சடையனே யனைய சான்றோர்
உயந்தனம் அடியம் என்னும் உவகையர் உவரி நாண
வந்தனர் இராமன் கோயில் மங்கலத் துரிமை மாக்கள்.”

—யுத்தகாண்டம்—திருவபிஷேகப்படலம்.

க. “ அரியணை அநுமன் தாங்க அங்கதன் உடைவாள் வாங்கப்
பாதன்வெண் கவிகை யேந்த இருவருங் கவரி பற்ற
விரைசெறிசூழலியோங்கவேண்ணெய்மன்சடையன்வண்மை
மரபுனோர் கொடுப்ப வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மெளலி.”

—யுத்தகாண்டம்—திருவபிஷேகப்படலம்.

க0. “ மறையவர் வாழி வேத மனுநெறி வாழி நன்னூல்
முறைசெயும் அரசர் திங்கள் மும்மழை வாழி மெய்ம்மை
இறையவன் இராமன் வாழி இக்கதை கேட்போர் வாழி
அறைபுகழ்ச் சடையன் வாழி அரும்புகழ் அநுமன் வாழி.”

—யுத்தகாண்டம்—விடைகோடுத்தப்படலம்.

என்பனவாம்.

இவ்வொருபான் கவிகளுள்ளும், “அந்தணர் வணிகர்” என்னும் எட்டாஞ் செய்யுளும், “மறையவர் வாழி” என்னும் பத்தாஞ் செய்யுளும், தற்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அச்சப் பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை யாயினும் ஏட்டுப் பிரதிகளிற் காணக் கிடைக்கின்றன.

கவிச் சக்கரவர்த்தியாற் கூறப்பட்டிருக்கும் இவ்வொருபான் கவிகளினாலும், நமது வள்ளற் பெருமானுக்குச் சடையன் கண்ணன் சரராமன் என்னும் பெயர்களுண்மை நன்கு விளங்குகின்றது; எனினும், சடையன் என்னும் பெயரே மிகப் பிரசித்த மென்பது விளங்கக் கல்வியிற் பெரியார் தாம் குறித்திருக்கும் இவ்வொருபான் கவிகளுள்ளும் ஏழு கவிகளான் அப்பெயரினையே சிறப்பித்திருத்தல் காண்க.

வள்ளலார்க்குக் கண்ணன் என்னும் பெயருண்மையைக் கம்பநாடர் தமது பாரிய இவ் விராமாயணத்திற் குறித்துள்ள இவ்வொருபான் கவிகளுள் இரண்டு கவிகளாற் காட்டியிருக்கின்றார்.

இப் பெரியார்க்குச் சரராமன் என்னும் பெயரும் உண்டென்பது இவ்வொருபான் கவிகளுள் ஆறாவது பாசரமாகக் கல்வியிற் பெரியார் குறித்துள்ள “வாசங்கலந்த” என்னும் செய்யுளான் விளங்கக் கிடைக்கின்றது.

சடையனெனும் பெயர்க் காரணம்.

இம் முப்பெயர்களுள் நம் கம்பநாட்டாழ்வாராற் பிரசித்தப் பெயராக ஒதப்பெற்றுள்ள சடையன் என்னும் பெயர் வள்ளலா ரது குலப்பெயராக அறியக் கிடைக்கின்றது. இவரது குலம் சங்கரகுலம் சடையகுலம் என்னும் இருபெயரால் வழங்கப் பட்டு வந்திருக்கின்றது என்பது கற்றுவல்ல ஆராய்ச்சியாளர் துணிபொருளாகும். இவரது குலத்திற் பிறந்த மூத்தவர்க்குச் சங்கரனென்றேனும் சடையனென்றேனும் பெயரிட்டழைத்தல்

குலமரபாக விளங்குகின்றது. இவரது குலத்தின் முதல்வர் தமது குலம் மறையாது விளங்குதற் பொருட்டு இத்தகைய தொரு அரிய வழக்கினைத் தொகுத்து வைத்துச் சென்றிருக்கின்றனர் என்பது நன்கு ஊஹிக்கப்படுகின்றது. இக்குலம் ஆண் சந்ததியிலேனும், பெண் சந்ததியிலேனும் பலபடக்கிளைத்து வளருமேனும், இக்குலத்தின் நேராய பரம்பரையினுலே யாகும் என்று துணிதற்கு மேற்குறித்த வழி நல்ல தொரு வழியேயாகும் அன்றோ? இக் குலத்திற் பிறந்துளார் மூத்தவரல்லாதார்க்கு இவ்விருபெயர்களுள் ஒன்றேனும் இட்டழைத்தல் படாதென்றும் ஊஹிக்கப்படுகின்றது. அங்ஙனமே கருதி நோக்கும்போது, இவ்வள்ளலார்தமது திருத்தம்பி யாராகிய அவ்வொருவர் “இணையர மார்பர்” என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதும் கேட்கப்படுகின்றது. இவ்வுண்மையும் நமது புலவர் பெருமான் கம்பநாட் டாழ்வாராலேயே தனிச்செய்யு ளொன்றாற் குறிக்கப்பட்டுள்ளதாக முன்னரே காட்டியுளே மன்றோ. இதனை இப்பகுதியின் கக0-ம் பக்கத்திற் குறித்திருக்கும் “என்னுடைய தம்பி” என்னும் பாசுரத்தானும் அதனது குறிப்புரையானும் கண்டு தெளிக. எனவே, வள்ளலார்க்குப் பிரஸித்தமாகக் குறிக்கப்பெறும் சடையன் என்னும் பெயர் குலப்பெயர்தான் என்பது ஒரு தலையாமென்பது துணியப்பட்டது. சங்கரன் என்னும் மற்றொரு பெயர் இவ்வள்ளலாரது தந்தைக்கும் தனயற்கும் இடப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது துணிபேயாம். அங்ஙனமே, இவர் தந்தைக்குச் சங்கரன் என்னும் அப்பெய ருண்மையைக் கிழக்கானும் இரண்டு செய்யுட்களானும் தெளியலாகும்.

அவை:—

“தேனார் தொடையார் பராச சிங்கப் பெருமான் செழுந்தமிழ்க்குக்
காணர். நெல்லின் மலேகோடி கண்டி நாடு கரைசேரக்
கூனார் கப்ப லாயிரத்திற் கொடுபோ யளித்த கொடைத்தடக்கை
மானு கரன்சங் காள்சடையன் வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே.”

“இரவுநண்பச லாகிலென்பக லிருளறுவிர லாகிலென்

இரவியெண்டிசை மாறிலென்கட லேழுமேறிலென் வற்றிலென்
மாபுதங்கிய முறைமைபேணிய மன்னர்போகிலெ னாகிலென்

வளமையின்புறு சோழமண்டல வாழ்க்கைகாரண மாகவே
கருதுசெம்பொளி னம்பலத்திலோர் கடவுணின்னு நடிக்குமே

காவிரித்திரு நதியிலேயோரு கருணைமாதுகி றுயிலுமே
தருவுயர்ந்திடு புதுவையம்பதி தங்குமன்னிய சேகரன்

சங்கரன்தரு சடைய னென்றோரு தருமதேவதை வாழவே. ”

என்றும் கேட்கப்படுகின்றன.

இவற்றுள் முன்னது சோழ மண்டல சதகச் செய்யுள்;
பின்னது, இதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்படுகின்ற செய்யுள்.
இவ்விரண்டானுங் குறிக்கப்பெறும் கதையோ வெனிற் கூறு
தும். “ஈழநாட்டுச் சிங்களத்தை யாண்ட பரராச்சிங்கப்
பெருமான் என்னும் அரசன், தனது நாடாகிய ஈழமானது
பெரும் பஞ்சம்பட்டு வருந்தியபோது, அது நீக்கப் பல வழி
தேடியுங் கூடாதவனாகிச், சோழநாட்டில், சங்கரன்றரு சடைய
னென்றோரு பெருவள்ளல், மிகப்பெரிய காணிவள முடையவ
னாக விருந்து நாளும் பல்லாயிரவர்க்குப் பாலுஞ் சோறும் பரி
சும் பரிந்தளித்துப் பெரும் புகழ் படைத்திருத்தலைச் செவி
யுற்று, அவ்வள்ளலைப் பாடிப் புகழ்ந் தொரு விடுகனியனுப்ப,
அஃதறிந்த அவ்வள்ளற் பெருமான் ஆயிரங் கப்பலிற் செந்
நெல் நிறைத்துக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து அந்நாடு முற்றிய
பஞ்சமோட்டிப் பாதுகாத்துச் சிறந்தனன்” என்பதாம். அப்
பரராச சிங்கப்பெருமான் அச்சடைய வள்ளலார்க்கு விடுத்த
கவிதான் ஈண்டுக் குறித்துள்ள இரண்டாஞ் செய்யுளாகும்.
இச்செய்தியைக் குறித்துளது முதலாவதாகிய சோழ மண்டல
சதகச் செய்யுள்; எனவே, இவ்விரண்டு செய்யுட்களானும்,
அவ்வள்ளற் பெருமானே நம் சடையரென்பதும், அவர் தம்
திருத்தகப்பனார் பெயர் “சங்கரன் என்பதும் பெற்றும். இவ
ரது திருக்குமாரர் பெயர் சங்கரன் என்றே இருந்திருத்தல்
வேண்டு மாயினும் அவர் இவரைப்போற் பிரஸித்தராக வெளி
வரவில்லை யாகலின், அப்பெயர் வரவில்லைபோலு மென்க,

கண்ணனெனும் பெயர்க் காரணம்.

இனி இவ்வள்ளற் பெருமானுக்குக் கண்ணன் என்னும் பெயர் வந்தமைக் குரிய காரணம் கூறிச் செல்வாம். இவ்வரிய பெயர் இவர்க்குக் குணப்பெயராக வந்து பொருந்தியுள்ளதெனத் தெரிகின்றது. குணப்பெய ரென்பது, “குணப்பெய ரேனைப் புலவோர் கொடுப்பத், தணப்பில வாகித் தழுவும் பெயரே” என்னும் பன்னிரு பாட்டியற் சூத்திரப்படி, இவ்வள்ளல், பல் லோர்க்கும் கண்போன்று பாலுஞ் சோளும் பரிசிலும் பொரு ளும் பரிந்தளித்துக் காத்துவந்த உண்மையினால் புலவர் பல் லோரான் இட்டு வழங்கப்பெற்ற தொரு நற்பெயரா மென்க. இஃதே இவரது சிறப்புப் பெயருமா மென்பர். இச் சிறப்புப் பெயரினைக் கல்வியிற் பெரியார், தமது அரிய ராமாபண காவி யத்தில், அகலிகைப் படலத்தில், “அரமடந்தையர்” என்னும் பாசுரத்திலும், மருத்துமலைப் படலத்தில், “வன்னிய நாட்டிய பொன்மௌலி” என்னும் பாசுரத்திலும் வைத் தோதிப் பெரு மையாகப் பாராட்டி யிருக்கிறார். இஃது, “தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளரா” யிருந்து பிரஜைகளிடம் கண்ணுங் கருத்து மாம் பெருந்தகையாளர்க் கிட்டு வழங்கப்படுவ தொரு பெயரா மாதலின், அங்ஙனம் அன்பும் அருளும் காட்டிவந்த நமது வள் ளற் பெருந்தகையார்க்கு வந்து பொருந்தினது யாதும் ஆச்சரிய மின்று. உயிர்களிடம் கண்ணுங் கருத்துமாம் பெருங் காவ லர்க்கு இப் பெயரிட்டழைத்த வியற்கை யென்பதனை நமது கவிச்சக்கரவர்த்தியும் தமது பார காவியத்திற் காட்டிப்போ யிருத்தல் கண்டு தெளியலாம்.

சரராமன் எனும் பெயர்க் காரணம்.

இஃது இவ்வள்ளற் பெரியார்க்கு இம்மொழியா னமைந்த பெயரென்க. இவர் இக்குடிக்கு முத்த பிறப்புடைமை கருதிச் சடையன் என்னும் பெயர் குடிப்பெயராகவோ குலப்பெய ராகவோ இட்டழைக்கப்பட் டுள்ளமை யுளதேனும், இவர்ப் பெற்றோர் தம் நற்குடிக்கு நாயகமாகவும் தாயகமாகவும் வந்து தோன்றிய இவ் வரும் பெருந் தகைக்குத் தாம் விரும்பிய தொரு நற்பெயராகச் சரராமன் என்னும் இப்பெயரை யிட் டழைத்தா ரென்க.

பெற்றோர் தம் குழந்தைக்குத் தமது இருதயகமலவாவியாகிய அந்தரியாமிப் பெயரிட்டழைப்பது வழக்காறுதலின், சடைய வள்ளலார்க்கு இடப்பெற்ற சரராமன் என்னும் இப்பெயர் அவரது பெற்றோரால் அங்ஙனமே இட்டழைக்கப்பெற்ற தென்பர் பெரியோர். இதுவே பெரியோரது ஆணையும் ஆட்சியுமாமென்க. நம், பெரியாரும், ஆழ்வாரும்,

“ மலமுடை யூத்தையிற் றோன்றிற்றோர் மலப்பிள்ளையை
மலமுடை யூத்தையின் பேர்வைத்தா லதமறுமைக்கில்லை
குலமுடைக் கோவிந்தாராண வென்றிட்டுழைத்தக்கால்
நலமுடை ராரணன் தம்மன்னை நரகம் புகாள் ”

என்று கட்டளையிட்டிருத்தல் உணர்க. இதனால் இக்குலத் தார்க்கு-இவ்வள்ளற் பெற்றோர்க்கு ஸ்ரீராமபக்தி மிகுந்திருத்தல் அறியற்பாற்று. இவ்வள்ளற் பெருந்தகையார்க்கும், இவ்வள்ளற் பெருமானால் வளர்த்து போற்றப்பெற்ற நம் கவி வள்ளலார்க்கும் ஸ்ரீராமபக்தி சிறந்துள்ளமைக்கும் இதுவே காரணமென்பர். இவ் விருவள்ளலார்க்கும் ஸ்ரீராமபக்தி இவ்வேற்றத்துடன் சிறந்திரா விடின், பாரகாவியமாகிய இவ்விராமாயணம், தென் மொழியிற் சிறப்புவாய்ந்ததொரு காவியரத்நமாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கவும் காரணமில்லையன்றோ?

எனவே, நம் கல்வியிற் பெரியாரைப் போற்றி வளர்த்த வள்ளற் பெருமானார்க்குச் சடையன் கண்ணன் சரராமன் என்னும் இம் முப்பெயர்களும் உளவென்பது விளக்கப்பட்டது. இனி ஏனைய சில பெயர்களும் உள வென்பதபற்றி யாராயப் புகுவாம்.

“ துணங்கொள் சடையன் புதுக்கேரீக் கோடையன் சேதிராயன்முதற்
கணங்கொள் பெரியோர் பலர்கூடிக் கம்ப நாடன் களிகூற
இணங்கும் பரிசில் ஈந்துபுலி ஏழும்புகழே ரெழுப தெனும்
மணங்கொள் பெருங்காப் பியப்பனுவல் வகுத்தார் சோழ மண்ட லமே ”
என்றும்,

“ அளிக்கும் படைமூ வேந்தருங்கொண் டாடும் விருந்தா லதிசயமாய்த் தினைக்குந் திரிகரீத் தராயனெனச் செப்பும் வரிசைத் திறஞ்சேர்ந்தோன் வினைக்கு மரிசி மாற்றியநீர் வெள்ளங் கிழக்கு விளையுமென வளைக்கும் பெருமைப் புதுவையர்கோன் வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே”

என்னும் இரண்டு செய்யுள்கள் சோழமண்டல சதகத்துட் காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு செய்யுட்களிலும் நம் சடைய வள்ளலாரைக் குறிக்கும் பெயர்களாகக் குணங்கொள் சடையன் புதுச்சேரிக்கொடையன் திரிகரீத்தராயன் புதுவையர்க்கோன் என் னும் இவை கிடைத்திருக்கின்றனவாகலின், நம் வள்ளலார்க்கு இவை பொருந்துமாறு ஆராயற்பாலது.

இவற்றுள் குணங்கொள் சடையன் என்றது, நம் சடைய வள்ளலார்க்கு அவரது அருமைக் குணம்பற்றி யெழுந்த பெய ரென்க. புதுவைச் சடையன் புதுச்சேரிக் கொடையன் புதுவையர் கோன் புதுவைத் திரிகரீத்தன் வெண்ணெய்த் திரிகரீத்தன் என் னும் பெயர்கள் எழுந்தமைக்குக் காரணம் ஆமாறு யாதென்றிற் கூறுதும். புதுவை யென்றும் புதுவையம் பதியென்றும் புதுச் சேரி யென்றும் இப்பெயர்களுடைய தொரு கடற்றுறைப் பட்டி னம், நம் வள்ளலாரது அருமை வாசஸ்தானமாகிய திருவெண் ணெய் நல்லூருக்கு அணித்தாயுள தென்பதும், அது நம் வள்ள லார்தம் அந்நிய நாட்டு வியாபாரத்துக் கேற்ற கடற்றுறைப் பட்டி னமாயிருந்த தென்பதும், நம் வள்ளலாரது தந்தையாராகிய சங் கரனென்பார் பெரும்பான்மை இவ்வூரிலேயே வதிந்திருந்தார் என்பதும் ஆராய்ச்சியில் அறியக் கிடக்கின்றமையால், இப்பெரி யார்க்கு மேற்குறித்த அப்பெயர் வந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது ஊகித்தற்கிட மாகின்றது. இதனை வலியுறுத்தற்கு, சிங்களத்தை யாண்ட பரராச சிங்கப் பெருமான் தம் நாட்டின் பஞ்சமொழிக்க வேண்டி நம் வள்ளலார்க்கு வீடுத்த கவியாகிய “இரவு நண்பகல்” என்னும் செய்யுளின் நான்காவது அடியாகிய, “ தருவுயர்ந்தடு புதுவையம்பதி தங்கு மன்னிய சேகரன், சங்கரன்றரு சடைய னென்றொரு தருமதேவதை வாழவே” என்பதனைச் சான்றாகக்

கொள்க. இவ்விரண்டு ஊர்களேயன்றி இப்பெரியார்க்கு வியலூர் என்னுமிடமும் பாத்தியமுடையதாயிருந்த தென்பதும், இவ்விடமும் திருவெண்ணைய் நல்லூருக்கு அணித்துள்ள தென்பதும் காணக்கிடக்கின்றது. நமது வள்ளற் பெருமான், அக்காலத்திருந்த தென்னாட்டு மூவேந்தர்க்கும் அவர்களது பரிசனங்கட்கும் பெருவிருந்தளித்துச் சிறந்தமை பற்றித் திரிகர்த்தன் என்னும் பட்டப்பெயர் சிறப்புப் பெயராகச் சூட்டப் பெற்றார் என்பதும் கிடைத்திருக்கின்றமையால், இப்பெரியார் புதுவைத்திரிகர்த்தன் வெண்ணைய்த் திரிகர்த்தன் என்னும் பெயர்களாலும் அழைக்கப் பட்டிருத்தல் உண்மை யென்பதும் பெற்றும்.

எனவே, நமது வள்ளற் பெருந்தகையார்—சடையனார், மேற் கூறிய அவ்வூர்களின் கிழமையேயன்றி, மற்றை வளமுங் குணனும் வண்மையும் பெயரும் சீருஞ் சிறப்பும் பெற்றிருந்தமை நன்கு விளங்குகின்றது. அவ்வரிய பெரிய உரிமைகளை யெல்லாம் எடுத்தோதுவதெனில் எழுத்து விரியுமென அஞ்சி இவற்றைப்பற்றிய தொரு சோழமண்டல சதகச் செய்யுளை யீண்டுக்குறித்து விட்டுப் பின்னர், நமது வள்ளற் பெருந்தகையாரது காணி வளத்தின் பெருமையைக் காட்டுவான், நமது வள்ளலார்க்கும் சோழ வேந்தர்க்கும் நடந்தேறிய நிகழ்ச்சிகளிற் சில வற்றைக் காட்டிச் செல்லுவோமாக. அச்சோழமண்டல சதகச் செய்யுள் வருமாறு:—

“ எட்டுத் திசையும் பரந்தலிலா எறிக்குங் கீர்த்து யேருழவர்
சட்டப் படுஞ்சீர் வெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையன் கெடிலன் சரிதமெ
ஒட்டிப்புசுழ ஆயிரநா உடையாக் கன்றி யொருநாவின் [லாம்
மட்டுப் படுமோ அவன்காணி வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே ”

என்பதாம்.

இனி, சோழ மன்னற்கும் சடைய வள்ளற்கும் நடந்த நிகழ்ச்சியிற் சில பின்வரும் :

“ ஒருநாள் சடையவள்ளல் சோழனது அவைக்களத்தே போந்து சிறக்க விற்ப்பிருந்தபோது, பெருங்குடிவணிகனொருவன்,

கடலிற்பட்ட அருவிலையுடைய பெருகொளிப் பருமுத்துக்கள் பலவற்றைக்கொணர்ந்து சோழமன்னன் திருமுன்னர் வைத்து, 'இவை முடியுடைய வேந்தர்க்குத்தக்கன' என்று கூறுநிற்ப, அரசன் அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்து கடல்படு வளத்தையே மற் றெல்லாவற்றினுஞ் சிறப்பித்துப் புகழ்ந்தானாக, அதுகண்ட சடையவள்ளல் கழனிபடுவளத்தையே மேம்படுத்தேத்தி, 'அக் கழனிபடு முத்துக்களைப்போல இவை பெரியனவும் ஒள்ளியனவு மாகா' என்று சோழற்கு மாறு உரைத்தனர். அது கேட்ட சோழன், 'கழனியில் முத்துப்படுவது கேட்டறிவதன்றி யாம் கண் டறிவதில்லை' என்ன, சடையவள்ளல், அது நுமக்கரிதாவ தன்றி எமக்கன்று; நுமக்கு யாம் அது காட்டுவோம்' என்று, தமது கழனியிற் கழுகுபோலப்பருத்து வளர்ந்துள்ள கரும்புகளில் ஒரு சிலவற்றைக் கொணருவித்து, அவற்றுட் கோணிக்குறுகிய தொரு கரும்பினையெடுத்து அதனொரு கண்ணைமுறித்தனர். அதி னின்று பலமுத்துக்கள் தெறித்து வீழ்ந்து, அரசனது முடிமணி யொளியினும் பேரொளிபரப்பின. அப்போது சடையவள்ளல், தம் கழனிகளிலொன்றின் ஆயிரக்கணக்கான கரும்புகளில் ஒருசில வற்றினாயதோர் சிறுகட்டின் கணிநுந்தவற்றில் ஓர் கோணற் சிறு கரும்பின் ஒரு கண்ணிவிருந்தன இவையென்றும், இங்ஙனமே தம் கழனிதோறும் உள்ளனவற்றை யெண்ணிற் கணக்கிலவாமென் றும், அரசற்கு எடுத்துக் கூறினர். அது கேட்டு, அரசவையி லிருந்த சான்றோரெல்லாம் 'சடையன் கழனிபடுவ கடல்படா' என்று புகழ்ந்தனர். கரும்பினின்று தெறித்து வீழ்ந்த முத்துக் களெல்லாம் ஒளியானும் பருமையானும், வணிகன் கொணர்ந்த கடல்படு முத்துக்களையும் வென்று சிறத்தலை யரசன் கண்ணூரக் கண்டு, முகத்தான் வியந்து, அகத்தாற் சடையனது செல்வத்தில் அழுக்காறு கொண்டனன் என்ப'

“பின், ஒரு நாள் வடநாட்டு வணிகன் மற்றொருவன், முடி வேந்தர்க் கேற்ற நுண்ணிய தொழில் பல வியற்றிய பெருவிலைப் பட்டொன்று கொண்டு சோழன்பா லெய்தியபோது, சோழன்

அவ்வழகிய பட்டாடையைக் கண்டு அதனைப்பெறுதற்கு மனமு வந்து அதற்குரிய விலையை அவ்வணிகன்பால் வினாயினான்; அதற்கு அவ்வணிகன் கூறிய விலைப்பொன்னளவு, தனது பெரு நிதியறைக்கணுள்ள பொன்னளவினும் பன்மடங்கு அதிகமானது கண்டு, அரசன் அவ்வழகிய பட்டினைக் கொள்ள வியலாமல் மனம் வாடி, அவ்வணிகனைச் செலவிடுத்தான். பின்பு, அவ்வணிகன், அரசனினும் சடையவள்ளலையே பெருஞ்செல்வராக நாடுமுழுதும் புகழ்தலைக் கேட்டு வெண்ணைய் நல்லூரெய்தி, அவ்வள்ளல்பால் அப்பெருவிலைப் பட்டைக் காட்டி நிகழ்ந்ததுரைக்க, அவ்வள்ளல் மகிழ்ந்து, அதனைக் கொள்ளுதல் கருதி, விலையினைச் சொல்லக் கேட்டு, இப்பட்டின் மென்மையையும் நுண் தொழிலையும் கருது மிடத்து இவ்விலை மிகச்சிறிதேயாமென்று நினைத்து, தமது பெரு நிதியறைக் கணின்று அதன் பெருவிலையை எளிதின் நல்கி அப்பட்டினை வாங்கிக்கொண்டு வணிகனைச் செலவிடுத்தனர். இதன் மேற் சோழன், ஓர்நாள் சடையவள்ளலைக்கண்டு அளவளாவ வேண்டித் தூதரை விடுத்தானுக்கு, அவ்வள்ளல் தமக்குத் தொடையிற் புண்ணுண்டாயிருத்தலால் இவ்வமயம் அரசவைஎய்தற்கு இயலாதென்றும், அது தீர்ந்து சிறிது குணப்பட்டவாறே ஆண்டுத்தாம் எய்தலாகுமென்றும், ஓலைப்போக்கிச், சின்னொளில், அப்புண்சிறிது தீர்ந்தவாறே, முன் வணிகன்பால் வாங்கிய பெருவிலைப் பட்டினை உடுத்துக் கொண்டு சோழன்பால் எய்தினார். சோழன், தன்னு லுங் கொள்ளற்கியலாத அப்பட்டினைச் சடையவள்ளலது அறையிற் கண்டு, வியப்பும் அழுக்காறும் மிக்கு, முகத்தான் அளவளாவுதற்கிடையே, 'தொடையிற் புண்தீர்ந்து முழுதும் குணப்பட்டதில்லையே; இப்போது எவ்வளவிலுள்ளது? அதனை யான் காணவிரும்புவல்' என அன்புபட மொழிந்தனனாக, அப்போது வள்ளல், உடுத்த ஆடையைத் திரைத்து நீக்கித் தொடையைக் காட்டுதல் அரசர் மரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று கருதித், தாம் பெருவிலை கொடுத்துப்பெற்ற அப்பாட்டாடையை அத்தொடைப் புண்ணுள்ள இடத்துக்கு நேரே கையாற்கிழித்து, அப்புண்ணளவிற்கு

காட்டினார். அதுகண்ட அரசன், ‘ எமக்கரியதாய்த் தம் செல்வ மிகுதிதோன்றற்குக் காரணமான இப்பட்டாடையையும் இவர் ஓர் பொருளாகக் கருதினரில்லை; இவர் செல்வ நிலையும் மனநிலையும் இருந்தவாறென்னே?’ என்று முன்னிலும் அதிகமாக இவர்பால் அழுக்காறு கொண்டனன் என்பர். இவ்வரிய கதையே,

“ * * * * * ஆரூத்
தொடையி லெழுசிலந்தி தோற்று விக்கப் பட்டின்
புடைவை கிழித்த பெருங்கை ”

எனத் திருக்கை வழக்கத்தினும்,

“ விளைவாஞ் சிலந்தியை யாடையைக் கீறி வெளியிலிடும்
வளமான கீர்த்திகொள் வேளாளர் ”

எனப் பாண்டிமண்டல சதகத்தினும் பாராட்டப் பட்டிருத் தல் காண்க. ”

“ இனி, வேறொரு வணிகன், பெரும் பொருள் செலவு செய்து நெடுங்காலஞ் சென்றாலும் தனது தூய்மையினும் நறு மணத்தினும் குறைவுறாத மேலான கலவைச்சாந்தை மிகுதியாக வியற்றி, அதனையோர் பண்டியிலுய்த்துச் சோழன்பால் எய்தினு ளுக்கு, தக்க பொருள் கொடுத்து அந்நறுஞ் சாந்தினைப் பெறுதற் கியலாமல், அவ்வணிகனை அரசன் செலவிடுக்க, அவன் சடையன் பாற் சென்று நிகழ்ந்தது தெரிவிக்க, இவ்வாறு முடியுடையரச ரும் பெறுதற்கியலாத இத்தகைப் பொருள்களெல்லாம் தன்பா லெய்தற்கு இவ்வளம்பெறு கழனியே காரணமென்றும், அஃதே இவற்றை யறுபவித்தற்குரியதென்றுங் கருதி, அச்சாந்து முழுதை யும் சில கழனிகளில் உழுதொளியுடன் கலக்கி, அச்சாந்துக்குரிய விலைப்பொருளை அதுகொணர்ந்த வணிகற்கு ஈந்து விடுத்தனன் எனவும், அது கேட்டுச் சோழன் சடையன்பால் அழுக்காறுஞ் செற்றமுங் கொண்டனன் எனவும் சொல்லுப. (இக்கதையினை வேணுடர்கோவுக்கேற்றிக் கூறுவாறுமுளர்”)

இது வேறு.

“ பின்னோர் காலத்து, புலவர் பலர் பரிசில் பெறுதற்கு வெண்ணெய் நல்லூரை யெய்திச் சடைய வள்ளலது வளமனைக் கண் வீற்றிருந்தாராக, அவ்வமயம் கழனி வெளியிற் சென்றிருந்த சடைய வள்ளல் தம் மனைமுற்றத்தைச் சார்ந்த வளவில் ஆண்டு நெல் மிகுதியாகச் சிதறுண்டு கிடத்தலைக் கண்டு, ‘ மக்கட்கு உயிர் போலச் சிறந்த இந்நல்லுணவு இவ்வாறு பலர் காலிற் பட்டுப்போவதாகாதே ’ என்னும் கருத்துக்கொண்டு, அவற்றைப் பொறுக்கி ஒருங்கு சேர்க்கத் தலைப்பட்டனர். ஆண்டுக் குழீஇய புலவரெல்லாம் அவ்வள்ளலாரது திருவுள்ளத்தை யோராமல், ‘ இவ்வாறு ஒவ்வொரு நெல்லையும் விடாமற் பொறுக்கிச் சேர்ப்போன் நமக்கெவ்வாறு பொருள் வழங்குவான் ? என்று தமக்குள்ளே கூறியிருந்தனர். அதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த சடைய வள்ளல், சிதறிய நெல் முழுவதையும் பொறுக்கிச் சேர்த்துவிட்டுக், கூடிய புலவர்க்கெல்லாம் நல்வரவு கூறி, அவர்கட்குணவு அளித்ததற்கு விரைந்து, அவர்களனைவரையும் வரிசைப்பட வைத்து, உண்கலன் அமைத்து, அதன்கண், பொன்னையே அமுதும் பொறிக்கறியுமாகப்படைத்து, அவற்றையுண்டு பசிதிருமாறு வேண்ட, அவரெல்லாம் ஒன்றும் அறியாராய்த் திகைத்திருந்த அளவில், ‘ பொற்கறியும் பொன்னமுதும் உண்டற்காகாவாதலால் இவற்றையெடுத்து வெளியே எறிந்து விட்டு, வேறு உண்கலம் பரப்பி, நெற்சோறு அளிக்க ’ என ஏவினான். உடனே அத்தொழிற் குரியார், அவ்வாறே புரியப், புலவர்கள், வயிறுரவுண்டு கை கழுவி வாய்பூசி வெளியிற் குப்பையில். எறியப்பட்ட பொன்களைத் தாம் தாம் வீழ்ந்து பொறுக்கிக் கொள்ளப் புக்குழி, அவர்கள், ஒருவர்க்கொருவர் கலகம் பட்டுப் பூசன் மிகுத்து நின்றார்கள். அப்போது சடையவள்ளல், அங்கே போந்து, ‘ எச்சிற் கலத்துக்குப் பெரும் புலவர்கள் இவ்வாறு கலகமிடல் ஆகாதே என்று கூறி அவர்கட்கு வேண்டுவன நல்கி விடுத்தனர் என்ப. இவ்வரிய கதையினொரு பகுதியே,

“ * * * * * திட்டமுன்ட

பொன்னு லமுதும் பொறிக்கறியுந் தான் கொணர்ந்து
நன்னு வலர்க்களித்த நாணயக்கை ”

எனத் திருக்கை வழக்கத்திற் பாராட்டப்பட்டிருப்பதாகும்.

இவ்வாறு முடியுடை வேந்தரும் அழுக்காறு கொள்ளும்
வளப்பமும் வண்மையும் சடையவள்ளல் உடையராய்ச் சிறந்தன
ரென்பதற்கு இயையக் கேட்கப்படும் கதைகள் பலவாம்.”

(சேந்தமிழ்த்தொகுதி -ஈ; பகுதி -ஈ; பக்கங்கள்---எஎ—அஉ.)

நமது கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்ப நாட்டாழ்வார் ஒரு
கால் பாண்டி மன்னன் அவைக்களத்து வதிந்திருந்த போழ்தத்து,
ஒரு நாள், அப்பாண்டி மன்னன், தனது மதுரையம்பதியே எத்
தகைய நகரங்களிலும் அழகுடைத்தெனக் கம்பர்க்குத் தோற்று
வித்தற் பொருட்டு அதனைப் பலவகையானும் அழகுற
வமைத்து, கம்பர் செவிரளிலேறும்படியாக அதனை வியந்து வியந்து
மொழிகின்ற வளவில், கம்பர், ‘இது எம் திருவெண்ணைய் நல்லூ
ரின் இடு காட்டளவே சிறப்புடைத்து’ என அம்மன்னவனது
கர்வம் ஒழியுமாறு கூறினர். பாண்டியனும் வெகுளாதும்
வெறுக்காது மிருந்து, அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த நகரொன்றைத்
தான் கண்ணிற் கண்டு மகிழவேண்டு மென்று அவாவுடன் வின
வினனாக, நம் கவிவள்ளல், உடனே, சடையப் பெருந்தகையிட
மிருந்து தம்மை யழைத்துச் செல்வதற்காகப் பாண்டிநாடு போந்
திருந்த அவ்வள்ளலாரது திருத்தம்பியாரான இணையார மார்பருட
னும் அப்பாண்டி மன்னவருடனும் பயணமாகி வெண்ணைய் நல்
லூர் சென்றனரென்ப,

ஆங்குத் திருவெண்ணைய் நல்லூரிற் சடையவள்ளல், பாண்டியன் முதலியோரது வரவை முன்னரேயறிந்து, கம்பர் பாண்டிமன்னற்குரைத்ததினும் பன்மடங்கதிகமாகத் தம்முரைப் பொன்னாலும் மணிகளாலும் அலங்கரித்துவைத்திருந்தன ரெனவும், பாண்டியனும் ஆண்டுப் புகுந்து அந்நகர்ச் சிறப்பைக் கண்ணாரக் கண்டு பெரு வியப்பெய்திச் சின்னொளிருந்து சிறப்புகள் பெற்று வள்ளலாரது ஆதரவுடனும் விடையுடனும் தன்னூர்க்கு மீண்டனெனவும்கூறுவர். இந்நிகழ்ச்சியைக் கீழ்வரும் சோழமண்டல சதகச் செய்யுள் கூறுமாறு உணர்க.

“விள்ளுமதுரை யலங்கரித்த வீம்புநோக்கி வெண்ணைய் நல்லூர்
உள்ளுமிடுகா டொக்குமென வுரைத்தான்கம்பன் உரைத்த முறை
அள்ளுமணியாற் பசும்பொன்னால் அமரர்பதிபோ லலங்க ரித்தே
வள்ளல்வழுதி யதிசயிப்ப வாழ்ந்தோன்சோழ மண்டலமே .

(சோழமண்டல சதகம்.)

இங்ஙனம் முடியுடை வேந்தரும் அழுக்காறும் பெருவியப்பும் கொள்ளும் வளப்பமும் வண்மையும் உடையராகச் சடையப் பெருவள்ளல் சிறந்திருந்தன ரென்பதற்குப் பொருந்தக் கேட்கப்படும் கதைகள் பலவுளவா மென்பர், பெரியோர்.”

கீழே குறிக்கப் பெறும், “திருக்கை வழக்கப்” பாட்டினடிகள் நமது சடைய வள்ளற் பெருந்தகையாரவர்களையே குறித்து நிற்கின்றன வென்றும் பெரியோர் புகழா நிற்பர்: அவை வருமாறு:—

“ * * * * * —ஆறுத்

தொடையிலெழு சிலந்தி தோற்றுவிக்கப் பட்டின்
புடைவை கிழித்த பெருங்கை—கடல் சூழ்ந்த
பார்பூட்டி மன்னர் பரிகரிபூட் டக்கதிரோன்
தேர்பூட்ட வர்பூட்டிஞ் சேம்பொற்கை—வீரமதன்
ஐங்கோல் தொடுக்க அணைக்கோல் எடுக்கவுமும்
பைங்கோல் பிடிக்கும் பதுமக்கை—இங்கிதமாஞ்

சீர்படைத்த பூபாலர் செங்கோல் பிடிப்பதற்குப்
 பேர்படைத்த மேழி பிடிக்குங்கை—கார்படைத்த
 மிஞ்சுமதி கீர்த்தியைப்போல் மேதினியெல் லாந்தழைக்கச்
 செஞ்சாலி நாற்றைத் தேளிக்ருங்கை—எஞ்சாமல்
 வெள்ளைக் களைகளேந்து வீறும் பயிர்தழைக்கக்
 கள்ளக் களைகளேந்த கற்பகங்கை—வள்ளுறையும்
 விற்போர் மதகரிப்போர் வெம்பரிப்போர் வெற்றிப்போர்
 நெற்போற் முதற்போற் நேரித்தீடுங்கை—கற்பகப்போன்
 மேழிக் கொடிசங்க வெற்றிக் கொடிசுயிலின்
 வரழிக் கொடியே மருவுங்கை—நீளுலகில்
 ஆதுலர்க் குச்செம்போன் அளிக்ருங்கை ஆகமங்கள்
 வேதபு ராணங்கள் விரிக்ருங்கை—நீதிநெறி
 மானங் குலங்கல்வி வண்மை யறிவுடைமை
 தானந் தருமம் தழைக்குங்கை—ஆனதமிழ்
 கல்லார்க ளென்னுமற் கற்றோர்க ளென்னுமல்
 எல்லோரையுங் காத்தீ டேற்றுகை—வல்லமைசேர்
 மைம்மா முகிலுலகை வாழ்விக்கு மேன்மைபோற்
 கைம்மா நிலாதளித்த கற்பகங்கை—சும்மையார்
 ஊருணி நீர்போ லுலகத் தவர்க்கெலாம்
 பேரறி வாலீயும் ப்ரதார்பகை—பாரில்
 உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
 கொடுக்க லிசைந்த துளிர்க்கை—இடுக்கணிஞன்
 மாமறையோர் மன்னர் வணிகர் முதலாகத்
 தாமலையா மற்கொடுத்துத் தாங்குகை—”

என்றும்,

“ * * * * * —திட்டமுடன்
 பொன்னு லமுதும் பொரிக்கறியுந் தான்கொணர்ந்து
 நன்னு வலர்க்களித்த நாணயங்கை”

என்றும் புகழப்பட்டிருத்தல் காண்க.

அன்றியும், பாண்டிமண்டல சதக முடையாரும் பாண்டி
 மண்டல வேளாளரது பெருமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக நம்

சடையவள்ளற் பெருமானையே குறித்திருத்தலைக் கீழ்க்காணுஞ் செய்யுளா நறியலாம்.

“தேனேறு மின்சொல்லா மாயணத்துத் திருவ முந்தா
ரானே றனையதமிழ்க் கம்பநாட னமைத்து வைத்த
தானேரில் கீர்த்திசெவெண் ணெய்நல்லூரிற் சடைய னைப்போல்
வானேறு சீர்த்திகொ ளேளாளர் பாண்டியன் மண்டலமே.”

(பாண்டிலமண்டல சதகம்.)

இனி, நஞ்சடையவள்ளலார் “புதுவைச் சடையன்” “வெண்
ணெய்ச் சடையன்” என்றும் பலபட விதந்து வழங்கப்பெறும்
பெயர்களுடையரா ருக்க, அறியாதார், இவ்விரு சடையர்களும்
வேறு வேறாவர் என்று கூறுவர். அவர் கூற்று பொருந்தாமை
யறிக; எங்ஙனமெற் கூறுதும், இவ்விரு பெயர்களும், “திரிகர்த்
தன்” என்னுஞ் றப்புப்பெயர் பெற்றனராகவும், நாளும் பல்
லோர்க்குப் பரிசுப்பான்றும் பருமணிமுத்தும் பெருமதி விருந்
தும் அளித்தனரவும் கல்வியிற் பெரிய நங் கம்பநாடரைப்
போற்றி வளர்த்தாராகவும் நிகழ்ச்சிகள் குறிக்கின்றனவாகலின்,
இச் செய்திகள் ஓகாலத்துற்ற இருவேறு வள்ளலார்க்கு இயற்
கையிற் பொருண்மையினான் என்க. “திரிகர்த்தன்” என்னும்
சிறப்புப் பெயர் காலத்து இருவர்க்கு அளிக்கப்பட்டமை அறி
யக்கிடவாமையாற், புதுவைச் சடையனொருவனே அப் பெயர்
பெற்றவனாகி டெண்ணெய்த் திரிகர்த்தன் எனவும் வழங்கப் பெறு
தல் உண்மையாற், “புதுவைச் சடையன்” “வெண்ணெய்ச்
சடையன்” எயிவ்விரு பெயர்களும் நமது வள்ளற் பெருந்
தகையாராம் சபரையே குறிக்கின்றன எனக் கோடலே சிறப்
புடைத்தாம் ள்.

இனி, சோயன் என்பானொருவன் இப்புதுவையின் கணி
ருந்த ஒரு புகாரியாகவும், கம்பர் வேளாளரைச் சிறப்பித்
துப் பாடிய “பூபது” என்னும் நூலின் அரங்கேற்றற்போது
நஞ்சடைய வாரூடனிருந்து கேட்டனனாகவும், அச்சமயம்

இவன் விடந் தீண்டப்பெற்று நம் கவி வள்ளற்பெருமானார்தம் நிறைமொழிச் செய்யுள்களின் வன்மையால் அவ்விஷம் நீங்கி யுயிர் பெற்றனனாகவும் சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் இருப, இச்சேதிராயனை, நஞ்சடைய வள்ளலாரது திருக்குமாரர் என்கடறுவாறுமுளர்.

“புதுவைச் சேதிராயர் என்பார், அபுதுவைக்கணிருந்த வேறொரு பரோபகாரியாவார்” என்பதற்கு, ராமநாதபுரம் ஸ்மஸ்தான வித்வான். பூர். உ. வே. ரா. ராகவய்யங்கார் ஸ்வாமியவர்கள் எழுதியிருக்கும் தக்க ஸமாதானம் ஒன்றை ண்டு நம் நேயர்கட்குத் தருகின்றோம். அவ்வியாஸப்பகுதி பின்ருகின்றது :—

“இனிச் சேதிராயன் என்பான் புதுபைன்கண் இருந்த ஒரு உபகாரி; இவன், கம்பர் வேளாளரைச் சிறப்பித்துப்பாடிய ஏரெழுபது என்னும் நூலைச் சடையனுடனிருந்து கேட்டவன். கம்பர் ஏரெழுபது அரங்கேற்றும்போது ச்சேதி ராயனை விடந்தீண்டிற்றாகவும் அதனாலரங்கேற்றம் தடயறவு படலாகாது என்னுங் கருத்தால் சேதிராயன் தனக் நிகழ்ந்ததனைப் பிறர்க்குறையாது மறைத்து அவையத்திருந் நூல் கேட்க, விடந் தலைக்கேறுதலால் மயங்கி விழ்ந்தன அவ்வளவில் ஆங்குக்கூடிய பெரியார் பலரும் உடற்குறில் விடமென்று கண்டு வருந்தாநிற்கையில், கம்பர், தமது கமைத் தெய்வ வாக்கினுற் சில வெண்பாக்கள் பாடி விடத்தையறிய பண்பே இறக்கி அவனை யுயிர்ப்பித்தாரென்ப. இச்சே ராயனுக்குத் தொண்டை நாட்டிலுங் காணிவளமுண்டு.

இவற்றிற்குச் செய்யுள் :—

“அழுவதுங் கொண்டு புலம்பாது நஞ்சுண் டதுமனை
ரேழபதுங் கொண்டு புகழ்க்கம்ப வாணன் எழுப்டவி
முழுவதுங் கொண்டொரு சொற்பேச நெய்யின் முழுகயின்
மழுவதுங் கொண்டு புகழ் கொண்டதாற் றெண்டை டலமே.”

(தொண்டை டலசதகம்.)

“ * * * * * பாவலர்தா

மேரெழுப தோதியரங் கேற்றுங் களரியிலே

காரிவிட நாகங் கடிக்குங் கை.”

(திருக்கைவழக்கம்.)

கம்பர் ஏரெழுபதுபாடி யரங்கேற்றும்போது புதுவைச்

சேதிராயனை விடந்தீண்டத் தீர்த்த வேண்பா-

“ஆழியான் பள்ளி யணையே யவன்கடைந்த
வாழி வரையின் மணித்தாம்பே—ஆழியான்
பூணே புரமெரித்த பொற்சிலையிற் பூட்டுகின்ற
நானே யகல் நட.”

“மங்கை யொருபாகர் மார்பிலணி யாரமே
பொங்கு கடல்கடைந்த பொற்கயிறே—திங்களையுஞ்
சீரியதன் மேலூருந் தெய்வத் திருநானே
யேறிய பாம்பே யிறங்கு.”

(தமிழ்நாவலர் சரிதை.)

(செந்தமிழ், தொகுதி—ந. பக்கம்—எ.)

இனி, நஞ்சடைய வள்ளலையே அப்புதுவைச் சேதிராய
ரென்பாருமுளர். இதற்கும், அச்செந்தமிழிற் கண்டதொரு
வியாஸப்பகுதியை யீண்டுத் தருகின்றோம். பின் வருமாது :—

வேண்ணெயூர்ச் சடையபிள்ளை யென்கிற புதுவைச் சேதிராயர்
கல்வேட்டுக்கள்.

“யான் இப்போது உரைசெய்து அச்சிட்டு வருகிற சடகோ
பரந்தாதியின் முதலிற் சில பாடல்கள் கம்பர் பாடினதாக அறியப்
பெறுதலால், அந்தக் கம்பர் சரித்திரத்தைத் தொகுத்து ஒரு
வாற்றொழுங்காக்கி அவ்வந்தாதியோடு பதிப்பிக்க வேண்டு
மென்று பலகாலமாக விடுமுறை நாட்களிற் கிராமங்கள்தோறஞ்
சென்று விசாரித்து வரும் வழக்கப்படி போகிய ஒருபொழுது
மூவலூரில் கிடைத்தவை வருமாறு :—

மூவலூர்ச் சிவன் கோயில் கோபுர வாயிற்படி தென்புரம்
சோனைச் சுவரின் மேன் முதல்.

க. வடமொழிச் சுலோகம்.

தமே மாநூர்மைக பாநேந கலெள சரிதுமகூழம் :

சேதீராஜ கராலம்பீ சரத்யத்ர மஹீதலே

சேதீபவிபேள துர்ணயாம் விதரணஸீலே ஸ்வஜம் நகஷத்ரே

பரிவர்த்ததே விவஸ்வாந் மேரு மஹோராத்ரு ஸாம்பீக :

இதன் கீழ்

தேமா வயங்குசெய் யா...மபாற்கடன் சேதிபர்கோன்

மாமால் புதுவைச் சடையன் னனைன் மங்கையுங்கே

ஆமா மனையந்த வாயிழை செந்த...தாசையெல்லாம்

போமாறு கண்டுவிட் டாளென்று கூறுமப் பூங்கொடிக்கே.

அகில கலாவல்லபன் சேரமான் பெருமாள் வஞ்சிமார்த்
தாண்டன் திருப்பா முத்த திருவடி சொல்லிவரக் காட்டின
பாகுடக்கவி.

காவிரியைச் சோனாட்டைக் காராளர் தம்மரபை

நாவலரைக் காவலரை நல்லோரைப்—பூவலய

முள்ளத் தகும்புதுவை யூரைச் சிறப்பித்தான்

பிள்ளைப் பெருமாள் பிறந்து.

இதன் கீழ்

மெய்கழுவி வந்து விருந்துண்டு மீளுமவர்

கைகழுவநீர்போதுங் காவேரி—பொய்கழுவும்

(போர்)வேற் சடையன் புதுவையா னில்லறத்தை

யார்போற்ற வல்லா ரறிந்து.

(இது சேரமண்டல சதகத்தில் வந்துள்ளது ; பாடபேதம்
கவனிக்கத்தக்கது.)

பேரோசைப் பிள்ளைப் பெருமானைச் சேதிபனைக்
காரோசைக் கையானைக் க(ண்ட)ரே—பாரோர்
விடுங்கோள் கொடுங்கோ(ள்) விழியருள் பூண்டன்ன
மிடுங்கோள் கொடுங்கே....

பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாரி ஐயன்.”

(செந்தமிழ் : தொகுதி—ச. பக்கங்கள்—௨௫௧, ௨௫௨.)

என இவ்விதற்பங்காணும் ஆதாரங்கள் பல காணப்பெறினும்,
யாம், புதுவைச்சடையன் வேறு புதுவைச் சேதிராயன் வேறு
என்னும் கொள்கையையேயுடையேம் என்பதையிண்டு எம்
நேயர்கட்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

எனவே, இவ்வாராய்ச்சி முறையான், நமது கவிச்சக்கர
வர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வாரைப் போற்றி வளர்த்தும் வித்தைகளைக்
கற்றுக்கொடுத்தும் ஆதரித்துள நற்பெரியார் திருவெண்ணைய்
நல்லூர்ச் சடையவள்ளலாரென்பதும், புதுவைச் சங்கரனென்பாற்
குப் புதல்வரென்பதும், திருவெண்ணைய்நல்லூர் வியலூர் புதுவை
யென்னும் ஊர்களிற் காணிவளமுடைய பெருங்குடித்தனமுடை
யாரென்பதும், அவர்க்குப் புதுவையம்பதியே கடற்றுறைப்
பட்டினமாக இருந்ததென்பதும், இவ்வள்ளல் சோழவரசற்குக்
கடன் கொடுத்துதவிய பெருவள்ளலாரென்பதும், இவ்வள்ளல்
ஈழநாட்டு மன்னன்விடுத்த வேண்டுகோட்கிணங்கி பல்கப்பல்
தானியம்அளித்து அந்நாட்டுப்பஞ்சத்தை யோட்டினாரென்பதும்,
இவர் ஒருகால் சோழற்கும் அவன் பரிசனங்கட்கும் பெருவிருந்
தளித்த காரணம் பற்றித் திரிகர்த்தராயன் என்னும் பட்டம்பெற்ற
னர் என்பதும், இவ்வள்ளற் பெருமானார் குணங்கொள்சடையன்
வெண்ணைய்ச்சடையன் புதுவைச்சடையன் சங்கரன்தருசடை
யன் புதுவையர்கோன் வெண்ணைய்த்திரிகர்த்தன் புதுவைத்திரி
கர்த்தன் கண்ணன் சராராமன் என்னும் பல பெயர்களால் அழைக்
கப்பெறுகின்றாரென்பதும், இவர் காலத்துச் சோழ மன்னர்
ஆதிக்கம்பெற்றிருக்க வில்லையென்பதும், இவர் காலத்தேதான்
ஏரெழுபது என்னும் நூல் இயற்றப்பெற்று அரங்கேற்றப்பெற்ற

தென்பதும், புதுவைச் சேதிராயன் என்பார் அப்புதுவையின் கணிநுந்த மற்றோர் பேருபகாரியேயென்பதும் பெற்றும்.

இவரது காலவரையறை குறிப்பதற்குத் தக்க சான்றுகளாகக் கம்பராமாயணத்திற் காணப்பெறும் புறச்செய்யுளொன்றும் அகச் செய்யுள் பத்தும் தவிர வேறு காணப்பெறுகின்றிலே மாகலின், யாம், கம்பர் இராமாவதாரப் பாயிரத்திற்கண்ட “எண்ணிய சகாத் தம் எண்ணுற்றேழின்மேல் சடையன் வாழ்வு” என்னும் பாசுரத் தின்படியே, இவரது காலம், சாலிவாஹன சகாப்தம் எண்ணுற் றேழாகச் சொல்லப்பெறுகிற கிறிஸ்தத்தம் ஒன்பதாம் நூற்றாண் டாகவே இருத்தல் வேண்டுமென்று துணிகின்றோம். யாம், முன், கம்பர் காலவாராய்ச்சியிற் குறித்தபடியே, மேற்குறித்த “எண் ணிய சகாத்தம்” என்னும் பாயிரச்செய்யுளைக்காட்டினும் விளக்க முடையதானதொரு ஆதாரம் கிடைக்கப் பெறும்வரை இக் காலவாராய்ச்சியை மாற்றிக்கொள்ளக்கூடாதிருக்கிறோம்.

நமது கவிச்சக்கரவர்த்தியாம் கம்பநாட்டாழ்வாருடன் ஒரு காலப்புலவராகப் பொருந்தாது குறிக்கப்பெறும் ஒட்டக்கூத்தப் புலவர்க்கும், இக்கம்பநாட்டாழ்வாரை நன்கு போற்றியாதரித்துக் கம்பராமாயணத்தில் ஒருபான் கவிளால் நன்கு புகழப்பெற் றிருக்கும் இச்சடையப்ப வள்ளலார்க்கும் சம்பந்தங் காட்டும் செய்யுள்களேனும் கதை நிகழ்ச்சிகளேனும் நமக்கு இன்றுவரை கிடைக்கப்பெறாத காரணமே, நம் சடையவள்ளலாரது காலத் தில் ஒட்டக்கூத்தப் புலவர் வாழ்ந்திருக்கவில்லை யென்பதைக் காட்டுவதுடன், இச்சடையப்பவள்ளல் காலத்தவரென்று பல் லாற்றானும் (அகச்சான்றுகளாலும் புறச்சான்றும்) யாவரா ராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பெறும் நமது கவிச்சக்கிரவர்த்தியாம் கம் பரது காலத்திலும் அக்கூத்தப்புலவர் வாழ்ந்திருக்க வில்லையென் னும் நமது கொள்கையையே வற்புறுத்திக் கொண்டிருத்தலையும் நேயர்கட்கு விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளுகின்றோம்.

இங்ஙனம் பெருந்தகைமையும் பெருங்கருணையும் பெருங் காணிவளங்களும் பெரும்புகழும் ஒருங்கே படைத்திருந்த நஞ் சடையப்பெருவள்ளலார், பிறந்தகால முதல் நமது கம்பநாட் டாழ்வாரை வளர்த்துவந்த திருவழுந்தூர் உவச்சர் பெருமான் அவரைத் தம்மிடம் அடைக்கலமாக விட்டுச்செல்ல, நமது கம்பநாடரைத் தமது அருமைப்புத்திரர்களுள் ஒருவராகவே நன்கு மதித்து, அவருக்குத்தக்க உண்டியும், உடையும் உவந்து அளித்ததுமேயல்லாது, அரிய வித்தைகளைப் பேணிக்கொடுத் தும், நன்கு தமக்கும் அவர்க்கும் நாட்டுக்கும் நாகரீகத்துக்கும் மொழிக்கும் வழிக்கும் பெரும்புகழ் எப்போதும் நிலைத்திருக் கும்படியாக வளர்த்தும் வந்தாரென்று சரித்திரம் கூறுகின்றது. இதனைப்பின்வரும் சோழமண்டல சதகச் செய்யுள் வற்புறுத்திக் கொண்டிருத்தல் காண்க.

சோழமண்டல சதகம்.

“பெற்றும் வளர்த்தும் வித்தைதனைப்

பேணிக் கொடுத்தும் பெயர்கொடுத்தும்

பற்ற அரும்பால் அமுதளித்தும்

பகைத்த வறுமைப் பயந்தீர்த்தும்

கற்ற முதுநூற் திருவழுந்தூர்க்

கம்பன் தழையக் கருணைசெய்தோர்

மற்றும் புலவோ ரையும்வாழ

வைத்தார் சோழ மண்டலமே.”

என்பதாம்.

எனவே, நம் சடையப்பவள்ளலாரது இளமை கடந்த பரு வத்திலே, கம்பநாடர், பாலிய பருவமுடையராய் அவ்வள்ள லாரகத்தில் வளர்ந்து வந்தார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகின் றது. நம் வள்ளலார் வாழ்ந்திருந்த காலவரையைக் குறிப்ப தற்குக், கம்பராமாயணப் பாயிரத்தில் எடுத்து ஓதப்பெறும், “எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணுற்றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு” என்று தொடங்கும் செய்யுளல்லாமல், வேறுதக்க ஆதா ரமுடைய தொன்றைக் காண்கின்றிலம். எனவே நஞ்சடைய

வள்ளலார் காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டெனவே, இது வரையில், நிச்சயிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். இதனை மறுக்கக்கூடிய வேறு ஆதாரங்கள் கிடைக்கும் வரையினுடைய உண்மையென்பதும் ஒருதலை.

சோழ மண்டலத்தில் அழந்தூர் நாட்டில் திருவெண்ணைய் நல்லூரிலிருந்து பெயரும் புகழும் படைத்த கொடைவள்ளலாகிய நஞ்சடையவள்ளற் பெருமானைப்போலவே, தொண்டை மண்டலத்திலும் அயன்றைச்சடையார் என்னும் பெரும் புகழ் வாய்ந்ததொரு பெருவள்ளற்பெருமான் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதும் சரித்திர உண்மையாகத் தெரிகின்றது. ஆயினும், நம் திருவெண்ணைய்நல்லூர்ச் சடையர் வேறு; இந்த அயன்றைச்சடையர் வேறு. இருவர் காலமும் வெவ்வேறேயாம். நேயர்கள் அதனுண்மையைக் காணுமாறு, அவ்வயன்றைச் சடையரது சரித்திரப் பகுதியையும் ஒருவாறு சுருக்கி யிங்ஙனம் குறிக்கின்றோம்.

அயன்றைச் சடைய முதலியார்.

இது, தொண்டை மண்டல சதகத்திற் கண்டது; இவர் செய்தியைக் குறிக்கும் அச்சதகச் செய்யுள்கள் பின்வரும்:—

க. “விச்சுளிவித்தை கதை.”

தொண்டை மண்டல சதகம்—ந.ந.

“பாகொன்று சொல்லியைப் பார்த்தமை

யாலன்று பாண்டியன்முன்

நோகின்ற சிற்றிடை வேழம்பார்

கூத்தி நொடிவரையில்

சாகின்ற போது தமிழ்சேர்

அயன்றைச் சடையன்றன்மேல்

மாகுந் நெனச்சொன்ன பாமாலை

யுந்தொண்டை மண்டலமே.”

பொருள்:—பாகனைய இனிய சொல்லினையுடைய தன் மனைவி செய்த உபாயத்தினால், வருந்துகின்ற மெல்லிய சிற்றிடையை யுடைய

கழைக்கூத்தி தன் திருமுன்னர் நிகழ்த்திய அரிய “ விச்சுளி ” வித்தையைப் பார்க்கத்தவரிய பாண்டியன் பொருட்டு மீண்டும் அதனைச் செய்து உயிரிழக்கின்ற அவசரத்துத் தமிழ்வனமிக்க, “ அயன்றைப் ” பதியில் வாழ்ந்திருந்த “ சடையன் ” என்னும் பிரபுவின்மீதுசொன்ன “ மாதூன் றுனைய ” என்னும் தலைப்பினையுடைய ஒரு அரிய செய்யுளைக் கொண்டதும் தொண்டை மண்டலம் என்பதாம்.

கழைக் கூத்தி விச்சுளி டாய்ந்து விண்ணெய்திய வரலாறு : —

தொண்டை மண்டலத்து இருபத்து நான்கு கோட்டங்களில் ஒன்றான புழற் கோட்டத்தின் அருகில், “ அயன்றை ” என்னும் சிற்றூரில் பெரும் பிரபுவும் சிறந்த தியாகியும் வேளாண்குடிப் பிறப்பினருமாகிய சடையநாத வள்ளலின், ஆதரணையிலிருந்த “ விறலியர் ” வகுப்பினராகிய பாணக்கூத்தி ஒருத்தி, பாண்டியன் அவையில் கழைக்கூத்து வகையில் “ விச்சுளி ” என்னும் அரிய வித்தையைச் செய்தனள்.

இவ்வித்தையாவது :—கூத்தாடுகின்றவள் கழைமீதேறி அதிலிருந்தபடியே பல வித்தைகளைச் செய்து இருந்தாற்றோலிருந்து திடீரெனத் தன் மூக்கிலிருந்த இரத்தின மூக்குத்தியைக் கழற்றி நழுவ விட்டு, அது கீழே சற்று தூரம் இறங்குமுன் “ விச்சுளி ” என்னும் பறவையோலக் கழைமேலிருந்து கீழேபாய்ந்து, அதனைக் கையாற் றோடாமலே, டாய்ச்சலிலேயே மூக்கிற் கோத்துக் கொண்டு கீழே குதிக்காமல் அந்தரத்திலிருந்தபடியே பின்னும் மேலே பாய்ந்து கழைமேலேறிக் கொள்வதாம்.

இச்செயலின் அருமை பெருமைகளையும் அக்கூத்தியின் அழகையும் வியந்த பாண்டியன் மனைவி, தனது சூழ்ச்சியால் அவ்வித்தையைப் பாண்டியன் பாராதவாறு செய்து விட்டனள். பிறரார் புகழ்ந்து பேசப்படுகிற அவ்வித்தையைத் தான் பார்க்கவேண்டி, மறுமுறை செய்து காட்டும் படியாகக் கூத்தியைப் பாண்டியன் வேண்டினன். அதற்குக் கூத்தி, “ ஆறுமாத கால அளவு சவாசபந்தனம் (மூச்சடக்கிப் பழகுதல்) செய்து தேகத்தைப் பலப்படுத்திய பின்பே, இச்செய்கையைச் செய்தல் வேண்டுமென்றும், அதுவின்றிச் செய்தால், இறந்து படுவது திண்ணமென்றும் ” கூறினாள். அரசன் கேளானாகிச் செய்தே காட்டவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினான். அரசன் ஆணைக்கஞ்சி, சாவத்துணிந்த அக்கழைக்கூத்தியர் தலைவி, கழையேறி “ விச்சுளி ” பாயும்போது, ஆகாயத்தில் பறந்துபோகும் பறவைகளைப் பார்த்து, “ பறவைகளே ! பாண்டியன் மனைவி, என்மேற் பொறுமை கொண்டு பாண்டியனைத் தன்முகந்திருப்பி, அவன் எனது

அரிய விச்சுளி வித்தையைப் பாராதிருப்பச் செய்து விட்டமையால், நான் இப்போது பின்னும் அவ்வித்தையைச் செய்துகாட்டிச் சாகப்போகின் றேன் ; நீங்கள் தொண்டமண்டலத்துப் புழற்கோட்டத்துக்குப் போவீ ராயின், அயன்றைப் பதியில் வாழ்வோனும் எத்தகைப்பொருள் கேட்பி னும் இரப்போர்க்கு இல்லை யென்னுமற் கொடுப்போனுமாகிய சடைய நாதப்பிரபுவைக் கண்டு இச்செய்தியைச் சொல்லுங்கள் ” என்னும் கருத்தடங்கிய பின்வருஞ் செய்யுளைச் சொல்லியனுப்பினான்.

பறவை விடு தூது.

“ மாதன் றவனய பொற்றோளான் வழுதிமன் வான்கரும்பின் பாகொன்று சொல்லியைப்பார்த்தென்னைப் பார்த்திலன் பையப் [பையப்

போகின்ற புள்ளினங் காள்புழற் கோட்டம் புதுவதுண்டேல் சாகின்ற னளென்று சொல்வீர் அயன்றைச் சடையனுக்கே ”

என ஓர் கவி கூறி, வித்தை செய்து இறந்தனள் என்ப.

உ. “ சூலி முதுகிற் சோறிட்ட கதை. ”

தொண்டை மண்டல சதகம்.—௧௦.

“ நன்கண் மையாக வயாவுற்ற நோய்கண்டும் நடறிய புன்கண் மைநோக்கி யஞ்சற்று மெண்ணுதோர் புலவனுக்காத் தன்கண் மைசூலி முதுகினிற் சோறிட்ட தன்மையினால் வன்கண் மைசெய்ய வும்வல்ல தன்ஞோதொண்டை மண்ட

[லமே.”

பொருள் :—தன்னிடத்து வந்த புலவனொருவன் பொருட்டு ஒரு வேளான் மகன் கருக்கொண்டிருந்த கண்ணினைய தன் மனைவி கரு வுயிர்க்குங்காலம் மிக அணித்தாகிச் சகித்தற்கரியாளாய் வாடுதல் கண்டும் அதனைப் பொருட்படுத்தாது, தமிழின் பாலுற்ற பேரன்பினாலும் தனது குடிப்பிறப்பின் வண்மைத் தன்மையாலும். புலவன் விரும்பியவாறே அவளது முதுகின் புறத்தே சுடுசோற்றை மகிழ்ந்து பரிமாறியப் புலவனை யுண்பித்ததன்மையினால், நன்னெறிச் செய்கைக்கண் உண்டாகும் இடை யூற்றுக்கு அஞ்சாது துணிந்து அதனைச் செய்யும் வன்மையும் கொண்டது தொண்டை மண்டலம் என்பதாம்.

(மேற்கோள்கள்.)

திருக்கை வழக்கம்.

“ சூலிமுதுகிற் சுடச்சுட வப்போது சமை

பாலடிசில் தன்னைப் படைக்குங்கை. ”

என்றும்,

ஆறைக்கலம்பகம்.

“ அன்று சூலிமுது கன்ன மிட்டவனென்
அன்னை கூன்முது களிக்கலான் ”

என்றும் வருதல் காண்க.

இதனைச் செய்தவன் அயன்றைச் சடைய வள்ளல்தான் என்பது, தமிழ் நாவலர் சரிதையில் இதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும் பின்வரும் அகவற்பாவால் விளங்குகின்றது.

சூலி முதுகிற் சோறிட்டபோது பாடியது.

அகவல்.

“ இரவலாளரே பெருந்திரு வுறுக,
அரவுமிழ் மணியும் அலைகட லமுதும்
சிங்கப் பாலும் திங்கட் குழலியும்,
முதிரை வாலும் குதிரை மருட்பும்
ஆமை மயிரும் அன்னத்தின் பேடும்,
ஈகென விரட்பினும் இல்லென அறியான்
சடையனை அயன்றைத் தலைவனை,
உடையது கேண்மின் உறுதியா ராய்ந்தே. ”

திறிப்பு :— பாண்டியனால் சோதனை நிமித்தம் விடுக்கப் பெற்ற வேவுகாரர், தொண்டை மண்டலத்துப் புழற்கோட்டம் புக்கு, அயன்றைப் பதியில் கல்வி கேள்வி அறிவு அன்பு குணம் கொடை சீலம் புகழ் ஆதிய உத்தம குணநிறைச் சடைய நாதரைக்கண்டு, சிறிதும் நாணாது பூர்ண கர்ப்பினியான அவனது அன்பினில் சிறந்த மனைவியின் முதுகில் அன்னமிடவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினராக, தமிழர்க்கும் கற்றார்க்கும் தக்க கௌரவம் காட்டிப் பேணும் பெருங்கொடை வள்ளலாகிய அச் சடையர் அங்ஙனமே செய்தனர்.”

இச்செய்திகளை யாம் இங்குக்குறிக்கும்படியாகத் தொண்டை மண்டல சதக நூலும் அநுமதியும் அன்புடன் உதவிய அதன் பதிப்பாசிரியர், எமது நண்பர், (கோயமுத்தூர், தாமஸ்வீதி கஉசு-எண்ணுள்ள கிருஹவாஸி) ஸ்ரீமான். சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார் அவர்கட்கு எமது நன்றியைச் செலுத்துகின்றேம்.

எனவே, ஈண்டுக் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும் அயன்றைச் சடையர்வேறு, நமது கவி சக்கரவர்த்தியை யாதரித்துப்போற்றிய திருவெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையர் வேறு என்பதை மீண்டும் குறிக்கின்றும்.

கம்பர் காலத்துப்புலவர்.

“நம் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய, கல்வியிற் பெரியார், கம்ப நாடருடன் அவர் காலத்து எவ்வெப் புலவர்கள் இருந்தார்கள்?” என்பதை யீண்டு ஆராய எடுத்துக்கொள்வோம்.

ஒன்றற் கொன்றொவ்வாத பலப்பல கர்ண பரம்பரைக் கதைகள், நம்மை எவ்விதத்திலும் துணிந்து நிற்கவொட்டாமல், மயக்கத்துள் ஆழ்த்துகின்றன. சில கர்ண பரம்பரைக்கதைகள், நமது கவிப்பெருமான் கம்பநாடர் காலத்தில் ஒட்டக் கூத்தப்புலவரும் புகழேந்திப் புலவரும் ஔவையாரும் இருந்தனராகக் குறிக்கின்றன. இதற்கு அப் புனைகதைகள் மாத்திரமே ஆதாரமாகக் காணப்படுகின்றனவன்றி, வேறு எச்செய்யுள்களேனும் எச்சதகங்களேனும் தமிழ் நாவலர் சரிதையேனும் தக்க ஆதாரங்காட்டித்துணிந்து கூறவில்லை. “ஔவையாரும் கம்பரும்” ஒருகாலத்தவர் தாம் என்னும் புனைகதைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டப்பட்டிருந்த சில பல ஸம்பாஷணை சம்பந்தமான விடுகவிகளெல்லாம், தற்போது ஆராய்ச்சியின் பயனாக, “ஔவையார்க்கும் பொய்யா மொழியார்க்கும்” நேர்ந்தனவாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால், “ஔவையாரும் கம்பரும்” ஒரு காலத்தவர் தாம் என்னும் கூற்று வீழ்ந்து போயிற்றென்ப.

ஒட்டக்கூத்தர், கம்பர், புகழேந்தி என்னும் இம்முப்புலவரும் ஒரு காலத்தவர்தாம் எனத்துணியலாமென்பதற்கும் தக்க ஆதாரங்கள் கிடைத்தில. சில விடுகவிகளும் ஸம்பாஷணைக்கவிகளும் “ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தியார்க்கும்” உற்ற தொடர்பைக்காட்டுகின்றனவேயன்றி, “ஒட்டக்கூத்தர்க்கும் கம்பர்க்கு” மேனும், “கம்பர்க்கும் புகழேந்திக்கு” மேனும் தொடர்பு காட்டி நிற்கின்றனவாகக் காண்கின்றிலேம். அன்றியும், யாம், இவ்வாராய்ச்சிப் பிரிவிலேயே “கம்பர்காலம்” என்னும் தலைப்பின்கீழ் வந்த எசு-ம் பக்கம் முதல் ௧0௧-ம் பக்கம் வரையிற் காட்டிப்போந்த, “கம்பராமாயணம், புகழேந்தி நளவெண்பா”

“ கம்பராமாயணம், ஒட்டக்கூத்த ராமாயணம் ’ என்னும் ஆராய்ச்சிப்பிரிவுகளால் விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டிய உண்மைகளாலும், கூத்தர் புகழேந்திகளிருவரும் கம்பர் காலத்தவராகார் என்பதை வற்புறுத்திக்கொண்டிருப்பதன்றியும், அவ்விருபுலவர்களும், கம்பநாடர் காலத்துக்கு வெகுகாலம் பிற்பட்டவரென்பதையும் துணிவாகக்கொள்ளும்படியாகக் காட்டி நிற்கின்றன.

எனவே, அப்புனைகதைகளாற் கேட்கப்படுகிற கூத்தரும் புகழேந்தியும் கம்பர் காலத்தவர்தாம் என்னும் கூற்றும் வீழ்ந்து போயிற்று என்க.

அன்றியும், இதன் உண்மையை விளக்க, ஒரு பெருத்த அறிவாளியினது துணிபையும் ஈண்டைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றோம்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம் பண்டிதராக இருந்து சமீபத்திற் காலஞ்சென்ற யூமாண். சுன்னாகம். அ. குமாரசாமிப்பிள்ளையவர்கள் தாம் காலயுக்தி யாண்டு பதிப்பித்த “ கம்பராமாயணப் பாலகாண்டம் ” முகவுரையிற் பின்வருமாறு கூறியிருக்கின்றார்கள்.

கம்பர் காலம் :-- “ எண்ணிய சகாத்த மெண்ணுற்றேழின்மேல் ” என்னும் கவியின்படி, கம்பர் இராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றி இப்போது ஆயிரத்து இருபத்து மூன்று வருடமாகின்றன. ஆகவே, கம்பர் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். சிலர் கம்பரும் ஒட்டக்கூத்தரும் ஒரே காலத்தவர் என்னும் கதையை ஆதாரமாகக்கொண்டு, கம்பர் இரண்டாம் இராஜராஜ சோழன் காலத்தவர் என்றும், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தவரென்றும் கூறுவர். அவர் கூற்றுக்கொளத்தக்க தொன்றாகக் காணவில்லை. கம்பரும் ஒட்டக்கூத்தரும் ஒரேகாலத்தவர் என்பதற்குத்தக்க ஆதாரமில்லை. ஒட்டக்கூத்தர் இராமாயணத்தின் இறுதிக் காண்டமாகிய உத்தரகாண்டமொன்றே பாடினவர். அக்காண்டத்தின் கதை, முதலாறு காண்டங்களின் கதைபோலத் தனியே

ஒரு காவியமாகப்பாடும் சிறப்பு வாய்ந்ததன்று. அதனால் இராமாயணத் தின் முதலாறு காண்டங்களும் முன்னரே பாடப்பட்டு வழங்கியவரா நின்றபோது, எழுவது காண்டம் எது என்றும் அக்கதை யாதென்றும் அறிய ஓர் அவாத் தோன்ற, ஒட்டக்கூத்தர் அதனைப்பாடி இராமாயணத் தைப் பூர்த்தி செய்ய முன்வந்திருக்க வேண்டும். இதனால் ஒட்டக்கூத் தர் உத்தரகாண்டம் பாடுதற்கு வெகு காலத்துக்கு முன்பே கம்பர் இராமாய ணம் பாடியிருக்க வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது. ஆகவே, கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தவராகார்; அவருக்கு முற்பட்டவராவார். கம்பர் ஒட்டக்கூத்தருக்கு முற்பட்டவர் என்பதற்கு வேறுமோராதாரம் காட்ட லாம். தமிழ் நாவலர் சரிதை யென்னும் நூல் தமிழ்ப் புலவர்களையும் அவர்கள் சரிதங்களையும் பெரும்பான்மை காலமுறைப்படி ஒழுங்குபடுத்திக் கூறுவது. அதிலே, கம்பர் சரித்திரம் கூறப்பட்டதன்பின், தொல்காப் பியத்தேவர் சரித்திரமும் ஜயங்கொண்டார் சரித்திரமும் முறையே கூறப் பட்டு, அதன் பின்னரே, ஒட்டக்கூத்தர் சரித்திரம் கூறப்படுகின்றது. இதனால் தமிழ் நாவலர் சரிதை எழுதினவருக்கும் கம்பர் ஒட்டக்கூத்தரு க்கு முற்பட்டவர் என்பதுவே கருத்தாதல் பெறப்படும்.

எனவே, காண் பரம்பரைகளாற் கேட்கப்படுகிறபடி அம் மூவரும் (ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தி ஒளவை) கம்பர் காலத்தவ ராகமாட்டார் என்பது தெற்றென விளங்குகின்றது.

சுன்னாகம் வித்வான் ஸ்ரீமான் அ. குமாரசாமிப்புலவர் அவர் கள் அபிப்பிராயப்படியே, தமிழ் நாவலர் சரிதையையும் அதன் முறை வைப்பையும் இதுவரையிற் கிடைத்தவற்றுள் முக்கிய ஆதாரங்களாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. அதன்படி நோக்கும்போது, வாணியன்தாதன் என்னும் புலவன் கம்பர் காலத்து இருந்ததாகத் துணியவேண்டியிருக்கின்றது. வேறு ஆதாரங் கிடைக்கும் வரையில், தமிழ்நாவலர் சரிதைக் கதையுண்மை மறுக்க முடியாதிருப்பதால், அந்தத் தாதப் புலவரைக் கம்பர் காலத்தவராகவே துணிந்து, அந்தப்புலவரது சரிதத்தையு ம் அவர்க்கும் கம்பர்க்கும் நேர்ந்த ஒற்றுமை வேற்றுமைக் குரிய ஆதாரங்களையும் ஈண்டெடுத்து விரிப்போமாக.

வாணியத்தாதப் புலவர் வரலாறு.

இப்புலவரது சரித்திரப்பகுதியைப்பற்றித் தொண்டைமண்டல சதகம் பின்வருமாறு குறித்திருக்கின்றது :—

“பேணிய செந்தமிழ்த் தாதனுக் கேயன்பு பெற்றமையால்
நாணிய கம்பன் சிவிகையுந் தாங்கி நயந்ததமிழ்
பூணிய நின்றதும் பொச்சாப் பிலாது புகுந்துபின்னும்
வாணியத் தாதற்குத் தாதா னதுந்தொண்டை மண்டலமே.”

பொருள் :—விரும்பத்தகுந்த சொற்களே யமையப் பெற்றுள்ள செந்தமிழ் மொழியை மிகவும் பயின்றுள்ள வாணியத் தாதனுக்கே இந்தக் கூவந்தியாக சமுத்திரம் மிகுதியும் அன்பு பூண்டொழுகிவரும் தன்மையினால் வெட்கி, கம்பர், “நாம் இதனைப்பாடோம்” என்று மறுத்துச் சொல்லிவிடவே, அவ் ஆர் வேளாண்மக்கள் அக்கம்பநாடாது பல்லக்கைத்தாங்கிப் போற்றி யுபசரித்து வேண்டவே, கம்பர், நற்றமிழால் அவ் ஆரைப் பாடிச் சென்றனர்; பின்னர் அவ்ஆரார், முன்னம் கொண்டிருந்த அன்பை எவ்வகையிலும் மறக்க இயலாதவராகி அவ்வாணியத் தாதப்புலவர்க்கே மீண்டும் அன்பு பூண்டு தொண்டு புரிந்ததும் இந்தத் தொண்டை மண்டலமே யாம்.

இக்கதையின் வரலாறு :—தாதன் என்பவர் வாணியக் குலத்துதித்துத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் மிகத் தேர்ந்து பெரும் புலவராய் விளங்கினவர்; இவர் கம்பர் காலத்தில் இருந்தார் என்று தமிழ் நாவலர் சரிதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றது. இப்புலவர் (தாதர்), ஒருகால் சோழன் அவைக் களத்துக்கு வந்து சேர்ந்து, அக்காலத்து அச்சோழநாட்டையாண்டு வந்த, சோழபூபதியைப் பார்த்துத் தமது புலமை விளங்கப் பலவகையாலுஞ் சிறப்பித்துப் பாடவே, தாதரது

புலமைக்கும் வாக்குவன்மைக்கும் மகிழ்ச்சியடைந்து மனங்
களித்த சோழபூபதி, அத்தாதப் புலவர்க்கு முற்றாட்டாக
ஊரும் பேரும் அளித்துத் திருச்சின்னம் முதலிய வரிசைகள்
தந்து பெருமையளித்தனன். இதனைப் பொருத - அவ்வவை
யிலிருந்த கம்பநாடர், தாதப்புலவர் விஷயமாக அரண்னை
நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார் :—

(தமிழ் நாவலர் சரிதை.)

கம்பர் :—

(கலித்துறை)

“கூளம் பிடித்தெள்ளின் கோதுடைப் பானக் குலக்கவிக்குக்
காளம் பிடித்திடிற் சின்னம் படுமன்னர் காதலிமார்
வேளம் பிடித்தகண் வெள்ளம் பிடிக்கவெம் பேய்க்கிளம்பேய்
தாளம் பிடிக்கத் தனிவேல் பிடித்த சயதுங்கனே.”

பொருள் :— “பகைமன்னவர்தம் பத்தினிமார்களுடைய -
மன்மதனுடைய அம்பையும் வென்ற கண்களிலிருந்து நீர்த்துளி
தனும்பும்படியும், போர்க்களத்தில் கொடும் பேய்கட்கு இளம்
பேய்களும் தாளம் பிடித்துக் கூத்தாடும்படியாகவும், ஒப்பற்ற
வேலாயுதம் பிடித்துத் பொருத சயதுங்க சோழபூபதியே!
கேள் !! என் கூளங்களைப் பிடித்துப் பிழிந்து எள்ளின் கோது
களைச் சேர்த்துவைக்குந் தொழிலுடைய அக்குலத்திற் பிறந்த
வொரு கவிக்கு, ஸன்மானமுறைகளைக் கவனிக்காமல், தாம்
ஸன்மானித்துத் திருச்சின்னம் முதலியன அளித்தல் உத்தமக்
கவிகளைச் சிறுமை செய்ததாகும்.” என்று சொற்றனராம்.”

இதனை யறிந்த அத்தாதப் புலவரும், கம்பரை யவமதித்துப்
பின் வருமாறொரு செய்யுள் கூறினராம்.

தமிழ் நாவலர் சரிதை.

(இதுவும் அது.)

தாதர் :—

“கைம்மணிச் சீரன்றிச் சீரறி யாக்கம்ப நாடன்சொன்ன
மும்மணிக் கோவை முதற்சீர் பிழைமுனை வாளெயிற்றுப்
பைம்மணித் துத்திக் கணமணிப் பார்தட் படம்பிதுங்கச்
செம்மணிக் கண்பதம் பொக்ககொல் யானைச் சயதுங்கனே !”

பொருள் :—முன்னர்ப்பட, ஒளி பொருந்திய எயிற்றில்
தோன்றும் பசியமணிதள் பொருந்திய படக்கூட்டங்களை யணிந்
துள்ள ஆதிசேஷனுடைய பணமகுடங்கள் பிதுங்கும்படியாக
வும் சிவந்த மணிகள் போன்றுள்ள அவனது கட்பதங்கள்
பொத்துப் போகும்படியாகவும் பகையரசர்களைக் கொல்லும்
யானைப் படையுடைச் சயதுங்க சோழபூபதியே! கேள்!!
“காளிகோயிலில் தினமும் பூசைபுரியும்போது கையில் எடுத்த
துக்கொள்ளும் மணிச்சீரேயல்லாது வேறெவ்வகைச்சீரும் அறி
யாத இக்கம்பநாடன் சொன்ன “மும்மணிக்கோவை” யென்
னும், பிரபந்தச் செய்யுள் முதற்சீர் பிழை பொதுளியிருக்கின்
றது” என்று மாறு கூறினராம். கம்பர் உவச்சர் (பூஜகர்) வீட்
டில் வளர்ந்தமை சரித்திரம் கூறுதலாலென்க.

இப்பகுதியானது, இவ்விரு புலவர்க்குள் உண்டாயிருந்த
தொன்மைப் பகைமையைக் காட்டுகின்றது.

இம்மேற்கோள்களிற் கண்டபடியே அச்சோழ பூபதிபால்
அவ்வாணியத் தாதப்புலவர் மானியமாகப் பெற்ற ஊரானது
தொண்டைநாட்டின் கணுள்ள கூவம் என்பது. இஃது இப்
போது திருவிற்கோலம் என்னும் மறுபெயரால் அழைக்கப்பட்டு
வருகின்றது. இந்நாமம் பெற்ற பதியானது, திருஞானசம்பந்த

மூர்த்திகளால் பாடப்பெற்றுள்ள தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதி
கள் முப்பத்திரண்டில் ஒன்றாகவும் விளங்குகின்றது.

ஒருகால், கம்பநாடர், தொண்டைநாட்டில் யாத்திரைசெய்ய
நேர்ந்தபோது, தம்மிடம் சோழனவையிற் பகைமை பாராட்டிய
வாணியத் தாதப்புலவர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் கூவம் என்
னும் பெயருடைய அவ்வூரின் வழியாகச் சென்றார். “கவிச்
சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் தம்மூர் வழியாகச் செல்கிறார்”
என்று தெரிந்த அவ்வூர் வேளாண்மக்களிற் சில்லோர், கம்ப
நாடரது பல்லக்கை நிறுத்திக் கம்பரை யடுத்துத், தங்களையும்
தங்கள் ஊரையும் சிறப்பித்துப் பாடவேண்டுமென்று வேண்டிக்
கொள்ள, கம்பர், “தாதற்கு அடிமைப்பட்ட இக் கூவத்தைத்
தாம் பாடுவதில்லை” என்று மறுத்தனராகவும், அவ்வேளாண்
பெரியோர், ஒழிந்து செல்லாராகிக் கம்பரது சிவிகையைத் தாமே
நெடுந்தூரஞ் சுமந்து கவிச்சக்கரவர்த்திக்குத் தொண்டு புரிந்தன
ராகக், கம்பநாடர், அவர்தம் அன்புடைமைக்கு உருகி, மன
முவந்து, அவர்களையும் அவர் தம் ஊரையும் பாடினாரென்ப

மேற்கோள்.

(இதுவும் அது.)

“ஒங்கிய செந்தமிழ்த் தாதற் கடிமையவ் ஆரதனால்
நாங்கவி சொல்வது மில்லையென் றேகம்ப நாடன்சொல்ல
ஆங்கவன் ஏறுஞ் சிவிகை சுமந்தும் உடப்பையிட்டும்
தாங்கவி கொண்டது கூவம் தியாக சமுத்திரமே.”

மேற்கூறியுள்ள கதையை விளக்கிய இச் செய்யுளினது
பொருள் வெளிப்படை.

இவ்வாறு, நங்கம்பநாடர்க்கும் இத்தாதர்க்கும் ஒருகாலப் பொருத்தமும் பகைமுதிர்ச்சியும் காட்டும்படியாக இத்தகைச் செய்யுட்களேனும் உதாரணங்களாக வழங்குகின்றன; ஆயின், கர்ணபரம்பரைப் புனைகதைகளின் கூற்றுப்படி ஒட்டக்கூத்தர்க்கும் கம்பர்க்கும் அவை யுள்ளனவாக் காட்டும் உதாரணச் செய்யுட்கள் காண்கின்றேமாகலானும், “கம்பர்க்கும் தாதப்புலவர்க்கும் பகைமை தோன்றிற்று” என்று மேற்குறித்த செய்யுட்களால் நாம் காண்கிற அதே காலத்தில் அதே சோழனது அவையில் சிறக்க வீற்றிருந்து கம்பருடன் ஒரு காலத்தவராக இருந்தாரென்று புனைகதைகளால் நாம் கேட்கிற ஒட்டக்கூத்தர்க்கும் தாதர்க்கும் ஒற்றுமை வேற்றுமைக் கதைகளேனும், “கூத்தப்புலவருடன் பகைமை பாராட்டினார்” என்று பலரும் பல்லாற்றானும் ஒப்புக்கொள்ளும்படியாகக் கிடைத்துள்ள பிரமாணச் செய்யுட்களிற் காணும் புகழேந்திப்புலவர்க்கும் இத்தாதப்புலவர்க்கும் ஒற்றுமை வேற்றுமைக் கதைகளேனும், நாம் இதுவரை காணப் பெற்றிலாத் தன்மையே, ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தியரும் கம்பநாடர் தாதப்புலவரும் ஒரு காலத்தவராகார் எனும் உண்மையை வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன வென்பதை நேயர்கள் ஊன்றி யுணர்வாராக.

அன்றியும், மேற்கூறிய மேற்கோட்செய்யுட்களிற் காணும் சயதுங்கன் என்னும் சோழபூபதியே, நம்புலவர் பெருமான்-கம்பநாட்டாழ்வார் தமது இராமாவதாரமென்னும் இராமாயண காவியத்தில், கிட்கிந்தா காண்டம் பிலநீங்கு படலத்தில், “புனிபுகழ் சேன்னிபேரமலன் தோள்புகழ், கவிகடம் மனையெனக் கனகராசியும்” என்னும் அடிகளிற் புகழப்பெற்றுள்ள சோழபூபதியாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும் ஊஹிக்க வேண்டியிருத்தலையும் நேயர்கள் கவனிப்பார்களாக.

இச்சோழன் யாவன் என்பதை, யடுத்துவரும் “கம்பர்காலமன்னவர்” என்னும் பிரிவில் ஆராய்வோம்.

சரித்திரக் குறிப்புகள்.

இப்பிரிவிற் குறிக்கப்பெறும் நம் கம்பநாட்டாழ்வாரைப் பற்றிய சிலகுறிப்புகளெல்லாம் தமிழ்நாவலர் சரிதையிற் கண்ட படியாமென்க. புலவர்களைப்பற்றிய குறிப்புகளைச் சொல்லும் ஆதாரங்களாயமைந்துள்ளவை தமிழ்நாவலர்சரிதை சோழமண்டலசதகம் தொண்டைமண்டலசதக மென்னுமின்ன பிறவே.” இவ்வாசிரியருள் தமிழ் நாவலர் சரிதமுடையார், ஏறத்குறைய புலவர்களின் காலமுறை வழாது குறிப்புக்களைத் தொகுத்துள்ளார் என்பது, புலவர் சிகாமணிகள் ஒப்புக்கொண்டதோருண்மை. இந்நூலைத் தொகுத்துள்ளார் இன்னவார்தாமென்பது ஒரு வார்த்துணும் நிச்சயிக்க முடியாதிருப்பினும், அவர் இற்றைக்குச் சுமார் ௨௫0-ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட காலத்தவராதல் வேண்டுமென்பது மாத்திரம் ஊஹித்தற்கிடமாக இருக்கின்றது. இவ்வரியதொரு நூலுக்குப் பிற்காலத்தனவாகக் கணிக்கப் பெறும் தொண்டைமண்டலசதகம் சோழமண்டலசதகங்களும் புலவர் சரித்திரப் பகுதிகளை யாங்காங்கு விளக்கிச் செல்வதால், இவற்றின் உதவிகொண்டு, நம்புலவர் பெருமானாகிய கம்பநாட்டாழ்வாரைப்பற்றிய பிறகுறிப்புகளையும் ஈண்டுடுத்து விரிப்போமாக.

க

“மோட்டெருமை வாவிபுக முட்டுவரால் கன்றென்று
வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணெயே—நாட்டில்
அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சலென்ற சொல்லும்
உடையான் சரராமன் ஊர்.”

பொருள் :— நாட்டின்கண் வந்து யாசிக்கும் எவ்வகையினர்க்கும் என்றும் அடையாத நீண்ட வாயிலும், அங்ஙனம் வந்தவர்க்கு ஆறுதலானசொல்லும் உடையவராகிய சரராமன் என்னும் மறுபெயருடைய சடையப்பவள்ளற் பெருமானது ஊரானது எதுவெனில், கரையிலுள்ள எருமை குளத்திலிறங்க, அதனுடைய பால்மடுக்களை (முலைகளை) முட்டுகின்ற வரால் மீன்களைத் தனதுகன்றுதா நென்றெண்ணி, அந்த எருமையா

னது, கன்றை நினைந்து வீட்டுக்குப் போமளவும் பாலை வழி
நெடுகச் சொரிந்துகொண்டே போகக்கூடிய நிலவளம் நீர்வளம்
முதலிய எல்லாவளங்களுமுடைய வெண்ணெய் நல்லூராகும்.

இது, நமது கவிப்பெருமான், சடையப்பவள்ள லுடன் பழகத்
தொடங்கிய ஆரம்பகாலத்திற் பாடப்பட்ட தென்ப. இது, தெய்வ
வரத்தினால் அவருக்குத் தோன்றிய கவியென்றும் சொல்வர்.
இக்கவியில் நமது வள்ளலாரைக் குறித்திருக்கும் சரராமன்
என்னும் பெயரையே, நம் கவிப்பெருமான், வள்ளலாரைப் பல
காலும் அழைக்கும் பெயராகக் கொண்டிருந்தாரென்று ஊஹித்
தற்கிடமிருக்கின்றது.

கம்பர் பாண்டியனிடமிருந்தபோது, தம்மைக்கூட்டிக்கொ
ண்டு வரும்படியாகச் சோழமன்னனால் அனுப்பப் பெற்றிருந்த
சடையற் கிளையாராகிய இளையார மார்பரைப் பார்த்துப்
பாண்டிமன்னன், “இவர் யார்?” என்று கம்பரை வினவிய
போதும், கம்பர், சரராமன் என்ற பெயராலேயே சடைய
வள்ளலாரை குறித்துள்ளாரென்பது பின்வருஞ் செய்யுளால்
விளங்குகின்றது;

“என்னுடைய தம்பி சரரா மனுக்கிளையான்
கன்னன் மதயானைக் கண்டன்மகன்—துன்னும்
பணையார்நீர் வேலிப் பழனஞ்சூழ் சோண்ட்
டிணையார மார்பன் இவன்.”

மேற்கூறிய “மோட்டெருமை” என்னுங் கவியிற் குறிக்
கப்பெற்றிருக்கும் “எருமை கன்றைநினைத்துப் பால்சொரி
யும்.” என்னுங் கருத்தையே, நம் புலவர் பெருமான், தமது
இராமாவதார காவியத்துப் பாலகாண்டம், நாட்டுப்படலத்தில்
பின்குறிக்கப்பெறும் செய்யுளிலே வைத்திருப்பதுங் காண்க.

“சேலுண்ட ஒண்க ணூரில் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்
பாலுண்ட நளினப் பள்ளி ளளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிச் களைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரைதா ராட்டும் பண்ணை.”

என்பதாம்.

உ

„மங்கை யொருபாகன் மார்பிலணி ஆரமே
பொங்கு கடல்கடைந்த பொற்கயிறே — திங்களை யும்
சிறியதன் மேலூரும் தெய்வத் திருநானே
ஏறிய பண்பே இறங்கு.”

“ஆழியான் பள்ளி அணையே அன்கடைந்த
வாழி வரையின் மணித்தாம்பே — பூழியான்
பூணே புரமெரித்த பொற்சிலையிற் பூட்டுகின்ற
நானே அகல நட.”

“பாரைச் சுமந்த படவரவே பங்கயக்கண்
வீரன் கிடந்துறங்கும் மெல்ணைலபே — நாமதிச்
செஞ்சடையான் பூணுந் திருவா பரணமே
நஞ்சடையாய் தூர நட ”

இவற்றின் பொருள் :—

பார்வதியை யொருபாகத்திற் கொண்டுள்ள பரமசிவப்பெரு
மானாது மார்பில் அணிந்து கொள்ளத்தகுந்த மாலையே ! அலை
யாற் பொங்கி வருகின்ற கடலைக் கடைதற்குரிய அழகான
கயிறே !! குளிர்ந்த சந்திரனையும் கோபித்து அதன்மேல் ஊர்ந்து
செல்லும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அழகிய நானே !!! நீ
இந்தச் சேதிராயன் பேரில் ஏறிய விதமே இறங்கிப்போ.

சக்கரக் கையனாகிய விஷ்ணுவினுக்குப் படுக்கை மெத்
தையே! அந்தத் திருமால் கடலைக்கடைந்தபோது உபயோ
கித்த வாழ்வுடைய மந்தரமலையைச் சுற்றியிருந்த அழகான
கயிறே !! விபூதி யணிந்துள்ள பரமசிவப்பெருமானுக்கு ஆபர
ணமே !!! அந்தப் பரமன் திருபுரங்களையும் சுட்டெரிக்கும் போது
எடுத்துக்கொண்ட மகாமேரு மலையாகியவில்லுக்குரிய அழகான
நானே ! அகன்று ஓடுவாயாக.

பூவுலகைத்தாங்கி நிற்கும் படமுடைய பாம்புக்கரசே! செந்தாமரைக்கண்வீரனாகிய திருமால் படுத்த யோகநித்திரைசெய்யும் மெல்லிய படுக்கையே!! குளிர்ந்த சந்திரப்பிறையுரும் சிவந்த சடையுடைய பரமசிவன் பூண்டுகொள்ளும் அழகிய ஆபரணமே!!! விஷமுடைய ஶாகராஜனே! தூரமாக நடந்துபோ.

இச்செய்யுள்முன்றும், நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி, ஏரோழுபது என்னும் நூலையியற்றி யரங்கேற்றும் போது, அச் சபையோரில் ஒருவராக வந்து வீற்றிருந்த புதுவைச் சேதிராயன் என்னும் பிரபுவை விஷந்தீண்டியபோது பாடிய தனிக்கவிகளாம்.

இம்முன்று செய்யுட்களையும், இன்றைக்கும் கம்பநாடரிடம் பக்திபொருந்திய பெரியோர் பலர், சர்ப்பம் தீண்டாமலிருப்பதற்கும் பாம்புகள் ஸஞ்சரியாமலிருப்பதற்கும் தீண்டிய விஷம் இறங்குதற்கும் மந்திரங்களாக ஜபித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இங்ஙன் குறித்துள்ள இந்நிகழ்ச்சியைத் தொண்டை மண்டல சதகம் திருக்கை வழக்கம் முதலிய நூல்களும் குறித்துச் செல்கின்றன. இதனை,

தொண்டை மண்டல சதகம்.

“ அழுவதுங் கொண்டு புலம்பாது நஞ்சுண்டதுயறைத்தேர்
எழபதுங் கொண்டு புகழ்க்கம்ப நாடன் எழப்பவிசை
முழுவதுங் கொண்டொரு சொற்பேச நெய்யின் முழுகிக்கையின்
மழுவதுங் கொண்டு புகழ்கொண் டதால்தொண்டை மண்டலமே ”

திருக்கை வழக்கம்

“ பாவலர்தாம்

ஏரோழுப தோதயரங் கேய்றுங் களரியிலே
காரிவிட நாகங் கடிக்குங்கை ”

எனவருதல் காண்க.

ந

“ மெய்கழுவி வந்து விருந்துண்டு மீளுமவர்
கைகழுவ நீர்போதுங் காவிரியே — பொய்கழுவும்
போர்வேன் சடையன் புதுவையான் இல்வறத்தை
யார்போற்ற லல்லார் அறிந்து.”

அச

பேருள் :—ஸ்நானம் செய்து வந்து சடையப்பவள்ளலாரது இல்லத்திற் புருந்து நாடோறும் இடப்பெறும் விருந்துண்டு மீளும் அத்தனை பெயர்கட்கும் கைகழுவ நீர் கொடுத்தற்கே காவிரிப்பெருக்கு போதும்போலும்; பொய்யைக் கெடுக்கின்ற போர்க்களத்தில் வேள் போன்றவராகிய புதுச்சேரி வாழ்நஞ் சடையவள்ளலாரது இவ்வாழ்க்கையின் சிறப்பை அறிந்துபோற்ற வல்லார் இவ்வுலகில் யாரிருக்கின்றனர்?

இது, நஞ்சடைய வள்ளலாரது இவ்வாழ்க்கையின் பெரு மையையும் அவர் விருந்திடுசிறப்பையும் பற்றிக் கூறியதாகும். சடைய வள்ளலார் பெருவிருந்திட்டு மகிழ்தலிற் பெருநோக்க முடையார் என்பதை, அவர்க்குக் கிடைத்துள்ள “தீரிகர்த்த ராயன்” என்னும் சிறப்புப் பெயரே நன்கு விளக்கிக்கொண்டிருத்தல் காண்க. என்னை! மூவேந்தர்க்கும் அவரது படைகட் கும் பெருவிருந்திட்டு மகிழ்ந்ததாற் கிடைத்துளதிப்பெயராத லின் என்க.

இந்நிகழ்ச்சியைச் சோழமண்டலசதகம் பின்வருஞ் செய் யுளாற் குறித்துளது.

சோழ மண்டல சதகம்.

“விருந்து நுகர்வோர் கைகழுவ விளங்கும் புனங்கா விரியேன்றிற்
தருந்தாயினைய புகழ்ப்புதுவைச் சடையன் கோடையார் சாற்றவல்
பரிந்தார் எவர்க்கும் எப்போதும் பாலும் சோறும் பசிதீர [லார்
வருந்தா தளிக்க வல்லதன்றோ வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே.”

என்ற செய்யுளானறிக. “மெய்கழுவி” எனவரும் இவ் வெண்பா, மூவலூர்ச் சிவன் கோயிலிற் கண்டதொரு சிலாசாஸ னத்திலும் எழுதப்பட்டு உளதென்ப.

ச

“கன்னி அழிந்தனள் கங்கை திறம்பினள்
பொன்னி கரையழிந்து போனாளென்—றிநீர்
உரைகிடக்க லாமோ உலகுடைய தாயே
கரைகடக்கல் ஆகாது காண்.”

பொருள் : - குமரி நதி (கன்னி) அழிந்தேபோய்விட்டனள். வானில் இருந்த கங்கா நதியானவள் பகீரதனது பிரார்த்தனைக் கிணங்கித் தனது எல்லை கடந்து பூமியிலுமிழிந்து பெருகினள்; அங்ஙனமே, காவேரியும் (பொன்னி) தன் கரையழிந்து போயினாள் என்று உலகோர் சொல்லும்படியாக இந்த நீருக்கு அழியாத பழிச்சொல்லானது இவ்வுலகில் இருக்கலாமா? ஆகையால் உலகுடைய தாபே! காவேரியே!! பெருக்கெடுத்து ஓடிவந்து உன் கரை கடந்து செல்லக்கூடாது காண்.

இந் நிகழ்ச்சியைப்பற்றிய காரணமாகத் தக்கதொன்றும் விளங்கக் காணக்கூடவில்லை; எனினும், ஒருகால் காவேரி அலைகொண்டு மோதிக்கரைகளை யுடைக்கும் படியாகப் பெருக்கெடுத்து வரும்போது, நங் கவிகுல சார்வபௌமார்கிய கம்பர், தமது தெய்வத்திருவாக்கால் இச் செய்யுளைப்பாடி அக்காவிரிப் பெருக்கினையடக்கினார் என்பது ஊஹித்தறியப்படுகின்றது.

ரு

“ செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே செக்காரப்
பொட்டிமக்கள் வாயில்வழிப் போகோமே — இட்டமிலாப்
பார்ப்பார் அகச்சுதையெட்டிப் பாரோம் பரிசுறிந்து
காப்பார் உழவாளர் காண்.”

இதன் பொருள் வேளிப்படை.

மேற்குறித்தவாறே இச் செய்யுளின் பொருளைக் குறித்த தொரு நிகழ்ச்சியைத் தெளிவாகக்காட்டும் காரண மேதொன்றும் விளங்கக்காண்கின்றிலேம்; ஆயினும், கம்பநாடர் தமது ஸஞ்சாரத்தில் அறிந்திருக்கும் உண்மையைப் புலப்படுத்தினார் போலும் என்பது மாத்திரம் நன்கு விளங்குகின்றது இவ்வுண்மையைப் புராணிகளும் உபந்யாஸகர்களும் திருப்பணிக்காரரும் இவர் போன்ற பிறரும் அறிந்திருப்பர். இது பொதுவகையிற் குறித்த தோருண்மையேயாம். சிறப்பு வகையில் எக்குலத்தாரி

னும் தியாகிகளும் லோபிகளும் உளர் என்னும் அதுவும் மறுக்க முடியாததொன்றே; எனினும், பெரும்பான்மை பொதுவகையில், கோழைபடாத மேழிச்செல்வமுடைய பெரியோரே வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல்தன்மை யுடையாரென்பது ஒரு தலையாம் என்க.

சு

“கூடும் பிடித்தெள்ளின் கோதுவைப்பானக் குலக்கவிக்குக்
காளம் பிடித்திடிற் சின்னம்படும் மன்னர் காதலிமா
வேளம் பிடித்தகண் வெள்ளம் பிடிக்கவெம் பேய்க்குழுப்போய்த்
தாளம் பிடிக்கத் தனிலேல் பிடித்த சயதுங்கனே.”

இதன் பொருளும் இதனுட்காணப் பெறும் நிகழ்ச்சியும் முன்னர், கசச முதல் கசஎ வரைப் பக்கங்களில் விரிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன காண்க. கற்றுணர்ந்தடங்கிய நம் கவிச் சக்கரவர்த்தியும், பொருமை வாய்ப்பட்டு இங்ஙனம் கூறியுள்ளார் என்பது ஆச்சரியமாகவே இருக்கின்றது. அருயைக்குணப்பேயே! நீ ஆரைவிட்டொழிந்தாய் !!

எ

“தாதாவென் றுலும் தருவென்று சொன்னாலும்
தாதாவென் றுலும் தருவனோ தாராதான்
தாதாவென் றுலும் தருவென்று சொன்னாலும்
தாதாவென் றுலும் தருவனந் தாதனே.”

டோருள் :—கொடையில் மனமில்லாதவன் (தாராதான்), மிக்க கொடையாளியே (தாதா)! என்று சொன்னாலும், கற்பகத் தரு போன்றவனே (தரு)! என்று சொன்னாலும், கொடு கொடு (தாதா, தாதா) என்று சொன்னாலும் கொடுப்பானோ? கொடுக்கவே மாட்டான் என்றபடி; ஆயின் கொடையிற் சிறந்த நந்தாதனோ (நந்தாதனோ) என்னில், அங்ஙனம் புகழ்ந்தாலும் புகழா விட்டாலும், கொடையை லக்தியமாக உடைய இவ்வாழ்க்கையனாகவின் தருவன் என்பதாம்.

இச் செய்யுள் நிகழ்ச்சிக்குரிய தக்க காரணங்கள் எவ்வகையிலும் எங்குங் குறிக்கப்படவே இல்லை, இதில் குறிக்கப்பெற்றிருக்கும் தாதன் என்னும் பெயருடையார், முற்கூறிய வாணியத் தாதப் புலவர் அன்றென்று மாத்திரம் சொல்லுகின்றார்கள்.

அ

“தாதம் இருபத்து நான்கொழியக் காசினியை
ஒதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ — மாதவா !
கொல்லி மலையுடைய கொற்றவா !! நீ முனிந்தால்
இல்லையோ என்கட் கிடர்.”

பொருள் :—விஷ்ணுபோலும் காக்குங் தொழிலையுடையவனே ! கொல்லியென்னும் மலைநாட்டையுடைய வெற்றிபெற்றவனே !! சோழபூபனே !!! இருபத்து நான்கு காவதங்களே யளவாகக் கொண்டுள்ளதோர் நாடாகிய இச் சோழ நாட்டைத் தவிர மற்றைப் பூபாகத்தை நீர் நிறைந்த கடல் கொண்டொளித்துக்கொண்டதோ? இல்லையேயாம்; ஆகலின், நீ என்னைப்போன்ற கவிவாணர்களைக் கோபித்து வெறுத்தனையாயினும், என்கட்குப் புகலிடம் வேறில்லையோ?

தன்னைத் தாழ்த்திக் கம்பர் கூறவே, சோழபூபதி நம்புலவரைத் தந்தேசத்திலிருத்தல் கூடாதென முனிந்து கூறிய போது, விழுந்த மறுமொழிச் செய்யுளிது வென்பர். இதற்கு ஆதாரம் தக்கதொன்றாக எங்குங் காணப்படவில்லை.

ஆயின், கம்பர் காலத்திற் சோழ நாட்டெல்லை யிருபத்து நான்கு காவதங்கள் கொண்டதென்பதை யிச்செய்யுள் குறித்து நிற்கின்றது. இதனைக் கம்பரது தனிப்பாடலாகக் கொள்ளப்பட்ட தொன்றும் குறித்திருப்பதனை யறிக; அச் செய்யுள் வருமாறு :—

(கம்பர் தனிப்பாடல்)

கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைப்பாரு வெள்ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம் — வடதிசையில்
ஏணட்டு வெள்ளா றிருபத்து நான்காதம்
சோணட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.”

என்பதாம்.

பொருள் :—கிழக்கில் வங்காளக்குடாக்கடலும், தெற்கில் வெள்ளாறும், மேற்கில் கோட்டைக்கரையும், வடக்கிலும் ஏண் நாட்டையடுத்துள்ள வெள்ளாறும் ஆக இருபத்து நான்குகாவத வளவே சோழநாட்டுக்கு எல்லையாகுமென்ப. (ஏண்டு - தற்காலம் மஞ்சகுப்பப் பிரதேசங்களாக அழைக்கப்படுகின்றன வென்பர்.) இதற்கு உதாரணமாகச் சோழமண்டல சதகத்தினும் ஒரு செய்யுள் காண்கின்றனம். அது பின்வரும். :—

சோழ மண்டல சதகம்.

“ செல்லும் குணபால் திரைவேலை தென்பால் செழித்த வெள்ளாறு வசல்லும் கோட்டைக் கரைவிளங்கு மேல்பால் வடபால் வெள்ளாறே எல்லை யொருநான கினுங்காதம் இருபா னுன்கும் இடம் பெரிதாம் மல்லல் வாழ்வு தழைத்தோங்கும் வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே. ”

என்பதாம்.

சு

“ என்னுடைய தம்பி சரரா மனுக்கினையான் கன்னன் மதயானைக் கண்டன்மகன் — துன்னும் பணையாரீர் வேலிப் பழனஞ்சூழ் சோண்டி டிணையார மார்பன் இவன். ”

பொருள் :—இவர், எனக்குத் தம்பியெனும் முறைமையிற் பழகினவர்; சரராமன் என்று பிரஸித்தரான சடையவள்ளற்கு இளையவர்; கொடையிற் சிறந்தவர்; மதயானை போன்ற கண்டன் என்னும் மறுபெயருடைய சங்கரன் என்பாற்குக் குமாரர்; நெருங்கிய வளம் பொருந்திய நீரினை வேலியாகவுடைய வயல்களாற் சூழப்பெற்ற சோழநாட்டிற் பிரஸித்தி பெற்ற இளையா மார்பர் என்னும் பெயருடையாராவர்.

இச் செய்யுள் எப்போது சொல்லப்பெற்றதென்னில், சோழ மன்னனிடம் பிணங்கிப்பிரிந்து, கம்பர், பாண்டியனிடம் சென்று பெரிதும் உபசரிக்கப்பெற்று வீற்றிருந்தபோது, புலவர் பெருமானது பிரிவாற்றாது, சோழன், சடையவள்ளலார் தம்பியாகிய

இணையார மார்பர் என்னும் இவரையனுப்பிக் கம்பரை யழைத்து வருமாறு வேண்டினன்; அங்ஙனம் தன்னை யழைக்கவந்திருந்த இவரை “யாவர்?” என்று பாண்டிமன்னன் வினவியகாலைச் சொன்ன செய்யுளாகுமிது வென்ப.

‘இச் செய்யுட்கு மற்றொரு பாடமும் வழங்குகின்றதென்று, சோழ மண்டல சதகப் பதிப்பாசிரியர் கூறுகின்றார்; அது பின் வருமது :—

“
... .. ச் சங்கரன் மகன் — முன்னங்
கணையாழி முத்துதிர்க்குங் காவிரிசூழ் நாட்டுக்
கிளையான் மார்பன் இவன்.”

இந் நிகழ்ச்சியை விளக்கமாகக் குறித்துச் சோழமண்டல சதகத்திற்பின்மருமாறு செய்யுளொன்றிருக்கின்றது; பின்வரும்:-

சோழ மண்டல சதகம்

“தீரம் பெரிய தென்னர்பிரான் சிங்கா தனத்திற் சேருமிவன்
ஆரென் றுரைப்ப நம்பியிணை யார மார்பன் அடியேற்குஞ்
சாருஞ் சரரா மனுக்குமொரு தம்பி யெனக்கம் பன்புகழும்
வாரம் பெறுவெண் ணையர்பெருமான் வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே.”

க0

“உமையவளும் நீயும் ஒருங்கொப்பே ஒப்பில்
உமையவளுக் குண்டங்கோர் ஊனம் — உமையவடன்
பாகந்தோய்ந் தாண்டான் பலிக்குமுன்றான் பாண்டியனுன்
பாகந்தோய்ந் தாண்டான் பதி.”

பொருள்:—பாண்டியன் மனைவியே? பரமசிவக்கடவுளுடைய பாரியையாகிய உமையவளும் நீயும் ஒருங்கே ஒப்பாவீர்களா? ஆகமாட்டீர்கள்; ஏனெனில், யாருஞ்சமானம் சொல்லமுடியாத பெருமையுடைய உமையவளுக்கு அங்கு ஒரு ஊனம் (குறை) இருக்கின்றது; அஃதென்னையெனில், உமையவளினது பாகந்

தழுவியாண்டவனாகிய சிவபெருமான், கையிற் கபாலவோட்டைத் தாங்கி பவியாசித்துத் திரிந்தான் ; ஆனால், இப்பாண்டிமன்னனோ, நினது பாகந்தழுவிய பயனாக இப்பதியை யாண்டிருக்கின்றான்.

இச் செய்யுள், கம்பர், மதுரையிற் சிறக்க இருந்தபோது, இவரது கல்வித்திறமைக்கு வியந்து, இவரைப்போற்றிப் பாண்டியனும் அவன் மனைவியும் தமது பல்லக்கைச் சிறிது தூரம் சுமந்து வந்தாராக, அப்போது பாடியது என்று குறிப்பர். இதனையே பாண்டிமண்டல சதகமுடையாரும் வற்புறுத்துவாராய்ப், “பலர் புகழ் கம்பன் உமையுடன் நீயுமோப் பேயென்றதும்” என்று ஒரு செய்யுளிற் குறித்துச்செல்கிறார் ; “ பாண்டியனும் ஆகந் தோய்ந் தாண்டான் அரசு ” என்று பாடாந்தரமும் உண்டென்பர்.

இம் மூன்று செய்யுட்களானும் நம்கவிச் சக்கரவர்த்திக்கும் சோழபூபதிக்கும் பிணக்குண்டாகிப் பிரிந்திருந்தமை விளங்குகின்றது.

கக

“ மன்னவனும் நீயோ மண்ணுலகும் இவ்வளவோ உன்னையோ யான்புகழ்ந்திங் கோதுவதும் — என்னை விருந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ உண்டோ குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு. ”

பேருள் :—ஏ ! சோழபூதியே!! மன்னவன் என்பவன் நீ ஒருவன் தானோ? மண்ணுலகமென்பது இச் சோழ நாட்டின் எல்லையுடையதாகிய இருபத்து நான்கு காவத அளவுள்ளது தானோ? நான் இவ்வுலகிற் புகழ்ந் தோதவேண்டுவது உன்னைத் தானோ? இவ்வுலகில் என்னை விருந்தாக ஏற்றுப் போற்றிக்கொள்ளாத வேந்தருமுண்டோ? குரங்கை யேற்றுக்கொள்ளாத மரக் கொம்பும் உலகில் உண்டோ?

கஉ.

“அவனிமுழு துண்டு மயிரா வதத்துன்

பவனி தொழுவார் படுத்தும்—புவனி

உருத்திரா உன்னுடைய ஓரங்கல் நாட்டிற்

குருத்திரா வாழைக்குழாம்.”

பொருள் :— பூமியில் பிரஸித்திபெற்ற உருத்திரன் என்று பெயர் பெற்ற அரசரே! இவ்வுலகத்துள்ளார் யாவரும் வந்து விருத்துண்டும், மற்றும் ஐராவதம்போன்ற உனது பட்டத்து யானையின் மீது பவனி வரும்போது உனது பவனியைப் பார்க்க வந்து (உனது அழகையும், வீரத்தையும் கருணையாதிய அரசர்க் குரிய எல்லாப் பெருங்குணங்களையும் நினைத்து நினைத்து உன் மேலாசை கொண்ட பேரன்பினால்) உன்னை விரகதாபத்துடன் தொழுவார்களாகிய வீரமகளிர்கள் தமது தாபம் நீங்கப்படுத்தும் உன்னுடைய ஓரங்கல் என்னும் இந்த நாட்டில் வாழைக் குழாங்களுள் குருத்தே இரா போல் தோன்றுகின்றது.

குறிப்பு :— தாபம் நீங்க வாழைக் குருத்தைப் படுக்கையாக விரித்துப் படுத்துக் கொள்ளல் முறை போலும்.

இரண்டாம் முறை நம் கவிப்பெருமான் சோழமன்னனிடம் பிணங்கிப் பிரிந்தபோது, ஆந்திரநாட்டில் ஓரங்கல் நகரினிருந்து அரசாட்சி புரிந்தவனான — காகதீய கணபதியரசருள் பிரஸித்தான பிரதாபருத்திர மன்னனைச் சேர்ந்தார் என்பது, கம்பர் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இச்செய்தி ஆராய்ச்சிக்குரியதொன்றேயாம். பிரதாபருத்திரியம் என்னும் வடமொழி அலங்காரநூலொன்று, இம் மன்னனையே உரிமையாக்கிப் பாராட்டிப் போயிருக்கின்றது. அந்நூலினான் இப்பெயருடை மன்னன் வித்வான்களை ஆதரித்தவன் என்பது போதருகின்றது. இதுவும் ஆராய்ச்சிக்குரியதொன்றேயாம். இம்மன்னன் தென்னாடு முழுதும் வெற்றி கொண்டான் எனத்தொரிதலால், நம் கம்பர், இவனைக்கொண்டு

தம்மிடம் பகைமை பாராட்டிய சோழமன்னன் மேலிருந்த செற்றத்தைப் போக்கக் கருதினர் போலும் என்றும் ஊழிக் கின்றார்கள்.” இங்கே “உருத்திரா” என்றே குறித்திருப்பதால், இம்மன்னனை, வேறொரு, “வீரருத்திர”னும், என்றும் ஆராய்ச் சியாளர் கூறுவர்.

சோழனிடம் கம்பர் பிணங்கிப் பிரிந்தபோது, அவனிலும் சிரேஷ்டனாயிருந்த சேரமன்னனிடம், கம்பர் சென்று, அவனைத் தமக்கு அடைப்பை கட்டிவரச் செய்து சோழனையஞ்சவைத் தார் என்பதும் ஒரு வழக்காக இருக்கின்றது. இவை யாராச்சி பலத்தால் துணியப்படவேண்டும்.

கந.

“இல்லென்பார் தாமவரை யாமவர்தம் பேரறியோம்
பல்லென்று செவ்வாம்பல் முல்லையையும் பாரித்துக்
கொல்லென்று காமனையுங் கண்காட்டிக் கோபுரக்கீழ்
நில்லென்று போனாரென் நெஞ்சைவிட்டுப் போகாரே.”

பொருள் : - புழற்கோட்டம் தமது வீடென்று சொல்லிப் போனவராகிய சுவரது பெயரின்னதென்று அறியவில்லை; செவ்வாம்பலுடன் பொருந்தியுள்ள முல்லையரும்பையே தமது ஆதாரங்களுடன் கூடிய பல்லென்று புன்னகையிற் காட்டிவிட்டு, என்மேல் மலர்க்கணைகளை பெய்து எனது அறிவைக் கொல்லும் படியாகக் காமனுக்கும் கண் காட்டி, என்னைக் கோபுரக்கீழே நில்லுமென்று சொல்லிப்போனவராகிய அம்மங்கையர், என் நெஞ்சைவிட்டுப் போகாமலிருக்கிறார்.

கம்பநாடர், தமது வடதேசப் பயணத்தில், திருவொற்றியூரில் தங்க நோர்ந்தபோது அவ்வூரிலுள்ள சதுரானைபண்டிதன் மடத்திலிருந்த வல்லியென்னும் அழகுடைய மாதொருத்தியைக் கோபுரவாயிலிற் கண்டு காதலித்தபோது, இச்செய்யுளைச் சொன்னார் என்பது புலப்படுகின்றது. இதற்குப்பின் வருஞ் செய்யுள் இந்நிகழ்ச்சியை வற்புறுத்திக்கொண்டிருத்தலைக்காண்க.

கசு.

“நடக்கில் அன்னமாம் நிற்கினல் வஞ்சியாம்
கிடக்கில் ஓவியப் பாவை கிடந்ததாம்
தடக்கை யான்சது ரானன பண்டிதன்
மடத்து ளானென் மனத்துறை வல்லியே.”

பொருள் :-- கொடையிற் சிறந்த (திருவொற்றியூர்ச்) சதுரானனபண்டிதரது மடத்துள்ளவராகி, என் மனத்தை விட்டு நீங்காத வல்லியென்னும் பெயருடைய அம்மாதரசியானவள், நடக்கும்போது அன்னம் போலவும், நின்றபோது நல்ல கொடி போலவும், படுத்திருக்கும் போது சித்திரப்பதுமை படுத்திருந்தது போலவும் இருக்கின்றாள்.

இச்செய்யுளால், நம் கம்பநாட்டாழ்வார், தாம் கண்டு மோகித்த மாதரசியாகிய வல்லியைத் தேடிச் சதுரானன பண்டிதர் மடத்துக்குச்சென்று, முன்னரே தம்மிடம் மனம் நெகிழ்ந்திருந்த அவளது நேசம் பெற்றனர் என்பது விளங்குகின்றது.

“முன்றும் ராஜராஜசோழன் திருவொற்றியூர் உதல்வ மொன்றுக்குச் சென்றிருந்தபோது சைவமதாச்சாரியராகிய சதுரானனபண்டிதரும் வாகீசபண்டிதரும் உடனிருந்தனர்” என்று ஒரு சாஸனம் கூறுகின்றது. (Ep. Report 1911-14). கம்பர் கூறியபடி திருவொற்றியூர் மடாதிபதியான சதுரானன பண்டிதர் இவர் போலும்” என்று தமிழ் நாவலர் சரிதையின் பதிப்பாசிரியர் தமது விசேடக்குறிப்பில் குறித்திருக்கிறார். இதனைப்பற்றி ஆராயும்போதும் கம்பரது காலம் நிர்ணயிக்கப் படலாம்.

கரு.

“புக்கு விடைதழுவிக்கோடுமுத புண்ணெல்லாம்
திக்கிலுயர் காளிம்பன் தென்புழல்மான்—அக்கணமே
தோள்வேது கொண்டிலளேல் சுந்தரப்பொன் தோன்றலுக்கு
வாழ்வேது கண்டிலமே மற்று.”

பொருள் :—வெற்றிக் களத்திற் புகுந்து, பொருதற்கு விடப்பட்ட ஏறென்றை இடையர்முறைப்படி தழுவிப்பொருத போது, அவ்வேற்றின் கொம்புகள்பட்டுத், தேசத்திற் சிறந்த காளிம்பன் என்னும் இடையர் பெருமானாது மார்பிலும் தோள் களிலும் உழுதல் உண்டாயிருக்கும் புண்களெல்லாம், அவன் மனைவியாகிய தெற்கிலுள்ள புழற் கோட்டத்துப் பெண்ணரசி யார் அந்தக்ஷணமே, களங்கிண்டிய வருத்தந்தீர அவன் தோட்டு வேதூட்டினாலன்றிச் சுந்தரப் பொற்றோன்றலாகிய காளிம் பற்கு, வாழ்வு இன்புடைத்தாக இருத்தல் கண்டிலோம்.

இச்செய்யுள், தமிழ் நாவலர் சரிதை யில், “ கம்பர் வல்வி வீட்டுக்கு எருமை வாங்கிவரப்போய் காளிம்பன் (என்னும்) நிரைமேய்ப்பாணைக் கண்டு, அவன்பேரில் (ஓர்) செய்யுள் சொல்ல, அவன் ஈன்ற எருமை ஆயிரம் கொடுத்த வேண்பா என்னும் தலைப்பின் கீழ்க் காணப்படுகின்றது.

இச்செய்யுளின் பொருட்கும், காளிம்பனிடம் கம்பர் வாங்கி வந்ததாகச் சொல்லப்பெறும் பொருட்கும் யா தும்சம்பந்தம் காண்கிலம். இங்ஙனம் பொருத்தமில்லாச் செய்யுட்களும் பொருத்தமில்லாக்கதைகளும் பலவாகப் புனையப்பெற்ற தன்மையே நம்நாட்டுக் கவிவள்ளலார்களாது உண்மைச் சரிதத்தினை மயங்கவைத்துளது.

ககஉ.

“ அண்ணல்திரு வாலி யணிமயிலே யத்தனையும்
வெண்ணிலவின் சோதி விரித்ததே—நண்ணுந்
தடந்துப்பு விற்பாணந் தன்முகத்தே கொண்டு
நடந்துப்பு விற்பான் நகை.”

பொருள் :—பவளம் போன்ற இதழையும் வில்போன்ற புருவங்களையும் பாணம் போன்ற கண்களையும், பொருந்திய விசாலமான தன் முகத்தே கொண்டு, தெருவில் நடந்து உப்பு விற்பவளினது புன்னகை பொருந்திய பற்கள், பெருமை பொருந்திய திருவாலியென்னும் பெயருடைய பொற்கொல்லர் வாழும்

அழகான மயிலாப்பூர் எங்கணும் வெண்மையான நிலவின் ஜோதியை விரித்துள்ளது.

இங்ஙனம், கம்பர், தட்டான்மேற் பாடியது, தமது தாஸியாகிய வல்லிக்கு நகை செய்து கொடுத்ததற்காக என்பர். இங்ஙனம் குறித்துள இச்செய்திக்கும், இதற்கு மேற்கோளாகக் கூறப்பெறும் மேற்குறித்த செய்யுட்கும் ஏதும் பொருத்தங் காண்கிறலம்.

கள.

“சொல்லியைச் சொல்லின் அமுதான செல்வியைச் சொற்களும் வில்லியை மோக விடாய் தணிப்பாளை விழியம்பினால் [பின் கொல்லியைக் கொல்லி யம்பாவை யொப்பாளைக் குளிரொற்றியூர் வல்லியைப் புல்லிய கைக்கோ விவள் வந்துவாய்த்ததுவே.”

பொருள் :—நல்ல இனித்த சொல்லுடையாளை, அமுதம் போன்ற அச்சொற்களையுடைய செல்வியை, தோகையுடைய கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதனையும் தனது விழிகளாகிய கண்களால் வெற்றிகொள்பவளை, எனது மோகவிடாய் தணிப்பவளை, கொல்லிப்பாவை போலும் அழகுடையவளை, (இத்தகைப் பல்லலனும் பெற்ற) குளிரந்த ஒற்றியூர் வாஸியாகிய வல்லியென்னும் பெண்ணரசினைத் தழுவிய என் கைகட்கோ இவள் (இந்தக்குரும்பை யென்னும்தாதி) வந்து பொருந்தியதாகும்.

இச்செய்யுள், தமிழ் நாவலர் சரிதை யில், “பின்பு ஒரு கால் குரும்பை யென்னுந் தாதியைத் தழுவிச் சொல்லிய கலித்துறை” என்னும் தலைப்பின் கீழ்க் காணப்படுகின்றது.

கஅ.

“ஒற்றியூர் காக்க உறைகின்ற காளியே
வெற்றியூர் காகுத்தன் மெய்ச்சரிதை—பற்றியே
நந்தா தெழுதற்கு நல்லிரவின் மாணக்கர்
பிந்தாமற் பந்தம் பிடி.”

பொருள் : திருவொற்றியூரைக் காப்பதற்கு இருக்கின்ற காளியே ! எங்கும் வெற்றியே சொல்லப் பெறுகின்ற காகுத்த ராமபிரானது உண்மைச் சரிதையைத் தொடர்ந்து நான் சொல்லி வரும்போது, இந்த நல்ல இரவிலும் எனது மாணாக்கர் கள் பின்னிடாமல் எழுதி வருதற்கு (அநுகூலமாக) அணையா திருக்கும்படியாகப் பந்தம் பிடித்துத் தவ்வாயாக.

இச் செய்யுளால், கம்பர் தம் இராமாயணத்தைச் “சடையன் வெண்ணெய் நல்லூ”ரில் மாத்திரம் அல்லாமல் திருவொற்றியூரிலுமிருந்து பாடினாராமென்பதும், இரவிலும் தம் நூலை யியற்றினாராமென்பதும், மாணாக்கர் பலர் உடனெழுதிவந்தனரென்பதும் பெறப்படுகின்றன.

குறிப்பு:—வெற்றியூர்-அயோத்தி யென்னுமாம்; ந + யோத்தி - அயோத்தி = “ஒருவராலும் வெல்லவொண்ணாதது” என்பது பொருள்; அதாவது எப்போதும் வெற்றியையுடையது என்பதாம்; இதனையே யிங்குக் குறித்திருக்கும் “வெற்றியூர்” என்னும் பதம் குறித்துளதென்க. மெய்ச்சரிதை - உண்மைக்கதை : இது “இதிஹாஸம்” என்னும் பொருட்டி; இதி ஹ ஆஸ - என்று உண்மைக்கதையின் பெயரைக் குறிக்கின்றது. “ஒற்றியூர் காக்க உறைகின்ற காளியே” என்பதற்கு=“ஒற்றி—விலகிநின்று, ஊர்காக்க - ஊரைக்காப்பதற்காக, உறைகின்ற - வலிக்கின்ற” காளியே—என்னும் பொருள் கொள்ளவும் இடமிருக்கின்றது காண்க.

ககசு.

“வில்லி களந்தையின்னே விண்ணவர்தங் கோமானை வல்லநெடுஞ் சேடனையவ் வாணனையாம்—புல்லியுறப் பார்க்கும்போ துந்தாளைப் பற்றும்போ துந்தனத்தைச் சேர்க்கும்போ துந்நினைப்பம் சென்று.”

பொருள் :—வில்லியென்னும் களந்தை யின்னே ! யாம் உம்மைத் தழுவிப் பொருந்தவே, உம்மைப் பார்க்கும்போது விண்ணவர் கோமானாகிய இந்திரனையும் உமது தாள்களைப் பிடிக்கும்

போது வன்மை நீண்ட ஆதிசேஷனையும், தனங்களைப் பற்றிச் சேர்த்துத் தழுவும்போது அந்த வாணசுரனையும் (என்மனத்தாற்) சென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்போம்.

, விண்ணவர் கோமான் - இந்திரன் ; ஆயிரங்கண்ணுடையான் ஆனமைபற்றி, அவனைப்போல் ஆயிரங்கண் கொண்டே உன் அழகைக் காணவேண்டுமென்றும், வல்ல நெடுஞ் சேடன் - ஆதிசேஷன் ; ஆயிரந்தலையுடையான் ஆனமைபற்றி, அவனைப் போல் ஆயிரந்தலைகொண்டு உன் பாதங்களை வணங்கித் தொட வேண்டுமென்றும், அவ்வாணன் - வாணசுரன் ; ஆயிரந்தோளுடையான் ஆனமைபற்றி, அவனைப்போல் ஆயிரந்தோள்கள் கொண்டு உனது தனங்களைப்பற்றி யனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் என் மனம் நாடுகின்றது என்பது திரண்ட கருத்தாகும்.

இச்செய்யுள் பார்த்துஹரி பென்னும் சமஸ்கிருதவித்வான் சொன்ன சுலோகத்தின் ஒருவாறான மொழி பெயர்ப்பாகக் காணப்படுகின்றது. அந்த சுலோகமாவது :—

“ஹே பாலே ! தவாரத ஸுதாரஸ பானகாலே
சேதோ மத்யம் அபிவாஞ்சதி ஸேஷபாவம்
ஆலிங்கநே தவ விரோசந பெளத்ர பாவம்
ஆகண்டலத்வம் அகிலாங்க நிர்ஶ்ணேஷு.”

பொருள் :— ஏ ! பெண்ணரசியே !! உனது அதரத்தினின் ரொழுகும் அமுதத்தைப் பானம் பண்ணும்போது என் மனமானது ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேஷாம்சத்தை விரும்புகின்றது; உன்னை யாலிங்கனம் செய்து கொள்ளும்போது விரோசனனது பெளத்திரனாகிய ஆயிரந் தோள்களுடைய வாணஸ்ராம்சத்தை (என் மனம்) விரும்புகின்றது; உனது அழகிய அங்கங்களைப் பார்த்து அனுபவிக்கும்போது ஆயிரங்கண்கள்பெற்ற இந்திராம்சத்தை (என் மனம்) விரும்புகின்றது.

உ௦.

“ நெற்பயிர் விளைகழனி நென்மலி வாழ்தச்சன்
கற்படு திண்டோளன் கங்கண கணகணவன்
விற்புரை திருதுதலாள் மின்மினு மினுமினுவை
சொற்படி வேலைசெய்வாள் துந்துரு துருதுருமி.”

இதன் பொருள் வெளிப்படை : இச்செய்யுள் தமிழ்நாவலர் சரிதையில் “ இதுவும் ஒரு பாட்டு ” என்னுந் தலைப்பின் கீழ்க் காணப்படுகின்றது. இச்செய்யுள் பாடியவர்க்கு, இப்பாட்டு டைத்தலைவர் ஆயிரங்கலநெல் ஸந்மானம் செய்துள்ளாரென்பது சொல்லப்படுகின்றது ; இதற்கு மேற்கோளாகச் சோழமண்டல சதகச்செய்யுளொன்று காட்டப்படுகின்றது ; அச்செய்யுள் பின்வருமாறு :—

“ நிச்சமுறவே நெற்பயிராய் நீளுந்தமிழ்க்கு நென்மலிவாழ்
தச்சன் பொலியா யிரக்கலநெற் றந்தானுலகிற் றுதாவாய்
மெச்ச மவன தாண்மையினால் வென்றே கொடியின் விருதுகட்டி
வைச்ச கொடையின் தரமெளிதோ வனஞ்சேர் சோழமண்டலமே ”

என்பதாம்.

உ௧.

“ வெங்கண் சிவந்து வெடிவான் முறுக்கி வெகுண்டெழுந்தென்
அங்கம் பிளக்க வரும்புலி யேயன் றிரணியனைப்
பங்கம் படப்பட வள்ளுகி ராலுரம் பற்றியுண்ட
சிங்கம் இருப்பது காண்கெடு வாயென் சிந்தையுள்ளே.”

பொருள் :—கொடிய கண்களில் சிவப்புத்தோன்ற வெடிவாலை முறுக்கிக்கொண்டு கோபித்தெழுந்து எனது அங்கம் பிளப்பதற்கென்று வருகின்ற புலியே ! அன்றொருநாள் புலி போலும் இரக்கமில்லாத் தொழில் செய்துகொண்டிருந்த இரணியன் என்னும் ஓர் தீயோனைப் பங்கப்பட்டுப் போயழியும்படியாகத் தனதுகூரிய நகங்களைக்கொண்டு, அத்தீயோனது மார்க்பைப்பிளந்துண்டழித்த நரசிங்கமூர்த்தி என் சிந்தையுள்ளே இருக்கின்றது ; அதனைக் கண்டு கொள்வாய் ; நீ கெடுவாய் என்பது திண்ணம்.

இச்செய்யுளும் இதற்கடுத்த செய்யுளும் கம்பார்க்கும் சோழ வரசற்கும் செற்றம் உண்டாயிருந்த தென்பதையும், கம்பரைக் கொல்லுவான் சோழவரசன் கடும்புவியை ஏவிவிட்டான் என்பதையும், அதிற்றப்பிப்பிழைத்த கம்பரைப் பின்னரும் சோழவரசன் தன்வில்லில் அம்பேற்றி யெய்தழித்தான் என்பதையும் குறித்துளவென்பார்.

உஉ.

“ வில்லம்புஞ் சொல்லம்பு மேதகவே யானாலும்
வில்லம்பிற் சொல்லம்பு வீறுடைத்து—வில்லம்பு
பட்டுருவிற் றெண்ணெயென் பாட்டம்பு நின்குலத்தைச்
சுட்டெரிக்கு மென்றே துணி.”

பொருள் :— வில்லால்வரும் பாணமும் சொல்லால் வரும் பாணமும் மேம்பட்டனவாகக் குறிக்கப்படுமாயினும், வில்லம்பினும் சொல்லம்பே பெருமை யுடையதாகும் ; என்னை உனது வில்லம்பானது மார்பிற்பட்டு உருவியுருக்கிற்று ; என் பாட்டாகிய அம்போ உன்குலத்தையே சுட்டெரித்து விடும் என்று துணிந்துகொள்.

இச்செய்யுட்குப் பாடாந்தரங்களும் பல. வில்லின் பாணம் ஒருவனையே கொல்லும் ; சொல்லம்போ குலத்தையே அழிக்கு மென்பதாம்.

உங.

“ ஆன்பாலுந் தேனும் அரம்பைமுதன் முக்கனியும்
தேன்பாய வுண்டு தெவிட்டுமனம்—தீம்பாய்
மறக்குமோ வெண்ணெய் வருசடையா கம்பன்
இறக்கும்போ தேனும் இனி.”

பொருள் :— திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப வள்ள லாரே ! பசுவின்பாலும் தேனும் வாழை முதலிய முக்கனிகளும் தினந்தோறும் உமது நன்கொடையினால் மதுரம்பாய வுண்டு தெவிட்டி யனுபவித்த என்மனமானது, கம்பன் (நான்) இறக்கும் (இப்) போதேனும் அதன் பின்னரேனும் கெடுதலாக இருந்து மறந்து விடுமோ ? (ஒருகாலும் இரா தென்றபடியாம்.)

இச்செய்யுள், கம்பர் இறக்குந்தருணம், சடையப்பவள்ள லாரது கொடையையும் ஆதரவையும் பற்றிப் பாடியதென்பர். இதற்கு மேற்கோளாகப் பின்வரும் சோழமண்டல சதகச் செய் புளையும் நோக்குக. —

“ ஆன்பால் நறுந்தேன் முக்கனிரீ டமுதிற் சுவையா றுடனருந்தித் தான்பா லணைய மறப்பதிலச் சடையா வென்று தமிழோதும் தேன்பா யலங்கற் கம்பனுக்குச் செழும்பா ரிடத்திற் செய்தநன்றி வான்பா லிருக்கச் செய்துநலம் வைத்தார் சோழ மண்டலமே.”

என்பதாம்.

உச.

“ இன்றோடும் கம்பன் இறந்தநாள் இப்புலியில் இன்றோடும் புன்கவிகட் கேற்றநாள்—இன்றோதான் பூமடந்தை வாழப் புலிமடந்தை வீற்றிருப்ப நாமடந்தை நூல்வாங்கு நாள்.”

இதன் பொருள் வெளிப்படை. இச்செய்யுள் கம்பர்மேற் பாடிய கையறம். புன் கவிகள் - புல்லிய கவிவாணர்கள். நூல் வாங்குதல் - தாலி (யறல்) பெருகுதல்; “ நூல் - நல்ல வித்தார காவியங்கள்; வாங்கும் - எடுக்கப்படும் (அழியு); நாள்-தினம் என்னும் பொருளும் தொனிக்கின்றது காண்க.

உரு.

(பிற ஆதாரங்கள்.)

“ கம்பன் பிறந்தவூர் காவேரி தங்குமூர் கும்பமுனி சாபங் குலைந்தவூர்—செம்பதுமத் தாதகத்து நான்முகனுந் தாதையுந்தே டிக்காண ஓதகத்தார் வாழுமழுந் தூர்.”

பொருள்:—கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்பர் பிறந்த வூராக வும், பொன்னியெனும் பெயருடைய காவேரிநதி தங்கியிருக்கு முராகவும், கும்பத்திலுதித்தவராகிய அகஸ்திய முனிவரது சாபத்தால் குலைந்த வூராகவும், செவ்விய தாமரை மலரினகத்து வீற்றிருக்கும் பிரமனும் அவரது தாதையாகிய விஷ்ணுவும்

தேடிக்காணாத - தம்மைத்துதித்து ஒதுவார்தம் இருதயமே குடிகொண்டவராயுமுள்ள சிவபரஞ்சடர் வாழும் ஊராகவு முள்ள அமுந்தாரே (எனது பிறந்த ஊர் என்றனள் என்பதாம்.)

குறிப்பு:—இச்செய்யுள் “தமிழ் நாவலர் சரிதை” யில், “திருவழுந்தூர்த்தாதியைத் சோழன் எந்த ஊரென்று கேட்ட போது பாடியது” என்னும் தலைப்பின் கீழ்க் காணப்படுகின்றது. இதனை கம்பநாட்டாழ்வார் பிறந்தவர் திருவழுந்தூர் என்பது தெளிவாகின்றது; இந்த “அமுந்தூர்” என்பதைத் தேரழுந்தூர் என்று குறிக்கின்றனர். இந்தத் தேரழுந்தூர், சோழநாட்டுக் குற்றாலம் இருப்புப்பாதை நிலயத்து (ரயில் வேஸ்டேஷனு) க்குத் தென்கிழக்கில் இரண்டுமைல் அளவிலுள்ளது. இதுவே கம்பர் பிறந்தவூரென்பது பலப்பிரமாணங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வூரிலுள்ளதொரு தற்போதைய வைஷ்ணவ அக்கிரகாரத்துக்குத் தெற்கில் அரைமைலுக் கப்பால் கம்பரது வீடிருந்ததாகச் சொல்லுகின்றார்கள்; அந்த இடம் தற்போது கிராம சமுதாயமாயிருந்து பங்கு பிரிக்கப் பெற்றுள்ளதாகவும் கூறுகின்றனர். இது ஒரு மேடாகப் பூமட்டத்துக்கு ஒன்பதடி உயரத்திற் காணப்படுகின்றது. இதனைக் கம்பர்மேடு என்று கூறுகின்றார்கள்; இது உத்தேசம் ௫௦-ஸெண்ட் நிலமாகலாம்; ௧௫0-குழி நிலமிருக்கும்.

கம்பர், இத்திருவழுந்தூரினர்தா மென்பதனைக் கம்பராமாயணப் பாயிரச் செய்யுள்களுள்ளொன்றாகிய, பின்வருஞ் செய்யுளும் வற்புறுத்திக்கொண்டிருத்தல் உணர்க.

“நாரணன் விளையாட் டெல்லாம் நாரத முனிவன் சொல்ல
ஆரணக் கவிதை செய்தான் அறிந்தவான் மீகி யென்பான்
சீரணி சோழ நாட்டுத் திருவழுந் தூரு வச்சன்
காரணி கொடையான் கம்பன் தமிழினுற் கவிதை செய்தான்.”

(கம்பராமாயணப் பாயிரம்.)

உசு.

“வாங்கு திரைகடலேழ் மஞ்சனநீர் வான்வரையின்
ஒங்கு மகாமேரு உண்டியற்கல்—வீங்குபுகழ்
இந்திரன்சம் பந்தி இறையவனும் பண்டாரி
சந்திரகுல வங்கிசநீ தான்.”

பொருள் :—வளைந்த அலைகளையுடைய ஏழ்கடலும் ஸ்நா
னம் செய்தற்குரிய நீராகும்; ஆகாயவரையில் ஒங்கி வளர்ந்தி
ருக்கும் மகாமேருமலையே உண்டி தங்குமிடமாகும்; நிறைந்த
புகழுடைய இந்திரன் சம்பந்தியானவன்; இறைவனாகிய பரம
சிவன் பண்டாரியாவார்; இப்பெருமைகளையுடைய நீ சந்திரகுல
பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்.

விவரம் :—இது, செந்தமிழ் ஈ-ம் தொகுதியின் கூஎ-ம் பக்கத்
தில் “செந்தமிழ்க்குத் தொண்டு செய்தவர்” என்னும் பெருந்
தலைப்பின் கீழ்க் குறிக்கப்பெற்றுள்ள வியாஸங்கள் பலவற்றுள்
இரண்டாவதாகக் காட்டியுள்ள “கம்பர் சிவிகை பாண்டியன் ஏந்
தல்” எனப்பெயரியதொரு சிறு தலைப்பின்கீழ்க் கண்ட செய்யு
ளாகும்.

இதன் விவரம் :—“கம்பர் மதுரைச் சொக்கலிங்க ஸ்வாமி
யைத் தரிசித்துவரல் வேண்டுமென்று சோழராஜனிடம் கேட்ட
போது, அவ்வரசன் பாண்டியனைப் பாடாது போய்வரல் வேண்டு
மென்று கூறினான்; கம்பர் உடன்பட்டு மதுரைக்குச் சமீபத்தில்
வருகையில் பாண்டியராஜன் தெரிந்து கம்பரிடத்தில் எவ்வா
றாயினும் கவிகேட்டல் வேண்டுமென்று கருதித் தன் மனைவி
யுடன் சென்று, அவளருகிலேவரத் தான், கம்பர் சிவிகையைத்
தாங்கின அளவில் சிவிகை நிலைதளர்ந்தது; அதனைக் கம்பர்
தெரிந்து மகிழ்ச்சி கூர்ந்து “இப்பாடலைப் பாடினார்” என்பதாம்.

இதனால் “கம்பர் மூவேந்தராலும் விரும்பிப் போற்றப்
பெற்றவராக வாழ்ந்திருந்தனர்” என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

“இச் செய்யுளைக் கூறிய பின்னர், கம்பர், சுவ்வரசன் மனைவியாரையும் பார்த்து “ உமையாளும் நீயும் ஒருங்கொப்பே ஒப்பில்” என்னும் முதலடிகொண்டதொரு வெண்பாவைப் பாடி, யவளையும் மகிழ்வித்துப், பாண்டியவரசனார் பெருஞ்சிறப் பெய்திச்”சுவாமியைத் தரிசித்துச் சென்றனர்” என்பது செந்தமிழ்க் குறிப்பு.

இந்த “ உமையாளும் நீயும்” என்று தலைப்புடைய செய்யுளை, நாம், இப்பகுதியின் (கம்பாராமாயண ஆராய்ச்சியின்) கநீ-ம் பக்கத்தில் ௧0-என்னும் எண்ணின் கீழ்க்காட்டிப் பொருளும் விரித்திருக்கின்றோம்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

உள.

“ பொதுமாதர் வீட்டைப் புகழ்பெற வேநெற்
கதிரானே வேய்ந்தருளுங் கங்கைப் — பதிநேர்
வருவெண்ணெய் நாடன் வருநா வலர்க்குத்
தருவான் அவன்சடையன் றான்.”

பொருள் :— கங்கைப்பதிக்கு நேரெனவந்த திருவெண்ணெய் நல்லூர் நாட்டையுடையவராகியும், தம்மை நாடிவரும் நாவலர்கட்கு வேண்டுவனதருவாருமாகிய சடையப்ப வள்ளலாமப்பெருமான், பொதுமாதர் வீட்டையும் (நாவலர் பாவலர்க்காகவேண்டி) புகழ் தோன்றும்படியாய் நெற்கதிர்களாலே வேய்ந்தும் கொடுப்பார்.

குறிப்பு :—இச் செய்யுள், செந்தமிழ் மூன்றாம் தொகுதி, பக்கம் பதினென்றில் “[மேற்கோள்]” என்னும் தலைப்பின்கீழ்க் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது ஒரு தனிக் கவியாகத் தெரிகின்றது. இச்செய்யுளில் “ பொதுமாதர் ” என்னும் குறிப்பானது பொதுவாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும், இந்தப் பொதுமாதர், “ கம்பர் விழைந்த வல்லி என்னும் பொது மகள்தான் ” என்னும் தீர்மானத்தை இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளும்

வற்புறுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன காண்க. என்னை? பின்னிரண்டடிகள் “திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப வள்ளலாரே அப்பொது மாதர் வீட்டை நெற்கதிரானே வேய்ந்தளித்தார்” எனக் குறித்திருத்தலால் என்க; அப்பொதுமாதர் வல்லிதா நென்பதைக் கீழ்வரும் சோழமண்டல சதகச் செய்யுள் குறித்துக் கொண்டிருத்தல் காண்க.

(சோழமண்டல சதகம்.)

“தனதானியத்தி லுயர்ந்தோர்கள் தாமேயென்னுந் தருக்கேயோ
வினவாதிரவில் நெற்கதிரான் வேய்ந்தார்வல்லி வீடதல்லால்
கனிசேர்தமிழ்க்குப் பன்னிரண்டு கடகயானைக் காடளித்த
மனைவாழ்வுடையான் வேண்ணெய் நல்லூர் வாழ்வான்

சோழமண்டலமே”

இந்த வல்லி யென்பாள், கம்பர் விழைந்த பொதுமகள்தா நென்பதை, இப்பிரிவில் (கம்பராமாயண ஆராய்ச்சியில்) ககாந-ம் பக்கத்தில் கௌ-என்னும் எண்ணின் குறிப்பின் கீழ்க்கண்ட “சொல்லியை” என்னும் தலைப்புடைய செய்யுளில் நான்காமடி பிற குறித்திருக்கும் வல்லியை என்னுங் குறிப்பினுற் கண்டு கொள்க.

இன்னும், இவர் வல்லியைப் பிரிகின்றபோது பாடியதாக “வடிப்பானை வீசுந் திருவொற்றியூர் வல்லி” என்னும் தலைப்புடையதொரு செய்யுளையும், கம்பர், பாடியதாகக் குறிக்கின்றார்கள்.

இக் குறிப்புக்களால், கம்பர், திருவொற்றியூர் வல்லி யென்னும் பொதுமகளை விழைந்து பலகாலமிருந்து பிரிந்த பின்னர், குரும்பை யென்னும் மற்றொருத்தியைச் சிலகாலம் அத்துணை விருப்பின்றியே தழுவியிருந்தாரென்பதும், இவ்விருவரேயன்றிக் களந்தைப்பதியிலொருத்தியையும் விழைந்திருந்தாரென்பதும் புலனாகின்றவாறுணர்க. இவ்வுண்மையை (இம்

மூன்றாம் பொதுமகளையும் விழைந்தாரென்னு முண்மையை) இப்பிரிவின் (கம்பராமாயண ஆராய்ச்சிப்பிரிவின்) ககச-ம் பக்கத்தில், கக-என்னும் எண்ணுக்குறிப்பின் கீழ்க்காட்டப்பெற்றிருக்கும் “வில்லி களந்தை மின்னே” என்னும் தலைப்புடைய செய்யுளை நோக்கித் தெளிக.

(சில வழக்குரைகள்)

நமது கவிப்பெருமான், கம்பநாட்டாழ்வாரது சரித்திரக் குறிப்புகளாகக் கோத்துக்காட்டப்பட்ட “தமிழ் நாவலர் சரிதைச்” செய்யுள்களும் “பிற ஆதாரத்தனிச்” செய்யுள்களுமான இவைகளையன்றிப் பிற சில வழக்குரைகளும் கேட்கப் பெறுகின்றன. அவ்வுரைகளிற் சில பொருந்துவனவும் ஆம்; பொருந்தாதனவும் ஆம் என்பர்.

“கம்பர், சிவகெங்கை ஸமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த நாட்டரசன் கோட்டைப்பதியில் வந்து வதிந்து அங்கே தமது முதுமைக் காலத்தைக் கழித்துச் சமாதியடைந்தனர் என்றும், அச்சமாதிப் பிரதேசத்திலிருக்கும் மண்ணைச் சிறிதெடுத்து நீரிற் குழைத்து உண்ணப்பெற்றால் அக்கம்பரைப்போலவே கல்வியிற் பெருகலாமென்னும் நம்பிக்கையுடன் அந்நாட்டரசன் கோட்டையார், இன்றும் தத்தம் சிறுர்கட்கு அங்ஙனம் புரிந்து வருகின்றனர் என்றும் வழக்குரையிருக்கின்றது;” எனினும், இந் நிகழ்ச்சிக்கும் “கம்பர் சோழ மன்னனது வில்லம்பு பட்டிற் றந்தார்” என்னும் செய்யுளாதாரத்துடன் காட்டப்பெற்ற சரித்திர நிகழ்ச்சிக்கும் முரண்பாடு தோன்றுகின்றபடியால், புலவர்கள் இந்நாட்டரசன் கோட்டை நிகழ்ச்சியை யொப்புக் கொள்ள மயங்குகின்றனர்.

கம்பராம் நம் புலவர் பெருமானுக்கு “அம்பிகாபதி” என்னும் ஓர் மகனும் “காவேரி” என்னும் ஓர் மகளும் இருந்தனராகவும்; மகனாகிய அம்பிகாபதி சோழமன்னது மகளைக் காதலித்துத் தீண்டினதை யுணர்ந்த அம் மன்னன், சூழ்ச்சியினால்

அவ் அம்பிகாபதியைக் கொன்றுவிட்டனெனவும் ; மகளாகிய காவேரியின் அழகில் மோஹித்துச் சோழ மன்னரிளங்குமரன் பலாத்தரிக்க, அன்னாள் அகங்குலைந்து கம்பங்குழியிலிறங்கியிறந்துபட்டாளென்றும் வழக்குரைகள் வெளியாயிருக்கின்றன. இவையெல்லாம் கம்பரது சரித்திர நிகழ்ச்சியில் தக்க ஆதாரங்களுடன் பொருந்துவனவாகவிலையெனத் துணிகின்றும். கம்பர் பிறந்ததும், பாலாட்டித் தாலாட்டிச் சோறுட்டப் பெற்றதும், அறியூட்டி நெறிகாட்டி வளர்க்கப்பட்டதும் வெவ்வேறிடங்களிலாகவும் ஜாதிகளிலாகவுமே புலனாவதால், கம்பர் மணமின்றியே பலரைக் காதலித்துக் காமவிழைச்சு நுகர்ந்து காலங்கழித்திறந்தனராமென்பதும் சிலரது துணிபாம்.

இனி, நம்புலவர் பெருமானாரது காலத்தவரென்று பரம்பரைப் பெருவழக்கிற் கூறப்பெற்றுவரும் பெரியாராகிய வைணவ மதாச்சாரியர் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளைப்பற்றி யாராய்தலும், நமது கவிச்சக்கரவர்த்தியின் சரிதக் குறிப்புக்கு ஒரு புடை யாதாமாகும். பரம்பரையாக வந்துள இப்பெரு வழக்குண்மையை மறுத்துப் போதல் அத்துணைச் சிறப்புமன்று. இந்த “நாதமுனிகளது கோஷ்டியில், நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி செய்தருளியுள்ள “இராமாவதாரம்” என்று ஓதப்பெரும் ஸ்ரீராமாயணம் அரங்கேற்றப்பெற்ற” தென்பதே அப்பெரு வழக்கு; இவ்வழக்குறையை நன்கு ஆராய்ச்சி செய்த பின்னர், கொள்ளக்கூடாதாயின் தள்ளிவிடலாம். அதுவரை இதனை மறுத்து நீக்கற்கு யாம் துணியவில்லை.

இந்த நாதமுனிகள், வைணவ மதப்பவர்த்தகராகிய இராமானுஜர்க்குப் பெருங்குருவாகிய ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அவர்களது பாட்டனாராகும். இந்த நாதமுனிகளைப்பற்றி, “ஸ்ரீரங்கக் குறிப்பு” என்னும் நூலில் வரையப்பட்டிருக்கின்றது என்பது பின்வரும் குறிப்பால் வெளியாகும்.

1. “ ஸ்ரீ ஆளவந்தார் கி. பி ௯௧௭-ல் அவதரித்தவரென்றும், அவ்வாளவந்தார்க்குப் பிதாமகமாகிய நாதமுனிகள் காலம் அதற்கும் முன்னராதல் வேண்டுமென்றும், மண்டயம் ஸ்ரீ. உப. வே. அனந்தான் பிள்ளை - திருமலாசாரியவர்கள் “ ஸ்ரீரங்கக் குறிப்பு ” என்னும் நூலில் எழுதியுள்ளார்கள். இவ்வாறு எழுதியது பெரிதும் பொருத்தமுடைத்தென்பது, ஆளவந்தார் முதலிய ஆசாரியர்க்கு முன்னூல்களிற் சொல்லப்பட்ட காலங்களை அவர்கள் தந்நூலில் தொகுத்துக் காட்டிய “ அட்டவணை ” யை நோக்குவார்க்கு நன்கு விளங்கும் ; அன்றியும், கம்பரது காலம், ‘ எண்ணிய சகாத்த மெண்ணுற்றேழின்மேல் ’ (கி. பி ௮௮௫) எனவும், நாதமுனிகள் சந்திதியில் கம்பராமாயணம் அரங்கேறிய தெனவும் பெருவழக்குண்மையால் அம்முனிவர் காலமாக ஆசாரியவர்கள் குறிப்பிட்டது ஏற்புடைத்தேயாம். “ எண்ணிய சகாத்தம் முந்நூற்றேழின்மேல் ” எனச் சிலர் எழுதிய பாடம் கம்பரை அதிகப் பழையவராக்குதலால் அது கொள்ளத்தக்க தன்று.”

இனி, மற்றோர் வழக்குரையையும் காண்க.

2. “ முற்காலத்து நூல்களையே எடுத்தாண்ட புறத்திரட்டுடென்னும் நூலிற் கம்பராமாயணச் செய்யுட்கள் தொகுக்கப்பட்டிருத்தலும், கி. பி. ௧௧-ம் நூற்றாண்டிலிருந்தவரும் வீரசோழிய வுரையாசிரியருமாகிய பெருந்தேவனார், “ கம்பனாரிடைப் பெருமையுளது ” (வீரசோழியம், வேற்றுமைப்படலம், எ-ம் செய்யுளுரை) எனவும், நச்சினூர்க்கினியர் “ கம்பன் ” (தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், நூன்மரபு-௨௫-ம் சூத்திரவுரை) எனவும் உதாரணங்கள் காட்டியமையும் கம்பர்க்குள்ள பழைமையைக் குறிப்பிக்கின்றன. கி. பி. ௧௧-ம் நூற்றாண்டே கம்பர்க்குரிய காலபாயின் அக்காலத்துச் சிறப்புற்று விளங்கிய பெரிய புராணம், கலிங்கத்துப்பராணி முதலியவற்றைப் புறத்திரட்டுடையார் எடுத்தாளா திராராதலின், அக்காலத்துப் புலவரினும் கம்பரும் புறத்திரட்

டாரும் முற்பட்டவரென்பது தேற்றமாம். இவற்றால் நாத முனிகள் கம்பரிருந்தது, கூ-க0 ம் நூற்றாண்டுகளின் இடைக் காலமென்பது தெள்ளிது.”

இவ்விரண்டு உரைகளும் ஒரு பிரபல ஆசிரியரால், செந் தமிழ்-தொகுதி இரண்டில், ௬௮, ௬௯-ம் பக்கங்களில் வரையப் பெற்றிருக்கின்றன. இவ்விரண்டு உரைகளைப்பற்றியும் ஆராய வேண்டியது அவசியமாக இருக்கின்றது.

சரித்திரக் குறிப்பாராய்ச்சி.

மேலே கிடைத்துள்ள, கம்பரது சரித்திரக் குறிப்புப் பிரமாணங்களை நன்கு ஆராய்ந்து தேறினால், கம்பரது ஜீவியசரிதத்தை யொருவாறு நிர்ணயிக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. மேலே கிடைத்துள்ள ஆதாரங்கள் தக்கப் பிரமாணங்களுடன், பல பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பெற்ற நிகழ்ச்சிகளாகவே இருக்கின்றபடியால், இவைகளைத் தொடர்ந்து தொகுத்து அம்மஹானது ஜீவிய சரித்திர நிகழ்ச்சிகளாகக் குறிக்கலாமே யொழிய, பொருந்தாத பல புனைகதைகளைச் சிறிதும் ஆதாரமின்றித் தொகுத்து ஒரு மஹானது மகிமையைக் கெடுப்பது அறிவுடையோர்க்கு அழகாகமாட்டாது. நம் பெருமானைப்பற்றி யின்று சொல்லப்பெறும் “ கம்பர் நாவிதர் வேடம் பூண்டார் ” என்பது போன்ற பல புனைகதைகட்குத் தக்க ஆதாரங்கள் பிரமாணங்களுடன் காணப்படுகின்றனவோ? இல்லையே யன்றோ? ஒரு மனிதர் வாழ்க்கையில் ஒரு புலவர் வாழ்க்கையில்-ஒரு பெரியார் வாழ்க்கையில் இத்தகைய இடைநிகழ்ச்சிகள் நிகழக்கூடியனதாம் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாமாயினும், ஆதாரங்காட்டாமல் - ஆதாரங் கிடைக்காமல் ஒரு புனை கதையைக் காட்டுதலென்பதும் - ஒரு புனை கதையை ஒப்புக்கொள்ளுதலென்பதும் உண்மைக்கு உடன்பாடாகுமோ? ஆகலின், இதுவரையில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள மேற்சொன்ன ஆதாரங்களுள் சரித்திர நிகழ்ச்சிக்குத் தொடர்ந்து சம்பந்தப்பட்டவற்றைக் கொள்ளுதலும்

சம்பந்தப்படாதவற்றைத் தள்ளுதலும் செய்து, நம் கவிச் சக்கரவர்த்தியாரது ஜீவிய சரிதத்தை யொழுங்கு படுத்த முயல்வோமாக.

கம்பர் சரித்திரத்துக்கு ஆதாரமாக நாம் எடுத்துக் காட்டியுள்ள மேற்குறித்திருக்கும் உள-செய்யுள்களும், சில வழக்குரைகள் என்பதற் காட்டியுள்ள சில நிகழ்ச்சிகளும் ஆகிய இவையே நாம் எடுத்து இங்கு ஆராய வேண்டியவையாகும். இவற்றுள் ஒருசில சரித்திரநிகழ்ச்சிக் குறிப்புக்கு யாதும் பொருத்தங்காட்டாமலிருக்கின்றன; ஆகலின் அவற்றை நீக்கிப் பிற செய்யுள்களையும் வழக்குரைகளையும் வைத்துக்கொண்டு சரித்திரத்தைத் தொடர்ந்து காட்டுவோமாக

பிற ஆதாரம் என்னுந் தலைப்பின் கீழ்க் காட்டப்பெற்ற “கம்பர் பிறந்தவூர்” என்று ஆரம்பித்த செய்யுளானது வேறொரு வராகிய திருவழுந்தூர்த் தாதியால் கூறப்பட்ட தொன்றாயிருப்பினும், நம் கவிப்பெருமானாது “பிறப்பிடம் திருவழுந்தூர்” தானென்பதைக் குறித்து நிற்கின்றது.

முதற் செய்யுளாகிய “மோட்டெருமை வாலிபுக” என்று ஆரம்பிக்கும் இது, நம் கவிப்பெருமான் தம்மை யாதரித்த பிரபுவாகிய சடையப்ப வள்ளலாருடன் பழக ஆரம்பித்தபோது, “கவிச் சக்கரவர்த்தியால் பாடப் பெற்றது” என்னும் குறிப்பால், அந் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதொரு அடையாளமாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடியதொன்று. இங்ஙனமாய் இந்த நிகழ்ச்சியைப் (சடையப்பவள்ளலாற் போற்றி யெடுத்து வளர்க்கப் பெற்றனர் என்பதை) பிற சோழமண்டல சதகச் செய்யுள்களும் பாண்டிமண்டல கொங்குமண்டல சதகச் செய்யுள்களும் குறித்துக்கொண்டிருக்கின்றனவென்பதை யாங்காங்குக் காட்டியுள்ளோம்.

மூன்றாவதாகிய “மெய்கழுவி வந்து” என்று ஆரம்பிக்கும் இச்செய்யுள், சடையப்ப வள்ளலாரது விருந்திடு சிறப்பைக்

குறித்துக் கொண்டிருப்பதாயினும், “கம்பர் படித்துத் தேறிச் செய்யுள் செய்யும் ஆற்றலடைந்தனர்” என்னும் குறிப்பையும் காட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றது.

நான்காஞ் செய்யுளாகிய “ கன்னியழிந்தனள் ” என்னுந் தலைப்புடைய இது, காவேரிப் பெருக்கையடக்கிப் பாடப்பெற்று அங்ஙனம் அதில் வெற்றிபெற்ற நிகழ்ச்சியைக் குறித்துக்கொண்டிருப்பதால், “ நம் கவிப்பெருமானார் தம் கவிகளில் தெய்வத் தன்மை விளங்கியிருக்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றார் ” என்னுங் குறிப்பையுங் காட்டி நின்றல் உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

இரண்டு என்னும் எண்ணிக்கையின் கீழ்க்குறிக்கப்பெற்றிருக்கும், “ மங்கை யொருபாகன் ” “ ஆழியான் பள்ளி ” “ பாரைச் சுமந்த ” என்று ஆரம்பிக்கும் மூன்று செய்யுள்களும், “ கவிப்பெருமான் ஏரெழுபது என்னும் நூலொன்றைப் பாடியுள்ளார் ” என்னும் நிகழ்ச்சியையும், அது அரங்கேற்றப்படும்போது “ புதுவைச் சேதிராயன் என்னும் பிரபுவை விடந்தீண்ட, அதனைக் கம்பர் தீர்த்து, இறக்கிச் சுகமாக்கினர் ” என்னும் நிகழ்ச்சியையும் குறித்துக்கொண்டு நிற்கின்றன; இவையும் கம்பநாட்டாழ்வார் கவிகளில் தெய்வத்தன்மையுள்ளதென்னும் குறிப்பை யுணர்த்திநின்றல் தெளியலாம் இந்நிகழ்ச்சியைப் பிற தொண்டமண்டலசதகம் திருக்கைவழக்கம் முதலியவைகளும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஆறாவது செய்யுள்ளாகிய “ கூளம் பிடித்தெள்ளின் ” என்னும் முதலொடு காட்டப்பெற்றிருக்கும் இது, “ கம்பர்க்கும் ஒரு வாணியத்தாதப் புலவர்க்கும் சோழன் அவையில் பெருவாதம் நிகழ்ந்த ” தென்க்குறித்து நிற்கின்றது. இச்செய்யுளால், “நம் கவிப்பெருமானார்க்கு அரசவைப் பிரவேச” முண்டென்றநிகழ்ச்சியையும் “கம்பர் காலத்துப் புலவர் வாணியத்தாத ரென்பார்” என்பதையும் காட்டி நின்றல் அறிகின்றோம்; அன்றியும், இவ்வவையில் புனைகதைகளிற் கூறப்பெறும் ஒட்டக் கூத்

தர் முதலிய பெரும் புலவர்கள் இல்லாமையையும் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

எட்டாவதாகக் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும் “காதமிருபத்து நான்கு” என்னுந் தலைப்பிலாரம்பிக்கப் பெற்ற செய்யுளானது, “சோழமன்னற்கும் கவிச்சக்ரவர்த்திக்கும் பிணக்குண்டா னமை” யைக்குறித்து நிற்கின்றது. இதனால் கம்பர் ஸ்வதந் திரவுணர்ச்சியும், செல்வராயினும் நியாயவழி தவறினார்தமை மதி யாத்தன்மையும் உடையாரென்பதும் விளக்குகின்றது; அன்றி யும், ‘கம்பர் காலத்தில் சோழநாடு இருபத்து நான்கே காவதச் சுற்றளவுள்ளதொரு ஒரு சிறுநாடாகத்தா னிருந்திருத்தல்வே ண்டு” மென்பதையும், “இதனால் சோழமன்னர் ஆதிக்கம் பெறா அரகராக இருந்திருத்தல் வேண்டு” மென்பதையும், “ஆகலின் கம்பர் சோழராதிக்கம் பெற்றிருந்த பன்னிரண்டாம் நூற்றாண் டுக்கு முற்பட்டவர்தா” மென்பதையும் வற்புறுத்திக்கொண்டி ருத்தல் உணர்க. சோழநாடு அக்காலத்து இருபத்துநான்கு காதம்தான் என்பதற்குச் சான்றாக “கடல்கிழக்கு தெற்கு கரைபொரு வெள்ளாறு” என்னும் அடியுடைய கம்பரது தனிப்பாடலொன்றும் விளங்கிக் கொண்டிருத்தல் காண்க. இவ்வுண்மையை “செல்லுங்குணபால்” என்னும் சோழமண் டல சதகச் செய்யுளும் நன்கு வற்புறுத்திக் கொண்டிருத்தல் தெனிக.

இங்ஙனம், கம்பர் சோழமன்னனிடம் பிணங்கிப் பிரிதற்குக் காரணம், கம்பர் ‘வாணியத்தாதப் புலவர்க்கு இப்பேரவையில் பெருஞ் சிறப்பளித்தல் கூடாது’ என்று மறுத்துச் சொன்ன ஸ்வதந்திர வுணர்ச்சியே தானிருத்தல் வேண்டுமென்றும் ஊழிக் கலாம்

“செட்டி மக்கள் வாசல் வழி” என்னும் ஐந்தாஞ் செய்யு ளானது, “கம்பர் சோழனிடம் பிணங்கிப் புறப்பட்டு மதுரை

மார்க்கம் செல்லும்போது வழியில் உலகியலையறிந்து சொன்னார் ” என்பதைக்குறித்து நிற்கின்றது.

ஏழாஞ்செய்யுளாகிய “ தாதாவென்றாலும் ” என்னுஞ் செய்யுள், “ துணைதேடிச்சென்ற கம்பரைத், தாதர் என்னும் ஓர் பிரபு ஆதரித்தார் ” என்னும் உண்மையைக் காட்டி நிற்கின்றது. ஒரு தாதர் காரணமாகப் பிணங்கிப் புறப்பட்ட நம் கவிக்கு, மற்றொரு தாதரே யாதரவு காட்டினாரென்பது வெளிப்படை.

“ என்னுடைய தம்பி ” என்னும் அடியிலாரம்பித்த ஒன்பதாஞ் செய்யுளானது, “ பாண்டிநாட்டில் மன்னரவையிற் கம்பர் புகழ்பெற வீற்றிருந்தபோது, கம்பரில்லாப் பேரவை வம்பர் நிறைந்ததொன்றாயிருக்கக் கண்ட சோழமன்னன், சடையப்பவள் எலாரது திருத்தம்பியாராகிய இணையா மாற்பரைக்கொண்டு கம்பரைப் பாண்டிநாட்டிலிருந்தும் அழைத்துவரச் சொன்னான் ” என்னும் நிகழ்ச்சியைக் குறித்து நிற்கின்றது. அன்றியும், “ இக்காலம் பாண்டிமன்னரும் சோழமன்னரும் பரஸ்பரம் செற்றம் விளைவித்துக் கொள்ளாமலிருந்தன ” மென்னும் உண்மையையும் காட்டி நிற்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சியை மற்றொரு “ தீரம் பெரிய ” என்னும் அடியைக் கொண்ட சோழமண்டல சதகச் செய்யுளொன்றும் குறித்திருத்தல் காண்க. இது தான் கம்பர் சோழனைப் பிரிந்த முதல்தடவை யாகும் என்ப.

பதினொன்றாஞ் செய்யுளாம் “ மன்னவனும் நீயோ ” என்னுந் தலைப்புடைய இச்செய்யுள், “ கம்பர் இரண்டாம் முறையும் சோழமன்னனைப் பிரியநேர்ந்தது ” என்னும் உண்மையைக் குறித்து நிற்கின்றது. இதனால் இவரது ஸ்வதந்திரமும் ஏனைய அரசவைகளில் இவர்க்குப் பிரவேசமுண்டென்னும் அவரது பெருமிதமும் விளங்குகின்றன.

“ உமையவளும் நீயும் ” என்னும் பத்தாஞ்செய்யுளும், “ வாங்குதிரை கடலேழ் ” என்னும் இருபத்தாறாஞ் செய்யுளும்

“கம்பர்மதுரைக்குச் சென்றிருந்தபோது, பாண்டியனையும் அவன் மனைவியையும் சிறப்பாகப் பாடினா” ரென்பது விளங்குகின்றது. இவ்வமயம் கம்பர் சிறப்பெய்திப் புகழ்பெற்றிருந்தனர் என்பது தேற்றம். சோழ மன்னனிடம் மிகு நட்புக்கொண்டு சிறப்பெய்தியிருக்கும் போதே, நம்கவிப்பெருமான், ஸ்வாமி தரிசனத்தின் பொருட்டு ஸ்தலயாத்திரைகள் சென்றாரென்பது வெளியாகின்றது; அவ்வண்ணமே மதுரைக்குச் சென்றனர் என்பதை இச்செய்யுள் குறித்து நிற்கின்றது.

இங்ஙனம், யாத்திரையாகச் செல்லுமவர், வடக்கிற் பிரதேசங்கட்கும் செல்லும்போது, “கூவம் தியாக சமுத்திரம்” என்னும் ஊர் இடைப்பட, “இது தம்மையிகழ்ந்து பாடிய வாணியத்தாதற்குச் சோழமன்னனால்பரிசாக அளிக்கப்பட்ட ஊ”ரென்றெண்ணி, அதனுட் புகாது விலகிச்சென்றனரென்றும், அவ்வூர் வாசிகள் கம்பரது “சிவிகையைத் தாங்கி யவரை யுடன்படுத்தி யவரிடம் பாடல் பெற்றன ரென்றும் நமது இவ்வாராய்ச்சிப் பிரிவில், “கம்பர் காலத்துப் புலவர்” என்னும் தலைப்பின் கீழ்க்காட்டியுள்ள வியாஸத்திற் குறித்திருக்கும் நிகழ்ச்சிக்கிது சான்றாகலாம். இந்தக்காலத்தில் சோழமன்னராக இருந்தவருக்குச் சயதுங்கன் என்னும் பெயருடைமை “கம்பரும் வாணியத்தாதரும் பாடியசெய்யுட்” களால் அறியக்கிடக்கின்றது; இவ்வுண்மையையும் “கம்பர் காலத்துப் புலவர்” என்னும் தலைப்பு வியாஸத்தில் அறியலாம்.

பதின்மூன்று பதினான்காகக் குறித்திருக்கும் “இல்லென்பார்” “நடக்கில் அன்னமாம்” என்னும் தலைப்புடைய இரண்டு செய்யுட்களும் “கம்பர் வல்லியென்னும் ஒரு பொது மகளைப் பொருந்தினர்” என்னும் நிகழ்ச்சியைக் குறித்து நிற்கின்றன.

பதினைந்தாஞ் செய்யுளாகிய “புக்கு விடை தழுவி” என்னுஞ் செய்யுள் “கம்பர் குடித்தனப் பாங்குக்கு வேண்டிய கறவைகள் பெற்று வந்த நிகழ்ச்சி”க்கு ஆதாரமாகக் காட்டப்பெற்ற

றிருக்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சியைத் தொண்டைமண்டலசதகச்செய்யுளும் காட்டி நிற்கின்றது. இதிற் குறித்துள்ள “காளிம்பன்” என்னும் இடையர்குலத்துப் பிரபுவைப்பற்றி அச்சதகம் விதந்து ஒதுகின்றது; ஆகலின், இக்காலத்துப் புலவர் சக்கரவர்த்தியாகிய நம் கம்பர்க்கும் இப்பிரபு உதவியிருத்தல் கூடும் என்பதும் ஆம்.

பதினேழு பத்தொன்பது செய்யுட்கள், கம்பரது காம விழைச்சின் விழைவதிகாரத்தையே குறித்து நிற்கின்றன. இதனால், கற்றவரும் காமத்தைக் கடந்து செல்லமுடியாதவராரென்பது தேற்றமாகின்றது. இவற்றாலும், கம்பரது விவாஹ நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் ஆதாரங்களொன்றும் தக்க வழி அகப்படாமையாலும், “கம்பர் மணமின்றியே இருந்தனராம்” என்னும் பெரியோர் கருதுகின்றனர். அம்பிகாபதி காவேரி யென்பாரைக் கம்பரது மகனாகவும் மகளாகவும் குறிக்கும் விஷயம் வல்லியின் மக்கடாமோ “அவர்”? என்றும் ஊஹிக்க இடந்தருகின்றது.

இருபத்தேழாஞ் செய்யுளாகிய “பொது மாதர் வீட்டை” என்னும் செய்யுளும், அதன் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்ற “தனதானியத்தில்” என்னும் சோழமண்டல சதகச் செய்யுளும், தர்மதாதாவாகிய சடையப்ப வள்ளலாரும் கம்பர் வல்லியை விழைந்திருந்த தன்மையை யொப்புக்கொண்டு உதவியிருக்கின்றார் என்னும் உண்மையைக் காட்டி நிற்கின்றன; ஆகலின், “கம்பர் ஒத்தவகையிற் பெண் தேடி மணம் செய்து வாழ்க்கை நடத்தினார் அலர்” என்னும் எமது ஐயப்பாடு உறுதியடைகின்றது.

“நெற்பயிர் விளை கழனி” என்னும் தலைப்புடைய இருபதாஞ் செய்யுளும், அதன் மேற்கோளாகிய “நிச்சமுறவே” என்னும் தலைப்புடைய சோழமண்டல சதகச்செய்யுளும் “இந்நிகழ்ச்சியையே” காட்டி நிற்கின்றன.

இவற்றை யெல்லாம் நாம் ஆதாரமாகவே கொண்டு பேசி வருதலால், “அண்ணல் திருவாலி” என்னும் தலைப்புடைய பதினாறாஞ் செய்யுளும் தள்ளக்கூடிய தொன்றாகக் கூடவில்லை யன்றோ?

பதினெட்டாஞ் செய்யுளாகிய, “ஒற்றியூர் காக்க வுறை கின்ற” என்னுஞ் செய்யுள் “கம்பர் இராமாயணம் பாடிய நிகழ்ச்சியைக்” குறித்து நிற்கின்றது. கம்பராமாயணப் பாயிரத்துட் காணும், “நடையினின்றயர்” என்னும் செய்யுளிற் கண்ட உண்மையுடன் இதனைப் பொருத்திப் பார்க்கும்போது, “கம்பர் தமது இரமாயண பாரகாவியத்தை வெண்ணெய் நல்லூரிலும் ஒற்றியூரிலும் பாடியிருத்தல் வேண்டு” மென்னும் உண்மையே வற்புறுத்தப் பெறுகின்றது. இவ்விரண்டு நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று சோழனுடன் கூடியிருந்தபோதும் மற்றொன்று சோழனின் நின்று பிரிந்திருந்தபோதும் நிகழ்ந்திருக்கலாமென்பதும் ஊழறிக்கப்படுகின்றன.

பன்னிரண்டாஞ் செய்யுளாகிய “அவனிமுழுது” என்னும் தலைப்புடைச் செய்யுள், “கம்பர் சோழனிற் பிரிந்துசென்ற காலையக்காலத்துச் சிறப்புற்றிருந்த பெரு மன்னராகிய காகதீய வம்சத்தினர்க்குத் தலைவராக இருந்த, “ஓரங்கல்நாட்டு உருத்திரன்” என்னும் அரசர் பெருமானாலும் போற்றப்பட்டுச் சிலகால மிருந்தனராம்” என்பதைக் குறித்து நிற்கின்றது. அக்கால, யக்காகதீய வம்சத்தினர் தமிழ்நாட்டு முவேந்தரையும் வென்று தமிழ்நாட்டிலும் ஆதிக்கம் பெற்று வந்தனர்” என்பது சரித்திர வுண்மையாகவின், அவ்வம்சத்தினர், தமிழ் தெரிந்துளார் என்பதும், தமிழை யாதரித்தாரென்பதும், அதுகாரணமாகத் தமிழ்க் கவி சக்ரவர்த்தியாம் நம் கம்பர்க்கு உற்றிடத்துதவினாரென்பதும் புனைகதைகளாகமாட்டாவாம். அன்றியும், இது கம்பரது காலத்தையும் வற்புறுத்திக் கொண்டிருத்தல் அறிகிறோம்.

இருபத்தொன்றாஞ் செய்யுளாகிய “வெங்கண் சிவந்து” என்னும் தலைப்புடைச் செய்யுள், “கம்பரிடம் உள்னூரச் செற் றங்கொண்ட சோழ மன்னன், கூட்டில் அடைத்து வைத்திருந்த பெரும் பசிகொண்டதொரு புலியொன்றைக் கம்பரைக் கொல் வான் கருதிக் கம்பர் மேலேவியபோது, அதன் வலியடங்கப்பாடி நரசிங்க மூர்த்தியைத் துதித்தனர்” என்னும் உண்மை நிகழ்ச்சி யைக்காட்டி நிற்கின்றது; இதனாற் கம்பர் தெய்வப்புலமை யுடையாரென்பதையும் நரஸிம்ஹ உபாஸகர் என்பதையும் தெரிவித் துக்கொண்டிருத்தல் காண்க. இங்ஙனஞ் சோழமன்னன் செற் றங் காட்டியதற்குக் காரணமாகக், “கம்பர் தம்மை யாதரித்த காகதீய வம்சத்தலைவனாகிய ஆந்தர மன்னன் ருத்ரனென்பானைக் கொண்டு சோழ மன்னனை யச்சுறுத்தியதேயாம்” எனப் பெரும் புலவர்களும் குறித்துள்ளார்கள்.

“வில்லம்புஞ் சொல்லம்பும்” என்னும் இருபத்திரண்டாஞ் செய்யுளும் மேற்குறித்துள நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ச்சியாகவே குறித்து நிற்கின்றது. இச்செய்யுள், “புலிக்குத் தப்பிய பெரும்புலவராங் கம்பரைப் பின்னுங் கொல்வான் முயன்ற அச் சோழ மன்னன் தனது வில்லில் அம்பைத் தொடுத்துப் புலவர் மேலெய்தனன்” என்னும் நிகழ்ச்சியையும், “அக்கூரிய அம்பா னது புலவர்மார்மிற் பட்டுருவியபோது, புலவர் பெருமான் மன்னன் குலமழியச் சபித்தனராம்” என்னும் நிகழ்ச்சியையும் கூறிநிற்கின்றது; இதனுள் புலவர், “என்பாட்டம்பு நின்குலத் தைச் சுட்டெரிக்கும்” என்று சொல்லியுள்ளார் என்பது விளங்கு கின்றதாயினும், “தனியே அரங்கொண்டதொரு செய்யுளைப் பாடி யுள்ளார்” என்பதற்குத் தக்கதொன்றான ஆதாரச் செய்யுளைக் காண்கின்றிலேமாகலில், இச்செய்யுளிற் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும் அந்த என்பாட்டம்பு நின் குலத்தைச் சுட்டெரிக்குமென்றே துணி என்னும் வாக்கியமே அவ்வரங்கொண்டதாம் என்றே துணியவேண்டியிருக்கின்றது. எனவே. இச்செய்யுள் “கம்பர் இந் நிலவுலகை நீத்துச்சென்ற நிகழ்ச்சி” யைக் குறித்

துள்ளதென்க. இதனால் “சில வழக்குரைகள்” என்னும் தலைப் பின்கீழ் நாம் காட்டியுள்ள முதல் நிகழ்ச்சியாகிய “கம்பர் சிவ கெங்கை ஸமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த நாட்டரசன் கோட்டைப் பதியிற் சமாதி பெற்றனராம்” என்பது மறுக்கப்படுதலையறிகின் றோம். இப் பின்னிகழ்ச்சிக்குத்தக்க ஆதாரங் காணப்பெற் றிலோமாகவின், இதனையாங்ஙனம் நம்புதல் கூடுமோ? பின்னர்க் குறிக்கப்பெற்றுள், “ஆன்பாலும் தேனும்” என்னும் இருபத்துமூன்றுஞ்செய்யுள், “நமது கவிச்சக்கரவர்த்தி யாரது உபகாரம்நுதியைச் (செய்நன்றியறிதலைக்) குறித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. “உத்தமர்கள் தாதாக்களைச் சாகும் போதும் மறக்கமாட்டார்” என்னுமுண்மையிதனால் விளங்குதல் காண்க. இச்செய்யுளையும் “மோட்டெருமை வாவிபுக” என்னும் தலைப்புடைய முதற்செய்யுளையும் ஒப்பு நோக்கி யிவ்வுண்மையை யூன்றிக் கவனிக்க இச்செய்யுட்கு மேற்கோளாகக் காட்டப் பெற்றிருக்கும், “ஆன்பால் நறுந்தேன்” என்னுந் தலைப்புடைய சோழமண்டல சதகச் செய்யுளும் இதனை வற்புறுத்திக்கொண் டிருத்தல் காண்க.

இருபத்துநான்காஞ் செய்யுளாகிய “இன்றோ நங்கம்பன் இறந்தநாள்” என்னுந் தலைப்புடைய கவியானது, “கம்பர் இறந் தமை கருதி யவ்வவைப்புலவர் பாடியதொரு கையறுநிலை” யாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, இதனால், “கம்பர் ஜீவிய காலத் திலோ - கம்பர் இறக்குந்தருணத்திலோ கம்பராம் பெரும்புலவர் போன்றொரு புலவரேனும் இருந்திலர்” என்பது விளங்குகின்ற தன்றோ? இருந்திருப்பின், இத்தகையதொரு பெரும்புலவரைக் கையிழந்தமைக்குரிய கையறுநிலை, யிங்ஙனமொரு உற்பச் செய்யுளாகத் தோன்றிருக்கக்காரணமில்லை. அப்புலவர்கள் கம்ப ரொடு மருவினராகவோ மருவலராகவோ இருந்து வாழ்ந்தன ரென்னும் உண்மையையறிதற்கும் தக்க சான்றுகள் காணப் பெற்றிலேம். கம்பர் பெருமானாரோடு பகைமை பாராட்டியிருந் தனர் என்னும் புனைகதையிற் குறிக்கப்பெற்ற கூத்தப்புலவரது

தொடர்பைக் கம்ப ரிற்சூந்தருணத்திலும் பொருந்திக்காட்டிப் புனையாதிருந்தமைக்காக, அப்புனைகதை யாக்கியோர்க்கு யாம் மிகவும் கடப்பாடுடையராயிருக்கின்றோம்; இங்ஙனம் அக் கூத்தப் புலவரே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும்போது, அக்கூத்தருடன் இருந்த வராகக் கதையிற் குறிக்கப்பட்டும் கம்பருடன் இருந்தவராகக் கதையிற் குறிக்கப்படாமலும் தோன்றும் புலவர் பெருமானாகிய புகழேந்தியாரைப்பற்றிப் பேசவும் வேண்டுமோ?

எனவே, இக்குறித்த குறிப்புகளால், “ கம்பரது ஜீவிய சரித்திரம் ஒருவாறு உண்மை நிகழ்ச்சிகளாகவே தொடர்ந்து தொகுக்கப்படலா” மென்னும் உறுதிப்பாட்டுக்கு யாம் வருகின்றோம். இங்ஙனமே, இவற்றை வைத்துக்கொண்டு புலவரது கதைச்சுருக்கத்தைத் தொடர்ந்தெழுதி வெளியிடத் தீர்மானித்துள்ளோமாயினும், இக்குறித்த நிகழ்ச்சிகளை யாதாரமாக வைத்துக்கொண்டே, “ கம்பர்காலத் தரசரின்னொரென்பதையு மாராய்ந்து துணிந்து வெளியிடலாமென்றே அடுத்ததொரு அதிகாரத்தையும் ஆரம்பிக்கின்றோம்.

கம்பர் காலத் தரசர் பெருமக்கள்.

கம்பர் காலத்து அரசர் பெருமக்களாவார் இன்னொரெனத் துணிந்தெழுதல் ஒரு அற்ப காரியமாகமாட்டாது; தக்க - துணிவுடைய ஆதாரங்களொன்றுமே கிடைக்கப் பெற்றிலேம். நம் கம்பரது இராமவதாரக் கவிகளிலோ, பிற தனிக்கவிகளிலோ (அரசரைப்பற்றிச் சிறப்பித்துப்பாடிய சிறப்புச் செய்யுளேனும்) பொதுவாகச் சொல்லப்பெற்ற ஈரொருபாக்களையன்றி, வேறு - காணப்பெற்றிலேம்; பொதுவாகவேனும் கிடைக்கப்பெற்றுள அச் செய்யுட்களோ வெனில், “ புவிபுகழ் சென்னிபே ரமலன் ” என்னுந் தலைப்புடைய கிட்கிந்தாகாண்டச் செய்யுளொன்றும் “ வன்னி நாட்டிய பொன் மௌலி ” என்னும் யுத்தகாண்டச் செய்யுளொன்றுமாகிய இராமாவதாரச் செய்யுட்களிரண்டும், “ கம்பர் காலத்துப் புலவர் ” என்னுந்தலைப்புடைய அதிகாரத்திற்

காட்டப்பெற்ற “கூளம்பிடித்தெள்ளின்” என்று ஆரம்பிக்கப் பெற்றிருக்கும் கம்பரது தனிக்கவி யொன்றும் ஆக மூன்று செய்யுட்களுமேயாகும் ; இவைகள் மூன்றும் சோழமன்னனைக் குறித்துளவேயாம். ஆனால், கம்பரது சரித்திர நிகழ்ச்சியோ, கம்பர்க்குச் சோழமன்னரவையிலும் பாண்டிமன்னர்சபையிலும் ஆந்தரமன்னர்அரங்கிலும் பிரவேசமிருந்ததாகக் காட்டிச் செல்கின்றது.

மேற்குறித்த, சோழமன்னனைக் குறித்துப் பிரமாணமாகக் காட்டிய, அம்மூன்று செய்யுட்களிலும், அரசனைக் குறிக்கும் பதங்களாக, சேன்னீ அமலன் வீரன் தியாகமாவிநோதன் சயதுங்கன் என்னுஞ் சொற்களே கிடைத்திருக்கின்றன ; இவையெல்லாம் சோழமன்னரைக் குறிக்கும் பொதுப் பெயர்களாகவே காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், ஒரு குறிப்பிட்ட அரசனையுணர்த்தும் சிறப்புப் பெயராக, ஒன்றேனுங் காணப்படுமோ வென்பது ஆராய்ச்சியின்பாற் பட்டதேயாகும். அங்ஙனமே யாராயப் புகும்போது, புலவர் பாடிய பல தனிச்செய்யுட்களிலும் பிரபந்தங்களிலும் சோழமன்னரைக் குறிக்கும் பொதுப் பெயர்கள் எவை யென்பதை யாராய்ந்துகொண்டு எஞ்சிய சிறப்புப் பெயரைப் பற்றியும் பேசுவோமாக.

சோழர் பொதுப்பெயராய்ச்சிக்குத்தக்க சான்றாக, ஒரு பெரும் புலவர் பெருமான் ஆராய்ந்து குறித்திருக்கும் அரிய குறிப்பொன்றினை யீண்டுக்காட்டுகின்றோம். அது பின்வரும் :—

செந்தமிழ்த் தொகுதி இரண்டு, பக்கம் ஈகூச-ல்,

“இப்புலவர்கள் ஆங்காங்குப் பாடிய பாடல்கள் பலவற்றுள் குலோத்துங்கன் என்னும் பெயரே யல்லாமல் விக்கிரம சோழன், அபயன், உத்துங்கன், சயதுங்கன், கண்டன், மானாபரணன், அகலங்கன் என்பன முதலாகச் சோழர் சிறப்புப் பெயரும் பொதுப்பெயரும் பலவாகப் பயில்வன.

இப்பல பெயர்களுட் குலோத்துங்கன் என்பது முதற்கண் ஆதித்தன் மகனாகிய வீரநாமாயண சோழனுக்கு வழங்கி அதற் குப்பின்பு நெடுங்காலம் கழித்து அபயன் முதலாகப் பலர்க்கும் வழங்கியதாகலின் அது பொதுப்பெயர் போல்வது. அபயன் என்பது முதற்கண் உபய குலோத்தமனுக்கு வழங்கி அவன் வழித்தோன்றிய விக்கிரமன் முதலாகப் பலர்க்கும் வழக்கியதாக லின் அதுவும் பொதுப் பெயர் போல்வது. கண்டன், மாநா பரணன், அகலங்கன் என்பன சோழர் பலர்க்கும் வழங்கும் பொதுப்பெயர்களாம். உத்துங்கன், துங்கன், சயதுங்கன் என்பனவும் குலோத்துங்கனினின்று எடுத்தாண்ட பெயர்களாய்ப் பலர்க்கும் வழங்குவனவேயாம். இச்சோழர் பாடல்களில் ஆங்காங்குக் கண்டுகொள்க” என்று, அப்பெரியார் தமது “புகழேந்தி யொட்டக்கூத்தர்” என்னும் வியாஸத்தில் கூறிச் செல்கின்றார்கள்.

எனவே, குலோத்துங்கன் அபயன் கண்டன் மாநாபரணன் அகலங்கன் உத்துங்கன் துங்கன் சயதுங்கன் என்னும் பெயர்களெல்லாம் சோழர்க்குரிய பொதுப் பெயர்களாம் என்பது பெற்றாம். இவற்றுள் நம்மாராய்சிக்குப் பொருந்தியது சயதுங்கன் என்னும் பதமொன்றுதான். இந்த, சயதுங்கன் என்னும் பதமும் சோழமன்னரைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயரென்பது தெளிந்தோம்.

இனி, நமது ஆராய்ச்சியிலெடுத்துக்கொண்ட ஐந்து பெயர்களுள் இவ்வொன்று நீங்கலாக எஞ்சிய சென்னி அமலன் வீரன் தியாகமாவினோதன் என்னும் பெயர்களையும் ஆராய்வோம்.

சென்னி :— தமிழ் மூவேந்தருள் தலைமைபற்றி நின்றமை குறித்துச் சோழர்க் குரிமையாக்கப் பெற்ற பொதுப்பெயராமென்பது புலவர் குறிப்பு. (சென்னி - தலை.)

அமலன் :— இச்சொல் அகலங்கன் என்னும்—சோழர் பொதுப்பெயரொன்றற்குரிய பரியாய நாமமேயாகும் மலம்.

களங்கம் ; மலன் (அதனை யுடையவன்) - களங்கன் (அதனையுடையவன்) ; அமலன் - அகளங்கன் எனவே, இதுவும் பொதுப்பெயராதலறிக.

இனி, நான்காவது பதமாகிய தியாகமாவின்னோதன் என்னும் சொல்லை யெடுத்தாராயும்போது, அரசர் கூட்டத்துக்கே யுரிய பொதுமைக்குணத்தைக் காட்டுவதாகத் தோன்றுகின்றதேயன்றி, ஒரு குலத்தையோ - ஒரு அரசரையோ சிறப்பாகக் குறித்திடுவதாக இல்லை ; என்னை :- உயர்குடிப்பிறப்பும் செல்வமும் வாய்க்கப்பெற்றார், ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் நல்ல சேர்க்கையும் உடன் பெற்றாராயின், கல்விக்கழகங்கள் பல நிறுவிக் கற்றார்க்குப் பரிசளிப்பதையே விநோதப் போக்காகக் கொண்டொழுகுவரன்றோ ? ஆகலின், இப்பதம் ஒருவரைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயராவதொன்றன்றென்க.

தவிரச், சோழமன்னருள் இத்தகைப் பெயர் புனைந்தாரொருவர் இருந்துளாரென்பதையு முணர்ந்திலோமாகலின், இஃது ஒரு சோழனது வித்யா விநோத - தியாக விநோதப் போக்கையே காட்டியதேயாமெனத் தெளிந்தோம். இதற்கேற்ப, இதே கவியானவர், தமது இராமாவதாரத்திற் குறித்த மற்றோரிடமாகிய - கிட்கிந்தாகாண்டம், பிலநீங்கு படலத்தில், “புவிபுகழ் சென்னிபே ரமலன் தோள்புகழ், கவிகள்தம் மனையெனக் கனக ராசியும் ;” என்னும் அடிகளாலும், இதே பொருளை - தியாகமாவின்னோதன் என்னும் பொருளையே குறித்துக் காட்டியிருத்தலுணர்ச்சு ; இக்கவியிலுள்ள முதலடியிற்காட்டிய “சென்னிபேரமலன்” என்பதைச் “சென்னிபேரபயன்” என்றும், “சென்னியாதித்தன்” என்றும் பாடாந்தரங்களுடையதாகக் காட்டுகின்றார்கள் புலவர் ; இவற்றுள், முதற்பாடத்திற் காணும் அபயன் என்னும் பெயரும் சோழர் பொதுப்பெயராகவே உள்ளது ; இரண்டாம் பாடத்திற் காணும் ஆதித்தன் என்னும் பெயரையேற்றுக்கொள்வோமாயின், கம்பரது காலத்தை மிக முற்

படுத்திக் காட்டுவதாக முடியுமாகலின், அது பொருந்துமாறு காண்கின்றிலம். எனவே, “சென்னிபேரமலன்” என்னும் பாடமே சிறப்புடையதாமென்க.

இனி, வீரன் என்னும் ஒரு பதமே எஞ்சி நிற்கின்றது ; இஃது ஒருகால் ஒரே சோழமன்னற்குச் சிறப்புப் பெயராக ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுவ தொன்றாகலாம். ஏனெனில், சோழ மன்னர் பொதுப்பெயர்களுள் வீரன்என்னும் பெயர் விரவியிருக்க வில்லை யாகலினென்க. ஆயின், இவ்வீரன் என்னும் சிறப்புப் பெயர், சோழமன்னர் பலருள் யாரைக் குறித்திருக்கின்றது என்று ஆராயும்போது, முதலாம் ஆதித்தன் மகனாகிய கி. பி. ௯0௭-ல் முடிசூடிய முதற் பரந்தகச் சோழன், வீரநாராயணன் என்னும் பெயராலழைக்கப்பெற்று வீர என்னும் சிறப்புக்கு உரியதாக இருந்தான் எனவும், கி. பி. ௧0௬௨-ல் முடிசூடிய வீரராஜேந்திரன் என்பானும் வீர என்னும் சிறப்புக்கு உரியதாக இருந்தான் எனவும், கி. பி. ௧0௭௮-ல் அரசாண்ட வேங்கிநாட்டதிபதியாகிய வீரசோழன் என்பானும் வீர என்னும் சிறப்புக்கு உரியதாக இருந்தான் எனவும் கொள்ளக் கிடப்பதால், இம்மூவருள் எவர் கம்பர் காலத்திருந்தாரென்பதைத் தக்க ஆராய்ச்சியில் தெளிய வேண்டியவராக இருக்கின்றோம்.

நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஆதாரங்களைக்கொண்டு, நமது கவிசக்கரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வாரது காலத்தைத் தீர்மானமாக நிர்ணயித்துவிடுவோமாயின், அவர் காலத்திலிருந்த - வீர என்னும் சிறப்புக்குரிய சோழமன்னன் இன்னான் என்பதைத் தெளிந்து கூறிவிடலாம். ஆகலின், கம்பரது காலவரையறையை யறுதிப்படுத்தும் சாதனங்கள், “கம்பர் சரித்திரக் குறிப்பு” களிலேனும் “பிற ஆதாரங்க” ளிலேனும் கிடைக்குமா என்பதை முதன் முதல் ஆராய்வோமாக.

நமது இந்தக் கம்பராமாயண ஆராய்ச்சிப் பிரிவின், நடுப் பாகத்தில் ஆராய்ந்தெழுதியிருக்கிற - “கம்பர் ஒட்டக்கூத்தராம்” இருபெரும் புலவர்களது அரிய நூல்களாகிய - வித்தார காவியங்களெனப் பெரியோர்களாற் கொள்ளப்பெற்று விளங்கி யிருக்கிற ஸ்ரீராமாயணம் பூர்வகாண்ட - உத்தரகாண்ட காவியங் களின் ஒரு சிறு ஆராய்ச்சியிற் காட்டியிருக்கிற உறுதிப்பாட மைந்த கொள்கையினால், நமது கவிசக்கரவர்த்தியாம் கம்பநாட் டாழ்வார், எல்லாவற்றானும் ஒட்டக்கூத்தப்புலவர் பெருமானா ரது காலத்துக்கு முந்திய காலத்தவராகவே கொள்ளப் பெறு கின்றார்.

இவ்விரு பெரும்புலவர்களையும் கூட்டிப் புனைந்த புனைகதை கட்டுத்தக்க சான்றுகளான ஆதரச் செய்யுள்கள் கிடைக் கப் பெறுமையும், “தமிழ் நாவலர் சரிதை” யுள் காட்டியிருக் கும் வித்துவான் காலவரையறை முறைவைப்பும், கூத்தர் காலத் தவரான புகழேந்தியார்க்கும் கம்பநாட்டாழ்வார்க்கும் சம காலங்காட்டும் புனைகதைகளேனும் ஆதரச்செய்யுள்களேனும் காணப்பெறுமையும், கம்பர்காலத்தவராக-ஆராய்ச்சியானும் ஆதா ரச் செய்யுள்களானும் கொள்ளப் பெற்றிருக்கிற - சோழன வையிற் பரிசு பெற்றிருக்கிற - வாணியத்தாதப் புலவர்க்கும் கூத்தர் புகழேந்தியார்க்கும் சமகாலங்காட்டும் புனைகதைகளே னும் ஆதரச்செய்யுள்களேனும் வெளிப்பட்டிராமையும் ஆகிய இவை, கம்பர், கூத்தப்புலவர் காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத் தவர் என்னும் நமது கொள்கையையே வற்புறுத்திக்கொண் டிருக்கின்றன.

விக்கிரமசோழன் குலோத்துங்கன் ராஜராஜன் ஆகிய- பாட்டன் மகன் பேரன் ஆகிய மூவர் சோழமன்னரையும் சிறப் பித்துச் சொல்லப் பெற்றிருக்கும் மூவருலாக்கட்கும் ஆசிரியர் இன்னுர்தானென்று ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் தமது ஆராய்ச்சி வன் மையால் வெளியேற்றியிருக்கும் உண்மைத்திறத்தினுனே, அவ்

வுலாக்களின் ஆசிரியரான ஒட்டக் கூத்தப் பெருமானாது காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டேயென உறுதி பெற்றிருக்கின்ற படியால், நம்கம்பர்—இவ்வொட்டக்கூத்தப் புலவர்க்கு முற்பட்ட காலத்தினராகக் கொள்ளப்பெறும் நம்கம்பர் பெருமான் - அப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினுக்கு முற்பட்ட காலத்தினர்தா மென்பது நன்கு உறுதியாகின்றதன்றோ ?

இதனை, நமது இந்த ஆராய்ச்சிப் பிரிவில், “சரித்திரக்குறிப் புகள்” என்னும் தலைப்பில் எடுத்துக்காட்டியுள்ள—கீழ்க்காணப் பெறும் இரண்டு செய்யுட்களும் வற்புறுத்திக்காட்டிக் கொண் டிருக்கின்றன. இவை, நமக்குத் தக்க ஆதாரமாகக்கிடைத்தி ருக்கும் “தமிழ் நாவலர் சரிதை” யுட்கண்ட செய்யுட்களே யாகும்; அவ்விரண்டு செய்யுட்களும் பின் வருவன. :—

“காதம் இருபத்து நான்கொழியக் காசினியை
ஒதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ—மாதவா!
கொல்லி மலையுடைய கொற்றவா!! நீமுனிந்தால்
இல்லையோ எங்கட் கிடம்.”

“கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொரு வெள்ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையிற்
ஏனுட்டு வெள்ளா றிருபத்து நாற்காதம்
சோனுட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.”

இவற்றுள் பின்னையது “கம்பர் தனிப்பாட” லாமென்ப. இவ்விரண்டு செய்யுட்களின் ஆதாரங்களால், கம்பர் பெருமான் காலத்துச் சோழநாட்டெல்லே இருபத்து நான்கு காவத அளவே பரவியிருந்த தென்பது பெற்றும்.

இக்கருத்தினைக் கீழ்வரும் சோழமண்டல சதகச்செய்யு ளொன்றும் வற்புறுத்திக்கொண்டிருத்தலுணர்க. அச்செய்யுள் பின்வரும். —

“ செல்லும் குணபால் திரைவேலை தென்பால் செழித்த வெள்ளாறு
வெல்லும் கோட்டைக் கரைவிளக்கு மேல்பால் வடபால் வெள்ளாறே
எல்லையொருநான் கினுங்காதம் இருபா னன்கும் இடம் பெரிதாம்
மல்லல் வாழ்வு தழைத்தோங்கும் வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே.”

ஆனால், ஒட்டக்கூத்தப் புலவர் பெருமானாராலோதப் பெற்றுள்ளதாகக் கிடைத்திருக்கும் மூவருலாப் பிரபந்தங்களினும் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளவர்களாகிய விக்கிரமசோழன் குலோத்துங்கசோழன் இராஜராஜசோழன் என்னும், பாட்டன் மகன் பேரர்களாகிய அம்முன்று சோழமன்னர்கள் காலங்களும், முறையே கி. பி. கககஅ ஆண்டு முதல் கக௩௨ ஆண்டு வரையென்றும், கி. பி. கக௩௨ ஆண்டு முதல் கக௬௨ ஆண்டு வரையென்றும், கி. பி. கக௬௨ ஆண்டு முதல் க௨௦௦ ஆண்டு வரையென்றும் ஆராய்ச்சிக்காரர்பலராலும் ஒப்புக் கொள்ளப் பெற்றிருப்பதால், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டாகிய இக்காலமே சோழராஜாங்கத்து உச்சநிலைக்காலமாமெனக் கருதப்பட்டிருத்தலாலும், இக்காலம் சோழவரசாங்கம் தஞ்சை திருச்சி ஜில்லாக்களின் அளவோடு நில்லாமல் தென்னிந்தியா முற்றிலும் மேலும் பரவியிருந்ததாகக் கொள்ளப்பட்டிருத்தலாலும், இக்காலத்திருந்தவராகக் குறிக்கப்பெறும் கூத்தர் பிரான், இச்சோழ அரசாங்கத்தின் உச்சநிலைக்காலத்திலிருந்தவராகவே கருதப்படுகிறார்; எனவே, தஞ்சை திருச்சி ஜில்லா அளவுடன் நின்று இருபத்துநான்கு காவத அளவே பரவியிருந்த இச்சோழ அரசாங்கத்து ஆதியிலிருந்த கம்பர்பெருமானாரது காலத்துக்கும், தென்னிந்தியா முற்றும் மேலும் பரவியிருந்த இச்சோழ அரசாங்கத்து மத்தியகாலத்திலிருந்த கூத்தர் பெருமானாரது காலத்துக்கும், இடையில் ஓரிரண்டு நூற்றாண்டுகளேனும் நிலவியிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஒருதலையா மென்க. எனவே, கம்பரது காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதென்பது உறுதியாகின்றது. ஆகலின், இக்காலத்திலிருந்த அரசர்

கள் கம்பர் காலத்திருந்த அரசர்பெருமக்க ளாகமாட்டார்களென் பது துணிபாம் என்க.

குறிப்பு :—“குலோத்துங்கன்” என்னும் பெயருண்மை யொன்றே கொண்டு, ஒட்டக்கூத்தப்பபுலவர், ஆதித்தசோழன் மகனாகிய வீரநாராயணனென்னும் குலோத்துங்கனையே பாடியுள்ளாராகையால், “இவர் (ஒட்டக்கூத்தர்) வீரநாராயண குலோத்துங்கன் காலத்தவரே யாவர்.” எனவே, “கம்பரும் ஒட்டக்கூத்தரும் சமகாலத்தவராதற்குத்தட்டில்லையே” என் பாருளராயின், கூறுதும்.

ஒட்டக்கூத்தப்பபுலவர், விக்கிரமசோழனைப் பாடியுள்ளார் என்பது, “விக்கிரமசோழனுலா” என்னும் ஆதாரவழியானுண் மையாகலின், கி. பி. ககக௮ ஆண்டு முதல் கக௩௨ ஆண்டு வரையிருந்த விக்கிரம சோழனையும், கி. பி. ௯௦௦ ஆண்டு முதல் ௯௪௦ ஆண்டு வரையிருந்த மேற்குறித்த வீரநாராயண குலோத்துங்கனையும் பொருத்துமாறு யாங்ஙனமியலுமோ? அன்றியும், குலோத்துங்கனைப்பாடிய நம் கூத்தப் புலவர், அக்குலோத்துங்கன் தந்தையாகிய விக்கிரமசோழனையும் பாடியுள்ளா ரென்பதன் றியில், அக்குலோத்துங்கன் மகன் இராஜராஜனையும் பாடியுள்ளாரென்பதையும் மூவருலா நன்கு விளக்குதலால், கூத்தப்பபுலவராற் பாடல்பெற்றவன், குமராகுலோத்துங்கன் என அப்பபுலவராலேயே பல்லிடங்களினும் சிறப்போடு கூறப்பெற்ற இரண்டாங்குலோத்துங்கனாவனேயன்றி, ஆதித்த சோழன் மகனாகிய பராந்தகன் என்னும் சிறப்புப் பெயருடன் விளங்கியிருந்த வீரநாராயண குலோத்துங்கனாகமாட்டான் என்பது தெள்ளிதின் விளங்குதல் அறிக. ஆகலின், வீரநாராயண குலோத்துங்கன் சோழமன்னன் காலமாகிய கி. பி. ௯௦௦ முதல் ௯௪௦ வரையுள்ள காலம் ஒட்டக்கூத்தப்பபுலவர் காலமாகாது; குமராகுலோத்துங்கன் சோழமன்னன் காலமாகிய கி. பி. கக௩௨ முதல் கக௬௨ வரையுள்ள காலமே அக்கூத்தப் புலவர் காலமாகலாம்; எனவே, ஒட்டக்

கூத்தப்பிலவர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினர்தாமென்பது பின்னரும் உறுதிப்படுகின்றது.

மூவருலாப் பாடினவர் கூத்தப் புலவர்தாமென்பதும், அம் மூவரும் விக்கிரமன் குலோத்துங்கன் ராஜராஜன் என்பவர்தாமென்பதும், அக்குலோத்துங்கன் குமாரகுலோத்துங்கன்தானென்பதும், பின்வரும் உலா அடிகளால் தெளிவுறுதற் கண்டு தேறுக. அவ்வடிகள் பின்வரும் :—

சங்கரசோழனுலா என்னும் அரிய பழைய தமிழ்நூற்கண் சங்கரசோழனுக்கு முற்பட்ட சோழராஜ பாரம்பரியம் எடுத்தோதப்பெற்றவிடத்து,

“ * * * * * கூடலூர்

உம்பர் அணிகொள்ளக் கொள்வித் தொருகலிங்க
வெம்பரணி கொண்ட விறலோனும்—செம்பதத்துக்
கூடிய ‘ சீர்தந்த வென்றெடுத்த கூத்தனுலாச்
சூடிய விக்கிரம சோழனும்—பாடிய
வேள்ளைக் கலியுலா மாலையோடு கண்ணிமவன்
யிள்ளைத் தமிழ்மலை பெற்றோனும்—தெள்ளித்தம்
முன்னு யகரினவன் மூதுலாக் கண்ணிநோறும்
பொன்னு யிரஞ்சோரிந்த பூபதியும்—என்னுமிவர்
மாசக்கர மேரு வலஞ்சென் மகரசல
பூச்சக்கர மேழும் புரந்ததற்பின்—* * *

என்றும், அந்நூலிறுதியில்,

“ பருவத் தெழுவகைமைப் பாவையரெல் லாருந்
தெருவத் தினைய திளைப்பப்—பரணிக்
கவியாற் சயங்கொண்டான் கட்டுரைப்பக் கொண்டான்
குவியாக் கரத்தரசு கொண்டான்—கவிகை
நிலாக்கொண்டான் கூத்தன் நிகழ்த்த ஒருழன்
றுலாக்கொண்டான் போந்தான் உலா ”

எனவும் வருவனவற்றுட் பரணிகொண்ட விறலோனாகிய அபயனுக்குப் பின்னே கூத்தனுலாச் சூடிய விக்கிரம சோழனும், கூத்

தன் உலாமாலையோடு பிள்ளைத்தமிழ் மாலைபெற்ற சோழனும் கூத்தனுலாக் கண்ணிதோறும் பொன்னுயிரஞ் சோரிந்த பூபதியும் என மூவர் கூறப்பட்டிருத்தலால், ஒட்டக்கூத்தப்புலவர் மூன்றுலாப்பாடியுள்ளாரென்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

இங்குக் குறிக்கப் பெற்ற நால்வரும், முதற்கண் கூறப் பெற்றவன் அதாவது பரணி கொண்ட விறலோன் என்றவன் அபயனாகிய உபயகுலோத்தம சோழனாவான் ; பிற்கண் கூறப் பெற்ற மூவரும், அவ்வபயன் மகன் விக்கிரமனும் விக்கிரமன் மகன் குலோத்துங்கனும் அக்குலோத்துங்கன் மகன் இராஜராஜனுமேயாவார்.

மேற்கூறிய சங்கரசோழனுலா அடிகளால், கூத்தப்புலவர், விக்கிரமசோழன் மகனாகிய குலோத்துங்கனையே பாடியுள்ளார் என்பது போதருகின்றது. குலோத்துங்கச்சோழனுலா எனப் பெயரிய நூலும் இக்குலோத்துங்கனைப்பற்றியதே யாமென்க ; இவன், இப்புலவர்பால் உலாப்பிரபந்தமேயன்றிப் பிள்ளைத் தமிழ் மாலையும் பெற்றுளானென்பது தெளியப்பெறலால், இக்குலோத்துங்கன் இளம்பிராயம் முதல் கூத்தப்புலவரது நட்புரிமை பாராட்டினவனென்பது தெளிவாகின்றது.

இனிக், கீழ்வரும், “ தமிழ் நாவலர் சரிதைச் ” செய்யுளிற் குறிக்கப் பெறும் குலோத்துங்க சோழ மன்னனும் இக்குமார குலோத்துங்கனையாவனென்பதும் தெளிவு. அச்செய்யுள் பின்வரும் :—

ஒட்டக்கூத்தர் பாதி சோழன் பாதி பாடியது.

“ ஆடுங் கடைமணி நாவசை யாமல் அகில மெல்லாம்
நீடுங் குடையிற் றரித்தபிரா னென்று நீத்த நவம்
பாடுங் கவிப்பெருமான் ஒட்டக்கூத்தன் பதாம்பு யத்தைச்
சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென் றேயெனைச் சொல்லு வரே ”

எனவே, இக்குறிப்பினால், கூத்தர் உலாக் கொண்ட மூவர் சோழமன்னர்களும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினராகத் தெளி

ஆராய்ச்சி] கம்பர் காலத் தரசர் பெருமக்கள்.

கக௭

தலால், அவர் தம் காலத்து உடனிருந்து அம்முவரையும் பாடிய
புலவராம் ஒட்டக்கூத்தப் பெருமானாரும் அப்பன்னிரண்டாம்
நூற்றாண்டினரேயா மென்பது உறுதியாகின்றது.

மற்றொரு குறிப்பு.—இனி, “ஒட்டக்கூத்தரார் குலோத்
துங்கக்கோவை முதலிய பாடப்பெற்றவன் சகாப்தம் கூஅரு-ல்
அதாவது கி. பி. ௧௦௬௩-ல் பட்டமெய்திய குலோத்துங்க
சோழன்” என்று கொண்டு, அக்கூத்தர், காலத்தவராக வழங்கும்
கம்பரைக் “கி. பி. ௧௧-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியினராகத்துணி
வார்” பலருளரால் எனிற் கூறுவாம். முற்காலத்து நூல்களையே
எடுத்தாண்ட புறத்திரட்டு என்னும் நூலில், கம்பராமாயணச்செய்
யுட்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கக்காண்கின்றோமே யன்றி, பதினோ
ராம் நூற்றாண்டிற் சிறப்புற்று விளங்கிய பெரியபுராணம் கலிங்
கத்துப்பராணி முதலியவற்றிலிருந்து அப்புறத்திரட்டுடையார்
எடுத்தாண்டிருக்கக் காண்கின்றிலேம்; எனவே, கம்பரும் புறத்
திரட்டுடையாரும் பெரியபுராணம் கலிங்கத்துப்பராணி முதலிய
வற்றின் காலமாகிய ௧௧-ம் நூற்றாண்டினுக்கு முற்பட்ட காலத்
தினமென்பதுவே தெள்ளிதாகு மென்க.

அன்றியும், “குலோத்துங்கக் கோவைக்குப் பாட்டுடைத்
தலைவன், சகாப்தம் கூஅரு-ல் (கி. பி. ௧௦௬௩) பட்டமெய்திய
ஓர் குலோத்துங்கன் அல்லன்” என்பதும், “குலோத்துங்கக்
கோவைக்கு ஆசிரியர் ஒட்டக் கூத்தப்புலவர் அல்ல” மென்ப
தும் ஆராய்ச்சிக்காரர்களின் துணிபுகளாக இருக்கின்றன. இவ்
வுண்மைகள், “செந்தமிழ் ௩-ம் தொகுதியில், ௧௬௪-ம் பக்கத்தில்,
ஆராய்ச்சியென்னும் தலைப்பில் ஒரு பெரும் புலவர் சிகாமணி
யால் எழுதப்பெற்றிருக்கும் அரிய வியாஸ மொன்றினால் தெளி
வாகக் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. அவ்வியாஸத்தின் சில
முக்ய அம்சங்களை ஈண்டு நம்நேயர் பொருட்டு எடுத்துக் குறிப்
போமாக. அந்த வியாசப்பகுதி பின்வரும் :—

கூத்தரும் குலோத்துங்கன் கோவையும்.

“குலோத்துங்கன் கோவை ஒட்டக்கூத்தரற் பாடப்பட்ட தென்பது பலருங் கொண்ட கருத்தாகும். இவ்வராய்ச்சிக்கு முன்னெல்லாம் யானும் அவ்வாறே கருதியதுண்டு. அங்ஙனம் கருதியற்குக் காரணம், இக்கோவைப் பாட்டுப் பெற்றவனும் கூத்தர்பாடிய மூன்றுலாக்களில் ஒன்று பெற்றவனும் குலோத் என்னும் பெயரே கொண்டிருத்தலும், “கோவையுலாவந்தாதிக்கோட்டக்கூத்தன்” எனவழங்குதற்குப் பொருந்தக் காட்டுதற்குக் கூத்தர் பாடிய கோவை வேற்றியப்படாமையுமேயாகும். சங்கரசோழனுலா என்னும் பழைய நூற்கண்,

“கூடிய சீர்தந்த வென்றெடுத்த கூத்தனுலாச்
சூடிய விக்கிரம் சோழனும்—பாடிய
வெள்ளைக் கலியுலா மாலையொடு மீண்டுமவன்
பிள்ளைத் தமிழ்மாலை பெற்றோனும்—தெள்ளித்தன்
முன்னு யகரிலவன் மூதுலாக் கண்ணிதொறும்
பொன்னு யிரஞ்சொரிந்த பூபதியும்—என்னுமிவர்
மாசக்ர மேரு வலஞ்செல் மகாசல
பூசக்ர மேழும் புரந்ததற்பின்—* * *

“சங்கமன் தொல்லைத் தவம் போல.....
வல்ல மனாதி மனுவினு மேதக்க
நல்லமன் என்கிற நாய கற்கும்.....
பைத்த பொருபுலியைப் பல்கோடி வேந்தணிய
வைத்த குமார மகீதரந்தும்—மெய்த்துணையாத்
தோற்றிய சங்கர ராஜன் சுராஜன்”

என, கூத்தர் பாடிய மூன்றுலாப் பெற்ற விக்கிரமன் குலோத்துங்கன் இராசராசன் முதலாகிய பலர்க்குப் பின்னே சங்கமராசனைக்கூறி, அவனுக்குப் புதல்வர்கள் குமாரகுலோத்துங்கன் முதலியோர் என்று தெளிவித்தலாற், கோவைப்பாட்டுடைத்தலைவனான குமாரகுலோத்துங்கன், கூத்தருலாப் பெற்ற குலோத்துங்கனுக்கு மிகவும் பிற்பட்டவனானவனென்பது உணரப்படும்.

சங்கமன் என்பானுக்கு நல்லமன் குமாரமகீதரன் சங்கரன் என மூவரும் புதல்வராவார் என்பது தெளியப்படுதலின், குலோத்துங்கக் கோவைக்கண் குமாரகுலோத்துங்கன் எனப் பட்டானும் சங்கரசோழனுலாவிற் குமாரமகீதரன் எனப்பட்டா னுமீ ஒருவனையாமென்பது நன்கு துணியப்படும்.

இனி, குலோத்துங்கன்கோவைக்கண் கூறப்பட்ட இவன் குமாரகுலோத்துங்கன் தான் எனற்கு, அக்கோவைநூற் கண்ணே,

(உ. துறை - ஐயம்.)

“சங்கம ராச குலோத்துங்க சோழன் தமிழறந்தைத்
துங்கன் வழிமுத லோனிட மோவவன் சூழிடமோ
அங்கவ னுக்கிரு ணீங்கிட மோவன்றி நண்பிடமோ
கொங்க விழுங்குழ லாட்கிட மேதெனக் கூறுவமே ”

என்றும்,

(கூந. துறை-கலவியின் மகிழ்தல்.)

“தேனார் கடலுந் திருப்பாற் கடலுந் திரைபுரண்டொன்
றாளுலெத் தன்மையத் தன்மைய தாமகி லாண்டமெலாம்
கோனாதும் சங்கரன் முன்னோன் குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பின்
மானாரும் யானும் மணந்தவிப் பேரின்ப மாக்கடலே. ”

என்றும்,

(நா. துறை-முயங்கல்.)

“தேனுந் துவர்க்கும் பசும்பாகும் கைக்குமத் தீங்கரும்பு
தானும் புளிக்கும் கனிகளுங் காரும் தகைமுகன்முற்
கூனுஞ் சிலைக்கைக் குமார குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பில்
ஈனுந் தளிர்நிறத் தாளிதழ்த் தேனுண்ட என்னிதழ்க்கே ”

என்றும் வரும்செய்யுட்களால், இக்கோவைப்பாட்டுடைத் தலை வன் சங்கமராச சோழன் மகன் எனவும், சங்கர சோழனுலாப் பாட்டுத்தலைவனாகிய சங்கர ராச சோழற்கு அண்ணன் என வும், குமார குலோத்துங்கப் பெயரினன் எனவும் தெளியலாகும்.

விக்கிரமன் காலத்தவராகிய கூத்தப்புலவரை அவ்விக்கிரமன் பேரனான இராசராசன் காலத்துக்குப்பிற்பட்டு மிருந்தாரென்றல் சிறிதும் பொருந்தாதாதலின், இராசராசன் காலத்துக்கு மிகப்பிற்பட்டிருந்த சங்கமராசன் மகனான குமார குலோத்துங்கனையும், கூத்தர், கோவையாற் பாடினரெனக்கொள்ளுதலும் இயையர்மை காணப்படும். மற்றும், “கோவையுலாவந்தாதிக்கொட்டக் கூத்தன்” எனக்கூத்தரை கோவையாற் சிறப்பித்தலுண்டே யெனின் அஃது, அவர், புதுவைக்காங்கேயன் மேற்பாடிய நாலாயிரக் கோவை பற்றியாமென உணர்க. இவ்வுண்மையைக் கீழ்வரும் சோழமண்டல சதகச்செய்யுளானும் அதன் மேற்கோளானும் நன்கு உணரலாம்; அச்செய்யுள்கள் பின்வரும்:—

(சோழமண்டல சதகம்)

“கோலாகலமன்ன ரிலவன்போற் கொடுத்தேபுகழுங்கொண்டாரார்
மேலார் கவுடப் புலவனேனும் விழுப்பேர்க்கூத்தன் முழுப்பேரால்
நாலாயிரக்கோ வையும்புனைய நவில்கென் றிசைத்து நாட்டுபுகழ்
மாலாமெனுங்காங் கயன் வாழ்வு வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே”

(மேற்கோள்)

“புதுவைச் சடையன் பொருந்து சங்கரனுக்
குதவித் தொழில்புரி யோட்டக் கூத்தனைக்
கவிக்களி றுகைக்குங் கவிரா கூதனெனப்
புவிக்குயர் கவுடப் புலவனு மாக்கி
வேறுமங் கலநாள் வியந்துகாங் கயன்மேல்
கூறுநா லாயிரக் கோவை கொண் டியார்தோன்.”

என இவற்றால், கோவைப்பாட்டுடைத்தலைவனான குலோத்துங்கன் வேறு; உலாப்பாட்டுடைத்தலைவனான குலோத்துங்கன் வேறு என்பதும், குலோத்துங்க னுலா நூலாசிரியர் ஒட்டக் கூத்தரேயன்றிக்குலோத்துங்கக் கோவை நூலாசிரியர் அவர் அன்றென்பதும் துணியப்பட்டமையறிக.

எனவே, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினராகக் கருதப்பெற்றிருக்கிற ஒட்டக் கூத்தப்புலவரின் காலத்தவராகிய விக்கிரமசோழன் குலோத்துங்கசோழன் இராசராசசோழன் என்னும் சோழ மன்னர்களும் அவரொத்த பிறமன்னர்களும் கம்பர் காலத்து அரசர் பெருமக்கள் ஆகாரென்பதும், கம்பர், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலத்தினரென்பதும் தெளிந்தாம்.

மற்றும், மேற்காட்டிய குறிப்புகளில், புறத்திரட்டுடையாருடைய குறிப்பொன்றினால், கம்பர் பதினென்றும் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்ட காலத்தினர் என்பதும் தெளிவாக விளங்கியிருக்கின்றது காண்க. என்னை? அப்புறத்திரட்டுடையார், பதினென்றும் நூற்றாண்டிற் சிறப்புற்ற நூல்களாகிய பெரியபுராணம் கலிங்கத்துபராணி முதலியவற்றை எடுத்தாளாது, தமது புறத்திரட்டில் கம்பராமாயணச்செய்யுட்களை யெடுத்துத் தொகுத்திருத்தலே, கம்பரது அப்பழைமையை யுணர்த்தியிருக்கின்றதென்க.

பின்னும், கி. பி. பதினென்றும் நூற்றாண்டிலிருந்தவரெனப் பல்லோராற் கருதப்படுகின்ற - வீரசோழிய வுரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனார், தமது அவ்வுரையில், (ஸ்ரீமான் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் பதிப்பில்,) ௨௪-ம் பக்கத்தில், “ஆளுளாரார் * * என்னும் செய்யுளின் உரையில்,” ஏழாம்வேற்றுமைப் பிரத்தியயத்தின் முன் எழுவாயுருபு” வந்ததற்குதாரணமாக கம்பனாரிடைப்பேருமையுளது என்னும் தொடரைப் பிரயோகித்திருக்கின்றார்; ஆதலின், வீரசோழிய ஆசிரியரையும் வீரசோழிய உரையாசிரியரையும் பற்றியாராய்தலும் ஈண்டைக்கு உதவியாமென எண்ணுகின்றனம்.

(வீரசோழியம்.)

குறிப்பு:— “தமிழில் ஐவகையிலக்கணங்களையும் ஒருங்கே முறைப்படுத்துக் கூறும் இலக்கண நூல்கள் சிலவற்றுள் இலக்கணவிளக்க நூலும் வீரசோழிய நூலும் சிறப்புற்றன; இவற்றுள் இலக்கண விளக்கம் மிகப்பிற்காலத்தது; இதிலுள்ள அணியியல்

பெரும்பான்மையும் தண்டியலங்காரத்தைத் தழுவினெழுதப் பட்டிருக்கின்றது ; வீரசோழியமோ மிக முற்காலத்ததுமன்று ; மிகப்பிற்காலத்ததுமன்று. இது, வீரசோழன் காலத்தில் அவன் கீழ்ப் பொன்பற்றியூரிற் சிற்றரசுபுரிந்திருந்த புத்தமித்திர அரசனால் எழுதப்பெற்று அவ்வீரசோழனது பெயர் வகிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இந்நூலுக்கு உரைகண்டவர் பெருந்தேவனார் ; இவரை நூலாசிரியராகிய புத்தமித்திரனானது மாணுக்கரென்றும் ஒரு சாரார் கூறுப. வீரசோழியப் பதிப்புரையைக்காண்க. இவ் வீரசோழன் என்னும் அரசன் இன்னகாலத்தினன் என்பதை நாம் ஆராய்வோமாயின், இந்த இலக்கணநூல் தோன்றிய காலத்தினையும் அதன் ஆசிரியர்காலத்தினையும் ஒருவாறு வரையறுத்துக் கூறலாம்.

வீரசோழன் என்னும்பெயர் இந்நூலாசிரியர் காலத் தரசுபுரிந்துவந்த சோழன் ஒருவன் மாத்திரமே கொண்ட பெயரன்று. சோழர் பரம்பரையிலுள்ள வேறு சில வேந்தர்களும் இப்பெயரினை வஹித்திருந்தார்களென்பது விளங்கி நின்றமையின், இப்பெயர் ஒரு சோழமன்னனுக்குரியதொரு பெயரன்றென்பதும், சிறப்புப் பற்றிப் பல சோழர்களாலும் புனையப்பட்ட தொன்றென்பதும் புலப்படுகின்றன. முதற்பரந்தகச்சோழனுக்கும் கீழ்நாட்டுச் சளுக்கியர் பரம்பரையைச்சேர்ந்த ஒன்பதாம் விஷ்ணுவர்த்தனனென்னும் அரசனுக்கும் வீரசோழனென்னும் பெயருண்டு. இம்மன்னர்களைப்போலவே, இந்நூல் தோன்றிய காலத்திருந்த சோழமன்னனும் வீரசோழனென்னும் இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருந்தனன் போலுமென்க. இவ்வரசனது இயற்பெயர் யாதென்பதைக் கீழ்க்காணும், வீரசோழியம்,

“ மின்னார் வடிவேற்கை வீரர் கேந்திரன் தன்
பொன்னார் பதயுகளம் போற்றுது—கன்னடர்
புன்கூ டல்சங்க மத்தினெடும் போருடைந்தார்
நன்கூ டல்சங்க மத்து ”

என்னும் செய்யுளாலும்,

“ மரத்தினை யோரொழுத்துச் சொல்லும் மற்றொன்று
நிரப்பிட நீரிற்பூ வொன்றும் — நிரப்பிய
வேறே ரொழுத்துக்க வீரரா சேந்திர நாட்
டாரு மெனவுரைக்க லாம்.”

என்னும் செய்யுளானும், மற்றும் பிற செய்யுட்களானும், இம்
மன்னனது இயற்பெயர் வீரராசேந்திரன் என்பதும், இந்நூலாசிரி
யர் இவன் காலத்தினர் என்பதும் விளங்குகின்றன.

மேற்காட்டிய செய்யுள்களில் இரண்டாவதானும், இந்நூலு
ரையின்கண் காணப்பெறும், கீழ்க்குறிக்கப்பட்ட,

“ விண்கூ டல்சங்க மத்துடைந்த வேல்வடுகர்
எண்கூ டலறு மிருங்கானில் — கண்கூடப்
பண்ணினான் தன்னுடைய பாதம் பணியாமைக்
கெண்ணினார் சேரு மிடம் ”

என்னும் செய்யுளானும், இவ்வரசன் கூடல் சங்கமம் என்னு
மிடத்து நடந்த போரில் வெற்றியடைந்தமை விளங்குகின்றது.
இப்போரைப்பற்றித் தென்னாட்டுச் சிலாசாஸனங்கள் நன்கு கூறு
கின்றன. எனவே, இவ்வரசன் காலத்து உடனிருந்தே நூலாசி
ரியரும் உரையாசிரியரும் வீரசோழியமென்னும் இந்நூலையும்
இதன் உரையையும் கண்டார்களென்பது போதருகின்றது.

“ இவ்வரசனாகிய வீரராசேந்திரனது ஆட்சியின் நான்காம்
ஆண்டுவரை நிகழ்ந்தது கூடல் சங்கமத்துச் சண்டை யொன்று
மே. ஐந்தாமாண்டில் வெங்கை நாட்டை மீட்டுத்தம்முடன் பிறந்
தவர்களாகிய ராஜேந்திரதேவன் ராஜாதிராஜன் இவர்கள் கொண்
டிருந்த விரதத்தை முடித்துத் தந்தனன். இவனது போர்களில்
முக்கியமானவை சளுக்கியருடன் செய்யப்பட்டன. இவனது
எதிரியரசர்கள் ஆறுவமல்லனும் அவன் மக்கள் விக்கிரமாதித்திய
னும் ஐயசிம்மனுமே. இவ்வரசன் சளுக்கியரை ஐம்மடி வெந் கண்
டவன். முன்றூந்தடவையில் இவர்கள் ராஜதானியாகிய கம்பிலி
யைச்சுட்டு, துங்கபத்திரைக்கரையில் கரடிக்கல் என்னுமிடத்தில்

தனது ஜயஸ்தம்பம் நாட்டினான்.” என்றும் பிறவும் இவனது மெய்க்கீர்த்திகளால் தெரிகின்றன.

வீரசோழியத்தின் பதிப்புரையில், பதிப்பாசிரியராகிய ஸ்ரீமான் சி. வை, தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள், ‘உரையில் எடுத்துக் காட்டாகப்பல செய்யுட்களை விக்கிரம சோழன் மகன் மகனாகிய அநுபம சோழனது புகழாகப்பாடிச் சேர்த்ததனால் உரையாசிரியரும் ஆசிரியரும் ஒரேகாலத்தினராயிருக்கவேண்டும். “உரையைக்கட னாகவே நவின்றான்” என்று உரைச்சிறப்புப்பாயிரத்தார் கூறின மையால் அவர் புத்தமித்திரனார் மாணாக்கரிலோருவரேன உத்தே சிப்பாரும் பலருண்டு” என்று எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இந்த வீரராசேந்திரதேவன் கி. பி. ௧௦௬௩-ம் ஆண்டின் பின் னரும் ஆண்டு வந்தமை ஒரு சிலாசாஸனத்தாற் புலப்படுகின்றது; ஆகலின், வீரசோழியமென்னும் இலக்கண நூலும் அதன் உரையும் கி. பி. பதினென்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டன என்று கொள்ளவேண்டும்.

இக்குறிப்பால், பதினென்றாம் நூற்றாண்டினராகக் கரு தப்பட்டிருக்கிற வீரசோழிய உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார், “கம்பனாடுடைப் பெருமையுளது” என்னும் தொடரில் கம்ப ரைப்பற்றிக் கூறியிருப்பதுண்மையால், கம்பர், பதினென்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்காலத்தினராவர் என்பது துணியப் படுகின்றது.

எனவே, பதினென்றாம் நூற்றாண்டினராகக் கருதப்பட்டிருக்கிற வீரசோழிய நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களது காலத் தரசர் பெருமக்களாகிய வீரராசேந்திரன் முதலோரும் அவ ரொத்த பிறமன்னர்களும் கம்பர் காலத்து அரசர் பெரும்கள் ஆகாரென்பதும், கம்பர் பதினென்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் முற் காலத்தினராவர் என்பதும் துணியப்படுகின்றன.

இனி, பத்தாம் நூற்றாண்டிற் கம்பர் இருந்தாரெனற்குரிய ஸாதனமொன்றும் காணப்பெறுமையால், யாம் அந்நூற்றாண்டினை விடுத்து ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற் பொருந்தியதொரு செய்தியை ஈண்டைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டுவோம்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வஸித்திருந்தவராக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ குருபரம்பரா ப்ரபாவ ஸாதனத்தாற் கொள்ளப்பட்டிருப்பவராகிய ஸ்ரீமந், நாதமுனிகள் என்னும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாச்சாரியரது ஸந்நிதியில் ஸ்ரீரங்கத்தில் கம்பராமாயணம் அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கேட்கப்பெறும் ஓர் வழக்குரை யுண்மையின், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகட்கும் கம்பநாட்டாழ்வார்க்கு முற்ற ஸம்பந்தத்தைப் பற்றிப்பேசுவோமாக.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள்.

இவர், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணித்தாந்த ப்ரவர்த்தகருமான ஸ்ரீராமானுஜாச்சாரியார்க்குக் குருபரம்பராச்சாரியராகிற ஆளவந்தார்க்குப்பாட்டனாவார். இவர்தாம், நம்மாழ்வாருடைய சிஷ்யப்ரசிஷ்யரிடம் பெற்று, ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களைத் தொகுத்து லோகோபகாரமாக்கினவர். இவர் யோகநிஷ்டராகலின், நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்தவராக இவரைக் குருபரம்பரை குறிக்கின்றது. இவர், அக்காலத்தில், அதாவது கூ-ம் நூற்றாண்டில் தர்சனப்ரவர்த்தகம் பண்ணிக் கொண்டு திருவரங்கம் பெரியகோயிலாகிய ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்தாரென்று தெரிகின்றது ; அவ்வமயம்தான், நம் கம்பர் அங்குச்சென்று இவர் ஸந்நிதியில் தமது இராமாயண காவியத்தை அரங்கேற்றியிருக்கலாமென்று ஊஹிக்கின்றோமேயன்றி வேறு தக்க ஸாதனமொன்றும் இதுவரையிற் கிடைக்கப்பெற்றிலோம். இவர்க்கும் கம்பர்க்குமுண்டான ஸம்பந்தத்தைப்பற்றிப் பேசத் தக்க ஸாதனமொன்றும் கிடைக்கப்பெறுதநாம், நம் தமிழ் நாட்டுப் பிரபல தினசரியொன்றில், திருவரங்கம் பெரியகோவில் என்னும் அரிய வியாஸமொன்றில் ஒரு ஆராய்ச்சிக்காரர் காட்டிய

ருக்கும் நாதமுனிகட்கும் கம்பர்க்குமுள்ள சம்பந்தச் செய்தியை மாத்திரம், நம் நேயர் பொருட்டு, ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுவோமாக அச்செய்தி பின்வரும் :—

(சு. மி. 8-11-1924 ; சனிக்கிழமை ; பக்கம் 12.)

“கி-பி. அரு-ல்புதிய சோழ அரசகுல மொன்று தஞ்சையில் தோன்றிற்று. இந்தச் சோழ குலத்துக்கும் பண்டைக் காலத்தில் உறையூரிலாண்ட சோழகுலத்துக்கும் சம்பந்தம் உண்டோ, தெரியாது. இந்தப் புதுச் சோழகுல முதலரசன் விஜயாலயன். முத்தகைய மன்னரிடமிருந்து இவன் தஞ்சையையும் வல்லத்தையும் கைப்பற்றித் தஞ்சைச் சோழகுலத்தை நிலைநிறுத்தினான். அப்போது காஞ்சிபுரம் பல்லவர் கீழும் மதுரை பாண்டியர் கீழும் இருந்தன. ஆனால் பல்லவர் பலமும் பாண்டியர் மகிமையும் அப்போது மங்கியிருந்தன. நடு இந்தியாவில் மானியகேதம் என்ற ஊரில் ராஷ்டிரகூடர் என்ற மன்னர்கள் ஆண்டிருந்தார்கள். சேர அரசரும் ஈழஅரசரும் பிரஸித்தியற்று வாழ்ந்தார்கள். நட்சத்திரங்கட்கு நடுவில் சந்திரன் கிளம்பினான்போல் இவர் மத்தியில் சோழர் புறப்பட்டார். இவ்வாறு தமிழ் நாடு ஓரசன் கீழில்லாமல் இருந்த சமயத்தில் கம்பநாட்டாழ்வான் என்னும் மஹாகவி தோன்றி இராமகதையைத் தமிழில் அருங்காவியமாய் இயற்றி அதை அரங்கநாதன் ஸந்தியில் அரங்கேற்றினான். கம்பன் காலத்தைக் குறித்துப் பலர் பலவிதக்கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். கம்பனும் ஒட்டக்கூத்தனும் ஒரே காலத்தவர் என்று குறிக்கும் கர்ண பரம்பரையாய் வந்த கதைகளை நம்பிச் சிலர், “கம்பன் குலோத்துங்கன் காலத்தவன்” என்கிறார்கள். ஆதாமற்ற கதைகளை நம்புவதால் காலநிரணயத்துக்குப் பெருங்கேடு விளையும். ஆகையால் நவீன கதைகளை விட்டுவிட்டுக், கம்பன் இராமயாணத்தை அரங்கேற்றின காலத்தைப் பற்றியுள்ள பின்வரும் பாட்டையாதாமாய்க் கொள்வது நியாயம். அதாவது :—

“ எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணுற்

றேழின்மேல் சடையன் வாழ்வு

நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர்

தன்னிலே கம்ப நாடன்

பண்ணிய ராம காதை

பங்குநி யத்த நாளில்

கண்ணிய அரங்கர் முன்னே

கவியரங் கேற்றி னுனே.”

இந்தப்பாட்டை நம்பமுடியாது என்று தள்ளிவிடக் காரணம் ஒன்றும் காணோம். அன்றியும் இந்தப் பாட்டில் சொல்லிய வருஷமான கி-பி. ௮௮௦ கம்பனது காலமாயிருக்கவேண்டும் என்பதற்கு வேறு காரணங்களும் சொல்லலாம். கம்பன் வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையனையே பலவாறு துதித்தான். கம்பன் காலத்தில் தமிழகமெல்லாம் ஒரே குடையின் கீழ் இருந்திருந்தால், அத்தகைய சக்ரவர்த்தியைக் கம்பன் ஐயமறத் துதிசெய்திருப்பான். அன்றியும் உயர் நிலையிலிருந்த மன்னனெவனும் கம்பன் காலத்திலிருந்தால் அவன் கம்பனை ஆதரிக்காமலிருக்கமாட்டான். அவனுக்குத் தானம் கொடுக்காமலிருக்கமாட்டான். கம்பன் பெயர் கல்வெட்டுகளிற் வராமலிராது. ஆகையால் கம்பனது காலம் ஏகசக்ரதிபதியில்லாத கூ-ம் நூற்றாண்டேயன்றி வேறிராது. இதுவுமன்றி வைஷ்ணவரில் சர்ணபரம்பரையாய் வரும் செய்தி யொன்றுண்டு.

அஃதாவது, கி-பி. கூ-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நாதமுனிகள் என்ற வைஷ்ணவ ஆச்சாரியர் பல ஆழ்வார்கள் திருமாலைத் துதித்துப்பாடியருளிய பாசரங்களைத் திரட்டி ஒரு திவ்ய ப்ரபந்தமாய்த் தொகுக்கமுயன்றனர். கோயிலொழுகு என்று ஸ்ரீரங்க பரம்பரைக் கதைகளைச் சேர்த்து எழுதியச்சிட்டிருக்கும் நூலில், “ நாதமுனிகள், கலியுகம் முவாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாலுக்குமேல் அவதரித்தருளினார் ” என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது கி. பி. கூ-ம் நூற்றாண்டின் மேல் இவா

வாழ்ந்தார். அப்போது பலர் திருவாய் மொழியில் பல பாகத்தை மறந்துபோக, நாதமுனிகள் நம்மாழ்வார் சிஷ்யப்ரசிஷ்யரிடம் கேட்டுப் பன்னிரு ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களையும் தொகுத்தார். அப்போது கம்பனது ராமாயணத்தை அரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் அரங்கேற்றச் சென்றான். கம்பன், இராமாயணத்தை நாதமுனிகள் கேட்டவுடன் அக்காவியத்தின் பேரில் அவருக்கு அளவற்ற அபிமானமுண்டாய்க் கம்பனையும் ஆழ்வாருள் சேர்த்து அவன் பாடின ராமாயணம் முழுவதையும் வைஷ்ணவப் பிரபந்தங்களில் சேர்க்க இச்சைப்பட்டார். ஆனால், கம்பராமாயணத்தில் அப்போது ௧00 பாட்டுக்கு ஒரு முறை வெண்ணெய் நல்லூர்ச்சடையனைத் தோத்திரம் செய்திருந்தது. நரஸ்துதியிருந்த காவியத்தைத் திவ்யப்ரபந்தத்தில் சேர்க்கக்கூடாதென்று நாதமுனிகளுக்குத் தோன்றி, அப்பாட்டுகளை விட்டு விடச் சொல்லிக் கம்பனைக் கேட்டார். கம்பனோ, தனக்கு இளவயதில் சடையன் செய்த உபகாரத்தால் நன்றியறிவு அளவற்றதுள்ளவனாய், எக்காரணமானாலும் சடையன் துதியை இராமகதையினின்று எடுத்துவிட மாட்டேனென்று சொன்னான். நாதமுனிகளோ மிகவும் மன்றாட, கம்பன், சடையன் துதி ஆயிரம் பாட்டுக்கு ஒரு தடவை வருமாறு காவியத்தை மாற்றினான். ஆயினும், நரஸ்துதி திவ்யப்ரபந்தத்துக்காகாது; ஆகையால் நாதமுனிகள் கம்பன் இயற்றிய இராமகதையை நாலாயிரம் பாசுரங்களடங்கிய வைஷ்ணவரது நாலாயிரப்ரபந்தத்தில் சேர்க்கவில்லை. இந்தக்கதையை நம்பத்தக்கதல்லவென்று தள்ளிவிடக்காரணம் ஒன்றுமில்லை. நாதமுனிகள்காலம் வேறு காரணங்களால் கூ-ம் நூற்றாண்டு என்று எளிதில் காட்டலாம். ஆகையால் கம்பனது காலமும் அவன் இராமாயணத்தை யரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் அரங்கேற்றியதும் கூ-ம் நூற்றாண்டே. ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் அழகிய மணவாளன் முன்னிலையில் ஆழ்வார்கள் பல பாசுரங்கள் பாடினார். அவைகளெல்லாம் விஷ்ணுபக்தருக்கு அளவற்ற களிப்பை யுண்டாக்குகின்றன. எனினும், கம்பராமாயணம் அரங்கநாதன் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப் பெற்றதைவிட அரிய

செய்தி தமிழருக்கு வேறில்லை. கோயில் சரிதையில் இது முக்ய
மான நிகழ்ச்சி ” என்பதாம்.

இதனோடு, இன்னும் பல புலவர்களும் ஆராய்ச்சிக்காரர்
களும் கம்பரது காலம் கூ-ம் நூற்றாண்டென்றே துணிகின்றனர் ;
ஆகவே, யாமும், அவர் தம் காலத்தைப் பதினொன்றாம் நூற்
றாண்டிற்கு முந்தி கூ-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் ௧௦-ம் நூற்
றாண்டின் முற்பகுதியுமாகவே கம்பர் காலத்தைத் துணிகின்
றோம்.

எனவே, கம்பர் வாழ்ந்திருந்த காலமாக நாம் முடிவு காட்டி
யுள்ள கூ, ௧௦-ம் நூற்றாண்டுகளில், சோழமன்னர்களாக இருந்து
ஆண்டவர் யாவரென்பதைத் துணியோமாக. ஆராய்ச்சியாளர்
கள் மிக்கவனத்தைத் செலுத்தி ஆராய்ந்து துணிந்திருக்கும்
துணியை, யாமீண்டு எடுத்துக் காட்டுவதனாலேயே, அந்நூற்
றாண்டுகளில் ஆண்டிருந்த சோழ மன்னர்கள் இன்னாரென்பதை
நேயர்கள் உணர்ந்து கொள்ளல் கூடுமாகலின், அதனை யீண்டு
விரிப்போம்.

ஸ்ரீமான் கனகசபைப்பிள்ளை யவர்கள் குறிப்பு.

“ திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகாலம் முதல் சுந்தரமூர்த்தி
காலம் வரைப் பல்லவர் காலம்.

(சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை.

“ கடல்குழந்த உலகெல்லாம் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்
மடல்குழந்த தார்நம்பி இடங்கழிக்குந் தஞ்சை
மன்னவனஞ் சேருத்துணைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்.”

காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்—கோச்சிங்கப்பல்லவராயன்.

இடங்கழி—சோழர்மரபினன் - (சோனாட்டுக்கும் பாண்டிநாட்டுக்
கும் இடையே யுள்ள கோனாட்டில் வாழ்ந்தவன்.)

சேருத்துணை—தஞ்சையிலிருந்த வேளாண் குலத்துவீரன்.

(தம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதி.

“சிங்கத்துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு
கொங்கிற் கனகம் அணிந்த ஆதித்தன் குல முதலோன்
திங்கட் சடையர் தமரதென் செல்வம் எனப்பறைபோக்
கெங்கட் கிறைவன் இருக்குவே ஞார்மன் இடங்கழியே”
வேளூர்—கொடும்பாளூர்.

நடுத்தரக்காலத்துச் சோழர்.

விஜயாலயன்-கி.பி. ௮௩௦-௮௫௦.

எனவே, இடங்கழிமகன் விஜயாலயன், கைதேர்ந்த பல்லவ
மன்னனைவென்று, தஞ்சையில் சோழர் ஆட்சியைத்தாபித்து,
வரகுணபாண்டியனை யெதிர்த்துத் தோல்வியுற்றான்.

(திருவிளையாடல் - வரகுணன் சிவலோகம் - செய்யுள்கள்
கள், ௧௮, ௧௯, ௨௦, ௨௩, ௨௪, ௨௬.)

பின்னர், இவ்வரகுணன் (மைசூர்) கங்கபட்டிக்குப்போய்,
அரசன் பிருதிவிபதியைக் கொன்றான்; இதனைத் திருச்சிற்றம்
பலக்கோவை ௩௦௬-௩௨௭-லும், நம்பியாண்டார் கோவில் திருப்
பணியர் விருத்தம் ௬௨-லும் பார்க்க.

இவ்வரகுணபாண்டியன் இறந்தபின்பே, விஜயாலயன் தஞ்
சையில் ஆட்சிபுரியத் தொடங்கினான். விஜயாலயன் காலத்தில்
மராட்டிர மன்னனாக இருந்தவன் ஸர்வன் அல்லது அமோகவர்
ஷன் என்பான்.

ஆதித்த சோழன் கி.பி. ௮௫௦—௮௮௦.

இவனுக்குக் கோவிராஜசேகரிவர்மன் என்றும் ராஜேந்திரன்
என்றும் பட்டப்பெயர்களுண்டு. இவன், கொங்கு நாட்டிற்படை
யெடுத்துச்சென்றான்; இச்சமயம் கொங்கு நாட்டையும் கன்னட
நாட்டையும் (மைசூர்) ஒருங்கே ஆண்டவன் சிவமாரன் என்
போன்; இந்தச்சிவமாரன், வரகுணபாண்டியனால் கொல்லப்பட்
டிறந்த கங்கபாடி அரசன் பிருதிவி பதியின் குமாரனாவான். இச்
சிவமாரன், ஆதித்தசோழனால் தூரத்தப்பெற்று ஒடியொளிந்
தான்; அப்போது ஆதித்தன் கொங்கு நாட்டையும் தன்வய

மாக்கி, உறையூரைச் சோழராஜதானியாக்கி, ராஜாதிராஜன் என்னும் பட்டமும் சூட்டுன். அவ்வமயம், பல்லவமன்னனாக இருந்த கோவிஜய நிருபதுங்கவர்மன் மகளை இவ்வாதித்தன் மணம் புரிந்தான் ; ஆகவே, இந்த ஆதித்த சோழமன்னற்கு, சோனாடு கெரங்கு பல்லவம் இம்முன்றும் ஆட்பட்டன. இவ்வாதித்தனே தில்லையிற் பணிசெய்வித்தவன் ; இது முற்குறித்த நம்பியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதியின், “சிங்கத்துருவனை” என்னும் செய்யுளால் விளங்குகின்றது. இவன் மகன் பராந்தகனே முதற்குலோத்துங்கன் அகலங்கன் முதலிய பலபேர்களுடையவனாக இருந்து பிரசித்தி பெற்றவன்.”

ஸ்ரீமான் து. அ. கோபிநாதராயர் அவர்கள் குறிப்பு.

“உத்தேசம் நான்காம் நூற்றாண்டில் பல்லவர்களென்னும் ஓர் பராக்கிரமமுடைய வம்சத்தார்கள் சோனாடு மலாடு கொங்கு வாணகப்பாடி முதலிய பழைய இராஜ்யங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு சார்வ பெளமசக்ரவர்த்திகளாய்ப் பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை, காஞ்சீபுரம் மாமல்லபுரம் முதலிய இடங்களை இராஜதானிகளாகக் கொண்டு ஆண்டுவந்தார்கள். இந்த ஆறு நூற்றாண்டுகளும் சோழர்கள் சிற்றரசர் பதவியையடைந்து, பல்லவர் கீழிருந்து அரசாளவேண்டியதாயிற்று.

அம் நூற்றாண்டின் மத்தியில், பல்லவவம்சத்தானாகிய பாமேச்சுவர போத்தரசனிறந்தான். இவன்பின், இவன் தாயத்தானாகிய நந்திவர்ம பல்லவ மல்லனென்பான், பல்லவராஜ்ஜியத்தைக் கட்டிக்கொண்டு ஆளத்தொடங்கினான், இவனைச்சித்திரமாயன் என்னும் பல்லவ இளவரசன் எதிர்த்தான். இவனுக்குத்தமிழ் நாட்டரசர்கள் எல்லோரும் உதவி புரிந்தார்கள். நந்திபுரமென்னுமிடத்திருந்த நந்திவர்ம பல்லவமன்னனை முற்றினார்கள். அப்போது இவனது தண்டத்தலைவனான உதய சந்திரன் என்பவன் திரமிள அரசர்களைத்தூர்த்தி பல்லவ மன்னனை விடுவித்தான். (Udayendram plates of Nandivarman. S. I. I. Vol II. P. 363.)

மேற்கூறியவற்றால், கி. பி. ௭௯௦-ல் தமிழ் நாட்டரசர்கள் பல்லவ சார்வ பெளமத்தை யொழிக்க முயன்றார்களென்பது விளங்கும். இது முதல் சோழபாண்டியர்கள் தருணம் பார்த்துச் சுவாதீனமடைய எத்தனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குச் சாதகமாகத் தம்முட் பெண்களைக்கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். கி. பி. ௮௬௨-ல் பட்டந்தரித்த வரகுண பாண்டியன் தாய் ஒரு சோழமன்னன் மகளாவாள். இவ்வாறு தம் முள் ஐக்கியமாயிருந்து கி. பி ௯-ம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் பட்டஞ்சூட்டப்பெற்ற நிருபதுங்கவர்மன் என்னும்பல்லவனையும் அவனுக்குத்துணைபுரியவந்த — அவன் கீழ்ச்சிற்றரசனான பிருதிவிபதி (1) என்பவனையும் பல யுத்தங்களில் ஜயித்தார்கள். அக்காலத்தரசாண்டவர்கள் விஜயாலயன் மகன் ஆதித்தசோழனும் பாண்டியன் மாறஞ்சடையனும் வரகுண பாண்டியனுமே, இவர்களில் ஆதித்தசோழன் நிருபதுங்கனை ஜயித்துச் சோழநாட்டின் ஓர் பகுதியைப் பற்றிக்கொண்டான். (Tiruvallankadu Plates of Rajendracholadeva Ep. An. Rep. for 1905 — 6. P. 67.)

திருப்புறம்பியத்தில் நடந்த போரில் வரகுணன் பிருதிவிபதியைக் கொன்றான். (Udayendram plates of Prithivipathi II S I. I, Vol II. P. 381.) இவ்வாறு ஆரம்பித்துப் பல்லவ சார்வ பெளமதத்தைத் தொலைத்தனர். இது முதல் சோழர்கள் பரம்பரை கிரமமாக ௧௩-ம் நூற்றாண்டு வரை உன்னதநிலையிலிருந்து வந்தது.

விஜயாலயன் என்னும் சோழ சக்கரர்த்தி தஞ்சாபுரியைப் பிடித்துக்கொண்டு அதை இராஜதானியாக்கிக்கொண்டான். (Ep. An. Rep. for 1905—6, P. 67.) இவன் காலமுதல், முதல் ராஜராஜன் காலம் வரையிலும் இதுவே ராஜதானியாயிருந்தது. தஞ்சாவூரில் விஜயாலயன் தூர்க்கைக்கு ஓர் கோவில் கட்டுவித்தான்.

இவன் மகன், முதல் ஆதித்தன் ; இவன் காலத்துத்தான் நிருபதுங்க பல்லவனுக்கும் சோழ பாண்டியர்கட்கும் அரசுர் வேம்பில் திருப்புறம்பியம் முதலிய இடங்களில் போர் நடந்ததில்,

சோழபாண்டியர்கள் சுவாதீனமடைந்தார்கள். இதனை, சுந்தர முர்த்தி சுவாமிகளும்,

“கருமையாற்றருமனார் தமர்நமைக்கட்டிய கட்டறுப்பிப்பாளை
யருமையாந்தன்னுலகந்தருவாளை மண்ணுலகங்காவல்புண்ட
உரிமையார் பல்லவர்க்குத்திறைகோடா மன்னவரைமறுக்கஞ்செய்யும்
பெருமையார் புலியூர்ச்சிற்றம்பலத்தெம்பெருமானைப் பெற்றாமன்றே.”

(தேவாரம். கோயில்பதிகம் — பா. ச.) என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருக்கிறார்.

நிருபதுங்கனாகிய அபராஜித வன்மனுக்குத் துணையாய்வந்த கங்க அரசனாகிய பிருதிவியதி யென்பான் திருப்புறம்பியத்துப் போரில், வரகுண பாண்டியனாற் கொல்லப்பட்டான். ஆதித்தனுக்கு முதல் பராந்தகன் கன்னரதேவன் என இரு புதல்வரிருந்தனர்.

ஆதித்தன் மகனாகிய பராந்தகனென்பவன் கி. பி ௯௦௭-ல் முடிசூட்டப்பெற்றான். இவ்வரசனுக்கு வீரநாராயணன் என்றோர் மறுபெயருண்டு இவன், “மதுரைகொண்ட கோப்பரகேசரி” யென்று எப்போதும் குறிக்கப்படுவன். இவன் மதுரையை ஜயித்தபோது அவ்விடத்து, அரசாண்டு வந்தவன் இராஸிம்மபாண்டியன். இவ்வரசனுக்கு, இலங்கைத் தீவில் அரசாண்ட ஐந்தாம் காசிபன், தன் சேனைகளைக் கொடுத்து, ஒரு சோழனோடு போர்புரிய உதவி புரிந்தனன். இவ்வாறு எதிர்ப்பட்ட சோழன் பராந்தகனே. பிறகு, தனக்கு விரோதமாய்ப் பாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்தவனது நாட்டையும் ஜயித்துத் தன்னடிப்படுத்தினான், இராமனைப்போல் இலங்கையைப் பிடித் ததற்காக சங்கிராமராகவன் என்னும் காரணப் பெயரைப் பூண்டவன். இதே காரணத்தால், இவன், “மதிரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரி” என்றும் அழைக்கப்படுதலுமுண்டு.

மதுரையும் ஈழமும் வென்றுகொண்ட பிறகு, வைதும்ப அரசனாகிய சந்தயன் என்பவனையும், வாணக அரசர்களிருவரையும் தோற்கடித்து, வாணர்கள் நாடாகிய வாணகப்பாடியை

அவர்களிடத்துப் பெண்கொண்ட கங்கவம்சத்தானாகிய இரண்டாம் பிரதிவிபதிக்குக் கொடுத்து, “செம்பியன் மாவலி வாணராயன்” என்னும் பெயரால் முடிசூடுவித்துத் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்த சிற்றரசனுக்கிக் கொண்டான். (Udayendram plates of Prithivipathi II. S. I 1 Vol. II P. 376) இந்தப் பிரதிவிபதிக்கு வீரசோழனென்னும் மற்றோர் பெயருமுண்டு. பரார்தகனால் வெல்லப்பட்ட வாணர்கள் விஜயாதித்தனும் (IV), இவன்தந்தை வித்யாதரனுமாகவேண்டும். (குடிமல்லத்துச் சாஸனங்கள் Ep. An. Rep for 1903—4 No. 223, 224 fo 1903) வாணர்கள், வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் சிலபாகமும், தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் சிலபாகமும் ஆண்டுவந்த பலசாலிகளாகிய சிற்றசர்கள். இவர்களாண்டுவந்த நாட்டுக்கு வாணகப்பாடி அல்லது வடுகவழி மேற்கு என்று பெயர். பரார்தகன் பல ராஜ்யங்களையும் வென்று கொண்ட செல்வத்தால் தங்கள் குல தெய்வமாகிய திருச்சிற்றம்பலவர் கோயிலைப் பொற்றகட்டால் வேய்வித்தான்.

இவ்வரசன் பட்டத்தரசி கேளராஜன் மகள். இவளன்றி, இவனுக்கு மற்றும் பல மனைவியிருந்தனர். இவன் முதல் மகனாகிய ராஜாதித்தன் என்பவன், கோக்கிழானடிகள் என்னும் ஸம்ஸாரத்துக்குப் பிறந்தவன். (Ep. Ind. Vol. VII; P. 133) இவனுடைய மற்ற மூன்று புத்திரர்கட்கும் பெயர் கண்டராதித்தன் அரிஞ்சயன் ஆதித்தனாகிய கோதண்டராமன் என்பன. கோதண்டராமன் தாய் கொடும்பாளூரைச் சேர்ந்தவளென்று தெரிகின்றது.

முதற் பரார்தகன் காலத்திலேதான் சோழராஜ்யம் வெகு பிரபலமடையத் தலைப்பட்டது. அதற்கேற்ப இவ்வரசனும் ௪0-வருஷகாலம் ராஜ்யத்தைப் பெருக்கிச் சீர்படுத்தி யாண்டு பின்பு காலஞ் சென்றான்.

பரார்தகனிற்ந்தும், ராஜாதித்தன் கி. பி. ௯௪௭-ல் மகுடஞ் சூடினான். * * * * *

நன்னிலம், இலக்கண விளக்க பரம்பரை

ஸ்ரீமான் சோமசுந்தர தேசிகர் அவர்கள்

ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்.

“ பழைய சோழ அரசர்கள் வளிகுன்றின பிறகு, பல்லவ மன்னர்கள் தமிழ் நாட்டை யாண்டுவந்தனர். அவ்வமயம் சோழர் சிற்றரசர்களாகப் பலவிடங்களிலும் தங்கியிருந்தனர் என்று தெரிகிறது. சோழநாட்டைச் சிற்றரசராக ஆண்டு வந்தவர் முத்தரையர் எனப்படுவார் ; இவர்களுட் பெரும்பிடுகு முத்தரையர் என்போர் பெரியோர். அச்சமயம் பல்லவர் பலத்தை படக்கப் பாண்டியர் முயன்றுகொண்டிருந்தனர். அப்போது, சோழர் தலைவனாயிருந்த விஜயாலயன் கி. பி. ௮௫௦ல், இதுதான் தருணமென்று, புதுக்கோட்டைச் சீமையிலுள்ள கொடும் பாளூர்த் தலைவர்களுடன் சேர்ந்து பல்லவரை யெதிர்த்தான் ; பல்லவர் தோற்றனர். அக்காலம் பல்லவர் தலைவனாக இருந்தவன், தேள்ளாற்றேறிந்த நந்திவர்ம பல்லவமல்லனென்பான் ; இவனே நந்திக் கலம்பகம் என்ற நூலுக்குத் தலைவன். இவன் ௩-வது நந்தி ; இவனது பாட்டன் ௨-வது நந்தி ; முன்னோன் முதல் நந்தி. வில்லிவலம் என்னும் ஊரைத் தலை நகராக்கிக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த உதய சந்திரனென்பான், இந் நந்திக்காக, நிற்பவனம் சூதவனம் சங்கரகிராமம் நெல்லூர் நெல்வேலி ஆறு வழுந்தூர் முதலாயிடங்களிற் போரிட்டுச் சித்திரமயனைக் கொன்றான் ; பல்லவ ராஜ்யத்தையும் பலப்படுத்தினான். இது, ௮௩௦-க்கும் ௮௫௦-க்கும் இடைப்பட்ட காலமாகும். இந்தச் சித்திரமயன் பாண்டிய மரபினன் என்று தெரிகின்றது.

இத்தகைய கால வேறுபாடுகளில், சோழரில் தலைமைபூண்டு, சோழராஜ்யத்தைப் புதுப்பிக்க அடிகோலினவன் விஜயாலயச் சோழனேயாவான்.

—“ மின்னருளின்

மேதக்க பொய்கைக் கவியொன்று வில்லவனைப்
பாதத் தளைவிட்ட பார்த்திவனும் -- மிதேல்லாம்
எண்கொண்ட நோண்ணுமற்றின் மேலும் இருழன்று
புண்கொண்ட வென்றிப் புரவலனும் ”

— விக்கிர சோழனுலா.

— அணங்கு

படுத்துப் பொறியனைய பொய்கைக்குப் பண்டு
கொடுத்துக் களவழியாக் கொண்டோன் — அடுத்தடுத்துச்
சீறுத் செருவில் திருமார்பு நோண்ணுறும்
ஆறும் படுதழும்பின் ஆர்த்தோன் ”.

— குலோத்துங்க சோழனுலா.

— சொன்மாலை.

நல்லவன் பொய்கைக் களவழி நாற்பதுக்கு
வில்லவன் காற்றளையை விட்டோன் — புல்லார்
கொழுப்புடைய ஆகத்துத் நோண்ணுறும் ஆறும்
தழும்புடைய சண்டப்பிர சண்டன் ”

— இராஜராஜ சோழனுலா.

— திண்ககன

வெங்கைக் களவழிப் பாடலுக்கு வில்லவனைக்
கொங்கைத் தளைகளைந்த கோமானுஞ் — செங்குருதிப்
புண்ணாறு தன்றிரு மேனியிம் பூனாகத்
நோண்ணுறும் ஆறும் சுமந்தோனும் ”

— சங்கர சோழனுலா.

என்று, இந்நான்கு உலாக்களிலும் பொய்கைக் கவி கொண்
டவன் எனக் கூறப்பெற்றிருப்பவன், பொய்கையார் பாடிய
களவழி நாற்பதுங்கொண்ட கோச் செங்கட்சோழ னேயாகும்.
பின்னர்க் கூறப்பெற்றிருக்கும் கூசு - புண்கொண்டவனென்பான்
இந்த விஜயாலயச் சோழ மன்னனை யாவான். இவனை தஞ்
சையை முதன்முதல் பிடித்துக்கொண்ட சோழவீரன் ; நடுத்
தரச் சோழ வம்சப் பெரியோன். இவ்வுண்மையைத் திருவாலங்

காட்டுப் பட்டயம் சசு, சசு சுலோகங்களாலும், கன்யா குமரிக் கல் வெட்டாலும் அறியலாம். இந்த விஜயாலயச் சோழன் ஆட்சிக் காலம் ௩௪—ஆண்டுகளென்று தெரியவருவதால், இவன் கி. பி. ௮௫௦ முதல் கி. பி. ௮௮௪ வரை ஆட்சி புரிந்திருக்கின்றனென்று வெளியாகின்றது. இவனது ௨௦ - வது ஆண்டுக் கல்வெட்டுகள் திருப்பழனம் முதலான இடங்களில் நல்ல நிலைமையிற் காணப்படுகின்றன.

ஆதித்தசோழன்—கி. பி. ௮௮௪ - ௯௦௭(உத்தேசம்)

அபராஜித போத்தவர்மனோடும், அவனது உடனரசனான கங்காகுலத்து முதலாம் பிருதிவிபதியோடும் திரும்புறம்பியத்தில் ஒரு போர் நடந்து அதில் பாண்டிய அரசன் இரண்டாம் வரகுணன் பல்லவர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டான். இவ்வரகுணனோடு ஆதித்த சோழனும் சேரன் ஸ்தானுரனியுமே இருந்து துணைபுரிந்ததாகத் தெரிகின்றது இவ்வரலாற்றுக்குச் சாதனமாயிருப்பன, கீழ் வருவன :

(1) தில்லைத்தானம் கல்வெட்டுகள். ௩. ௨.

(2) உதயேந்திரத்துச் செப்புப் பட்டயம். (S. I. 1.

Vol. P. 375 - 391) இதில், பிருதிவிபதி, தனது குலமுறை கிளத்தும்போது, தனது பாட்டனான ‘முதலாம் பிருதிவிபதி’ சீ புறம்பியத்தில் பாண்டியன் வரகுணனைத் தோற்கடித்து, அச்சண்டையிலேயே வீர சொர்க்கம் புகுந்தானெனச் சொல்லி யிருக்கின்றான்.

இவ்வாதித்த சோழன், சோழமண்டலத்துடன் நில்லாமல், தொண்டை மண்டலஞ் சென்று, அந்த நாட்டையும் அபராஜித னிடமிருந்து ஜயித்துக் கைப்பற்றினான். இது, திருவாலங் காட்டுச் செப்புப்பட்டயம் சசு-வது சுலோகத்தால் வெளியாகின்றது.

பின்னர், காளத்தி வரை சென்றான் ; தொண்டைமான் நாடு என்னும் ஊரிலிருந்தான். இக்காரணம் பற்றியே, இவனைத் ‘தொண்டைமானாற்றூர்த்துஞ்சினதேவர்’ என்று பின்னோ

கூறுகின்றார். அங்கு இவனுக்கு ஒரு கற்றளி எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது இதற்குக் கோதண்டராமேச்சரம் என்னும் ஆதித்தராமேச்சரம் என்று பேர்.

இந்த ஆதித்த சோழன் கொங்கு தேசத்தையும் ஜயித்தனென்று கொங்குதேச ராஜாக்கள் சரிதை கூறுகின்றது.

இவன் சேரமானோடு நட்பினனாயிருந்தானென்பது உலாக்களாலும் செந்தமிழ் நூல்களாலும் பெறப்படும்.

இச்சோழனது நாடு, முதலில் தஞ்சை திருச்சி ஜில்லாக்களடங்கிய நாடேயாம் ; இதனையே,

“ கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொரு வெள்ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
ஏனாட்டுப் பெண்ணை இருபத்து நாகாதம்
சோனாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல் ”

என்று கம்பநாட்டாழ்வார் கூறினார் என்று குறிக்கப்படுகின்றது போலுமென்க.

இவனுக்குத் தென்னவன் மாதேவியார் என ஒரு மனைவியுள் என்று திருப்பழனம் தில்லைத்தானம் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. இவள் இக் கோயில்கட்கு தனது புருஷன் ஆட்சியின் கள - ம் ஆண்டில் சில நொந்தா விளக்குகள் வைத்திருக்கின்றாள். இவள் பெயரால் இவள் ஒரு பாண்டியன் மகளாம் என்பது விளங்குன்கிறது.

இம்மனைவியைத் தவிர்த்து இவ்வரசற்குத் செம்பியன் மாதேவியார் குலமாணிக்க நம்பிராட்டிபென்றும் திரைமூரன் மகாதேவியென்றும் இராணிகள் உளரென்று திருவையாற்றுக் கல்வெட்டுகள் விளக்குகின்றன. இவைகள் முறையே இவனாட்சியின் ௧௬-௧௭ ஆண்டுகளில் செய்யப் பெற்ற சில தானங்களாகத் தெரிகின்றன.

இன்னும், இவர்களைத் தவிர, இவ்வரசற்குச் சிலபோகியாரும் இருந்தனரென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றது.

இவ்வாதித்த சோழனுக்குக் கோதண்டராமமென்றும், யானைக் கோக்கண்டென்றும் தொண்டைநாடு பாவினவன் என்றும் பேர்களுண்டென்பதும் ஆராய்ச்சியால் கிடைக்கின்றது.

இவ்வரசற்குப் பராந்தகன் கன்னரதேவன் என்னும் இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள்.

கன்னரதேவனது செவிலித்தாயான கடம்பம்விடரி என்பவள் திருவையாற்று மகாதேவர்க்கு ஒரு நொந்தா விளக்குக் குரிய நிலம் வாங்கி விட்டிருக்கின்றாள்.

இவ்வரசன் (ஆதித்தசோழன்) பொன்னம்பலத்தைப் பொன்னல் வேயந்தவன் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்களிருக்கின்றன.

ஆதாரம்-க :-- நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியில் இடங்கழிநாயனாரைச் சிறப்பிக்கும்போது சொல்லியிருக்கும்,

“ சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன் சீற்றம் பலழகடு
கோங்கிற் கனகம் அணிந்த ஆதித்தன் குலமுதலோன்
திங்கட் சடையார் தமரதென் செல்வம் எனப்பறைபோக்
கெங்கட் கிறைவன் இருக்குவே ஞார்மன் இடங்கழியே ”

என்னுஞ் செய்யுளில், இடங்கழிநாயனாரைத் “ தில்லையைப் பொன்மயமாக்கிய ஆதித்தன் குலமுதலோன் ” எனக்குறித்திருப்பதை யுணர்க.

ஆதாரம்-௨ :--மேற்கூறிய குறிப்பினை விரித்தெழுதப் புகுந்த தொண்டர் புராணமுடையார், சேக்கிழார் சுவாமிகள், பின்வரும்,

“ குருகுறங்கும் கோனாட்டுப் கொடிநகரம் கொடும்பாளூர்”
“ அந்நகரத் தினிலிருக்கும் வேளிர்குலத் தரசளித்து
மன்வியபொன் னம்பலத்து மணிழகட்டிற் பாக்கோங்கிற்
பன்னுதுளைப் பசும்பொன்னும் பயில்பிழம்பர் விசையணிந்த
பொன்னெடுத்தோள் ஆதித்தன் குடிமரபிற் குடிமுதலோர் ”

என்னுஞ் செப்புளடிகளால் விளக்கியிருப்பதுங் காண்க.

ஆதாரம்-௩ :—

—“ மீதெலாம்

* * * * *
* * * * *
புரவலனும்—கண்கொண்ட
கோதிலாத் தேறல் குனிக்கும் திருமன்றம்
காதலர்ந் போன்வேய்ந்த காவலனும் ”

என்னும் அடிகளால் விக்கிரமசோழன் உலா விளக்குகின்றது.

ஆதாரம்-௪ :—

“ அடுத்தடுத்துச்

* * * * *
* * * * *
னூர்த்தோன்—வேறு
பிரமவர்க் கன்கலம் பிளந்து போன் கொண்டு
பரமர் திருத்திலை பார்த்தோன் — நரபதியார்
தாழ முன்சென்று மதுரைத் தமிழ்ப்பதியும்
ஈழமுங் கொண்ட இகலாளி ”

என்னும் அடிகளால் குலோத்துங்க சோழனுலா குறிக்
கின்றது.

ஆதாரம் - ௫.

— “ செங்குருதிப்

* * * * *
* * * * *
சுமந்தோனும் — கண்ணுதலோன்
நரடகத்தா லானதிரு ஞானத் திருமன்றம்
ஆடகத்தால் வேய்ந்த அபயனும் ”

என்னும் அடிகளாற் சங்கர சோழனுலா சாற்றி நிற்
கின்றது.

இவ்வாதித்த சோழன், கொங்குநாடு சென்று, பிரமவர்க்
கன் என்பானது கலம் பிளந்து கொண்டு வந்த பொன்னைக்
கொண்டே, அம்பலம் வேய்ந்தானென்பது, மேற்கூறிய குலோத்
துங்க சோழனுலாவால் வெளியாகின்றது.

இவனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட சிங்கத்துருவன் (நம்பியாண்
டார் நம்பி திருவந்தாதிச் செய்யுளைக் காண்க.) பல்லவன் அப

ராஜிதனே யாதல் வேண்டும். இதனைத் திருவாலங் காட்டுப் பட்டயமும் திருக்கழுக்குன்றத்துக் கல்வெட்டுகளும் கூறும்.

பின்னர், இவன் குமாரன் பராந்தகச் சோழன் கி. பி. ௯௦௭ முதல் ௯௪௭ வரையில் சோழநாட்டையாண்டிருந்தான் இவன் அரசாட்சியில் சோழநாடு விரியத் தொடங்கிற்று.”

எனவே இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற இப்பெரியார்களது குறிப்பினால், கி. பி. ௯-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் கி. பி. ௧௦-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் சோழநாட்டையாண்டிருந்த சோழவரசர்கள் விஜயாலயனும் அவன் மகன் ஆதித்தனும் அவன் மகன் பராந்தகனுமேயாவார்கள். இவர்கள் காலந்தான், நம் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்பநாட்டாழ்வார் வாழ்ந்திருந்த காலமென ஊழிக்கவேண்டியதாக இருக்கின்றது.

இவர்களுள், விஜயாலயச் சோழனே, நடுத்தரச்சோழ மன்னர்களுக்குள் தலைமை பூண்டவனென்பதும், தஞ்சையைக் கைப்பற்றி யதனைச் சோழராஜதானியாகச் செய்தவனென்பதும் போரில் ௯௬-புண் கொண்டவனென்பதும் ௩௪ ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தவனென்பதும் வெளியாகின்றன.

ஆதித்தசோழனென்போன், மேற்கூறிய விஜயாலயச் சோழற்கு மகனென்பதும், இவனது நாடு முதலில் தஞ்சை திருச்சி ஜில்லாக்களடங்கிய நாடேயாயிருந்த தென்பதும், பின்னர் கொங்கு நாட்டையும் தொண்டை நாட்டையும் வசப்படுத்திக்கொண்டவனென்பதும், கோவிராஜ கேசரி, ராஜேந்திரன், ராஜாதிராஜன், தொண்டைமான்னாற்றூர்த் துஞ்சியதேவன், கோதண்டராமன், யானைகோக்கண்டன், தொண்டைநாடு பாவினன் அபயன் எனப்பெயர்கள் கொண்டவனென்பதும், இவன் உறையூரைச் சோழராஜதானியாக்கிக் கொண்டவனென்பதும், பொன்னம்பலத்தைப் பொன்னால் வேய்ந்தவன் என்பதும் வெளியாகின்றன.

இவ்விரு மன்னர்களும் கூ-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சோழராட்டையாண்டவர்களெனத் தெரிகின்றது.

இவ்வாதித்தன் மகனே முதற் பராந்தகச் சோழனென்பதும், இவன் காலத்தேதான் சோழராஜ்யம் விரியத்தொடங்கிற் றென்பதும், இவனே முதற் குலோத்துங்கனென்பதும், இவற்கு அகலங்கன் வீரநாராயணச்சோழன் என்னும் பெயர்கள் உண் டென்பதும், இவன் “மதிரையும் ஈழமுங்கொண்ட கோப்பரகே சரிவர்மன்” எனக் குறிக்கப்படுவதால், மதுரையையும் இலங்கை யையும் வென்றவனென்பதும், இலங்கையை வென்ற தன்மை யால் சங்கிராமராகவன் என்னு் காரணப்பெயரையுங் கொண்டவ னென்பதும், வட ஆர்க்காட்டின் சில பாகத்தையும் தென்னார்க் காட்டின் சில பாகத்தையும் கொண்ட வாணகப்பாடியை வென்று சோழ ராஜ்யத்துடன் சேர்த்தவனென்பதும், ௪௦-ஆண்டு ஆட்சி புரிந்தவனென்பதும், ௧௦-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலாண்ட சோழமன்னன் இவன்தானென்பதும் பெறப்படுகின்றன.

இவர்களைப்பற்றித் திருவாலங்காட்டுப்பட்டயம் பின்வரு மாறு கூறுகின்றது. “கோச்செங்கணன் முதலிய பெரியார் பிறந்த அந்தப் பெருங்குலத்திலே விஜயாலயன் தோன்றினான். அவனைக் கண்டுகொள்ள எத்தனையோ அரசர் காத்துக்கொண் டிருந்தனர். * * * இவனுக்குப்பின் கல்வியில் குருவாகவும் துஷ்டர்களை நீக்கிச் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலிப்பவனு மான ஆதித்தவர்மன் பூபாரந்தாங்கினான். * * * இவன் புத்திரன் பராந்தகன். இவன் பேருக்குத் தகுந்தபடியே இருந்தான். புராந்தகனான சிவ பெருமானது திருவடித்தாமரை களில் மொய்க்கும் வண்டு போன்றிருந்தான்.” என்பன.

இவர்களது வாழ்க்கை வெற்றிகளையும் மெய்க்கீர்த்திகளையும், நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியாரது சரித்திரக் குறிப்புகளையும் ஒப்பு நோக்கிக் காண்பதால், சில பல உண்மைகள் கிடைக்கலாமா கையால், அவ்வதிகாரத்தை யடுத்துத் தொடங்குவோமாக.

துணிவுரைகள்.

இந்த அதிகாரத்தைக் “கம்பர் காலத்தை நிர்ணயிப்பதற் குரிய துணிவுரைகள்” என்று அழைப்போம்.

சென்ற அதிகார ஆராய்ச்சியினால், கம்பாது காலம் கை-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் ௧0- நூற்றாண்டின் முற்பகுதியுமாம் என்று துணிந்தோம்: “அக்காலங்களில், மத்தியகாலச் சோழ ராஜதானியைத் தாபித்தவனான விஜயாலச்சோழனது மகனும் பேரனுமாகிய ஆதித்தன் பராந்தகன் என்பவர்கள் ஆட்சி புரிந்து வந்தார்கள்” என்பது அவ்வதிகார ஆராய்ச்சியால் கிடைக்கப் பெற்றது.

இனி “நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாட்டாழ்வாரை யாதரித்த கொடை வள்ளலாகிய சடையப்ப வள்ளலார்க்குத் திரிகர்த்தராயர் என்னும் ஓர் பட்டப்பெயர் கிடைத்துள்ளது” என்னும் விஷயம் சரித்திராசிரியர் பலரும் ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் ஒப்புக்கொண்டதோருண்மையாகும்.

இப்பட்டம், அதாவது சடையவள்ளலார்க்கு அளிக்கப் பெற்றுள்ள திரிகர்த்தராயர் என்னும் சிறப்புப்பெயர்,

“அளிக்கும் படைழ வேந்தருங் கொண்டாடும் விருந்தா லதிசயமாய்த் திளைக்குந் திரிகர்த்த ராயனெனச் செப்பும் வரிசைத்திறஞ்சேர்ந்தோன் விளைக்குமரிசி மாற்றிய நீர் வெள்ளங்கிழக்கு விளையு மென வளைக்கும் பெருமைப் புதுவையர்கோன் வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே”

என்னும் சோழமண்டல சதகக் குறிப்பினால், சேரன் சோழன் பாண்டியன் என்னும் தமிழ்வேந்தர் மூவர்க்கும் அவர் சளது சேனைகளுடன் ஒரு சேரப் பெருவிருந்திட்ட பெருமிதக் குறிப்பாக இடப்பெற்றதெனத் தெரிகின்றது.

இங்ஙனம், இம்முத்தமிழ் வேந்தரும் ஒரு சேரத்திரண்டு ஒற்றுமையாகக் கூடியிருந்தகாலம், சரித்திரத்தின் உண்மை

கொண்டு விசாரிக்கும்போது, பல்லவர் வலிமையை யொடுக்கி யவரிடமிருந்து தமிழ்நாடு மூன்றையும் மீட்பதற்கென்று இம் மூவேந்தரும் ஒருங்கு கூடிய காலமேயாமென்பது போதரும். அக்காலம், சோழவம்ச சரித்திர ஆராய்ச்சி வன்மையால், ஆராச்சியாளர் பலரும் ஒரு தலையாக ஒப்புக்கொண்டது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பகுதியே யாகும். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிதான் நடுத்தரச் சோழராஜ்யத்துக்கு அடிகோலினவனாக ஆராய்ச்சியாளர் எல்லோராலும் கருதப்பெறுகிற விஜயாலயச் சோழன் காலமேயாகும். இவன் மகன் ஆதித்த சோழற்குப் பாண்டியன் மகளொருத்தி மனைவியாமென்பதும் சரித்திரம் குறிக்கு முண்மை. இக்காலத்தின் பின்னர், அதாவது பத்தாம் நூற்றாண்டும் பிறாண்டும், தமிழ் மன்னர் மூவரும் தம்முள் கலகமிட்டுப் பொருத காலங்களாகவே சரித்திரக் குறிப்பிருப்பதால், மூவர் மன்னருக்கும் ஆம் மூவர் படைக்கும் பெரு வீருந்திட்டு அதன் காரணமாகத் திரிகர்த்தராய னெனும் சிறப்புப் பெயர் பெறுவதற்குரிய காலமே இருந்திருக்கவில்லையாமென்பது ஒருதலை.

எனவே, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து, தமிழ் மூவேந்தர்க்கும் அவர் தம் படையொடு பெருவீருந்திட்டுத் திரிகர்த்தராய னெனப் பெருஞ் சிறப்புப் பெயர் பெற்றுள கொடைவள்ளலாகிய ஈஞ்சடையர் பெருமானால் “பெற்றும் வளர்த்தும் வித்தை தனைப் பேணிக்கொடுத்தும்” போற்றப்பெற்ற நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியாமாகிய கம்பநாட்டாழ்வார் அவ்வொன்பதாம் நூற்றாண்டினும் இருந்தாரென்பது மறுத்தற்கியலாததொரு உண்மையன்றோ?

புதுவை புதுச்சேரி என வழங்குகின்ற ஊரும் இவரது (நம் சடையவள்ளலாரது) ஆதல்பற்றி, இவரையே, “புதுச்சேரிக் கொடையன்” எனவும், “புதுவைச் சடையன்” எனவும் வழங்குபவெனத் தெரிகிறது; இவரைப், புதுவைத்திரிகர்த்தன் வெண்ணைய்திரிகர்த்தன் எனவும் வழங்குதலுண்டு. இவர்

ஒருகால் மூவேந்தர்க்கும் அவரது பரிசனங்கட்கும் பெரு
விருந்தளித்து, அவரால் திரிகர்த்தராயன் எனச் சிறப்புப்பெயர்
குட்டப்பெற்றார் என்பர்.”—சேந்தமிழ் தொகுதி ௩ பக்கம் ௩.

அன்றியும் இவ்வள்ளலார் மூவர் தமிழ்வேந்தராலும் சமா
ஸனம் கொடுக்கப்பெற்றுச் சிறப்புற வீற்றிருந்தருளும் சிறப்
புடையரென்பதும் சரித்திர உண்மையாக இருக்கின்றது. இத்
தகைய முறையால், முத்தமிழ் வேந்தரும் ஒருங்கு கூடியிருந்த
காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகொனென்பது துணிவாதலின்,
நமது புதுவைத் திரிகர்த்தராயராகிய வெண்ணையச் சடையார்
காலம் அவ்வொன்பதாம் நூற்றாண்டென்பதையே ஒருதலையாகக்
கொள்ளக்கடவோமாக.

திரிகர்த்தராயன் எனச் சிறப்புப் பெயர்பெற்றவர், வெண்
ணைய நல்லூர்ச் சடையவள்ளலார் தாம் என்பதைக் கீழ்வரும்
இரண்டு பழைய செய்யுட்களும் குறித்துக்கொண்டிருத்தலை
நேயர்கள் உணரும்பொருட்டு ஈண்டுக் காட்டுகின்றோம்.

“யாமார் புகழ் வியற்கம்ப நாடனிராமனோடும்
பாமாலை தூட்டுங் துலழடையானப் படிபுரக்கக்
சோமாறனிட்ட பொற்சிங்காதனம் பெற்ற கோற்றவனைத்
தேமாலை யச்சந்தவிர்ப்பான் வெண்ணைய்த்திரிகர்த்தனையே.”

“தண்ணார்கமலச் சதுமுகத்தோனையுந் தப்புலதோ
பண்ணா மணித்தலைக் கட்செவியானது பாரிலுள்ளோர்
கண்ணாக வாழும் வெண்ணைய்த்திரிகர்த்தன் கலைத்தமிழ்கேட்
டெண்ணாழுடி யசைத்தாலுலகேழு மிறக்குமன்றே.”

இனி, ஒட்டக்கூத்தப் புலவர் பெருமான் ஓதியிருக்கும்
விக்கிரம சோழனுலாவின்கண், “அச்சோழன் இருமருங்கும்
மந்திரிகள் படைத்தலைவர் சிற்றரசர் பெருங்காணியாளர் எனப்
பலர் மொய்த்தீண்ட உலாப்போந்தான்” எனக் கூறுமிடத்து,
விக்கிரமன் தந்தையாகிய அபயன் காலத்தே கவிங்கம் வென்று
கொண்ட கருணாகரத் தொண்டைமான் முதலிய பலருடன்,

“ * * * * * மோட்டரணக்

கொங்கைக் குலைத்துக் குடகக் குவடொடித்த
செங்கைக் களிற்றுத் திரிகர்த்தனும்”

எனக் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும் இந்தத் திரிகர்த்தன் என்பான், இதிற் காட்டப்பெற்றிருக்கும் அடைகளால், வெண்ணைய்த் திரிகர்த்தராகிய கொடைவள்ளல் சடையப் பெருமானாரின் வேறாவனென்பது ஊழித்தறியற்பாற்று. இவன் நம் சடையவள்ளலானது பிற்சந்ததியானாகவாவது அந்நியனொருவனாகவாவது இருத்தற்கியலுமாறு காண்க. சோழமண்டல சதகச் செய்யுளில் அதாவது “அளிக்கும்படை மூவேந்தருங் கொண்டாடும்” என்னும் செய்யுளிற் குறித்தபடியாக இவ்வுலா அடிகளில் அடைகொடுக்கப் பெறுதிருத்தலும், வள்ளலார் சரித் திரக்குறிப்பிற் காணப்பெறுத வேறு அடைகள் கொடுக்கப்பட்டிருத்தலுமே நமது ஊகத்தை யறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

மற்றும், இவ்வுலாக்களின் ஆக்கிபோராகிய, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாம், ஒட்டக்கூத்தப் புலவர் சிகாமணி.

கொடையிலும் புலவராதரவிலும் பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்திருந்த நஞ்சடையப் பெருமானாரை யாண்டும் எவ்வகையானும் சிறப்பித்துப் பாடியதாக ஆதாரங்கள் காணப்படாமையே, கூத்தப்புலவர் காலத்துச் சடையர் வாழ்ந்திருந்தாரல்லர் என்பதையும், எனவே, வள்ளலால் ஆதரிக்கப்பெற்ற பத்தாம் நூற்றாண்டுக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாட்டாழ்வாரும் கூத்தப்புலவர் காலத்து வாழ்ந்திருந்தாரல்லர் என்பதையும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றது.

இத்துணிவுரை,

“புதுவைச் சடையன் பொருந்து சங்கானுக்
குதவித் தொழில்புரி யொட்டக் கூத்தனைக்”

என்னும் மேற்கோட் செய்யுளடிகளின் உண்மையைப் பாதிக்குமென்று எண்ணுவதிலும், அவ்வடியாற் குறிக்கப்பெற்

றிருக்கும் சடையனையும் சங்கரனையும், நமது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வள்ளலாராகிய வெண்ணெய்ச் சடையரின் பிற சந்ததியாராகவே துணிதல் சிறப்புடைத்தாகும். இத்துணியே சடையர் சரித்திரத்தையும் உண்மைப்படுத்தியதாகும். என்னில், சங்கரன் என்னும் ஒரு பெருங் காணியாளர்க்கு உதவித் தொழில் புரிந்து ஆதரிக்கப்பெற்ற புலவர் சிகாமணி ஒட்டக் கூத்தக் கவிச்சக்ரவர்த்தியாரால், அவரையாதரித்த சங்கரன் புதல்வரும் அவர்க்குச் சமவயதுடைத்தாகி நட்புக்குரியவரும் கொடை வள்ளலும் புலவரையாதரிப்போருமாகிய சடையவள்ளலார் ஏதும் சிறப்புச் செய்யுள் பெறாமை, வள்ளலார் சரித்திரத்தையும் கூத்தப் புலவர் சரித்திரத்தையும் ஊறுபடுத்தியதாகக் காட்டு மன்றோ?

எனவே, கூத்தப் புலவர் காலத்திருந்தவராகக் குறிக்கப் பெற்ற “சங்கரன் தருசடைய” ரென்பார், கம்பர் காலத்திருந்து கம்பரை யாதரித்த சடைய வள்ளலாரின் வேறவர் என்பது துணியப்படுகின்றது.

பலர் கருதுமாறு, கம்பர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினர் தாமென்று துணியும்போது, கீழ்க்காணப் பெறும் இடர்ப்பாடும் தோன்றுதல் காணலாம். அவ்வுண்மையை, இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர், காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் வ. வெ. ஸு. ஐயர் அவர்களது சிறந்ததொரு குறிப்பினால் தெளிவோமாக.

வ. வெ. ஸு. ஐயர் அவர்களது கம்பராமாயணப் பால காண்டம் பதிப்பின் - முகவுரை உக-ம் பக்கம் :—

“இன்னொன்று, கம்பன், சகம் ௧௦௪௨ முதல் ௧௧௨௨ வரையிலுள்ள காலத்தில் விளங்குகிறான் என்று கொண்டால், உடையவர் (ராமாநுஜாச்சாரியார்) காலத்துக்கு மிகவும் நெருங்கிக்கம்பன் பிரபலத்துக்கு வந்திருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படும். அப்படியானால், அவருடைய திவ்யப்ரபாவத்தைக் கண்ணால் கண்ட சிஷ்ய வர்க்கத்தில் பெரும்பாலாரை நேரில் பார்த்திருக்க

வேண்டிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸனான கம்பன், அந்த மகாணக் குறித்து ஒரு துதியேனும் எழுதாமலிரான். அப்பேர்ப்பட்ட செய் யுள்கள் ஒன்றேனும் இப்போது காணப்படாதது கவனிக்கத் தக்கது.

தவிர, கம்பனுக்கு இந்தக் காலத்தைக் கற்பித்தால், அவன், உபயகுலோத்துங்கணப் பாடிய கலிங்கத்துப்பராணி எழுதப்பட்ட காலத்துக்குப்பின் தான் விளங்கினவன் என்று ஏற்படும். ஆனால் பராணியில் சோழநாட்டரசர் சூரியகுலத்தவர் என்றும், சோழ ராஜ்யம் ஸ்ரீராமனுடைய மூதாதைகளில் ஒருவனால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது என்றும் சொல்லப்படுகிறபோது, கம்பன், ராமகதையில் பாலகாண்டம் குலமுறை கிளத்து படலத்திலாவது, கிஷ்கிந்தா காண்டம் நாடவிட்டபடலத்திலாவது இதைப்பற்றிப் பேசாம லிரான். மேலும் தான் பரதேய்வமாகக் கருதியிருக்கிற ஸ்ரீராமன் குலத்தவரைப்பற்றித் தன் இராமாயணத்தில் உற்சாகத்தோடும் அபிமானத்தோடும் அவன் பேசாமலிருக்க முடியாது. ராமாயணத் தின் முடிவில் வரும் வாழ்த்துப்பாக்களில் கூடச் சோழ அரசர் பெயர் வரவில்லை. ஆகையால் சோழவமிசம் இக்ஷ்வாகு வமிசத் திலிருந்து பிரிந்தது என்ற கலிங்கத்துப் பராணிக்கதை பிறக்கு முன்னரே கம்பன் ராமாயணத்தைப் பாடியிருக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது.”

கலிங்கத்துப்பராணியென்பது, கவிச்சக்ரவர்த்தியென உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாராற் புகழப்பெற்ற ஜயங்கொண்டார் என்பார், தாயிருந்த பதினொன்றுமாண்டில், சோழராட்சியை வஹித்துப் பலபோர்களிலும் வெற்றி பெற்று, “விஜயாலயனால் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று, அவன் பெயரன் முதல் பராந்தகனால் விரிக்கப் பெற்று, முதல் ராஜ ராஜனால் விஸ்தரிக்கப்பெற்ற” நடுத்தரச் சோழராட்சியை நிலைக்கச்செய்த இரண்டாவது ராஜேந்திரசோழ னென்றும் அபயனென்றும் புகழ்ந்தோதப்பெறும் முதற்குலோத் துங்கச்சோழன், கலிங்கதேயப் போரிற் பெற்ற பெருவெற்றியைப் புகழுமுகத்தானே அச்சோழன் பெருமையை கூறியதொரு போர்க்களம் பாடும் நூலென்பர் இச்சோழற்கு, மேற்குறித்த பெயர்களேயன்றி, அநபாயன் கரிகாலன் ஜயதரன் உபயகுலோத்

துங்கன் என்றும் மற்றும் பிறபெயர்களுமிருந்ததாகப் புராணக்காரர்களும் பிரபந்தக்காரரும் குறிக்கின்றார்கள், இவனது ஆட்சியாகிய பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு சோழராஜ்யம் மிகவிரிந்து பல காதங்கள் கடந்த எல்லையையுடையதாக இருந்தமையால், “காதமிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை, ஓதக் கடல்கொண்டொளித்ததோ—” என்று சொன்ன கம்பநாட்டாழ்வார், இவ்வரசன்காலத்திலாவது பிற்பட்ட காலத்திலாவது இருந்திருத்தல் கூடாதென்பதும் ஒருதலையாம் என்க.

எனவே, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கவிச்சக்ரவர்த்தியாக விளங்கியிருந்த ஒட்டக்கூத்தப்புவலவர்காலத்துக்கும், பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுக்கவிச்சக்ரவர்த்தியாக விளங்கியிருந்த ஜயங்கொண்டார் காலத்துக்கும், முற்பட்டகாலத்திலிருந்த புலவர்சிகாமணியாக, நம்கம்பநாட்டாழ்வார் விளங்கி வாழ்ந்து, பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கவிச்சக்ரவர்த்தியாகவே சிறந்திருந்தார் என்பது உறுதிபெறுகின்றது.

“காதமிருபத்து நான்கொழிய” எனுந்தலைப்புடைச் செய்யுள், கம்பர், தம்காலத்திருந்த சோழமன்னனைச்சினந்து கூறியதாகத் “தமிழ் நாவலர் சரிதை” யிற் “கம்பர் பகுதி” யிற் குறிக்கப்பெற்ற தொருசெய்யுளாகும். இதனை, நமது ஆராய்ச்சிப் பிரிவில், “சரித்திரக்குறிப்பு எனும் அதிகாரத்திற் காண்க.

மற்றும், மேற்கூறிய “காதம் இருபத்துநான்கொழிய” எனுந்தலைப்புடைத் “தமிழ் நாவலர் சரிதைச்” செய்யுளின் மூன்றனடியிற் காணப்பெறும், “கோல்லி மையுடைய கொற்றவா” என்னும் சொற்றொடரும் ஆராயத்தக்கதேயாகும். கோல்லிமலை கொங்கு நாட்டைச்சேர்ந்தது. கொங்குநாடென்பது தற்போது வழங்குகிற சேலம் கோயமுத்தூர் ஜில்லாப்பகுதிகளைக்கொண்டது. நடுத்தரச்சோழரில் இப்பகுதிகளை முதன்முதலிற் கைப்பற்றியவன் முதலாவது ஆதித்தனே யாவன். இவனது தந்தையும் நடுத்தரச்சோழராஜ்ய ஸ்தாபனாசாரியனுமாகிய

விஜயாலயச்சோழன் காலத்தச் சோழராஜ்யம் தஞ்சை திருச்சி ஜில்லாக்களடங்கிய நாடே யாயிருந்தது என்பது ஆராய்ச்சிக்காரர் துணிந்ததாகும்.

எனவே, மேற்கூறிய செய்யுளிற்கண்டபடி, கம்பநாட்டாழ் லாராற் சினந்துரைக்கப் பெற்றவன் முதலாவது ஆதித்த சோழ னாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று ஊஹித்தற்கிடமிருக் கின்றது. இவ்வாதித்த சோழன் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தவனாகலின், கம்பநாட்டாழ்வாரது காலத்தின் முற்பகுதி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியே யாமென்பது துணியப்படுகின்றது. மேலும், அச்செய்யுளில், இரண்டாமடியில் தனிச்சொல்லாகக் குறிக்கப்பெற்றிருக்கும் = “மாதவா” என்னும் சொல்லை—“ஆதவா” — என்னும் பாடாந்தரமுடைய தாகக் கூறுகின்றனர் ; (ஆதவன் - ஆதித்தன்) எனவே, ஆதித்த சோழனையே கம்பர் விளித்துச் சினந்துரைத்தார் என்பது போதருகின்றது கண்டு குறிக்க.

அன்றியும், கம்பர் தமது அரும்பெரும் நூலாகிய இராமாவ தாரப் பெருங்காவியத்தில், பாலகாண்டத்தில், குலமுறை கிளத்து படலத்தின் முதல் செய்யுளின் முதலடியிற் குறித்திருக்கும் “ஆதித்தன் குலமுதல்வன் மதுவினை யாரறியாதார்” எனக் குறித்து, இவ்வாதித்த சோழமன்னனையும் சூசிப்பித்தனரோ என்று சில பெரியோரும் கருதுகின்றனர்.

எனவே, எமது ஊஹம் பின் வருமாறு குறிக்கப்பெறுகின் றது :—

நமது கம்பரை யாதரித்த சடையப்பவள்ளலார், தமது இளைமைப் பருவத்திலேயே கொடையிற் சிறப்புற்று, பல்லவ சாஃவ பெளமத்தை யொழிக்கக் கருதி ஒற்றுமைகாட்டிப் பன் முறை யொருங்குகூடிப் பேசிய விஜயாலயன் முதலிய தமிழ் வேந்தர் மூவருக்கும் பெருவிருந்திட்டுத் திரிகர்த்தராய ரென் னும் சிறப்புப் பெயரும் பெற்று, நடுத்தரச் சோழராஜ்ய ஸ்தாபக

னாகிய விஜயாலயன் ஆட்சியில் தமது காலத்தின் முற்பகுதியையும், விஜயாலயன் மகன் ஆதித்த சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் தமது காலத்தின் பிற்பகுதியையும் கழித்து வாழ்ந்திருந்தன ரென்பதும், நமது கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்ப நாட்டாழ்வார், சடையவள்ளலாரது ஜீவிய காலத்து அவரது இளைமை நீங்கிய பருவத்தில் அதாவது ஆதித்த சோழனது ஆட்சியின் முற்பகுதியில் வள்ளலாரிடம் சேர்ந்து, அவரால் ஆதரிக்கப்பெற்றுக் கற்றுத் தேறிப் புலமை வாய்க்கப்பெற்று, வள்ளலாரது நல்ல முதுமைப் பருவத்தில் கவிச் சக்கரவர்த்தியெனப் பெயரும் பெற்று, அரசன் ஆதித்த சோழனாலும் போற்றப்பட்டனரென்பதும். முதலில் இவ்வாதித்த சோழனிடம் சிறு பிணக்குக்கொண்டு வெளியேறிப் பாண்டியனவையிலும் சிறந்திருந்தாரென்பதும், பின்னர் அரசன் வேண்டுகோட்குணங்கி வள்ளலாரது திருத்தம்பியாராகிய இளையாரமார்பரால் சோழநாட்டுக்கே மீண்டும் அழைத்துவரப் பெற்றாரென்பதும், இராமாவதார காவியத்தை யாதித்த சோழனுட்கிக் காலத்திலேயே -- வள்ளலார் வாழ்ந்திருந்தபோதே -- ஆரம்பித்துள்ளாரென்பதும், பின்னர் ஆதித்தன் மகனாகிய பரந்தகச்சோழன் காலத்தே அவனவையிற் பரிசுடெற்ற வாணியத்தாதப் புலவன் விஷயமாகப் பரந்தகச் சோழமன்னனிடம் மாறுபட்டுத் தம்மையாதரிக்கச் சடைய வள்ளலாருமில்லாமைபைச் சிந்தித்து வடக்கிற் பயணம்கொண்டு பலகாதம் கடந்து ஓரங்கல் நாட்டு காகதீய கணபதி மன்னர் குலத்து ருத்திரனென்பானிடம் சிறந்திருந்தாரென்பதும், இராமாவதாரப் பெருங்காப்பியம் இயற்றி முடிவுபெறவே அதனைத் திருவரங்கத்தில் நாதமுனிவர் அவையில் ஆரங்கேற்றினாரென்பதும் சரித்திரக் குறிப்புக்களாக எம்மால் கொள்ளப்பெற்றன.

கம்பர், ஓரங்கல் நாட்டுக் காகதீய கணபதி மன்னர் குலத்து ஒருருத்திரனால் போற்றப்பட்டிருந்தாரென்னு மிவ்வுண்மையைத் “தமிழ் நாவலர் சரிதை” யிற் “கம்பர் பகுதி” யிற் குறித்திருக்கும் “அவனி முழுதுண்டு” என்னும் தலைப்புடைச்செய்யுள் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. இச்செய்யுளில், கம்பர், அம் மன்னனை விளித்தது, (புலனி, “உருத்திரா” உன்னுடைய ஓரங்கல் நாட்டிற், குருத்திரா வாழைக் குழாம்”) என்பதில் உருத்திரா என்னும் பதந்தான் காணப்படுகின்றதேயன்றிப் பிரதாபருத்திர தேவனையே குறித்துளதாகக்கோடற்கு ஆதார மொன்றில்லை.

காகதீய கணபதி மன்னர்களில் பிரதாபருத்திரப் பெயரினர் இருவர் ஆண்டனர்; இவருள் இரண்டாமவனைக்குறித்துச்

செய்துள்ள துதான் பிரதாப ருத்ரீயம் என்னும் வடமொழி அலங்காரநூல் என்கின்றனர். இம்மன்னனுடைய ஆட்சிக்காலம் கி-பி. ௧௨௬௫ முதல் கி-பி. ௧௩௨௩ வரையிலென்றும், முன்னவனது ஆட்சிக்காலம் கி-பி. ௧௧௬௨ முதல் கி-பி. ௧௧௬௯ வரை யென்றும் குறிக்கின்றனர்.

கம்பர், உருத்திரா என்று மாத்திரமே குறித்திருப்பதால், இந்த ருத்திரனென்பான் இவ்விரு பிரதாபருத்திரப் பெயருடைய காகதீய கணபதி மன்னர்களின் முதாதையரில் ஒருவனாக இருந்தல் கூடுமென்று ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. வடமொழிப் பிரதாப ருத்ரீயத்துக்கு உரை யெழுதிய குமாரஸ்வாமிக்குத் தாதையும் - வடநூல்கள் பலவற்றுக்கு உரையாசிரியருமாகிய மல்லிநாதனுக்குப் பிதாவாகி, ச்ரேளதவிதிகட்கும் ஸ்மார்த்த விதிகட்கும் காரிகா வருத்தி யெழுதிய பிரஸித்தரான - கபர்த்திக் குத் தந்தையான, ஸதாவதான விக்யாதமாகிய - மல்லிநாத கவியையாதரித்த காகதீய கணபதி மன்னன் பெயர் வீரருத்ரன் என்பது தெரிகின்றது. எனவே, பிரதாபருத்திரப் பெயரினர் இருவரினும் வேறாய வீரருத்திர பெயரினான ஒரு காகதீயமன்னனும் இருந்துளான் என்பதை யாம் அறிகின்றோம். இவ்வுண்மை கபர்த்தியின் ஸந்ததியில் பத்தாவது தலைமுறையில் வந்த நாராயணன் என்பவரால் செய்யப்பெற்ற நாராயணீயம் என்னும் சம்புராமாயண வ்யாக்யானத்தின் சுலோகங்களால் வெளியாகிறது.

சம்புராமாயண நாராயணீய வ்யாக்யான சுலோகங்கள்.

“கோலஜந்மாந்வயேந்து : ஸ்ரீமல்லிநாதோ மஹாயஸா :
ஸதாவதாந விக்யாதோ “வீரருத்ரா” பிவர்ஷித :
மல்லி நாதாத்மஜ ஸ்ரீமான் கபர்த்தீ மந்த்ர கோவித :
அகிலச்ச்ரேளத கல்பஸ்ய காரிகாவ்ருத்தி மாதநோத்
கபர்த்தி தநயோ தீமான் மல்லிநாதோ க்ராஜஸ்மருத.”

* * * * *

அன்றியும், காகதீய கணபதி மன்னவரில் கி. பி. ௧௧௬௨-ல் இருந்த முதற் பிரதாப ருத்திர தேவனது பிதாவான ப்ரோலராஜற்கு முன்னர், பத்து அரசர்கள் அவ்வரசத்திலிருந்தன ரென்றும், இப்பதின்மருள் முதல்வன் சோழமன்னனை வென்று இலங்கையிற் சென்று வெற்றி கொண்டு அவ்விலங்கையிலிருந்து ஒரு ராஜகுமாரியை மணந்து வந்தனனென்றும் சரித்திரக்காரர்

குறிப்பிடுகின்றார்கள். ஒரு கால் இந்த முதல் மன்னன் தான் நம் கம்பரை யாதரித்த முதல் ருத்திரனாக இருந்திருத்தல் கூடுமென்றும் ஊஹிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. நம் கம்பர் பொருட்டு, இம்மன்னனே கம்பநாட்டாழ்வாரை யவமதித்துத் துன்புறுத்தியதொரு சோழமன்னனை வென்றிருக்கலாமென்றும் ஊஹித்தற்கிருக்கின்றது. இவ்வுண்மை, சோதிடப்புலவர், பெங்களுர் ஸ்ரீமான் சூரியநாராயணராவ் அவர்கள் பி. ஏ. எம். ஆர். ஏ. எஸ். என்பவர் இயற்றியுள்ள விஜயநகர சரித்திரம் அட-ம் பக்கத்திற் காணப்படுகின்றது. பின்னர் வரும் :—

“ Tribhuvana Malla, was probably succeeded by Prola Raja. A traditional account runs to the effect that the first king of Warrangal conquered the Cholas and married a Princess from the royal line of Ceylon. His son became insame, and his two grand sons ruled jointly at Nandur, on the Godavery. About 10 Princes are enumerated as having ruled before Prola Raja. This King seems to have been succeeded by his son Pratapa Rudra I, and he was succeeded by is son Ganapathi Deva. An inscription A. D. 1162 is ascribed to Pratapa Rudra I, who appears to have been a famous Prince

இங்ஙனம் கொடர்ந்து ஆராயும்போது, கம்பராமாயணப் பாயிரச் செய்யுளாகிய, “எண்ணிய சகாத்தம்” எனத் தலைப்பிட்ட செய்யுளை வலிந்து திருத்திக்கொள்ளாமல் உள்படியே பொருள் கோடற்கும் இடமுண்டாகின்றது. அன்றியும், இராமாவதாரப் பெருங்காப்பியத்து - கிட்கிந்தா காண்டத்துட் காணப்பெறும், “புனி புகழ் சென்னிபேரமலன்” என்னும் தலைப்புச்செய்யுளையும், யுத்தகாண்டத்துக் காணப்பெறும், “வன்னிநாட்டிய பொன் மௌலி” என்னும் தலைப்புச் செய்யுளையும், கம்பர் சரித்திரத் தோடு பொருத்திப் பொருள் கோடற்கு யாதும் இடர்ப்பாடி ல்லாமையும் காண்கின்றோம். மற்றும், கிட்கிந்தா காண்டத்து-நாடவிட்ட படலத்துட் காணப்பெறும்,—முதனூலாகிய வான் மீகத்துக் காணப்பெறுத — “கொங்கணமேழு” நாட்டிற்கும் பொருத்தமும் கொள்ளலாகும்.

எனவே, நேயர்களே! “கம்பநாடர்” — “கம்பராமாயண ஆராய்ச்சிப்பகுதி” யிற் “கம்பர் சரித்திர ஆராய்ச்சி” எனுமிப்

பகுதியைக் “கம்பர் இயற்றிய நூல்கள்” எனும் அடுத்த சிறு அதிகாரத்துடன் நிறுத்திக்கொள்ளத் தீர்மானித்துள்ளோம். நேயர்கள் விருப்பினால், இந்த ஆராய்ச்சியையே குறிக்கொண்டு, நமது கவிச்சக்கரவாத்தி கம்பநாட்டாழ்வாரது சரித்திரச் சுருக்கத்தைக், கலக்கமற்றுப் படித்தற்பொருட்டும் பாடசாலை மாணவர்கட்கு உபயோகப்படும்பொருட்டும், எழுதி முடிக்கலாமென்று எண்ணியிருக்கின்றோம். நேயர்களது ஆதரவு மிக வேண்டியிருக்கின்றது.

இதன் தொடர்ச்சியாகவரும் சிறு அதிகாரத்துக்குப் பின், “கம்பநாடர்” “கம்பராமாயண ஆராய்ச்சிப்பகுதி”யில், “கம்பராமாயணத் தனிச்செய்யுள் ஆராய்ச்சி” மலர்தொறும் வந்து கொண்டிருக்குமென்பதை நேயர்கட்கு மிக வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

கம்பர் இயற்றிய நூல்கள்.

பத்தாம் நூற்றாண்டிற் கவிச்சக்கரவர்த்தியாக வீற்றிருந்த சுருளி வெண்ணெய்த் திரிகர்த்தராயரெனுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெற்ற திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்பவள்ளலாராற் பேராதரவுடன் போற்றப்பெற்றிருந்த நம் கம்பநாட்டாழ்வார் இயற்றிய நூல்கள் யாவையென்று ஆராய்வது இவ்வதிகாரத்தின் குறிப்பாகும்.

பிற்காலந் தோன்றிய சில புன்கவிகளாற் பாடப் பெற்றிருக்கும் பல தனிச்செய்யுட்களையும் சில நூல்களையும், முன்னிருந்த பெரும் புலவர்கள் பேரால் வழங்கி, மாணவர்களை மயக்கத்தலாழ்த்தல் ஒரு பெரு மரபாகப் போய்விட்டது. இக்கலங்கிய நிலையில், அப்பெரும் புலவராலியற்றப்பெற்ற நூல்கள் எவையென்பதை வடித்தெடுத்தல் கஷ்ட ஸாத்தியமான காரியமாகும். இத்தொல்லையான மரபு நம் கம்பநாட்டாழ்வாரது பெயரையுர் விட்டபாடில்லை.

நம் புலவர்பெருமான் பாடிய நூல்கள் அளும் பெருங்காப்பியமாகிய இராமவதாரமும் சடகோபர்அந்தாதியும் ஏரெழுபதும் தாம் என்பது பிரஸித்த புலவர்கள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயமாகும்.

கம்பர், மும்மணிக்கோவை யொன்று பாடியுள்ளாரென்பது அவரது சரித்திரக் குறிப்பிற் காணப்பெறுகின்றது. இதனுண்மை, 'தமிழ் நாவலர் சரிதை' யில், கம்பர் சரிதக்குறிப்பில் அவர் காலத்திருந்தவராக உறுதியாகக் கொள்ளப் பெறுகிற வாணியத்தாதப் புலவரது வெறுப்புரையிற் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றது. இந்நூலின் ஒரு சிறு அம்சமேனும் கிடைத்திலது. கம்பரது சரித்திர ஆராய்ச்சியைக்கொண்டு கவனிக்குமபோது, கம்பர், மும்மணிக்கோவை நூலொன்று பாடியுள்ளதுண்மைதானென்று உறுதிப்படுமாயின், அந்நூல், தமிழ் வேந்தர் மூவர்க்கும் அவர்தம்பரிசைத்தொடு பெருவிருந்திட்டுத் திரிகர்த்தராயரெனும் பெருஞ் சிறப்புப்பெயரெய்திய — தம்மையாதரித்த வள்ளற் பெருமானாகிய - சடையப்பரது சுருத்திற்கிசைய தமது பாலிய கவிதையாக, அம்மூவேந்தரையுங் குறித்தப்பாடிய தொரு சிறு பிரபந்தமாக இருந்திருக்கலாமென்று ஊஹித்தற்கிடமிருக்கின்றது. இந்நூலின் சிறு பகுதியேனும் கிடைத்தபின்னன்றோ இதன் ஆராய்ச்சி உறுதிப்பாடடையும்.

கம்பர், சட்கோபர் அந்தாதி யெனச்சிறப்புடன் வழங்கப்பெறும் ஆழ்வாரந்தாதியே யன்றிச் சரஸ்வதியந்தாதியும் இலக்குமியந்தாதியும் பாடியுள்ளாரென்றும் குறிக்கின்றார்கள். இவ்விரண்டு அந்தாதிச்செய்யுட்களையும், கம்பர் பாடியுள்ளதாகப்பல புலவர்களாலும் கொள்ளப்பெற்றுப் பிரஸித்த நூலாக விளங்கும். சட்கோபரந்தாதிச் செய்யுட்களுடன் ஒருங்குவைத்து ஒப்பு நோக்கும் போது, இவ்விரண்டு அந்தாதிகளும் நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியாரது வாக்கல்ல என்பது உறுதிப்படும். எனவே, இவ்விரண்டு அந்தாதி நூல்களும் இவைகளைப்பற்றிக் கம்பர்விஷயமாகத் தோன்றியிருக்கும் புனைகதைகளும், கம்பர் பெருமானுடன் எவ்விதத் தொடர்பும் பெற்றிலவாம் என்பதே உறுதியாமென்க.

கம்பர் ஏரெழுபது, நூலையன்றிச் சேம்பொற்சிலை யெழுபது என்னும் நூலொன்றையும் பாடியுள்ளாரென்பது கேட்கப்படுமாயினும், வெகுவாய் ஏரெழுபது நூலின் போக்கே போக்காக அமைந்து கிடக்கும் இந்நூலினையும், கம்பர் இயற்றினார் என்று துணிந்து சொல்லற்கான ஆதாரமொன்றும் கிடைக்கப் பெறாத காரணத்தானே, இச்சிலையெழுபது நூல் கம்பரால் இயற்றப் பெற்ற தொன்றன்று என்றே பெரும்புலவர் துணிந்து கூறுகின்றார்கள்.

காஞ்சிபுராணம் காஞ்சிபிள்ளைத்தமிழ் சோழக்குறவஞ்சி என்னும் அரியநூல்களும் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வார் பாடியுள்ளாரென்று சிலர் கொள்ளுகின்றார்கள். இந்த நூல்கள் அச்சிற்காணப்படாமையால் இவற்றைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியே பயனின்றாகின்றது. கம்பரது இராமவதாரச்செய்யுள் நயங்கனையும் நடையையும் திறங்கனையும் வகைகளையும் நோக்கும்போது, கம்பர் பெருமானுக்குப் பெரும் பிரபந்தங்கள் சிறுபிரபந்தங்களோடு வாசியற யாவும் பாடும் திறனுண்டு என்பது தோன்றுமாயினும், ஆதாரமற்ற நூல்களை அப்பெருமான் பெயரால் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் யாங்ஙனமியலுமோ?

திருக்கை வழக்க மென்னும் நூலொன்றும் நங்கவிச் சக்கரவர்த்தியார் கூறியுள்ளாரெனச் சில புலவர்களுங் கொள்ளுகின்றனர். ஆயினும், அச்சேறி நமக்குக் கிடைக்கப்பெறும் அச்சிறு நூலின்கண்ணுள்ள பல அடிகள், கம்பர் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட பல்லோரது சிறப்பையும் கூறிக்கொண்டிருப்பதால், இந்நூல் கம்பநாட்டாழ்வார் இயற்றியருளியதன்றென ஆராய்ச்சியாளர் ஒதுக்கத் தள்ளியிருக்கின்றனர்.

அகராதி யொன்றும் இராமாயணவசன மொன்றும் கம்பர் கூறியிருப்பதாகச் சிலர் கூறுங் கூற்றுக்குத் தக்க ஆதாரங் கிடையாதென்பதைத் தவிர நாம் நண்டு வேறு யாது கூறவிருக்கின்றது? எனவே, நாம் துணிந்ததிலிருந்து கம்பநாட்டாழ்வார் இயற்றியருளியவையென்று ஒரு தலையாச் சொல்லக் கூடியன்வாய்த்தக்க ஆதரவுகளுடனிருப்பவை, மும்மணிக்கோவை, ஏரேழுபது, இராமாவதாரப்பெருங்காப்பியம், சடகோபரந்தாதி என்பவையேயாம்.

க. மும்மணிக்கோவை :—இந்நூலொன்று கம்பர் செய்துள்ளார் என்பது திண்ணமாக, அவரது சரித்திரச்சுறிப்பில், வாணியத்தாடப்புலவரது வாதவெறுப்புச் செய்யுளால் அறிகின்றோமேயன்றி, அந்நூலின் ஒரு சிறு பகுதிதானும் நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றிலோம்.

உ. ஏரேழுபது :—இந்நூல், தம்மைப் பெற்று வளர்த்து ஆதரித்துள சடையவள்ளலாரையும் அவர் மூலப்பெருமையையும் அஞ்சுலத்தாராகிய வேளாளர்களுது வேளாண் தொழிற்

குரிய கருவிகளின் மேன்மையையும் அத்தொழிலின் மேன்மையையும் குறித்துப்பாடியுள்ள எழுபது செய்யுட்களடங்கிய நூலாகும். இந்நூல் அரங்கேற்றப்படும்போது தான் “புதுவைச் சேதிராயனை விடந்தீண்டக் கம்பர் பெருமானது உயிருடைக் கவிகளினால் அவ்விடம் நீங்கினது” என்னும் குறிப்பினைக் கம்பரது சரித்திரக் குறிப்பிற் குறித்திருக்கக் கண்டோம்.

௩. இராமாவதாரம் :—இது தான் கம்பராமாயணமென்று உலகப்பிரஸித்தமாகக் கூறப்படும் அரும் பெருங்காட்பியமாகும். பத்தாயிரத்தின் மிக்க பாடல்களால் ஆறுகாண்டப் பிரிவுகளில் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கம்பநாடராகிய பத்தாம் நூற்றாண்டில் கவிச்சக்கரவர்த்தியாரது கவித்திறமெல்லாம் பல்வகையிலும் பலதுறையிலும் இவ்வரிய நூலில் முற்றும் ஏறிநிற்கின்றது. இந்நூலொன்றே, ஒரு பெரும் புலவரது கல்வி நலன்களெல்லாம் ஒருங்கே காணக்கூடிய அரும்பெறல் மணிப்பெட்டகமாகும் போது, அவரது கல்வித்திறமறிய வேறொரு நூல் வேண்டாமென்பதே எமது துணிபாகும். இவ்வரிய நூலைப்பல்வகையினும் ஆராய்வதற்கென்றே நமது இந்தக் “கம்பநாடர்ப்” பத்திரிகை யாரம்பிக்கப்பெற்று நடந்துவருகின்றதாகலின், அதன் பெருமையை யிண்டுச் சிறுவாக்கியங்களாற் பேச யாம் பிரியப்படவில்லை. இந்நூலின்கண், ஒன்பான் சுவைகளும் நன்கு பொருந்தி, பத்தியும் புத்தியும் சித்தியும் முத்தியும் காட்டற்குரிய தொரு அரிய நூலென்பதே கொள்ளக் கடவதாகும். இந்நூல், பெரும்பான்மை வெண்ணெய் நல்லூரிலும் சிறுபான்மை திருவொற்றியூரிலும் இருந்து பாடப்பெற்றதெனப் புலவர் குறிக்கின்றனர். இந்நூலினது பெருமையைத் தமிழுலகமே யன்றி மற்றையுலகமும் அறிந்துள்ளது.

௪. சடகோபரந்தாதி :—இஃது, ஆழ்வாரந்தாதி யென்றும் கூறப்பெறுகின்றது. இது, நமது கவிச்சக்கரவர்த்தியாரது வைணவ பக்தியை நன்கு விளக்கிக் காட்டியதொரு அரிய நூலாகும். இதனுள், ‘குணங்கடந்த போதக் கடலெங்கள் வண்குருகூர்ப் புனித’ என நம்மாழ்வாரது பத்திப் பெருமைகளும் பொருட்டுறைகளும் நன்கு விளக்கிக் காட்டப் பெற்றிருக்கின்றன. இஃது, இவர், இராமாவதாரம் அரங்கேற்றுதற்காகத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலை யெய்திப் பிரணவாகார விமானத்து

அறிதுயிலமர்ந்த கருணைமாமுகிலைச் சேசித்து நின்றபோது, அவ்
 விறைவன், இவரது பக்திக்குவந்து, இவரைத் தன்னடியார்க்கு
 ஆட்படுத்தக்கருதி, “நஞ்சடகோபனைப் பாடினையோ வென்று,
 விஞ்சிய ஆதாரத்தோடு” அச்சகர்முகனாய்த் திருவுள்ளம்
 பற்ற, அப்போதே நம் கவிப்பெருமான், அவ்வாழ்வாரது திருக்
 கோயின்முன்றிலிற்புக்குப் பணிந்துகிடந்தார்க்கு, ஆழ்வரது
 திருவருணைக்கம் உண்டானபோது, பக்திவெள்ளப் பேராறாக,
 “வேதத்தினமுன் செல்க” என எடுத்துத், “தேனெனப் பாலெனப்
 சில்லமிழ்தூற்றென” ஒரு நூறு செய்யுளால் அந்தாதியாக இயற்
 தப்பெற்றதோரரிய நூலாகும். நமது கம்பநாட்டாழ்வார்க்கும்
 நம்மாழ்வார்க்கும் தொடர்புடைமையைக் குறித்துத் திருவரங்
 கத்துப் பெரியாராகிய ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆதியரெல்லாரும்
 அன்புபாராட்டிச் சிறப்புச் செய்துள்ள தன்மை, இச்சடகோபந்
 தாதிக்கண் முன்னிற்கும் பாயிரச் செய்யுட்களான் அறியலாகும்.
 அவற்றளொன்றை யீண்டுக் குறித்திட்டு இவ்வதிகாரத்தைப்
 பூர்த்தி செய்கிறோம்.

சடகோபநந்தாதிப் பாயிரப் பாசுரத்துளொன்று.

“தேவிற் சிறந்த திருமாற்குத் தக்கதெய் வக்கவிஞன்
 பாவிற் சிறந்த திருவாய் மொழிபகர் பண்டிதனே
 நாவிற் சிறந்தநம் மாறற்குத் தக்கநந் நாவலவன்
 பூவிற் சிறந்த வாழ்வான் கம்பநாட்டேப் புண்ணியனே.”

செந்தி
 ௨௨௨௨௨௨௨௨௨௨

Fr. Jayavelu

20-0-0

5-0-0

2-0-0

